

Điều tuyệt vời nhất của thanh xuân

Bát
Nguyệt
Trường
An

1

Tiểu thuyết
Nhóm Kịch + dịch

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Cảnh Cảnh

Chương 2: Cảnh Cảnh Dư Hoài

Chương 3: Cái Chân Còn Lại

Chương 4: Người Xa Lạ

Chương 5: Cuộc Sống Mới

Chương 6: Cuộc Sống Của Chúng Tôi Đầy Ấp Những Niềm Vui

Chương 7: Lan Trần Bệnh Hình Thức

Chương 8: Cuối Kỳ

Chương 9: Xin Lỗi, Em Nghe Không Hiểu

Chương 10: Mùa Cô Đơn

Chương 11: Cuộc Sống Của Người Khác

Chương 12: Ngày Kỷ Niệm Thành Lập Trường

Chương 13: Ngày Lễ Kỷ Niệm Thành Lập Trường 2

Chương 14: Ngày Lễ Kỷ Niệm Thành Lập Trường 3

Chương 15: Tôi Thật Sự Rất Thích, Cậu!

Chương 16: Chiếc Xe Đạp Trên Đường Cao Tốc

Chương 17: Thi Giữa Kỳ 1

Chương 18: Thi Giữa Kỳ 2

Chương 19: Họp Phụ Huynh 1

Chương 20: Họp Phụ Huynh 2

Chương 21: Họp Phụ Huynh 3

Chương 22: Người Ngoài Cuộc

Chương 23: Giấc Mơ Trong Đêm

Chương 24: Thăm Dò

Chương 25: Trần Tuyết Quân 1

Chương 26: Trần Tuyết Quân 2

Chương 27: Trần Tuyết Quân 3

Chương 28: Ban Xã Hội
Chương 29: Beta 1
Chương 30: Beta 2 Và Niềm Vui Sống Của Cảnh Cảnh
Chương 31: Làm Người Lại Từ Đầu
Chương 32: Điện Thoại À Điện Thoại, Xin Trả Lời
Chương 33: Dụng Ý Khác
Chương 34: Hoàng Hà Gào Thét
Chương 35: Tôi Chỉ Sùng Bái Cậu
Chương 36: Bên Ngoài Thế Giới
Chương 37+36: 2: Bên Ngoài Thế Giới
Chương 38: Vãn Buồn
Chương 39: Lúc Ấy Thật Sự Tôi Thấy Cậu Rất Xinh
Chương 40: Cậu Ấy Của Lúc Đó Lại Càng Đẹp Hơn!
Chương 41: Chúng Tôi Đã Từng Vui Vẻ Như Thế.
Chương 42: Thi Cuối Kỳ
Chương 43: Điểm Đứt Gãy
Chương 44: Sự Cố Ngoài Ý Muốn
Chương 45: Học Kỳ Mới
Chương 46: Người Của Ông Đây!
Chương 47: Tương Lại Rất Quan Trọng
Chương 48: Chu Du
Chương 49: Chúng Mình Mãi Là Bạn Cùng Bàn Nhé!
Chương 50: Năm Tháng Vội Vã
Chương 51: Nếu Tôi Là Gió Mát
Chương 52: Tình Nguyên Thua Cuộc.
Chương 53: Khúc Ly Biệt
Chương 54: Thi Đua Trố Tài, Dựa Vào Bản Lĩnh
Chương 55: Người Phía Dưới Kim Tự Tháp
Chương 56: Bốn Chữ, Hai Người
Chương 57: Có Những Lời Vẫn Chưa Nói Hết, Vậy Bỏ Đi
Chương 58: Sau Đây
Chương 59: Có Những Chuyện Còn Dang Dở, Cũng Bỏ Đi Thôi

Chương 60: Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Bạn Cũ

Chương 61: Chàng Thiếu Niên Đón Hèn.

Chương 62: Tôi Tuyệt Nhất

Chương 63: Theo Cậu Đến Tận Cùng

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Mục lục

<u>Chương 1: Cảnh Cảnh</u>
<u>Chương 2: Cảnh Cảnh Dư Hoài</u>
<u>Chương 3: Cái Chân Còn Lại</u>
<u>Chương 4: Người Xa Lạ</u>
<u>Chương 5: Cuộc Sống Mới</u>
<u>Chương 6: Cuộc Sống Của Chúng Tôi Đầy Ấp Những Niềm Vui</u>
<u>Chương 7: Lan Trần Bệnh Hình Thức</u>
<u>Chương 8: Cuối Kỳ</u>
<u>Chương 9: Xin Lỗi, Em Nghe Không Hiểu</u>
<u>Chương 10: Mùa Cô Đơn</u>
<u>Chương 11: Cuộc Sống Của Người Khác</u>
<u>Chương 12: Ngày Kỷ Niệm Thành Lập Trường</u>
<u>Chương 13: Ngày Lễ Kỷ Niệm Thành Lập Trường 2</u>
<u>Chương 14: Ngày Lễ Kỷ Niệm Thành Lập Trường 3</u>
<u>Chương 15: Tôi Thật Sự Rất Thích, Cậu!</u>
<u>Chương 16: Chiếc Xe Đạp Trên Đường Cao Tốc</u>
<u>Chương 17: Thi Giữa Kỳ 1</u>
<u>Chương 18: Thi Giữa Kỳ 2</u>
<u>Chương 19: Họp Phụ Huynh 1</u>
<u>Chương 20: Họp Phụ Huynh 2</u>
<u>Chương 21: Họp Phụ Huynh 3</u>
<u>Chương 22: Người Ngoài Cuộc</u>
<u>Chương 23: Giấc Mơ Trong Đêm</u>
<u>Chương 24: Thăm Dò</u>
<u>Chương 25: Trần Tuyết Quân 1</u>
<u>Chương 26: Trần Tuyết Quân 2</u>
<u>Chương 27: Trần Tuyết Quân 3</u>
<u>Chương 28: Ban Xã Hội</u>
<u>Chương 29: Beta 1</u>
<u>Chương 30: Beta 2 Và Niềm Vui Sống Của Cảnh Cảnh</u>
<u>Chương 31: Làm Người Lại Từ Đầu</u>
<u>Chương 32: Điện Thoại À Điện Thoại, Xin Trả Lời</u>
<u>Chương 33: Dụng Ý Khác</u>
<u>Chương 34: Hoàng Hà Gào Thét</u>
<u>Chương 35: Tôi Chỉ Sùng Bái Cậu</u>
<u>Chương 36: Bên Ngoài Thế Giới</u>
<u>Chương 37+36: 2: Bên Ngoài Thế Giới</u>
<u>Chương 38: Vẫn Buồn</u>

Chương 39: Lúc Ấy Thật Sự Tôi Thấy Cậu Rất Xinh
Chương 40: Cậu Ấy Của Lúc Đó Lại Càng Đẹp Hơn!
Chương 41: Chúng Tôi Đã Từng Vui Vẻ Như Thế.
Chương 42: Thi Cuối Kỳ
Chương 43: Điểm Đứt Gãy
Chương 44: Sự Cố Ngoài Ý Muốn
Chương 45: Học Kỳ Mới
Chương 46: Người Của Ông Đây!
Chương 47: Tương Lại Rất Quan Trọng
Chương 48: Chu Du
Chương 49: Chúng Mình Mãi Là Bạn Cùng Bàn Nhé!
Chương 50: Năm Tháng Vội Vã
Chương 51: Nếu Tôi Là Gió Mát
Chương 52: Tình Nguyên Thua Cuộc.
Chương 53: Khúc Ly Biệt
Chương 54: Thi Đua Trố Tài, Dựa Vào Bản Lĩnh
Chương 55: Người Phía Dưới Kim Tự Tháp
Chương 56: Bốn Chữ, Hai Người
Chương 57: Có Những Lời Vẫn Chưa Nói Hết, Vậy Bỏ Đi
Chương 58: Sau Đây
Chương 59: Có Những Chuyện Còn Đang Dờ, Cũng Bỏ Đi Thôi
Chương 60: Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Bạn Cũ
Chương 61: Chàng Thiếu Niên Đón Hèn.
Chương 62: Tôi Tuyệt Nhất
Chương 63: Theo Cậu Đến Tận Cùng
Chương 63
Chương 64
Chương 65

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Cảnh Cảnh

No. 1

Tôi tên là Cảnh Cảnh.

Người thân đều nói tên này không hay, Cảnh nhi, Cảnh nhi, nghe giống như phải cất lực nén nhịn uất ức với ai vậy.

Nhưng tôi thích cái tên này lắm. Tên có hay hay không chỉ là thứ yếu, điều quan trọng là trong cái tên này chứa đựng tâm ý.

Bố mẹ tôi đều họ Cảnh, có lẽ lúc họ đặt tên cho tôi, trong đầu đều là “đoàn kết sức mạnh”, “kết tinh tình yêu” – những ý niệm đẹp đẽ như vậy, cho nên tôi được gọi là Cảnh Cảnh.

Có điều sau đó họ ly hôn.

Tôi cũng không chắc chắn với cách giải thích tên của mình, có phải chỉ là một bên tình nguyện hay không.

No. 2

Năm tôi thi cấp ba gặp phải dịch SARS. Trong thời kỳ rối loạn lúc ấy, là một học sinh bình thường của một trường trung học cơ sở bình thường, tôi đúng là không phúc hậu tiêu tốn tiền tài quốc gia mà.

Cuộc thi Tiếng Anh được bỏ qua phần nghe, độ khó đề thi Toán cũng được giảm bớt, đề thi môn Ngữ Văn trở thành đề văn của học sinh tiểu học, Vật lý, Hóa học được điều chỉnh xuống thang điểm thấp nhất trong tổng số

điểm. Tóm lại, từ trước đến giờ nhiều lần tham gia cuộc thi thử nhưng bạn học Cảnh Cảnh chưa lần nào được đứng thứ ba cả lớp, vậy mà thi lên cấp đề thi chung lại được đứng thứ ba toàn trường.

Sau đó, các bạn cùng lớp kéo tôi đến cửa tiệm Kỳ Hạm của Adidas và cửa hàng Lý Ninh1 chụp ảnh.

Lý Ninh: Thương hiệu thể thao nổi tiếng của Trung Quốc, Lining. Lining được biết đến rộng rãi và bị chỉ trích nhiều với khẩu hiệu “biến tấu” của Adidas. Ngoài ra, logo hình chữ “L” của Li-Ning khá tương đồng với dấu ngoặc của Nike, trong khi khẩu hiệu “Nothing is Possible” (Không gì là không thể) chẳng khác biệt mấy so với “Just do it” (Cứ hành động đi!) của Nike.

Họ nói bức ảnh này biểu đạt “Nothing is impossible” – Không gì là không thể.

Sau đó lại để tôi đến trước cửa tiệm Nike giơ giấy bảng trúng tuyển màu đỏ của trường Chấn Hoa lên để chụp ảnh lưu niệm.

Họ nói rằng tấm ảnh thể hiện tinh thần “Just do it” – Hãy làm đi nào!

Tôi hỏi họ có hiểu hàm ý của cụm từ “Just do it” không, họ nói, sao lại không biết? Chính là giết nó!

Cuối cùng tôi không thể “giết” được Chấn Hoa. Điều này để sau hãy nói đi. Với lại, trong giai đoạn tôi buồn bực lúc đó, nghe nói Adidas vì một sự việc gây kinh ngạc nào đó mà trong lúc giận dữ đã thay đổi khẩu hiệu thành “Nothing is Impossible”.

Đây mới là chân tướng sự thật. Trên thế giới, điều duy nhất không thay đổi chính là sự thay đổi và điều duy nhất có thể trên thế giới này chính là điều không thể.

No. 3

Khi điền nguyện vọng, tôi điền nguyện vọng ba mục, đó là ban cơ bản Chấn Hoa, ban tự túc Chấn Hoa, ban phân ban Chấn Hoa.

Còn nhớ lúc phải nộp nguyện vọng, tôi là người cuối cùng nộp cho giáo viên. Che che giấu giấu, sợ bị người khác nhìn thấy.

Phải biết là, người luôn luôn đứng đầu lớp chúng tôi cũng không dám đăng ký vào Chấn Hoa. Cô bạn ấy đã dẫn đo rất lâu, cuối cùng vẫn chọn trường trung học trực thuộc đại học sư phạm; chỉ cần đăng ký nguyện vọng trường sư phạm, thi đỗ với số điểm chuẩn là cô bạn có thể được bớt 10 điểm.

Lúc đó, trường sư phạm sử dụng phương thức này chính là đoạt đi một nhóm vốn có khả năng thi thi đỗ trường Chấn Hoa nhưng lại không tự tin với lực học xuất sắc của chính bản thân mình.

Khi ấy, mỗi khi kết thúc một kỳ thi, các bạn lớp tôi đều nói đùa trước mặt cô ấy rằng, cô ấy là mầm non tương lai của Chấn Hoa.

Chúng tôi không có ác ý, nhưng hồi lớp ba, cứ mỗi lần thi thử xong, cô ấy lại vì trò đùa này mà tức giận.

Không ít người vì điều này mà cho rằng cô ấy cố tình gây sự. Nhưng tôi hiểu cô ấy, chúng ta không phải chịu trách nhiệm khi dùng mấy câu nói để tâng bốc người khác, song chẳng may ngã xuống sẽ chẳng có ai đến đỡ cô ấy.

Về sau tôi kể với bố tôi chuyện này, bố tôi nói kiểu vuốt đuôi mà đánh giá rằng, Cảnh Cảnh à, khi đó con đã có đầy đủ điều kiện để có thể đỗ trường Chấn Hoa rồi, con có thể đứng dưới góc độ là mầm non của Chấn Hoa mà suy xét vấn đề, rất tốt.

Bố thật cmn thối mà... Tôi chợt nhớ ra ông ấy là bố tôi, không phải là bạn cùng bàn, vội vàng nuốt lại câu thường nói với bạn bè vào trong bụng.

Thực ra, quan hệ giữa tôi và bố tôi, rất giống “bạn cùng bàn”.

No. 4

Điền nguyện vọng như vậy là do bố tôi kiên quyết. Mục tiêu của ông là giữ vững phân hiệu, cố gắng tự túc.

Nói không chừng có thể đổ vào ban cơ bản.

Tôi ngắt lời ông. Bố ơi, nếu như loại chuyện đó thực sự xảy ra, nhất định sẽ phải trả bằng một cái giá nào đó, ví dụ như giảm tuổi thọ.

Sau đó, dĩ nhiên tôi lại hồ đồ mà vào ban cơ bản.

Ban cơ bản của Chấn Hoa đó!

Đây căn bản là làm cuộc cho vay nặng lãi với lão Diêm vương, hơn nữa lại còn là mắc nợ nặng nề, mẹ nhà nó, lấy mạng của tôi đi!

No. 5

Giáo viên chủ nhiệm của lớp tôi nói rằng, trong tất cả 13 lớp, chỉ có ba bạn đăng ký trường Chấn Hoa, một là Dư Châu Châu lớp 7, hai là Thẩm Săn lớp 2, và người còn lại là tôi.

Thẩm Săn cuối cùng thi không thành. Nghe đồn rằng cô bạn ấy đi vệ sinh cũng mang theo quyển sách từ đơn, cụm từ để học thuộc, là một người rất lợi hại. Ba năm đổi lấy một ngày kết quả thế này, tôi không biết nên nói gì nữa.

Vào một ngày mùa hè nắng to, lúc tôi ngồi xõm trước cửa nhà Khăng Đức Cơ liếm cây kem ốc quế đậu xanh tránh nắng, ngẩng đầu lên vô tình

nhìn thấy Thẩm Săn đi ngang qua. Cô bạn ấy không mang ô, cũng không tránh ánh nắng gay gắt ngoài kia, vẫn như cũ đeo cái balo to, mặt mũi bóng nhẫy, trên trán có nổi mụn nữa.

Cô ấy quay đầu nhìn tôi một cái nhưng không dừng lại. Ánh mắt rất bình tĩnh, giống như vừa nhìn một người qua đường vậy, làm cho lòng tôi rất kinh ngạc.

Có lẽ là do tôi cảm thấy chột dạ, người ta có thể căn bản không biết tôi là cái cọng hành nào.

Nhưng tôi lại cảm thấy bản thân giống như đang đoạt lấy cây kem của người ta, còn ngồi ở góc tường cười ha ha liếm cây kem đến là thích thú.

Sau này mới biết cô ấy đi học lớp học bổ túc. Trước giờ giáo viên giảng bài toán học, vật lý và hóa học ở năm nhất trung học đều là những giáo viên có tiếng ở trường Chấn Hoa.

Cho dù cây kem có nằm trong tay ai thì Thẩm Săn vẫn mãi là Thẩm Săn.

Đột nhiên tôi rất ngưỡng mộ cô ấy. Cô ấy là một người đáng để cho người khác nhớ đến. Bất kể người khác có thích cô ấy hay không, mười năm nhớ lại, cô ấy vẫn là Thẩm Săn, mỗi một động tác, mỗi sự kiên trì đều là của Thẩm Săn.

Còn tôi? Họ đều nói cái gì, cái gì mà đến lúc thi nhất định tôi sẽ là nữ sinh thi không thành.

Mỗi buổi tối, tâm tình thiếu nữ phiền muộn của tôi khiến tôi phải gọi một cuộc điện thoại cho mẹ.

Mẹ tôi liền dùng ngữ điệu nhất quán nhanh chóng dạy cho tôi bài học: “Lúc con bé ấy thi, tâm lý không được tốt, việc này liên quan gì tới con, mẹ thấy con đúng là ăn no dùng mỡ!”

Mẹ tôi trước giờ đều không thích người thất bại.

Cho nên bà mới ly hôn với bố tôi.

No. 6

Trước khi cúp máy, bà nói rằng, nguyện vọng thi chuyển cấp của tôi chính là việc thành công nhất trong mười mấy năm từ lúc bà lấy ông đến lúc ly hôn.

Tôi nghĩ, vì vinh dự của bố tôi, tôi tốn thọ chút cũng được.

Mẹ tôi nói, nếu bà có thời gian, sẽ tận tay nuôi dưỡng tôi.

Bởi vì nhìn thấy bộ dạng biếng nhác càng ngày càng giống bố tôi, bà cảm thấy khó mà khoan nhượng được.

Nghe nói năm đó hai người họ kết hôn, bà nội tôi phản đối rất kịch liệt. Người xem bói nói rằng bố mẹ tôi bất tự không hợp, mẹ tôi cứng rắn, số khắc phu, người lớn trong nhà ai cũng đều tin chuyện này.

Gia cảnh của mẹ tôi không tốt, tính khí cương ngạnh của mẹ càng nghiêm chứng lời nói của thầy bói là đúng. Nghe đồn rằng lúc hai bên thông gia đang ngồi trên bàn ăn, vì bà nội chẳng may khoe khoang điều kiện gia thế tốt, ám chỉ mẹ tôi trèo cao, dẫn đến mẹ tôi phát cơn thịnh nộ, làm cho tình cảnh lúc đó mất kiểm soát.

Tôi cảm thấy rất kỳ quái, đều đi đến nước này rồi, vì sao cuối cùng họ lại ly hôn chứ?

Đối với thắc mắc của tôi, bố mẹ đều trả lời rất qua loa, hời hợt.

Mẹ nói, bố không nên vì lấy bà mà trở mặt với ông bà nội. Khi đó tôi còn nhỏ, vẫn ngu ngốc truy hỏi, vì sao?

Lông mi của mẹ tôi dựng đứng lên: “Thế nào, chẳng lẽ mẹ đây không đáng để bố con lấy à?”

Khi ấy, bố tôi cười ngô nghê, trả lời: “Vừa xinh đẹp vừa giỏi giang, tất nhiên là đáng rồi.”

Đúng là không có tiền đồ.

Tôi tưởng tượng tính tình bố tôi tốt như vậy, bộ dạng trở mặt với người lớn sẽ trông như thế nào đây?

Mẹ tôi nói ông ấy rất nhu nhược, hèn nhát.

Nhưng ông lại vì bà mà chống đối với người lớn.

Một khắc bố tôi đẹp trai nhất kia, vậy mà bà lại không để trong lòng.

No. 7

Mẹ tôi dựa vào năng lực của bản thân trèo lên được tầng lớp thượng lưu, phụ trách cho vay của các xí nghiệp nhỏ và vừa, dốc sức làm đến mức từ một thân thể khỏe mạnh giờ lại bị bệnh mãn tính. Trái lại, ông bố “kim dung thế gia” của tôi lại một mực ở lại phòng chính sách của đại viện thị ủy nghiên cứu cách trồng hoa, nuôi chim, nuôi cá, luyện thái cực quyền.

Từ bề ngoài đến tính cách, từ năng lực đến IQ của tôi, tất cả đều giống bố.

Nói tóm lại, sự xinh đẹp và thông minh sáng suốt của mẹ và cả sự không cam chịu thất bại kia, chẳng truyền cho tôi chút nào cả.

Cơ hội chọn một trong hai tôi đều chọn sai cả, mỗi lần chọn một trong số bốn đáp án, tôi đều ngu dốt đoán không đúng.

Mẹ tôi rất bận nên tôi cũng không muốn nói chuyện giết thời gian với bà.

Hỏi thăm mấy câu về việc chuẩn bị trước khi khai giảng, bà liền “say goodbye”.

Vừa nói “Hai ngày nữa nói chuyện tiếp” bà đang định dập máy thì tôi đột nhiên kêu lên một tiếng:

“Mẹ!”

“Lại có chuyện gì nữa?” Ngữ điệu của bà có chút không kiên nhẫn. Nếu không phải tôi hiểu cái tính nôn nóng của bà, thì đã sớm bị dọa cho sợ vút *** luôn điện thoại xuống tầng rồi.

Song hiện tại tôi chỉ là ôm chặt điện thoại, không biết nên nói thế nào.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Ngữ điệu của bà nhu hòa đi một chút.

“Bố muốn kết hôn, mẹ có biết không?”

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Cảnh Cảnh Dư Hoài

No. 8

Mẹ tôi hỏi chỉ là chuyện này à?

Tôi đáp, Vâng ạ, chính là chuyện này.

Biết ngay là hỏng chuyện mà, mà cùng chẳng phải chuyện lớn gì... Vậy lúc này bà làm gì mà nửa phút cũng không nói?

Bà lại dừng một chút, nói, nếu không có chuyện gì cúp máy đi. Tôi trả lời, vâng.

Nếu là trước kia, tôi sẽ cho rằng bà đang giả bộ tự nhiên, mạnh miệng.

Thế nhưng hiện giờ thì tôi không dám chắc nữa. Có lẽ là bà thật sự không còn quan tâm nữa, tôi không còn dám nói rằng tôi hiểu bà, cũng giống như tôi không dám nói rằng tôi hiểu bố tôi.

Ngày trước tôi luôn cho rằng tôi và Mouri Ran thật giống nhau, bố mẹ tôi rất giống bố mẹ cô ấy. Mặc dù họ đã ly dị nhưng bảy năm rồi họ vẫn không tái hôn, bố tôi giống như ông Mouri Kogoro yêu Kiseki Eri, không rời xa mẹ tôi, hơn nữa, cả thế giới đều nhìn thấy điều đó. Mà mẹ tôi, cũng giống như Kiseki Eri vậy, ưu tú, xinh đẹp, ương bướng, kiên cường nhưng thỉnh thoảng vẫn quan tâm đến bố tôi.

Cho nên, tôi vẫn luôn lầm tưởng rằng rồi có một ngày nào đó, họ sẽ giống như phim hoạt hình trên ti vi, bắt đầu lại với nhau.

Tại sao xa nhau chứ? Bố tôi là người hay cười, ngoan ngoãn nghe lời, làm sao lúc đầu lại chống đối ông bà nội, cho dù bị đuổi ra khỏi nhà vẫn kiên quyết lấy mẹ tôi? Mẹ tôi chỉ cao 1m60, khi tôi hai tuổi, bố tôi mắc bệnh lao phổi, mẹ tôi làm thế nào mà có thể một mình bê bình gas xuống dưới, còn nói không có chuyện gì, không sao?

Tôi vẫn nghĩ rằng dẫu không thể ngăn cản họ ly hôn, nhưng ít nhất thì hiện tại, tất cả những cố gắng của tôi tất cả đang phát triển theo chiều hướng tốt. Ngày có kết quả thi, cả ba người chúng tôi cùng đi đến nhà hàng Shangri – La, ăn bữa tối chúc mừng trên chiếc bàn quay tròn, tôi cảm thấy hai người họ ở cùng nhau thật tuyệt.

Mãi đến lúc trước khi nhập học nửa tháng,

Mãi đến lúc trước khi nhập học nửa tháng, sau bữa tối và nghe tin tức về khúc Phiến Đầu, bố tôi mới nói, Cảnh Cảnh à, con thi đỗ Chấn Hoa, cuối cùng bố cùng yên tâm rồi.

Lúc ấy tôi đang gọt táo, liền hỏi ngược lại, bố yên tâm cái gì.

Ông im lặng rất lâu không nói. Cuối cùng, tôi bỏ dao xuống, quay đầu lại nhìn ông, phát hiện ông cũng đang nhìn tôi.

“Chủ nhật tuần sau bố sẽ dẫn con đi gặp một người.”

Khi đó, trong đầu tôi chợt hiện ra người trần truồng mang đôi cánh thiên sứ, cùng lúc giáng cho tôi một cái tát, vừa tát vừa hét, ngẩng đầu lên nhìn vị trí của Thượng đế, mẹ nó chứ, mau tỉnh lại cho ta.

Sau đó tôi cúi đầu tiếp tục gọt táo, lại còn rất bình tĩnh, không hề cắt trúng ngón tay, hoàn toàn không giống màn diễn trên ti vi,

Tôi nói: “Vâng!”

Thực ra là tôi muốn hỏi ông một câu, bố, đây có phải chiêu khích tướng cuối cùng của bố phải không.

No. 9

Tối hôm đó, tôi nằm trên giường, trần trọc mãi, lăn qua lăn lại trong đầu luôn tưởng tượng đến cảnh bản thân làm thế nào để phá tan tình cảnh này.

Dù sao, chỉ vì tôi thi đỗ Chấn Hoa, đã vay nợ Diêm Vương rồi, tôi còn sợ cái gì nữa chứ, khóc lóc om sòm, lăn qua lộn lại, cố tình gây sự, cắn uất la hét, bỏ nhà trốn đi,... Tất cả hành động phản kháng của đứa con gái phản đối chuyện bố mẹ tái hôn, tôi đều có thể thử, sau đó giống như kịch bản phim thần tượng được các fans hò hét như đôi uyên ương, hét to về phía bố mẹ tôi: “Cầu xin hai người, hãy ở bên nhau đi!”

Thậm chí, tôi còn chẳng thấy đau lòng hay tủi thân. Bởi vì...những suy nghĩ bố ích trong đầu khiến tôi hưng phấn đến mức cả đêm không ngủ được, trong lòng như có từng đợt sóng dâng lên.

Song tình hình thực tế là, bữa trưa hôm chủ nhật, dưới sự kết hợp của tình tình hiền dịu của ông bố tôi và tình tình mềm mại của tôi làm bầu không khí bữa ăn trở nên ấm áp, vui vẻ, hòa thuận.

Cô đó kém bố tôi 8 tuổi, không xinh đẹp lắm nhưng trang điểm rất cẩn thận, trang phục chỉnh chu, giọng nói trong trẻo, vừa nhí là biết đó là một người phụ nữ hiền lành, dịu dàng, được giáo dục rất tốt. Quan trọng hơn là trước mặt cô ấy, bố tôi như thể là một người khác vậy, phóng khoáng, mạnh mẽ, cởi mở vui vẻ.

“Cảnh Cảnh, ăn tôm đi.” Cô ấy gắp một con tôm trúc vào bát của tôi. Sau đó bố tôi cũng gắp một con tôm vào bát của con trai cô ấy.

Bảy năm trước, chồng cô ấy qua đời trong một tai nạn giao thông, để lại một mình cô nuôi nấng đứa con trai bốn tuổi. Công việc ở bệnh viện rất

bạn, cô ấy cố gắng làm hai việc cùng một lúc, vô cùng vất vả.

Tôi ngẩng đầu nhìn đứa bé trai ngồi đối diện mình. Thằng bé tên là Trương Phàm, năm nay học lớp năm, trông da trắng mịn màng, yên tĩnh rụt rè như một con mèo nhỏ. Lúc vừa mới gặp mặt, nó đỏ mặt nhìn tôi rồi cúi đầu chào, nói, chào chị.

Thằng bé rất thích ăn tôm nhưng lại chỉ nhìn hành động của mẹ mà không dám tự tiện gắp. Tôi bỏ con tôm của mình vào bát của thằng bé, rồi cười nói, chị không thích ăn loại tôm này, em ăn giúp chị được không?

Sau đó, bố tôi và cô ấy cùng cười, như trút được gánh nặng, giống như sự đồng ý của tôi rất quan trọng vậy.

Giây phút ấy, tôi bỗng cảm thấy thật xót xa. Đúng vậy, là xót xa.

Bố tôi thích cô ấy. Hoặc có thể nói là, thích thời gian ở bên cạnh cô ấy, thư giãn, thoải mái, vui vẻ, mãn nguyện, giống như một người đàn ông trụ cột của gia đình, có thể làm những việc mình thích mà không bị chỉ trích là kẻ hèn nhát, không cầu tiến.

Vì thế, ngay một điều cuối cùng để ảo tưởng cùng biến mất. Đây chẳng phải chiêu kích tướng, bởi vì trong lòng của bố không bao giờ vì mẹ mà xúc động nữa. Thế nhưng, bố tôi đã từng chờ đợi, bây giờ không còn nghĩa vụ phải tiếp tục chờ đợi nữa. Ông cũng có quyền được hạnh phúc, chỉ là tôi vẫn lầm tưởng rằng, họ luôn đặt hạnh phúc của tôi ở vị trí đầu tiên.

No. 10

Cuối cùng tôi cũng chịu nhìn vào thực tế. Tôi là một người con trong một gia đình đơn thân, bố mẹ tôi ly hôn không phải chuyện đùa.

Làm đứa con trong gia đình đơn thân nên hiểu rằng, trên thế gian này, đâu có rời xa ai, bạn vẫn có thể sống tốt, bởi hạnh phúc của mọi người

không nhất thiết là phải ở bên cạnh nhau.

Thế nên, tôi làm tất cả những việc tôi có thể làm, để cho bố tôi và cô ấy cảm thấy rằng, tôi thật sự muốn hai người họ kết hôn với nhau.

Chỉ có thằng bé ngồi đối diện tôi kia, cứ chớp chớp đôi mắt nhìn tôi, không biết định nói gì, lại cúi đầu, tiếp tục ăn tôm của mình.

Nó vẫn còn nhỏ, cho nên có thể dễ dàng tiếp nhận và làm quen với một gia đình mới hơn tôi.

“Cảnh Cảnh, cô nghe bố cháu nói là cuối tuần sau cháu đến trường Chấn Hoa nhập học phải không?”

Cảnh Cảnh? Tôi bừng tỉnh. Chẳng lẽ cô ấy không biết hàm ý trong tên của tôi ư? Dì ấy chẳng lẽ không biết hàm ý trong tên của tôi sao? Từ lúc chào đời cái tên này đã khắc sâu lên người tôi, dấu trong tay họ là giấy kết hôn đỏ chói hay là tờ giấy ly hôn màu xanh kia đều không thể thay đổi. Tôi giống như một cái bia tưởng niệm bị bỏ hoang, hoặc là một bản hợp đồng bị bỏ giữa chừng, bên A bên B, anh đi đường anh, tôi đi đường tôi, mỗi người một hướng.

Sau khi về nhà, ngồi trong phòng khách, bố tôi lo lắng mà đợi chờ lời đánh giá của tôi.

Nhưng thực tế là khi đó trong đầu tôi tràn trề một vấn đề rất nhỏ không đáng nói.

Đó là sau khi mẹ con họ chuyển đến đây ở, mỗi ngày tôi còn có thể không đánh răng, không rửa mặt, mặc đồ ngủ, nằm sõng soài trên sofa mà hát rống lên bài ca chào ngày mới của tôi không?

Họ có thể không để bụng, nhưng tôi không thể không biết xấu hổ.

No. 11

Tôi mang tâm trạng phức tạp này mà lờ mờ bước vào cổng trường Chấn Hoa.

Hôm nhập học đó, people mountain people sea (núi người biển người). Có rất nhiều học sinh có ít nhất hai người thân đi cùng, ngoài bố mẹ ra, còn có ông bà và những thế hệ sau nô đùa vui vẻ nữa, với những mỹ danh (tên gọi hay), được giáo dục rất tốt. Tôi không cho ba mẹ đưa mình đi, mà tự mình mang theo máy ảnh và giấy chứng nhận đến trước bảng thông báo xem phân lớp.

Đi về phía đám người vừa dài dằng dặc vừa lộn xộn, tôi đi đến đâu cũng đều mang theo máy ảnh, trước đây là hãng Samsung, bây giờ là hãng Sony, mua trong thời gian nghỉ hè, 800 vạn pixel, tạm thời coi là phần thưởng cho bản thân thi đỗ vào Chấn Hoa.

Rất lâu sau đó có một nhóm được gọi là lực lượng hậu bối ăn mặc dị hợm xuất hiện. Họ đi đến đâu là lại mang điện thoại hoặc máy ảnh ra chụp tự sướng, ngay cả gương trong vệ sinh cũng không tha. Khác biệt ở chỗ, tôi trước giờ không bao giờ chụp ảnh tự sướng, mà bọn họ lại chỉ thích chụp tự sướng thôi.

Bảng vàng được dán cao trên tường được rào xung quanh, ban cơ bản và ban nâng cao được dán cùng một chỗ, đúng là một danh sách dài dằng dặc. Tôi không muốn chen chúc với bọn họ nên chỉ đứng ở ngoài chờ.

Nắng gắt cuối tháng Tám thật khó chịu, tôi cúi đầu tìm khăn tay lau mồ hôi, bỗng nhiên nhìn thấy bên cạnh có một ông chú đang tức giận hét to vào trong điện thoại: “Nhìn thấy rồi, nhìn thấy rồi, mẹ của Xuyến Xuyến và chủ nhiệm Lý thăm dò được giống nhau, lần này thật sự là phân ra làm hai lớp chọn. Đúng, hai lớp chọn, lớp 1 và lớp 2, Xuyến Xuyến, Dương Dương và

Tiểu Xuyên nhà chúng ta học chung một lớp, lớp 2... Ai nói với em là lớp 1 tốt hơn lớp 2 hả? Xếp hạng ở trên là tốt hơn à? Em sốt ruột cái gì?”

Tôi cười thầm, ngẩng đầu lên mới thấy, đứng bên cạnh ông chú bụng bia đeo kính râm kia còn có một thiếu niên, dáng người cao cao, gầy gầy, vẫn luôn dùng vẻ mặt khinh khinh nhìn chằm chằm xuống mặt đất, đặc biệt là lúc ông chú ấy mấy lần cường điệu nói về việc lớp chọn, khoe miệng cậu ta nhếch lên một nụ cười giễu cợt.

Chắc chắn là vì không thi đỗ vào lớp chọn, nên mới trong lòng mới hoảng sợ như vậy đây mà, tôi nghĩ thầm.

Sau đó giờ máy ảnh lên, lén lút chụp lại hình ảnh hai vẻ mặt khác nhau vào máy.

No. 12

Cuối cùng loa phát thanh phát ra tiếng thông báo rất to, yêu cầu tất cả học sinh đã được phân lớp xếp thành hàng, sau đó đợi bốc thăm chọn ra giáo viên chủ nhiệm cho mỗi lớp. Những người bên phía tường rào xôn xao một lúc rồi giải tán. Thực ra họ đã sớm tìm thấy lớp của mình rồi, chẳng qua là đi về phía đó để tìm kiếm người quen mà thôi. Tôi nhân cơ hội này tiến đến chỗ tường rào đó, trực tiếp bỏ qua hai lớp chọn, bắt đầu tìm tên của mình từ lớp 3.

Do quá chú tâm nên tôi không quan tâm xung quanh, thế nên trước khi chuyển đến danh sách của lớp 5, tôi chẳng may va vào một bạn nam, gò má tôi đập vào bả vai của cậu ta, đau tới mức tôi chảy cả nước mắt ngời xồm xuống. Không phải là do tôi yếu ớt mà thực chất là phản ứng sinh lý không chế không được.

Lúc lâu sau, tôi mới ngược đôi mắt đầy nước mắt mù mịt lên, bạn nam đó mới xấu hổ đưa cho tôi vài tờ khăn giấy, tôi vội vàng cầm lấy lau sạch mặt mình, nhìn kỹ lại, hóa ra chính là cậu bạn tôi chụp lúc nãy.

“Rất xin lỗi cậu.” Cậu ta thành khẩn cúi đầu, tóc bay phất phơ.

“Không sao.” Tôi xua tay, tiếp tục tận dụng thời gian xem bảng báo danh.

Thật khéo, tôi ở lớp 5, tên Cảnh Cảnh được viết ngay chính giữa hàng thứ tư, thật dễ nhận ra.

Điều thú vị là bên phải tên của tôi lại là tên Dư Hoài.

Trên mặt chữ thì không có gì đáng nói, nhưng đọc liền với nhau, thì lại thành “canh cánh trong lòng”², có chút buồn cười.

Tôi đang cười khúc khích thì đột nhiên phát hiện ra bạn nam đứng bên cạnh cũng đang xem bảng thông tin cười.

Bị tôi nhìn chăm chăm đến xấu hổ, cậu ta gãi sau đầu, sau đó chỉ vào tấm bảng báo danh nói: “Tên tôi ở bên trái tên bạn Cảnh Cảnh kia, đọc liền với tên của tôi, thành canh cánh trong lòng.”

Chú thích:

Tiêu đề chương lấy từ tên của nam chính và nữ chính ghép lại, dịch nghĩa ra là canh cánh trong lòng. Nam chính là Dư Hoài, còn nữ chính là Cảnh Cảnh

Tên của Cảnh Cảnh, Dư Hoài trong tiếng Trung đọc liền nhau đồng âm với cụm từ canh cánh trong lòng.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Cái Chân Còn Lại

No. 13

Tôi nói, ừ, tôi chính là Cảnh Cảnh.

Sau đó nghĩ lại, bạn cảm thấy con người ta cả cuộc đời có mấy cơ hội có thể dùng phương thức “Ông đây chính là XX” để đáp lại đối phương chứ.

Cậu ta cứng họng nửa ngày, sau đó cười, nói, tôi tên Dư Hoài.

Cậu bạn này hình dáng...làm người khác rất không có ấn tượng, làn da màu lúa mạch, mắt nhỏ, khi cười híp nhìn rất đáng yêu, áo T-shirt trắng quần bò, nhìn rất gọn gàng sạch sẽ, nhìn ra đúng là một đứa trẻ ngoan.

Tôi gật đầu, nói, về sau là bạn cùng lớp rồi.

Cậu đáp, đúng vậy, về sau là bạn cùng lớp rồi.

Tôi nói, trời hôm nay nóng thật.

Cậu ta đáp, ừ, đúng là rất nóng.

Tôi há hốc miệng, không biết nên nói cái gì nữa. Cậu ta mở miệng, giống như là bởi vì mỗi lần đều là tôi mở miệng nói trước cảm thấy hơi xấu hổ.

Sau đó bọn tôi đều cùng cười. Bên kia sân vận động là cảnh tượng hò hét âm ỉ xếp hàng, còn bên này là tấm bảng vàng to tướng cô tịch, và hai người bạn mới đang giao tiếp với nhau.

No. 14

Nam một hàng, nữ một hàng, nhìn độ dài đương nhiên là rất cân đối.

Phụ nữ có thể gánh vác một góc trời, ai nói phụ nữ không bằng đàn ông.

Mọi người ai cũng thận trọng mà đánh giá bạn mới, hàng ngũ ở phía sau đông nghịt phụ huynh. Cả sân vận động giống như một nồi lẩu thịt bò trong phim hoạt hình Nhật Bản vậy, tuy nguyên liệu từng hàng từng hàng xếp chỉnh tề nhưng vẫn sùng sục bốc hơi nóng.

Thời gian xếp hàng thật là lâu, không biết trên sân khấu người chủ trì đang giở trò quỷ gì. Trung Quốc chính là như thế này, quần chúng phía dưới đến cùng cũng không biết người ở trên đang làm cái gì, người khác vỗ tay mày cũng vỗ tay bôm bốp theo là chuẩn rồi.

Không may gặp một cái, đặc biệt to luôn.

Dư Hoài đứng ngay bên cạnh tôi, hỏi: “Tối qua ngủ không ngon à?”

Tôi cười to, những người xung quanh liếc nhìn tôi, thế là tôi lập tức ngậm miệng lại.

“Chúc mừng cậu, cuối cùng cũng tìm ra câu để nói rồi.”

Dư Hoài lườm tôi một cái. Tôi đoán là vậy, vì mắt của cậu ta quá bé nên tôi nhìn cũng không rõ lắm.

“Dù sao thì tối qua tôi ngủ cũng không ngon.” Cậu nói.

“Thường thôi, lúc tôi học tiểu học, trước khi đại hội thể dục thể thao diễn ra một ngày, tối đó tôi đều ngủ không được. Chỉ cần ngày hôm sau có chuyện “đại sự”, tôi liền mất ngủ. Đây căn bản là biểu hiện của tố chất tâm lý quá kém.”

Cậu ta không trả lời.

Nhưng lại đang nhìn tôi.

Tôi giả vờ bình tĩnh, chưa đến một phút đã thất bại. Tôi vừa mới nói, tố chất tâm lý tôi kém.

“Nhìn cái đ** gì?!” Tôi thấp giọng chửi một câu.

Cậu ta kinh ngạc, há hốc miệng: “LOL, sao cậu biết tôi muốn nói gì chứ? Tôi phát hiện ra là cậu nói chuyện rất giống cô tôi nhé!”

Tôi căm tức nhìn cậu ta.

Cậu ta lắp bắp nói: “Biểu cảm, biểu cảm cũng giống...”

No. 15

Đúng lúc này, trên sân khấu Phó Hiệu trưởng – người chủ trì bắt đầu nói vào micro “Alo alo alo”, alo mãi không xong.

Hiệu trưởng nói cái gì tôi cũng không để vào tai, trong đầu đều là cô nhỏ của cậu ta.

Cuối cùng, nhân lúc Hiệu trưởng nói được ba câu lại thở mạnh một trận, tôi không cam lòng mà hỏi cậu ta: “Nhìn tôi già lắm à?”

Cậu ta lập tức cuống quýt lắc đầu, trông vẫn còn biết điều.

Sau đó nói: “Tôi không nói hai người đáng người giống nhau, cô nhỏ xinh hơn cậu nhiều.”

Cái muốn giết người nhất không phải là câu này, mà là ngữ điệu của cậu ta.

Nghiêm túc. Vô tội. Lại chân thật.

“Cô của tôi cũng học ở Chấn Hoa.” Cậu ta tiếp tục nói.

Cái này ngược lại làm tôi kinh ngạc: “Cô nhỏ của cậu bao nhiêu tuổi?”

“Bằng tuổi bọn mình.” Cậu dừng lại một lúc: “Cậu cầm tinh con thỏ hay rồng?”

Trong lòng tôi đang hỏi thăm 18 đời tổ tông nhà cậu ta, cả cô nàng cô nhỏ của cậu ta nữa: “Tôi cầm tinh con...hồ.”

“Ồ, tiền bối.” Cậu ta hơi cúi người.

Mẹ nhà nó.

“Là đuôi hồ”, tôi cường điệu, “cuối năm!”

Cậu ta lắc đầu: “Cậu mộng hồ, cũng tính là cầm tinh con hồ.”

Tôi không còn gì để nói, chỉ có thể vớt cái vấn đề này lên cô nhỏ của cậu ta.

“Vậy cô nhỏ của cậu cũng là học sinh mới ư? Học lớp nào?”

Cậu ta nghiêng đầu ngấn người một lúc, mới nhẹ giọng thở dài trả lời: “Lớp 1!”

“LOL” Tôi hoàn toàn không chấp nhất chuyện cậu ta mới vừa đối với tôi bất kính nữa, trong nháy mắt cảm thấy bản thân được so sánh là giống với cô nhỏ của cậu ta đúng là một vinh dự to lớn mà, “Cô nhỏ của cậu thật là trâu bò!”

“Đúng vậy.” Cậu ta nhìn trời, không biết là đang nghĩ cái gì. Chắc là lại xung quanh vấn đề lớp chọn đây mà.

“Nhưng mà, các cậu bằng tuổi nhau, vì sao cậu là gọi cô ấy là cô nhỏ?”

Cậu bẻ đầu ngón tay bắt đầu nói: “Sau khi kết thúc kỳ thi, ông nội tôi mừng đại thọ 60 tuổi, mà ông cố của tôi thực ra là anh trai của ông ngoại cô ấy, thế nên mẹ cô ấy là cô của tôi...không đúng, à...bố tôi gọi mẹ cô ấy là cô...cho nên...”

Đầu óc tôi bị giã ra nước rồi.

“Cho nên cậu gọi cô ấy là cô?”

“Người lớn đều gọi như vậy cả.”

“Thế cô ấy gọi cậu là gì?” Tôi cười phun cả mưa xuân: “Quá nhi?”

No. 16

Sau đó cậu ta mặc tôi đứng như trời trồng ở đó, không thềm phản ứng gì hết. Câu chuyện về cô nhỏ không thể tiếp tục rồi.

Trên sân khấu là một cảnh hỗn loạn. Phụ huynh mỗi lớp đại diện lên sân khấu bốc thăm chọn ra giáo viên chủ nhiệm, tôi buồn chán, cúi đầu nghịch máy ảnh.

Mở đến bức ảnh của ông chú và Dư Hoài, không nhìn được mà cười rộ lên, nghiêng đầu nhìn cái vẽ mặt đáng ghét của tên Dư Hoài đứng bên cạnh mình.

Có lẽ là bù đắp cho khuyết điểm là đôi mắt nhỏ, sống mũi thẳng và cấu tạo khung người thẳng làm cho gò má, toàn bộ gương mặt trông rất đẹp mắt. Tôi không hề nghĩ ngợi mà cầm máy ảnh lên và chụp, khoảnh khắc đó ánh dương từ trên đỉnh đầu cậu đổ nghiêng xuống, thời cơ đúng là tốt vô cùng.

Nhưng mà một tiếng “răng rắc” liền thu hút ánh nhìn của Hoài Dư trong đám người kia.

Tôi giữ nguyên tư thế và hướng chụp ảnh, không biết giải thích thế nào về hành động này.

“Cậu...” Vẻ mặt Dư Hoài lúng túng.

“Tôi...” Đột nhiên tôi trấn tĩnh lại: “Này bạn ơi, tránh ra, cậu chắn mất ống kính của tôi rồi.”

Ánh mắt bình tĩnh của cậu ta đâm xuyên qua tất cả nguy trang của tôi.

Dư Hoài rũ mi mắt nhìn tôi đầy vẻ châm chọc, hướng về phía bên cạnh lách người đi. Vừa nãy bị đầu của cậu ta chắn mất ánh mặt trời, lúc đang lấy cảnh thì trong ánh dương rực rỡ làm chói cả mắt chó của tôi.

No. 17

Chủ nhiệm lớp tôi là sinh viên mới ra trường, dạy môn Vật lý, tên Trương Bình. Thầy đứng ở đó, gần như là với tấm bảng đen hòa vào làm một.

Quá trình xếp hàng để đến phòng học có rất nhiều tiếng kêu phàn nàn của các phụ huynh.

“Cái cô mặc cái váy liền vừa này đó, ai cầu cô ta thay mặt mọi người lên đó bốc thăm chứ, chẳng hỏi han ý kiến ai đã lên trên đó rồi. Ai là phụ huynh chứ, đúng thật là không biết xấu hổ.”

“Rút thăm đúng vào cái ông thầy trẻ, lại còn là nam, có thể đảm nhiệm được lớp sao? Lần đầu dạy, chả hiểu có trình độ gì không nữa.”

“Nhìn cái tướng mạo đó là thấy không áp đảo được cái đám học sinh kia rồi. Nếu cái lớp này loạn sáo hết lên thì phải làm sao đây.”

Đột nhiên tôi rất tò mò.

Ba mươi năm sau, tôi cũng sẽ trở thành một phụ nữ vì lo lắng cho con cái mà không màng đến cái gọi là logic và biết kiềm chế cảm xúc ư?

Hoặc sẽ giống như bố tôi mẹ tôi, logic có thừa, biết kiềm chế cảm xúc, nhưng sẽ không bao giờ vì con cái mà cảm thấy hoảng loạn?

Tôi quay đầu nhìn Dư Hoài. Phòng học không sắp xếp chỗ ngồi, mọi người tiện đâu thì ngồi đó, Dư Hoài nghiêng nhiên ngồi cạnh tôi. Trong một khoảnh khắc, tôi nghĩ đến một vấn đề rất hoang đường, tên này nếu muốn làm bố thì khi ngồi cùng với đứa con trai sẽ ra cảnh như thế nào?

Trong phòng học này, ai cũng dùng biểu cảm thờ ơ để che giấu sự mong đợi và phấn khích của mình. Ai cũng cho là mình nổi bật đứng trên những người bằng tuổi mình, ai cũng có kỳ vọng và mục tiêu để trở thành người chiến thắng, ba mươi năm sau sẽ trở thành người như thế nào đây?

Đến kỳ nghỉ gặp hết các thể loại họ hàng, được người lớn xoa đầu khen ngợi, họ nói là, ôi, Chấn Hoa à, vào được Chấn Hoa chẳng phải coi như là bước được một chân vào Bắc Đại2, Thanh Hoa rồi ư?

Tôi bật cười.

Thấm Săn năm đó, trong lòng tôi cũng coi như là bước được một chân vào Chấn Hoa. Vậy mà đúng là vận mệnh sắp đặt, lại là một chân khác.

Tôi khẽ thở dài.

Dư Hoài quay đầu lại, hỏi: “Sao thế?”

Não tôi bị chập mạch, buột miệng, thốt ra một câu: “Này, cậu nói xem, nếu cậu làm bố thì sẽ có dáng vẻ thế nào nhỉ?”

Cậu ta đỏ bừng cả mặt, tôi cũng thế.

Thế này là làm sao vậy nhể? Tôi phát hiện, từ lúc tôi thi đỗ Chấn Hoa, IQ của tôi bất động tại chỗ, EQ lại vì mấy người học giỏi mà tăng cao, sự ổn định bị hạ thấp rồi.

Hồi lâu sau, Trương Bình đứng trước bục giảng sắp xếp lại tài liệu để lát nữa sẽ phát cho học sinh, các bạn học mới trong lớp đều đang xì xào, khẽ khàng giới thiệu bản thân với nhau, chỉ có bọn tôi là giống như hai tượng đá đứng ở góc hàng cuối cùng.

Ngay lúc tôi lúng túng quay đầu ra ngoài cửa sổ nhìn các bậc phụ huynh bị phơi dưới ánh nắng đang nhốn nháo, cậu ta rất nghiêm túc mà nói: “Giữ lấy nhận định của mình, con cái sẽ quyết định bố mẹ nó là người như thế nào.”

Ừm, vậy nên bọn tôi mới ngồi cùng bàn với nhau.

No. 18

Tôi nở nụ cười, cậu ta như trút được gánh nặng nằm ườn ở trên bàn, giống như vừa tham gia vào kỳ thi quan trọng vậy.

“Trong đầu cậu toàn nghĩ ba thứ lằng nhằng vậy.”

Cậu ta cau mày, nửa mặt dính trên bàn, quay đầu nhìn tôi.

“Đâu có!” Tôi thanh minh: “Tôi chỉ là đột nhiên muốn biết mấy chục năm nữa chúng ta sẽ như thế nào thôi mà.”

Cậu ta không còn nhìn tôi bằng ánh mắt khinh bỉ nữa, ánh mắt lại trôi về phía cửa sổ, giống như lại bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc cái gì đó vậy.

“Có thể là sẽ giống như bố mẹ của tôi.” Tôi tiếp tục nói: “Dù sao thì cũng là di truyền mà.”

Cậu ta lắc lắc đầu: “Thế thì nói làm gì.”

“Sao cơ?”

“Tôi nói là, thời gian cuộc đời của một người, nửa cuộc đời cậu quan sát bố mẹ sống như thế nào, nửa đời còn lại cậu lại còn muốn làm một bản copy y như vậy à – cậu có thể sao?”

Tôi im lặng. Nói thì nói vậy nhưng ai dám đảm bảo là chúng ta không bao giờ đi vào vết xe đổ chứ? Có lẽ bố mẹ không có mấy cái tưởng tượng đơn giản, vô vị như bọn tôi, họ cũng có những lý tưởng và khát khao, dẫu là về cuộc sống hay là tình yêu, giống chúng tôi giờ phút này vậy. Nhưng họ cũng giống chúng tôi, đánh giá cao sự sáng tạo và vận khí của bản thân.

Giống như bố mẹ tôi từng phản kháng mà có cuộc sống lãng mạn bên nhau, vinh quang cùng nhau, nhưng lại chết vì sai lầm.

“Có điều...” Dư Hoài quay đầu sang nhìn tôi, cười híp mắt: “Con người cậu chơi cũng vui đó, thật đấy, rất thú vị.”

Cậu nói chơi với tôi cũng vui, rất thú vị.

Rất nhiều năm sau đó, tôi đứng trước mạng lưới công ty lớn của Opening Question mà chờ dẫn người, những công ty trong và ngoài nước biến thái này bắt bạn phải dùng khoảng 100 chữ để hình dung về bản thân là con người như thế nào, tôi luôn không thốt nên lời.

Có lúc thì tôi cởi mở, có lúc lại hiền như bụt. Có lúc thì chăm chỉ, có lúc lại lười như hủi. Có lúc thì nhiệt tình, có lúc lại lãnh đạm, trong tính cách không có chút gì gọi là rõ nét cả. Những lúc đó tôi lại nhớ đến, có một buổi chiều, trong phòng học nóng như lò thiêu, ở góc dãy cuối cùng, có một bạn nam lần đầu tiên gặp mặt năm ườn trên chiếc bàn học dùng ngử điệu lười biếng mà ồm ồm nói rằng, Cảnh Cảnh, chơi với cậu thật vui.

No. 19

Trương Bình gõ gõ trên bàn, ho khan hai tiếng rồi bắt đầu nói.

Thầy nói, chào mừng các em đến với Chấn Hoa, mọi người có thắc mắc gì về trường học thì cũng đừng hỏi tôi, vì tôi cũng là người mới.

Chúng tôi cười, thầy cũng để lộ ra nụ cười thẹn thùng, giống như là thành công mà nói ra một câu nói hài, như là trút được gánh nặng.

Tóc của thầy rẽ ngôi, mà rẽ đến là rõ ràng, để lộ luống nhìn giống như phiên bản nông dân của Tạ Đình Phong. Mắt của thầy cũng nhỏ y như Dư Hoài, có lúc tôi cũng tìm không thấy tiêu điểm của mắt thầy là ở đâu.

Sau khi giới thiệu vắn tắt sơ lược về việc giảng dạy, thầy bắt đầu bảo học sinh ghi lại thời gian khai giảng. Ngày đầu tiên khai giảng cần phải nộp tiền tài liệu học, học phí, quỹ lớp, việc bố trí học quân sự cho các học sinh mới... Mọi người soàn soạt lấy giấy bút ra ghi chép lại, tôi vô tình thấy được nét chữ của Dư Hoài.

Không biết đây có phải là mị lực đặc biệt của “hàng tốt” hay không? Cho dù là cái người đứng ở góc tường đó với đôi kính không được đẹp, cúi người, hai mắt vô hồn, chỉ cần ngồi trước bàn học viết chữ, làm toán, cái loại tư thế đó nó toát lên một loại khí phách rất là chuyên chú, huống hồ Dư Hoài lại là một người con trai rất thanh thoát. Cậu ấy hơi cúi đầu, cả người bị ánh mặt trời và bóng râm phân ra làm hai, con mắt hơi rủ xuống, nhưng lưng không có bị gù, cách cầm bút rất chuẩn, hạ bút như bay, nét chữ sạch sẽ rõ ràng, dáng vẻ như thế này thật không giống với bộ dạng lười nhác thờ ơ như vừa rồi.

Tôi nhẹ nhàng mở máy ảnh lên, điều chỉnh cho âm lượng thấp xuống, sau đó vừa mới lén lút giơ máy lên, đã bị cậu ta cau mày nhìn tôi.

“Sao cậu giống với bọn chó săn vậy?”

“Đừng có mà tự luyện như vậy chứ, cậu cho rằng cậu đẹp lắm à?” Tôi mạnh miệng.

“Tôi không đẹp sao? Tôi không đẹp sao cậu còn chụp tôi?”

Bạn nữ ngồi ở phía trước kinh ngạc mà quay đầu nhìn bọn tôi một cái, kính mắt phản quang, sáng loáng, bọn tôi lập tức ngậm miệng.

Cô ấy quay đầu tiếp tục viết, tôi nhỏ giọng bắt chước giọng điệu của Dư Hoài lúc nãy: “Tôi không đẹp trai ư? Xí, cậu thật là không biết xấu hổ.”

Cậu ta mặc kệ tôi, tiếp tục chăm chú ghi chép các khoản phí phải nộp, dáng vẻ y như lúc mới đầu, nước chảy mây trôi.

Tôi bị bơ, hơi lúng túng.

Chưa được nửa phút, cậu ta đột nhiên rống lên: “Cậu ngăn người ở đấy làm gì hả? Tôi đã cho cậu cơ hội rồi, rốt cuộc là có chụp hay không?”

Lúc này, hơn nửa lớp quay lại nhìn bọn tôi.

No. 20

Trương Bình nhìn thấy, cười hì hì một tiếng.

“Ô, mang máy ảnh đến à? Đừng có mãi chụp một người thế chứ, chụp cho thầy một tấm nữa.”

Cả lớp bắt đầu cười to lên. Mặt tôi cũng đỏ hết cả lên, nhưng vẫn thoải mái mà đứng lên chụp cho Trương Bình một tấm. Thầy giơ tay lên thành hình chữ V, sau đó cười một nụ cười tỏa nắng, thoát nhìn chính là giống một cậu thanh niên thôn quê vui vẻ.

Sau đó, sau khi nghe khẩu lệnh của Trương Bình, cả lớp hướng về phía tôi nở nụ cười (tất nhiên là cũng có những bạn chất phác thẹn thùng không

cười, ánh mắt thì giống như có “thâm thù đại hận” gì vậy), thế là chúng tôi có một tấm ảnh chụp tập thể với nhau.

Không khí lớp học “giảm nhiệt” đi rất nhiều, thầy bỏ qua các điều lệ rườm rà, đột nhiên dựa vào bàn học bắt đầu lời thâm ý sâu mà nói cho chúng tôi về cuộc sống cấp ba của thầy hồi trước.

Chúng tôi say sưa lắng nghe, cuối cùng thầy thở dài một cái rồi nói: “Lớn lên rồi các em sẽ biết, kết bạn thời cấp ba là thân thiết nhất, khó có được nhất, chân thành nhất, và bền lâu nhất. Đợi đến khi lên đại học rồi, con người ta trở nên phức tạp, rất khó có được sự chân thành từ đối phương. Đâu giống như bây giờ, các em bây giờ đang ở độ tuổi đẹp đẽ nhất, quãng thời gian tươi đẹp nhất.”

Giống những lời này, giáo viên cấp hai cũng đã từng nói rằng, kết bạn thời cấp hai là thân thiết nhất, chân thành nhất. Đợi đến khi lên cấp ba rồi, con người ta trở nên rất phức tạp...

Dẫu mỗi người mỗi ý nhưng mà về điểm giống nhau đều là, con người lớn lên sẽ càng phức tạp, việc kết bạn và giá cả vì thế mà cũng tăng lên.

Chỉ khi mà Trương Bình chậm chậm mà nói mấy chữ “quãng thời gian tươi đẹp nhất”, đáy lòng tôi đột nhiên mới cảm thấy mềm mại.

Tôi quay đầu nói với Dư Hoài, “Này, nhanh lên, viết mấy chữ quãng thời gian tươi đẹp nhất này lại.”

“Tại sao?” Cậu nheo đôi lông mày.

“Chẳng vì sao cả, cậu viết chữ đẹp, lật trang khác đi, viết vào chỗ trống ấy, quãng thời gian tươi đẹp nhất, viết to vào!”

Cậu ta cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn viết như theo lời tôi, vẫn là cái dáng vẻ đẹp đẽ đó.

Ngay khi cậu ta sắp viết xong nét cuối cùng của chữ “quang”*, tôi liền nhanh chóng ấn chụp lại.

*quang trong từ thời quang, nghĩa là thời gian.

Người con trai trong bức ảnh, rảnh rỗi ôn hòa, trong ánh nắng và bóng chiếu chuyên chú viết chữ, giấy trắng mực đen. Quãng thời gian tươi đẹp nhất, mỗi một nét đều là buông thả mà dễ chịu, đẹp đến mức khiến người khác không dám nhìn thẳng.

No. 21

Cậu ta lại gần xem hiệu quả của bức ảnh, không biết vì sao tôi cảm thấy hoảng hốt, không đưa cho cậu ấy xem.

“Hết pin rồi.” Tôi làm bộ mặt đau khổ: “Khi nào khai giảng tôi đưa cậu xem sau nhé.”

Mặt cậu ta xị ra: “Méo”

Tôi an ủi cậu ta: “Có điều nhìn rất đẹp.”

Cậu ta có chút đắc ý, nhưng vẫn cố tỏ vẻ che giấu: “Đẹp chỗ nào chứ?”

“Tư thế.”

“Tư thế?”

“Đúng vậy.” Tôi không biết hình dung thế nào cho cậu ấy xem: “Chính là tay cách bút một tấc, ngực cách bàn một quyền, mắt cách vở một xích...”

*tấc, quyền, xích: đơn vị đo độ dài của Trung Quốc

Cậu ta quay đầu qua chỗ khác, lại không để ý đến tôi nữa.

No. 22

Cuối cùng Trương Bình cũng kết thúc chuyện hồi xưa cũ của thầy, bắt đầu quay lại những điều cần chú ý hôm khai giảng.

“Còn một chuyện mọi người cũng cần chú ý, đó là phân chỗ ngồi...Tất nhiên chúng ta vẫn dựa theo cách hồi cấp một, đó là sắp xếp từ nhỏ đến lớn, để cho công bằng mà. Còn nữa, nếu bạn nào có thị lực kém, cần ngồi lên phía trước thì có thể gặp riêng tôi để nói, tôi sẽ xem xét.”

Thầy dừng một chút, giống như là nhớ ra cái gì đó: “À, nếu có bạn nào không muốn ngồi ở hàng phía trước mà thích ngồi ở phía sau, cũng có thể đề xuất với tôi, tôi rất sẵn lòng sắp xếp cho các bạn... Còn nữa, nếu những bạn nào đã quen nhau từ trước rồi mà muốn ngồi cùng bàn với nhau, tôi cũng không có ý kiến gì, nhưng một bạn thấp ngồi cùng bàn với một bạn cao ở phía sau, cũng là để công bằng. Tóm lại, mọi người tự cân nhắc, tôi trước giờ luôn tôn sùng công bằng dân chủ!”

Không biết vừa nãy Dư Hoài miên man suy nghĩ cái gì, không hề để ý mấy lời của thầy nói, lúc này mới ngơ ngác quay đầu hỏi tôi: “Cậu nghe có hiểu gì không? Lúc nãy thầy nói cái gì vậy?”

Tôi nhún nhún vai: “Thì là...thì là cậu muốn ngồi ở đâu thì ngồi ở đó, chỉ cần xin thầy, thầy sẽ cân nhắc. Nếu thầy không đồng ý thì cậu cứ như mọi người sắp xếp từ nhỏ đến lớn thôi.”

Tôi cảm thấy tôi nói đơn giản dễ hiểu hơn thầy nhiều lắm ấy.

Dư Hoài nghe xong, bày ra điệu bộ như có điều suy nghĩ vậy.

Tôi hỏi cậu ta: “Đúng rồi, cậu có bạn cấp hai học cùng lớp này không?”

Cậu ta lắc đầu.

“Thảm vậy? Cấp hai cậu học trường nào?”

“Dân lập Sư Đại.”

Tôi líu lười: “Đây chính là trường cấp hai tốt nhất ở thành phố chúng ta, nghe nói năm nay có gần 100 người được Chấn Hoa tuyển thẳng, chưa nói đến việc phân lớp với tự phí, làm gì lại không có bạn cấp hai của cậu chứ? Dựa theo xác suất thì cũng phải có chứ nhỉ.”

Cậu ta nheo lông mày: “Ừ, cậu mà cũng hiểu xác suất à?”

Tôi trợn trắng mắt.

Cậu ta cười: “Bạn cùng trường thì có nhưng cùng lớp thì không có, người ở lớp khác thì tôi lại không quen.”

“Cho dù là không cùng lớp thì tốt xấu gì cũng phải quen được vài người chứ, bạn học cùng trường tận ba năm cơ mà.”

Cậu ta nhún vai: “Nhiều người như vậy, hơi đâu mà làm quen, mệt bỏ xừ.”

Tôi cảm thấy ở điểm này thì chúng tôi hoàn toàn không cách nào “khai thông”: Thật là không dễ gì mà có nhiều người cùng thi đỗ vào trường này với cậu, đây chính là duyên phận tu luyện bao năm mới thành, cậu thật không biết quý trọng. Cậu không giống như tôi, từ một tỉnh lẻ mà thi đỗ vào đây, đến một người quen cũng khó mà có được.

“Cậu học ở trường nào?”

“Trung học 13.”

Tôi đã chuẩn bị tốt để xem biểu hiện nghi ngờ của cậu ta nói “Chưa từng nghe đến cái trường này” rồi, thế mà cậu ta lại vui mừng hết sức mà nói: “Ồ, cậu và cô nhỏ của tôi học cùng trường đó!”

Tôi cũng rất kinh ngạc, bèn đùa: “Sao thế? Chẳng lẽ...Long cô nương cũng là size 13?”

Cậu ta liếc tôi một cái, quay mặt đi, lại bày ra vẻ mặt khó ưa.

No. 23

Lúc này Trương Bình cười ha ha, lại bắt đầu chuyển đề tài.

“Thực ra hôm nay tôi rất vui, vừa này chủ nhiệm nói là, giáo viên được phân vào lớp chúng ta là Trương Phong cơ.”

Thầy có chút kích động mà viết hai chữ Trương Phong lên bảng.

Vì thế mà cả lớp liền trở nên nghiêm túc, có điều tôi thấy không hiểu lắm, điều này thì có gì đáng để vui mừng chứ.

Ánh mắt của Trương Bình bay xa rồi.

“Trương Phong là bạn học cấp một của tôi. Chúng tôi đều cùng lớn lên trong đại viện, cấp một cùng bàn, cấp hai cùng bàn, đến cấp ba, cả hai thi đỗ vào trường ở huyện, cũng ngồi cùng bàn. Đỗ trường sư phạm ở tỉnh, chúng tôi không cùng khoa, không thể ở cùng ở một kí túc xá, nhưng mà bạn gái của hai chúng tôi lại ở cùng một kí túc xá. Sau đó không ngờ lại cùng nộp đơn vào Chấn Hoa, cùng giảng dạy lớp 10, lại còn dạy cùng một lớp...”

Dư Hoài nằm soài lên bàn: “Cảnh Cảnh, cậu có phát hiện gì không? Hóa ra lại có sự trùng hợp đến như vậy.”

“Sao?”

“Hai người họ, một người Trương Bình, Bình trong bình nguyên (đồng bằng), một người Trương Phong, Phong trong sơn phong (đỉnh núi).”

Tôi nhếch mép, ha ha, đây là cái thể loại nghiệt duyên gì vậy?

“Cho nên là, các em à, người ở bên cạnh các em, chính là tài sản quý giá nhất cả đời này của các em đó...”

Lời còn chưa dứt, tôi và Dư Hoài không hẹn mà gặp, quay ra nhìn nhau một cái.

Sau đó đồng loạt suy sụp mà nằm trên bàn.

“Nếu nói như vậy, tôi thà cmn chết vì nghèo còn hơn.”

Sau đó, trong lúc tôi còn đang giả bộ bày ra vẻ đau khổ, Dư Hoài liền bò dậy, rất thành thật mà nói, “Này, chúng ta ngồi cùng bàn với nhau đi!”

Trong lòng tôi run lên một cái, không biết là vì sao.

Có lẽ là vì nụ cười đỉnh đạc trong nắng của cậu ta, hàm răng “tiểu hổ” trắng tới mức lóa mắt.

Cậu uống lộn thuốc à, chúng ta không quen nhau, vì sao chứ?

Thế mà sau đó tôi lại đáp, được.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Người Xa Lạ

No. 24

Lúc về nhà, đứng trước cửa mở ba lô ra, phát hiện chìa khóa bị rơi ở khe của túi áo, thế nào cũng không với tới được. Tôi thấp giọng chửi một câu, bỗng nhiên nghe trong phòng có tiếng bước chân, đi dép nhẹ nhàng bước tiến về phía cánh cửa, hóa ra là mẹ tôi.

Bà mở cửa ra, tôi kinh ngạc đến mức há hốc mồm.

“Ngớ ra đấy làm gì, mau đi vào, ngoài trời nóng lắm.”

Không phải tôi nằm mơ. Bà nói chuyện vẫn kiểu nhanh chóng quả quyết như vậy, trời sinh mạnh mẽ.

“Sao mẹ lại đến đây?” Tôi thật sự kinh hỉ, nhưng lời vừa nói ra nghe có vẻ không được đúng lắm.

Tôi đứng trước cửa, hỏi mẹ tôi sao lại ở đây.

May mà bà không để ý. Bà trước giờ không hay có những suy nghĩ vớ vẩn như tôi.

“Lắm chuyện, tất nhiên là có việc.” Bà ném đôi dép lê về phía tôi: “Mau vào phòng rồi lau mồ hôi đi.”

Tôi vào phòng vệ sinh rửa mặt, lau khô, rồi mở tủ lạnh lấy một lon coca lạnh ra, vừa mới mở cái nắp ra, đã bị cướp đi rồi.

Bố tôi để nó ở trên bàn uống nước: “Lạnh thế này uống vào không tốt cho dạ dày, vừa mới ở ngoài đường về, uống chút nước ấm là tốt nhất, cái này để ở đây cho nguội, ấm đã rồi hẵng uống.”

“Bố ơi, bố là người đầu tiên bảo để coca ấm lên rồi mới uống đó.” Tôi lấy lại lon coca sau đó ngửa đầu uống ừng ực.

Thật là sảng khoái.

Ông không có lái nhai như mọi khi mà đột nhiên lại thờ dài.

“Con ấy....Nếu là mẹ con nói, cho con mười lá gan con cũng không dám cãi lại đâu.”

“Con có uống trăm lon coca đi chẳng nữa, mẹ cũng không biết đâu.”

Tôi nói xong, ba người bỗng trầm mặc. Bố tôi cúi đầu, mẹ tôi đứng ở phòng khách mặt không biểu hiện gì, tôi giơ lon coca lên, không biết là có nên tiếp tục uống nữa hay không, trong phòng khách chỉ còn tiếng bọt khí của coca nổi tiếp vỡ tan ra, tạo ra tiếng sột soạt.

“Cảnh Cảnh!” Bố tôi hồi lâu mới lên tiếng: “Hôm nay đi nhập học...thế nào rồi?”

“Rất tốt.” Tôi nói: “Nhiều người lắm, phân lớp rồi, con ở lớp 5. Rút thăm để chọn giáo viên, giáo viên nói hôm khai giảng phải đóng tiền...các loại tiền.”

Tôi ngồi ở trên một sô pha đơn, còn bố mẹ tôi ngồi ở sô pha dài đối diện, trông giống như đấng tối cao vậy.

“Uống giải khát như vậy là được rồi, dạ dày của mày chịu được sao, còn uống nữa! Để đấy lát nữa hẵng uống tiếp.”

Mẹ tôi đột nhiên thốt ra một câu, âm thanh vừa vội vừa lớn, dọa tôi tim giật thót, coca suýt chút nữa thì bay về phía họ.

Tôi bấu môi một cái, để lon coca lên bàn, bố tôi ngồi ở đối diện bất đắc dĩ thở dài, không biết là vì tôi hay là vì bản thân ông.

“Giáo viên dạy gì thế? Trai hay gái? Bao nhiêu tuổi rồi?” Bố tôi bắt đầu nói sang chủ đề khác.

Tôi trả lời: “Là nam ạ! Sinh viên mới tốt nghiệp, dạy Vật lý, tên Trương Bình.”

Thầy dạy toán tên Trương Phong. Tôi nuốt nửa câu còn lại vào bụng.

“Sinh viên? Nam?” Mẹ tôi không biết lại bắt đầu tưởng tượng ra cái gì rồi: “Có thể tin tưởng được không? Bản thân chỉ là một đứa trẻ, làm sao có thể làm giáo viên chủ nhiệm chứ.”

Bà bắt đầu lấy điện thoại ra mở thư mục: “Hai ngày trước lúc ăn cơm đúng lúc làm quen được Phó hiệu trưởng trường mày, để tao hỏi bà ấy xem, hoặc là sẽ đổi giáo viên, hoặc là sẽ chuyển lớp. Để thế này sao được, nhất định lúc bốc thăm có điều mờ ám!”

Bố tôi cau mày phản đối: “Bà đừng nghe gió thành mưa, trình độ của giáo viên trẻ với số tuổi của họ chẳng có liên quan đến việc dạy tốt hay không.”

Mẹ tôi bỗng cười một tiếng, chậm rãi buông một câu: “Trẻ tuổi tất nhiên là tốt.”

Mới đầu tôi nghe không hiểu, rồi lại nhìn vẻ mặt của bố tôi đã tái đi, nhưng lại không có nói chuyện. Có điều không phải là bố tôi không muốn mở miệng mà là e ngại cho thể diện của tôi.

Sau đó tôi đã hiểu ra, là bà đang nói về cái gì.

“Năm đó đáng lẽ mẹ không nên ly hôn.” Tôi nhỏ giọng nói, bản thân cũng không biết là vì sao.

Cuối cùng tôi cũng nhìn ra, là do mẹ tôi ghen tuông và bất mãn với việc bố tôi tái hôn. Hóa ra không phải là bà không để tâm. Nhưng mà không phải là cách thức này, không đúng sao.

Không phải là, cuộc sống riêng của hai người từ đơn thân đến khi già rồi dần vật lộn nhau ư?

Bà đột nhiên đứng lên, tôi ngẩng đầu, trong mắt bà có một sự căm phẫn và đau buồn mà trước đây tôi chưa từng thấy qua.

Tôi không thể nói rõ được, chỉ cảm thấy trong lòng từng cơn từng cơn khó chịu.

Lúc sau bà bình tĩnh lại, nói: “Nói chung, chuyện chuyển lớp hay chuyện đổi giáo viên mẹ sẽ nói chuyện với người ta, mà đừng có mà chạy khắp nơi làm loạn. Trước ngày khai giảng thì chăm chỉ đọc sách đi, mẹ thấy có rất nhiều đứa bây giờ muốn thi lên cấp ba đều phải học lớp học thêm toán lý hóa đấy, mà liệu mà chú tâm cho mẹ!”

Nói xong bà đi đến trước cửa, đi giày vào: “Đi trước đây, buổi chiều còn có cuộc họp.”

Đến khi cửa đóng, vang lên một tiếng “âm” , tôi và bố vẫn ngồi mặt đối mặt trên sofa, đờ ra như đá.

Bố tôi xoa xoa tay, hồi lâu cũng không biết nên nói cái gì.

Tôi mở miệng nói chuyện trước: “Bố, nếu mẹ muốn tái hợp với ba, không muốn kết hợp, bố có muốn ở cùng với mẹ không?”

Ông kinh ngạc nhìn tôi, rất lâu sau, ông cười, đáp: “Ngốc ạ, làm sao có thể chứ?”

Đây chính là phương thức trả lời của người lớn. Ông chỉ nói không thể nào, lại không nói với tôi rằng, họ không thể ở cùng nhau, hay là mẹ tôi không thể nào thỏa hiệp mà quay đầu lại.

Vì thế mà dũng khí của tôi cạn kiệt rồi, không còn cách nào để tiếp tục truy hỏi nữa.

Ông đứng dậy, quay lưng về phía tôi rồi rót nước, còn tôi thì ngồi phịch ở sô pha, bộ dạng như vừa mới bị bệnh một trận rất nặng.

“Cảnh Cảnh?”

“Sao ạ?”

“Con...Bố kết hôn với cô Tề, con thật sự không để ý chứ?”

Tôi cúi đầu cười.

Đây là điều tôi không muốn thấy nhất. Tôi không muốn nhìn thấy họ kết hôn, bởi vì tôi có mong ước của riêng tôi.

“Không để ý đâu ạ.” Tôi nói.

Ông đổ cốc nước xuống cái bàn trước mặt chúng tôi, nói: “Uống chút nước ấm đi.”

No. 25

Tối đến tôi nằm ở trên giường, trong đầu đều là hình ảnh tôi lúc nhỏ, một nhà ba người sống cùng nhau.

Tôi nhẹ nhàng cầm chiếc điện thoại trong phòng, bố tôi đang ở trong phòng khách xem ti vi, chắc sẽ không nghe thấy.

Tôi bấm số, vừa bấm xong thì đầu bên kia đã nhận rồi.

“Xin chào.” Nghe giọng nói của mẹ tôi có vẻ rất có tinh thần. Nhưng tôi cảm thấy rất kỳ lạ, chẳng lẽ điện thoại của mẹ tôi không hiện tên sao, người gọi điện không phải là bố tôi thì chỉ có thể là tôi, vì sao mẹ tôi lại nói là “Xin chào”?

“Mẹ?”

Đầu dây bên kia dừng một lúc rồi nói: “À, là mày à.”

Hóa ra bà đang đợi điện thoại của khách hàng, điện thoại vừa vang lên, liền bắt máy, không xem người gọi đến là ai.

“Sao thế, có chuyện gì?”

Tôi chần chừ mãi, cuối cùng nói lời xin lỗi với bà: “Mẹ, hôm nay, là con không đúng, con...”

Bà ngắt lời tôi: “Được rồi, được rồi, trẻ con thì hiểu cái gì, nếu là vì chuyện này thì khỏi cần. Chuyện người lớn mày thì hiểu cái gì, chuyện của mày, mày chú ý là được rồi. Mẹ cúp máy đây, mẹ còn có việc, sợ lát nữa khách hàng gọi đến lại không gọi được.”

Tôi thở dài một tiếng, mẹ tôi vẫn là mẹ tôi mà.

Có thể cảm thấy bản thân nói quá nhanh, ngữ điệu bà bỗng chậm lại: “Hôm nay không có thời gian, mai mẹ sẽ gọi về nhà, chuyện nhập học của mày...mẹ nghĩ ra cái gì sẽ dặn dò mày sau. Mày lên cấp ba rồi, không còn trẻ con nữa, học thêm cũng tốt, về sau đối với phát triển, mục tiêu cũng tốt...”

Bà dừng lại rất nhiều lần, dòng suy nghĩ dường như có chút hỗn loạn, dù sao thì tôi nghe cũng không hiểu là bà định nói cái gì.

“Mẹ.”

“Hả?”

“Con có chuyện muốn nói với mẹ.”

“Nói đi!” Lại gấp lên rồi.

“Con không muốn chuyển lớp, giáo viên chủ nhiệm lớp con tốt lắm, mẹ đừng lo lắng nữa, được không?”

Tôi thở một hơi dài.

Trong đầu hiện lên gương mặt của Dư Hoài.

Cậu ấy cười hì hì, giống như là đang đùa giỡn, rất tùy ý nhưng lại rất chân thành.

Chúng tôi ngồi cùng bàn với nhau.

Câu nói này giống như là thiện cảm và điều mong đợi duy nhất của tôi ở Chấn Hoa. Những vẻ mặt lo lắng của ông bố bà mẹ về ước nguyện những đứa con của họ sẽ thành đạt (Vọng tử thành long), vẻ mặt thờ ơ của những đứa con. Ba năm nữa, tôi nghĩ tôi sẽ vì bản thân mà ăn trộm linh dược của Thẩm Săn mà trả giá cho sự tỉnh mạch đơn độc của cung Quảng Hằng.

Ít nhất là còn có lần gặp mặt đầu tiên của thời niên thiếu đó, tình cảm bạn bè đơn thuần đó.

Tôi không biết bố mẹ mỗi người muốn cái gì, cũng không biết họ hy vọng tôi sẽ trở thành người như thế nào, hoặc giả tất cả không còn quan trọng nữa rồi.

Tôi lấy vận may của bản thân để bước vào một nơi không thuộc về trường học của tôi, sau lưng lại là một gia đình xa lạ mà diện mạo của nó đã bị thay đổi hoàn toàn, mà bản thân tôi, giống như là trong thoáng chốc từ trong khe hở mà rớt xuống, ai cũng không phát hiện ra là tôi không nhìn thấy nữa.

Vì lời mời của Dư Hoài mà tôi cảm thấy cuộc sống này đầy ánh dương.

Lại vì một lon coca bị bay mất hết khí mà mất mát.

Điều mà dễ dàng làm con người ta cảm thấy ấm áp và kinh hỉ đó là người xa lạ, vì bạn đối với người đó không có kỳ vọng gì cả.

Điều mà dễ dàng làm con người ta cảm thấy tim lạnh giá và bi ai đó là người thân, vì bạn yêu họ.

Tôi chỉ là muốn bắt lấy một người xa lạ mà thôi.

Bố tôi đột nhiên gõ cửa, đi vào phòng, nói, cô Tề nhắc bố mới nhớ, Cảnh Cảnh, con có muốn có một cái di động không.

Tôi từ trên giường bật người dậy.

Tôi là một người rất nông cạn, vì thế mà tôi đã bắt đầu thích gia đình và cuộc sống này rồi.

Giống như lũ bạn cấp hai của tôi nói, bố mẹ mày trên phương diện tình cảm làm mày bị thiếu hụt rồi, mày rất có tiềm năng là một đứa ham vật chất.

Tôi tình nguyện làm một kẻ có tiền mà EQ bằng 0, thật đó.No. 24

Lúc về nhà, đứng trước cửa mở ba lô ra, phát hiện chìa khóa bị rơi ở khe của túi áo, thế nào cũng không với tới được. Tôi thấp giọng chửi một câu,

bỗng nhiên nghe trong phòng có tiếng bước chân, đi dép nhẹ nhàng bước tiến về phía cánh cửa, hóa ra là mẹ tôi.

Bà mở cửa ra, tôi kinh ngạc đến mức há hốc mồm.

“Ngớ ra đấy làm gì, mau đi vào, ngoài trời nóng lắm.”

Không phải tôi nằm mơ. Bà nói chuyện vẫn kiểu nhanh chóng quả quyết như vậy, trời sinh mạnh mẽ.

“Sao mẹ lại đến đây?” Tôi thật sự kinh hỉ, nhưng lời vừa nói ra nghe có vẻ không được đúng lắm.

Tôi đứng trước cửa, hỏi mẹ tôi sao lại ở đây.

May mà bà không để ý. Bà trước giờ không hay có những suy nghĩ vớ vẩn như tôi.

“Lắm chuyện, tất nhiên là có việc.” Bà ném đôi dép lê về phía tôi: “Mau vào phòng rồi lau mồ hôi đi.”

Tôi vào phòng vệ sinh rửa mặt, lau khô, rồi mở tủ lạnh lấy một lon coca lạnh ra, vừa mới mở cái nắp ra, đã bị cướp đi rồi.

Bố tôi để nó ở trên bàn uống nước: “Lạnh thế này uống vào không tốt cho dạ dày, vừa mới ở ngoài đường về, uống chút nước ấm là tốt nhất, cái này để ở đây cho nguội, ấm đã rồi hẵng uống.”

“Bố ơi, bố là người đầu tiên bảo để coca ấm lên rồi mới uống đó.” Tôi lấy lại lon coca sau đó ngửa đầu uống ừng ực.

Thật là sảng khoái.

Ông không có lái nhai như mọi khi mà đột nhiên lại thờ dài.

“Con ấy....Nếu là mẹ con nói, cho con mười lá gan con cũng không dám cãi lại đâu.”

“Con có uống trăm lon coca đi chẳng nữa, mẹ cũng không biết đâu.”

Tôi nói xong, ba người bỗng trầm mặc. Bố tôi cúi đầu, mẹ tôi đứng ở phòng khách mặt không biểu hiện gì, tôi giơ lon coca lên, không biết là có nên tiếp tục uống nữa hay không, trong phòng khách chỉ còn tiếng bọt khí của coca nổi tiếp vỡ tan ra, tạo ra tiếng sột soạt.

“Cảnh Cảnh!” Bố tôi hồi lâu mới lên tiếng: “Hôm nay đi nhập học...thế nào rồi?”

“Rất tốt.” Tôi nói: “Nhiều người lắm, phân lớp rồi, con ở lớp 5. Rút thăm để chọn giáo viên, giáo viên nói hôm khai giảng phải đóng tiền...các loại tiền.”

Tôi ngồi ở trên một sofa đơn, còn bố mẹ tôi ngồi ở sofa dài đối diện, trông giống như đấng tối cao vậy.

“Uống giải khát như vậy là được rồi, dạ dày của mày chịu được sao, còn uống nữa! Để đấy lát nữa hẵng uống tiếp.”

Mẹ tôi đột nhiên thốt ra một câu, âm thanh vừa vội vừa lớn, dọa tôi tim giật thót, coca suýt chút nữa thì bay về phía họ.

Tôi bừa môi một cái, để lon coca lên bàn, bố tôi ngồi ở đối diện bất đắc dĩ thở dài, không biết là vì tôi hay là vì bản thân ông.

“Giáo viên dạy gì thế? Trai hay gái? Bao nhiêu tuổi rồi?” Bố tôi bắt đầu nói sang chủ đề khác.

Tôi trả lời: “Là nam ạ! Sinh viên mới tốt nghiệp, dạy Vật lý, tên Trương Bình.”

Thầy dạy toán tên Trương Phong. Tôi nuốt nửa câu còn lại vào bụng.

“Sinh viên? Nam?” Mẹ tôi không biết lại bắt đầu tưởng tượng ra cái gì rồi: “Có thể tin tưởng được không? Bản thân chỉ là một đứa trẻ, làm sao có thể làm giáo viên chủ nhiệm chứ.”

Bà bắt đầu lấy điện thoại ra mở thư mục: “Hai ngày trước lúc ăn cơm đúng lúc làm quen được Phó hiệu trưởng trường mày, để tao hỏi bà ấy xem, hoặc là sẽ đổi giáo viên, hoặc là sẽ chuyển lớp. Để thế này sao được, nhất định lúc bốc thăm có điều mờ ám!”

Bố tôi cau mày phản đối: “Bà đừng nghe gió thành mưa, trình độ của giáo viên trẻ với số tuổi của họ chẳng có liên quan đến việc dạy tốt hay không.”

Mẹ tôi bỗng cười một tiếng, chậm rãi buông một câu: “Trẻ tuổi tất nhiên là tốt.”

Mới đầu tôi nghe không hiểu, rồi lại nhìn vẻ mặt của bố tôi đã tái đi, nhưng lại không có nói chuyện. Có điều không phải là bố tôi không muốn mở miệng mà là e ngại cho thể diện của tôi.

Sau đó tôi đã hiểu ra, là bà đang nói về cái gì.

“Năm đó đáng lẽ mẹ không nên ly hôn.” Tôi nhỏ giọng nói, bản thân cũng không biết là vì sao.

Cuối cùng tôi cũng nhìn ra, là do mẹ tôi ghen tuông và bất mãn với việc bố tôi tái hôn. Hóa ra không phải là bà không để tâm. Nhưng mà không phải là cách thức này, không đúng sao.

Không phải là, cuộc sống riêng của hai người từ đơn thân đến khi già rồi dẫn dắt lẫn nhau ư?

Bà đột nhiên đứng lên, tôi ngẩng đầu, trong mắt bà có một sự căm phẫn và đau buồn mà trước đây tôi chưa từng thấy qua.

Tôi không thể nói rõ được, chỉ cảm thấy trong lòng từng cơn từng cơn khó chịu.

Lúc sau bà bình tĩnh lại, nói: “Nói chung, chuyện chuyển lớp hay chuyện đổi giáo viên mẹ sẽ nói chuyện với người ta, mà đừng có mà chạy khắp nơi làm loạn. Trước ngày khai giảng thì chăm chỉ đọc sách đi, mẹ thấy có rất nhiều đứa bây giờ muốn thi lên cấp ba đều phải học lớp học thêm toán lý hóa đấy, mà liệu mà chú tâm cho mẹ!”

Nói xong bà đi đến trước cửa, đi giày vào: “Đi trước đây, buổi chiều còn có cuộc họp.”

Đến khi cửa đóng, vang lên một tiếng “ầm” , tôi và bố vẫn ngồi mặt đối mặt trên sofa, đờ ra như đá.

Bố tôi xoa xoa tay, hồi lâu cũng không biết nên nói cái gì.

Tôi mở miệng nói chuyện trước: “Bố, nếu mẹ muốn tái hợp với ba, không muốn kết hợp, bố có muốn ở cùng với mẹ không?”

Ông kinh ngạc nhìn tôi, rất lâu sau, ông cười, đáp: “Ngốc ạ, làm sao có thể chứ?”

Đây chính là phương thức trả lời của người lớn. Ông chỉ nói không thể nào, lại không nói với tôi rằng, họ không thể ở cùng nhau, hay là mẹ tôi không thể nào thỏa hiệp mà quay đầu lại.

Vì thế mà dũng khí của tôi cạn kiệt rồi, không còn cách nào để tiếp tục truy hỏi nữa.

Ông đứng dậy, quay lưng về phía tôi rồi rót nước, còn tôi thì ngồi phịch ở sô pha, bộ dạng như vừa mới bị bệnh một trận rất nặng.

“Cảnh Cảnh?”

“Sao ạ?”

“Con...Bố kết hôn với cô Tề, con thật sự không để ý chứ?”

Tôi cúi đầu cười.

Đây là điều tôi không muốn thấy nhất. Tôi không muốn nhìn thấy họ kết hôn, bởi vì tôi có mong ước của riêng tôi.

“Không để ý đâu ạ.” Tôi nói.

Ông đổ cốc nước xuống cái bàn trước mặt chúng tôi, nói: “Uống chút nước ấm đi.”

No. 25

Tối đến tôi nằm ở trên giường, trong đầu đều là hình ảnh tôi lúc nhỏ, một nhà ba người sống cùng nhau.

Tôi nhẹ nhàng cầm chiếc điện thoại trong phòng, bố tôi đang ở trong phòng khách xem ti vi, chắc sẽ không nghe thấy.

Tôi bấm số, vừa bấm xong thì đầu bên kia đã nhận rồi.

“Xin chào.” Nghe giọng nói của mẹ tôi có vẻ rất có tinh thần. Nhưng tôi cảm thấy rất kỳ lạ, chẳng lẽ điện thoại của mẹ tôi không hiện tên sao, người gọi điện không phải là bố tôi thì chỉ có thể là tôi, vì sao mẹ tôi lại nói là “Xin chào”?

“Mẹ?”

Đầu dây bên kia dừng một lúc rồi nói: “À, là mày à.”

Hóa ra bà đang đợi điện thoại của khách hàng, điện thoại vừa vang lên, liền bắt máy, không xem người gọi đến là ai.

“Sao thế, có chuyện gì?”

Tôi chần chờ mãi, cuối cùng nói lời xin lỗi với bà: “Mẹ, hôm nay, là con không đúng, con...”

Bà ngắt lời tôi: “Được rồi, được rồi, trẻ con thì hiểu cái gì, nếu là vì chuyện này thì khỏi cần. Chuyện người lớn mày thì hiểu cái gì, chuyện của mày, mày chú ý là được rồi. Mẹ cúp máy đây, mẹ còn có việc, sợ lát nữa khách hàng gọi đến lại không gọi được.”

Tôi thở dài một tiếng, mẹ tôi vẫn là mẹ tôi mà.

Có thể cảm thấy bản thân nói quá nhanh, ngữ điệu bà bỗng chậm lại: “Hôm nay không có thời gian, mai mẹ sẽ gọi về nhà, chuyện nhập học của mày...mẹ nghĩ ra cái gì sẽ dặn dò mày sau. Mày lên cấp ba rồi, không còn trẻ con nữa, học thêm cũng tốt, về sau đối với phát triển, mục tiêu cũng tốt...”

Bà dừng lại rất nhiều lần, dòng suy nghĩ dường như có chút hỗn loạn, dù sao thì tôi nghe cũng không hiểu là bà định nói cái gì.

“Mẹ.”

“Hả?”

“Con có chuyện muốn nói với mẹ.”

“Nói đi!” Lại gấp lên rồi.

“Con không muốn chuyển lớp, giáo viên chủ nhiệm lớp con tốt lắm, mẹ đừng lo lắng nữa, được không?”

Tôi thở một hơi dài.

Trong đầu hiện lên gương mặt của Dư Hoài.

Cậu ấy cười hì hì, giống như là đang đùa giỡn, rất tùy ý nhưng lại rất chân thành.

Chúng tôi ngồi cùng bàn với nhau.

Câu nói này giống như là thiện cảm và điều mong đợi duy nhất của tôi ở Chấn Hoa. Những vẻ mặt lo lắng của ông bố bà mẹ về ước nguyện những đứa con của họ sẽ thành đạt (Vọng tử thành long), vẻ mặt thờ ơ của những đứa con. Ba năm nữa, tôi nghĩ tôi sẽ vì bản thân mà ăn trộm linh dương của Thẩm Sần mà trả giá cho sự tỉnh mạch đơn độc của cung Quảng Hằng.

Ít nhất là còn có lần gặp mặt đầu tiên của thời niên thiếu đó, tình cảm bạn bè đơn thuần đó.

Tôi không biết bố mẹ mỗi người muốn cái gì, cũng không biết họ hy vọng tôi sẽ trở thành người như thế nào, hoặc giả tất cả không còn quan trọng nữa rồi.

Tôi lấy vận may của bản thân để bước vào một nơi không thuộc về trường học của tôi, sau lưng lại là một gia đình xa lạ mà diện mạo của nó đã bị thay đổi hoàn toàn, mà bản thân tôi, giống như là trong thoáng chốc từ trong khe hở mà rớt xuống, ai cũng không phát hiện ra là tôi không nhìn thấy nữa.

Vì lời mời của Dư Hoài mà tôi cảm thấy cuộc sống này đầy ánh dương.

Lại vì một lon coca bị bay mất hết khí mà mất mát.

Điều mà dễ dàng làm con người ta cảm thấy ấm áp và kính hỉ đó là người xa lạ, vì bạn đối với người đó không có kỳ vọng gì cả.

Điều mà dễ dàng làm con người ta cảm thấy tim lạnh giá và bi ai đó là người thân, vì bạn yêu họ.

Tôi chỉ là muốn bắt lấy một người xa lạ mà thôi.

Bố tôi đột nhiên gõ cửa, đi vào phòng, nói, cô Tề nhắc bố mới nhớ, Cảnh Cảnh, con có muốn có một cái di động không.

Tôi từ trên giường bật người dậy.

Tôi là một người rất nông cạn, vì thế mà tôi đã bắt đầu thích gia đình và cuộc sống này rồi.

Giống như lũ bạn cấp hai của tôi nói, bố mẹ mày trên phương diện tình cảm làm mày bị thiếu hụt rồi, mày rất có tiềm năng là một đứa ham vật chất.

Tôi tình nguyện làm một kẻ có tiền mà EQ bằng 0, thật đó.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Cuộc Sống Mới

No. 26

Có rất nhiều sự thích thú đối với những học sinh mới như chúng tôi, mọi người túm năm tụm ba bình luận về chúng tôi, đó là học sinh lớp 11, mặc đồng phục màu xanh thẫm.

Cũng có rất nhiều sự thích thú không chỉ riêng lớp của mình mà còn có các lớp kế bên nữa, họ thi nhau chụp ảnh, đó là học sinh lớp 12, đồng phục màu lam nhạt.

Ở cạnh nhau càng lâu, niềm vui càng ngày càng lớn.

Bọn tôi – đội quân hổ lốn, dưới sự chỉ huy của thầy chủ nhiệm, hòa vào biển người xanh lá, xanh lam kia, giống như đầu của chiếc bút máy đâm vào biển người rộng lớn kia. Trong cặp sách trống không, bởi vì tài liệu học vẫn chưa được phát, bên trong chỉ có mấy tờ giấy ghi công thức toán học, một quyển vở ghi chép, một hộp bút và một cái máy ảnh. Lúc tôi từ xa liếc thấy Dư Hoài, định gọi cậu ta nhưng mắt vừa nhìn liền chú ý đến chiếc cặp của cậu ta.

Đúng kiểu rất “đầy đặn” ấy.

“Cậu mang cái gì vậy? Cái túi khi gì thế?”

Đối với trò đùa không hề vui của tôi, cậu ta rất phối hợp mà khom lưng cúi đầu bày ra bộ mặt huyền bí “không thể nói không thể nói”, đưa ngón trỏ lên miệng nói một tiếng “suyt”.

Hơi thở cậu ta phả lên mặt tôi, sau đó thì cười hì hì quay đi xếp hàng.

Còn lại tôi một mình đứng hóa đá tại chỗ, không nhúc nhích.

Tôi cũng không biết tôi làm sao nữa, tai đột nhiên nóng ran lên.

No. 27

Không cần thận nhìn thấy cách đó không xa có một đàn chị lớp 11 mặc áo đồng phục màu xanh lá, đứng dựa vào cột đèn nhìn tôi, thanh tú trắng ngần, tướng mạo uyển chuyển, cười đầy vẻ sâu xa.

Rõ ràng là không mở lời nhưng lại cứ kiểu kinh nghiệm dày dặn mà nhìn tôi, làm tôi cảm thấy chột dạ. Tôi lúng túng, mỉm cười về phía chị ấy, coi như là chào hỏi tiền bối.

“Học sinh mới à?” Giọng chị ấy không lớn, rất dễ phân biệt, nghe rất hay.

“Chào chị.” Tôi cúi đầu khom người chào.

“Này, Lạc Chi!” Một cô gái tóc ngắn chạy đến khoác lên vai chị ấy, đồng phục khoác bên ngoài bay phấp phới: “Cậu đã nhìn thấy chưa, đằng kia, có một học sinh mới lớp 10 nhuộm tóc màu hồng, để đầu húi cua, màu nâu đỏ, nhìn thật đặc biệt, bên tái trai còn đeo khuyên tai đinh nữa, thật là đẹp trai quá thể đáng mà!”

Đàn chị ấy tên gọi cái gì mà Giấy* kia thu hồi ánh mắt trên người tôi, đối với sự nhiệt tình của chị bên cạnh, chị lại tỏ ra rất bình thản, chỉ gật gật đầu nói: “Vậy à?”

“So với anh Bành đẹp trai lớp chúng ta năm đó còn ra dáng hơn. Đúng là hậu sinh khả úy mà!”

Chị ấy cười một tiếng, ý vị hơi hướng của Gia Cát Khổng Minh chỉ dẫn giang sơn.

Sương mù mờ mịt khắp Trường Giang

Gần xa không rõ nước mênh mang

“Tre già măng mọc.”

“Cậu đang làm cái trò gì đó?” Tôi vẫn đứng tại chỗ cười như con điên, ngẩng đầu lên thấy Dư Hoài đang rất hào hứng mà chạy đi tìm tôi: “Hàng ngũ đã sắp xếp xong xuôi rồi, cậu còn ở đây ngắm cái gì?”

“Này, này!” Tôi kích động kéo ống tay áo của cậu ta lại, ra dấu muốn nói cho cậu ta nghe câu nói lúc này vừa nghe được, theo bản năng quay đầu lại nhìn một cái, nhìn thấy chị kia vẫn đang cười, từ xa nhìn chúng tôi, giống như là thầy chủ nhiệm rón rén âm hiểm bắt kẻ thông dâm vậy.

Sau đó nhìn kỹ, trong nụ cười đó tràn đầy sự ngưỡng mộ, như thể chị ấy đã già lắm rồi, hiện giờ nhìn thấy một thời thanh xuân đáng quý, thốn thức mà vui mừng.

Tôi bị ý nghĩ kì lạ trong đầu dọa rồi, cúi đầu suy nghĩ, quên mất rằng tay vẫn đang bóp chặt cánh tay của Dư Hoài.

Một lúc sau mới ý thức được điều này, vội vàng buông tay xin lỗi, cậu ta lại bày ra vẻ mặt then thùng, nhỏ giọng trách móc: “Háo sắc!”

Tôi buông tay: “Oan cho tôi quá, chưa chiếm được chút tiện nghi nào của cậu đã bị vu oan rồi.”

Cậu ta kêu to: “Sờ thì cậu cũng đã sờ rồi!”

Tôi cũng uất ức mà gào to: “Nhưng mà cảm giác không tốt mà!”

No. 28

Ngày đầu tiên khai giảng việc trai gái trêu đùa nhau đúng là đã trở thành phong tục xói mòn.

Đàn chị ấy nói rất đúng. Tre già măng mọc.

Cả khuôn mặt cậu ta đỏ bừng, nói: “Đi xếp hàng!”

Sau đó, tôi đi theo sau đ*ta cậu ta ra lớp 5 để xếp hàng. Ngẩng đầu lên, một chiếc áo T-shirt màu đen chắn hơn nửa tầm nhìn của tôi, lưng của nam sinh trước mặt đang đưa, có điều cảm giác rất là có tiết tấu.

Tôi không phải là một người hoạt bát, chính là như lúc này, đứng trong hàng tôi cũng không có hứng thú chủ động đi chào hỏi làm quen các bạn học mới xung quanh. Tất nhiên nếu có ai tình nguyện bắt chuyện trước, tôi chắc chắn sẽ vui vẻ mà đáp lại như bao người khác.

Nhưng không biết vì sao, vừa nhìn thấy Dư Hoài tôi đã cảm thấy chúng tôi đặc biệt thân quen, mặc dù chẳng hiểu gì về cậu ta nhưng lại có cảm giác từ kiếp trước chúng tôi đã quen nhau rồi.

Tôi lấy máy ảnh ở trong cặp ra, nâng lên cao, lấy góc độ hơi chúc xuống, chụp tán loạn xung quanh.

Sau đó nghe thấy tiếng nói phát ngáy của MC phát ra từ loa phát thanh, tôi cúi đầu xem kỹ lại những bức ảnh vừa mới được chụp.

Có khi trùng hợp lại chụp được nhân vật đặc biệt, có khi lại chỉ là những người bình thường.

Giữa những vẻ mặt vô cảm của các bạn, có một bạn nữ cực kỳ xinh đẹp đang nghiêng đầu, mang vẻ vừa tò mò vừa cố gắng che giấu vẻ mặt đang quan sát kỹ bạn nam đẹp trai đứng cách đó không xa.

Còn có một bạn nam lớp 11 mặc đồng phục, cả mặt nổi đầy mụn, giờ một chân lên đá vào hông nam sinh phía trước.

Mặc dù còn có Dư Châu Châu, cúi thấp đầu, mặt vô cảm chỉ có thể nhìn thấy nửa sườn mặt. Mà ở nơi cô ấy không chú ý đến, có một bạn nam đẹp trai đang lén nhìn cô, tôi không nhìn rõ vẻ mặt của cậu ta nhưng có vẻ như không phải là đang cười.

Điều thần kỳ nhất là, tôi thế mà lại đi chụp chị lớp trên kia. Giữa đám bạn hihi haha kia, chỉ có chị ấy là trầm mặc mà nghiêm túc, đôi mắt vô cùng sáng ngời, chuyên chú nhìn người nào đó – những người mà chị ấy chăm chú nhìn lại không nằm trong ống kính của tôi.

Đột nhiên nghe thấy âm thanh của chim bồ câu, đàn bồ câu ở khu dân cư gần đây bay phần phật qua đỉnh đầu của những người đang xếp hàng kia, tôi ngửa đầu, nhìn thấy một bầu trời xanh thẳm như được gột rửa, không có che lấp bởi những công trình kiến trúc, một màu xanh thuần túy, khiến người ta cảm thấy nghẹt thở.

Tôi nhẹ nhàng ôm máy ảnh vào trong ngực, không biết vì sao lại có cảm giác sâu muộn.

Máy ảnh của tôi giống như đôi mắt của Thượng Đế. Chúng tôi ở nhân gian tầm thường này, chỉ có thể nhìn thấy một phần của bản thân, nó đứng ở chỗ cao nắm bắt tất cả mọi người trong nháy mắt rồi biến mất cũng chỉ trong một tích tắc, rồi sau đó để những câu chuyện phía sau đó lộ ra từng chút một cách tinh tế.

Thế nhưng tôi lại không nắm bắt được.

No. 29

“Than thở cái gì, mới ngày đầu tiên khai giảng mà tinh thần chẳng phần chấn gì hết.” Dư Hoài đứng bên cạnh tôi, không dám nói to, khẩu khí như

tên trộm vậy.

Tôi đưa máy ảnh cho cậu ta, cậu ta bắt đầu lật từng tấm.

“Đây là cậu vừa mới chụp à?”

“Ừ, nhìn ra cái gì không?”

Cậu ta dí sát mặt vào máy ảnh.

“Mặt cậu đầy dầu, cách xa màn hình của tôi một chút!”

Dư Hoài nghe vậy, giống như là “làm đến nơi đến chốn”, càng cố dí sát mặt màn hình, dí lấy dí để xong, nhìn tôi tức đến trợn trắng mắt, mới vui vẻ mà cười lên.

“Cậu chụp lưng ta lưng tung, có thể nhìn thành ra cái gì à?”

Tôi lắc đầu: “Đơn giản mới là tốt đó.”

“Vậy cậu nói xem, trong này có cái gì?”

“Câu chuyện.”

“Đùa gì vậy?”

Tôi lấy lại máy ảnh, lật đến những bức ảnh chụp những con người kia, đem những góc nhỏ vụn vặt, khóe mắt đôi lông mày đều tả cho cậu ta xem.

“Cậu không cảm thấy là đằng sau những con người này đều có những câu chuyện à?”

Cậu ta cũng rất nghiêm túc suy nghĩ nghiền ngẫm, dùng khẩu hình khinh miệt nói: “Cũng có thể chỉ là do trí tưởng tượng của cậu quá phong phú thôi.”

Tôi thật sự muốn phát điên, rồi cậu ta lại nói một câu: “Cũng có thể là có thật.”

Ánh mắt của Dư Hoài nhìn xuống đất, không biết là đang nghĩ cái gì.

Qua một lúc, cậu ta ngẩng đầu lên, lại khôi phục lại nụ cười toe toét.

“Cậu nói xem, người ta tham gia nghi thức kéo cờ, có phải là vì để quang minh chính đại mà nhìn thời khắc mà bình thường khó có thể nhìn thấy, hoặc là, có thể để có thể nhìn thấy người mà bình thường bản thân không có can đảm nhìn chăm chú một cách lộ liễu không?”

Tôi bị câu nói này làm cho đứng hình rồi.

Sau đó liền nói tiếp một câu: “Chém vừa thôi! Nghi lễ kéo cờ là giáo dục chủ nghĩa ái quốc cho thanh thiếu niên, tôi tham gia mục đích rất đơn giản, cậu đừng có qua mặt tôi.”

Cậu ta cười to, chủ đề này có vẻ đành để gió chết mặc bay đi.

Vậy mà mấy phút sau đấy, tôi liền chìm vào những lời nói của cậu ta, thoát không ra.

Mặc dù trước đây tôi chưa từng nhận thức qua, nhưng cũng biết rằng, có lúc giờ nghỉ giải lao và nghi lễ kéo cờ là được mọi người mong chờ nhất. Trong biển người mênh mông này, họ luôn tìm kiếm một người mà họ muốn nhìn, mà nghi lễ rườm rà không thú vị này lại trở thành một hồi ức có một không hai.

“Cho nên hạnh phúc nhất vẫn là người ở bên cạnh.”

Tôi bùi ngùi mà thốt ra một câu không đầu không đuôi. Tôi nhớ bố, rốt cuộc tình yêu của ông là sinh hay tử tôi không thể dự đoán được, song tôi biết rằng, hạnh phúc nửa cuộc đời còn lại của ông không nằm ở tôi, cũng

không nằm ở mẹ tôi. Người mà ông muốn dắt tay đi hết quãng đường còn lại, là cô Tề. Cô ấy dịu dàng, cô ấy ở bên cạnh bố tôi.

Sau đó Dư Hoài cười hì hì, tiếp lời, “Thiếu gia ta vẫn luôn ở đây này.”

Tôi không muốn làm cậu ta mất mặt, liền cười quay đầu đi.

“Lễ đón chào học kỳ mới, tân học sinh khóa 2006, chính – thức – bắt – đầu——”

Tôi đột nhiên phát hiện, là như vậy, gia đình tôi một nhà ba người, mỗi người hướng đến những phương hướng khác nhau, bắt đầu một cuộc sống mới.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Cuộc Sống Của Chúng Tôi Đầy Ấp Những Niềm Vui

No. 30

Chúng tôi học quân sự trong một tuần. Ngày nào cũng học từ 8 giờ sáng đến 3 giờ chiều, sau đó quay trở lại lớp. Thầy giáo dạy, mọi người tự học, đến 4 giờ thì tan.

Buổi học đầu tiên kết thúc, thầy Trương Bình dẫn chúng tôi đi mấy vòng các dãy nhà, nói là muốn để cho mọi người biết đường.

Nhưng thứ thầy ấy gọi là cách nhận biết đường chính là đi chậm chậm mà không có mục đích, đi qua khu nhà A, chạy qua xem biển hiệu, thầy ấy nở một nụ cười thật tươi với chúng tôi: “Đây là nhà thể chất, chúng ta sẽ học thể dục ở đây, và đương nhiên là môn thể dục nhịp điệu cũng sẽ tập ở đây. Bên trong còn có đàn, máy tính, lúc lên lớp có thể phim ảnh...”

Còn chưa nói xong từ “xem phim ảnh”, đã có mấy bạn nam rúc rích cười. Lúc này sắc mặt thầy Trương Bình biểu lộ sự chùng mực, cười khan hai tiếng hi hi, rồi nói lớn: “Giáo dục cần có các thiết bị hiện đại, ý của tôi là có thể xem VCD, DVD, hoặc nghe CD. Nói tóm lại là cần phải hiện đại hơn nữa...”

Phần lớn mọi người đều không rõ ý của thầy, chỉ có mấy bạn nam cười véo ngoáy hiểm, có một học sinh nam còn cười cả ra tiếng.

Ta quay đầu lại hỏi Dư Hoài đi đằng sau: “Làm sao đấy?”

Vẻ mặt Dư Hoài rất phức tạp, rõ ràng là muốn cười nhưng lại không dám cười, dáng vẻ vừa nghiêm túc vừa vô lại, tôi khó chịu thay cậu ta.

“Làm sao cái gì? Sao cậu quan tâm nhiều thế?” Cậu ta đáp trả tôi một câu.

Đúng là thần kinh.

Tôi quay về hàng và cả hàng tiếp tục đi theo Trương Bình “đen tối” về phía trước.

“A, các em, đây là sân vận động!”

Cuối cùng thì đây chính là cái khu rất quen thuộc đối với cái ông Trương Bình này – sân vận động. Mái khán đài mô phỏng theo nhà hát Sydney, giống như những mảnh vỏ sò lớn màu trắng vậy... tất nhiên là xấu hơn của người ta nhiều.

“Trường của chúng ta là trường duy nhất tổ chức đại hội thể thao mà không cần phải thuê sân chuyên dụng hay sân vận động của thành phố. Ngoài ra còn có nhiều trường cứ vào mùa xuân, mùa thu hằng năm là đến thuê sân của trường mình, đường chạy thì là đường bê tông, ở giữa còn có bãi cỏ nữa.”

Dư Hoài cuối cùng không chịu được nữa.

“Thầy ơi, nơi có thể đến đá bóng, thường được gọi là sân cỏ ạ.”

Thầy Trương Bình trừng mắt: “Tôi thích gọi thế nào là thì kệ tôi, em lại thích nhiều chuyện rồi phải không?”

Tôi cười phá lên, quay đầu lại đặc ý lắc lắc đầu nhìn Dư Hoài.

Sao chứ? Đúng là quả báo mà.

Tôi thích Trương Bình rồi đó, thật đấy.

No. 31

Thầy dạy quân sự là người Sơn Đông, mắt to, nước da ngăm đen, giọng nói lớn, thầy nhiệt tình nhưng cũng rất dễ xấu hổ.

Hầu hết các thầy giáo khác khi giới thiệu đều thường sẽ nói: “Chào các em, tôi họ Trương, sau này các em có thể gọi tôi là thầy Trương”. Sau đó thì học sinh sẽ đáp: “Chào thầy Quan.”

Còn thầy tôi thì đứng trước mắt học sinh ấp a ấp úng một hồi lâu mới nói được: “Tôi...tên là Trương Lai Thuận”.

Chúng tôi tất cả đều im lặng chờ thầy tiếp tục.

Khoảng năm giây sau, chúng tôi mới phát giác, thầy đã nói xong rồi.

Lúc này, Dư Hoài vóc dáng cao lại đứng ở đầu hàng đầu tiên đột nhiên cười to lên, to giọng nói: “Chào thầy Lai Thuận!”

Cả lớp rất chi là ăn ý mà đồng thanh hô to: “Chào thầy Lai Thuận!”

Hàng ngũ vừa nãy xếp ngay ngắn thì bây giờ giống như những quân cờ domino bị đổ một loạt.

Đứng một lúc lâu, đến lúc sắp kết thúc buổi học thì thầy Lai Thuận định dạy chúng tôi hát.

Có lẽ bởi vì thầy – người tân binh ấy nhìn thấy ở phương xa có một cựu chiến binh đang dẫn dắt lớp học sinh của mình, vừa đi vừa hát bài “Đoàn kết là sức mạnh” và “Người lính”.

Và thế là thầy ngẩng đầu một cách rất khí thế, bắt nhịp cho cả lớp: “Đoàn ~ kết là sức mạnh, 2, 3”

Trong lòng mọi người cũng không còn hào hứng nữa, ai cũng muốn trở về lớp ngồi, và thế là tiếng hát càng lúc càng uể oải, ỉu xìu.

Thầy rất tức giận, cắt ngang bài hát chúng tôi đang hát, trừng mắt: “Tại sao lại không có khí thế gì cả thế này?”

Con người khi nóng vội thì lời nói ra thường sẽ là tiếng địa phương, và chúng tôi bị âm địa phương của thầy làm cho cười một mẻ, thầy giáo lại càng tức giận, dự định sẽ dạy sẽ chúng tôi biết người lính thì phải hát như thế nào.

“Đoàn kết là sức mạnh, đoàn kết là sức mạnh, sức mạnh này sắt, là đồng, mạnh hơn cả sắt... mạnh hơn cả đồng...”

Bài hát của thầy Lai Thuận giống như tiếng ma quỷ luôn qua tai vậy, âm thanh rất là to, ù hết cả màng nhĩ, tuy nhiên điều kì lạ là: bài hát của thầy về cơ bản cũng chẳng có giai điệu gì, mà chủ yếu là hét, hoàn toàn ở những âm rất cao.

Không có trầm bổng gì hết.

Thầy hát xong, khuôn mặt vẫn rất hồng hào. Dư Hoài cầm đầu cổ vũ rất náo nhiệt, sau đó vẻ rất ngây thơ hỏi thầy: “Thưa thầy, thầy đang ngâm thơ ạ?”

No. 32

Trong lớp tôi quen một bạn nữ, tên là Giản Đơn. Quá trình quen biết cũng rất đơn giản.

Lúc ấy, cô ấy loạng choạng như sắp ngã, tôi vội vàng chạy đến đỡ lấy cô ấy, rồi tự nguyện đi lấy nước, lấy quạt, dầu cao (những thứ này đều là do ông bà tôi nhét vào cặp của tôi, cuối cùng cũng cần dùng đến) giúp cô ấy.

Cô ấy bối rối tỏ vẻ là đã đỡ rồi, tốt lắm tốt lắm, đúng là đã khỏi rồi!

Tôi cảm giác hình như cô ấy không hề cảm kích tôi chút nào cả.

Sau đó tôi liền biết được lý do.

Giờ ăn cơm trưa, vẫn là cái cảnh “people mountain people sea”. Đám học sinh lớp 10 bỗng chốc ủa vào nhà ăn, làm cho học sinh lớp 11, 12 sợ đến nỗi cầm không chắc bát cơm của mình. Tôi thiết nghĩ, bọn họ năm đó cũng là dọa các tiền bối như thế mà.

Lúc xếp hàng mua mì, tôi nghe thấy phía sau có hai đứa con gái đang nói chuyện.

“Tớ đứng tê cả chân, hôm nay nóng chết đi được, cả người đều là mồ hôi, cái canteen mục nát này chả khác nào một cái lò hấp cả, thật là phiền phức! Có điều tớ không có yếu ớt như cậu, lúc này tớ có thấy cô bạn đứng ở bên cạnh kia dìu cậu đi qua bên sân, giờ sao rồi?”

“Thôi đừng nhắc nữa, lúc này tớ đã nghĩ ra một chiêu, đó là giả vờ ngất đi. Đang định tiến hành, nếu thành công thì sẽ gọi cho cậu, kết quả, bị chị gái đứng bên cạnh nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy. Chị ta mười tám đời võ nghệ khiến cho tớ cảm thấy rất xấu hổ đành tiếp tục giả ngất. Tớ thậm chí còn sợ chị ta bắt mạch cho mình cơ, vạch trần mất kỹ xảo này của tớ, thế thì sau này tớ sống thế nào được?”

“Ai mà lại thần thánh vậy?”

“Hình như tên là Cảnh Cảnh, là một nữ sinh rất có tinh lực, rất nhiệt tình, dọa tớ phải nhanh chóng nói khỏi rồi, sau đó quay trở về quân tư đấy...”

Tôi lặng lẽ đứng bên cạnh cửa sổ, bưng một bát mì bò, quẹt thẻ, sau đó quay người đi, đằng sau là Giản Đơn đang ngơ ngác nhìn theo. Tôi bước những bước đi nặng nề, cuối cùng cũng chẳng tìm được một chỗ ngồi trong biển người đó.

Lúc ngồi một mình ở bàn ăn mì, không hiểu vì sao tôi bỗng ngẩng đầu lên, nhìn bốn phía, toàn là những sinh viên mới ồn ào mà láo nháo.

Một khắc đó, bỗng dừng lại có những suy nghĩ viễn vông. Nếu tôi là Thẩm Săn, khi nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng sẽ có cảm giác như thế nào?

Đối thủ của mình trên thế gian này thì có rất nhiều, nếu cứ quan tâm mãi thì chẳng phải cũng sẽ rất mệt mỏi ư? Hay là cứ háo hức chờ đợi một trận chiến sẽ bùng nổ?

Tôi cũng chẳng biết nữa. Mặc dù tôi nhớ đến sự tồn tại của cô ấy, vì cô ấy mà buồn phiền, thương xót, nhưng tôi không phải là cô ấy.

Chỉ là tôi cảm thấy mình chỉ muốn chìm ngập ở nơi này, làm một người vô danh mà thôi.

No. 33

Hơn ba giờ thì chúng tôi kết thúc giờ học quân sự, thầy Trương Bình dẫn chúng đi một vòng quanh trường, quay về lớp, bắt đầu ồ ạt sắp xếp chỗ ngồi. Tôi đứng ở hành lang, gõ nhẹ gót sau vào chân tường, không biết làm thế nào mới tốt.

Từ đằng xa, tôi nhìn thấy Dư Hoài, cậu ta đã có không ít bạn mới rồi, mặc dù là ngày đầu tiên học quân sự nhưng trong lớp đều đã biết hai người, một Hàn Tự, một là Dư Hoài. Làm quen với Hàn Tự đa phần là con gái, khuôn mặt tuấn tú trắng trẻo và khí chất lạnh lùng rõ ràng là thu hút các cô gái thanh xuân phơi phới rồi. Ngược lại, Dư Hoài lại mang gương mặt hề hề tràn đầy nụ cười, mà lại còn dám to gan trêu chọc Trương Lai Thuận nên được rất nhiều bạn con trai coi trọng, kẻ vai sát cánh, náo nhiệt biết bao.

Không biết vì sao, tôi lại thích Dư Hoài hơn, tôi luôn cho rằng người mà được mọi người quý mến mới là một người con trai tốt.

Điều thú vị là, Giản Đơn và bạn nữ có nước da có chút đen kia lại đứng sau lưng tôi nói nhỏ với nhau.

“Đi đi, khi lớp trưởng nói là có thể tự do xếp chỗ, không phải cậu rất hứng thú sao? Đi đăng kí với lớp trưởng đi, các cậu không phải sẽ được ngồi cùng bàn còn gì.”

Giản Đơn không hề đáp lại, nhưng tôi có thể hình dung được khuôn mặt đỏ ửng của cô ấy, giống như cái vẻ xấu hổ, ngượng ngùng lúc tôi bôi dầu cho cô ấy.

Cô bạn da ngăm ngăm lại khuyên Giản Đơn điều gì ấy, nhưng tôi nghe chẳng rõ vì đang mãi suy nghĩ chuyện của mình.

Không biết Dư Hoài có còn nhớ hôm đấy cậu ta đã đùa tôi rằng: Chúng ta ngồi cùng bàn nhé.

Chẳng lẽ tôi lại đi nói với thầy Trương Bình rằng: Thưa thầy, em muốn ngồi cùng bàn với Dư Hoài ạ – nhưng tôi làm gì có dũng khí đấy. Hơn nữa thể nào cũng sẽ bị người khác hiểu lầm? Đúng vậy... Đúng vậy...

Nói là thế nhưng thực ra cũng chẳng có gì, trong lòng tôi cũng rất vô tư, vì vốn dĩ giữa chúng tôi cũng chả có gì.

Thế nhưng vẫn có thể sẽ bị hiểu lầm nhỉ, mới khai giảng mà đã...

Nhưng mà...

Trong đầu tôi, một bên là thiên sứ, một bên là ác quỷ, trước chốn đông người ầu ẩu đã một trận, trong lúc thượng cẳng chân hạ cẳng tay, tôi thấy Giản Đơn từ bên cạnh tôi xông tới, bộ dạng nổi trận đùng đùng, giống như là vừa mới nạp đầy ắc-quy vậy.

Sau lưng hắc nha đầu kia thấp giọng nói, tốt lắm, Giản Đơn, xông lên!

Tôi nhìn thấy cô ấy đi đến đứng trước mặt Hàn Tự, nhiều người xung quanh cũng giống như tôi giả vờ không nhìn thấy, nhưng thực ra thì có bao

nhiều con mắt đều dán chặt vào họ rồi.

Cô ấy cười đến căng thẳng, có chút giả tạo, vội vàng nói câu gì đó, sau đó bắt đầu cười ngây thơ, vô cùng lúng túng.

Hàn Tự ngẩng đầu lên, ngây người nhìn cô. Cái bộ dạng của anh ta làm cho tôi có cảm giác dường như có một luồng khí nóng đang toát ra từ cái người con trai lạnh lùng này.

Sau đó cậu ta gật đầu.

Giản Đơn thất hồn lạc phách chạy về hướng phía sau tôi, tôi nghe thấy cô ấy nén nhịn một hơi, rồi hét lớn “YES”!

Sau đó, cô ấy nhảy tung tăng về phía Trương Bình xin phép, thầy chau mày nhìn Hàn Tự ở phía xa kia, cười như hàm ý một điều gì đó sâu xa, rồi thầy gật đầu đồng ý.

Giản Đơn trở về chỗ giống như một người anh hùng chiến thắng trở về.

No. 34

Người hồn bay phách lạc sau đó mới chính là tôi.

Mà lúc này đây, sau khi Giản Đơn mở đầu, những người về sau nườm nượp đến tìm Trương Bình, người thì cận thị, viễn thị, mắt kém, hoặc muốn ngồi cùng bàn... còn tôi thì bỗng mất tâm tung tích của Dư Hoài.

Thôi thì cứ cho là duyên phận đi. Tôi cười trừ một cái, cứ xếp hàng quy củ, hàng cao hàng thấp, cũng sẽ có lúc được đi cùng hàng hoặc ngồi cùng bàn, chẳng sao. Chẳng có vấn đề gì cả, chỉ là hơi bị phân tâm một chút mà thôi.

Song nghĩ lại, một đứa có chiều cao bình thường như tôi thì sao có thể ngồi cùng hàng với những người có vóc dáng cao kia?

Trương Bình dừng lại thông báo: “Những em có kiến nghị đã nói xong chưa? Còn ai không? Không thì chúng ta xếp theo hàng từ cao đến thấp từ lớn đến bé.”

Bỗng nhiên Tôi nghe thấy Dư Hoài nói to: “Thưa thầy đợi chút ạ, còn em vẫn chưa nói ạ.”

“Em lại có chuyện gì?” Thầy Trương đưa ánh mắt về phía đó. Từ sau chuyện sân cỏ, thầy vẫn cứ hăm hực với Dư Hoài.

“Em muốn ngồi cùng bàn với, ai nhỉ, bạn Cảnh Cảnh ạ!”

Nhiều người tranh thủ sự ồn ào nhắc nhở với Thầy Trương là “Tư tưởng không an phận” thì chỉ có giọng nói lớn của cậu ta hét muốn ngồi cùng bàn với tôi làm cho tất cả mọi người đều im lặng.

Lúc đó tôi chỉ hận không tìm được cái lỗ mà chui xuống.

Nhưng kỳ thực trong lòng lại cảm thấy vui vẻ lắm lắm.

Thầy Trương Bình ngạc nhiên, có chút hơi ấp úng hỏi: “Người...người ta có tình nguyện không? Mà liệu người ta có quen em không? Hơn nữa các em sẽ phải ngồi ở hàng cuối cùng đấy?”

“Sao lại không đồng ý chứ ạ? Hôm qua em đã hỏi bạn ấy rồi, bạn ấy, đâu rồi?” Cậu ta nhìn xung quanh, cuối cùng cũng nhìn thấy tôi: “Không phải hôm qua đã nói rồi sao? Cậu đồng ý đúng không?”

Tôi nhìn cái khuôn mặt trắng trắng của cậu ta, bỗng bật cười.

“Tôi đồng ý!”

Và sau một thời gian khá dài, Giản Đơn bỗng nhắc với tôi một chuyện. Cô ấy nói, khi ấy, cô ấy đã lầm tưởng mà cho rằng mình đã được chứng kiến một màn cầu hôn.

Bởi vì tôi nói rất trịnh trọng, như thể đã đợi rất lâu rồi, mỉm cười, gật đầu rồi nói: Em đồng ý.

No. 35

Đến bữa tối, cô Tề và con trai Trương Phàm đến nhà tôi ăn cơm. Cô Tề làm cơm cũng khá ngon.

“Cánh Cánh à, thức ăn hợp khẩu vị không con?” Cô ấy thấp thỏm hỏi tôi.

“Ngon lắm ạ, rất rất ngon.” Tôi nói chắc nịch.

Bố tôi cười.

“Ngày đầu tiên khai giảng cảm giác thế nào?”

“Tốt.” Tôi dừng một chút, cười: “Rất tuyệt.”

Đúng vậy, thật sự là rất tuyệt!

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Lan Trần Bệnh Hình Thức

No. 36

Ngày mà Lai Thuận đi, chúng tôi ai cũng khóc. Lúc đó tôi vô cùng thương Lai Thuận, nghe nói nhà thầy ấy rất nghèo, thực ra thầy ấy chỉ lớn hơn chúng tôi mấy tuổi đã phải đi làm lính rồi. Nhớ khi xưa bố tôi từng nói trong quân ngũ tối tăm ngột ngạt, những lính mới thường bị bắt nạt vô cùng thảm, thật không biết người mặt mỏng lại không biết nịnh bợ như Lai Thuận liệu có sống nổi trong đó không. Thậm chí, nghĩ xa hơn một chút, người mà thầy ấy huấn luyện, hai ba năm nữa sẽ được đến học ở trường đại học cao đẳng danh tiếng nào, tiến thân lập nghiệp, công việc tốt, lương cao, nhà đẹp, cuộc sống hoàn mỹ... Còn Lai Thuận, khi ấy, thầy ấy đang ở phương nào?

Nếu mẹ tôi nghe thấy những ý nghĩ này chắc chắn sẽ mắng tôi là ấu trĩ, còn bố tôi sẽ cười ha ha, tha thứ cho sự ngốc nghếch ấy của tôi.

Khi xem xét bất cứ một vấn đề gì, mẹ tôi luôn xuất phát từ quan điểm: “Vận mệnh của ta, do ta làm chủ chứ không do trời”. Thế giới của mẹ tôi không dung nạp những kẻ hèn yếu, cũng không tồn tại sự bất công do “xuất phát điểm không như nhau”. Cuộc sống của bạn không tốt, tiền ít, nhà bé, đó là do bạn không có đủ năng lực để leo lên tầng lớp bóc lột mà hưởng thụ cuộc sống phồn hoa, hoan lạc, đáng đời bạn thôi...

Nhưng bố tôi, ông lại dùng góc nhìn vĩ mô đúc kết nhờ tham khảo nhiều nguồn tin và lắng nghe những “cuộc họp nội bộ trong chính phủ” để bao dung cho quan điểm vi mô hạn hẹp của tôi. Sự không công bằng trong việc phân bổ nguồn tài nguyên giáo dục chỉ là hiện tượng tạm thời, nhưng sự

theo đuổi cạnh tranh và hiệu suất của cả một xã hội thì lại vô cùng công bằng, là nhu cầu cần thiết cho sự phát triển trong từng giai đoạn. Do vậy, trong giai đoạn này nếu nhìn từ góc độ vĩ mô mà nói, không phải ai cũng có thể sống cuộc sống ấm no sung túc.

Tôi ghét sự lạnh lùng của họ, hay nói cách khác: Ghét sự lạnh lùng của người lớn.

Tôi chỉ nhớ Lai Thuận nói với chúng tôi rằng thầy rất ngưỡng mộ chúng tôi, bởi lẽ chúng tôi được đi học.

Sau đó, thầy vẫy tay tạm biệt, nói: “Chăm chỉ học hành nhé!”

Tôi khóc đến mức nước mắt nước mũi tèm lem, còn Dư Hoài lại cúi đầu, mím chặt môi, không nói một lời.

No. 37

Vậy là chúng tôi chính thức bắt đầu vào kì học mới.

Mới sáng sớm, Trương Bình đã gọi tất cả bọn Dư Hoài, những tên con trai cao ngời hàng sau, đi chuyển sách. Những quyển giáo trình mới tinh được buộc bằng dây nhựa, từng chồng, từng chồng được bê vào trong lớp học, tôi thấy vậy lòng vô cùng hào hứng.

Khi phát sách đầu mỗi học kì mới tôi đều hào hứng như thế, thói quen này đã sớm hình thành từ năm tôi lớp một. Sách được phát từ bàn một, sau đó chuyển xuống các bàn sau. Khi ấy, tôi rất ngưỡng mộ những bạn bàn đầu, họ có nhiều sự lựa chọn hơn: bỏ những quyển bị rách trang, mất trang hoặc bị bẩn, chọn cho mình những quyển mới nhất, những quyển còn lại thì chuyển xuống bàn dưới. Do vậy, một người bạn của tôi vô cùng phiền não mà tâm sự với tôi khi ấy cô ấy được phát một cuốn bị rách, cô ấy liền chọn lấy một quyển khác rồi nhét quyển sách rách kia vào, tiếp tục chuyển về phía sau. Sau đó, cô ấy bị giáo viên phê bình, phê bình trước mặt tất cả mọi

người. Sau đó, một cậu học sinh vốn được thầy cô yêu quý liền đứng dậy, chủ động lấy quyển sách đó, nhận được tràng vỗ tay của các bạn học cùng sự khen ngợi biểu dương của thầy cô, à, còn có một bông hồng nữa.

Người bạn đó của tôi vô cùng vô cùng đau khổ, cô ấy nhìn tôi chăm chăm, rất thành khẩn: “Tớ biết sai rồi, nhưng tớ đã bảo bạn nam kia để tớ dùng quyển sách rách đó nhưng cậu ta không đưa! Như thế thì cả đời này cô cũng sẽ không tha thứ cho tớ mất.”

Tôi vỗ vai cô ấy, thật sự buồn thay cho cô ấy. Bị thầy cô ghi hận, lại còn là cả một đời nữa, thật đáng sợ làm sao.

Sau này, tôi cũng không biết quyển sách rách đó thuộc về ai, có phải đã được một trong hai người bạn họ đem về nhà bọc bìa, trang trí thêm gì đó nữa hay không.

Sách không hề rẻ, là một người tiêu dùng, tại sao lại đi tranh giành một quyển sách rách nát? Ý thức bảo vệ quyền lợi tiêu dùng của bản thân thật là quá thấp!

Đang nghĩ lung tung thì sách đã chuyển đến tay, tôi nâng niu như bảo bối, từ từ mở ra, cảm thấy ánh mắt ngạc nhiên của Dư Hoài.

“Sao thế?”

“Cậu... lần đầu nhìn thấy giáo trình năm nhất à?”

“Đúng rồi, chẳng phải vừa mới phát sách hay sao?”

Cậu ta nhún vai: “Ừ, ừ, đúng rồi, không có gì, không có chuyện gì đâu!”

No. 38

Sau đó tôi liền rút ra vũ khí đã sớm chuẩn bị sẵn – mấy tờ giấy lịch treo tường cũ đã được cuộn tròn lại.

Tôi không thích loại giấy bọc sách lòe loẹt được bán ngoài các cửa tiệm. Giấy bọc sách chỉ có ba loại: giấy da bò màu nâu, giấy lịch treo tường trắng và giấy bản đồ màu xanh. Ngoài lịch treo tường ra, hai loại còn lại phụ thuộc vào nghề nghiệp của bố mẹ bạn, còn theo tính chất công việc của bố mẹ tôi, chỉ có thể mang về sổ sách kế toán hoặc sổ báo cáo công việc của các cơ quan chính phủ, mà hai loại này, chắc chắn không thể đem ra bọc sách.

Khi tôi đang mừng khắp khởi, chuẩn bị “thi công công việc” thì nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Dư Hoài, hai con mắt cậu ta tưởng chừng như sắp rơi xuống bàn vậy.

“Chưa nhìn thấy người bọc sách bao giờ à?”

“Cậu là người đến từ thế kỉ nào vậy? Thời này mà còn bọc sách?”

“Tôi không thích sách mòn mép trang rồi lại còn bẩn nữa.”

“Rõ là phô trương.”

“Cậu rảnh nhĩ?”

Tôi từ từ lôi từ trong cặp sách ra kéo và băng dính, còn Dư Hoài, sắc mặt cậu ta càng ngày càng u ám...

Bọc sách xong, tôi thận trọng mang bút máy ra định viết tên sách với họ tên, lớp học, thái độ kính cẩn đến mức chỉ thiếu nước thắp hương thì chợt nhớ ra nét chữ xấu ma chê quỷ hờn của bản thân.

Ngày trước đều là bố tôi giúp tôi bọc sách rồi viết tên, chữ của bố tôi rất đẹp. Tôi từng nói qua, lúc được nghỉ, rảnh rỗi ở nhà, ông thường thích nuôi chim trồng hoa viết bút lông, y như những người già về hưu vậy.

Sau đó, tôi cứ cầm bút ngẩn ngơ hồi lâu như vậy, cuối cùng cũng quyết định bỏ bút xuống.

“Sao lại không viết nữa?”

“Chữ của tôi xấu lắm!”

“Bệnh hình thức! Viết tên sách với tên của cậu lên đó, cậu biết là quyển nào với quyển nào, người khác biết là sách của cậu, vậy là được rồi. Cậu còn định trang hoàng nó đến mức nào nữa?”

Giống y chang ác ý của tôi năm đó với cuốn sách kia, tôi cười, dọa Dư Hoài sợ đứng hình luôn.

“Đúng rồi!” Lúc đó tôi đột nhiên nhớ đến “Quãng thời gian tươi đẹp nhất”, cho nên kích động liếc mắt nhìn tay áo của cậu ta: “Dư Hoài, cậu viết giúp tôi đi, hình như chữ của cậu rất đẹp!”

Dư Hoài được tặng bốc xong, vẫn tiếp tục làm bộ trách tôi sống hình thức, sau đó có chút không tự nhiên, cầm bút máy lên...

“Viết xấu thì đừng có trách tôi đó!”

Không cần soi gương tôi cũng biết cái mặt mình khi đó cười nham hiểm đến độ nào. “Không trách, không trách đâu. Viết đi, viết đi...”

Cậu ta liền múa bút.

Tiếng Anh

Cách hai ô.

Trung học Chấn Hoa

Lớp năm năm nhất

Dư Hoài

Sau đó, hai người mặt đối mặt, nheo nheo mắt, rất lâu, cậu ta đỏ mặt, gãi đầu gãi tai.

“Cái đó.. tôi không cẩn thận viết thành của mình rồi. Tôi chỉ là do quen tay... hay là, cậu bọc lại từ đầu, à, tôi có bút xóa!”

Tôi nhìn đi nhìn lại, không biết thế nào, ngược lại lại thấy vui. Cũng không thể nói rõ được cảm giác lúc đó, chỉ là trong lòng thấy lâng lâng.

“Cứ để thế đi.” Tôi đút sách vào ngăn bàn, đưa cậu ta quyển tiếp theo: “Viết tiếp đi, viết tên ai cũng được!”

No. 39

Trương Bình chỉ định ban cán sự tạm thời, chính là để mọi người giơ tay tự đề cử. Dư Hoài tự tin tự đề cử bản thân làm lớp phó thể thao, Hàn Tự thì được Trương Bình đề cử làm lớp phó học tập. Tôi không biết tên mặt trắng đó điểm đầu vào lại cao đến vậy.

Lớp trưởng là người hồn hậu, da rất đen, cũng là nam, tên là Từ Diên Lượng.

Dư Hoài khẳng định cho rằng chắc chắn đây là âm mưu của Trương Bình, cũng bởi cả lớp chỉ có Từ Diên Lượng đen hơn ông ta, như thế khi hai người cùng đứng trên bục, làn da của Diên Lượng có thể điểm tô, làm nền cho làn da nõn nà, trắng mịn của Trương Bình.

Nét mặt Hàn Tự luôn bình thản như một mặt hồ tĩnh lặng, cậu ta ngồi bàn trên bàn của tôi và Dư Hoài, góc bên trái. Ngồi bên cạnh cậu ta là một tên ngồi bàn thứ hai từ dưới lên, Giản Đơn, cô ấy như một cô vợ nhỏ vậy, bạn của Giản Đơn là một cô gái đánh đá mà đến tận bây giờ tôi vẫn không biết tên, ngồi sau Giản Đơn, cũng như tôi, ngồi bàn cuối cùng.

Tôi nhớ lại lúc phân chỗ ngồi, tự dưng cười.

Tiết học đầu tiên là toán của thầy Trương Phong. Thầy vừa cao vừa gầy, đeo kính, da rất trắng, mắt dài lại híp, gò má cao... nhìn có vẻ hơi ác.

Không những thế, thầy còn rất “lạnh”, hoàn toàn trái ngược với Trương Bình, gần như không cười. Khi tôi đang háo hức, ôm hi vọng được xem màn giới thiệu mở đầu thắm đẫm tình bạn, tình đoàn đội thì kết quả lại chỉ có một câu: “Chào các bạn, tôi là Trương Phong, từ ngày hôm nay, tôi sẽ là thầy dạy toán học Trung học Phổ thông của các bạn.”

Sau đó, mở sách ra: “Hôm nay chúng ta học chương một tiết một, giới thiệu một chút về định nghĩa nguyên tố và tập hợp.”

“Thầy thật vô vị.” Tôi nằm bò ra bàn.

“Mọi người đến là để học, cậu nghĩ là diễn phim truyền hình dài tập chắc?” Dư Hoài liếc xéo tôi một cái rồi lấy từ trong cặp ra quyển sách toán học.

Cùng là một bản nhưng lại là sách cũ đã từng sử dụng, tất nhiên, không hề bọc bì. Do đó, tôi cuối cùng cũng biết trong cặp cậu ta chứa những gì: Sách giáo khoa, vở bài tập, vở nháp.

“Sao lại là sách cũ thế?”

“Kì nghỉ tôi học trước chương trình năm nhất nên mới mua trước đó.” Cậu ta lật lật mấy trang sách, bổ sung thêm: “Mọi người ai cũng học thêm trước hoặc tự học ở nhà. Nghe nói bọn Lâm Dương tổ chức cuộc thi, hình như còn học trước Vật lý cơ bản và Toán học phân tích của năm nhất đại học nữa.”

Tôi không biết Lâm Dương là ai, cũng không hỏi. Chỉ đến khi Dư Hoài cũng không nghe giảng mà mở cuốn “Bài tập hóa năm hai Vương Hậu

Hùng” ra, tôi mới bị thương nhận ra rằng bản thân vô ý đi vào vương quốc khắc tinh với cái đẹp và là lãnh địa của các cuộc đua giữa những siêu nhân châu Á.

Hầu hết mọi người đều đã học trước, vậy là vô hình trung tôi trở thành phần tử cực đoan nhỏ bé không có bụng dạ hay ý muốn tranh đua gì.

Mở cuốn vở ghi xinh đẹp mới mua, tâm trạng cũng tốt hơn một chút, tôi bắt đầu chăm chỉ chép định nghĩa tập hợp mà Trương Phong viết trên bảng.

“Thứ đó vô dụng, trong sách đều có, chép làm gì, lãng phí thời gian.” Dư Hoài không hề ngẩng đầu, chỉ lạnh lạnh ném cho tôi một câu bình luận.

“Tôi thích thế.” Tôi không nén được giận, có chút to tiếng, mặc dù cậu ta nói đều đúng thật.

“Có lòng tốt nhắc nhở cậu, không lại mất công chăm chỉ.” Cậu ta nhún vai, tiếp tục làm bài tập của mình.

Tôi biết Dư Hoài cũng muốn tốt cho tôi nên mới nhắc nhở như vậy, nhưng tâm lý tự ti của một học sinh kém luôn khiến tôi không muốn thừa nhận. Có khi cho dù người khác có ngăm cười chê tôi không hiểu cách học hiệu quả, nhưng mặt vẫn nhất định phải cười cười nói nói: “Trời, vở ghi của cậu đẹp thiệt đó nha!”

Vừa mới bắt đầu học kì mới tôi đã biết Dư Hoài là học sinh xuất sắc.

Có lẽ bởi vì quyển sách nát tươm của cậu ta đều do bị hút hết tinh hoa rồi.

Có lẽ bởi vì cậu ta làm “Bài tập hóa lớp 11 Vương Hậu Hùng”.

Có lẽ bởi khi điểm danh đến cậu ta thì nghe được phản ứng vừa ức chế, ghen tị, vừa ngưỡng mộ, bội phục của lớp một và lớp hai. Bạn biết đấy, kém

một chút nên không đạt được sẽ khiến người ta không phục mà thấy ầm ức, còn kém quá xa thì người ta sẽ rất bình tĩnh, do vậy, tôi rất bình tĩnh, còn cậu ta thì kích động.

Sau này của sau này nữa, Dư Hoài cuối cùng cũng không sợ làm tổn thương kẻ mặt mỏng như tôi nữa, thành thực mà nói, ngay từ đầu cậu ta cũng phán đoán tôi hẳn không phải là một kẻ xuất sắc gì.

Tôi hỏi tại sao.

Cậu ta hứ một tiếng: “Vì cậu ngồi bọc bìa sách!”

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Cuối Kỳ

No. 40

Ngày hôm sau là ngày thi cuối kì.

Buổi tối hôm trước, tôi làm màu, giả bộ ôn tập một chút, bố tôi đặc biệt bưng cho tôi một cốc sữa, đặt ở bàn học, nhẹ nhàng nói: “Cứ thư thả mà ứng chiến.”

Đến nước ứng chiến rồi còn thư thả khi gì, bị ai đánh bom cũng không biết ấy chứ.

Nhưng mà cách biệt về học lực không phải cứ dùng kế “nước đến chân mới nhảy” là có thể bù đắp được. Chấn Hoa hình như đặc biệt không muốn khiến học sinh chịu thiệt thòi vì việc giảm tải giáo trình mà giảm độ khó của đề thi xuống. Đề thi lần này, hoàn toàn khiến tôi sụp đổ, tìm không ra lối thoát, từ lông tơ kẻ tóc đến cái móng chân.

Không chia lớp mà cứ giữ nguyên vị trí khi ở lớp mà thi, bởi vậy Dư Hoài ngồi ngay bên cạnh tôi, làm nhanh như gió. Có lẽ trường học đã liệu trước rằng các cao thủ học hành sẽ không đánh cược cả danh dự cá nhân vào lần thi này, càng không liên thủ với người lạ, giờ trò gian lận.

Cho nên, khi tôi đang đau đầu suy nghĩ không biết nên khoanh bừa đáp án nào thì sẽ ăn chắc hơn thì Dư Hoài sớm đã lật sang trang bên giải bài tập tự luận rồi.

Tiếng cậu ta lật trang làm tim tôi như vụn vỡ.

Nộp xong tờ giấy thi môn hóa cuối cùng, tôi nằm úp xuống bàn. Dư Hoài uống một ngụm nước, hỏi: “Sao thế?”

Khốn khiếp, làm như cậu không nhìn thấy tờ thi trắng trơn của tôi vậy???

Tôi mặc kệ cậu ta.

Cậu ta không nói gì nữa. Một lát sau, tôi ngẩng đầu lên, phát hiện cậu ta đã bắt đầu làm bài thi, tờ giấy nháp chằng chịt hình nọ chữ kia.

Mới nhập học cậu làm quái gì có nhiều vở bài tập như thế kia chứ. Hơn nữa, bây giờ vừa mới thi xong mà!

Tôi cuối cùng đã bị đánh bại triệt để, đứng dậy: “Cho qua chút, tôi đi nhà vệ sinh.”

Cậu ta đứng dậy, mắt vẫn không rời tờ giấy nháp. Tâm trạng tôi không tốt, chạy đến nhà vệ sinh xếp hàng, lúc quay về, vỗ vai cậu ta: “Đứng dậy cho tôi vào!”

Không ngờ cậu ta to tiếng: “Khốn thật, đã có linh cảm không đúng, quả là làm sai thật!”

“Cái gì cơ?”

“Chính là câu cuối cùng đề môn Lý ấy, câu mà yêu cầu làm thí nghiệm để xác định dung tích bình rượu, đáp án của tôi có lỗi hổng, nhưng...”

Tôi đeo tai nghe vào, nằm bò ra bàn, quăng những suy nghĩ điên loạn về khoa học của cậu ta vào một thế giới khác.

Cậu, bọn cậu, đều đi chết hết đi. Newton, Leibniz, Albert Einstein đều ở một thế giới khác chờ mấy cậu, hãy trả lại Trái đất cho những sinh vật nhỏ bé yếu đuối bọn tôi đi, cảm ơn.

Kết quả thi rất nhanh đã có, dùng lời của Trương Bình thì là chút kiến thức Vật lý năm cấp hai, ông ta cơ bản chỉ cần liếc qua cái là có thể đoán ra điểm tổng.

Cứ mỗi khi phát đến bài thi của môn tiếp theo, tôi nhìn cũng không dám nhìn, trực tiếp gấp loạn lên rồi nhét vào cặp sách. Tôi trước nay chưa từng hiểu sâu về bạn Nobita, năm ấy cậu ta tốn bao nhiêu công sức nài nỉ để mèo máy Doraemon giúp cậu ta xử lí giúp bài thi bị điểm không, nhìn có vẻ rất ngu ngốc rất ngây thơ, nhưng thực ra lòng đau biết bao nhiêu.

Dư Hoài vừa tan học liền đi chơi bóng, đi chơi cùng mấy người anh em cậu ta mới quen, bởi vậy tờ kết quả thành tích bày lồ lộ trên bàn, từng môn từng môn một, tôi nhìn mà gân xanh cũng nổi cả lên, giật rồi lại giật liên hồi.

Còn Giản Đơn lại mò xuống chỗ tôi, không có chuyện cũng tìm ra chuyện để nói, câu chuyện quanh đi quẩn lại cũng chỉ xoay quanh vấn đề xem tôi và cô ấy kết quả ai thảm hơn, ấy vậy mà mắt cô ấy lại cứ mò tìm mãi trong đồng bài thi trên mặt bàn Dư Hoài.

“Muốn xem cậu ta thi được bao nhiêu điểm à?”

Giản Đơn đỏ mặt, xua tay: “Không phải, không phải, không phải đâu...” Sau đó liền tức tốc nhắm vào ô điểm, cứ như đang thầm học thuộc vậy, sau đó lại lập tức ngẩng đầu lên, “Thực ra tớ không phải vì bản thân đâu, chỉ là tớ muốn giúp Hàn Tự so sánh một chút xem ai điểm cao hơn, lớp ta ban đầu hình như có nhắc qua, kết quả của hai người bọn họ đặc biệt xuất sắc... Cậu đừng hiểu lầm, Hàn Tự không để tâm mấy chuyện này đâu, chỉ là tớ có ý muốn qua xem thôi...”

Tôi cười đau cả bụng. Giản Đơn câu sau đá câu trước, cuối cùng cũng ngừng giải thích, ngượng nghịu cười cười.

Thực ra Giản Đơn hoàn toàn không cần phải hao tâm tổn sức như vậy. Bảng xếp hạng còn có nhanh hơn là kết quả điểm. Trước khi nghỉ học, chúng tôi mỗi người đều cầm hai tờ bảng điểm, một tờ là bảng điểm đầu vào, một là kết quả kì thi cuối kì.

Do vậy, tôi bây giờ đến cả Nobita cũng không bằng, cậu ta ít nhất còn có thể giấu bài thi điểm không đi, còn tôi kết quả của tất cả các môn học đều đường hoàng treo trước mắt 56 con người, may mà bây giờ mọi người còn chưa quen nhau mấy, ai cũng chẳng biết ai là ai.

Tôi, Cảnh Cảnh, điểm đầu vào xếp thứ 37, điểm thi cuối kì xếp thứ 46.

Hàn Tự, thi đầu vào thì đứng đầu, điểm chỉ kém thang điểm vào lớp chọn 0,7 điểm. Lần này, thi cuối kì, cậu ta đứng thứ hai.

Dư Hoài, thi đầu vào đứng thứ hai, thiếu 0,9 điểm là có thể vào lớp chọn, lần thi cuối kì này, đứng đầu lớp tôi.

Số một của lớp tôi.

Bạn cùng bàn của tôi là số một của lớp tôi.

Tôi vuốt mặt, chân thành nói lời chúc mừng.

Cậu ta cười cười, nói, đây đáng gì đâu, núi cao còn có núi cao hơn, chỉ là một kì thi cuối kì thôi mà, ngữ điệu ẩn chứa niềm tự hào đầy khiêm tốn.

Sau đó cậu ta nhìn lướt qua kết quả của tôi.

Tôi rất vui, song cậu ta không hề an ủi tôi.

No. 42

Cuối cùng tôi đã nhớ được gương mặt của Dư Hoài khi nói câu “Núi cao còn có núi cao hơn”, cho nên sau khi tôi cười Giản Đơn bận tâm lo lắng vô

ích thay cho Hàn Tự, tự dừng cũng mặc bị cho là ngốc nghếch, lóc cóc chạy đến chỗ thầy Trương Bình.

“Bảng xếp hạng cuối năm?” Trương Bình có chút bất ngờ, nói hơi to, các học sinh trực nhật của ngày hôm đó đều nhìn về bên này, tôi vô cùng ngại, luống ca luống cuống, nói gấp: “Thầy nói nhỏ thôi!”

Từ trước đến nay chắc tôi là học sinh duy nhất dám hét vào mặt thầy giáo: “Thầy nói nhỏ thôi!”, còn Trương Bình lại là thầy giáo duy nhất từ trước tới nay sau khi bị học sinh “trách cứ” lại ngoan ngoãn nghe lời mà nói nhỏ hơn.

“Em cần bảng xếp hạng học lực cả năm?”

“Vâng” Tôi gật đầu cái rụp: “Chính là bảng xếp hạng cả năm mà bao gồm cả lớp chọn, lớp một, lớp hai.”

“Đường như có chút... nhưng mà, em cần cái đó làm gì? Hôm khai giảng không phải đã nói rồi sao, khi phân lớp đều đã được nghiên cứu, đánh giá, xem xét tỉ mỉ các yếu tố công bằng, khoảng cách điểm số của tất cả học sinh trong từng lớp đều không quá một điểm, không phải là em muốn kiểm tra lại một chút chứ?”

Vậy hóa ra tôi thành kẻ quá rảnh rồi, tôi tiếp tục diễn giải: “Không phải ạ! Thầy ơi, em chỉ muốn xem xem khoảng cách của lớp ta với lớp một lớp hai như thế nào mà thôi.”

Trương Bình dùng ánh mắt tán dương học sinh xuất sắc nhìn tôi chăm chăm, sau đó, thầy nhìn lướt qua bảng xếp hạng thành tích học tập của lớp tôi, có lẽ là muốn xem học lực của tôi, kết quả làm thầy càng thêm phần mơ hồ...

“Em quả là có cái nhìn bao quát đấy nhưng thầy khuyên em: em có “náo loạn” bên ngoài thì cũng trước tiên lo ổn định cục diện bên trong đã, em vẫn

là nên nâng cao kết quả học tập của bản thân trong tập thể lớp mình đã.”

“Thầy ơi” Tôi cố nhịn nhưng vẫn không nhịn nổi mà ngắt lời thầy giáo: “Không phải là em muốn xem cho em, được chưa ạ?”

Thầy nghĩ một chút, cuối cùng như hiểu ra điều gì, chỉ mỉm cười.

“À à à, thầy hiểu rồi. Được, thầy hiểu rồi. Thầy đến văn phòng lấy một bản nhé, em chờ ở đây.”

Vậy là tôi đã thuận lợi lấy được bảng xếp hạng dài hơn 6 trang của 300 học sinh đứng đầu toàn trường.

Ba mươi người đứng đầu trường, điểm số đúng là phải dùng từ: sát sao!

Đứng thứ nhất là Sở Thiên Khoát, tôi thích cái tên này. Thứ hai là Lâm Dương, người Dư Hoài từng nhắc đến là siêu nhân người châu Á, kém cậu ta một điểm. Dư Châu Châu đứng thứ 13, sát theo sau là Dư Hoài, kém Dư Châu Châu 1,5 điểm, đứng sau cậu ta là Hàn Tự, thấp hơn cậu ta hai điểm. Sau nữa là hai bạn nữ cùng đứng thứ 16, hai người này điểm số cách khá xa so với Hàn Tự, một người tên là Lăng Tường Xuyên, một người tên là Trần Kiến Hạ (Tác giả chú thích: nữ chính trong “Yêu sớm”, hi hi), nhưng mà cái gọi là khoảng cách khá xa đó cũng chỉ là 6 điểm mà thôi.

Nhưng lớp một lớp hai quả thực rất lợi hại. Cả trường tổng cộng gồm 12 lớp, vậy mà trong danh sách 50 người đứng đầu, lớp một lớp hai đã chiếm trọn 29 người.

Tôi không cảm nổi lòng, quả thật kính nể hai tên Dư Hoài và Hàn Tự.

Tất nhiên, trong danh sách 300 học sinh đứng đầu này, không hề có tôi.

Sớm ngày hôm sau, tôi liền dâng danh sách này lên Dư Hoài.

“Đây là cái gì?”

“Bảng xếp hạng cả năm.”

Cậu ta bề ngoài tỏ ra thờ ơ, quét mắt một lượt: “Ở đâu ra vậy? Đưa tôi làm gì?”

Tôi bực mình, không thèm quan tâm đến cậu ta, đập bàn một cái, cầm giẻ lau đi lau bảng. Lau được một nửa, tôi quay đầu lại nhìn, trong lớp học ầm ĩ nhốn nháo, có một góc nhỏ, có một nam sinh đang lén lén lút lút, liếc ngang liếc dọc, bộ dạng lấm lét đang xem danh sách trên bàn của tôi...

Cái tên hâm hấp này!

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Xin Lỗi, Em Nghe Không Hiểu

No. 43

Có một quãng thời gian, nếu nói tôi không buồn chút nào thì là giả! Chút hưng phấn rẻ tiền khi đỗ vào Chấn Hoa đều tan biến theo mây trời, còn lại chỉ là tro troi mình tôi với tôi.

Buổi tối, bố tôi có hỏi về thành tích học tập của tôi, tôi vô cùng xấu hổ đưa cho ông tờ bảng điểm. Tất nhiên là đưa cả hai tờ, sau đó sẽ giải thích rõ cho ông rằng: Thứ nhất, tôi vào trường với số điểm không cao, đứng thứ 37, lơ lửng trong top cuối; thứ hai, đến cả bố tôi cũng phải thừa nhận điểm thi đầu vào của tôi dao động quá lớn so với thực lực. Giờ đây, lược bỏ tất cả những hư vinh giả dối đó, tôi kết quả của tôi đã trở về đúng quỹ đạo, hợp tình hợp lý hơn, và minh chứng chính là thành tích thi cuối kì – đứng thứ 46!

Tất cả đều rất hợp lô-gic mà. Tôi hi vọng khi bố tôi xem kết quả học tập của tôi, có thể hiểu được nỗi lòng của tôi, hiểu cho những khổ tâm mà tôi không thể nói ra bằng lời.

Ấy vậy mà, thực tế còn tốt hơn so với tôi tưởng tượng.

Bố tôi nhầm hai tờ bảng điểm với nhau, lại còn hết sức xúc động, ông cảm thán: Con xem này, con tiến bộ những 9 bậc cơ đấy!

Tôi nghĩ rằng tôi phải tốt với bố tôi hơn nữa. Thật sự là như vậy, người bố tốt đến thế, bạn có không cơ chứ?

Chỉ có điều, tôi – kẻ duy nhất biết hết chân tướng sự việc hết sức thương cảm nhìn cuốn thơ Đường Tống toàn tập trên mặt bàn bố tôi. Gió mát nào biết mặt chữ, có gì còn loạn lật trang thơ? Hơn nữa, lại còn lật đúng vào trang thơ của bạn học Lý Thương Ẩn, người thích viết những bài thơ vô đề...

“Hằng Nga ứng hồi thâm linh được, Bích Hải thanh thiên dạ dạ tâm.”

(Hằng Nga hồi trót ăn linh được, Tẻ lạnh trời cao đêm lại đêm)

Thật ra, tôi không biết rốt cuộc hai câu thơ này có ý gì nhưng trong chốc lát vô cùng kích động. Người xưa thật là quá lợi hại, dẫu họ thật sự muốn nói gì đi chăng nữa, thậm chí một dòng nhiều nhất chỉ có 7 chữ một hàng, vậy mà lại hàm ẩn nhiều ý nghĩa đến vậy, có đủ không gian cho người đọc mặc sức nghĩ sao thì nghĩ.

Tôi thấy mình thật sự đã thảm bại trước Chấn Hoa của người khác rồi. Nơi cao khó địch nổi cái lạnh, tôi đã sớm dự cảm được tương lai băng giá của bản thân rồi.

Chuyện duy nhất tôi không nên làm đó là khi nấu cháo điện thoại với mẹ đã lỡ lời nhắc đến chuyện này. Bà hoàn toàn không thể hiểu được lí lẽ lắt léo, vòng vo đó của tôi, bà hét lớn: “Đã như vậy thì nên vì thế mà phấn đấu nâng cao thành tích, như con nói thì tức là đã đến nhằm chỗ rồi, vậy hẳn là không còn chút triển vọng nào rồi? Mẹ hỏi mày, vậy mày muốn đi đâu nào?”

Mẹ nó, trở mình ngủ tiếp, Chấn Hoa khốn khiếp!

No. 44

Phong ba của kì thi cuối kì qua đi, chính thức vào tháng chín.

Tháng chín mới tuyệt vời làm sao, thời tiết thoáng mát, không khí trong lành, Châu Kiệt Luân ra album mới.

Nếu không phải bất kì lễ chào cờ nào người chủ trì đều lái nhải mấy lời lãng nhách “Kim thu cửu nguyệt, thu cao khí sảng, kim phong tổng sảng” (Mùa thu tháng chín, khí hậu thoáng đãng, làn gió tiễn đưa mọi sai trái), nhưng cũng phải thừa nhận, trời thu quang đãng, tất cả sự vật đều tươi đẹp biết bao, hô hấp của tôi cũng đặc biệt sảng khoái. Năm trườn ra bàn phóng tầm mắt ra ngoài ô cửa sổ ngắm cảnh ánh dương rực rỡ, thiên hạ thái bình.

Song không thể phủ nhận, điều tồi tệ nhất mà tháng chín mang lại, đó là học kì mới. Chương trình học đối với tôi mà nói, thật sự có chút chút khó khăn.

Cái gọi là “chút chút” đó có nghĩa là: lúc lên lớp, nghe hiểu hết, lúc làm bài, làm sai hết. Tôi thấy tôi rõ ràng đều nghe hiểu những định nghĩa đó, hệ quả của nó nữa, ấy vậy mà tại sao cứ động vào bài tập lại làm ngu rồi?

Chấn Hoa không thống nhất đặt sách bài tập cho tất cả học sinh trong trường, về chuyện này, tôi từng hỏi qua Dư Hoài nhưng kết quả chỉ nhận lại ánh nhìn khinh bỉ của cậu ta.

“Trường học không có nghĩa vụ chỉ định loại sách bài tập cho chúng ta mà. Trên thị trường nhiều như thế, cậu tự xem năng lực của mình đến đâu mà đi mua, thích làm bao nhiêu quyển thì mua bấy nhiêu quyển. Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, nếu trường mà chỉ định phải mua sách bài tập nào, mà lại là loại mà tôi không thích thì tôi cũng sẽ không làm, thế chẳng phải là vớt tiền qua cửa sổ hay sao?”

Tôi chỉ biết câm nín.

Nhưng mà mỗi môn các thầy cô cũng đều cho tràn giang đại hải bài tập về nhà, học sinh có hoàn thành đúng thời hạn hay không, thầy cô cũng không quá khắt khe tra hỏi. Khi lên lớp, các thầy sẽ chọn lọc giảng một vài

bài trong tờ bài tập về nhà, kiểu như: “Các em chú ý câu số 5, thực ra có cách tính đơn giản hơn, chúng ta giả sử XXX...”

Cũng đồng nghĩa, những câu mà tôi biết làm đều không có trong phạm vi mà thầy cô nhắc nhở đặc biệt chú ý, họ cũng không quan tâm tôi có làm hay không.

No. 44

Cô giáo Địa lí là một cô gái trẻ béo trắng, nghe nói là cô giáo mới. Là một cô giáo của bộ môn luôn bị ban Tự nhiên kì thị là môn phụ (Sử, Địa, Giáo dục), tiết đầu giảng dạy cô ấy đã phải dùng hơn 20 phút chỉ để thay đổi thành kiến của chúng tôi với các môn ban xã hội.

“Có rất nhiều học sinh của Chấn Hoa ngay từ nhỏ đã xác định học ban tự nhiên, không có chút hiểu biết gì về ban xã hội, chỉ cho rằng đó là sự lựa chọn dành cho những người học không bằng bên ban tự nhiên, tôi cho rằng suy nghĩ này vô cùng nông cạn. Ban xã hội học hành cũng không phải dễ dàng gì, chỉ có thể nói rằng cái nào có cái khó của cái đấy...”

Tôi ngồi bên dưới điên cuồng gật đầu.

Dư Hoài đang mở phiếu bài tập tiếng Anh ra, nghiêng mặt quăng cho tôi một ánh nhìn kì lạ: “Cậu muốn học ban xã hội?”

Tôi đứng hình, quả thực chuyện này tôi cũng chưa từng nghĩ qua.

“Chỉ là tôi thấy cô nói rất có lí...”

“Mấy môn xã hội vốn dĩ là dễ hơn các môn tự nhiên, có đạo lí gì cơ chứ?”

Tôi tức điên, tuy không biết mình bực mình vì cái gì nữa, ban xã hội cũng chẳng phải mẹ tôi, vậy mà tôi lại cứ ra sức để bảo vệ nó làm quái gì?

“Dễ thế thì sao cậu không đi học đi?”

Giản Đơn ngồi phía bên trái quay bàn trên nghe ngóng được gì đó cũng xuống nhìn tôi, tôi vội vàng cười với cô ấy, ý chuyện này không liên quan gì đến cô ấy.

“Bởi vì tôi muốn biết chơi **, chuyện này cậu cũng muốn quản à?”

Tôi... thật sự quản không nổi.

Sau đó, tôi nghĩ có lẽ do cùng là kẻ yếu trong Chấn Hoa này, tôi cũng bất giác nảy sinh ra sự đồng cảm sâu sắc với ban xã hội, cảm giác như nâng cao địa vị của ban xã hội cũng đồng nghĩa với nâng cao địa vị của chính tôi vậy.

Logic thật là quái đản mà, một trận chiến vinh nhục khó mà có thể giải thích được.

“Tôi nói thật lòng, đừng học ban xã hội.” Im lặng một thời gian dài, tôi cứ ngỡ cuộc tranh luận đã kết thúc, tự dưng cậu ta lại phun ra câu này.

Tôi cũng không hiểu thế nào lại tiếp lời: “Ừ, không học ban xã hội.”

Sau đó cậu ta cười, không hề nhìn tôi, vì vậy tôi không biết có phải cậu ta đang cười với phiếu bài tập tiếng Anh của cậu ta hay không.

Cậu ta khi tính toán, viết chữ vô cùng đẹp.

No. 45

Sau đó, cô Địa cuối cùng cũng giảng nội dung chính của tiết học: Sự vận động của Trái Đất.

Tôi nghe mà mơ hồ, ù ù cạc cạc.

Tôi không biết vấn đề ở chỉ số IQ của tôi hay ở cách giảng dạy của cô. Tôi phát hiện các môn xã hội quả thực khó hiểu hơn các môn tự nhiên nhiều. Bởi lẽ, tôi nghe hiểu được Vật lí nhưng hoàn toàn không hiểu chút gì về Địa lí.

Giảng đến điểm gần mặt trời nhất và điểm xa mặt trời nhất, cô đột nhiên ngưng lại, cười híp cả mắt, hỏi các học sinh tâm hồn đang trên mây bên dưới lớp: “Chấn Hoa chúng ta có phải có rất nhiều học sinh đi thi giật giải cao không hả, lớp ta có bạn nào học giỏi Lí không, từng biết đến ba định luật Kepler?”

Cả lớp im lặng một hồi, sau đó Dư Hoài miễn cưỡng giơ tay (tôi nghĩ rằng bộ dạng miễn cưỡng đó nhất định là giả vờ, nhất định là như thế!)

Cậu ta đặt phiếu bài tập tiếng Anh xuống, đứng dậy nói: “Ba định luật này được Kepler phát biểu vào đầu thế kỉ XVII trong cuốn sách của chính mình. Định luật đầu tiên là định luật quỹ đạo, nó nói rằng tất cả các hành tinh đều quay xung quanh mặt trời theo quỹ đạo hình elip, mặt trời thì nằm ở một tiêu điểm của elip đó.”

Lúc đó tôi rất muốn giật giật tay áo cậu ta hỏi: là Kepler hay là Caoe Town vậy (tôi nghe không rõ), dựa vào cái gì mà có thể nói như thế chứ? Còn nữa, elip... rốt cuộc có mấy tiêu điểm?

“Định luật thứ hai là định luật diện tích, cũng chính là muốn nói, đối với bất kì một hành tinh nào, trong một khoảng thời gian tương đương, đường nối giữa nó và mặt trời quét ra một miền diện tích tương đương.”

Nói đến đây, cậu ta liền chạy lên bục giảng, vẽ một hình elip, mặt trời, Trái Đất, nối mấy đường lại.”

“Tưởng tượng một chút, S là mặt trời, E là Trái Đất, chính là trên diện tích này, $SAE = SBE' = SCE$.”

Cậu ta gãi đầu “Bằng chứng này đề cập đến các vấn đề về xung lượng góc, em không nói thừa thãi nữa...”

Cảm ơn cậu. Tôi lặng lẽ cảm thán.

“Định luật thứ ba được phát hiện vào mấy năm sau đó, được gọi là định luật chu kì. Thương của lập phương nửa trục lớn của tất cả những hành tinh và chu kì quay quanh mặt trời của nó đều bằng nhau.”

Sau đó, những lời cậu ta nói, tôi nghe không hiểu chút nào nữa.

Cứ nhắc đến các công thức toán học, tôi liền bị “đơ máy”.

Khi kết thúc, cậu ta còn tỏ vẻ khiêm tốn: “Có lẽ có rất nhiều bạn biết đến ba định luật này. thực ra ý hiểu của em cũng chưa được toàn diện và đầy đủ, quả là múa rìu qua mắt thợ rồi.”

Mẹ nó.

Sau khi ngồi xuống, cậu ta vẫn tiếp tục làm bài tập tiếng Anh, khuôn mặt hết sức nghiêm túc, làm như không hề nhìn thấy khuôn mặt vừa kích động vừa lập sẵn thể phòng thủ ứng chiến của cô giáo Địa lí trước khi cậu ta lên bục giảng vậy. Cô giáo vô cùng tán dương cậu ta, còn cậu ta thì tỏ ra không hề nghe thấy...

Nhưng tôi đã nhìn thấy cậu ta nhếch mép cười, cố gắng kìm nén để không cười lớn.

“Muốn cười thì cứ cười đi, cậu lúc này tuyệt vời lắm!” Tôi nói đầy vẻ quan tâm.

Cuối cùng, cậu ta đỏ hết cả mặt, bò ra bàn: “Cảnh Cảnh, tôi với cậu chưa xong đâu!”

No. 46

Ngày càng tồi tệ hơn.

Chỉ có thể dùng mấy chữ này để hình dung cô giáo Địa khi đó, biểu hiện của Dư Hoài dường như đã đắm vào công tắc chế độ chiến đấu của cô giáo. Để thể hiện kiến thức chuyên môn không hề thua kém tên nhóc kia, cô ta bắt đầu liên tục bắn ra kiến thức trên trời dưới đất.

“Rốt cuộc thì cô giáo muốn nói gì chứ...” Tôi cảm thán.

“Thật ra, Địa lí là một môn khoa học, nếu khi học đại học có tiếp xúc với Địa lí, thời tiết, khoa học không gian Trái Đất, địa chất, tất cả đều là môn khoan học tự nhiên.” Cậu ta vừa nói vừa xoay bút, tiện thể trả lời một câu hỏi đơn.

Tôi cảm thấy tất cả những việc làm của Dư Hoài đều là đang tuyệt đường sống của tôi.

Nhưng trong hai tuần học ở Chấn Hoa, có chuyện khiến tôi cảm thấy rất bức bối.

Trước đây học ở lớp 13, không khí trên lớp học vô cùng thoải mái (có lẽ do chẳng có mấy người nghe). nếu có chỗ nào nghe không hiểu, chỉ cần bạn chau mày, dùng ánh mắt hơi mơ màng nhìn cô giáo thì chắc chắn cô ấy sẽ giảng lại tường tận một lần nữa.

Nhưng mà giờ đây, tôi không dám to gan giơ tay nói mình không hiểu, lớp học yên ắng đến kì lạ, tôi sợ sự sợ sốt, ngu ngốc của mình bị chê cười.

Hành động trẻ con này tôi biết, hơn nữa từ đầu tôi ở lớp học này đã chẳng còn mặt mũi thể diện gì nữa, nhưng tôi vẫn không dám.

Thầy cô trường Chấn Hoa có một đặc điểm là, những thứ ở trong sách thì không giảng, tôi cũng quen chuẩn bị bài trước, đọc trước bài, nhưng khi lên

lớp học lòi ra vô vàn những định lí và công thức đơn giản, gây cho tôi áp lực rất lớn.

Chưa đến một tháng, tôi phát hiện ra từ chỗ “Tôi đều nghe hiểu” đã biến thành “Tôi nghe đều không hiểu”!

Tôi rất lo lắng. Tuy mới chỉ là hơn một tháng nhưng mùa thu dường như biến thành mùa hành quyết, đao hành hình lúc nào cũng chực nhắm cổ tôi mà chém một nhát.

Tiết Toán của thầy Trương Phong giảng mà không hề quan tâm đến bất kì ai, như mộng du vậy. Tuy Dư Hoài nhận xét thầy giảng cũng được, có lẽ chỉ áp dụng với những tên cùng đẳng cấp với cậu ta, dù sao thì tôi cũng không thích thầy.

Cuối cùng, khi thầy lại một lèo chứng minh xong một định lí nữa, tôi tuyệt vọng đến mức nằm ra bàn, than ngán thở dài.

Tên Dư Hoài đang ngồi làm bài tập, đầu ngẩng cũng không ngẩng lên, nói to: “Thưa thầy, em không hiểu, thầy có thể chứng minh lại một lần nữa không ạ?”

Tôi giật mình ngẩng đầu lên nhìn cậu ta, nghe khộng hiểu? Cậu ta vốn dĩ không hề nghe giảng, được chứ?

Cậu ta không để tâm cười, hình thành lên một hình cánh cung...

Tôi đột nhiên cảm thấy vô cùng ảm áp.

Trương Phong kinh ngạc nhìn cậu ta, trên khuôn mặt trắng bóc đó cuối cùng cũng có chút biểu cảm giống người sống. Sau đó, thầy chậm chậm quay người lại, chứng minh lại tiên đề 3.

Tôi tức tốc chép bài, mắt cũng đỏ lên đôi chút, cũng không biết tại sao, nhưng tôi cũng không nói cảm ơn cậu ta.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Mùa Cô Đơn

No. 47

Tương phản, Trương Bình dễ thương hơn nhiều.

Mặc dù Dư Hoài không quá thích nghe Trương Bình giảng, bởi vì ông ấy giảng quá giản đơn. Tuy Dư Hoài không nói nhưng tôi đoán là vậy. Tôi trước nay không có sở thích ép buộc làm khổ bản thân phải nỗ lực với những chuyện quá khó, đặc biệt trong trường hợp phải bình tĩnh trước mặt giáo viên.

Trương Bình mỗi khi dạy xong một mảng kiến thức sẽ lại dùng ánh mắt dò xét “tuần tra” một vòng lớp học, trong giây phút đó, tôi thường nháy mắt ra hiệu không nghe hiểu chút gì. Sau đó thầy lại giảng lại một lần nữa.

Hơn nữa tuyệt đối không bao giờ làm khó hay chê cười tôi.

Tôi thật sự rất thích thầy.

Sau này, có một khoảng thời gian, có rất nhiều thầy cô cho rằng Dư Hoài cố ý gây rối làm loạn. Đặc biệt là thầy Trương Phong, ánh mắt nhìn Dư Hoài càng ngày càng cổ quái, nghĩ đến một tên học sinh xuất sắc lên lớp đều chẳng hề nghe giảng lại, cứ hết lần này đến lần khác hét lớn em không hiểu để thầy lại phải giảng lại một lần nữa, đây không phải là cố ý chống đối thì là gì? Thầy không tài nào tìm ra được lí do khác hợp lí hơn...

Cuối cùng, sau một lần Dư Hoài lại hét rằng nghe không hiểu, Trương Phong liền ném phấn xuống lớp học, tay trái đẩy kính lên, tay phải để ra sau lưng, đôi môi mím chặt như định nói điều gì.

Tôi không biết lấy dũng khí từ đâu, cũng hét lớn: “Thầy ơi, em em em em cũng nghe không hiểu.”

Thầy đứng hình.

Sau đó, thầy nuốt mấy miếng nước bọt, từ từ quay người lại, lại giảng lại bài một lần nữa.

Cuối cùng, dùng cặp mắt thâm trầm đầy dụ ý nhìn chúng tôi mãi. Dư Hoài không ngẩng đầu, ném cho tôi một câu: “Cậu xem, nói không hiểu cũng có gì khó đâu.”

Cậu ta hoàn toàn không biết vừa xảy ra chuyện gì.

No. 48

Sau đó, Giản Đơn mò sang chỗ tôi tám chuyện, nhắc đến Dư Hoài, cô ấy cứ cười cả buổi, nói: “Tớ cũng có rất nhiều chỗ nghe không hiểu, cho nên thời gian đó rất cảm ơn Dư Hoài, câu mà cậu ta hét không hiểu vừa hay là những câu tớ không dám hỏi thầy.”

Người mà Giản Đơn gọi là con nhỏ hắc ám tên là Tưởng Niên Niên, cô ta cũng muốn hóng hớt nên chạy qua chỗ tôi: “Đúng rồi đúng rồi, Dư Hoài thật tuyệt. Mỗi lần cậu ta nói không hiểu, tôi cũng ở đằng sau gửi lời chào, nhả thêm một câu, chị đây cũng không hiểu.”

Bên cạnh cũng có rất nhiều người phụ họa theo, lúc đó, tôi mới phát hiện, hóa ra mình không chiến đấu trong đơn độc.

Hóa ra có nhiều người nghe không hiểu đến vậy.

Nhưng trong lòng tôi có chút khó chịu. Tôi rất muốn nói với bọn họ, Dư Hoài không phải thật sự không hiểu, cậu ta cũng không phải muốn tạo phúc cho xã hội mà giả vờ như vậy, cậu ta là vì tôi!

Mọi người ủa qua chỗ tôi liền bị tôi lạnh lùng dẹp chợ, đuổi về hết.

Rốt cuộc tôi đang buồn bực cái gì cơ chứ?

Vậy là, vào tiết học tôi lén lút gửi cho cậu ta mẫu giấy, có lẽ do không thể nói trước mặt, cũng không sao nói ra được.

“Chỗ tôi không hiểu, tự tôi sẽ đi hỏi thầy, nếu vẫn không hiểu, sẽ hỏi cậu, được không? Để thầy đỡ hiểu nhầm cậu có ý chống đối!”

Cậu ta nhìn mẫu giấy đó chăm chăm, lông mày có hơi chếch lên, có chút ngạc nhiên.

Tôi tưởng rằng cậu ta đọc không hiểu, liền lấy ra một mẫu giấy khác đang định giải thích tiếp thì cậu ta đột nhiên nói: “Nói trực tiếp đơn giản hơn bao nhiêu, lại còn bày đặt viết giấy, không mệt à?”

Tôi nằm ra bàn trong thất vọng.

Trong khi tôi đang mặt trời lôi kéo bạn cùng chí hướng thì Giản Đơn bọn họ cũng dần quen với việc giơ tay xin thầy giảng lại, giảng tỉ mỉ hơn. Không khí lớp học cũng trở lên thoải mái hơn rất nhiều.

Trong lòng tôi cũng nhẹ đi mấy phần, cứ như cuối cùng cũng cướp được tên từ đầu chí cuối không rõ sự tình luôn đứng dưới ánh hào quang của sân khấu trở lại vậy.

Nhưng mà cậu ta vẫn “phát sáng” như vậy. Có rất nhiều cô gái không dám nhìn Hàn Tự nhưng lại rất vô tư trêu đùa cùng Dư Hoài, con trai trong lớp cũng hay lôi cổ Dư Hoài đi chơi bóng.

Tôi có một người bạn cùng bàn vừa xuất sắc vừa được mọi người yêu quý.

Vì vậy, có lúc tôi còn an ủi bản thân bằng suy nghĩ vô cùng biến thái:
MÌNH ở gần cậu ta nhất!

Nhưng chuyện đó nói lên điều gì?

Rốt cuộc tôi làm sao thế này?

No. 49

Buổi tối lúc ăn cơm, bố tôi lần đầu tiên không xem tin tức, bởi vậy bữa ăn vô cùng yên tĩnh. Chúng tôi mặt đối mặt, không nói câu nào, bận và cơm ăn.

Bố tôi làm rau diếp là đỉnh nhất, tôi đang ra sức nhai thì bất chợt ông đặt bát xuống, nói: “Cảnh Cảnh à, bố và cô Tề định hôm Quốc khánh đi đăng kí.”

Tôi cẩn thận nhai từng miếng cơm một, cố nuốt xuống,

“Vâng.”

Ánh đèn trắng sáng đến mức chói mắt, khuôn mặt đối diện với bố tôi, có chút đổi lòng.

“Chúng ta nghỉ rồi, cứ tiếp tục kéo dài mãi cũng không ra đầu vào đâu, hơn nữa làm cũng đơn giản, thế nên không cần chuẩn bị gì, vừa hay ngày quốc khánh cả hai con đều được nghỉ, bố mời bố mẹ với người thân hai nhà đến, cùng nhau ăn bữa cơm là được rồi.”

Tôi gật đầu, tiếp tục gấp thức ăn.

Bố tôi dường như không còn gì để nói nữa, bày vẽ hỏi tôi: “Con... vẫn chưa gặp mặt nhỉ?”

Tôi lắc đầu.

Người đàn ông trước mắt tôi có chút luống cuống, không biết phải nói gì mới có thể gỡ được hòn đá tảng đè nặng trong lòng. Tôi đột nhiên hỏi mà không suy nghĩ gì: “Hai người trước khi kết hôn có đi công chứng tài sản không?”

Chính tôi cũng ngây ra một lát, hướng chi là bố tôi. Ông chậm chậm nhồm người dậy xới cơm, nôi cơm điện ở trong góc, quay lưng lại với tôi, nói chậm rãi: “Cái đó không cần thiết, số tiết kiệm nhà gì đó, tất cả đều chia đôi, chỉ là đến ở cùng nhau, như kiếm một người bạn đồng hành mà thôi.”

Tôi cũng giống như cô giáo Địa bị giẫm vào công tắc, chìm dần.

“Vẫn nên làm một cái đi, cũng không làm tổn thương tình cảm gì của nhau.”

Ông không nói gì cả, lúc này tôi mới phản ứng kịp, cũng không biết mình rốt cuộc đã làm ra chuyện gì, đang định nói gì đó để cứu vãn tình hình thì bố tôi đưa bát cơm vào tay tôi, nói: “Được!”

No. 50

Tối hôm đó, tôi không hề bị mất ngủ, ngược lại tôi còn đi ngủ từ rất sớm, cũng không hề gọi điện cho mẹ tôi. Nhìn đăm đăm vào tờ phiếu bài tập toán, tất cả những rắc rối gia đình cũng sẽ biến thành lời nói dông dài của Chu Công. Tôi đi tắm từ sớm, sau đó sấy khô tóc rồi lên giường ngủ.

Nửa đêm bỗng dưng tỉnh dậy, cũng không phải gặp ác mộng, chỉ là tỉnh dậy, tình cảm cũng “thật” hơn.

Tôi bò dậy, phát hiện cốc trên bàn cũng đã hết nước rồi, muốn đến phòng khách rót nước. Nhìn đồng hồ, đã hai rưỡi sáng.

Phát hiện trong phòng vẫn để sáng đèn, cửa mở, những tia sáng màu cam như thấu dệt đến bên ngoài, tạo thành một con đường ngắn trên sàn nhà.

Tôi nhẹ nhàng bước sang bên đó, phát hiện bố tôi quay lưng với tôi, đang ngồi trên sofa hút thuốc.

Bố tôi trước nay không hút thuốc không uống rượu, mặc dù ở cơ quan nhà nước nhưng bộ phận của bố tôi không liên quan đến thể sự, chỉ vài khi phải ra ngoài ăn cơm tiếp khách.

Nhớ hồi cấp một, nghe nói bố tôi thuốc lá rượu bia đều không động chạm, tôi vô cùng ngưỡng mộ, luôn miệng nói bố tôi là “chính phái”. Lúc đó tự hào biết bao nhiêu. Không biết từ bao giờ, đánh giá cha mẹ, tiêu chuẩn từ “chính phái” chuyển sang “biết nhẫn nại”. Bố tôi ngày ngày nửa đêm mới ôm cái bụng phệ về, lại là đi tiệc xã giao, cuối cùng ông cũng bị loại ra khỏi danh sách bậc cha chú ưu tú trong lịch sử dòng họ. Tôi lặng lẽ nhìn khói thuốc dưới ánh đèn vẩn vút rồi bay lên cao, còn bố tôi chỉ đơn giản ngẩng đầu nhìn lên một khoảng không trắng xóa trên bức tường cao chót vót.

Vuông vuông trắng trắng, có chút chói mắt.

Đây là căn nhà mà ông bà nội để cho bố tôi, cũng vài năm rồi, bức tường cũng đã lâu lắm chưa sơn lại, theo năm tháng, nó đã không còn là màu trắng. Còn mảng tường trắng đó là do từng có một bức ảnh, được treo nơi đó, nhưng giờ đây đã gỡ xuống. Bởi vậy, nó vẫn chưa bị bám bụi, vẫn sạch sẽ tinh khôi một màu trắng trong.

Ảnh cưới của bố mẹ tôi.

Khi hai người họ li hôn, không ai gỡ bức ảnh đó xuống, không biết có phải là do quên hay không, nhưng người duy nhất chú ý đến điều đó cũng không có ý nhắc nhở bọn họ.

Kết quả là đêm trước hôm tôi thi cấp hai, hai người họ vì tôi đăng kí đi tình nguyện, đi ôn tập và một loạt vấn đề khác, nói chuyện không tìm được điểm tương đồng, mẹ tôi bất chợt nhìn thấy bức ảnh cưới treo trên tường,

tức không thể làm gì được, liền chỉ vào nó mà nói cái đồ chơi này treo ở đây để làm cái gì?”

Bố tôi cũng tức giận, chẳng nói chẳng rằng giẫm lên bàn gờ ảnh cười xuống vút vào đồng hồ tạp nham trên tầng thượng. Sau đó để lại một mảng trắng như vậy.

Tôi không biết mình ngẩn người đứng trước cửa bao lâu, đến khi bố tôi quay đầu lại, kinh ngạc nhìn tôi... khuôn mặt ông dưới ánh đèn rất mệt mỏi.

“Bố, ngủ đi thôi.” Tôi nói.

Giả vờ như không hề nhìn thấy ông khóc.

No. 51

Bỗng dừng lại muốn nói chuyện gì đó. Cuối tháng 9, chúng tôi đón chào Olympic mùa thu, ở trên sân vận động mà Trương Bình vẫn luôn lấy làm tự hào. Tôi nhìn xa xăm về phía khán đài, các anh chị khóa trên đang cặm cụi làm đề có lẽ chính là hình ảnh tương lai của tôi. Chỉ có năm nhất bọn tôi mới rảnh rỗi đi luyện tập một hai một, hô khẩu hiệu, mặc trang phục đội duyệt quân danh dự vô cùng ngay ngắn, nghiêm trang. Đội ngũ của năm hai năm ba đề không quy định trang phục bắt buộc, mọi người đều như hoàn thành nhiệm vụ mà đi một vòng.

Tôi nhấp nhòm nhìn về phía Dư Hoài, những tên con trai tham gia đủ các môn, trước ngực sau lưng gắn kẹp gắn số vận động viên, dáng vẻ tràn đầy sinh khí đó khiến hai mắt tôi cũng sắp dính làm một.

Hàn Tự cũng tham gia 800 m và 4x100m tiếp sức. Tôi rất nghi ngờ, thân hình mỏng manh kia của cậu ta liệu có vì vậy mà anh dũng hi sinh không, tất nhiên những lời này không thể tùy tiện nói trước mặt Giản Đơn được. Trương Bình rất vui, Giản Đơn và bạn nữ hắc ám vì cuộc thi này bỏ ra không ít tâm huyết, viết đơn tuyên truyền cùng những vần thơ buồn nôn

chết người để gửi lên cấp cao hơn. Chỉ có tôi mới có thể nghe ra lòng cảm mến ngọt hơn cả bánh Oreo kèm tim trong bài: “Ủng hộ vận động viên chạy 800m” của Giản Đơn.

“Cậu thích tên cậu ta đến thế à? Chẳng qua chỉ là một tên mặt trắng có thành tích học tập tốt thôi mà.”

Cô ấy cuối cùng cũng yên vị trên chỗ của mình, thở dài nói chậm chậm.

Giản Đơn và cô bạn hắc ám là thành phần thiếu số ở Chấn Hoa làm tôi cảm thấy hết sức thoải mái. Nhìn khuôn mặt bọn họ, bạn sẽ không bao giờ phải liên tưởng đến tờ bảng điểm.

Cô ấy có chút không thoải mái nhưng giọng vẫn rất dịu dàng, rất giống nhà truyền giáo đang giúp tôi rửa não.

“Cái gì mà tên mặt trắng chứ, trắng không phải là một cái tội, cậu không hiểu cậu ấy. Mình biết, có rất nhiều người thấy cậu ta kiêu ngạo, thực ra không phải là như vậy, cậu ấy vốn không phải là một người hoạt bát mà. Cậu ấy cũng không hề ích kỉ, cậu xem không phải cậu ấy cũng tham gia cuộc thi lần này à? Không như một vài bạn, suốt ngày chỉ biết vui đùa vào làm đề, Dư Hoài đứng trên bục giảng kêu gọi mọi người đăng kí tham gia, vậy mà chẳng ai thèm quan tâm. Hơn nữa, thực ra tôi biết cậu ấy lâu rồi, thật đấy, chỉ là cậu ấy không biết mà thôi. Từ bé cậu ta đã vô cùng ưu tú, mình nghĩ, người như vậy, có chút kiêu ngạo cũng dễ hiểu mà.”

Tôi đành phải nhắc Giản Đơn: “Cậu lại nói trước sau mâu thuẫn rồi.”

Cô ấy hoàn toàn không ngó ngang đến tôi, vẫn đang đắm chìm trong lịch sử trường thành của Hàn Tự: “Vả lại, cậu ấy thật ra rất lương thiện, thường xuyên giảng bài cho tớ. À, cậu ấy giỏi các môn tự nhiên nhưng thành tích ngoại ngữ cũng đặc biệt tốt, cũng sắp thành huyền thoại rồi. Hàn Tự không phải là con mọt sách, cậu ấy thích chơi game, lúc lên lớp thường chơi NDS ở bên dưới, cậu biết NDS là gì không?”

Tôi có cảm giác bản thân không cẩn thận đã dẫm vào công tắc của cô ấy rồi.

Nhưng tôi ngược lại rất ngưỡng mộ cô ấy. Tôi phát hiện tôi đối với một người có một sự thích nhẹ nhàng nhưng lại không chắc chắn lắm, càng không dám giống như Giản Đơn, đường hoàng mà nói ra.

Tháng 9 sắp kết thúc rồi. Kết quả của tôi lẹt đẹt, thảm bại khôn cùng. Bố tôi sắp kết hôn rồi. Ngồi bên một tên nhóc “tỏa nắng”muôn phần, tự dừng lại cảm thấy không vui.

Bạn biết đấy, thời tiết khiến con người ta buồn nhất, thực ra chính là trời trong nắng vàng.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Cuộc Sống Của Người Khác

No. 52

“Rượu mừng” của bố tôi và cô Tề thực ra rất đơn giản, chỉ là hai gia đình cùng nhau ăn một bữa cơm.

Trong bữa không hề nói đến bất kỳ vấn đề nhạy cảm nào, thậm chí buồn cười là, tôi tình cờ trở thành nhân vật chính... hoặc có thể nói là xoay quanh trường Chấn Hoa. Nhà cô Tề như phá được tảng băng miệng không ngừng nói xoay quanh trường Chấn Hoa, rồi bắt đầu khen ngợi tôi. Bà ngoại Trương Phàm kéo tay tôi khen tôi lớn lên thật xinh đẹp (từ điểm này tôi liền biết thực ra họ đang cố tìm lời để nói mà thôi, nhưng tôi lại không cảm thấy phản cảm), lại còn dặn dò nhóc Trương Phàm: “Thành tích học tập của chị ấy tốt lắm đấy, lấy gương chị mà học tập cho tốt đi, hiểu chưa?”

Trương Phàm vừa ăn tôm vừa ngoan ngoãn gật đầu.

Thằng nhóc này đúng là rất thích ăn tôm.

Cuối kỳ nghỉ Quốc khánh, họ chuyển đến nhà tôi. Nhà có ba phòng, phòng của tôi, phòng ngủ của bố, cộng thêm một phòng sách nhỏ, Trương Phàm dọn vào ở trong phòng sách đó.

Trên bức tường vốn dĩ trống không nay được treo bức ảnh chụp chung của bố tôi và cô Tề. Nói đúng ra, nó chẳng phải là ảnh cưới của hai người, chỉ là một bức ảnh đơn giản mộc mạc mà thôi. Cô Tề đeo thêm một ít trang sức, gương mặt trông thật dịu hiền.

Tôi cảm thấy không được tự nhiên, rõ ràng họ là người lạ nhưng tôi một chút cũng không cảm thấy phản cảm hay có cảm giác muốn phản nghịch. Bản thân tôi không có cách nào thể hiện sự nhiệt tình, nhưng tôi cũng đang cố gắng hết sức hoan nghênh họ bước vào nhà tôi.

Lúc gọi điện thoại cho mẹ, tôi hiếm khi nói chuyện cho mẹ về việc kỳ nghỉ Quốc khánh. Giọng điệu của mẹ cũng bình thản đi nhiều, giống như là đang cố lảng tránh điều gì, thậm chí còn cố làm ra vẻ bình tĩnh. Tôi không vạch trần lúc đó. Chỉ khi tôi đề cập đến việc công chứng tài sản, bà mới khôi phục lại dáng vẻ của một người đàn bà thép.

“Không hổ danh là con gái của mẹ, đến thời khắc mấu chốt vẫn có thể nghĩ việc đến là chu toàn. Việc này phải “trước tiểu nhân sau quân tử”. Nếu không, về sau sẽ xảy ra tranh chấp, lúc đó mới gọi là cảm giác đau thương, không bằng sớm làm mọi chuyện rõ ràng, đối với mày cũng là điều tốt, dù sao bố mẹ cũng không còn trẻ nữa, mày cũng trưởng thành rồi.”

Rồi bà dừng lại một chút.

“Có điều, chung sống với bọn họ cho tốt. Đừng quá thân thiết, cũng đừng quá khách sáo...Tự bản thân phải biết chừng mực, quan trọng vẫn là học hành cho tốt, có chuyện gì thì nói với mẹ...hoặc nói với bố mày cũng được. Ông ấy dù thế nào thì cũng vẫn là bố mày.”

Kiểu tình huống này, cả nhà tôi mỗi người khi nói chuyện đều rất giữ kẽ, nhưng tôi nghe vẫn hiểu. Bà ấy không oán giận điều gì, cũng không nghi ngại cô Tề đối xử với tôi không tốt. Rất nhiều lời đều không có ác ý, chỉ là lời nói ra có hơi ý vị chút thôi, tôi hiểu, thế là được rồi.

No. 53

Tôi từng có một khoảng thời gian rất dài cảm thấy tinh thần luôn xuống dốc. Không thích nói chuyện, lúc nghe giảng ghi được chữ có chữ không,

cũng chẳng quan tâm có thể nghe hiểu hay không, hồn giống như bay đi mất vậy.

Giản Đơn rất quan tâm mà hỏi tôi có phải là bị bệnh rồi không, tôi nói không phải, chỉ là tâm trạng không được tốt lắm mà thôi.

Dư Hoài vừa đánh bóng xong, trở về đầu đầy mồ hôi ngồi ở bên cạnh. Đạo gần đây cậu ta đang huấn luyện đội bóng chuyên đi thi đấu, không hề chú ý đến nỗi buồn nào lòng của tôi.

Nghe thấy lời nói lo lắng của Giản Đơn, Dư Hoài nhếch mép, cười một tiếng: “Các cậu ở đây giúp các bạn nữ, cả ngày từ sáng đến tối không biết u sầu cái mẹ gì, sinh ra giống như người ta nợ mình 500 đồng đại dương, lại còn cho vay nặng lãi nữa chứ.”

Tôi không thèm để ý cậu ta.

Đột nhiên Giản Đơn hỏi một câu rất “thiếu não”: “Các cậu cãi nhau à?”

Dư Hoài ngây người: “Tớ đây người nhìn người thích, ai mà nhẫn tâm cãi nhau với tớ chứ?”

Vốn dĩ nghe câu này tôi sẽ cười, nhưng đột nhiên không chịu được nữa, tôi đẩy ghế ra phía sau, từ sau lưng cậu ta chen ra, chạy ra ngoài cửa.

Nghe thấy đằng sau cậu ta vội vàng gọi to: “Này này này, tôi chỉ là đùa thôi mà!”

No. 54

Ngồi ở bộ cửa sổ hành lang, đằng sau là ánh nắng mùa thu, mặc dù nhiệt độ không cao lắm nhưng vẫn ấm áp lắm. Tôi gập lưng xuống, mặt không biểu cảm nhìn người đi tới đi lui.

Bất chợt nhìn thấy một cô gái đang đi đến ở phía đối diện, mặc chiếc áo đồng phục được phát hai ngày trước, để lộ bên trong là chiếc áo T-shirt nhỏ rất cá tính, tóc dài xõa vai, dung mạo thanh lệ, bước đi nhẹ nhàng.

Giống như một tia ánh sáng chói lọi bước vào, thần thái ngạo nghễ.

Tôi thừa nhận là mình nhìn đến ngây người rồi, cứ chăm chú nhìn vào cô ấy, cảm thấy nhìn cô ấy hơi quen quen.

Tôi nhớ ra rồi, cô ấy là người ở trong bức ảnh mà tôi đã chụp, cô gái xinh đẹp trong lúc vô tình đã lọt vào ống kính của tôi.

Giản Đơn nhìn thấy tôi từ xa, liền chạy qua đặt móng ngay bên cạnh: “Cậu không sao chứ?”

Tôi không để ý mà lắc lắc đầu: “Không có chuyện gì đâu, chỉ là tâm trạng không tốt mà thôi. Cậu nhìn cô gái kia đi, đẹp biết bao nhiêu.”

Giản Đơn không hiểu gì, cứ theo lời tôi nói mà quay ra nhìn: “Tớ biết cô ấy, tớ biết cô ấy, cô ấy là Lăng Tường Tây, hoa khôi mới của trường ta đó.”

“Mới vào học được hơn một tháng đã bầu ra được hoa khôi rồi à? Lúc bỏ phiếu đã hỏi qua ý kiến của tớ chưa?”

Giản Đơn lớn giọng, hỏi: “Thế...cậu chọn ai?”

Tôi nghĩ tới nghĩ lui, tiếp tục rụt cổ lại tựa vào tường, “...Thôi thì chọn cô ấy đi.”

“Tớ nghe nói nhà cô ấy giàu lắm, bố mẹ đều làm sếp hết đó! Nếu không phải gia thế dòng dõi thì cậu nhìn xem, khí chất và quần áo của cô ấy có thể nhìn ra đấy.”

Đúng vậy, trắng trẻo xinh đẹp, hơi mũm mĩm, đặc biệt giống nàng công chúa xinh đẹp, sống sung túc.

“Hơn nữa còn rất xinh đẹp, thành tích cũng rất tốt, Văn, Lý đều rất “trâu bò”. Năm đó ở trường dân lập Sư Đại rất nổi tiếng, tính tình vui vẻ hòa đồng, thân thiết, tóm lại là rất hoàn mỹ.”

Giản Đơn thở dài một hơi: “Cậu nói xem, người ta từ trong bụng mẹ là cái giống gì vậy?”

Tôi cũng thở dài một hơi: “Cậu nói xem, mẹ người ta, là cái giống gì vậy?”

No. 55

Lúc trở lại lớp, Dư Hoài và mấy đứa con trai đang tán gẫu về NBA, tôi về chỗ ngồi, cậu ta không phát hiện ra.

Lão đại, tốt xấu gì việc tôi tức giận cậu cũng có liên quan mà, cậu có thể đừng nhanh như vậy đã không đếm xỉa gì đến không? Cậu nên biểu lộ ra một chút lo lắng chứ, ánh mắt né tránh, bày ra bộ mặt tươi cười nói, lúc này là tớ đùa thôi mà, cậu không sao chứ? Đại nhân không chấp tiểu nhân, chúng ta giảng hòa đi.

Đầu tôi nghĩ rất lâu, chỉ có thể cất bước tiến vào.

Lúc đó, nỗi sầu của tôi bị đẩy lên cực hạn, giáo viên Lịch sử mở sách bắt đầu thi triển thuật thôi miên, tôi nằm bò lên bàn, nước mắt chậm chậm mà chảy ra.

Bỗng có cảm giác bản thân cái gì cũng tồi tệ, ai cũng không quan tâm đến mình, đến cái rắm cũng chẳng phải.

Dư Hoài dùng tay chọc chọc vào cánh tay tôi mấy lần, tôi không thêm phản ứng, giả vờ là đang ngủ rồi.

Có điều không thể tiếp tục giả vờ được nữa, bởi vì, nước mũi.

Tôi xấu hổ mà khua loạn trong ngăn bàn tìm khăn giấy, ngẩng đầu lên, phát hiện trên bàn đã bày sẵn vài tờ.

Còn có một tờ giấy nữa.

“Hahaha, giả vờ ngủ... Tiếng cậu hít nước mũi tôi nghe thấy hết rồi, khóc cái gì?”

Cụ nội nhà cậu!

Nhưng mà, vẫn là rất không có khí phách mà chìa “móng vuốt” ra lấy vài tờ khăn giấy.

Xì mũi xong, lại tiếp tục nằm bò lên bàn.

Nhưng nước mắt không rơi nữa, tôi cố gắng thử nửa ngày, nhưng nước mắt vẫn không rơi ra được, đúng là nhìn thấy ma rồi.

Tên Dư Hoài này đi chết đi!

No. 56

Sau đó vẫn chằm chằm mà ngủ thiếp đi mất.

Lúc tỉnh lại thì đã hết tiết rồi, giáo viên thôi miên Lịch sử kẹp cặp sách đi ra ngoài, Dư Hoài cũng sớm không còn ngồi ở chỗ ngồi nữa rồi, nhưng ở trước mặt tôi được để một tờ giấy ăn.

“Tôi không cho rằng là tôi sai, trời xanh chứng giám tôi không có chộc giận gì cậu. Có điều tôi sẽ miễn cưỡng nói lời xin lỗi, đừng có khóc nữa!”

Trọng điểm là, cậu ta dùng bút đỏ gạch chân thật to dưới hàng chữ “trời xanh chứng giám” và “miễn cưỡng”.

Tôi nhìn ngang nhìn dọc, để hai tờ giấy liền nhau xem, cuối cùng vẫn là nở nụ cười.

Cái tên hấp hơi này.

Thế nhưng, ngay khi cậu ta tiến vào cửa, tôi liền bày ra nụ cười đặc xá cho cậu ta, cậu ta liếc tôi một cái, đột nhiên cười to ha ha ha, khiến nửa lớp quay ra nhìn chúng tôi.

Sau đó, tôi nhìn thấy Giản Đơn phun một ngụm nước ra ngoài, mà ngay cả khóe miệng Hàn Tự cũng nhếch lên nụ cười hiểm thấy.

Cô bạn hắc ám hưng phấn đưa tôi chiếc gương.

Lúc tôi ngủ tì lên tờ giấy báo gói hộp cơm lúc trưa, hàng chữ rõ nét in hết lên mặt tôi, trái phải đều có.

Cộng thêm hàng chữ rất là đậm nét, vừa nhìn là thấy là tiêu đề đầu báo chỗ có chỗ không.

Má trái, Đàn bà ở độ tuổi sinh đẻ.

Má phải, Hàng ế.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Ngày Kỷ Niệm Thành Lập Trường

No. 57

Cuối tháng 10 là lễ kỷ niệm ngày thành lập trường.

Tính đến năm nay chúng tôi vào trường, đã tròn 88 năm rồi. Lớp trưởng bảo là nhà trường quy định sáng thứ sáu toàn trường tập trung ở sân vận động tham gia tiệc mừng, buổi chiều các lớp tự tổ chức các hoạt động, tiệc lớp, tiệc đoàn, tiệc liên hoan, tiệc trà... Tóm lại là chọn ra lấy một kiểu tiệc, rồi tự tổ chức, Trung Quốc cái gì cũng không nhiều, chỉ có lễ hội là lắm.

Vì vậy, từ cấp một trở đi, mục làm cán bộ các lớp muôn phần đau đầu phải cong đuôi lên tiến hành đó là... tiết mục biểu diễn. Bất luận cậu mở tiệc liên hoan, hay là tiệc đoàn, tiệc lớp đi chăng nữa, thì tiết mục biểu diễn là không thể thiếu được. Đơn ca, song ca hay đồng ca, nhảy solo hay nhảy hai người, kịch... Tôi thấy Từ Diên Lượng hao tâm khổ tứ mà đem danh sách mọi người ra lật qua xem một lần, tìm ra tất cả những đứa xui xẻo điền nội dung vào mục “sở trường đặc biệt” của mình, rồi nước bọt văng tứ tung khuyên bảo mọi người tham gia biểu diễn.

Tôi cũng bị sờ đến rồi.

Tất nhiên là tôi không điền lung tung mấy cái tài nghệ ấy. Nếu có thể, tôi sẽ điền vào mục ‘sở trường’ của mình là “ngủ” và “cung phản xạ”¹.

Giọng Từ Diên Lượng cũng khàn hết cả rồi, tôi rất tốt bụng mà vỗ vỗ xuống chỗ ngồi trống không của Dư Hoài, lấy ly nước của Dư Hoài đẩy đến trước mặt cậu ta: “Quý khách, cứ ngồi tự nhiên, uống nước đi.”

Sau đó, Dư Hoài ở đâu lù lù xuất hiện: “Cậu thật là hào phóng đó, bà chủ.”

Tôi gật đầu, chỉ chỉ cậu ta, nói với Từ Diên Lượng: “Thật là có lỗi với khách quan quá, quán nhỏ của chúng tôi hết hàng mất rồi, chỉ còn thừa cái này thôi. Mặc dù chất lượng kém nhưng mà vẫn dùng được, mãi nghệ bán thân giá niêm yết rồi, ngài thông cảm cho!”

Từ Diên Lượng ngẩng đầu, nhìn qua Dư Hoài, rồi rất nghiêm túc mà nói: “Hàng này chỉ là đồ phế vật, tôi vẫn muốn bà chủ hơn!”

Cậu ta nói xong mới phát hiện mình đùa hơi quá, liền lập tức giải thích: “Ý của tôi là, bà chủ xuống núi...”

Dư Hoài vung tay lên: “Khỏi giải thích, tiền khách!”

No. 58

Thực ra là diễn kịch múa.

Bọn Dư Hoài thực sự là đang bế tắc rồi, không có các hoạt động có thể khiến nhiều người tham gia. Nếu cả bữa tiệc tối hôm đó trên sân khấu chỉ có mấy tiết mục văn nghệ nhằm chán, phỏng chừng không khí lạnh đến mức có thể làm kem luôn.

“Diễn cái gì?” Tôi hỏi.

“Truyền thuyết một đứa con gái xinh đẹp thuần khiết cùng với bảy đứa con trai ở cùng phòng.” Dư Hoài cười: “Vai diễn của cậu rất là quan trọng đấy.”

Tôi không chịu lép vế, nói: “Nói đi, diễn ma kính hay táo?”

Cậu ta lắc đầu: “Sao lại coi thường bản thân thế... Thực ra cậu vào vai quan tài thủy tinh.”

Dư Hoài không nói đùa nhưng cuối cùng tôi cũng không diễn vai quan tài thủy tinh. Bọn họ bày ra rất nhiều vai diễn quần chúng tham gia, thế mà cứ như là nhiều vai diễn lắm ấy.

Ví dụ như quả táo, ví dụ như ma kính hay là ví dụ như quan tài thủy tinh.

Hàn Tự diễn vai hoàng tử, Giản Đan thông qua β uyển chuyển mà biểu hiện bản thân có thể diễn vai thân mật và kề cận bên hoàng tử, cho nên Từ Diên Lượng để cô ấy vào vai bạch mã.

Mà vai của tôi, thực ra là vai phụ, người đi đường.

Mấy lần cần vai diễn người đi đường AB, đều là tôi và Dư Hoài diễn hết. Tôi không hiểu vì sao Dư Hoài lại rất là nghiêm túc mà giải thích: “Cậu đừng có mà chê vai diễn nhỏ, cậu không biết là vở kịch này rất hot ư? Tốt xấu gì cậu cũng được đóng vai người là được rồi! Hơn nữa, người qua đường trong truyện cổ tích đều mang tính quyết định, nếu không có bọn họ thì phù thủy làm sao mà có thể hại chết công chúa, hoàng tử làm sao có thể tìm thấy rồng phun lửa, công chúa làm sao mà biết hoàng tử phương nào đã trưởng thành...”

Tôi xua xua tay: “Cái này thì tôi biết rồi, tôi chỉ muốn hỏi vì sao cậu lại diễn vai người đi đường?”

Tôi hỏi một đồng bạn ta trả lời một nẻo: “Cùng diễn với tôi cậu không thích à?”

Tôi đành chấp nhận: “...Sao mà lại không thích được chứ?”

Cho phép nào tôi bổ sung, là vì cậu ta muốn cùng tôi diễn vai đối thủ.

Ấy vậy mà chân tướng sự thật lại tới nhanh đến vậy.

Dư Hoài muốn diễn vai người đi đường là bởi vì không cần phải hóa trang... Cậu có biết bạn nam diễn vai ma kính mặt phải hóa trang thành cái dạng gì không?

Tôi được đà ra vẻ, chạy đi hỏi Từ Diên Lượng là bọn tôi có cần phải chuẩn bị gì không, Từ Diên Lượng nhìn tôi từ trên xuống dưới, nói, khỏi cần, bình thường bộ dạng cậu cũng giống người đi đường rồi.

.....

No. 59

Vai công chúa là do Từ Diên Lượng diễn. Nghe thiên hạ nói là do Trương Bình quyết định, là vì muốn tiết mục có hiệu quả ý mà.

Thầy nói Hàn Tự và Từ Diên Lượng nhìn rất hợp đôi.

Lúc chúng tôi biết tin, Dư Hoài là người đầu tiên xông lên vỗ vào vai lớp trưởng, tình ý sâu xa mà nói: “Tôi biết là thực ra cậu rất vui vẻ, đừng có nín nhịn, muốn cười thì cứ cười đi. Hóa ra cậu rất thích vai này, có điều đừng lo lắng, mọi người vẫn là anh em.”

Mặt Giản Đan xanh luôn rồi.

Tưởng tượng dáng vẻ Hàn Tự nhắm mắt lại, cúi người hôn Từ Diên Lượng, tôi cười đến đau cả bụng.

Có điều người buồn không chỉ có Giản Đan.

Còn có β, diễn vai quan tài thủy tinh.

No. 60

Sau bữa cơm trưa hôm thứ ba, lần đầu chúng tôi diễn tập, tìm được phòng học toán trống bên cạnh, Từ Diên Lượng dẫn đoàn người nườm nượp tiến

vào.

Tôi và Dư Hoài đều là lần đầu tiên lên sân khấu. Cảnh đầu tiên là cảnh ra đời của công chúa Bạch Tuyết.

Hoàng hậu bị bệnh, sinh ra một cô con gái xinh đẹp, diễm lệ y như trong tưởng tượng của bà, sau đó bà cũng qua đời.

Còn hai bọn tôi thì lại thông qua chợ búa, phố phường để thông báo với quần chúng rằng hoàng hậu lâm trọng bệnh và tình huống lâm bồn của bà. Bạn phải biết là phố phường, chợ búa rất là quan trọng, người bán cá, người bán rau, thế mà lại biết chuyện lớn nhỏ trong thiên hạ, ngay cả mật tin của hoàng gia, cung đình dã sử, chuyện đái dầm của hoàng tử nước láng giềng cách xa hàng ngàn vạn dặm, chuyện ma giới có rồng phun lửa, bọn họ đều biết hết.

“Hi, chào buổi sáng!” Dư Hoài mặt ngốc cười nói.

“Hi, chào buổi sáng!” Tôi cũng cười theo.

“Dạo gần đây có tin tức gì không?”

“Có đó, cậu nghe đồn gì chưa?”

“Chuyện gì?”

Tôi dán sát vào tai Dư Hoài, hét to: “Con gái của quốc vương đã ra đời rồi!”

“Thật sao?” Cậu ta vui vẻ cười to, đột nhiên trở nên cứng nhắc, sau đó lại trở nên nghiêm túc, từ trên cao nhìn xuống vẻ khinh thường tôi.

Tôi bị nhìn đến phát run, Từ Diên Lượng không rõ tình hình nói: “Sao lại không diễn nữa thế?”

Dư Hoài thở dài một hơi, run rẩy mà chỉ tôi.

“Còn chưa sinh đã biết là con gái rồi, mắt cậu siêu nhiên quá nhỉ?! Mẹ nó, lời thoại này là ai viết vậy?”

No. 61

Có điều sau đó chúng tôi liền bị Trương Phong mắng cho một trận.

Lên lớp muộn mất năm phút. Buổi chiều phòng học đầu tiên là lớp toán của Trương Phong. Thầy nói thầy ngồi ở văn phòng bên cạnh nghe thấy chúng tôi nháo nhào hết cả lên.

“Nhiều lớp 10 như vậy, vậy mà tôi chưa từng thấy cái lớp nào nháo nhào như cái lớp này! Sắp đến kỳ thi giữa kỳ rồi, các cô các cậu có đầu óc không hả, không biết là việc gì quan trọng hơn sao?!”

Tên mặt trắng tức giận thật là đáng sợ, tôi đã sớm đoán ra rồi.

Bọn tôi, những phần tử phạm tội nghe vậy liền vội vàng quay trở lại chỗ ngồi của mình. Dư Hoài như không thèm để ý, như thường lệ mở quyển bài tập ra, cũng không nghe giảng, vẫn tiếp tục làm việc như cũ, giống như vừa rồi không cười đùa ồn ào, cũng không bị Trương Phong quở trách gì, không hưng phấn cũng không cảm thấy ảm ức.

Cậu ta và Hàn Tự đều là những học sinh có thực lực tất nhiên là không thèm để ý rồi, dùng thành tích để minh chứng, cũng không vì lời nói của Trương Phong mà lo lắng... Những lời nói đó, tất nhiên là nhắm vào những học sinh như tôi và Giản Đan.

Nhưng tôi vẫn chậm chạp không hiểu. Rõ ràng vừa rồi vui vẻ như thế, lớp này cuối cùng cũng cho tôi có cảm giác muốn thuộc về, cảm giác rất ấm áp và vui vẻ, không ngờ nhanh như thế đã rơi vào khe nứt của Chấn Hoa.

Ngồi yên rất lâu, cũng không biết là Trương Phong đang giảng cái gì, đột nhiên một tờ giấy nhỏ đưa đến trước mặt.

“Giờ tâm trạng thầy ấy không được tốt lắm, có khi là buổi sáng bị vợ dùng đế giày đánh cho một cái, cậu không thấy bên má phải của thầy có vết đỏ khác thường à? Cậu nhìn chút đi.”

Ồ. Má phải có vết đỏ khác thường... Tôi phụt cười, gục xuống bàn.

Thực ra có khả năng là do buổi trưa ngủ trong văn phòng má bị ép xuống bàn làm việc nên mới vậy, bây giờ vẫn chưa khôi phục lại như cũ. Nhưng mà tôi lại không nhìn được mà tưởng tượng ra dáng vẻ của Trương Phong khi bị vợ cầm đế giày đánh, tôi cười đến gập cả lưng.

“Nhưng mà cậu không cảm thấy là Trương Phong cũng không phải là thích Trương Bình ư?” Tôi nhỏ giọng nói.

Cậu ta đừng bút, nghĩ ngợi một chút, rồi gật gật đầu.

Lúc mới khai giảng bị tính tính vui vẻ của Trương Bình làm rung động, chúng tôi rất trông chờ xem tình anh em không tầm thường của cặp đôi học với nhau từ nhỏ đến lớn này. Tôi cảm thấy họ giống như trong lời đồn, giống như tình huống trong drama vậy, sống chết có nhau, mà trong thực tế cuộc sống này vốn dĩ không tồn tại.

Trong thời gian nghỉ giải lao của tiết học, Trương Phong bắt gặp nụ cười nhiệt tình của Trương Bình cũng chỉ thoáng gật đầu. Đều là người mới vào dạy ở Chấn Hoa, nhưng Trương Phong lại có bộ dạng giáo viên lão thành đã lăn lộn mười mấy năm hơn.

Dư Hoài thở dài.

“Thật ra mà nói, đức hạnh của Trương Bình thật là cmn giống như yêu đơn phương vậy.”

Sau đó Dư Hoài nói, cậu ấy có thể hiểu được tâm tình của Trương Phong.

Trương Bình so với Trương Phong từ lúc dạy học đến quá trình làm việc cần cù kém xa mười vạn tám nghìn dặm. Thời học sinh, Trương Phong nhất định là một học sinh chăm chỉ, nghiêm khắc với bản thân, còn Trương Bình, chắc hẳn là kiểu học sinh cà lơ cà phất, mặt lúc nào cũng cười ngốc đi theo Trương Phong. Cấp một, cấp hai, cấp ba, đại học, nhiều anh tài “trời ban báu vật ưu tú nổi trội” là thế, tên đầu đất này không thông minh cũng không chăm chỉ, ấy thế mà lại một bước nhảy qua một cách ngoạn mục, cùng nhau bước vào ngôi trường rất nhiều sinh viên tốt nghiệp xong phải tốn rất nhiều tiền mới vào được – Chấn Hoa. Trong lòng Trương Phong có lẽ đã sớm “dời núi lấp biển” rồi.

Bọn họ ở cùng nhau từ bé đến lớn, không ai nói với ai, vẫn mãi ở cùng nhau rồi trở thành bạn lúc nào không hay.

Tôi đột nhiên nhớ đến hồi học cấp hai, bọn họ nói đến “đệ nhất ngự dụng Thẩm Săn” và “lão nhị ngàn tuổi Dư Châu Châu”. Chuyện Thẩm Săn đứng thứ nhất dĩ nhiên là khiến người người nể phục, nhưng cũng có rất nhiều người yêu mến Dư Châu Châu ngọt ngào vui tươi hơn, nói rằng cô ấy rất thú vị, rất hiền hòa, cũng tình nguyện cùng với mọi người không biết trời đất là gì. Vậy mà cái người “không đủ cố gắng” như Dư Châu Châu sẽ dùng toàn lực để ứng phó với cảm giác vô lực đối với âm hồn bất tán Thẩm Săn không?

Trên thế giới có một loại người, bình thường lúc nào cũng cười nói cợt nhả mà tiện tay lấy luôn thứ mà bạn tốn công sức dốc hết sức bình sinh mới có được thì mới trở thành chín quả, sau đó lại biểu hiện thái độ cũng không phải là hiếm thấy, thực ra là có chút đáng hận.

Tôi vẫn ngồi yên, Trương Phong thu sách, tiếng chuông báo hết tiết vang lên, Trương Bình từ cửa sau tiến vào.

“À đúng rồi, Trương Bình!” Lần này Trương Phong chủ động chào hỏi trước: “Mấy học sinh này lớp cậu ...”

Bọn họ nhỏ giọng nói cái gì tôi không biết, có điều nhìn qua thấy Trương Phong đang bày ra bộ mặt lo lắng thay cho Trương Bình.

“Kết thúc lớp 10 cần phải điều chỉnh lại giáo viên chủ nhiệm, cậu không nghĩ sẽ dẫn dắt bọn chúng lên đến lớp 12 sao?! Giờ lớp thành cái dạng gì rồi?”

Tựa như chỉ có tôi chú ý đến câu nói này có chút nghiêm khắc, thế mà lòng tôi lại cảm thấy ấm áp.

Cũng có lúc, có rất nhiều tình cảm không phải chỉ là bạn nhìn thấy biểu hiện trên khuôn mặt không. Có khi tay trong tay cùng đi đến nhà vệ sinh đó, nhưng rồi lại cầm dao đâm đối phương lúc nào không hay. Mà người lạnh băng như Trương Phong, thật ra lại rất quan tâm đến người lâu năm này.

Mặc dù vẫn là một vẻ mặt không biểu tình.

Tôi từng hỏi Giản Đan, Trương Phong có phải là cậu thất lạc nhiều năm của Hàn Tự hay không?

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Ngày Lễ Kỷ Niệm Thành Lập Trường 2

No. 63

Sáng ngày lễ kỷ niệm thành lập trường, tôi suýt nữa thì đến muộn, lúc tông vào cổng sân vận động, đập ngay vào mắt tôi là một biển áo đồng phục.

Trắng – lam – lục, rất thanh khiết, nhưng cũng rất “lạnh”.

Tất cả mọi người ăn mặc còn chỉnh tề hơn cả ngày hội thể thao trường, các anh chị lớp 12 gần như cũng không mang theo vở bài tập.

Một chị năm hai đeo phù hiệu sao đỏ bên cánh tay phải, đứng khoanh tay ở cửa ra vào, nhìn rất quen.

“Năm nhất à?” Chị mỉm cười.

Tôi cúi đầu, hơi khom lưng, cười đáp: “Thật ngại quá, đến muộn mất rồi, sẽ không ghi tên rồi trừ điểm chứ ạ?”

Chị ấy cười càng rạng rỡ: “Em học cấp một sau nhảy lên cấp ba luôn à? Thời nào rồi mà còn trừ điểm chứ! Vào đi vào đi...” Chị né sang một bên, nhường lối cho tôi đi, tôi lúc ấy cũng đột nhiên nhớ ra chị ấy là ai.

“A, chị là... đàn chị khóa trên mà lần trước gặp ở lễ chào cờ!”

Chị ấy tròn mắt, sau đó mắt lại cười cong hình trăng lưỡi liềm: “Ồ, chị nhớ ra rồi, cậu nhóc bên cạnh em hôm đó đâu?”

Tôi có cảm giác hình như mình có đồ mặt. Người ta cũng chẳng có nói gì đâu, tôi đồ mặt cái gì chứ.

“Đó là bạn cùng bàn của em.” Tôi trịnh trọng tuyên bố.

Mắt chị ấy lại càng lộ rõ ý cười. “Ừ, bạn cùng bàn, rất tốt. Mau vào trong đi, bạn nhỏ cùng bàn.”

Đúng là gừng càng già càng cay, chẳng hề dả động gì đến mình, ấy vậy mà từ cử động nơi chân mày đến cả giọng nói, ngữ điệu đều khiến mình chột dạ.

Nhớ lại hôm lễ chào cờ, bầu trời trong xanh, còn có bóng lưng dài rộng của Dư Hoài trong chiếc T-shirt đen dưới nắng sớm, cả hơi nóng phả vào mặt khi cậu ấy tiến lại gần nói đôi câu chuyện, và cả câu nói đó! Lễ chào cờ chính là thời cơ để mọi người có thể ngắm người mà bình thường không dám nhìn hoặc không thể tùy tiện hướng về.

Quay đầu lại, chị ấy lại đang bắt đầu tra hỏi những học sinh đến muộn khác, ban nãy chị ấy còn cười tí mắt nói: Bạn cùng bàn, rất tốt.

Bạn cùng bàn đó là người mà không cần phải đợi đến giờ thể dục giữa giờ hay lễ chào cờ mới có thể nhìn trộm. Cậu ấy ở ngay bên cạnh tôi, tuy không thuộc về tôi nhưng mà lại có thể để đầu óc treo ngược cành cây mà nói, tôi vẫn luôn ở đây.

Nói thì nực cười, khi đối mặt với mệnh mông biển người Chấn Hoa, tôi có chút hoang mang. Nếu có một ngày tôi rời xa Dư Hoài, cậu ấy sẽ cứ thế mà chìm ngấm trong biển người ấy, có lẽ tôi sẽ không thể nào mà tìm được con người ấy nữa.

Lúc ấy, thật sự chưa từng nghĩ đến có phải tôi đã thích cậu ta rồi hay không, có lẽ là không dám nghĩ đến thì đúng hơn... Tôi cứ thế mà cảm đầu

chạy, chạy qua sân cỏ, à không, bãi cỏ, sau đó chạy qua sân khấu lớn, băng qua bục phát biểu cao ngất, hướng về phía lớp tôi mà chạy như bay.

Tôi thật sự không nghĩ gì hết, cho nên cảm giác đó, cảm giác hướng về một phương mà chạy điên cuồng, thật tuyệt!

No. 64

Cũng may, còn ba phút nữa mới đến giờ tập trung, mọi người cũng đang giải tán, mỗi người một phương. Còn tôi thì vừa ngồi vào vị trí của lớp mình thì mót kinh khủng.

Buổi sáng chưa kịp đi vệ sinh, uống hết hần một hộp sữa rồi lại chạy qua đây, bây giờ thật chỉ muốn đi vệ sinh.

Tôi vừa xin phép Trương Bình, lông mày của ông ấy sụp xuống đúng như kim đồng hồ chết lúc 8 giờ 20 phút.

“Sắp bắt đầu rồi, em đi nhanh lên... đi đi, đi đi!” Trương Bình nóng đến mức phải ngắt câu làm ba để thể hiện sự phần nộ của mình.

Tôi cười hi hi rồi vội vã chào thầy.

Vẫn chưa kịp lấy lại nhịp thở bình thường, tôi lại phải cầm đầu chạy đến nhà vệ sinh dưới bục phát biểu. Lôi từ trong cặp ra giấy lau mặt lau qua một chút thì đột nhiên bắt gặp cảnh Dư Hoài đang nói chuyện với một cô bạn nữ.

Bạn nữ đối diện với Dư Hoài, tôi chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng yếu điệu của cô ấy, bộ quần áo đồng phục cầm tay, không hề chuàng lên người. Càng nhìn càng thấy bóng dáng này rất quen.

Lăng Tường Xuyên!

Nhưng người mà tôi để tâm đến không phải là Lăng Tường Xuyên, mà là Dư Hoài! Mặt cậu ấy quay về phía tôi, rõ ràng không phải là khuôn mặt điềm tĩnh hàng ngày. Cậu ấy đang cười, một nụ cười mang tính xã giao, Lăng Tường Xuyên nói gì đó, cậu ấy gật đầu nhiệt tình, vô cùng lễ phép, chỉ là nhìn sao cũng có chút giả tạo.

Có thể cậu ấy không hề giả vờ, nhưng trong lòng tôi hơi xót xa.

Tôi nhìn đến gần người, chỉ đến khi nghe thấy tiếng gầm rú của Trương Bình: “Không phải là do em không nhịn nổi nữa à? Sao còn chưa đi đi?”

No. 65

Tôi cứ lân la trong nhà vệ sinh mãi, đến khi người dẫn chương trình tuyên bố chính thức khai mạc, cũng bắt đầu bắn súng chào.

Chấn Hoa cũng vậy thật, sớm đã nghe nói sẽ bắn 88 phát súng chào, tương ứng với 88 năm thành lập.

Tôi không muốn về lớp, chỉ muốn dựa vào lan can ở dưới bục phát biểu, nhìn xa xăm về thảm cỏ trống trải, đếm từng nhịp súng chào.

Tôi cũng không biết mình đang nghĩ lung tung gì nữa.

Rảnh thì cũng dừng suốt ngày hóng lãng mạn. Tôi vừa điên cuồng chạy, coi như quanh mình chẳng tồn tại ai khác vậy, máu nghệ sĩ đang dâng trào, vừa quay người thì lại có người đá động:

“Sao mà không về lớp ngồi?”

Tôi ngoảnh đầu lại, là đàn chị khóa trên. Nói thật, tôi vẫn hơi lo lắng bất an, luôn có cảm giác chị ấy sẽ trừ điểm thi đua của lớp tôi. Quả thật lần bị bắt ngoài hành lang hồi tiểu học để lại cho tôi ám ảnh tâm lý.

“Bây giờ đang bắn súng chào mừng mà chị, em chạy đi chạy lại như vậy đúng như phá đám vậy, em ra đây để đi nhà vệ sinh.”

Chị ấy gật đầu: “Bắn bao nhiêu phát rồi?”

“Phát này là phát thứ 28.”

“Trường mình công nhận v*ì thật luôn. Quốc khánh cũng không bắn nhiều thế này, ấy vậy mà hôm nay lại bắn 88 phát thật!”

“Chuẩn luôn! Lại còn bắn từng phát từng phát một, chậm rì rì thế này thì đợi đến lễ kỉ niệm 150 năm thành lập trường, há chẳng phải phải bắn hẳn một buổi chiều sao?”

Chị ấy nhìn xa xăm, nghĩ gì đó, nghiêm túc nói: “Lúc đấy thì đốt 150 quả pháo đi, tiết kiệm thời gian.”

Tôi cười, nhưng mà vẫn có chút gì đó chua xót.

Chị ấy không hề đuổi tôi đi, là cờ đỏ, vậy mà chị ấy lại cùng tôi bò ra lan can chờ người ra. Xung quanh vô cùng yên tĩnh, hiu quạnh, bực phát biểu bên trên lại vô cùng náo nhiệt, có vô số lãnh đạo thay mặt những cán bộ đầu hàng lên bực phát biểu, còn về vụ họ nói gì thì tôi không nghe.

Gió ban sớm vừa mát mẻ vừa sáng khoái, thổi tung mớ tóc mái trước trán chị. Tôi nghiêng đầu: “Chị, em tên là Cảnh Cảnh.”

“Cảnh Cảnh? Cái tên này hay nhỉ, viết thế nào thế?” Chị ấy cười rạng rỡ.

“... Chính là Cảnh Cảnh trong cụm từ “cảnh cảnh vu hoài” (canh cánh trong lòng)...”

Canh cánh trong lòng, vừa nói dứt lời tôi cũng bắt đầu cười khố: “Chị xem, bố mẹ em đặt tên...”

Chị hơi chau mày: “Còn hay chán mà, cũng không phải chính là “Trung tâm cảnh cảnh” (hết sức trung thành) ư?”

“Tốt gì chứ!” Tôi bĩu môi: “Cái đứng trước chỉ lòng dạ hẹp hòi, cái đứng sau chỉ con chó trông nhà.”

Chị ấy cười lớn, rất xinh đẹp.

“Thế thì tên chị còn xấu hơn.” Chị ấy chỉ chỉ vào bảng tên trước ngực, tôi liền tiến lại gần nhìn một chút...

“Lạc...” Tôi có chút ngập ngừng: ‘Chỉ’? Chữ này đọc thế nào nhỉ? Bốn tiếng à? Vậy thì tên nghe gần giống Lạc Chỉ, bố mẹ nào lại đặt tên cho con là trí tuệ kém cỏi chứ?

Chị ấy híp mắt lại, khuôn mặt vô cùng nguy hiểm: “Nghĩ cái gì đấy, chữ thứ hai là thanh ba kìa, giống với “zhi” trong “zhiyao” (chỉ muốn), lại liên tưởng linh ta linh tinh gì vậy hả, làm gì có mấy kiểu đồng âm kì cục vậy...”

Trong lúc cười mỉa, tôi liền nghĩ tới: “Quất sinh Hoài Nam tắc vi quất, sinh vu Hoài Bắc tắc vi chi” (Quýt ở Hoài Nam mới đáng là quýt, quất ở Hoài Bắc mới đáng là quất). Bao nhiêu kiến thức văn học... đúng là chữ thầy trả thầy mà...

Nhưng mà, dù thế nào đi chăng nữa thì chữ “Chỉ” cũng không hề có ngụ ý tốt gì. Tôi hỏi chị tại sao, chị lại cười, nói mẹ là người phương Nam, ở nhà trước đây vốn có một vườn quýt, bởi vậy định đặt tên là Lạc Quất, cuối cùng bị tên thầy bói mù cố sửa thành như thế này, nói là để tránh kiếp nạn.

Tôi vô cùng ngạc nhiên: “Chị đồng ý à?”

Chị làm mặt xấu: “Chị muốn nói “No”, nhưng mà biết làm sao khi rằng còn chưa mọc?”

Nếu thời niên thiếu, tôi có Thiên lí nhân¹, có thể dự tính được kết quả cuối cùng của cuộc tình giữa bố và mẹ, nhất định sẽ ngăn cản không cho họ gọi tôi là Cảnh Cảnh. Cái tên này, cho đến tận bây giờ, xem ra quá châm biếm, mỉa mai, cũng quá bất tiện.

“Nhưng mà, thà rằng tin điều đó có tồn tại,” Tôi vỗ vai chị Lạc Chi: “tên thầy bói mù nói đúng rồi, qua được kiếp nạn mới là quan trọng nhất.”

“Em tin cái này hả? Thầy bói còn nói...”

Đột nhiên chị ấy không cười nữa, im bật đi.

Tôi không biết nội tình, chỉ biết ngăn người nhìn chị.

“Các vị lãnh đạo, thầy cô giáo, các em học sinh, chào tất cả mọi người, tôi là Thịnh Hoài Nam lớp 3 năm hai. Hôm nay tôi hết sức vinh hạnh được đứng ở đây, thay mặt cho học sinh toàn trường có đôi lời phát biểu...”

Khuôn mặt chị ấy ngược sáng, tôi chỉ có thể nhìn thấy nét dịu dàng được nắng mai khéo léo mạ lên gương mặt chị. Tôi không biết tại sao lại không dám nói chuyện nữa, âm thanh phát ra từ mic là giọng nói của một nam sinh, thanh trong, khiến không gian lại càng thêm phần yên ắng.

Cho nên cứ như thế, chúng tôi lại khôi phục lại trạng thái vai kề vai cùng ngăn ngó với những nghĩ suy. Tôi chống cằm, cứ để cho gió nhẹ nhàng vuốt ve, vỗ về, cảm giác như sắp ngủ luôn được.

Cho đến khi nghe thấy tiếng cười của chị: “Lời thầy bói mà em cũng tin, cho dù tên là gì đi chăng nữa, tất cả những kiếp nạn cần trải qua cũng sẽ không thiếu lấy một cái!”

Tiếp mạch tự nhiên đến mức cứ như cuộc đối thoại của chúng tôi chưa hề bị đứt đoạn trước đó vậy.

Người phát biểu gần như sắp nói xong rồi, khán giả dưới bục lại bắt đầu vỗ tay.

“Cho nên cái gì phải đến, đều sẽ đến thôi.”

Tôi đang định hỏi chị rốt cuộc này định nói gì, vậy mà chị ấy lại túm lấy vai tôi đẩy tôi đi về phía lớp học.

“Chỗ này gió lớn lắm, mau về lớp đi, không sẽ bị cảm đó.”

Tôi bước được mấy bước liền quay đầu lại, Lạc Chỉ vẫn đứng ở đó nhìn tôi cười rạng rỡ, giả tạo y như Dư Hoài ban nãy vậy.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Ngày Lễ Kỷ Niệm Thành Lập Trường 3

No. 67

Buổi lễ diễn ra hết sức thuận lợi, tất cả những buổi lễ trong nước ban đầu đều là “hy vọng buổi lễ sẽ thành công tốt đẹp” rồi sẽ kết thúc một cách thần kì thành “cùng chúc vì sự thành công tốt đẹp của buổi lễ”.

Thời đại như thế, để tìm được một chuyện khiến người ta chắc chắn không chút hoài nghi không hề đơn giản chút nào.

Những nhân vật có máu mặt trong giới văn nghệ và giới chính trị đến không ít, tuy tôi không nhìn thấy nhưng tôi đã biết rằng Chấn Hoa thật sự đã liên kết với nhiều trường bạn “không tầm thường”. Bọn họ đều được mời đến tham gia buổi lễ kỉ niệm thành lập trường, nhưng điều khiến tôi tin tưởng hơn nhiều đó là duyên phận của một kẻ vô danh tiểu tốt như tôi với Chấn Hoa, chỉ có ba năm mà thôi.

Còn duyên phận với những tên bạn kia, còn không đến ba năm, cũng giống như mấy người bạn cùng lớp cấp hai của tôi, có những người, ngay cả một câu cũng chưa từng nói với nhau.

Tôi đi men theo mép bụi, chầm chậm đi về quân doanh của lớp 5.

Quay đầu nhìn lại đằng xa đó, chị Lạc Chỉ còn đứng ở đó nữa hay không, tôi cũng không nhìn rõ nữa, chỉ là nhiều năm sau đó, tôi vẫn nhớ như in khoảnh khắc đó. Rõ ràng chỉ là hai người xa lạ nhưng dưới ánh nắng rực rỡ của buổi sớm mai hôm ấy, chúng tôi đứng dưới bụi phát biểu, cùng đón một cơn mưa, cùng để sự im lặng trầm mình đến ướt đầm dề.

Trương Bình khi nhìn thấy tôi thì thở phào một cái: “Tôi còn tưởng em bị rơi xuống bồn cầu rồi chứ, mau về chỗ đi!”

Tôi cười gượng gạo, im lặng về vị trí rồi ngồi xuống.

Tôi không có chút ấn tượng gì về buổi lễ ngày hôm đó, ngoài bản súng chào, còn lại đều là hình ảnh Giản Đan và ß ngồi đằng sau tôi ngân nga mấy bài hát mới của Thái Y Lâm. Năm đó, ăn theo phong trào của Châu Kiệt Luân, Thái Y Lâm thay đổi phong cách, album mới rất được ưa chuộng. Tôi nghe từ bài “Nhìn tôi 72 lần” đến bài “Guảng trường Prague”, hai người họ hát hết một album thì buổi lễ cũng vừa vận kết thúc.

Lúc thu dọn đồ đạc chuẩn bị về lớp, tôi cuối cùng vẫn không cam tâm, không tìm được lòng mà ngó nghiêng để tìm hình bóng Dư Hoài. Cậu ấy cuối cùng đã trở lại dáng vẻ trước kia, đang cùng bọn Từ Diên Lượng cười hi hi ha ha, tôi cũng không biết bọn họ đang nói gì nữa.

Tôi giơ máy ảnh lên, lần đầu lật ngược nó lại, hướng về phía mình rồi chụp một tấm.

Mặt rất to, mắt thì vì chói nắng mà nheo lại, bởi thế lại càng nhỏ hơn, mũi và trán thì nhỉnh nhoáng đầu là đầu.

Thật là khiến người ta không tìm nổi mà muốn xóa đi.

No. 68

Sau khi về lớp, Từ Diên Lượng cùng một loạt các cán bộ lớp cứ ra ra vào vào, tấp nập chuẩn bị cho cuộc họp lớp ban chiều. Những học sinh còn lại, có người ngồi ăn cơm trưa, có người ra ngoài đi dạo, mặc dù “những đứa con ngoan” mọi khi chỉ lo học hành, trước buổi lễ kỉ niệm thành lập trường, trong lòng không thể không có chút ngửa ngáy.

Tôi buổi sáng ngủ dậy muộn, vội vàng ra ngoài mà quên mang bữa trưa, thế nên đành phải ngồi ở chỗ mà gặm bánh mì.

À, tiện thể cũng có làm bài tập Vật lý nữa.

Sau này nghĩ lại, lúc đó không biết đang tủi thân hay ảm ức chuyện gì, cầm trong tay cũng chảy ra nước.

Nghĩ đi nghĩ lại thì cả lớp chỉ còn mỗi Trương Bình là mang lại cho tôi cảm giác ấm áp, thế nên xin thề, nhất định phải chăm chỉ học Lý.

Tất nhiên, nghĩ là một chuyện, còn giải được bài tập lại là một chuyện khác.

Đột nhiên có người “tập kích” vào đầu tôi.

“Oa, đổi tính đổi nết rồi cơ à? Mọi khi sôi nổi là thế mà hôm nay sao lại gia nhập phái học hành rồi? Ra đây giúp đi!”

Vẻ mặt ngông nghênh của Dư Hoài làm tôi phát ngán.

“Cũng không phải chỉ có một mình tôi đổi tính đổi nết, ai không biết trở mặt chứ, tôi không phải cán bộ gì, giúp gì mà giúp? Lời thoại trong kịch tôi cũng đều thuộc hết rồi, yên tâm!”

Tôi quay ngoắt đi, tiếp tục gặm bánh mì.

Cậu ta không nói câu nào, có lẽ là đi rồi.

“Cậu ở nhà có bỏ công sức luyện tập làm bài liên quan đến chuyển động phương ngang hình parabol không vậy?”

Tôi giật nảy mình, quay lại thì thấy cậu ta đứng lù lù ở đó: “Làm cái gì đấy?”, giọng nói cũng run run.

Cậu ta dùng ngón trỏ chỉ vào câu 1 trong tờ đề của tôi: “Tôi nói cái này, chuyển động phương ngang, hình parabol, góc hợp bằng 0, cậu nghĩ cái gì vậy hả?”

Tôi lấy tẩy ra tẩy sạch, nói: “Biết rồi, cảm ơn!”

Cậu ta nhất quyết ngồi bên cạnh tôi, hình như vừa chạy bộ xong, đầu ướt đầm mồ hôi, trong tay vẫn còn cầm khăn lau.

“Cậu sao thế?”

“Không có gì.”

“Cậu nhất định có chuyện gì rồi.”

“Tôi nói rồi, không có gì cả.”

Cậu ta nheo mắt lại nhìn tôi: “Tôi lại chọc tức cậu à?”

Chẳng liên quan gì đến cậu hết. Đúng, là cậu động chạm đến tôi đấy, cậu nghĩ cậu là ai... trong lòng tôi nghĩ đến n đáp án, vẫn không tài nào có thể giải thích được: Tại sao tôi từ một cô bé hoạt bát chạy loăng quăng trong buổi sáng sớm nay lại có thể biến thành bộ dạng hiện giờ – một con nhóc câm như hến, chăm chỉ phẩn đấu học hành...

Nhưng IQ đã đốt cháy tro tàn thành đốm đỏ.

“Đúng rồi!”, tôi lấy máy ảnh ra: “Sáng nay tôi chụp được mấy tấm hình, đều là tiện tay chụp lại thôi, kết quả có một tấm của cậu, một tấm cậu đứng cùng một cô gái xinh đẹp nữa, cậu chờ chút nhé, tôi tìm cho cậu xem...”

Cậu ta lập tức hưng phấn: “Thật hay đùa đấy? Nào, mau mau cho tôi xem với!”

Sau đó tôi làm bộ mặt hết sức bi thương, ngẩng đầu: “...Sao lại không thấy...”

Cậu ta hét lớn: “Tôi lạy cậu, có chụp tấm ảnh mà cũng làm mất, cẩn thận tôi cho cậu trải nghiệm chuyển động hình parabol giờ!”

Cuối cùng thì đến cả giả vờ cười, tôi cũng cười không nổi nữa.

“Tôi làm mất một bức ảnh mà cậu muốn cho tôi parabol?”

Cậu ta ngớ người, dường như không ngờ rằng tôi cho là thật, vội vàng xua xua tay, “Đùa chút thôi mà, là đùa thôi...”

“Thật đáng tiếc!” Tôi cố gắng giả vờ như thật, giọng hời hợt: “Cô bạn đó xinh đẹp như vậy, sao lại không tìm thấy rồi... cậu quen cô ấy à? Cùng là năm nhất sao?”

Cậu ta gật đầu: “Ừ, bạn học cấp hai của tôi, Lăng Tường Xuyên, học lớp hai. Tôi, Lăng Tường Xuyên và Lâm Dương hồi học cấp hai bên trường Đại học sư phạm là bạn cùng lớp.”

Tôi bị giọng điệu của cậu ta làm nguôi nguôi, giả vờ bình tĩnh cũng không còn khó khăn như trước nữa.

“Cậu quen cô ấy? Trên ảnh nhìn không ra đấy, nhìn cậu rất căng thẳng, cười rất điệu.” Có gì nói nấy thôi, tuy có chút ác ý nhưng cậu ta cũng có vẻ vô cùng khó xử: “Vậy à?”

“Ừm.” Tôi nói chắc như đinh đóng cột, nhìn cậu ta đăm đăm.

Dư Hoài đỏ mặt, gãi đầu gãi tai, cười trong trẻo: “... Thằng con trai nào nói chuyện với gái xinh mà không căng thẳng cho được... Tôi cũng chỉ là người phàm thôi mà...”

Giả vờ không chút quan tâm để dụ Dư Hoài khai ra hết nội dung cuộc nói chuyện ban nãy của cậu ta với Lăng Tường Xuyên gần như khiến tôi phải dùng kiệt trí tuệ được tích lũy trong 17 năm cuộc đời. Lần đầu tiên tôi phát hiện ra, cái gọi là sử dụng trăm phương ngàn kế để bày mưu, tính kế, giở trò là được nảy nở như thế này đây. Khi bạn bắt đầu ghen tuông, khi bạn bắt đầu để tâm, khi bạn bắt đầu đổ kị... khi bạn bắt đầu thích một người.

Tôi cứ cười suốt, như đang đứng đối diện với ống kính, nhưng mà người chụp ảnh cứ chần chừ, rề rà mãi không nói “123 kim chi” vậy, thế nên tôi chỉ có thể nhe răng ra mà cười, cứ cười cứng đờ như thế, không thể dừng lại, cũng không được thay đổi tư thế.

Lăng Tường Xuyên đến để thông báo cho Dư Hoài về vụ họp lớp cấp hai, nhân tiện đã đưa mấy câu về tình hình của mình ở lớp hai, cùng với tình hình mấy tháng gần đây của mấy cậu bạn học cũ học rải rác ở Chấn Hoa.

“Cậu thích cô ấy...” Vốn dĩ tôi đã định dùng câu hỏi, nhưng mà khi nói ra, cuối câu lại hạ giọng xuống, cuối cùng lại thành câu trần thuật.

Dư Hoài bắt đầu căng thẳng, hơn nữa còn đỏ cả mặt nữa.

Tôi ngoác miệng ra, hỏi: “Tất nhiên, ai không thích gái xinh chứ. Tôi biết rồi, cần tôi giúp cậu theo đuổi cô ấy không?”

Câu cuối cùng khiến cậu ta thất kinh, vội vã lắc đầu nguầy nguậy. “Thích thì thích thôi, tôi thích đây người, thích cũng chia làm nhiều loại, tôi còn thích con đường hoa anh đào, chẳng lẽ tôi phải đi chuyển gu thành gay? Cậu biết cái gì chứ!”

Tim tôi trật một nhịp.

“Thích Lăng Tường Xuyên với đường hoa anh đào sao có thể giống nhau cơ chứ?” Tôi thận trọng nhắc nhở cậu ta.

“Có gì khác đâu?” Cậu ta dúm đầu tôi một cái, dùng lực rất mạnh: “Cậu có phải bị ầm đầu rồi không, sao cứ thấy có gì đó sai sai ở đây đó!”

Sau đó, rốt cuộc tôi cũng cười phá lên. Lần này là cười thật sự.

Trong lòng Dư Hoài, Lăng Tường Xuyên cũng chỉ như nhân vật hai chiều. Tôi thêm mắm thêm muối vào suy nghĩ của mình, để câu tư duy mang tính lịch sử này khắc sâu trong tâm khảm.

Vậy là, cuộc sống lại tràn ngập ánh dương.

Trương Bình, xin lỗi thầy, vẫn là để sau này sẽ từ từ báo đáp công ơn của thầy.

Tôi gập quyển sách Vật lí lại, hỏi cậu ta: “Cậu đang bận làm gì, cần tôi giúp một tay không?”

Cậu ta chớp chớp mắt, dẩu miệng ra: “Không làm bài tập về chuyển động parabol nữa à?”

Tôi nhìn ra cửa sổ, trề môi nói: “Có cậu thích làm thì có!”

Cậu ta cười nham hiểm, ném giẻ lau qua chỗ tôi: “Đây, lau bảng hộ tôi! Bọn họ phải viết chữ nghệ thuật lên đó nữa.”

Tôi đang ôm một bụng hả hê đi dọn dẹp cái bảng bẩn, bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Tại sao lại có cảm giác bị chơi xỏ thế nhỉ?

No. 70

Họp lớp vô cùng thành công.

Bao nhiêu ngày qua, lần đầu tiên tôi có cảm giác lớp 5 lại đoàn kết một khối như thế. Tôi còn phát hiện ra một điều nữa, đó là những bạn bình thường cắm đầu vào học hành cũng hài hước và thuộc hội những người thích đùa...

Kịch của lớp tôi thành công rực rỡ. Bạch mã Giản Đan công trên lưng là Hàn Tự hùng dũng bước ra sân khấu, làm cả lớp chịu một phen chấn động tinh thần, Trương Bình cười đến méo cả miệng. Màn hôn thu hút ánh nhìn nhất trước khi được diễn trên sân khấu. Tôi đã nghe β kể Giản Đan đã nghĩ xong cách để xử lí nguy cơ đó rồi, cũng bởi vậy tôi cứ hóng mãi tiết mục này.

Kết quả khiến tôi tức bốc khói đầu.

Lúc Hàn Tự cau mày, nhắm hai mắt lại, ngày một tiến sát Từ Diên Lượng mà đã bị đâm chết trước đó, β với thân phận là cái quan tài thủy tinh liền tiến về phía trước, cầm một tấm bảng trắng to dùng chắn ngang khuôn mặt của hai tên kia.

Tấm bảng trắng lộ rõ ba chữ: “Làm mờ hình!”

... ..

Sau đó β bị khán giả quá khích dùng vỏ chai nước lọc chôn sống, chỉ có Dư Hoài đứng một bên, lau nước mắt bi thương nói: “Thật là quá cảm động đi!”

Tôi hỏi cậu ta tại sao, cậu ta nói do cậu ta đứng ở cửa chính, vừa hay là chỗ mà bảng làm mờ không che, chỉ có duy nhất cậu ta nhìn thấy toàn bộ, Hàn Tự hôn thật rồi.

“Cậu ta trước giờ đều vô cùng nghiêm túc. Tôi thấy có lẽ kì thi giữa kì này tôi không thắng nổi cậu ta ... Áp lực lớn quá!” Cậu ta nói.

Nhưng mà, tiết mục mà tôi thích nhất là màn diễn xuất chung của Từ Diên Lượng và β. Nghe nói Từ Diên Lượng khi đó phải nói gãy lưỡi mới thuyết phục được β cho viết vào ô “Tài năng” màn hợp tấu của cậu ta và β – “Âm lạc thiên phân”.

Mặt β lúc đó đầy vạch đen. Từ Diên Lượng ngồi trước mặt Giản Đan, β ngồi sau Giản Đan. Cuộc đối thoại bị cách trở, Giản Đan trở thành người truyền lời thay, cuối cùng bị Giản Đan ác ý bóp méo, cuối cùng, tổ β – Từ Diên Lượng đã được thành lập.

Hợp tấu của sáo và ghita.

Đây không phải là chuyện kì quái nhất. Cuối cùng chúng tôi đã biết khả năng thiên phú về âm nhạc của β là gì – tiêu, bạn có thể mua được ở những sạp hàng trước các cổng trường tiểu học, ở tất cả các chợ cũng có bán.

“Hồi tiểu học tôi học vô cùng chăm chỉ, thầy giáo âm nhạc khen tôi có tư chất thiên phú. Tôi không thêm chêm gió đâu nhé.”

Từ Diên Lượng hận không thể băm β nát vụn.

Cuối cùng, hai người có tư chất âm nhạc quả nhiên đã hợp tấu một bản nhạc thần thánh mà nhà nhà người người đều biết – “Lỗ Băng Hoa”!

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Tôi Thật Sự Rất Thích, Cậu!

No. 71

Cả một ngày huyên náo.

Từ những năm tháng học tiểu học cho đến tận bây giờ, không biết tôi đã tham gia qua bao nhiêu buổi tiệc liên hoan. Vui nhất không phải là lúc tiệc liên hoan diễn ra mà là lúc chuẩn bị bố trí hội trường, cũng như trong hành trình đi du lịch, khung cảnh đẹp nhất mà ta có thể nhìn thấy luôn luôn nằm trên con đường vội vã hướng về điểm đến.

Tôi cúi đầu dọn dẹp một bãi chiến trường, những bạn không phải trực nhật đều đã lần lượt rời khỏi. Trương Bình đột nhiên bước vào, gọi hơn nửa nhóm học sinh phải trực nhật vốn đã không nhiều nhận gì đi giúp dọn sân vận động. Khi tôi định thần và quay đầu lại, trong phòng học chỉ còn sót lại tôi và Dư Hoài.

Cậu ấy đang lau bảng. Cũng do lớp phó tuyên truyền dùng quá nhiều thuốc màu vẽ lên bảng nên cậu ấy cũng phải dùng sức một chút. Tôi chống chỏi đứng đó, ngốc nghếch nhìn cậu ấy, ánh chiều như cánh tay ấm áp, vươn từ bên ngoài cửa sổ vào, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng nở nang của chàng thiếu niên, màu tô trên tấm bảng vừa rục rờ lại không chói mắt phủ đều, hết lớp này đến lớp khác.

Thời tiết ấm áp, làn gió chênh choáng, tôi đứng bên cạnh đồng rác lộn xộn, chân phải giẫm nhẹ lên vỏ chai Coca, nhẹ, rất nhẹ, không dám tạo ra tiếng động, nghiêng đầu, nhìn cậu ấy.

Cậu ấy quay đầu lại, mắt tròn tròn, dường như không thể ngờ rằng tôi lại có thể nhìn thẳng rồi nhìn chằm chằm cậu ấy như thế, trong phút chốc liền đỏ mặt.

Nhưng mà có lẽ đó chỉ là trò đùa dưới bóng chiều tà mà thôi.

“Mất hồn à?”

Tôi cười: “Cũng gần thế. Bóng lưng cậu đẹp quá, tôi nhìn ngây cả người.”

Cậu ấy cũng sững, mỗi lần được tôi khen, cậu ấy đều không hề phản bác, ngược lại còn quay đi, cố tình ngoáy ngoáy mũi, nhún nhún vai, như ông chú Tân Cường đang vụng về nhảy múa.

“Này, Dư Hoài!”

Cậu ấy dừng lại, ngoảnh đầu đáp: “Gì cơ?”

Tôi lắc đầu, khóe mắt hơi cay. Ôn ã qua đi, rơi rớt lại nỗi cô liêu, lại hòa vào ánh tà dương, có loại cảm xúc ướt át trào lên vai tôi, khiến tôi thấy nặng trĩu còn có thêm phần náo nức.

Cậu ấy nhún nhún vai, quay đầu đi tiếp tục lau bảng.

“Dư Hoài!”

“Rốt cuộc cậu muốn làm gì hả?”

Không có gì đâu, chỉ là tôi muốn bám víu vào một cái gì đó. Chỉ là trước khi đến lúc mà về nhà rồi cũng không thể tùy tiện hô hoán như trước nữa. Khi mà tôi ngồi ở bàn ăn, đối diện với hai con người lạ hoắc, không còn có thể tùy ý mà kể tất cả chuyện to chuyện nhỏ xảy ra ở trường, khi mà tôi nghĩ đến cảm giác bất lực lại không thể nhẹ nhàng buông bỏ trong kì thi

giữa kì, tôi muốn níu giữ điều gì đó. Có lẽ chỉ là vạt áo của cậu, thật sự đấy, không có gì đâu.

Thật mà.

Tôi cười nhẹ: “Cậu biết không, tôi thật sự rất thích...”

Cậu ấy ngược mắt lên, lặng thinh nhìn tôi.

“... Rất thích ngồi cùng bàn với cậu!”

Cậu ấy há hốc mồm, tôi lập tức giơ ngón trỏ ra, hét lớn: “Không cho cậu nói bản thân dễ thương, đáng yêu, ai gặp cũng yêu!”

Bị tôi chen vào cắt ngang câu thoại kinh điển, cậu ấy tiu nghỉu: “Vậy thì tôi phải nói gì, nói tôi biết cậu thích tôi à?”

Cậu có biết, thời gian ngưng đọng, là cảm giác như thế nào không?

Tôi biết, bởi lẽ con tim lỗi nhịp của tôi cũng đứng yên rồi.

Cuối cùng thì kẻ đầu tiêu, cậu thiếu niên gây họa liền nhảy tưng tưng, mặt ửng đỏ, nói sai hết thứ tự, cố gắng giải thích để cứu chữa cho sai lầm ban nãy, kim đồng hồ cũng tiếp tục tích ta tích tắc. Còn tôi, tôi lại có thể nghe được âm thanh của thời gian và cả âm thanh của con tim tôi.

Cúi đầu, chậm chậm quét rác, môi hơi nhếch lên, khóe mắt se cay, tôi nói lớn: “Không cần giải thích, ai yêu cậu chứ, mù hả?”

“Gì mà mù với không mù chứ hả, tôi ai gặp cũng cảm mến đó!” Cuối cùng có thể nói ra câu thoại đó, cậu ấy vô cùng đắc ý.

Tôi nghiêng đầu: “Tôi không phải là những người tầm thường đó nha!”

Cậu là người bình thường, do vậy cậu thích Lăng Tường Xuyên. Tôi không phải, cho nên, tôi không thích cậu.

Một chút cũng không!

No. 72

Chúng tôi đều bỏ chổi và giẻ lau bảng xuống, cùng sánh vai ngồi trên bục giảng, chân khua khua trong không trung. Bên tay phải là ánh tà dương mướt mà như tranh thủy mặc bên ngoài khung cửa sổ, mép bên có thứ tình cảm hết sức ấm áp, thực thực hư hư, đẹp đến mức khó phân thật giả.

Sau này, tôi vô số lần nhớ về cảnh tượng năm đó, tôi luôn hoài nghi có khi nào kí ức của tôi xuất hiện sai sót gì đó chẳng?

Buổi chiều hoàng hôn của tiệc liên hoan đó, dài đến vậy nhưng cũng ngắn ngủi làm sao, yên tĩnh đến vậy nhưng cũng ồn ã làm sao.

Dài như vậy, như kí ức đẹp của cả một đời người cũng tiêu hao hết.

Nhưng lại ngắn ngủi đến thế, ngắn như vòng xoay như con ngựa gỗ trong khu vui chơi, trẻ con chơi không biết thế nào là chán.

Yên tĩnh như vậy, khiến tôi không dám tin, tất cả mọi người dường như đều lui khỏi sàn diễn, nhường chỗ cho tôi.

Nhưng lại huyên náo đến thế, trong đôi mắt của tôi chỉ ngập tràn nụ cười sung mãn trí lực của cậu ấy.

Cậu ấy kể cho tôi về cây hạch đào bên sân vận động hồi cấp hai của cậu ấy, nó cao lắm, lá có đường vân vô cùng đặc biệt.

“Sau này, tôi mới biết hóa ra là bố tôi trồng. Bố tôi là học sinh trường cấp hai trực thuộc Đại học sư phạm. Năm đó sân vận động vẫn là một con đường đất, ông ấy cùng với người bạn cùng bàn nhân dịp Tết trồng cây liền

chạy qua chạy lại để trồng cây. Thực ra chỉ là trồng chơi vậy thôi, cũng không biết tìm được một hạt mầm ở đâu, cứ thế gieo xuống ...

Ai ngờ rằng, nó lại có thể lớn đến thế này.

Lúc con trai của mình trốn tiết, sẽ ngồi dưới bóng râm của nó, uống nước ép trái cây ướp lạnh để dịu đi cái nóng bức của những ngày đầu hạ, ai mà có thể ngờ được chứ. Còn tôi thì lại đang nghĩ đến một chuyện khác.

“Bạn cùng bàn của bố cậu thì sao?”

“Cái gì cơ?”

“Tôi muốn nói, người bạn ấy...”

Tôi cũng không biết người bạn cùng bàn của bố cậu ấy là nam hay nữ nữa, cũng may dù sao khi phát âm cũng như nhau: “Người đó hiện giờ đang ở đâu?”

Dư Hoài nhún vai: “Cậu hỏi kì thật, ai biết được cơ chứ, chắc chắn cũng đã làm mẹ trẻ con rồi.”

“Nhưng mà vẫn tốt, bọn họ đã có một cái cây!” Tôi dụi dụi mắt: “Có cơ hội chúng ta cùng đi trồng một cái cây nhé?”

Cậu ấy đáp rất nhanh, giọng dứt khoát: “Được chứ, đợi có cơ hội nhé!”

Tôi nói thật đấy, Dư Hoài.

Nhưng mà cuối cùng lại bỏ gánh giữa chừng, không hề quyết tâm đến cùng.

No. 73

“Dư Hoài, sau này cậu muốn làm gì? À, thi vào đại học Thanh Hoa à?”
Tôi hỏi bừa một câu.

Cậu ấy hiển nhiên cũng chỉ đáp bừa: “Khoan đã, tôi thi nổi cơ à?”

Tôi hơi bất ngờ: “Bọn họ nói top 50 của Chấn Hoa chỉ cần duy trì phong độ ổn định, nhất định không có gì khó.”

Dư Hoài vẫn giữ khư khư vẻ mặt khiêm tốn trùng trùng: “Được rồi đấy, tôi...”

“Dư Hoài!” Tôi hất cằm, tôi không thích cậu ấy như vậy: “Cậu có thể... sống thật một chút không?”

Những tên học sinh giỏi này, cứ âm thầm mà leo lên trên nhưng lại luôn canh cánh một nỗi lo sợ là cao ngạo quá rồi bị trượt ngã xuống dưới, cho nên luôn dùng cái vẻ mặt hết sức dí dỏm để che giấu ham muốn thật sự của bản thân.

Tôi có thể hiểu được, song tôi không hi vọng, không hi vọng Dư Hoài trước mặt tôi cũng phải giở trò này ra.

Cậu ấy trầm tư một hồi, gật đầu: “Được thôi, là tôi không đúng... Tôi... ha ha, ai lại không muốn chứ!”

Đúng rồi, ai lại không muốn chứ!

“Ai cũng muốn, nhưng không đồng nghĩa với việc ai cũng có khả năng đó.” Tôi nghiêm túc nhìn cậu ấy: “Như tôi chẳng hạn, không có khả năng đó. Nhưng cậu thì có thể.”

Cậu ấy không hề dùng mấy lời nói trống tuếch bố thí cho tôi chút niềm tin.

Cũng bởi vậy, thời gian tôi có thể ngồi bên cậu như thế này rất ngắn, may ra, chơi hết ván, ba năm.

Chúng tôi vai kề vai, cùng im ắng.

Tôi vô ý giẫm vào chân cậu ấy, đang định xin lỗi, cậu ấy liền ăn miếng trả miếng, giẫm lại vào chân tôi.

Tôi cúi, trực tiếp dùng Phạt Sơn Vô Ảnh cước trả đòn.

Âm thanh phát ra lúc hai đôi giày giẫm vào nhau bụp bụp, từng nhịp từng nhịp như bản nhạc hoan lạc không lo không nghĩ. Cậu ấy nhảy lên trên bàn, lấy đầu bút táng vào mặt tôi, tôi tất nhiên không chịu yếu thế, với lấy bút viết, nhanh tay hơn ném luôn ra ngoài.

Sau đó trực tiếp đụng vào đầu Trương Bình, người xuất hiện vô cùng đúng lúc trước cửa lớp, đập trúng giữa trán.

No. 74

Tôi mặt xám xịt, tiếp tục quét rác, Dư Hoài mặt tái mét tiếp tục lau bảng.

Ông mặt trời không biết từ khi nào đã trốn biệt về phương xa, cả một mảng màu tím lam tĩnh lặng, làm cho con người ta đột nhiên thấy lòng trống trải lạ kì.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn Dư Hoài vẫn dán mắt vào bảng đen, cậu ấy vẫn ở đó, gắng sức để lau đi chữ “Hoan” cuối cùng, còn tôi, bên chân vẫn là vỏ chai Coca rỗng tuếch.

Dường như thời gian vừa làm một trò ảo thuật, mọi thứ vừa nãy chỉ như một giấc mơ, chúng tôi chưa từng di chuyển một phân, nhưng thời gian thì.. cứ như vậy, bị đánh cắp rồi.

Rất lặng lẽ, không một dấu vết.

Chỉ là tôi, ban này, lúc làm loạn, thật sự đã túm chặt được tay áo của cậu ấy.

Trong nháy mắt, đã bị kẻ vội vàng đào tẩu, né đòn của tôi – cậu ấy, dứt ra rồi.

Tôi cọ ngón trỏ và ngón cái, ở giữa còn lưu lại chút cảm giác mềm mại của vải áo sơ mi, có chút ấm áp, có lẽ chỉ là ảo giác?

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Chiếc Xe Đạp Trên Đường Cao Tốc

No. 75

Tôi vẫn còn nhớ như in ngày hôm sau là một ngày âm u, Trương Bình đứng trên bục giảng dặn dò chuyện thi giữa kì. Khi ấy không hiểu sao tôi lại không chịu nhìn thẳng lên bảng, lại sống chết thích nhìn ra bầu trời u ám chẳng đẹp để gì bên ngoài cửa sổ.

Sau đó tôi nghe thấy âm thanh của phấn và giẻ lau bảng, nghe thấy Trương Bình phàn nàn Dư Hoài lau bảng không sạch, nghe thấy mọi người đua nhau lôi vở ra chép thời gian, địa điểm, cách sắp xếp trường thi của kì thi giữa kì trên bảng. Tiếng giấy sột soạt sột soạt, còn tôi thì vẫn không có chút động tĩnh gì.

Cho đến khi Dư Hoài đẩy tay tôi: “Ngây người ra cái gì thế, chép thời gian thi kìa!”

Cuối cùng tôi cũng cam chịu nhấc bút lên.

Lúc đó dường như chỉ có mình tôi còn đắm chìm trong bầu không khí nhộn nhịp của buổi lễ kỉ niệm thành lập trường, vẫn chưa thể tự thoát ra được. Cứ như thời gian thi trên bảng là bùa chú, chỉ cần tôi nhìn một phát, hay tạo ra bất kì một tiếng động nào thì thế giới thực sẽ đập vào mặt, đập vỡ mọi bong bóng ảo mộng đẹp đẽ.

Tôi nói với Dư Hoài, tôi cảm thấy đợt này tôi chết chắc (xác định) rồi.

Dư Hoài cười, mới có tý tuổi đầu, đừng có lúc nào cũng mở miệng ra là chết, chết. Chết? Cậu đừng có mơ!

Trước sau tôi vẫn kiên quyết như thế, Dư Hoài, tôi thấy mình thật sự chết chắc rồi.

Đến lúc ấy cậu ấy mới nghiêm túc để ý đến chút tâm tư của tôi, thở dài một tiếng, nói, cứ từ từ, thi vài lần...

Tôi chờ cậu ấy nói một vài lời nói dối hoa lệ kiểu “Sẽ có tiến bộ!” hay đại loại “Rồi sẽ tốt lên thôi mà!”, nhưng cậu ấy chợt dừng lại, nói một cách khó khăn...

“Sẽ quen thôi!”

Thi vài lần thì cậu sẽ quen thôi.

Chúng ta đều không hài lòng với vị trí của bản thân trong một nhóm, tổ chức nào đó. Người đấu tranh thành công thì sẽ đạt được vị trí mà mình ao ước, người đấu tranh không nổi thì... yên tâm sẽ đến một ngày, bản thân sẽ quen với việc đó.

Muốn chết? Thế thì quá dễ cho cậu rồi.

Chỉ là trong lúc tôi đang im như tượng, cậu ấy chuyển sang một tờ giấy nhỏ.

“Có câu nào không hiểu thì mau chóng hỏi tôi, thật ra đề thi cũng chỉ có mấy dạng, dao động quanh quanh dạng đó, thay đổi không đáng kể, làm nhuần nhuyễn là ok ngay.”

Tôi nắm chặt tờ giấy, ngẩng cao đầu, bắt gặp cậu ấy đang nhìn tôi cười ngốc nghếch.

No. 76

Thời gian thi được dự trù tổ chức vào tuần sau nữa. Theo như lời Trương Bình thì: có thừa thời gian để ôn thi.

Sáng thứ năm thi Ngữ văn, chiều thi Toán.

Sáng thứ sáu thi vật lí và hóa học, mỗi môn một tiếng rưỡi. Buổi chiều thì không ngờ lại có thể trộn ba môn Lịch sử, Địa lý và chính trị thi hết trong ba tiếng, như vậy, có thể thấy, trước khi phân ban khoa học và xã hội, ba môn này ở Chấn Hoa có vị trí cả rồi.

Trương Bình nói, thứ bảy chủ nhật các thầy cô sẽ tăng ca, cùng nhau chấm bài, đến thứ hai là đã có bảng xếp hạng rồi.

“Chúng tôi chịu mệt một chút, các em có thể bớt cực một chút. Tôi nhớ, hồi tôi còn đi học, tất cả học sinh đều ngóng kết quả thi từng môn từng môn một, đây gọi là kiểu giày vò nhau một cách từ từ, chờ kết quả thi và bảng xếp hạng, kiến thức mới ai cũng học không vào, vậy là mỗi kì thi sau này chúng tôi đều cố gắng chấm bài thật nhanh, mọi người nên học cách làm quen với tiến độ nhanh, tích cực điều chỉnh tốt tâm thái, tổng kết kinh nghiệm và bài học, đón chờ giai đoạn học tập tiếp theo nha.”

Phần trước nghiêm túc đến đáng sợ, không hề giống Trương Bình một chút nào, chỉ một từ “nhoa” đăng sau đã phá vỡ tất cả.

“Cho nên, thứ ba hoặc thứ tư, sẽ tổ chức họp phụ huynh lần đầu tiên, mọi người về nhà thông báo với bố mẹ một tiếng, ai cần xin nghỉ phép thì cũng có thể có chuẩn bị từ trước, hiểu rồi chứ?”

Tôi nói lại một cách tỉ mỉ với bố tôi, ông gật gật, nói biết rồi, sau đó vỗ vai tôi, lại nói một lần nữa: “Thoải mái ứng chiến, chiến lược là coi thường kẻ địch, chiến thuật là coi trọng kẻ địch, lần trước đã tiến bộ tận chín bậc, lần này...”

Cơ bản là do ông nhìn thấy ánh mắt chất chứa ai oán của tôi, cuối cùng nuốt nốt nửa câu sau vào.

“Lần này... thoải mái ứng chiến, thoải mái ứng chiến.”

Vùi mình trong các cơ quan Nhà nước quá lâu sẽ biến thành giống như chính phủ vậy, sẽ luôn nói ra những lời mà cả mình và đối phương đều không có chút niềm tin nào.

Tôi tối nào cũng đọc sách đọc đến tận 12 rưỡi, đến khi thật sự không thể tiếp thu được nữa mới đi ngủ. Có những lúc, tầm 10 rưỡi gì đó, trước khi muốn đi ngủ, bố tôi sẽ gõ cửa phòng tôi và nói mấy lời vô dụng như: “Nghỉ ngơi sớm chút đi con, tinh thần có tốt thì mới có thể thi tốt được.” Ông cũng phần nào biết rằng mặt mày tươi rói thường đi kèm với một bộ não rỗng tuếch. Tất nhiên, tôi cũng ngoan ngoãn đáp lại mấy câu : “À vâng vâng, con biết rồi!”, mâu thuẫn giữa giữ cho tinh thần sung mãn và chăm chỉ chuẩn bị tham chiến, trong lòng tôi sớm đã tường tận.

Trước đây, sau khi ăn cơm đều là tôi rửa bát, sau này, từ khi có cô Tề, kể cả mấy công việc vặt vãnh trong nhà cũng không cần tôi mó tay vào. Dọn dẹp bát đĩa, bưng mâm đi, cô ấy cũng cản tôi, bảo tôi đi nghỉ ngơi hoặc lo cho học hành thì hơn.

“Cảnh Cảnh không cần động tay vào đâu, về phòng nghỉ chút đi, hay là đi xem ti vi, thư giãn đầu óc, cô dọn là được rồi, ở trường đã mệt cả một ngày rồi, việc nhà không cần làm đâu, cứ để đó cho cô.

Ban đầu tôi cũng thấy rất ngại, nhưng mà sống xa hoa, hưởng thụ thật sự quá đơn giản. Tôi chỉ cần dùng thời gian hai ngày là đã hoàn toàn vứt thói quen rửa bát vào quên lãng, cứ như cả đời này tôi chưa từng phải rửa bát vậy.

Song tôi cũng vì chuyện chuẩn bị thi mà tính tình cộc cằn, hay cáu bẳn, nói trắng ra là thế giới này đột nhiên không còn một vật gì, một chuyện gì khiến tôi vừa mắt. Trương Phàm mê chơi trò đua xe, bố tôi trở thành người ủng hộ cho đội đua của thằng bé. Mỗi tối tầm 8 – 9 giờ, bố tôi và cô Tề cùng ngồi trong phòng khách xem tivi, ông liền dựng gọng kính nhựa màu trắng của mình sang một góc, chạy đến tập điều chỉnh thiết bị điều khiển.

Thực ra, chỉ cần đóng cửa vào thì tôi không nghe thấy tiếng ồn mấy, có điều chỉ cần một chút âm thanh đó thôi cũng khiến đầu tôi ong ong chực nổ.

Cũng may tôi vẫn còn sót lại chút lí trí và nhân tính, không giống như người đàn bà chua ngoa mà nhảy ra ngoài, đập cái đường cao tốc ngu si kia thành tám mảnh. Nhưng cũng có lúc cô Tề gõ cửa mang sữa vào phòng cho tôi, tôi không khống chế được cảm xúc, quay đầu trừng mắt nhìn cô đang đứng hóa đá ở cửa, luôn trừng ra cái bản mặt kiêu như bà và con trai bà nợ tôi 22 nghìn ngân lượng mặt dày.

Tôi thật sự không cố ý như thế.

Liên hệ tới âm thanh gây ức chế của bộ đồ chơi do Trương Phàm tạo ra ở bên ngoài phòng khách, người nhạy cảm như cô Tề lập tức ngẫm hiểu rằng đó là khuôn mặt kìm nén nổi bất mãn, bực dọc trong lòng.

Cô ấy cười bối rối, đặt sữa lên bàn học, nhẹ nhàng vuốt nhẹ tóc tôi, nói: “Mệt rồi thì nghỉ chút đi! Phải biết kết hợp hài hòa lao động – nghỉ ngơi.”

Sau khi cô ấy đi ra ngoài, tôi lén lén lút lút chạy đến áp tai vào cửa nghe lén, đúng như dự đoán, nghe được tiếng cô Tề mắng Trương Phàm: “Mau thu dọn đồ chơi đi, điên rồi phải không? Con yên lặng một chút không được hả?”

Bố tôi không hiểu chuyện gì: “Cứ để nó chơi chút đi mà. Phàm Phàm làm hết bài tập rồi chứ, làm hết rồi thì tiếp tục ngồi chơi đi.”

Sau đó thì tôi nghe thấy tiếng Tiểu Phàm tháo dỡ đồ đạc. Thằng bé trước nay vẫn luôn ngoan ngoãn nghe lời, chưa từng cãi lời người lớn, cũng chưa từng ương bướng khó ưa. Đột nhiên tôi cảm thấy mình hết sức khốn nạn, rõ ràng không thể làm gì được là tôi, ấy vậy mà lại đổ hết trách nhiệm lên một đứa trẻ chẳng mấy khi có cơ hội tạo ra tiếng ồn.

Trong lòng thấy chua xót lạ, tôi thật ra muốn cái gì đây cơ chứ.

Giả vờ ra ngoài rót nước, nhìn thấy Trương Phàm đang lặng lẽ cúi đầu tháo đường bằng đồ chơi, tôi liền đi qua đó, ngồi bệt xuống đất hỏi: “Sao lại giỡn ra rồi? Không chơi nữa hả?”

Thằng bé giật mình, ngẩng đầu, đôi mắt đen lánh chớp chớp mắt: “Chị?... Không chơi nữa ạ...chơi mệt rồi, ờn quá.”

“Không ờn mà!” Tôi cầm lấy một chiếc xe đua dẹt dẹt lắp thêm hai bánh vào, nói thật tôi cũng không biết thứ trò chơi này vui ở chỗ nào, tại sao lại có thể khiến những giống đực kia bất kể già trẻ đều điên cuồng đến thế? Tôi cố tạo ra điệu bộ rất có hứng thú: “Dựng lên nào, dựng lên nào, để chị cũng chạy một vòng nhé.”

Trương Phàm thận trọng đưa mắt nhìn cô Tề, sau đó nhẹ nhàng giúp tôi lắp lại đường ray. Tôi cũng tiện tay nhặt một chiếc lên, nói: “Chúng ta cùng đua!”

Đang định bỏ xuống thì bị thằng bé ngăn lại, lần đầu tiên tôi nhìn thấy trong đáy mắt nhóc đó sự cố chấp nảy lửa và ánh mắt chuyên nghiệp của kẻ trong ngành: “Cái này không được, vẫn chưa lên dây xong, lốp xe mòn quá! Chị cầm cái này, cái này mới hơn, em vừa đổi bắc, chạy đến khúc quanh nhất định sẽ không bị lật.”

Một câu cũng nghe không hiểu, tôi đơ người cầm lấy.

Khoảnh khắc xe bắt đầu lăn bánh, ánh mắt chú tâm của Trương Phàm khiến tôi cảm động. Đột nhiên tôi lại nhớ đến dáng vẻ chăm chú làm bài của Dư Hoài, tôi gọi cậu ấy bao nhiêu lần cậu ấy cũng không nghe thấy, hoàn toàn trái ngược với thính lực siêu đẳng, dỏng tai nghe ngóng bốn phương là tôi!

Trong chốc lát, tự dừng cảm khái về lẽ đời. Trên đời này, có người thuộc kiểu có thiên phú, có người thuộc kiểu chăm chỉ, lại càng có loại có tài năng thiên phú về một lĩnh vực nào đó rồi chú tâm vào nghiên cứu...

Vậy tài năng thiên phú đó rốt cuộc ở đâu?

Trương Phàm thắng rồi. Bố tôi hoan hô thay cho thằng bé, nó ngượng, cầm lấy chiếc xe của tôi, nói: “Chị ơi, chiếc xe này vẫn chưa điều chỉnh xong, xin lỗi, để em thử lại lần nữa.”

Sau đó liền ngồi bệt xuống đất, bắt đầu tháo tháo lắp lắp. Tôi vò tóc nó, cười, quay lưng nháy mắt với cô Tề rồi về phòng tiếp tục làm cân bằng phương trình hóa học.

Ánh đèn vàng của đèn sợi đốt làm mắt tôi hơi cay. Trong phút chốc làm tôi nhớ đến người bạn tiểu học tên Ôn Miêu, một cậu bạn nam không nhanh cũng không chậm. Cậu ấy trông như thế nào thì tôi cũng lơ mờ, không nhớ rõ nữa, nhưng vẫn nhớ như in năm lớp một hay lớp hai gì đó, thầy giáo bảo tất cả mọi người đứng dậy kể về lí tưởng của bản thân. Trong những lí tưởng cao xa như “Tổng thư kí Liên Hợp Quốc”, “nhà thiên văn học”, “chủ tịch nước”,... cậu ấy lại nước mũi thông lòng mà đứng dậy nó: “Em sau này muốn được sống những ngày yên ả, những năm tháng tốt đẹp.”

Mọi người đều cười cậu ấy, cái lí tưởng rách gì thế không biết.

Tôi đột nhiên lại nhớ đến Thẩm Săn, cứ như con thiêu thân lao vào lửa, vào ánh sáng mà căn chắc lấy Thanh Sơn không chịu buông. Mặc dù kết quả không được như lòng người hằng mong nhưng tôi tin chắc rằng cô ấy nhất định đã sống nồng cháy, sống hết mình, sống không hối hận.

Vậy thì tôi thì sao? Tôi có thể sống nhàn hạ nhưng lại không cam tâm tình nguyện nghe theo sự sắp xếp tầm thường của người lớn mà thi Chấn Hoa, ấy vậy mà bởi vì thật sự tầm thường. Cho nên, kim tự tháp cuộc sống

mới ép tôi vào giữa, cứ như bánh thịt bị chìm chìm bởi nước tương salad trong bánh hamburger.

Chiếc xe bốn bánh của Trương Phàm lại tiếp tục chạy vòng quanh đường ray.

Tôi đột nhiên lại có cảm giác mình như kẻ ngốc đạp chiếc xe đạp chạy lên cao tốc, sớm muộn cũng bị đâm nát nát đến mức mặt mũi máu thịt đều trộn lẫn...

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Thi Giữa Kỳ 1

No. 78

Trước kỳ thi một ngày, lúc tan học trường yêu cầu chúng tôi phải dọn dẹp ngăn bàn, lau phòng học để chuẩn bị cho kỳ thi sắp tới. Trong ngăn bàn của tôi chất một đống sách bài tập... Đúng vậy, rất chi là xấu hổ, nhưng tôi phải thừa nhận rằng, sách bài tập mà tôi mua nhiều gấp hai lần của Dư Hoài, nhìn thấy người ta làm quyển nào là tôi mua quyển đó, kết quả là giờ chất thành đống.

Chẳng có quyển nào là làm đến nơi đến chốn cả. Sau đó bị Dư Hoài giáo huấn, mạch tư duy ở mỗi quyển bài tập đều phải hoàn chỉnh, thời gian có hạn, làm cho bản thân tăng thêm nhiều gánh nặng như vậy, không bằng ngay từ đầu chỉ chú tâm vào làm một hai quyển thôi.

Có điều mặc dù nói thì như vậy, nhưng cậu ấy vẫn xách hộ tôi cái túi vải nặng trĩu kia.

“Cặp sách cậu tự đeo đi, cái này tôi xách giúp cậu. Nhà cậu ở đâu?”

Tôi nghĩ mặt tôi có chút đỏ rồi.

“À...ừm...Cậu muốn đưa tôi về nhà à?”

Mặt cậu ấy biểu hiện đúng kiểu đó là lẽ dĩ nhiên: “Lắm lời, cậu có thể vác hết về à?”

Không thèm quan tâm đến vẻ ngượng ngùng của thiếu nữ là tôi, cậu ấy đã bước về phía cửa rồi.

Trên đường về nhà chúng tôi rất vui vẻ, quên mất tiêu là tuần đó là đến phiên chúng tôi trực nhật.

Ánh tà dương thật ấm áp, tôi phát hiện là mỗi lần tôi có cơ hội ở một mình với cậu ấy, đều là lúc hoàng hôn.

Thời gian tươi đẹp ngắn ngủi, giống như là ánh mặt trời cũng sắp lặn vậy.

Trường Chấn Hoa được xây ở trung tâm thành phố phồn hoa, xe cộ đông đúc, lúc tan học rất nhộn nhịp, còn có xe tư, xe cơ quan đến đón con em đổ san sát nhau. Bước chân của tôi và Dư Hoài từ trong khe hở của dòng xe tắc nghẽn xuyên qua như không, dáng người cậu ấy cao, bước chân lại dài, tôi phải cố gắng lắm mới bắt kịp được cậu ấy.

Tôi nghĩ đây ở chiếc túi vải rất nhỏ, đang định hỏi cậu ấy có thể giữ được không, đến gần lại mới chú ý là cậu ấy đang lăm bắm một mình.

“Rõ ràng là cũng không làm, đều để trắng hết, để lại làm gì, vứt đi là được rồi, nặng như thế này...”

Cậu lại nhai cái rằm ý, là cậu muốn đưa tôi về được không hả?

Tôi lùi lại hai bước, những lời quan tâm đều nuốt trở lại, hận không thể biến dây túi vải kia thành dây thép, ép chết cậu ấy!

Ấy vậy mà thỉnh thoảng có thể gặp được những người bạn cùng lớp, ví dụ như mấy đứa bạn qua lại thoáng qua như Giản Đơn và β còn có Từ Diên Lượng (thật không biết ba người bọn họ tại sao lại có thể xuất hiện cùng nhau), lúc nhìn thấy hai chúng tôi đều lộ ra nụ cười ranh mãnh, quỷ dị.

Tôi giả vờ như không thấy, tai đỏ lên, giả vờ trấn tĩnh mà sai bước tiến về phía trước.

Người con trai ở phía trước, trên lưng vắt cái áo đồng phục, còn mặc thêm cái áo T-shirt màu đen, dáng người cao to, lắc lư, an tâm giống như lần đầu tiên gặp vậy.

No. 79

“Này, ngày nào cậu cũng đeo tai nghe, là nghe bài hát của ai vậy?”

Lúc tôi học ở lớp tự học rất thích mang theo bên mình để nghe, nhưng Dư Hoài trước giờ chưa từng nghe. Cậu ấy nói cậu ấy mà đeo tai nghe thì sẽ không thể tập trung được, tôi thì ngược lại, phải đeo tai nghe trong lúc làm bài mới không bị nghĩ lung tung.

“Bài của ai cũng có, chỉ cần là bài nghe thấy hay thì chẳng cần quan tâm là nó của ai. Có điều...Tôi nghe bài của Châu Kiệt Luân có vẻ nhiều, còn cậu thì sao?”

Cậu ấy ngửa đầu nghĩ ngợi: “Tôi khá thích Beyond.”

Tôi gật gật đầu: “Tôi nhớ rồi, ca sĩ hát chính đã chết rồi. Lời bài hát “Con lừa hoàng gia” viết rất hay, giới âm nhạc Hongkong năm đó đa phần là nhờ vào mấy bài hát được dịch từ lời bài hát nước ngoài, chỉ là thêm thắt thêm lời mà thôi, nguyên tác của bọn họ mới là sự huy hoàng của giới âm nhạc Hongkong.”

Cậu ấy chau mày: “Ồ, cậu biết cũng không ít nhỉ! Cậu thích nghe bài nào?”

Thực ra tôi nghe của Beyond rất ít, dù sao cũng là tiếng Quảng Đông, có điều không biết làm sao, lòng hiếu thắng nho nhỏ kia làm tôi không muốn nói ra Năm tháng huy hoàng, Trời cao biển rộng, vv...vv. Mấy bài hát nghe nhiều thành quen đó, cho nên nói to nói rằng, “Tôi thích Hãy sống một cuộc sống tuyệt vời.”

Thực ra tôi chưa từng nghe qua, chỉ biết lời bài hát và tên bài hát mà thôi.

Cậu ấy ngạc nhiên hét lên: “A..a...a...a, tôi cũng vậy! Cậu là người đầu tiên thích cùng một bài hát với tôi đó!”

Tôi há hốc miệng, từ từ điều chỉnh biểu cảm trở về như bình thường.

Cậu ấy vui vẻ cái gì tôi chẳng biết, tôi chỉ biết là tôi đang vui vẻ cái gì thôi.

Tự tiện bịa ra mà cũng có thể trở thành có chung sở thích. Thực ra chúng tôi có duyên phận, đúng không đúng không?

Nhất định là vậy rồi.

No. 80

Nhà tôi cách trường không xa, nếu đi bộ chỉ mất 20 phút thôi. Vì căn nhà đã cũ, cho nên bên trong khu chung cư khó tránh khỏi có chút hỗn tạp, lần đầu tiên tôi vì mấy cái miếng ngói đã vỡ và túi nilon này mà cảm phiền.

Chung quy là tôi mong muốn trên con đường này hoa nở đầy đất, để cho hời ức có thể càng thêm đẹp đẽ một chút.

Cậu ấy để chiếc túi vào tay tôi, cánh tay tôi trùng xuống, thế này mới biết được là cái túi nặng như thế nào, loáng thoáng nhìn thấy trên tay cậu ấy bị ghì đến mức hiện lên vết đỏ đến cả lòng bàn tay.

“Tôi không đưa cậu lên tầng nữa, không phải cậu nói là nhà cậu ở tầng ba à, cũng không cao lắm. Nhờ bị bố mẹ cậu nhìn thấy có thể sẽ bị hiểu lầm mất, tôi cũng không muốn bị ba cậu cầm chổi rượt đuổi khắp phố.”

Tôi tưởng tượng ra cảnh tượng đó, cảm thấy thật là ngọt ngào, kìm chế không được mà cứ nghĩ đến, nhưng vẫn cúi người chào, nói to: “Cảm ơn nhiều nha!”

Cậu ấy xua xua tay: “Trời sắp tối rồi, nhanh lên nhà đi, ngày mai đừng đến muộn.”

Tay cậu ấy nhét ở trong túi, quay người lắc lư đi xa, cặp sách và đồng phục đều theo bước chân mà nhấp nhô. Tôi giả vờ đi vào tòa nhà, đoán là cậu ấy đã đi xa tôi, mới thò cái đầu ra, đứng ở bên đường nhìn theo bóng lưng mờ nhạt của Dư Hoài dưới sắc trời xanh đen.

Rất nhiều năm sau tôi vẫn còn nhớ hình ảnh ấy.

Dường như lúc đó tôi đã nhìn thấy được kết cục của câu chuyện. Ở cái thời thanh xuân chen chúc chật chội ấy, cậu ấy tiễn tôi một đoạn đường, sau đó quay người bước đi trên con đường của mình. Thế giới của cậu ấy rất lớn, con đường rất dài, rất xa, tôi chỉ có thể đứng ở cánh cổng nhà mình, cô độc mà giữ trời đất nhỏ bé của mình, đưa mắt nhìn cậu ấy rời đi.

Cậu ấy sống một cuộc sống, thật tuyệt vời.

No. 81

Số báo danh sắp xếp ngẫu nhiên, địa điểm thi của tôi và Dư Hoài đều ở lớp 10-1. Lúc tôi nhanh chóng đến phòng thi đúng lúc nhìn thấy Dư Châu Châu cùng với một bạn nữ khác đứng ở cửa.

Tôi không biết có nên chào hỏi hay không, mặc dù nói là bạn cùng trường cấp hai nhưng mà lại không quen biết. Đúng lúc tôi đang do dự thì thấy bạn nữ đứng bên cạnh Dư Châu Châu hướng về phía tôi cười một cái.

Đó là một cô gái có khí chất rất đặc biệt, nhìn rất sắc sảo, da hơi đen, tóc dài đến ngang lưng. Thật sự tôi không nghĩ đến cô ấy trông lạnh lùng như vậy mà có thể chào hỏi tôi trước, từng một lúc, tôi cũng cười lại.

“Cậu có phải là Cảnh Cảnh không?”

Tôi gật đầu: “Cậu là...”

Dư Châu Châu mặt vẫn không biểu cảm không biết là đang nghĩ cái gì, nghe thấy chúng tôi nói chuyện mới ngẩng đầu lên, mơ màng gật gật đầu với tôi.

Tôi cũng nhân lúc này đáp lại: “Dư Châu Châu? Tớ là Cảnh Cảnh, cũng từng là học sinh trường trung học 13, bây giờ đang học lớp 5.”

Cô ấy cười, lông mày cong cong, so với bây giờ thì lúc tôi học cấp hai lần đầu tiên gặp cô ấy có chút không giống, tôi cũng không nói được là vì sao.

Cô gái đứng bên cạnh sắc mặt hơi lạnh lùng, cũng chẳng cười. Tôi nhận thấy bản thân vứt người ta sang một bên, thực rất xấu hổ, cho nên nhanh chóng quay đầu cười với cô ấy: “Cậu là...”

Cô ấy nói, tớ tên Tân Nhuệ.

Vẻ mặt tôi mờ mịt khiến cô ấy cảm thấy rất mất mát, lại giống như là thờ dài một hơi, khiến cho tôi càng ù ù cạc cạc.

Lúc này Dư Châu Châu tiếp lời: “Cậu thi ở lớp 1 à?”

Tôi gật đầu: “Tớ nhớ là cậu ở lớp 1 mà, thế hôm nay thi ở lớp nào?”

Cô ấy lắc đầu: “Hôm qua để quên hai quyển sách trong ngăn bàn, giờ quay lại lấy.”

Bên trong phòng học đã có mấy người ngồi trong đó rồi, tôi thò đầu đi vào, đập vào mắt nhìn thấy tên ăn không ngồi rồi Dư Hoài đang ngồi dựa vào cửa sổ ở hàng thứ ba. Dư Châu Châu bước vào, đột nhiên cậu ấy ngồi nghiêm chỉnh, gật đầu mỉm cười với cô ấy. Giả tạo chết đi được, làm tôi nổi cả da gà. Người ta chỉ rất lạnh nhạt nói một tiếng “Chào”, không hề dừng bước, sau đó cúi người móc từ trong ngăn bàn ở giữa hàng thứ năm lấy ra

hai quyển vở màu sắc sặc sỡ, giống như vở vẽ tổng hợp tranh biếm họa, ôm vào trong ngực, từ cửa sau rời đi.

Tôi chạy vào lớp, cuộn giấy công thức toán thành ống sau đó đập vào đầu tên Dư Hoài hồn vẫn còn đang bay khỏi xác.

“Nhìn cái gì mà nhìn, quả nhiên là cậu nhìn thấy cô nương nào xinh đẹp liền biến thành mặt thộn mà!”

Tôi vừa mới nói xong, lùi về phía sau, liền giẫm phải chân của một bạn nam.

Người lão đạo. Cái tên chết tiệt này lúc nào mà thần không biết quỷ không hay bay tới sau lưng tôi thế?

Quay đầu cảm tức nhìn, mới phát hiện đó là một bạn nam rất đẹp trai, trắng trẻo ấm áp, nhìn rất vừa mắt, không phải là khô ngô chói lóa, nhưng lại cho cảm giác rất thân thiết.

Vì thế, những lời hăm hăm trách cứ chưa ra khỏi miệng liền biến thành lấp bắp: “Xin... xin...xin... xin lỗi.”

Nghe thấy tiếng cười chế nhạo của Dư Hoài sau lưng: “Ôi, ngài thì có tư cách gì mà nói tôi chứ? Bạn Cảnh Cảnh?”

Tôi nhất thời cảm thấy thật mất mặt, không dám quay đầu nhìn Dư Hoài, chỉ có thể đờ người cúi đầu khom lưng nói xin lỗi cậu bạn trước mặt.

Đẹp trai cũng là cái tội, tôi nhìn người thiếu niên trước mặt mà tim vụn vỡ, kiểu người như mấy người, sớm muộn rồi cũng xuống địa ngục thôi.

Cậu bạn đó xua tay, cười một chút rồi nói không sao, sau đó liền chuyển chú ngồi xổm nghiên cứu ngăn bàn trống của cái bàn bên cạnh cậu ta.

Đó là bàn của Dư Châu Châu.

Mặc dù tôi cảm thấy hành vi này rất biến thái, nhưng cũng không tốt mà đi làm phiền người ta, đặc biệt là lúc người ta biến thái như vậy nhưng vẫn rất đẹp trai.

Vì vậy ngồi hàng thứ hai trước Dư Hoài, quay đầu nhẹ giọng hỏi cậu ta: “Sao ai cậu cũng quen hết thế? Dư Châu Châu là học sinh trường tôi, cậu làm sao lại quen cô ấy vậy?”

Cậu ấy không để ý đến tôi, ngược lại lại hét rất to: “Lâm Dương, cậu làm gì đấy?”

Hóa ra là bạn học cùng cấp hai của Dư Hoài, cậu ta từng nói qua về cái người Super Saiya* đó.

*Nhân vật trong “Bảy viên ngọc rồng”

Bạn nam được gọi là Lâm Dương kia gãi gãi cái gáy, nhanh chóng đỏ mặt.

“Không có chuyện gì....Không có chuyện gì...:

“Thế sao cậu cứ lớn vồn quanh bàn học của cô nhỏ tớ thế?”

Tôi và Lâm Dương đồng thanh hét to: “Cậu ấy là cô nhỏ của cậu?!”

Ở giây phút vẻ mặt đần thối kia của Dư Hoài, tôi để ý thấy bộ dạng hồn lìa khỏi xác của Lâm Dương, cậu ta nhìn chăm chăm vào bàn, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ vào mặt bàn, lẩm bẩm.

“Vậy...Vậy...Vậy chẳng phải là tớ sẽ trở thành...cậu nhỏ của cậu sao...”

Lúc tôi và Dư Hoài ngẩn tò te, cậu ta như vừa mới tỉnh mộng, liên tục xoa tay trở về vị trí ngồi của mình, vừa mới ngồi xuống, mông như ngồi trên đồng lửa liền chạy xông ra ngoài.

Tôi há hốc mồm nói không nên lời, Dư Hoài lại nheo mắt cười đến là gian ác.

“Khi nào có cơ hội sẽ rót cho cậu ta hai cân rượu xái, tôi muốn xem đến tột cùng là cậu ta còn có thể nói ra cái gì nữa không.”

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Thi Giữa Kỳ 2

No. 82

Trên thế giới này thời gian ngắn nhất mà cũng dài nhất chính là thời gian chờ đợi ở phòng thi. Trước thời gian kết thúc bài thi một phút, bạn phát hiện bản thân có một bài toán mà ngay từ bước làm đầu tiên đã làm sai, bạn còn chưa kịp hô lên thì thời gian đã trôi đi rất nhanh rồi! Ngòi bút của bạn đã bắt đầu ra hoa, dòng tư duy giống như dòng thác chảy nhưng tiếng chuông vĩnh viễn ngay trước mặt bạn.

Có lúc tôi rất lo lắng, nếu như thời gian từ đầu đến cuối đều lấy cái tốc độ này mà biến mất, vừa quay đi, tôi liền thấy bản thân ở trong gương mái tóc dài trong nháy mắt đã biến thành tuyết.

Mặc dù là tóc tôi không có dài chút nào. Bởi tóc tôi là tóc ngắn.

Nếu để tôi lựa chọn, tôi thà rằng trải qua giây phút kinh tâm động phách này, để bài thi hoàn thành ước nguyện chưa thành của tôi, đi theo bước chân đã đi xa của giáo viên coi thi, cũng không muốn ngồi một mình ở trong đó đối mặt với sự trống rỗng to lớn, nghe thấy tiếng sột soạt của âm thanh viết bài, lật giấy, tựa như phải chờ đợi đến địa lão thiên hoang*.

* Ý chỉ thời gian dài đằng đẳng.

Lúc đó trong tầm mắt chỉ là một mảng trống rỗng. Cũng không phải là tôi hôn mê...tôi không biết nên làm thế nào để bạn hình dung ra loại sắc thái đó. Bàn học, ghế ngồi, bục giảng, giáo viên coi thi, bảng đen, trên bảng có ghi dòng chữ màu đỏ rất to: “Cố vũ, khích lệ học sinh học tập tốt”....

Tất cả những điều này đều được phủ lên một lớp màu trắng mờ đục. Tựa như bạn đã đến được thiên đường, nhưng lại không bị lóa mắt. Bạn giả vờ mình đang làm bài nhưng trên thực tế thì ngòi bút lại không để trên mặt giấy, chỉ là để có bộ dạng bạn làm bài như những người khác, né tránh ánh mắt của giáo viên coi thi, sự tôn nghiêm đang rất nguy cấp cần phải cứu giúp... Mặc dù là như thế nhưng lớp màu trắng vẫn còn ở trong tầm mắt của bạn mà chớp lên, rất lâu không chịu biến mất.

Đợi, nghe, suy nghĩ đều ở ngoài bài thi, sự trống rỗng khó chịu đó rất lâu cũng không có thay đổi, nằm ở trên bàn cũng không che đậy đi được. Thời gian đều nằm ở ngòi bút của người khác, chỉ riêng mình bạn đã bị lãng quên.

Chỉ riêng mình bạn đã bị lãng quên.

No. 83

Tất cả những môn học đều kết thúc vào buổi chiều hôm đó, cuối cùng tôi cũng đợi được tiếng chuông cuối cùng. Rõ ràng cần có nhiều thời gian hơn, lại không muốn suy nghĩ đến cách giải của mấy đề thi kia, thà rằng nhanh chóng tuyên bố tử hình để tôi chết luôn cho xong.

Tôi đứng dậy, vươn vai người, quay lại nhìn thấy Dư Hoài với Lâm Dương vừa thu dọn sách vở vừa đang bàn luận cái gì đó, Dư Hoài chìa tay phải ra, giơ ngón tay cái lên, khoa tay múa chân.

“Luồng khí không phải là bay lên thành khí lưu sao, ngón tay cái chỉ hướng lên trên, bốn ngón còn lại sẽ gấp lại, khí lưu sẽ ngược với chiều kim đồng hồ, cho nên là hướng Tây Bắc mà!”

Lâm Dương lắc đầu: “Đương nhiên tớ biết luồng khí là cái gì, nhưng cái đề đó rõ ràng là cao thể chuyển thành luồng khí.”

Hai người bạn họ vẫn còn đang tranh luận, tôi không có lời nào để nói, môn cuối cùng là môn Địa lý, sau bài thi này sẽ cùng với bạn họ say goodbye, có cái gì mà để thảo luận chứ?

Dù sao đi chăng nữa thì cũng đã kết thúc rồi.

Dư Hoài nhìn thấy tôi, bỏ dở cuộc nói chuyện với Lâm Dương, quay người rất nhiệt tình mà vỗ tay với tôi.

“Thi thế nào rồi?” Trước khi cậu ấy mở lời, tôi đã nhanh chóng hỏi trước.

Cậu ấy nhún nhún vai: “Làm gì có chuyện gì chứ, vẫn ok. Cậu...”

Trước khi cậu ta nói “thì sao”, tôi liền cười hỏi Lâm Dương: “Cậu nhỏ, cậu thì sao?”

Lâm Dương lại đỏ mặt, tôi cười ra tiếng, cậu ta rất nhanh liền phản ứng lại, luôn nhét tay trong túi, lông mày nhíu lên nhìn Dư Hoài, rồi lại nhìn tôi.

“Từ lúc nào tớ đã trở thành cậu nhỏ của “hai người các cậu” rồi?”

“Hai người các cậu” nói rất chuẩn, tôi nghe xong tim đập một tiếng, giống như không cần thận lời nói ra điều thật lòng mà bản thân không dám thừa nhận.

Dư Hoài nhắc chân lên muốn đá Lâm Dương, nhưng lại bị tay Lâm Dương nắm được hất đi. Hai người bạn họ liền bắt đầu liều mạng lôi lôi kéo kéo đối phương đè xuống đất, hai thằng con trai lớn đầu uốn bên này ẹo bên kia, tôi nhìn không nổi.

Nhìn rồi lại nghĩ sai lệch.

Cuối cùng các bạn ở lớp 1 nháo nhào vào phòng học, lúc Dư Châu Châu bình thản ngồi vào chỗ, tôi ho khan một tiếng. Lâm Dương lập tức đứng

thằng người như thế giẫm phải công tắc điện, sau đó giống như con cá nháy, chạy một phát ra cửa, để cho Dư Hoài người không rõ tình hình như cũ, bị ném đứng một mình ở bên cạnh thùng rác.

Lúc Lâm Dương chạy ra cửa trong chớp mắt, ở cửa xuất hiện một bạn nam cực kỳ tuấn tú, cao to rắn rỏi, ôm sách vở rất cẩn trọng, bước từng bước chậm rãi tiến vào.

Lại là một con trai nhìn rất quen mắt, nói không chừng cũng là người xuất hiện trong đồng ảnh mà tôi chụp lung tung ấy. Khí chất trên người cậu ta tươi trẻ, ấm áp, không hề giống Lâm Dương thỉnh thoảng ngu ngốc lỗ mãng, tôi cũng không thể nói rõ.

Luôn cảm thấy cậu ta đã đến nhầm chỗ, cho dù là cười ôn hòa, cùng với mọi người xung quanh hỏi han nói chuyện, lại không hề ăn nhập gì với mấy đứa học sinh ngu si đần độn ở bên cạnh, không thể nói rõ là ở chỗ nào, quá mức tình tế, quá mức chói lóa, quá mức mệt mỏi.

Dư Hoài thu lại nụ cười, đẩy vai tôi: “Nhìn cái gì mà nhìn, nhanh về lớp đi.”

Giây phút đó tôi chậm chí thiếu chút nữa là buột miệng: “Giai đẹp sao lại không nhìn, cậu đồ kị à?!”

Nín lại, mang tâm trạng phức tạp hiếm khi hoàn thành bài thi ra khỏi cửa.

Trong nháy mắt bước ra khỏi cửa lớp 1, tôi nghe thấy Dư Hoài bình tình nói: “Tiện thể nói đến...Đó là Sở Thiên Khoát, người đứng đầu kỳ thi cuối kỳ.... hình như cũng là trạng nguyên kỳ thi cấp hai của bọn mình đấy.”

Sau đó tôi liền hiểu được hàm ý trong câu nói “Nhìn cái gì mà nhìn” kia rồi cuộc là có tâm trạng như thế nào. Dư Hoài không phải là một thằng con trai bụng hạ hẹp hòi chỉ biết đồ kị, cậu ấy rất nghiêm túc đẩy tôi rời khỏi

phòng học, chắc chỉ là phản ứng bình thường khi đối diện với đối thủ cạnh tranh mà thôi.

Trên đời này chẳng có ai mọi điều đều được như ý cả. Tôi ngồi ở trong phòng thi một mình hưởng thụ thời gian trống không buồn chán, ở một trong một không gian khác, Dư Hoài cũng có một ngọn núi cao mà cậu ấy muốn leo lên.

No. 84

Quay trở về lớp mới bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Tôi nằm ườn ở trên bàn, đối với sự ồn ã ở xung quanh không cách nào ngăn được. Dư Hoài là tiêu điểm tấn công của những người xung quanh, còn tôi chính là bia đỡ đạn của tiêu điểm bên cạnh.

“Đề Toán lần này ra đề kiểu gì không biết, đáp án nhiều bẫy quá. Mấy câu liền tở đều chọn sai, may là nhìn ra, kết quả mấy câu sau đều phải cẩn thận đọc lại mấy lần chỉ sợ là lại bị bẫy, suýt nữa là không thể hoàn thành bài thi rồi.”

Cầm phần oán trách nhiều như vậy, cuối cùng cái nên hoàn thành thì cũng hoàn thành rồi, sửa thành đáp án đúng thì cũng là sửa đúng rồi, rốt cuộc cô bạn này đang phần nộ cái gì cơ chứ!

“Đừng nói đến nữa, cái bài văn đó tở căn bản là chẳng biết nên viết cái gì, tở nghĩ là tở chắc chắn đã viết lạc đề rồi, 48 phút mà chẳng làm được gì, muốn chết quá!”

Trong cả bài thi chọn đúng phần cần đánh liệu vận may nhất mà lo âu, cậu vui tính nhỉ??

“Haiz, này, cái bài Tiếng Anh ý, lúc tở nghe bài nghe mấy lần thiếu chút nữa là thất thần luôn rồi! Cái gì mà khẩu âm, “in” hay “ing”, “me” hay

“my”, giống như là uống say vậy. Đoạn đầu tiên tớ nghe chẳng hiểu gì!”

Cậu phí lời thật, không phải là còn đoạn sau à? Đoạn thứ hai cậu nghe không hiểu gì à? Kêu ca cái *** nhà cậu ý!

Bọn họ cứ mồm năm miệng mười vây quanh Dư Hoài vừa hỏi đáp án vừa phàn nàn bài thi ra đề biến thái. Tôi nằm ườn trên bàn, nhìn Dư Hoài mọi việc đều ổn, chậm rãi nhắm mắt không muốn nói chuyện.

“Thi xong rồi thôi đừng nhắc đến nữa, Trương Bình vẫn chưa tới à? Đi đi đi, nhân lúc này đi mua quà sáng ăn!” Dư Hoài vung tay lên liền khiến một đám người *** kéo nhau rời khỏi, tôi mở mắt, nhìn thấy cậu ta đi sau cùng, đang quay đầu nhìn tôi cười giảo hoạt.

Tôi cũng cảm kích mà nở nụ cười, khóe miệng nhanh chóng rũ xuống.

Giống như con búp bê dờm cuối cùng cũng chống đỡ được đến lúc hết pin.

No. 85

Trương Bình cười ha ha, nhìn học sinh ở phía dưới vẫn không ngừng oán giận, cái gì cũng không nói, quay người bắt đầu viết chữ lên bảng, xóa xóa xóa, chữ rất xấu, nhưng vẫn đủ lớn, cho nên rất có khí thế.

Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên

Giang phong ngư hỏa đối sầu miên

Cô Tô thành ngoại Hàn Sơn Tự

Dạ bán chung thanh đảo khách thuyền.1

Chúng tôi dần dần yên tĩnh trở lại, tò mò nhìn thầy. Ngón trỏ của Dư Hoài không ngừng gõ lên bàn, cau mày nghĩ mãi không hiểu Trương Bình

đang chém gió cái gì.

“Các em, các em có biết xuất xứ của bài thơ này không?”

“Không phải là tên mặt trắng Mao Ninh hát cái bài “Tiếng sóng vẫn như xưa” ư? ß ngồi ở đằng sau giơ tay, cả lớp cười lớn.

Trương Bình vừa cười mà không nói đùa trẻ phạm lỗi bị đả kích nghiêm trọng, thầy nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tình, nhìn ß một cái, tiếp tục nói.

“Tác giả của bài thơ này tên là Trương Kế. Năm đó thi trượt, rất không thoải mái, rất không thoải mái, đêm ngủ ở chùa Hàn Sơn... Chính là bên trong phòng tiếp khách của Hàn Sơn, tâm tình hậm hực, mất ngủ, liền ra ngoài đi dạo, viết ra bài thơ này.”

“Bài thơ này sau đó nghìn đời truyền tụng, Trương Kế liền được lưu danh sử sách, nhưng mọi người nghĩ xem, Trạng nguyên năm đó cuối cùng đã làm gì, có lưu lại cái gì không? Ai cũng không biết đến. Cho nên, các em thi trượt không phải là vấn đề, thi không tốt cũng không sao, phía Đông không sáng thì phía Tây sáng, trong cái rủi lại có cái may², có những thứ không quan trọng như trong tưởng tượng của mình đâu.”

Mọi người bắt đầu ồn ào, vỗ tay, Trương Bình nheo mắt đứng trên bục giảng cười, hai tay để sau lưng bộ dáng như đang rất hưởng thụ, một giáo viên chủ nhiệm nghiêm chỉnh mới nhậm chức.

Lần đầu tiên lại không thấy Dư Hoài tham gia góp vui.

Tôi cười một lúc, nghiêng mặt sang nhìn cậu ấy: “Sao thế?”

“Sau khi chết mới được lưu danh sử sách thì có tác dụng gì? Lúc còn sống thì biệt khuất, vui vẻ là do bản thân, thành công cũng là do bản thân, thế hệ sau hát ca ngợi, có cái *** tác dụng gì.”

Tôi sửng sờ, không biết nên nói gì.

Thế giới này thật phức tạp, có nhiều cách sống như thế, chúng ta lại chỉ muốn được ca ngợi trong phút chốc, lại coi nhẹ những giây phút khác. Song nghĩ kĩ lại, rốt cuộc làm sao mới đúng đây?

Ai mà biết được. Chúng ta chỉ có thể sống hết một lần mới biết được nhưng lúc đó chỉ còn để lại một cảm giác mà thôi, nó tên là hối hận.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Hộp Phụ Huynh 1

No. 86

Trương Bình không hề nuốt lời, chỉ sau một khoảng thời gian ngắn ngủi và đầy hoang mang, vào buổi sáng hôm thứ hai khi diễn ra lễ chào cờ đã có cơ sở phần tử đi lan truyền tin tức liên quan đến người đạt điểm cao nhất của mỗi môn thi. Tôi nghe nói có một vài bạn hôm thứ bảy chủ nhật đã bị gọi đến trường giúp hạch sát điểm số, bảng xếp hạng và lập ra tờ kết quả thi. Trong núi dây chuyền công việc chất chồng, kết quả thi như một loại sản phẩm từ máy in không ngừng được tuôn ra.

Tôi không hề muốn biết bản thân được bao nhiêu điểm, một chút cũng không quan tâm, thậm chí mong nó không có còn không kịp. Ai đó vô tình phóng hỏa phòng giáo viên đi, máy tính và giấy thi tất cả đều bị đốt thành tro, vậy thì thiên hạ hẳn thái bình.

Tôi lại một lần nữa nhấc cao ống máy, chụp loạn xung quanh tứ phương tám hướng.

Một đám người chụm lại với nhau xì xà xì xào, người ngồi giữa tôi nhìn không rõ, chỉ nhìn thấy bóng lưng từ đằng sau, không nhằm thì là Sở Thiên Khoát, chỉ là có chút giống giống.

Có một bạn nữ cầm một cuốn sách, không biết là sách gì, cúi đầu đọc một cách hết sức chăm chú, hàng lông mày hơi nhíu lại, bởi vì sau lưng là một cậu con trai có đuôi tóc nhuộm đỏ tí ta tí từng cứ nghịch bím tóc của cô bạn ấy.

Còn có rất nhiều bức ảnh mà có cự li mơ hồ đến thế nhưng vẫn đủ để nhận ra khuôn mặt, biểu cảm, từng cử chỉ nho nhỏ, từng hành động biểu cảm sinh động.

Tôi cúi đầu xuống, nhìn đến ngáy người, trong biển người tạp nham, trong giây phút lại cảm thấy lòng bình yên lạ.

Sau này dù sao tôi cũng phải trải qua nhiều kì thi như thế nữa, đúng như Dư Hoài nói, đúng vậy, chúng ta rồi cũng sẽ quen cả thôi, quen đến mức không thể nhớ nổi điểm từng môn và kết quả xếp hạng của từng kì thi nữa. Chúng ta tự khắc cũng sẽ không nhớ đến một buổi sáng ngày thứ hai nọ, một buổi chào cờ không có chút đặc sắc nào.

Nhưng, tôi sẽ nhớ. Hình ảnh bọn họ đang dần đánh mất thanh xuân của chính mình, đều trong tay tôi cả. Tôi như một phú ông, giàu có nhất sân vận động trường vậy.

Tôi cười đến mức bản thân hiện lên trong mắt kẻ khác vô cùng bi tráng, chỉ là không có đủ dũng cảm để tự sướng lấy một kiểu.

Tôi ghi lại những năm tháng thanh xuân trong sáng của họ, đồng thời cũng gửi gắm thanh xuân đang dần mất mát, dần trôi vào lãng quên đó của mình, gửi vào từng tấm ảnh, từng tấm một.

No. 87

Thầy cô của bất cứ môn học nào, mỗi lần bước vào lớp đều bệ vệ bê một chồng đề cao ngất ngưỡng, vội vội vàng vàng tiến vào, sau đó họ sẽ quét mắt quanh lớp học, ra hiệu với đại diện tiết đó rồi chuyển đồng đề đó cho họ. Từ đó chẳng nói chẳng rằng, đứng dựa vào bục giảng nhìn đại biểu tiết chỉ huy một vài người khác, cùng nhau đi phát đề. Lớp học không ngừng phát ra tiếng xì xầm, nhưng, nếu nhìn kĩ một chút, hầu hết mọi người dường như không nói chuyện, vô cùng nghiêm túc, tràn đầy kì vọng và cũng xen chút lo sợ.

Thế nên tôi thấy vô cùng kì lạ, vậy âm thanh rì rầm kia là đến từ đâu?

Hàn Tự là đại diện tiết Toán, Trương Phong truyền một xấp dày cộm đề vào tay Hàn Tự, hai người mặc hết sức trang nghiêm, nhìn trang trọng chẳng khác gì một nghi thức truyền ngôi.

Toán là môn mà tôi thi thảm nhất, kết quả thi lại được phát cuối cùng. Vốn biết rõ bản thân không thể có kết quả cao được nhưng trong tâm khảm vẫn không ngừng cố vũ, tiếp lửa cho bản thân, không mảy may vương vấn chút cảm xúc sụp đổ tang thương. Tôi vẫn luôn an ủi bản thân mình, Toán thì là Toán, xuống chó rồi lên voi, trải qua nỗi đau đớn nhất rồi, cũng là một cái phúc, những môn còn lại điểm có thể cao chút, không thể nào thấp hơn thế nữa.

Nhưng trong lúc Hàn Tự mang cái bản mặt lạnh băng băng, u ám như thần chết đến gần tôi, tôi vô thức túm lấy thứ gì đó xung quanh mình, không ngờ đó lại là tay của Dư Hoài!

Tôi có thể cảm nhận được cả tôi và Dư Hoài đều bị “chấn động”, khoảnh khắc thôi!

Tôi cũng không biết đó là do hành động của mình hay là do bàn tay lạnh như ma của mình nữa.

Ấy vậy mà cậu ấy không hề gỡ ra.

Khoảnh khắc ấy, cả não cũng ngừng “load” thông tin. Tờ đề nhẹ tựa lông hồng từ trên không trung đáp xuống mặt bàn, chẳng khác nào tấm lụa ba phân mà thái giám đưa cho nương nương bị đẩy vào lãnh cung, nhẹ nhàng thanh tao lại hết sức huênh hoang.

Tôi mồm chữ O, dùng hết phần lí trí còn sót lại nghech đầu nhìn sang ô tên bên góc bên trái.

148?

No. 88

À, là của Dư Hoài.

Dư Hoài cau mày, dùng cánh tay phải đang rảnh với lấy bài kiểm tra, kéo về trước mặt mình, ngồi kiểm tra xem mất hai điểm ở chỗ nào, vừa lật giấy vừa nói: “Tay cậu sao mà lạnh thế hả? Chỉ là kì thi giữa kì thôi mà, có cần sợ đến thế không? Nhắm hai mắt lại không phải là xong rồi à?”

Tôi bực dọc quăng cánh tay trái của cậu ta ra nhưng cũng không biết phản bác thế nào, nhưng mà gây chuyện với cậu ta như vậy, ngược lại không còn căng thẳng nữa. Tay tuy vẫn còn lạnh nhưng không còn bị đông cứng nữa.

“Ngại quá!” Tôi cười mỉa: “Tôi... Không cố ý đâu!”

Ngoài nhìn thấy cánh tay cậu ta trượt xuống có chút không tự nhiên, giọng điệu vẫn vô cùng điềm đạm.

“Lạnh chết tôi rồi, lần sau không được như thế nữa.”

Tôi bĩu môi.

Lần sau không được như thế nữa rồi cuộc là không được nắm tay cậu ấy hay là không được nắm tay cậu ấy khi mà tay đang rất lạnh đây?

Nếu tay tôi ấm, chẳng lẽ là có thể...?

Khuôn mặt cậu ấy quá bình thản, làm tôi không thể không nghĩ ngợi lung tung. Cũng đúng lúc này, ba tờ bài kiểm tra như được gió thổi, bay đến trước mặt tôi.

Cái gì cũng không cần xem, kết quả thảm như vậy chắc chắn không thể cho ai xem, tôi bật chế độ cảnh giác cao độ, ôm lấy đồng giấy, bò ra bàn, căng thẳng nhìn xung quanh.

Dư Hoài chớp chớp mắt, đang định nói gì đó, bỗng nhiên Giản Đơn đỏ mặt tía tai lại gần gọi tên tôi.

“...Cảnh Cảnh...cậu ôm bài kiểm tra của tớ làm cái gì thế... lúc này không cần thận, cậu trả cho tớ đi được không?”

Tôi cười cười, đẩy bài kiểm tra sang cho cô ấy.

Hóa ra không chỉ có mình tôi là có thể làm ra kết quả như vậy, quả đúng là người chị em có thể cùng chung hoạn nạn, tôi ngay từ đầu đã không nhìn lầm người mà.

No. 89

Vậy là một ngày giày vò thần kinh đã kết thúc, tôi gần như sắp tê dại rồi. Thầy lúc giảng đề phải dùng bút đỏ để ghi một cách cẩn thận, viết kín cả tờ giấy, chỗ nào cũng là chữ chữ của thầy, ô điểm màu đỏ cũng bị chết ngập trong biển chữ mực đỏ.

Ít nhất như thế nhìn cũng không quá đau mắt đón lòng.

Bảng điểm cuối cùng cũng về tay, từ trái sang, bắt đầu là tên, tiếp đến là Toán học, Ngoại ngữ, Vật lí, Hóa học, một ô tổng điểm, tiếp theo là Lịch sử, Địa lí, Chính trị, và cuối cùng là tổng điểm.

Có thể nói, có hai ô tổng điểm nhưng quan trọng nhất là ô tổng điểm đầu tiên. Lịch sử, Địa lí, Chính trị chỉ là hình thức thể thôi, chứ cái quan trọng đó là mọi người đều phải học ban tự nhiên.

Tôi đột nhiên phát hiện ra người đứng đầu bảng xếp hạng là β . Tôi thật sự có chút thắc mắc, liếc nhìn về góc sau cùng bên phải, tổng điểm của cô ấy cũng đâu có cao chứ?

Chính lúc này, Trương Bình đứng trên bục giảng hăng hăng giọng: “Bảng xếp hạng của chúng ta... tôi và Từ Diên Lượng bàn bạc một chút, sử dụng kiểu sắp xếp ngẫu nhiên, không để bảng xếp hạng đã man như ngày xưa nữa. Những học sinh thích nghiên cứu thì có thể dựa vào ô tổng điểm ở bên phải mà xếp hạng, tôi cũng không hề phản đối đâu nhé, xem xem bản thân đang đứng thứ bao nhiêu, biết mình đứng ở đâu mà có động lực cố gắng. Tôi sẽ đọc top 3 nhé, đứng thứ nhất là Hàn Tự, thứ hai là Dư Hoài, thứ ba là Trương Tịnh Tịnh. Hàn Tự và Dư Hoài đều lọt vào top 30 của trường, mọi người cùng vỗ tay chúc mừng thành tích của hai bạn nào.”

Tôi thở phào một hơi. Mặc dù không xếp hạng, không có nghĩa là không tồn tại thứ tự trước sau. Nhưng ít nhất, đứng trước một tờ giấy kết quả thi chẳng chịt chữ như thế này, phụ huynh cùng lắm cũng chỉ nhìn tổng điểm, ước chừng vị trí xếp hạng của con mình, không quá chi li tính toán. Thế diện của tôi, ở một mức nào đó cũng được bảo toàn. Tôi không kim được mà nhìn Trương Bình đầy cảm kích.

Không ngờ thầy lại bắt được ánh mắt đó, liền đặc ý, rướn rướn cầm lên, tay gãi gãi tóc.

Tất nhiên tôi cũng nghe thấy tiếng rất nhiều người phàn nàn: “Làm trò gì thế không biết, lộn xộn thế này thì làm sao xếp hạng đây?”

Tôi im lặng. Không giống với kẻ chỉ muốn lấp liếm sự xấu hổ của bản thân đi, có rất nhiều người cảm thấy cách sắp xếp để che lấp thông tin cá nhân này làm lãng phí thời gian, sức lực của mọi người. Tôi muốn thay Trương Bình nói một tiếng công bằng, bênh vực thầy ấy nhưng cuối cùng lại bỏ cuộc.

Tôi vô cùng cảnh giác hỏi Dư Hoài: “Này, cậu thích cách xếp hạng như mọi khi hay như thế này?”

Cậu ấy đầu óc treo ngược cành cây: “Đối với tôi mà nói, cũng như nhau cả thôi!”

Tôi thở dài, đúng vậy, dù sao người ta cũng là trong top 3.

Cậu ấy quay người lại, nhìn tôi, mắt sáng long lanh, dường như nhớ đến chuyện gì đó vậy, nói: “Nhưng... thực ra vẫn là đừng sắp xếp thứ tự trước sau, chán chết được!”

Tôi ra sức gật đầu, mắt hơi cay: “Đúng rồi, đúng rồi... chán bỏ xừ.”

Cậu ta im lặng rất lâu, tự dưng tôi cảm thấy lòng bàn tay rất ẩm.

Lần này là cậu ấy chủ động nắm lấy tay tôi, vô cùng cẩn thận, nói rất ra dáng người anh em tốt: “Sẽ tốt thôi, cứ từ từ.”

No. 90

Trong bữa cơm, bố tôi có hỏi về kết quả thi giữa kì, tôi không đáp, chỉ nói với ông, thứ tư họp phụ huynh, đúng 5 giờ.

Ông gật đầu tỏ vẻ đã biết, sau lại tiếp tục gặng hỏi: “Có kết quả thi chưa thế?”

Tôi cứng họng, không phải không muốn nói với ông, mà là tôi không muốn trước mặt cô Tề và Trương Phàm nhắc đến kết quả thi bi thảm của tôi, không cần biết mất mặt ra sao, tôi chỉ để mất mặt trước người nhà. Dù có nói thế nào, bọn họ vẫn chỉ là... người ngoài!

Mâm cơm im lặng được mấy phút thì cô Tề đứng dậy múc canh, cười nói: “Vừa thi xong làm gì mà có nhanh thế chứ! Cảnh Cảnh, có cần canh không, cô múc cho con một bát?”

Tôi đưa bát sang bên đó, mỉm cười đầy cảm kích.

Tối đến, tôi nằm bò ra bàn, chẳng muốn làm bất cứ việc gì, cũng không đóng cửa, thấp thoáng nghe thấy bố và cô Tề nói chuyện, còn nghe thấy chút tạp âm của tiếng cách cách do cô Tề rửa bát tạo ra.

“Anh đi an ủi riêng Cảnh Cảnh đi, em nhận thấy con bé có chút không vui. Có em với Trương Phàm ở đây, con có nhiều lời muốn nói cũng không tài nào nói được đó.”

Cũng không biết trong lòng đang có những suy nghĩ như thế nào, bố tôi rất chậm chạp, càng là người thân, không có chuyện gì không kể cho nhau, hiểu nhau vô cùng, người này cho dù thế nào cũng không thể làm người ta cảm động.

Bố tôi đi vào phòng, tiện tay đóng cửa lại, bỏ lại âm thanh của chiếc xe bốn bánh của Trương Phàm và tiếng rửa bát của cô Tề, đặt lên bàn tôi một cốc sữa. Tôi vẫn nằm bò ra bàn, buồn bã nói một câu cảm ơn với ông.

“Thì... không như mong đợi hả?” Ông hỏi dò.

Tôi vâng một tiếng.

“...Đứng thứ bao nhiêu vậy?”

“Con cũng không làm, lớp con không làm bảng xếp hạng thành tích.” Vừa nói xong câu này, lại bày tỏ lòng cảm kích vô biên với Trương Bình.

“...Vậy thì...” Ông dường như không nói nữa, đứng dậy đi thong thả hai vòng, vỗ vỗ sau lưng tôi, sau đó vuốt vuốt đầu tôi, nói: “Thắng thua là chuyện thường tình của nhà binh. Không sao, đừng nghĩ ngợi nhiều quá, dù sao khi vào trường con đã có cách biệt điểm số với người ta, cái này thì mình phải công nhận, từng bước từng bước một, hiểu không?”

Ông dịu dàng như vậy, còn tôi thì ngược lại, vì nén giận không bằng người khác mà ôm một bụng ai oán. Thật sự đã có một quãng thời gian tôi đổ tất cả tội lỗi, oán hận, hận bố mẹ đã ép tôi vào cái trường biến thái mà tôi đang phải theo học, ấy vậy mà khoảnh khắc này, tôi lại cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Con nhà người ta có thể làm cho bố mẹ nở mày nở mặt, vậy tại sao tôi lại làm không được điều đó chứ?

Tôi gật gật đầu, mũi cũng tắc, không dám mở miệng nói một lời, nghiêng mặt áp xuống bàn, ngọ nguậy thì đau một chút. Từng hàng nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, từng giọt một, cất giấu trong khoảng không gian giữa má và mặt bàn, ông nhìn không thấy được.

“Nếu học ban tự nhiên thấy mệt mỏi quá, con cũng không cần vội. Qua năm nhất, chúng ta học ban xã hội, ngoan.”

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Hộp Phụ Huynh 2

No. 91

Tất cả mọi phiền não trong chốc lát đều tan biến, tôi chỉ nhớ là tôi phải học ban xã hội. Nỗi đau của tôi bây giờ là do tôi vẫn chưa đợi được tất cả những thứ thuộc về tôi, chỉ là không phù hợp, không phải là ngu ngốc, thật sự không phải, lại càng không phải là ngày tận thế.

Nếu là Dư Hoài, nhất định sẽ không cảm lòng được mà truy hỏi, làm sao cậu biết bản thân học ban xã hội thì mọi thứ sẽ tốt lên?

Tôi không biết, nhưng tôi tin ông trời không tuyệt đường sống của con người, kể cả ông trời đã chủ định sẽ hủy diệt tôi, tôi cũng không thể cam chịu chấp nhận. Chấp nhận rồi sẽ mất đi tất cả hy vọng và dũng khí. Tôi chỉ có hai lựa chọn, tôi phải chờ cho mình một con đường, tự chọn lấy một trong hai để mà đi tiếp.

Buổi sáng ngủ không nổi, tôi quyết định đi học sớm, đến lớp chỉ có vài người, ngồi rải rác ở các bàn, yên lặng ngồi đọc sách, đều là những người tôi không quen thân lắm. Tôi đặt mũ xuống bàn cuối cùng. Cửa sổ, sau lưng là nắng sớm hiu hiu, trước mặt là cánh cửa sau vô vị.

Trong lớp không ai biết tôi đang làm gì. Bậc của sổ chất đầy những đồ đạc linh tinh. Đề bài tập, còn có một quả bóng đá, một quả bóng rổ, được chứa trong tấm lưới, đó là bảo bối của bọn Dư Hoài. Tôi tiến gần lại chỗ đó, giấu hơn nửa người vào rèm cửa sổ, tựa lưng vào đó, cột sống dựa vào thủy tinh lạnh như băng buổi sớm, hứng từng đợt từng đợt gió lạnh.

Nhớ lại cuộc tổng vệ sinh hôm trước mừng một tháng mười, Trương Bình đối diện với đồng đồ đạc lộn xộn trên bệ cửa sổ, mặt mũi đau khổ tang thương, một tay gạt hai bộ quần áo đồng phục và một đồng giấy nháp xuống đất, miệng hét lớn: “Con mẹ nó, định sống thế này à?”

Cả lớp cười ầm lên. Ông thầy dường như bây giờ hồn mới về với xác, gượng gạo gãi gãi đầu, nói: “Không được, cứ thế này thì không được, các em đều lớn cả rồi... cũng không thể sống như thế này được... Các em, một đám học sinh, nữ chẳng ra nữ, nam... càng không muốn nhắc nữa, sau trưởng thành rồi, có vợ rồi, nhất định bị xử lí tàn bạo cho coi.”

Tất cả mọi người càng cười nghiêng cười ngả, Dư Hoài nhân lúc này, thuận bồi theo một câu: “Thầy ơi, thầy hẳn có kinh nghiệm trong vụ này rồi, đúng không ạ?”

Trương Bình đỏ mặt, lắc lắc tay: “Cái tên nhóc này... em cứ chờ đó.”

Tôi nghĩ, miệng cũng hơi nhếch lên, trong lòng vui phơi phới. Thứ cảm xúc ấm áp nhỏ bé liên quan đến “sống qua ngày” tràn ngập không gian, nhưng đột nhiên cũng dâng lên cảm giác sợ hãi, sợ hãi những năm tháng đẹp đẽ này chẳng bao lâu sẽ kết thúc.

Thứ hạnh phúc hàm ẩn trong đó cả nỗi hoang mang lo sợ mới là hạnh phúc đích thực.

No. 92

Mùa đông phương Bắc sắp đến rồi, trời sáng càng ngày càng muộn, cũng làm cho tâm trạng con người ta càng ngày càng âm đạm u ám.

Hôm qua lúc đi ở hành lang, tôi bắt gặp chị khóa trên – Lạc Chỉ, vai lướt qua nhau. Người ta đáng lẽ chỉ định gật đầu ra hiệu chào hỏi một chút, còn tôi thì lại không có chuyện, kiếm chuyện ra để nói, vừa cười vừa nói, mùa đông sắp đến rồi đó chị nhỉ.

Không khí tám chuyện. Dù nói thế nào thì cách hàn huyên này chẳng lẽ không phải là phát minh của bọn quý quái nào đó?

Không biết tại sao, người chị khóa trên không hề quá thân thiết này lại luôn đem lại cho tôi cảm giác vô cùng ấm áp, dù chị ấy không phải là người quá nhiệt tình. Có lẽ là do tôi không thể nào quên được cảnh tượng lúc đó, tôi quay đầu lại, dưới bức phát biểu, chị đứng ở đằng xa, trong gió trời mênh mang, nhìn tôi mỉm cười.

Đáng tiếc lúc đó tôi không cầm máy ảnh, có quá nhiều khoảnh khắc đẹp, có thể người khác không hề nhận ra cũng không cảm nhận được, đến cả bản thân mình cũng không thể nắm giữ được, lưu nó lại. Cũng giống như gió, chỉ trong giây lát kiêu hãnh thổi qua, dù tay có mở ra nắm lấy nhanh đến đâu, cũng không thể nào nắm giữ được.

Đối diện với sự bất chuyện kì lạ của tôi, chị ngậy ra một lúc, gật đầu rất nhanh, đột nhiên như nghĩ ra điều gì: “Đối với những lớp sắp tốt nghiệp thì đây chính là năm cuối hắc ám trong truyền thuyết.”

“Tại sao ạ?” Dường như tôi hiểu được một chút – dù sao năm cuối đều hắc ám như thế.

Chị nhún vai: “Vào thu chính là vòng ôn tập đầu tiên, tiến hành đến thi giữa kì, bắt đầu bằng vô số kiểu thi tháng, thi thử, cho đến trước khi chiếc đao tử hình chính thức trảm xuống – kì thi thử toàn tỉnh vào tháng ba năm sau. Ngày càng ngày càng ngắn, đêm càng ngày càng dài, ngủ càng ngày càng muộn, điểm số càng ngày càng mơ hồ, tâm tình càng ngày càng cáu kỉnh... Cứ như thế, mỗi một “ngày mai” đều không giống nhau.”

Chị vừa cười vừa nói, ngữ điệu khoan thai, nhẹ nhàng, dường như đang thảo luận về phong tục của một miền thảo dã nào đó, tôi càng nghe càng thấy...

Buồn nhất có lẽ chính là kiểu học sinh như tôi. Cùng là đi ngao du trong bể khổ, vốn biết vận mệnh của bản thân sớm muộn cũng như âm hồn trôi dạt chết chìm nơi nước sâu vẫn cứ phải cố gắng vẫy vùng, tranh đấu với kẻ khác đến cùng, ôm một tia hy vọng mỏng manh, sức cùng lực kiệt, còn ngày cập bờ thì mãi xa xôi không tưởng.

Có lẽ là nhìn thấy sắc mặt khó coi của tôi, chị nghiêng đầu vỗ vỗ vai tôi: “Dạ em thôi, thực ra chẳng liên quan gì đến năm lớp 12 cả! Mùa đông cũng là mùa phát dịch “hệ hô hấp”, ngày ngắn đêm dài dẫn đến con người ta tâm trạng không tốt mà thôi. Có thời gian thì gắng phơi nắng nhiều hơn, vậy là thiên hạ thái bình rồi.”

Khi chúng tôi đang nói chuyện, Mặc Tây chạy ào tới, mang theo cả một trận gió, làn tóc mái lưa thưa của Lạc Chỉ cũng bởi thế bay theo làn gió, làm lộ ra vầng trán cao và sáng.

“Trần Kiến Hạ, mẹ kiếp, cậu nói rõ cho tớ nghe!”

Giọng điệu vô cùng hung dữ nhưng cũng rất nhẹ nhàng, khiến con người ta không kìm nổi mà muốn khám phá bên dưới sự phẫn nộ của sự giấu đầu hở đuôi, rốt cuộc cất giấu bí mật ngọt ngào đến đâu.

Lạc Chỉ đắm chiêu nhìn bóng dáng kiêu ngạo của cậu trai không mặc đồng phục, sau đó cười ý tứ, cười rất lâu, như lần đầu chúng tôi gặp mặt vậy.

“Nếu không có thời gian tắm nắng, có thể nhìn “em trai” này nhiều hơn cũng được.”

“Gì cơ ạ?” Tôi thật sự không nghe hiểu nhưng trong người cũng hơi chột dạ.

Tiếng chuông chuẩn bị vào tiết vang lên, chị bí hiểm nhếch nhếch lông mày với tôi, đi về phía thang máy, chỉ để lại một câu.

“Chị nói thật đấy, bên cạnh em cũng có cậu bạn như thế đúng không? Người có thể tỏa sáng, tích trữ lượng lớn năng lượng mặt trời. Lúc buồn thì hãy nhìn họ nhé.”

Tôi dựa vào tường lĩnh hội câu nói của chị rất lâu. Cuối cùng vẫn là không hiểu gì hết. Nhưng mà trong đầu tôi xuất hiện bóng dáng của một người, cứ ở đó, không tiêu tán, không mất đi, lâu, rất lâu như vậy.

Người mà có thể phát quang, có hương vị của mặt trời, đúng, lại còn tích lũy năng lượng mặt trời nữa.

No. 93

Tôi đang miên man trong dòng suy nghĩ của chính mình, hình ảnh của cậu bạn ấy trong đầu lại càng rõ ràng, trùng hợp khớp với người đang ở trước mắt tôi.

Dư Hoài xuất hiện ở trước cửa lớp, cặp sách chỉ đeo một bên, bên trong mặc một chiếc áo phông màu đen, khoác bên ngoài là chiếc áo đồng phục màu trắng, chiếc mũ to dùng đội ngược, lưỡi mũ chạm vào gáy. Cậu ấy thông thả bước một bước lớn vào lớp, một nửa thân người còn bị đập vào khung cửa, đau đến mức mặt mũi nhăn nhó cả.

Cậu ấy ngẩng đầu lên, nhìn tôi đầy kinh ngạc.

“Mới sáng sớm mà lại phát bệnh rồi à?”

Cái miệng oang oang của cậu ấy làm cho mọi người rảnh rỗi trong lớp dồn hết sự chú ý vào tôi, tôi đỏ mặt, chỉ biết như con đà điểu, vùi đầu vào trong rèm cửa sổ.

“Trốn gì mà trốn, cậu không biết vái rèm đấy bản như thế nào không? Lần trước, lúc Từ Diên Lượng còn ngồi ở chỗ gần cửa sổ, buổi trưa ăn cơm,

cậu ta còn lấy rèm cửa lau chỗ canh bị rơi vãi ra bàn đấy, cậu ngủ thử mà xem, có phải vẫn còn có mùi không...?”

Tôi bất lực, đành trượt khỏi bệ cửa sổ, trở về vị trí của mình. Cậu ấy cũng ngồi xuống, mang đến một luồng không khí mới.

Một buổi sớm mới tuyệt vời làm sao. Tôi thật sự thấy rất sáng khoái.

Nhưng chị Lạc Chỉ nói rất đúng, tâm trạng không tốt bởi một ngày âm u đem lại như bụi bẩn, một chổi quét sạch bong.

Tôi nghiêng mặt, nhìn Dư Hoài, cười như dở hơi.

Đúng, phải chăm phơi nắng.

No. 94

Dư Hoài hình như tối qua ngủ không ngon, tiết đầu cứ ngủ gật mãi. Tiết đầu tiên là Ngữ văn, cô giáo tên là Trương Ngọc Hoa, là thành phần có thâm niên nhất của lớp 5, nghe nói trong hàn ngũ giáo viên hiện tại, cô giáo cũng là nhân vật thuộc hàng nguyên lão của Chấn Hoa.

“Cái gì chứ! Chẳng qua chỉ là một người lớn tuổi vẫn chưa về hưu à! Không bằng hiệu quả của quá trình dạy học, chỉ toàn lời chuyện tuổi tác với bằng cấp ra nói, nhạt nhẽo.”

Dư Hoài ghét nhất là môn Ngữ văn, khi đi thi, câu 5 điểm, điền chỗ trống vào các câu thơ cổ, cậu ấy luôn bỏ trắng không làm.

“Dành nhiều thời gian như thế để học thuộc một đồng bài vớ, chỉ vì 5 điểm, hơn nữa lần này thi, học thuộc rồi, lần sau thi, lại phải học lại, cơ bản không nhớ nổi...Tập trung tinh thần để đầu tư sản xuất, kết quả lợi nhuận thu lại không đáng, chẳng thà dành thời gian đi học cái khác, bù vào 5 điểm môn kia, vậy có khi còn hay hơn.”

Tôi mắt chữ A mồm chữ O: “Cậu kinh thật, sẽ bị sét đánh cũng nên.”

Cậu ấy hất đầu: “Học kì một lớp 11, Thịnh Hoài Nam, biết không? Chính là người mà đại diện cho học sinh toàn trường lên phát biểu hôm kỉ niệm ngày thành lập trường đó, trước tham gia cuộc thi Toán học liên trường, anh ấy với tôi cùng một đội.”

Cậu ấy chuyển đề tài cũng quá nhanh đi... sau đó cậu ấy cau mày, tiếp tục kể.

“Ngốc, ý của tôi là trong tờ làm bài tập phần điền từ vào trong bài thơ cổ cũng luôn bỏ trống.”

Tôi chống tay vào trán: “Cậu cũng không học cái gì tốt chút... người ta chỉ có ưu điểm đó đáng để cậu học hỏi hả?”

“Anh hùng thường có điểm khác người, cậu hiểu gì chứ. Bọn tôi đều cho rằng, kết quả môn Văn đều phụ thuộc vào vận mệnh, không thể cưỡng cầu.” Dư Hoài thở dài một tiếng.

“Shit!” Tôi đang định phản bác thì chợt nhớ đến những chú giải rỗng tuếch cùng với những bài bình văn tối nghĩa, khó hiểu, lại cùng với kĩ năng đọc không tưởng, khó mà thành hiện thực... đành rụt cổ nhận thua.

Dù sao thì những tên trâu bò ban tự nhiên không thể nào hiểu được điểm huyền diệu của ngôn ngữ.

Vậy thì tôi hiểu sao? Tôi ngẩng đầu nhìn cô dạy Văn, một bảng đầy chữ và quyển sách khô khan.

Có lẽ, thu hồi tất cả những tờ khung đáp án để các giáo viên ngữ văn trả lời lại từ đầu một lần nữa, kết quả của bọn họ chưa chắc đã tốt hơn tôi.

Chỗ huyền diệu của ngôn ngữ, chúng tôi nói đều không tính.

Ghét thì vẫn là ghét, Dư Hoài cũng không dám đắc tội với cô Trương. Lúc buồn ngủ, nếu mà là tiết của Trương Bình, có thể đường đường chính chính mà đánh một giấc, Trương Bình cũng không để bụng.

Nhưng trong tiết Văn, cậu ấy lại phải giữ tư thế ngồi cho ngay ngắn, tay phải chống cằm, đầu chốc chốc lại giật một cái, mắt lúc nhắm lúc mở, ngủ vô cùng khổ sở.

“Che cho tôi.” Cậu ấy để lại di chúc xong, cứ thế đánh một giấc ngon lành.

Tôi tất nhiên phải che cho cậu ấy, để trả món nợ tình cảm.

Lần trước tôi ngủ đến quên trời đất, phải biết rằng Trương Bình đối với những người như Dư Hoài và Hàn Tự vô cùng khoan dung độ lượng, bởi vì thầy biết bọn họ không nhất thiết phải nghe giảng nên thả cho bọn họ. Còn tôi không phải trong danh sách các sản phẩm miễn kiểm tra, do vậy tự nhiên bị dính chương.

Theo lời kể của Giản Đơn với β, do Hàn Tự cười đến mức điên đảo trời đất, lúc đấy Trương Bình cầm sách, đi xuống khỏi bục giảng, vừa giảng về tính đàn hồi, vừa chém gió về việc phải vừa học vừa chơi và tầm quan trọng của việc bảo đảm giấc ngủ, sau đó ném cho Dư Hoài một ánh nhìn, nói:

“Cho nên, ngủ trên lớp dễ bị cảm lạnh, đối với xương cổ bả vai không tốt, hơn nữa tạo áp lực lớn cho dây thần kinh, ảnh hưởng đến thị lực. Muốn ngủ thì ngủ vào buổi tối, ban ngày thì giữ cho tinh thần phấn chấn để nghe giảng, đây cũng là một kiểu thể hiện sự tôn trọng với thầy giáo. Đúng không nào, Dư Hoài! Em xem trạng thái của bạn cùng bàn của em bây giờ, có phải em nên “chăm sóc” một chút không? Đừng để thầy phải ra tay!”

Kể đến đây, β cười như điên dại.

“Dư Hoài cũng không gọi tớ dậy à?” Tôi nghi hoặc.

Giản Đơn cười ôm bụng, lưng cũng không thẳng nổi, dựa vào vai tôi, cười ha ha tầm hơn một phút, mặc cho Dư Hoài cảm đến mặt đỏ tía tai, nói to:

“Tất nhiên cậu ấy không gọi cậu dậy rồi. Người ta nghe xong lời của Trương Bình, đặc biệt cởi hết áo đồng phục ra, khoác lên người của cậu!”

Trương Bình đầu bốc khói, Dư Hoài mặt vẫn lạnh băng.

“Em chỉ có thể chăm sóc bạn ấy đến mức này thôi ạ...” Cậu ấy trả lời vô cùng thật thà thành khẩn.

No. 96

Lúc hết tiết, cậu ấy tự tỉnh dậy. Đến cả bóng lưng cô dạy Văn ôm cả đồng định nghĩa ra khỏi lớp cậu ấy cũng không nhìn được trọn vẹn.

Nhân lúc hai mắt cậu ấy còn đờ đờ ngái ngủ, tôi hỏi: “Cậu sao thế? Tối qua mấy giờ đi ngủ?”

Cậu ấy ngoác to miệng, lại ngáp một cái nữa, nước mắt từ hai khóe mắt từ từ chảy xuống.

“Ba giờ.”

“Làm cái gì thế hả? Đừng nói với tôi là cậu học đấy nhé.” Tôi lú lười.

“Cái gì chứ... Tôi điên chắc... Chơi game ấy mà.”

Cậu ta vừa dứt lời, bên cạnh vang lên tiếng gọi của Giản Đơn: “Mẹ nó, sao lại chết rồi? Vừa tích được hơn bốn nghìn định đi sắm trang bị, mẹ nó, sau khi hồi sinh lại mất đi một nửa, tại sao tại sao tại sao...”

Hàn Tự lạnh nhạt chêm cho một câu: “Level thấp như thế mà lại dám xông vào trong động, cậu mà không chết thì ai chết? Không chết ở đây mới lạ đấy!”

Trong lúc Giản Đơn kêu khóc thảm thiết, Dư Hoài dường như tỉnh hơn một chút, cậu ấy cười.

“Bọn họ cũng chơi game à?”

“Ừ, chương cơ, NDS, hẳn là đang đến đoạn anh hùng diệt ác long.”

Tôi tán thưởng trong bụng cái tên vừa bình dân vừa phong nhã của trò chơi này.

“Giản Đơn chỉ là giúp thăng cấp, Hàn Tự thật biết làm trò, lười đến thế là cùng, rõ ràng là lấy Giản Đơn làm tay sai mà.” Cậu ấy cười nhạo.

Tôi thì lại không thấy như thế, tôi gấp gáp lấy máy ảnh trong cặp ra, vội vàng ghi lại nụ cười tỏa sáng của Giản Đơn trong khoảnh khắc cổ là ra vẻ đau thương kia.

Thật là đã. Dân công không quan trọng, tình tiết trong trò chơi cũng không quan trọng.

Nhưng Dư Hoài mãi mãi sẽ không thể hiểu được, thậm chí cả người trong cuộc là Hàn Tự cũng không thể hiểu được ý nghĩa của trò chơi này đối với Giản Đơn.

“Vậy...cậu chơi cái gì đấy?”

Cậu ấy mặt hơi đỏ. “Có nói cậu cũng không biết.”

Tôi thấy cậu ấy vô cùng khả nghi, tiến đến gần, nhìn chăm chăm: “... Không phải là mấy trò chơi không lành mạnh chứ...”

“Cái gì chứ!” Cậu ấy nâng cao giọng, lại càng khả nghi hơn: “Nói cậu không hiểu là không hiểu mà!”

Tôi chỉ còn cách dùng kế kích tướng: “Được rồi, thật ra vốn dĩ cậu đã không biết chơi game, đúng không? Con mọt sách?”

Cậu ấy không hề tiếp chiêu, ngược lại còn nhìn tôi cười khinh bỉ, dường như ngữ quan thiếu gì đó, kiểu như Pavarotti¹ với đôi tai khiếm thính vậy.

“Tôi ba tuổi đã đánh Nintendo², đến bây giờ cũng không ít nhóc cũng đi chơi đó. Tôi đây trốn học đi ra quán game giết chống khủng bố, lúc ấy cậu vẫn đang bò trên bàn ngáy ngủ với thối bong bóng mũi đấy.”

Tôi giật mình: “Cậu? Trốn học?”

Dư Hoài bày ra cái bản mặt “Hồi tưởng lại một thời oanh liệt” đáng đánh đòn, đang định nói gì đó, đột nhiên lại cười.

“Cậu nói tôi mới nhớ, hồi lớp chín, tôi, Lâm Dương, Tương Xuyên, Lí Nhiên, còn có ai nữa nhỉ,... Tổng cộng là bảy người, sau khi trốn khỏi tiết học buổi chiều hôm chữa bài thi thử liền chạy đến quán game đánh Star War³, chính là Starcraft⁴.” Cậu ta khoa tay múa chân giải thích, vô cùng hưng phấn: “Kết quả bị Diệt Tuyệt sư thái⁵ – chủ nhiệm lớp tôi, tìm hiểu ngọn ngành, đuổi theo đến tận quán game. Ôi, cậu không thể tưởng tượng được đâu, Lâm Dương với Lí Nhiên bị xách tai, bắt gian à không không, bắt tại trận, tay túm lấy tai, tay trái một tên tay phải một tên lôi ra khỏi quán game. Hai người bọn họ kêu thảm thiết như lợn bị cắt tiết vậy, tôi còn đặc biệt cầm điện thoại quay lại cảnh đó, nhờ thế ăn được của bọn họ không ít bữa cơm đấy!”

Thời “huy hoàng” của cậu ấy làm tôi không biết nên nói thế nào mới đúng.

Tôi chép chép miệng: “...Tại sao cậu không bị bắt?”

Cậu ấy nheo mắt, nhếch nhếch lông mày, cười nhếch mép, vô cùng nguy hiểm.

“Hề hề, lại còn phải hỏi à? Ông đây chạy nhanh chứ còn sao nữa! Đầu tiên lo chuẩn trước, sau đó nhân lúc hỗn loạn đẩy Lâm Dương vào tay Diệt Tuyệt sư thái...”

No. 97

Tiết cuối là tiết Toán. Năm giờ tan học xong thì sẽ họp phụ huynh.

Bây giờ chỉ còn năm phút nữa là tan học, tiếng người ngoài cửa rì rả rì rầm. Có rất nhiều phụ huynh đã đến cửa, họ đang cố nhìn xuyên qua lớp kính thủy tinh để do thám tình hình bên trong.

Tôi tự dưng trở nên bực dọc.

Lần đầu tiên trong đời thấy họp phụ huynh đáng ghét đến vậy. Từ trước đến nay tôi luôn là một học sinh ưu tú, cũng không phải là loại học sinh kém cỏi hề nghe nhắc đến ban chữ họp phụ huynh là vội vội vàng vàng trốn về nhà mặc quần nhưng chuẩn bị chịu đòn. Họp phụ huynh đối với tôi mà nói chính là được nghỉ nửa tiết học buổi chiều, là một chuyện tốt đẹp biết bao.

Dù sao thì tất cả những lời tuyên dương cũng như phê bình của thầy cô, cơ bản không bao giờ rơi vào đầu tôi. Nghe ngóng tin từ chỗ bố mẹ tôi thì cũng chỉ là: “Thầy giáo con nói, trong lớp con có vào học sinh bị nghiện game, con phải chú ý một chút, tránh xa các bạn đó ra.”

“Trưng cầu dân ý” một chút, đúng là có không ít người không hề mẫn mà gì chuyện nghỉ nửa buổi học này. Từ đầu đến cuối đều loanh quanh ở trước cửa lớp, đi hết các hành lang này đến hành lang kia, đứng hóng bên ngoài cửa kính; thậm chí đến lúc tan học, lần mò đến gần thầy giáo đang bị bao

vây bởi một biển phụ huynh để nghe ngóng tin tức làm chủ đề bàn tán cho ngày hôm sau.

Khi tôi học cấp một, dường như cũng thông qua cách này để biết được “lưỡng diện tam đao” (hai mặt) của các thầy các cô. Dọa chúng tôi nếu không hưởng ứng phong trào quyên góp sách báo cũ và chai lon nước các loại sẽ ra sao ra sao, đối diện với yêu cầu của phụ huynh thì lại tươi cười nói quyên góp đôi chút là được rồi, đều là do lãnh đạo nhà trường bắt buộc, thể hiện một chút hưởng ứng là xong, dù sao nhiệm vụ quan trọng nhất vẫn là học tập...

Nhưng từ khi học cấp hai, hợp phụ huynh không còn là ngồi bàn về vệ sinh lớp học, danh dự của tập thể, cùng một đồng vấn đề trên lớp học nữa. Đề tài bàn luận chỉ có một: thành tích. Trước đây tôi cũng chưa từng sợ hãi, tốt xấu gì cũng là top 10, chưa từng đứng đầu nhưng cũng không có chuyện tiến bộ hay thụt lùi.

Ấy vậy mà bây giờ mọi thứ đã quá khác xưa rồi, khác hoàn toàn.

Nỗi bất an không yên của tôi cũng ảnh hưởng đến cả Dư Hoài. Cậu ấy dùng cùi trỏ đẩy tôi: “Cậu không sao chứ, chốc chốc lại ngó ra cửa.”

Tôi cười: “Chỉ là thấy hơi ồn, ảnh hưởng đến tôi nghe giảng rồi.”

Nửa câu sau được nhận lại ánh mắt đầy khinh bỉ lộ liễu của Dư Hoài.

Nói bừa đều phải trả giá. Vừa nói dứt lời, điện thoại liền rung.

Quên chưa nói, bố tôi mua cho tôi một chiếc điện thoại khá đẹp, tôi vui vẻ mấy ngày liền, rất cẩn thận đi dán màn hình cho nó, mỗi lần dùng xong đều nhẹ nhàng đặt nó vào túi nhung chứa điện thoại. Một tuần sau, liền bắt đầu vứt lung tung, đụng chạm nọ kia cũng không quan tâm nữa.

Lúc đó, Dư Hoài nhìn thấy hành động đó của tôi, nói câu trước đó câu sau: “Haiz, thê không bằng thiệp, thiệp không bằng trộm, trộm không bằng không trộm. Cậu xem cậu kia...”

Tôi hỏi cậu ta có ý gì, cậu ta cứ lắc đầu, tiếp tục cảm thán tưng đi tưng lại cái câu nghe không hiểu chút gì đó.

Mở khóa điện thoại, là tin nhắn của bố tôi. Tôi đoán là đã đến cửa lớp rồi.

Tôi chạm vào “Xem”, sau đó đứng hình.

“Cảnh Cảnh, Đảng bên tỉnh kéo dài thời gian họp, đi không được, bố bảo cô Tề đến họp cho con rồi.”

Xem chừng là do sắc mặt tôi quá ư là khó coi, Dư Hoài tiến gần về phía tôi hỏi: “Sao thế?”

Ván đã đóng thuyền, đã đến lúc nào rồi, có kháng nghị cũng vô dụng. Nhưng tôi vẫn không cam tâm mà gửi lại một tin: “Mẹ con cũng không rảnh à?”

Bố tôi cũng “rep” rất nhanh: “Bố hỏi mẹ con trước rồi, mẹ con nói cũng phải họp.”

Lúc đó không biết là có cảm giác gì nữa. Tôi vò nát tờ kết quả điểm thi trong ngăn bàn, lần đầu tiên phần nỗ, hận bản thân sao chỉ thi được ngần ấy điểm.

Quá mất mặt.

Lúc này tôi mới hiểu, bố mẹ tôi dù có không họp đến đâu, có bao nhiêu khoảng cách hơn nữa, họ vẫn là người thân nhất của tôi. Tôi có thể phơi bảng điểm thấp lệt đệt trước mặt họ cũng không sao, không thấy có gì khó xử cả.

Ai cũng không thể thay thế được.

Nhưng mà họ lại có thể vì mấy cái cuộc họp chưa chắc không có mặt không được mà vứt bỏ tôi ở đây.

Cảm xúc không kiềm chế nổi xông lên mũi, cay đến mức tôi phải nhắm mắt lại. Bảng điểm sắp bị tôi vò ra nước, Dư Hoài đột nhiên vỗ vỗ vai tôi.

“Cậu... lên cơn động kinh à?”

“Cậu mới lên cơn động kinh ấy!” Tôi không chú ý khống chế âm lượng, tất cả mọi người xung quanh đều quay đầu nhìn tôi, cũng may do bên ngoài quá ồn, có lẽ Trương Phong không nghe thấy vụ ồn ào do tên ngồi bàn cuối như tôi gây ra.

Dư Hoài ngay tức khắc lùi về sau một cách lộ liễu, cách tôi một quãng xa.

Tôi chẳng buồn đôi co với cậu ấy, bực bội mở máy rồi lại tắt máy, trong đầu một khoảng không trống rỗng.

Không ai hiểu được, tôi lúc đó mong chờ biết bao xuất hiện một chú mèo máy, giúp tôi giấu tờ bảng điểm này đi, nhưng, nhưng bên cạnh tôi chính là học sinh xuất sắc thứ hai lớp, khi phụ huynh của cậu ấy đặc ý soi từng con điểm một, cô Tề sẽ nghĩ thế nào đây?

Tôi cúi đầu, bất chợt cười, nghiêng đầu nói với cậu ta: “Dư Hoài, cậu nói xem, tại sao bạn cùng bàn của tôi lại là cậu chứ?”

Dư Hoài cũng là người nhạy cảm, cậu ấy phát hiện tôi chắc chắn có chuyện gì đó, liền bỏ hai tay vắt chéo trước ngực, nói một cách đầy cảnh giác: “Này, cậu sao thế hả? Cậu không phải lại bắt đầu phát tiết rồi chứ... Tôi thật sự không có châm chọc gì cậu... đừng giận cá chém thớt nha..”

“Nha” cái đầu cậu.

Tôi lắc lắc đầu, tắt nguồn điện thoại, vứt vào trong ngăn bàn rồi nằm bò ra mặt bàn.

Trước mặt đều là một màu u ám, tiếng lạnh như băng của Trương Phong và tiếng ồn ào huyên náo nhưng không rõ bên ngoài của ong ong hai bên tai, tôi quyết định đeo tai nghe vào.

Mấy bài hát mới tải về, tôi nhìn cũng không thèm nhìn, chọn nhấn bừa một bài, đột nhiên phát ra tiếng đàn ghita. Là tiếng của Đào Triết, thực ra tôi luôn thích anh ấy và Vương Lực Hoàn, chỉ là ghét lúc họ hát mang tính R&B quá, có lúc đoạn cuối ngân o a a mãi không dứt, đáng về vô cùng thoải mái sung sướng quá độ vậy. Tất nhiên những lời này không thể nói ra hết, sẽ bị những người yêu thích bọn họ xử đẹp.

Bài này hát vô cùng thanh thoát, như một dòng suối chảy lướt qua con tim xao động bất an của tôi.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn vào màn hình MP3, bài hát tên là “Mùa cô đơn”.

Một bài hát, bốn mùa trong năm. Có người thiếu niên nào mà lại không cô đơn, có mùa nào mà lại không cô quạnh. Tôi ngẩn người, ánh mắt vô hồn nhìn ra ngoài cửa sổ, những cây ngoài kia, lá rụng cũng không ít rồi.

Mùa đông phương Bắc đến sớm, mùa thu rất đẹp nhưng lại chỉ ngắn ngủi như một lời chào của mùa hè gửi tới mùa đông vậy.

Bốn mùa dài ngắn không đồng nhất, có mùa còn dứt khoát vắng mặt, không lộ diện.

Thế giới rộng lớn đến vậy, ắt có người đặc ý, ắt có người ngã lòng.

Tôi là Cảnh Cảnh, chưa từng trải qua phong ba bão táp, cuộc đời cũng chưa từng lênh đènh lặn đặng, thăng trầm bất ổn, cũng không có tư cách thương tiếc mùa thu.

Gia đình tôi sung túc, chẳng có ưu phiền lo âu, cuối cùng lại chỉ vì một lần thi giữa kì mà đã tỉnh ngộ, tôi bèn chấp nhận số mệnh của mình.

Chấp nhận số mệnh chính là bạn với sự kiêu ngạo, sự tự tôn, tất cả những không can tâm cùng ngồi xuống, bắt tay nhau, cùng mỉm cười, để cho bản thân không còn đau khổ nữa.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Hộp Phụ Huynh 3

No. 98

Nghe tiếng chuông tan lớp, tôi lặng lẽ thu dọn sách vở. Các phụ huynh quá nôn nóng nên chen nhau đi vào lớp học, rất nhiều người chưa kịp thu dọn xong đồ đạc đã phải nghênh đón cao đường, các vị phụ huynh cũng phần nào xác định chỗ ngồi của mình.

Tôi cảm giác được có một bàn tay nhẹ nhẹ vỗ vỗ vai tôi, tôi nghiêng mặt thì nhìn thấy nụ cười dịu dàng của cô Tề. Tôi bỏ tai nghe ra, miễn cưỡng cạy miệng thốt ra lời chào: “Cô Tề!”, Dư Hoài ở bên cạnh thì tò mò nhìn một cách trắng trợn.

Gọi mẹ ư? Làm sao tôi có thể mở miệng được chứ?

Trong tình huống bối rối ấy, cô Tề vỗ vai tôi nói: “Cảnh Cảnh, đây là bạn cùng bàn của con à?”

Dư Hoài lập tức ngồi ngay ngắn: “Chào cô Tề, cháu tên là Dư Hoài ạ.”

Cô Tề cười, nói: “Cô cứ nghĩ Chấn Hoa toàn những con một sách đeo cặp kính dày cộm kìa, đúng là không ngờ lại có cậu nhóc nhìn thông minh hoạt bát thế này.”

Fuck! Dư Hoài cười đến mức không thấy nổi mặt trời nữa, thật là muốn đập cho cậu ta một cú lệch mặt mà.

Đúng lúc này, Trương Bình bước vào lớp, Dư Hoài ngây ngốc nhìn lên bục giảng, nhẹ nhàng phun ra một câu: “Fuck...”

Có lẽ do cô Tề đang đứng bên cạnh nên cậu ta chỉ nói nửa câu rồi lập tức ngậm miệng. Âm “k” cuối chữ “Fuck” cậu ta phát ra nhẹ nhàng thanh thoát, tôi nghe đến đó mà cười không ra nước mắt.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn về phía bục giảng thì thấy Trương Bình diện sơ mi trắng, thắt cà vạt. Cà vạt hình như thắt hơi chặt, ông thầy cứ đứng đó không ngừng nói cà vạt, nhìn chẳng khác nào một tên môi giới bất động sản vừa từ nông thôn lên thành phố.

Tôi và Dư Hoài nhìn nhau, thật sự không nhịn nổi, cười um cả lên.

Cô Tề nhìn chúng tôi cười mà không hiểu gì, đành khoan dung lấy tay vén tóc rối của tôi ra phía sau tai. Khi tay của cô ấy chạm vào người tôi, tôi bất chợt không cảm thấy có chút phản cảm nào.

No. 99

“Cười gì thế hả, trong lớp mà nhe răng ngoác miệng vậy à?”

Giọng có chút trách cứ, tôi đơ một lúc, không dám cười tiếp nữa, ngẩng đầu lên thì thấy một người phụ nữ trung niên với mái tóc ngắn.

Dư Hoài nhăn nhó mặt mày.

“Mẹ!” Cậu ấy cũng không cười nữa, gật đầu với mẹ mình một cái rồi cúi đầu tiếp tục dọn sách.

Hóa ra là mẹ Dư Hoài, tôi lập tức thấy căng thẳng, tôi cũng không biết mình đang căng thẳng cái gì nữa.

Mẹ Dư Hoài có vẻ đã quen với khuôn mặt không hào hứng này của cậu ấy rồi, bà cũng chau mày một chút, không nói câu nào cả. Ánh mắt của bà ấy rất nhanh đưa về phía tôi và cô Tề.

“Cháu chào bác!” Tôi cố gắng cười một cách rất bình thường: “Cháu là bạn cùng bàn của Dư Hoài, cháu tên Cảnh Cảnh, còn đây là...”

Tôi đột nhiên không biết giới thiệu cô Tề thế nào, đầu óc đột nhiên trống rỗng.

Là cô Tề chủ động tiếp lời: “Chào chị, tôi là đồng nghiệp của bố Cảnh Cảnh, bố mẹ Cảnh Cảnh có việc không đến được, nhờ tôi đến họp phụ huynh giúp.”

Tôi nhẹ cả lòng, không kìm được mà nhìn cô Tề một cái, cô ấy cũng vừa hay quay ra phía tôi, trong đáy mắt có ý cười.

Tôi cúi đầu xuống.

Mẹ Dư Hoài miễn cưỡng cười cười: “Ồ, xin chào. Hóa ra đây là Cảnh Cảnh à, ngày trước Dư Hoài có từng nhắc đến, lúc nghe tên tôi cứ tưởng là con trai.”

“Tôi còn đang định nói đây, Dư Hoài học hành tốt như vậy, lại còn nhìn thông minh hoạt bát thế này, hoàn toàn không giống với những cậu bé cắm đầu vào sách đến héo hon. Thằng bé này vô cùng lễ phép, thật là khiến mọi người đều yêu quý.”

Mẹ Dư Hoài và cô Tề đứng ở lối đi bắt đầu tám chuyện.

Dư Hoài vẫn cúi đầu dọn sách vở, khi nghe thấy câu nói này của cô Tề thì liền đặc ý, khóe miệng cũng bắt đầu cong lên.

“Cô ấy chỉ là nói mấy lời xã giao khách sáo thôi.” Tôi nói nhẹ.

Dư Hoài bối hỏa, ngoảnh mặt sang nhìn tôi: “Đó là vì trên người ông đây có chỗ để khách khí, có một số người để người ta nói mấy lời khách khí cũng không chẳng có cách nào đấy.”

Nói xong Dư Hoài liền quay ngoắt lên bục giảng, nhìn Trương Bình đang căng thẳng, bữu bữu môi.

Tôi nhìn Trương Bình rất lâu, cũng đành phải thừa nhận hôm nay Trương Bình làm hơi quá, không gian dành cho người khác mà lại nói mấy lời khách sáo, thật sự không nhiều.

Tôi cảm nhận được mẹ Dư Hoài có đưa mắt về phía mình, nhưng khi tôi vừa quay đầu, bà ấy đã kịp nhìn sang hướng khác.

Tôi và Dư Hoài đeo cặp chuẩn bị rời khỏi lớp học. Các phụ huynh cũng gần đến hết rồi, Từ Diên Lượng và Hàn Tự bắt đầu phát bảng xếp hạng và kết quả thi theo bàn.

Tập giấy trong tay Hàn Tự khiến lòng tôi nặng trĩu.

“Con về nhà hay đợi mẹ họp tan rồi cùng về?” Mẹ Dư Hoài gọi với lại.

“Về nhà.” Dư Hoài không hề ngoảnh đầu lại, cứ vậy mà bước ra khỏi phòng học.

Mắt mẹ Dư Hoài mở tròn, hình như định nói gì đó, nhìn thấy tôi đứng ngây người bên cạnh Dư Hoài, liền nuốt lời vào trong.

“Cô Tề, con cũng về nhà đây... Cảm ơn cô.”

Cô Tề nhìn tôi cười rồi gật đầu, nhìn ước chừng Hàn Tự sắp phát đến bàn tôi, tim ngừng đập một giây, tôi liền cầm đầu chạy.

No. 100

Tôi chạy một vòng lớp, lúc chạy qua bục giảng, nói nhỏ với Trương Bình: “Đại ca đừng căng thẳng, tự tin ứng chiến!”

Trương Bình ngây người một lúc, mặt nghiêm túc gật đầu với tôi, không cẩn thận làm cà vạt lại thít vào, ông lại vội vàng lấy tay phải nới lỏng.

“Nhưng xin thầy lần sau đừng mặc vậy nữa.”

Tôi bồi thêm một câu.

Trương Bình mặt hơi đỏ lên.

“Cảm ơn. Lát nữa họp phụ huynh, tôi nhất định sẽ đặc biệt biểu dương em.” Ông thầy cười mờ ám uy hiếp tôi, lại khôi phục dáng vẻ của anh nông dân lạc quan vui vẻ, không giống tên môi giới mới vào ngành đi tiếp thị bất động sản chút nào nữa. Tôi nhoen cười rồi quay lưng chạy ra ngoài lớp.

Tôi hi vọng các bậc phụ huynh sẽ thích Trương Bình.

Tôi biết, góc nhìn của bọn tôi và các bậc phụ huynh không hề giống nhau, càng là thầy cô được học sinh yêu mến thì trong mắt phụ huynh lại càng không đáng tin, không thể dựa dẫm được. Vả lại, Trương Bình lại trẻ như vậy, mẹ tôi vừa biết về thông tin của Trương Bình, chỉ hận không thể chuyển lớp cho tôi. Tôi nghĩ hơn nửa các bậc phụ huynh trong lớp cũng đang nghĩ tương tự như vậy.

Song tôi hy vọng Trương Bình được mọi người yêu mến, có thể dìu dắt chúng tôi đến tận năm cuối. Năm lớp 12 dù có đen tối hơn nữa, dưới sự điểm khuyết của làn da đen làn da nâu của Trương Bình, chắc cũng có chút tỏa sáng chứ nhỉ.

“Cậu nói gì với đại ca thế?”

Tôi vừa chạy ra ngoài lớp học, không ngờ lại thấy Dư Hoài, cậu ấy dựa vào tường, sắc mặt còn đen hơn cả làn da của Trương Bình.

“Cậu sao thế hả? Không phải cậu về nhà rồi à?”

“Tôi tạm thời chưa về nhà.”

“Có chuyện gì hả?”

Dư Hoài không đáp, cũng không biết đang vui sướng chuyện gì, cậu ta nhìn liếc tôi một cái rồi quay lưng bỏ đi. Cặp sách đập vào hông cậu ta từng nhịp từng nhịp một, trong hành lang ồn ào đó, không hiểu sao, nhịp điệu ấy bên tai tôi hết sức rõ ràng.

Tôi đuổi theo.

“Cậu sao thế hả?”

“Giả vờ ngẫu nhiên cái gì chứ?”

“Cậu học ở đâu trò giả ngẫu nhiên chứ hả? Nhìn người ta một cái rồi quay lưng bỏ đi, ý gì hả? “Này, nhỏ kia, chạy theo anh!” hả?

Tôi sau lưng Dư Hoài lải nhải không ngừng, cậu ấy cũng không thèm quan tâm đến tôi, chỉ đến khi nghe được câu này, cậu ấy quay lưng lại, nhìn tôi một cách kì thị.

“Nhỏ? Cậu á?”

“Nồi nào úp vung nấy, loại như cậu chỉ xứng đưa nhỏ như tôi ngao du thiên hạ thôi.”

Cảnh Cảnh, làm tốt lắm, loại mặt dày không thiết thể diện cũng chỉ có thể bình tĩnh đến mức này thôi.

No. 101

Khóe miệng Dư Hoài hơi giật giật, chúng tôi đột nhiên chú ý đến β, cậu ấy đang lượn qua lượn lại như cô hồn.

“Cậu đang chờ Giản Đơn hả?” Tôi hỏi.

“Không.” β đưa đôi mắt hoang mang trả lời.

“Vậy chờ phụ huynh à?”

“Bố mẹ tớ không đến.”

“Tại sao?”

β bí hiểm nói với tôi: “Vì tớ không báo cho họ.”

Dư Hoài khó hiểu, hỏi: “Tại sao cơ?”

Tôi phóng tầm mắt về phía Dư Hoài, cái tên tàn tật nã này.

Kết quả của β đứng trong top 5 cuối năm lớp, đặc biệt là môn Toán, chỉ bằng số lẻ của Dư Hoài.

“Vậy cậu tính sao?” Tôi hơi bất an hỏi cậu ấy.

β quay đầu lại, đôi mắt cuối cùng không còn hoang mang nữa: “Cảnh Cảnh, cậu có biết có chợ lao động gần trường ở đâu không?”

Tôi lắc đầu, Dư Hoài càng thấy thích thú: “Cậu định làm gì ở đấy?”

β vô cùng nghiêm túc: “Tớ muốn thuê một ông bố.”

No. 102

Tôi và Dư Hoài sánh vai, cùng ngồi ở sân thượng khu hành chính.

Khu hành chính trước nay buổi tối đều không bật đèn, tôi ngồi trong màn đêm càng ngày càng tối dần, ngồi tựa vào kính, tiếng người huyên náo bên khu giảng đường như bị chìm vào một chiếc nôi, chỉ nghe thấy chút âm thanh bập bôm vọng lại.

Mùa đông phương Bắc cuối cùng cũng ào đến rồi.

Ban ngày dường như còn chưa làm gì cả, vui đầu vào tập đề nhãn mảy nhãn mặt, trong giây phút chột ngẩng đầu lên, bên ngoài đã là một màu đen thui. Con người có lúc cũng phải hoảng hốt kêu lên: Rốt cuộc thời gian đã đi đâu mất rồi?

Đơn vị ước tính thời gian trước nay đều không ngừng thay đổi. Đối với Dư Hoài mà nói, một buổi sáng có thể là một nửa quyển tự học Lý, mấy trăm câu chọn đáp án đúng, hoặc là mấy chục từ mới. Còn đối với tôi mà nói, đó là sau khi đau khổ đấu tranh, trong đầu là một khoảng không rộng tuếch không hề được vui lấp, là khoảnh khắc mặt trời mọc rồi lặn, là nỗi chán nản bởi không tồn tại chút dấu vết của chiến tích nào.

Bởi vậy, mỗi khi tôi phát hiện ra màn đêm buông xuống không hề báo trước, trong lòng đều xuất hiện chút hoang mang, bối rối lạ, trong vòng một tiếng rưỡi không tài nào có thể tiêu tan, nói ra thì lại thành làm quá lên. Lúc ấy rất muốn có thể nắm lấy tay của một người nào ấy bên cạnh, nhưng tôi nghĩ, Dư Hoài không thể nào hiểu được cảm xúc đó của tôi.

Bất hạnh là tôi là loại người không vui nhất hành tinh này, không có năng lực, lại không có chí tiến thủ; không có tài năng thiên phú, lại không có mơ ước; càng nỗ lực, càng phiền muộn.

Mỗi buổi sáng tôi mất phương hướng, không biết làm gì, cũng không có cách nào có thể kéo dài nó ra, thời gian đều nhích dần nhích dần, sau đó quẳng tôi về vạch xuất phát.

Ngày qua ngày, tôi bị thế giới dần lãng quên, bị rơi rụng trên con đường đời.

Dư Hoài làm sao có thể hiểu được chứ? Cậu ấy là người còn đi nhanh hơn cả thời gian.

“Cậu sao thế?” Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là tôi mở miệng hỏi trước.

Dư Hoài nói không chờ mẹ mình, nhưng cậu ấy cũng không hề về nhà. Từ lúc gặp mẹ, cậu ấy có gì đó không đúng lắm, khác hẳn với bình thường. Tôi muốn biết nguyên nhân.

Tất nhiên nói về nhà nhưng lại ngồi đây, nguyên nhân của tôi rất đơn giản.

Bởi vì cậu ấy.

“Không có gì.”

Tôi từng đoán đến khả năng này nên không thấy quá thất vọng. Dù sao cũng là chuyện của người khác, nếu lúc này Dư Hoài hỏi tôi cô Tề là ai, tôi nghĩ tôi cũng sẽ giống như cậu ấy, không chút do dự kiểm đại một câu trả lời.

“Chỉ là tôi thấy mẹ tôi rất phiền.”

Tôi vừa xây dựng hình tượng đặc biệt thấu hiểu, đặc biệt khoan dung, phút chốc đã bị cậu ấy phun một câu quá thẳng làm san bằng tất cả.

“Đây là thời trẻ trâu.” Tôi nói sâu xa.

“Không phải.” Cậu ấy kiên quyết phủ nhận, không hề có ý đối đầu với tôi.

Tôi cũng không biết nói gì nữa, để làm dịu cảm xúc của cậu ấy mà đi khen ngợi tán dương một người phụ nữ trung niên chẳng hề quen biết, đó không phải sở trường của tôi. Còn chưa tính đến cái câu không đầu không đuôi của mẹ cậu ấy: “Nhe răng ngoác miệng ra cười cái gì”, tôi đã thấy không thoải mái cho lắm rồi.

Thôi, nhà nào chẳng có một đống chuyện chẳng ra gì.

Vậy là chúng tôi chẳng còn gì để nói rồi, cứ ngồi sánh vai nhau như vậy, nghe tiếng người bên khu giảng đường ngày càng nhỏ dần, chỉ còn lại một lối sáng đèn nơi xa xa.

Tự dưng lòng thấy bình yên.

Tôi nhớ đèn cô Tề.

Tôi nghĩ nếu như hôm nay mẹ tôi đến họp phụ huynh, biểu hiện nhất định không tốt bằng cô Tề, thậm chí có thể nói ra mấy lời mà tôi có thể mất hết cả mặt mũi trước mặt Dư Hoài. Lần đầu tiên tôi vui mừng vì cô ấy là một người ngoài lương thiện. Những phép giao tiếp lịch thiệp tối thiểu, chỉ có “người ngoài” mới thoải mái tuân thủ, cẩn thận cách xa con đường mang tên là ranh giới tôn nghiêm. Người thân không phải là không hiểu, chỉ là cảm tính đã nhấn chìm con đường đó, không chút kiêng dè mà đi lệch hướng đó.

Còn về lúc nhìn thấy tờ kết quả học tập của tôi, cô ấy nghĩ gì, phút chốc tôi lại chẳng bận tâm nữa. Dầu cô ấy trong bụng đang cười chế giễu tôi thi vào được Chấn Hoa nhưng chỉ là tầng lớp thấp nhất, dầu cô ấy có đang nghĩ đến con trai mình, nhắc nhở nó lớn lên nhất định không được vô dụng như tôi... dầu cô ấy đang nghĩ gì đi chẳng nữa, tôi tin cô ấy cũng sẽ không tiết lộ ra một chân tơ một kẽ tóc cho tôi biết.

Đây là đối đãi từ bi nhất giữa người và người, tôi nào có thể không cảm kích.

No. 103

Tối đó, chúng tôi ngồi đó tâm sự rất nhiều. Tôi nghe Dư Hoài kể về những nhân vật thần kì, những huyền thoại của trường đại học sư phạm hệ trung học phổ thông. Đối chiếu với những người những việc mà hiện tại và tương lai tôi sẽ gặp, sẽ động chạm tới, lần đầu tiên tôi có cảm giác mình đang sống trong một mạng lưới rộng lớn.

“Giỏi thật.” Tôi nói hết sức chân thành. Không biết có phải là tỉnh ngộ sau khi chịu đả kích hay không: “Thật ra trong số những người mà cậu mới nói, có một số người tôi từng nghe quá, tất nhiên còn giỏi hơn nhiều so với những gì tôi và cậu nói. Cậu biết mà, lời truyền lại, đều được tăng bốc lên mấy lần.

“Có gì giỏi giang đâu, những người này ba năm sau cậu đều biết, sẽ trở nên vô cùng quen thuộc, cậu sẽ càng ngày càng nhận ra họ cũng chẳng có gì là to tát hết.”

Quen rồi thì chẳng có gì là to tát. Sau đó xa rời nhau, càng ngày càng trở nên xa lạ, nhìn bọn họ đứng ở một lĩnh vực khác, quả nhiên đã trở thành người xuất sắc hơn, còn điều mà tôi giỏi nhất chính là từng quen với họ.

Tôi không muốn nói chuyện càng ngày càng đau lòng.

“Còn ngài Dư Hoài, ngài cũng trở thành huyền thoại như thế thì sao?”

Tôi cười hỏi.

“Ừm, cậu ta à, thật sự rất “to tát” đấy!” Dư Hoài mặt vô cùng nghiêm túc.

Ừ, tôi biết, nhưng tôi không nói ra.

“Cậu hối hận vì đến Chấn Hoa không?” Dư Hoài đột nhiên hỏi chẳng có đầu có đuôi gì hết.

Tôi không ngờ cậu ấy có thể đột ngột hỏi tôi như vậy, hỏi quá thẳng nhưng lại không mang đến cho tôi cảm giác bị xúc phạm. Lần đầu tiên tôi rất muốn gật đầu nhưng không biết cái gì khiến cổ tôi cương cứng, tôi không hề vui vẻ, sáng khoái trả lời như tôi tưởng tượng.

Chấn Hoa không tốt ư? Tuy không hợp với tôi hiện giờ nhưng để tôi lựa chọn lại từ đầu, thật sự tôi sẽ không chọn Chấn Hoa ư? Khi bố tôi giúp tôi

điền hai chữ “Chấn Hoa” vào bảng nguyện vọng, tôi có ngăn ông hay không?

Tôi quay đầu nhìn Dư Hoài, khuôn mặt cậu ấy lúc nhìn nghiêng trong màn đêm không hề mơ hồ chút nào, song lại có cảm giác không thể nào chạm tới. Nơi đây thật sự làm tôi ngập tràn cảm giác thất bại, nhưng người đánh bại tôi, lại không hề khiến tôi chán ghét.

Khu hành chính liền với khu phòng thí nghiệm và khu giảng đường, hai bên hành lang đều có đèn, chỉ có những kẻ ngồi ở giữa như chúng tôi giống như con trùng bị vây hãm trong bùn lầy.

Tôi khẽ thở dài, tựa lưng vào tấm kính, một lát sau đã cảm thấy cái lạnh tê tê.

“Tôi không hề hối hận khi đến đây.” Tôi nói một cách chắc chắn.

Tôi chỉ là hối hận, tại sao tôi lại ngốc đến thế.

Dư Hoài cười.

“Cảnh Cảnh?”

“Ừ?”

“Chúng mình mãi ngồi cùng bàn nhé.” Cậu ấy nói không đầu không đuôi, không biết từ đâu nói câu này.

Trái tim tôi trong giây lát như muốn nhảy múa.

Thời gian không những không mang tôi đi, mà còn khiến tôi lùi một bước lớn, lùi về một buổi chiều nắng vàng nào đấy, cậu ấy nói với tôi, Cảnh Cảnh, chúng ta ngồi cùng bàn đi.

Chúng ta ngồi cùng bàn đi, chúng ta mãi ngồi cùng bàn nhé.

“Được.” Tôi nhìn cậu ấy, gật đầu.

Đây là một việc mà không phải do tôi làm chủ, nhưng tôi lại đưa ra quyết định rất nhanh.

No. 104

Khi nghe thấy tiếng người vọng từ khu giảng đường tới, Dư Hoài nhảy từ bệ cửa sổ xuống.

“Sao cậu còn chưa về nhà?”

Một chuyện đáng lẽ phải hỏi từ một tiếng rưỡi trước bây giờ cậu ấy mới hỏi, rốt cuộc khiến tôi càng thêm mơ hồ. Dư Hoài phúi phúi mũi, nhìn tôi không có động tĩnh gì, liền ngược mắt lên nhìn tôi.

“Đừng nhìn người khác như thế, sẽ có nếp nhăn!” Tôi nghiêm túc chuyển đề.

“Tôi có chuyện phải làm, cậu về nhà đi.” Cậu ấy không tiếp tục hỏi tôi lí do tại sao nữa, mà lại lắc lắc tay như đuổi đứa trẻ con về vậy.

“Chuyện gì?”

“Dù sao cũng không liên quan đến cậu.”

“Mẹ cậu muốn dứt lốt cho Trương Bình?”

“Mẹ cậu mới phải đi dứt lốt ấy!”

“Vậy cậu thần bí thế tính giờ trò gì hả?”

Vẻ mặt của Dư Hoài như bị táo bón, tôi thấy cứ ép người ta thế cũng không tốt nên cũng nhảy xuống, đeo cặp sách, phìền phìền nói, được rồi được rồi, tôi về nhà, cậu nhanh đi cửa sau đi.

Dư Hoài lần đầu tiên không tiếp lời đôi co với tôi, lại vẫy tay với tôi, nói qua ngã tư phải cẩn thận rồi quay lưng chạy về khu giảng đường.

Tôi cũng bước nhanh về phải thang máy.

Lúc cậu ấy rẽ về khu giảng đường, tôi cũng quay người chạy theo.

Hành động vô cùng thuần thục lành nghề.

Tôi có khí chất làm mấy việc không chính đáng.

Dư Hoài không hề đi vào phòng học. Lớp chúng tôi nằm ở đoạn giữa khu giảng đường chỗ tầng hai khu A, họp phụ huynh của mấy lớp tầng hai vẫn chưa kết thúc. Dư Hoài có một mình đứng ở đoạn cách cửa sau lớp tôi một khoảng nhỏ, đưa mắt nhìn qua kính theo dõi tình hình bên trong.

Tôi cũng chỉ có thể đứng ở chỗ rẽ từ xa chốc chốc lại trộm nhìn chút đỉnh, hành lang không hề có cột , vô cùng bất lợi cho nghiệp vụ của tôi.

Nhưng hành động của Dư Hoài làm tôi vô cùng khó hiểu, chẳng giống học sinh xuất sắc chút nào, chỉ có gây ra họa lớn mới không yên tâm mà chạy đến xem tiến độ của buổi họp phụ huynh chứ? Hay là mẹ cậu ấy vô cùng nghiêm khắc, chỉ cần không đạt được vị trí đứng đầu, về nhà liền bị phạt quỳ?

Tôi đang suy nghĩ lung tung , cậu ấy liền nhẹ nhàng quay người lại, dọa tôi vội vàng nấp đi.

Thở phào một hơi, tôi mới nhớ ra trong cặp tôi có máy ảnh, chỉ cần để ống kính thò ra, bật chế độ video không phải là được rồi sao, dù sao ống kính cũng bé như vậy, cách tận mấy chục mét, ánh sáng lại yếu thế này, cậu ta nhất định sẽ không chú ý đến.

Vậy là tôi cứ như vậy mà làm, lúc đầu còn chưa chuẩn bị xong, “tách” chụp một tấm, tôi vội vã thu tay về, cúi đầu điều chỉnh lại chế độ quay video.

Sau đó tôi cảm thấy có người đang nhìn tôi.

Là β. Cậu ấy đang nhìn tôi một cách vô cùng kì quái.

“Sao cậu lại biến thái như thế chứ?” Cậu ấy đau khổ thốt lên.

“Cậu còn đi thuê bố rồi, còn có mặt mũi mà nói tớ à?”

Lần đầu khẩu này tôi thẳng, β quệt quệt mũi, không đáp nữa.

“Cậu thuê bố chưa?” Tôi tiếp tục nói chen vào.

“Bọn họ không có khí chất làm bố của tớ.” β phìền muồn lắc lắc đầu:
“Cậu đang làm gì thế?”

“Thế cậu lại đang định làm gì?” Tôi tránh trả lời câu hỏi của cậu ấy.

“Tớ định đính thân đi nói chuyện với Trương Bình, cuộc đời vẫn là để mình nắm lấy.” Cậu ta còn phụ họa thêm tư thế nắm chặt tay lại, làm người ta không kìm nổi phải nhìn thẳng.

Tôi vô cùng phục cô ấy, những lời sáo rỗng đến miệng cô ấy bỗng dừng thành những lời triết lí làm sao.

“Rốt cuộc cậu đang làm gì vậy?” Cậu ấy hỏi tôi lần hai.

“Tớ đang đợi mẹ.” Tôi tiện miệng chém một câu.

“Chờ mẹ sao mà như đi làm cướp thế? Đến cửa lớp mà chờ, đi cùng tớ.” Cô ấy lôi tay tôi kéo tôi về phía cửa lớp, tôi không kịp vùng vẫy chống cự, cứ thế bị cô ấy lôi đi, tông về phía hành lang.

Cũng may cửa sau lớp lúc này liền mở ra, các phụ huynh ùn ùn kéo ra, như chướng ngại do trời tạo nên, làm lấp đi khoảng trống giữa tôi và Dư Hoài. β căng cứng, mặt lộ ra sắc sợ hãi, buông tay tôi ra, lúc này tôi nhìn thấy Dư Hoài đi vào cửa sau, như chút an ủi cho β , cô ấy liền vội vàng vàng chạy theo sau.

“Cảnh Cảnh, cậu đâu rồi, cậu có dũng khí không thế?”

“Cuộc đời phải do chính mình nắm lấy.” Tôi ném cho β một câu.

No. 105

Thật sự tôi thấy khó hiểu, không hiểu các phụ huynh bao quanh bọc giăng tầng tầng lớp lớp thế để làm gì. Tuy mẹ tôi nếu ở đây cũng sẽ làm như vậy.

Lúc này, những khuôn mặt tha thiết chờ mong đang bao vây Trương Bình, đằng sau những lo lắng sốt ruột ấy, thực ra chính là lòng không tin tưởng vào con cái của chính mình nhỉ? Tôi còn nhớ lúc tôi học cấp một, cũng từng muốn cùng bố mẹ cùng về mà chờ ở hành lang. Lúc ấy, cửa vừa mở, phụ huynh của lớp trưởng và trung đội trưởng bao giờ cũng là nhóm người đầu tiên về trước, con cái của họ ưu tú như vậy, còn có gì đáng để hỏi chứ?

Còn về sự mất niềm tin với con cái rốt cuộc là xuất phát từ sự hiểu biết đối với con cái mình hay là từ bảng điểm và sự biểu dương của thầy cô chủ nhiệm trong buổi họp phụ huynh?

Tôi từng hỏi bố tôi chuyện này, ông nói, trên đời này làm gì có lòng tin không có nguyên do, kể cả là giữa bố mẹ và con cái cùng cần phải có hành động thực tế để đạt được sự tôn trọng.

Lúc đó tôi bị bố mình cho uống bùa mê, còn thấy rất có lí: “Con cần dùng hành động thực tế để lấy được lòng tin và sự tôn trọng của bố mẹ, Cảnh

Cảnh, hiểu không?”

Sau này, dần dần trưởng thành rồi, tôi càng ngày càng mơ hồ. Hành động thực tế là gì chứ? Là thành tích sao? Là bảng xếp hạng à? Không có cha mẹ nào tin rằng con mình ngốc, yếu kém hơn người khác, nói con mình ngốc cũng như mắng mình đần độn vậy. Cho nên nguyên nhân của thành tích trượt dốc chỉ có ~ giả thiết, cậu không chăm chỉ học hành, cậu ham chơi, cậu yêu sớm, cậu học mấy cái hư hỏng, cậu...

Chỉ vì một bậc xếp hạng mà có lòng tin, chỉ vì một bậc xếp hạng mà nghi ngờ lẫn nhau.

Cho dù không tồn tại tình yêu và niềm tin không có nguyên do, vậy bản thân cái nguyên do đó, cũng quá yếu đuối, cứng nhắc đi.

Nuôi đứa con là bạn mấy chục năm nay, Trương Bình là một người lạ, thật sự hiểu những đứa trẻ đó đang nghĩ gì hơn bạn ư?

Cũng may hôm nay người đến là cô Tề, tôi nhìn thấy từ xa cô Tề thu dọn đồ đạc sau đó đi ra ngoài, cứ tránh sang một bên đã, đợi cô ấy đi rồi, mới đi từ cửa sau vào.

Dư Hoài không hề chú ý đến tôi, cậu ấy ngồi ở hàng thứ hai tổ một sát cửa sổ, nhìn chăm chăm bóng lưng mẹ mình. Là một học sinh xuất sắc đứng top đầu lớp, mẹ cậu ấy trong lúc này lại sốt sắng nở nụ cười, đứng trong vòng người vây quanh Trương Bình, chau mày bất mãn với người phụ nữ đang ba hoa không ngừng, lời tay Trương Bình hỏi đông hỏi tây, không hề hay biết cậu con trai của mình đang nhìn mình chăm chú.

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, liền đi ra khỏi phòng học, đi từ hết cửa trước đến cửa sau. Dư Hoài cách cửa trước một biển người, cậu ấy nhất định không phát hiện ra tôi, nhưng kể cả như thế tôi vẫn nghe rõ mồn một từng lời mẹ cậu ấy nói với thầy giáo.

Tôi vô tình quên bém mất hành động của mình biến thái đến mức nào.

Tôi cảm thấy, khoảng khắc nguy cấp không thể có quá nhiều hoạt động tâm lí quá dữ dội hay quá sâu sắc.

Rất trùng hợp, tôi vừa đi đến cửa trước thì nghe thấy mẹ Dư Hoài bắt đầu nói chuyện.

“Thầy Trương, tôi là mẹ của Dư Hoài.”

Trương Bình cười, liền không thấy trời đất gì nữa.

“Ồ, xin chào xin chào, Dư Hoài là một học sinh rất xuất sắc, tôi không cần phải nhắc nhở chút gì về chuyện học hành, em ấy vừa có tự lập lại vừa thông minh. Nói tóm lại rất có tiền đồ, cô không cần lo lắng đâu ạ.”

Tôi đoán rằng Trương Bình cũng được ba hoa đủ rồi, còn không chờ mẹ cậu ấy nói câu gì đã như được bật công tắc, điên cuồng nói hết cả phần của người khác.

Nhưng Dư Hoài cũng không có gì đáng phải lo lắng cả, rất có tiền đồ, ừm.

Tôi đứng ở bên khoanh tay, điên cuồng gật đầu, cũng không biết bản thân có được hưởng chút quang vinh gì từ vụ này.

Sau đó, tôi lại nghe thấy giọng khẩn thiết của mẹ Dư Hoài: “Thầy Trương, nguyên nhân tôi muốn tìm thầy là có thể đổi chỗ cho Dư Hoài không? Vẫn là để nó ngồi cùng một bạn nam đi.”

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Người Ngoài Cuộc

No. 106

Bạn nói xem, trên đời này thật sự tồn tại thứ gọi là tâm linh tương thông ư?

Ví dụ như khoảnh khắc mẹ Dư Hoài nói ra câu đó, Dư Hoài liền bước đến phía bục giảng, vừa hay qua một nhóm phụ huynh, nhìn thấy cả tôi.

Tất nhiên nếu bố tôi biết, nhất định sẽ không tán đồng quan niệm về số mệnh đó của tôi, dù sao tôi cũng đã đứng ở đây, chỉ cần không phải bị mù, sớm muộn cũng nhìn thấy tôi mà thôi.

Dư Hoài lặng đi một lúc, sau đó coi như không nhìn thấy tôi, quay đầu đi, gọi lớn: “Mẹ!”

Mẹ Dư Hoài lải nhải thêm một lúc, có lẽ là không ngờ mình bị bắt tại trận, mặt trong chốc lát lộ ra nét hoảng hốt. Nhưng bà vẫn là mẹ, trong tình huống này phải cương quyết cứng rắn, lơ Dư Hoài đi, sau đó tiếp tục nhìn thẳng vào Trương Bình.

Vậy là đến lượt Trương Bình ngồi đực ra ở đó.

“A ha ha ha ha ha, mẹ Dư Hoài thật là cổ hủ quá đi, ha ha ha ha.” Mặt Trương Bình căng cứng như được bôi một lớp keo nước vậy: “Bây giờ là thời đại nào rồi...”

Những phụ huynh đứng xung quanh đều lộ ra vẻ mặt vô cùng kì lạ, dù sao đề nghị trước mặt nhiều người như thế, con trai lại còn đứng bên cạnh,

hành động này thật sự có chút ngốc nghếch.

“Thầy Trương không biết đó thôi, nó nói dối tôi đấy!” Mẹ Dư Hoài dường như cảm nhận được sự phê bình của thầy giáo và mọi người xung quanh, bắt đầu gấp gáp: “Nó đồ dành tôi nói, bạn cùng bàn là một cậu bạn, nó biết tôi nhất định không cho nó ngồi cùng bàn với một bạn nữ, nó cấp hai đã cùng bạn cùng bàn...”

“Mẹ!”

Dư Hoài 17 tuổi, giọng không thuộc loại ồm ồm nhưng trong khoảnh khắc này, thật sự khiến tất cả mọi người trong phòng học đều cộng hưởng.

Ấy, trong lúc này tôi lại có thể nghĩ ra loại danh từ cao cấp thuộc phạm trù Vật lí này.

Toàn bộ tĩnh lặng mấy giây, mặt mẹ Dư Hoài giật giật, còn Dư Hoài thì im lặng nhìn Trương Bình, thần thái vô cùng kiên quyết.

Hóa ra vừa nãy tôi rất chột dạ. Chống hông lên đến đây rình, lại còn bị phát hiện lúc mẹ con nhà người ta đang đấu khẩu kịch liệt, tôi không xa xỉ nghĩ đến chuyện sau này Dư Hoài sẽ tha cho tôi.

Nhưng Dư Hoài như thế này cảm giác rất xa lạ, xa lạ đến mức tôi quên mất luôn cả hoàn cảnh của bản thân hiện giờ. Cậu ấy chỉ hét lên hai tiếng mẹ, không chau mày càng không trợn mắt, nhưng trên mặt lại hiện ra sự lạnh nhạt trước nay tôi chưa từng thấy, khiến tôi cảm thấy mình bị bài xích khỏi chuyện giữa họ. Người mẹ Dư Hoài nói đến đích thị là tôi, nhưng tất cả mọi người ở đó đều không đoán được, bọn họ đang đấu nhau vì một người trong quá khứ, chuyện này không liên quan gì đến tôi.

Cậu ấy nói dối. Cậu ấy biết mẹ mình sẽ không cho cậu ấy cùng bàn với con gái. Cấp hai cậu ấy với bạn cùng bàn...

Với bạn cùng bàn làm sao cơ?

Tôi đột nhiên có chút hụt hẫng.

No. 107

Trương Bình lúc này hăng giọng.

“Mẹ Dư Hoài à, tôi có thể hiểu được cô, dù sao ở cái tầm tuổi này, bạn cùng bàn nếu là một cô bé xinh đẹp thì sẽ khiến phụ huynh không yên tâm.”

Khi mà Trương Bình nghiêm túc, có được sức thuyết phục hiếm có.

“Nhưng bạn cùng bàn của Dư Hoài là Cảnh Cảnh mà, không sao đâu.”

Không sao cháu chẳng chút chút ý.

Tôi đang chảy máu do nội thương trầm trọng thì nghe được một tràng cười khà ố bên ngoài cửa, không cần nhìn cũng biết là β.

Còn Trương Bình nghe thấy tiếng cười liền quay đầu nhìn ra ngoài, kết quả nhìn thấy tôi.

Vẻ mặt của tôi chính là như viết bảy chữ lên trên mặt: “Thầy dám nói lại lần nữa không?”

“Ồ, Cảnh Cảnh cũng chưa đi à? Cảnh Cảnh, ôi, Cảnh Cảnh, phụ huynh của em đâu rồi nhỉ? Chúng tôi đang định nhắc đến em đây.” Trương Bình cố cứu vãn tình hình, nói loạn hết cả trật tự từ. Thầy nặn ra nụ cười từ bi bác ái của giáo sư trên năm mươi, vẫy vẫy tay với tôi, ý nội dung nói chuyện không có chút gì đáng xấu hổ hay có gì đáng phải ngượng ngùng cả. Còn mẹ Dư Hoài dường như còn muốn học máu hơn cả tôi, bà ấy nhìn tôi, không biết có nên...

Cười một chút, sau đó khước miệng hơi giật giật, cuối cùng quay sang nhìn Trương Bình.

“Nếu Cảnh Cảnh cũng có ở đây, tôi sẽ nói thẳng suy nghĩ của mình” Trương Bình vừa cười hai tiếng, bây giờ liền lấy lại trạng thái bình tĩnh, nghiêm túc: “Việc này, mẹ Dư Hoài à, tôi cũng phải nói lời công đạo.”

Trương Bình dè chừng nhìn tôi, nhìn mẹ Dư Hoài rồi nhìn Dư Hoài.

“Cảnh Cảnh là một đứa trẻ tốt, Dư Hoài cũng thế! Đứa trẻ ngoan thì trong lòng đã tính sẵn, lo lắng của cô tôi có thể hiểu được, nhưng cũng phải lo lắng đúng chỗ đúng chuyện một chút, ít ra tôi cũng không nhìn ra chút nguy cơ xảy ra bất kì chuyện gì không thỏa đáng. Nếu thật sự có, không cần cô phải nói, người thầy chủ nhiệm là tôi cũng sẽ có hành động thích hợp. Với giáo dục mà nói, tôi cũng có chút hiểu biết. Bọn trẻ tầm tuổi này vẫn phải dựa vào gợi mở và tự giác, nếu không tôi sẽ đổi cho em ấy ngồi cùng một học sinh nam, Dư Hoài cũng vì thế mà không chút phản đối. Trên có chính sách, dưới có đối sách, chút này thì các vị phụ huynh cũng phần nào hiểu được chứ!” Mọi người xung quanh cũng phối hợp với Trương Bình làm bộ dạng “lo lắng bất an.”

Câu nói này của Trương Bình đường đường chính chính xoay chuyển tình thế, nắm chặt thế chủ động trong tay, nhưng mẹ Dư Hoài vẫn chưa đạt được ý mình muốn. mấy lần định mở miệng chen lời vào thì lại bị Trương Bình cướp lời trước.

“Mẹ Dư Hoài à, xin cô hiểu cho, sắp xếp chỗ ngồi trong lớp đều rất công bằng, chuyển chỗ tùy tiện như thế, tôi không biết ăn nói sao với các vị phụ huynh khác.”

Mẹ Dư Hoài nhếch miệng nhưng lại nhìn thấy nét mặt hiền hòa của mọi người xung quanh liền biến sắc mặt: “Thầy Trương, cảm ơn thầy, hôm khác tôi đến tìm thầy nói chuyện riêng, nguyên nhân không tiện nói ở đây.”

Nói xong câu nói cứng nhắc đó, mẹ Dư Hoài liền quay lưng đi về, cũng không ngoảnh lại gọi Dư Hoài đi theo. Lúc đi qua tôi, mẹ cậu ấy có cố ý dừng lại một chút, mặt cười gượng gạo, có chút không tự nhiên: “Cảnh Cảnh, thật ngại quá, bác không có ý nhắm vào cháu đâu, đừng trách bác nhé. Cháu là một đứa trẻ tốt.”

“Cháu là đứa trẻ tốt” ở cuối câu hiển nhiên là lời nói trước mặt, coi như là sự an ủi đối với kẻ bị lôi vào trong cuộc là tôi.

Bà cũng biết là tôi vô tội.

Cái loại vô tội này không hề đem đến cho tôi chút hoan hỉ được giải oan nào. Khiến tôi bối rối, chính là loại vô tội này.

Tôi không dám nhìn Dư Hoài, nhân cơ hội mẹ cậu ấy đi ra ngoài tôi cũng theo đó mà chuồn đi.

No. 108

Vừa đi ra khỏi cửa, β liền đứng chặn ở trước, mặt vô cùng thần bí, nói: “Tớ nghe thấy hết rồi, nhưng tớ sẽ không nói ra đâu, có phải thấy tớ rất có ý tứ không?”

“Cậu nghĩ tất cả phụ huynh trong lớp đều bị câm hả?” Tôi thấp giọng phản biện.

“Aiz, người khôn suy nghĩ trăm đường tránh sao khỏi một khắc sai sót chứ!” Cậu ta lấp liếm: “Xem ra càng về sau càng kịch tính đây. Nhưng không sao, không liên quan gì đến cậu, đừng lo.”

Tôi mặc kệ cậu ta, chỉ biết nói những chuyện không nên nói thôi.

“Hay là cậu chỉ mong sao chuyện này có liên quan đến mình?” Cậu ta lăm la lăm lét nhào tới phía tôi.

“Tự cầu phúc cho bản thân đi.”

Tôi xốc lại cặp sách đi về phía trước, lúc đi đến thang máy thì vừa hay chạm mặt một toán phụ huynh đang xuống tầng. Tôi hòa mình vào dòng người, cũng như con cá chết chìm trong nồi nước sôi, không thấy đau đớn mà chỉ thấy náo nhiệt.

“Con tôi về nhà đều nói, Lâm Dương không thi đứng đầu bảng trường thì không quen.”

“Tôi lại thấy đó là chuyện tốt, cần có nhiều đả kích chông gai hơn nữa, tránh thuận lợi quá sinh ra ngạo mạn, tên nhóc đó mấy năm trước đã bắt đầu giở trò bằng mặt không bằng lòng với tôi rồi.”

“Dương Dương ngoan như vậy, cô đừng đòi hỏi cao quá, tôi thì chỉ buồn lòng thằng Tương Xuyên nhà tôi. Đều là nửa người lớn rồi, vậy mà chuyện gì cũng không để tâm, suốt ngày mơ mơ màng màng, cô nói phải làm sao bây giờ?”

Trong quá trình xuống lầu, tôi bị dòng người đưa đẩy, cuốn vào cuộc nói chuyện liên miên của họ. Tất cả những phụ huynh bên cạnh tôi đều không ngừng nói chuyện đầu đầu, đặc biệt là hai người phụ nữ đứng sau lưng tôi. Có lẽ là bạn quen biết lâu năm, chủ đề câu chuyện chuyển từ thành tích học tập của hai tên con trai sang cái túi LV giả của cô giáo chủ nhiệm xộc xệch. Đến tầng một thì câu chuyện đã phát triển đến không biết mùa đông năm nay đơn vị hàng cuối năm có phải lại phát gạo hay không, về nhà người đàn ông nhất định phải đi giúp đỡ...

No. 109

Tôi dẫn người ra nghe, đột nhiên trong đầu lóe lên một tia sáng.

Lâm Dương, không phải là bạn cấp hai của Dư Hoài sao? Cậu ấy trước đây từng nhắc đến bạn cậu ấy có những ai nhỉ? Trong đầu tôi dần dần hồi

tưởng lại sự kiện thoát chết ở quán net mà Dư Hoài từng nói qua: hình như có Lâm Dương và người con mà cô vừa này có nhắc đến – Tương Xuyên, còn có một cậu bạn, à, còn có một cô bạn rất xinh đẹp – Lăng Tường Xuyên, à ừ, cậu ta là nữ, không tính.

Tôi vừa nhập tâm suy nghĩ và chậm rãi bước ra cổng trường, nhìn thấy xe buýt đen kịt người là người, tôi liền giơ cánh tay cứng nhắc ra, xa xỉ gọi một chiếc taxi.

Tài xế lăm chuyen, hỏi: “Ồ, bạn học nhỏ, vừa kết thúc buổi họp phụ huynh, phụ huynh của em đâu?”

Tôi nhếch miệng: “Đi chuẩn bị rồi.”

“Chuẩn bị gì cơ?”

“Dao thái rau ở nhà cùn rồi, họ về nhà trước để mài.”

Lúc trên xe tôi có gọi điện về nhà, Trương Phàm nghe máy. Lúc này tôi mới nhận thức được một việc, cô Tề giúp tôi đi họp phụ huynh, bố tôi không có nhà, vậy thằng bé Trương Phàm tối ăn gì chứ?

“Không sao, chị ơi, em ăn bên nhà bà ngoại rồi.”

“Cô... mẹ em về chưa?”

“Vừa về ạ, mẹ đang định gọi chị hỏi chị đang ở đâu, nhắc chị mau về nhà ăn cơm.”

“Vậy bố chị đâu?”

“Chú Cảnh vẫn chưa về nhà. Mẹ em nói, chú đi ăn cơm cùng giám đốc rồi. Chị đang ở đâu thế?”

Tôi gọi mẹ nó là cô Tề, nó gọi bố tôi là chú Cảnh.

“À, vậy không có chuyện gì rồi, chị...” Tôi lục tung bồ mừi mô.

“Là thế này, chị có một bạn, à, là nữ.” Tôi bổ sung một câu, đề phòng bất trắc: “Chị ấy trong kì họp phụ huynh có chút không thuận lợi, chị ở bên chị ấy một lúc, cho nên về muộn. Chị lập tức về nhà ngay, để mẹ em khỏi lo lắng không đâu, à đúng rồi, chị ăn cơm rồi, đừng để phần của chị nhé.”

Tôi không muốn ăn cơm riêng với cô Tề khi mà bố tôi không có ở đó.

Có một số người thật sự không phải là ghét, thậm chí qua lại nhiều rồi bạn còn tán thưởng họ, tiền đề là không đặt hai người vào tình huống ngượng ngùng nào.

Nếu cô Tề không phải là mẹ kế của tôi, tôi nghĩ tôi cũng sẽ rất thích cô ấy.

Không biết là do cô ấy cố ý làm như vậy hay do mối quan hệ của chúng tôi khiến cô ấy phải làm như thế, sự khách sáo giữa tôi và cô Tề giống như một bức tường trong suốt phân cách đôi bên. Bố tôi là một cánh cửa, còn bây giờ cánh cửa này đã đóng rồi.

Tôi cũng không muốn nghĩ xem cô ấy có chăm chú ngâm cứu tờ bảng điểm rồi loạn mà Trương Bình phát cho hay không? Liệu có vô cùng nhàn hạ hay có chủ tâm đi tính toán xem tôi đứng ở vị trí thứ mấy trong lớp – việc mà sau bao ngày cầm tờ bảng điểm tôi cũng chưa từng làm. Về phần tôi, tờ giấy bảng điểm bị tôi nhét vào đáy cặp sách, bị vô số loại mép sách giáo khoa, vở bài tập giày xéo cho tan nát, nhăn như một cánh cửa chớp rách tươm.

“Bác tài xế!”

“Sao thế?”

“Bác có thể đi chậm chút không?”

“Đi chậm một chút?”

“Vâng, chính là như vậy, nhưng cứ có đèn đỏ thì bác dừng nhé.”

“Sao cơ, chẳng lẽ trước đây thấy đèn đỏ thì bác không dừng à?”

“Không phải, không phải vậy...” Tôi cũng không biết phải giải thích thế nào, nói với bác ấy bây giờ tâm trạng tôi rất tồi tệ, hi vọng bác ấy đi lòng vòng chút ư? Đây không phải là có bệnh à?

“Không muốn về nhà chứ gì?” Bác tài xế đột ngột hỏi.

“Vâng.”

“Bác khuyên cháu, hòa thượng chạy đâu cũng không thoát nổi đất chùa, sớm chết sớm siêu sinh, cháu về nhà càng muộn, dao thái rau bố mẹ cháu mài càng sắc...”

Ông bác này còn nhớ cả câu này, tôi trợn ngược mắt.

“Cô nhóc à, bác đây còn có gương chiếu hậu đấy.”

“Bác tài xế, em sai rồi.”

Nhưng bác tài xế thật sự đi chậm lại, đáng lẽ ra rất nhanh là có thể về nhà tôi rồi, đến ngã tư quay vô lăng một cái, cứ thế đi thẳng là đến nhà tôi.

Tôi ban đầu còn rất cảm kích, sau nghĩ đến người ta vui không kể xiết lời kéo được một con nhóc không muốn xuống xe, máy tính tiền nhảy số đầy sung sướng, cuối cùng cũng là bố tôi trả tiền.

Vì thế tôi nên cảm ơn bố mình. Tôi rờ rờ túi quần, quyết định chơi sang một lần.

“Bác tài xế ơi, cứ chạy nhanh vào, trước mắt chờ cháu đoạn 50 tệ!”

“Được ngay!”

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Giấc Mơ Trong Đêm

No. 110

Quê tôi không được coi là một thành phố quá đẹp.

Phía Bắc thành phố đều có một khuôn mặt xù xì, thô ráp, gió bão mưa tuyết làm cho nó cách xa sự tự nhiên và tinh xảo, mà lưu thủy thành phố đều bị mấy tên lãnh đạo đui mù chỉ huy. Hôm nay trùng tu lại khu vực nội thành, ngày mai lại khai phá phía bên con sông lớn, các tầng lầu còn chưa xây dựng xong, thị trường đã đổi rồi, chỉ còn dư lại bộ mặt của mấy kiến trúc trùng trùng chót vót mang vẻ đẹp tầm thường, giống như những vết sẹo của mụn sau khi lở loét.

Đã từng, ý tôi là 100 năm trước, nó đã từng là một mỹ nhân. Người Do Thái, người Nhật Bản và người Nga lúc đấy đều định cư ở nơi đây, các kiến trúc cũ đó giờ bị xóa sạch, nhưng mà chính những kiến trúc lại hết sức là hài hòa.

Ngành công nghiệp nặng hoa quế có rất điều bất hợp lý, có rất nhiều thứ đều bị phá hủy.

Bố tôi nói, thời kỳ “Đại Cách mạng Văn hóa”, những nhà thờ đẹp đẽ kia, bảo tàng mỹ thuật và nhà ăn đều bị đập đi tương đối rồi, chỉ còn lại đồng đồ nát được hậu nhân tu sửa lại mà thôi, nhưng cũng đã tô trát lên hơi thở của thời hiện đại hóa rẻ tiền, các trường đại học qua bao nhiêu năm cũng rửa không sạch.

Trong lúc bố tôi nói về mấy thứ này, tôi nhất thời quên mất rằng ông là một người rất thích xem “Hoàn Châu cách cách” và mấy công chức đánh

Thái cực quyền.

Thế nhưng, tôi cũng không được nhìn thấy thành phố này ở thời kỳ đẹp nhất của nó. Nó đã từng khiến cho mọi người trên thế giới từ xa xôi vạn dặm đến đây, nhưng bây giờ, những người lớn lên ở nơi này, đều muốn rời bỏ nó.

No. 111

Tôi nghĩ đến Dư Hoài, nghĩ đến thời gian lúc hoàng hôn kia, tôi hỏi cậu ấy, có thể cùng nhau trồng một cái cây hay không.

Con người đều biết chạy, nhưng cây lại không có chân.

Nhìn ra bên ngoài cửa sổ cảnh con đường dưới ánh đèn lúc hoàng hôn, không hiểu tại sao đôi mắt có chút ẩm ướt.

Tôi không biết bản thân vì sao lại cảm thấy không vui.

Tôi cảm thấy mỗi một phần của con người tôi vẫn còn lưu lại trên bề cửa sổ ở khu hành chính tối đen đó, lần lượt vang vọng lại một câu nói, Cảnh Cảnh, chúng ta sẽ luôn ngồi cùng bàn nhé.

Ở sâu trong nội tâm, tôi vẫn luôn có một dự cảm, đây có lẽ là câu nói....nhất mà tôi có được từ Dư Hoài.

Cái gì nhất? Tôi không biết. Mà có lẽ là tôi biết rồi nhưng tôi lại không dám thừa nhận.

Ấy vậy mà trạng thái u mê lúc này trong buổi họp phụ huynh giờ đã giải phóng, lúc đó vẫn chưa xoay sở xong thông tin, giữa những hàng chữ, khóe mắt đuôi mày, đều hiện lên cửa sổ xe hết sức rõ ràng.

Dư Hoài nói dối mẹ cậu ấy rằng mình ngồi cùng bàn với con trai, là bởi vì cậu ấy có “tiền án”.

Đối tượng “tiền án” là bạn ngồi cùng bàn cấp hai của cậu ấy.

Cái này không khó để suy luận.

Nhưng mà “Cảnh Cảnh, chúng mình sẽ luôn ngồi cùng bàn nhé!” được coi là gì vậy? Là hoài niệm đối với người bạn ngồi cùng bàn cấp hai, hay là vì để chống lại mẹ cậu ấy?

Cuối cùng tôi vẫn khóc.

Xe đi đến nhà thờ cũ của người Do Thái. Ngoài cửa sổ đã là 100 năm trước, đằng sau nó là trường Chấn Hoa của thế kỷ XXI, chỉ có chiếc xe chở tôi bây giờ mới bắt được quãng thời gian trôi đi kia.

No. 112

Tôi tên là Cảnh Cảnh, hai người đặt tên cho tôi đều đã chạy đi khắp nơi, mang kết quả học tập vô cùng thâm thúy đưa cho người ngoài.

Người nói rằng luôn muốn ngồi cùng với tôi lại nói một đằng làm một nẻo.

Tôi là một vật kỷ niệm bị đem vứt đi, lại nhặt lên kỷ niệm của người khác.

Tôi đang ngồi ở phía sau khóc hu hu, xe chậm rãi đến trước cửa nhà tôi ở khu chung cư.

Nhưng lúc này tôi khóc theo quán tính, làm thế nào cũng không kìm được.

“Hu hu hu, bao nhiêu tiền ạ, huhuhu may là 50 đồng huhuhu, bác tài xế, bác thật chuyên nghiệp huhuhuhu...”

Bác tài xế bị tôi chọc cười.

“Cô nhóc, chưa cần đưa tiền vội, cháu cứ khóc đi.”

Ông ấy dùng giọng khàn khàn chậm rãi nói một câu, tựa như vừa chuẩn bị kêu, lời còn chưa dứt, tôi đã bắt đầu gào khóc rồi.

Bác tài xế châm một điếu thuốc lá, không giục tôi cũng chẳng an ủi tôi, chỉ mở cửa sổ ra một nửa từ từ hút thuốc, mặc cho tôi khóc đến tâm can liệt phế, bộ dạng giống như là vừa đi lên nhà sẽ bị bố mẹ chém chết vậy, trước tiên tặng cho bản thân 50 tệ tiền âm phủ.

Đợi đến khi tôi khóc tương đối mệt rồi thì cũng đã được mười phút. Tôi dùng khăn giấy lau nước mắt nước mũi, vẫn theo quán tính mà chảy ra, còn bị nấc cục nữa.

Đến tôi còn cảm thấy bản thân khóc vô cùng là chân thật.

“Bác tài xế, cảm ơn bác, bác thật tốt.”

“Không có gì, con gái bác tuổi cũng tương đương cháu. Nó giống cháu, mỗi lần họp phụ huynh xong về nhà đều không vui. Khóc đi, khóc đi, trẻ con thì cũng có nỗi khổ tâm của trẻ con mà.”

Mũi tôi lại có chút xon xot.

Sự thông cảm đến từ một người xa lạ luôn rất phiền tình.

“Có phải cảm thấy cháu và con bác rất giống nhau nên mới đầy ắp sự đồng cảm không?”

“Nào có!” Bác tài xế cười to ha ha: “Nếu nó mà cũng phá nhà như cháu thì bác đây đã sớm treo ngược lên đánh rồi!”

Lúc tôi về đến nhà đã sắp chín giờ. Tầng dưới nhà tôi có một đồng hồ dùng trong nhà bị hỏng không biết là của hàng xóm phương nào ném ở đó, trong đó có một cái gương vỡ đúng lúc phát huy tác dụng. Đèn ở tầng dưới

hồng rồi, tôi chỉ có thể giẫm lên tú quần áo sát bên cạnh cái kính đó, sau đó giờ điện thoại lên, dùng ánh sáng của màn hình chụp bản thân, nhìn một chút xem mắt có bị sưng đỏ lên không.

Sau đó nghe thấy đằng sau có tiếng kêu thảm thiết và âm thanh chạy như điên.

...Buổi tối ở ngoài giẫm phải một mảnh rác nhỏ nằm đối diện cái kính rọi ra ánh sáng xanh thẫm thực ra rất không có đạo đức xã hội, nhưng tôi cũng bị tiếng gào thét của đôi phương sợ đến còn nửa cái mạng.

Không quan tâm lại chiếu lần nữa, tôi chỉ có thể tùy tiện cầu Lưu Hải, cúi đầu đi lên lầu, lấy chìa khóa mở cửa.

Vừa mở cửa đã nhìn thấy trong phòng khách cô Tề đang dọn dẹp bát đĩa, ngửi thấy mùi cá rán tôi mới đột nhiên cảm thấy đói, rất rất đói.

“Cảnh Cảnh về rồi à?” Cô ấy không ngẩng đầu nhìn tôi mà chuyên tâm dọn dẹp xương cá ở trên bàn: “Có muốn ăn chút cơm không?”

“Có ạ.”

Giọng tôi hơi tắc, sau khi cô Tề nghe thế, ngẩng đầu nhìn tôi một cái.

Tôi đoán tôi sẽ làm thế nào chinh đốn bản thân, mắt chắc là vẫn còn đỏ, có giấu cũng không có tác dụng.

May mà cô ấy không hỏi gì, chỉ cười rất hiền từ rồi nói: “VẬY con đi thay quần áo trước đi, cô đi hâm nóng lại đồ ăn cho con.”

“Không cần hâm nóng đâu ạ, chan cùng với nước là được, con thích ăn cơm chan nước.” @@

“Ừm.”

Cô ấy quay đầu liền đi vào nhà bếp. Tôi đột nhiên rất muốn cảm ơn cô ấy.

No. 113

Có thể là vì khóc quá tổn sức, lúc tôi ăn cơm luôn cảm thấy sau ót loáng thoáng đau, có chút thiếu dưỡng khí. Ăn cơm xong tôi cảm thấy xấu hổ, muốn đi rửa bát, cô Tề và tôi tranh nhau hồi lâu, cuối cùng vẫn để tôi đi rửa.

Lần đầu tiên tôi không làm bộ làm tịch ngồi trước bàn học mà ngồi khoanh chân ở phòng khách, cùng với Trương Phàm thi đua xe ván cuối cùng.

“Có phải trường em có rất nhiều con trai đều thích chơi trò này?”

Thằng bé gật đầu thật mạnh. Lúc nó chăm chú chơi trò đua xe này, chức năng ngôn ngữ căn bản là bị bỏ qua, không biết có phải là vì tiết kiệm năng lượng không cần thiết hay không.

“Em nói xem, vì sao con người ta luôn muốn chen chúc đi trên một con đường? Là vì không thể đổi sang một con đường khác à?” Tôi cũng không hy vọng gì vào thằng nhóc vắt sữa chưa sạch Trương Phàm này sẽ nói rõ cho tôi cái gì, chỉ là bản thân nói băng quơ vậy thôi.

“Đây là quy tắc.” Ánh mắt nó lấp lánh như có thần, nhìn chăm chú vào chiếc xe.

Tôi liền biết nó nghe không hiểu.

“Có điều cũng có thể không cần thi thố gì, bản thân có thể tùy tiện mà chơi thôi, cũng không có ai thi với chị, đều là tình nguyện mà.”

Lời nó nói làm tôi ngẩn người.

Đến khi trước khi tôi đi ngủ, bố tôi vẫn chưa trở về, lúc tôi nằm trên giường, mẹ tôi gọi điện đến. Nhưng tôi không bắt máy. Màn hình điện thoại nhấp nháy, hiện lên hai chữ “Mama”, sau đó cuối cùng cũng dừng lại.

Tôi ngủ rất ngon, có lẽ là vì khóc mệt quá. Lúc nửa đêm, trong mơ màng nghe thấy tiếng động trong phòng khách, bố tôi về.

Có lẽ là uống say rồi. Cô Tề ra đón ông, không biết bố tôi đang nói nhảm cái gì, không biết có nói điều không nên nói không, không biết có nhắc đến người không nên nhắc không, không biết có nhớ đến quá khứ trước kia không, tôi không biết được.

Tôi nằm mơ, mơ thấy bản thân.

Nói chính xác là mơ lúc tôi năm tuổi, mặc một váy cotton liền màu xanh nhạt mà hồi bé thích nhất, ở ngực thêu một bông hoa trắng, cánh nghiêng nghiêng từ ngực mà vắt qua, nở rộ ở nút cài cổ áo. Bố tôi dắt tôi, đi qua cửa nhà trên con đường dốc gồ lên ở dương gian. Lúc đó, ông nội và bà nội vẫn còn đang tiến hành chính sách ngăn cấm đôi uyên ương mệnh khổ này, nhà tôi ở khu động thiên*. Theo lời của bố tôi, hàng xóm đều là những người sa cơ thất nghiệp, trẻ con cần phải trông chừng cẩn thận, nếu không thì bất cứ lúc nào cũng có thể bị “thất lạc” vào bao bố trên xe tải.

Tôi bị hạt cát làm mờ mắt, vừa dụi vừa hỏi ông chúng ra đi đâu.

Ông nói, hai bố con mình đi đón mẹ tan làm, sau đó đi công viên chụp ảnh với Ninja rùa.

Tôi cười đặc biệt rực rỡ, thoát nhìn có chút vô tư.

Bố hỏi, Cảnh Cảnh, con có vui không?

Tôi trả lời: “Vui lắm ạ.”

Đột nhiên bố tôi nói, sau này lớn lên con sẽ không thể vui vẻ như vậy nữa.

Tôi nói sẽ không đâu, tôi chỉ muốn nhớ hiện tại vui biết bao nhiêu, sau này có thể vui vẻ như hiện tại vậy. Tôi vừa nói xong, bỗng nhiên trên đường lớn học theo nữ quân nhân Hi Thụy trên tivi, động tác khoan khoái mà uy hiếp bày ra một pose (điệu bộ), giọng đặc biệt to hét I, Cảnh Cảnh, sẽ nhớ thời khắc này!

Sau đó thì tôi quên luôn.

Quên mất mười mấy năm, trong giấc mơ, đột nhiên lại nhớ ra.

Giống như Cảnh Cảnh của năm tuổi ném một chiếc bình trôi nổi, trong biển thời gian trôi cứ trôi, cuối cùng, cuối cùng bị Cảnh Cảnh của mười bảy tuổi nhặt được. Tôi bị khóc mà tỉnh lại.

Cảnh Cảnh năm tuổi quả là một đứa trẻ yếu đuối.

Cô ấy cho rằng vui vẻ là một loại kỹ năng chẳng có gì khác biệt so với bơi lội hay đạp xe đạp cả, một khi học được sẽ không bao giờ có thể biến mất.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Thăm Dò

No. 114

Sáng ngày hôm sau, khi tôi tiến vào lớp học, có một nửa lớp đang lau sàn quay đầu hướng về phía tôi. May là tôi đã có chuẩn bị tâm lý trước. May mà tôi đi vào từ cửa sau, nếu đi vào từ cửa trước, chắc hẳn nhất định sẽ rất nghiêm trọng.

“Miễn lễ, miễn lễ!” Tôi gật gật đầu: “Không cần khách sáo như vậy đâu.”

Bọn họ cười ầm lên một tiếng, Giản Đơn lạnh lợi chạy đến bên cạnh tôi, tùy tiện ngồi lên bàn của Dư Hoài.

“Tớ đều nghe nói hết rồi nha.”

“Nhìn ra rồi. Nghe ai nói vậy?” Tôi vừa cười áo khoác vừa nói, tiện thể để găng tay lên máy sưởi dưới cửa sổ hong khô, động tác như nước chảy mây trôi, giọng điệu và thần thái đều rất thư thái và bình tĩnh.

“β.”

Mẹ nó, tôi biết ngay mà.

Cô ấy đúng là coi nhẹ sự sống chết của người khác, bản thân không tìm được bố, vậy mà còn có cơ hội nói chuyện thị phi với cậu ấy, tôi không kiềm chế được lườm một cái.

“Nghe nói Dư Hoài là con nhà giàu có, chỉ cần gào hai tiếng là có thể đem mẹ nó chạy mất dép rồi. Cậu ở bên cạnh nhìn có phải là rất cảm động

không? Hả? Cậu nói gì đi Cảnh Ly Diệp!”

“Cảnh Ly Diệp?”

“Đúng vậy. Sự dũng cảm phản kháng của Dư Mật Âu và Cảnh Ly Diệp, cậu cảm thấy cái tên này thế nào? Hôm qua tớ nằm trong chăn nghĩ cả một buổi tối đó, nếu cậu cảm thấy ok, ngay sáng nay tớ sẽ truyền bá ra ngoài.”

“Nếu cậu dám làm thế, trưa hôm nay tớ sẽ để cậu và β hóa điệp, cậu – có – tin – không?”

Tôi vừa nói vừa tùy ý lấy ra chiếc bút được yêu cầu mang đi để học tiết mỹ thuật chiều nay, tùy ý vạch hai đường lên bàn, tùy ý cười cười với cô ấy.

“Tạm biệt Cảnh Mộc Lan.” Cô ấy nhảy xuống bàn quay người chạy.

No. 115

Đúng lúc này, Dư Hoài mặc chiếc áo khoác đồng phục to tiến vào lớp học.

Hơn nửa lớp học đều quay đầu hành lễ cậu ấy.

Dư Hoài sững người một lúc, sau đó giơ tay nhẹ nhàng khua một cái: “Chúng ái khanh bình thân.”

Một khắc đó, tôi cảm thấy hai chúng tôi thật sự rất xứng đôi.

Loại suy nghĩ không biết xấu hổ này chỉ ở trong đầu tôi thôi. Khi cậu ấy đi tới, tôi mới phát hiện tên này vậy mà cũng cắt tóc, cắt rất ngắn là đằng khác! Đêm hôm qua chính là chạy đi cắt tóc sao? Cậu ấy định biến mình thành ai vậy? Thiếu nữ 14 tuổi gặp thất bại trong tình yêu sao?

“Cậu...”

“Sao?” Cậu ấy ngồi xuống, mang đến chút khí lạnh tươi mới vào căn phòng ấm áp.

“Hiệu quả rất... cảm phần.” Tôi ăn ngay nói thật.

Mỗi một cọng tóc đều rất cảm phần.

“Làm gì mà lảm chuyện thế, có 10 đồng tiền cắt tóc lấy đâu ra lảm yêu cầu thế.”

Tôi nói có năm chữ, cái gì mà yêu cầu chứ?

“Rất đáng.” Tôi tức giận nói: “Mất 10 đồng để cắt một cái đầu 205* hào.”

*205 ý chỉ là ngốc, ngu

Dư Hoài cười phá lên, cởi áo len ra, từ trong ngăn bàn lấy áo khoác đồng phục mặc vào, cũng không tiếp tục bắt chuyện mà lấy sách tiếng anh ra học thuộc từ.

Tôi cũng không chịu yếu thế lấy ra sách bài tập Tiếng Anh, chỉ là một câu cũng không làm được.

Bạn Cảnh Cảnh à, “ăn to nói lớn” như vậy làm gì! Vì sao lại là cậu phải mở lời nói chuyện trước? Sáng nay lúc đánh răng nghĩ ra được chiến thuật tốt đã đi đâu mất rồi?

No. 116

Cả buổi sáng, hai chúng tôi đều đặc biệt bình thường. Lúc vào giờ học, cậu ấy cúi đầu làm đề thi, còn tôi thì tiếp tục duy trì sự ngu ngốc của mình; khi tan học tôi và Giản Đơn nói chuyện, còn cậu ấy và Từ Diên Lượng tán dóc với nhau.

Tất cả đều rất bình thường, giống như buổi họp phụ huynh tối hôm qua tôi không theo dõi cậu ấy, mẹ cậu ấy cũng không bảo cậu ta đổi sang ngồi với một bạn nam cùng bàn.

Chỉ trừ hai chúng tôi hầu như không có nói chuyện với nhau.

Cậu ấy chải kiểu đầu ngốc nghếch của mình, còn tôi lại mang cái não ngu ngốc của bản thân, an tĩnh mà sóng vai ngồi với nhau.

Không vạch rõ ranh giới, nhưng đồ của ai thì thuộc về người nấy, cùi trỏ của cậu ấy và giấy công thức toán của tôi lại không có tùy tiện vượt quá ranh giới.

Chỉ có Trương Bình lúc giảng bài thỉnh thoảng đảo qua chỗ chúng tôi, ánh mắt có chút thăm dò và có ý vị ân cần. Dư Hoài trước sau như một, không vui nghe Trương Bình lảm nhảm mấy cái ví dụ đơn giản, miệt mài tự làm mấy đề luyện thi, mà tôi lúc bị Trương Bình nhìn đến, cố gắng nở nụ cười với thầy.

Cười xong tôi liền thấy tủi thân.

Tôi làm sai cái gì à? Không phải chỉ là theo dõi một chút thôi ư? Tôi xin lỗi là được chứ gì, làm người ai mà chẳng có tính tò mò. Với lại, chuyện cậu ấy giấu tôi thực có liên quan đến tôi mà, chiến tranh lạnh cái rắm, cũng chẳng phải là đám cưới cho người chết!

Vì vậy, khi tiết cuối cùng của buổi chiều vừa kết thúc, tôi rất hùng dũng, oai vệ, khí thế bừng bừng mà đứng lên, điều chỉnh lại tiếng nói, lãnh đạm nói: “Cậu bạn, mời tránh ra một chút.”

Bả vai Dư Hoài nhún một cái, có thể là bị động tác cổ làm ra vẻ của tôi dọa sợ rồi, nhưng cũng không nói gì, ném cái bút bi xuống, yên lặng đứng dậy.

No. 117

Sau khi ra khỏi cửa tôi liền chạy thẳng một mạch lên lầu trên, mặc cho tiếng gào thét Giản Đơn và β ở đằng sau.

Lớp 2 ở ngay trên đỉnh đầu của lớp 5 chúng tôi.

“Chào bạn, gọi Lâm Dương hộ mình một chút.”

Không thể trách giọng tôi nghe có chút “bố cháu”, vì khẩu khí tôi trước khi hỏi chuyện tuyệt đối không thể để lộ ra, nếu không sẽ giống như quả bóng bị xì hơi vậy.

Lâm Dương có thể là vừa mới tỉnh dậy, trên gáy vẫn còn hằn vết đỏ, ngáp mấy cái liền đến cửa sau.

“Cậu trông có vẻ rất buồn ngủ nhỉ? Người ngợm vẫn khỏe chứ?” Tôi quyết định vẫn nên vòng vo chào hỏi một chút: “À, cậu còn nhớ tớ chứ?”

Lâm Dương bị tôi hỏi câu này hơi cảnh giác, trong ánh mắt cũng không thấy buồn ngủ nữa.

Tôi cũng nhận thấy rằng hành động của bản thân rất giống việc đến tổ tình.

Hoặc là giống như bán bảo hiểm vậy.

“Không phải, cậu nhỏ à, tôi không phải đến lôi kéo làm quen cậu đâu.”

Ba chữ “Cậu nhỏ à” này khiến cậu ta mặt đỏ cả lên, từ cổ lan ra đỏ cả một mảng. Từ trước đến giờ, tôi chưa từng nhìn thấy ai có thể đỏ mặt đạt tới trình độ gây cảm giác “quá trình” như vậy.

“Chào, chào, cháu gái.” Cậu ta không phủ nhận, lúng túng gãi đầu, đột nhiên đáy mắt hiện lên mấy phần giáo hoạt: “À không, chào, cháu dâu.”

Tôi nghĩ, tôi lúc này mặt cũng đỏ đến mức có cảm giác “quá trình”.

“Thôi, không đùa nữa!” Tôi thế mà lại đứng trước mặt cậu ta giống như một người nông dân thật thà xoa nắn tay: “Tớ có chuyện muốn hỏi cậu, là, liên quan đến...”

“Liên quan đến cháu trai của tớ hả?”

“Vớ vẩn!” Tôi gấp đến độ rống lớn một tiếng, lớp 2 có đám người “soàn soạt” quay đầu lại nhìn về phía chúng tôi. Từ trong tiêu điểm tôi lôi kéo ống tay áo đồng phục của cậu ta nhanh chóng chạy đi, vừa chạy vừa buồn bực, tên này không phải là thành tích rất tốt à, sao lại ngốc như vậy?

Sau lưng có mấy tên con trai ở đằng xa hét “Lâm Dương, cậu có ăn cơm không đấy?”. Có lẽ cái mà họ nhìn thấy đều là hình ảnh Lâm Dương cùng với một cô gái phát rồ tay nắm tay chạy như điên.

No. 118

Lúc đi vào nhà ăn, tôi nhìn thấy biến người *** cuối cùng thở ra hơi.

Trước kia tôi luôn cùng với Giản Đơn và β cùng ăn cơm chung; số lần đến nhà ăn không tính là nhiều, vì ba chúng tôi đều cảm thấy cơm ở nhà ăn không ngon. Chúng tôi thích trước khi vào tiết học cuối cùng sẽ lén lút gọi điện cho cửa hàng nhỏ xung quanh trường học và quây thịt xiên nướng mua đồ ăn, sau đó đến buổi chiều thì chạy ra hàng rào sân vận động của trường, cùng với cô bán hàng rong ở bên ngoài hàng rào đó một tay đưa tiền một tay mua đồ ăn.

Lúc đồ ăn được đưa từ ngoài hàng rào vào, β đột nhiên lau nước mắt.

“Mẹ nó, đúng là giống như thăm tù vậy.” Cô ấy thút thít nói.

Nói thực lòng, đối với cô gái vừa bảo thủ vừa thành thật như tôi mà nói, đột nhiên bỏ hai người chị em này, một mình cùng với một con trai xa lạ ăn cơm thật sự là lần đầu tiên trong đời, hơn nữa lại là một người nhìn rất đẹp trai.

Vốn dĩ Lâm Dương và tôi định ở khu hành chính tránh đám người *** kia nói về lịch sử trước kia, tôi ấp a ấp úng hỏi: ‘Cậu có biết người ngồi cùng bàn hồi cấp hai với Dư Hoài...’

Nửa câu sau, Lâm Dương đột nhiên cười ha ha, lại tỏ ý câu chuyện này “thực ra nói ra cũng rất dài”.

Cho nên chúng tôi liền đến nhà ăn.

“Tớ rất ít khi đến nhà ăn ăn cơm, ở đây đông người quá.” Tôi tìm lời để nói.

Lâm Dương đang nhìn xung quanh, căn bản là không để ý đến tôi.

“Tầng một đông thật, lên tầng hai đi.” Tôi chỉ chỉ lên cầu thang.

Cậu ta vẫn không nhìn tôi, nhưng lại giả bộ đưa ngón trỏ ra hiệu cho tôi “suyt”.

Suyt cái bà tổ nhà cậu ấy, nhà ăn đều ồn đến chết rồi được không!

Ánh mắt Lâm Dương đột nhiên sáng lên, trực tiếp cất bước hướng đến chỗ nào đó đi qua, ném lại một câu: “Đi thôi, biểu hiện tự nhiên chút!”

Cái gì mà biểu hiện tự nhiên chút, tôi cho cậu sợ đến oản người luôn bây giờ.

Vì thế tôi bày ra tư thái “Tôi rất là tự nhiên đây” đi theo sau Lâm Dương, rẽ đông rẽ tây tránh dòng người đông đúc kia, cuối cùng dừng lại đứng đằng sau một cây cột to.

“Ngồi đằng kia đi.” Tôi chỉ vào chỗ ngồi ở bên trái cây cột cạnh cửa sổ.

Lâm Dương lắc lắc đầu, lại thò đầu ta liếc một cái, mới quay ra lắc đầu với tôi: “Chính là ở đây, cậu ngồi ở phía đối diện đi, chỗ này để cho tôi.”

“Cậu nhỏ à, bộ dạng này của cậu thật sự rất là biến thái.” Tôi thẳng thắn nói.

Lâm Dương nhoẻn cười, căn bản là không muốn giải thích với tôi, chỉ là bộ dạng vừa căng thẳng vừa đáng thương.

“Cậu ăn gì, tớ đi mua.”

“Không cần đâu, tớ không phải là không biết xấu hổ mà đi ăn chực.”

“Cậu ngoan ngoãn mà ngồi đây chiếm chỗ đi, lát nữa muốn có chỗ cũng tìm không được đâu. Nhớ là chỗ trống bên cạnh không thể để người khác ngồi, nếu không tí nữa cậu đừng hòng nghĩ nghe chuyện nữa.”

Người học giỏi, thói xấu thật sự rất nhiều mà.

No. 119

Lâm Dương đi mua cơm đều cẩn thận mỗi bước đi, vẻ mặt đều là không tin tôi. Tôi nhìn cậu ta đi có vẻ xa rồi, liền lập tức đứng dậy, ngồi lên chỗ đối diện mà Lâm Dương đã sắp đặt trước cho mình vươn cái cổ cố gắng nhìn ra phía sau cái cột nhìn.

Dư Châu Châu đang để đĩa thức ăn lên trên bàn, trong lơ đãng ngẩng đầu lên nhìn thấy tôi, hữu nghị mà cười một cái.

Hóa ra là cô nhỏ.

Tôi lúc đó hơi hoảng hốt trong lòng, chẳng may cô ấy chạy qua đây chào hỏi tôi, lại nhìn thấy Lâm Dương. Lâm Dương vừa căng thẳng liền đem đĩa

thức ăn trong tay đánh rơi trên sàn vỡ thành từng mảnh, hai người liền đến đoạn “Em nghe anh giải thích”, “Tôi không nghe”

Có điều, chiến thuật theo dõi này của Lâm Dương thật sự là chẳng ra làm sao cả.

Tôi cố gắng lờ đi, chuyện càng chẳng ra làm sao tối hôm qua mà tôi đã làm.

Tôi đang nghĩ linh tinh, Dư Châu Châu đã ngồi yên vị ở chỗ đó cúi đầu ăn cơm rồi. Phía sau cô ấy có một cô gái lạnh như băng, bưng đĩa thức ăn ngồi xuống bên cạnh cô ấy.

Là cô gái lần trước chủ động nói chuyện với tôi nhưng căn bản là không quen biết, tôi còn nhớ lần cô ấy có nói tên của mình rồi, nhưng bây giờ tôi quên mất tiêu rồi. Xấu hổ quá đi. Tôi quyết định lần sau có cơ hội sẽ hỏi thăm một chút.

Cơ hội rất nhanh liền đến rồi.

Lâm Dương bưng đĩa thức ăn ngồi xuống, ánh mắt đưa về hướng sau cái cột lại nhanh chóng đưa trở về, vẻ mặt bình tĩnh như nước.

“Cô gái ngồi bên cạnh Dư Châu Châu là ai vậy?”

Tôi hỏi xong vấn đề này, mặt Lâm Dương đã ghim vào hộp cơm rồi.

“Cậu...”

“Phải, tớ đều nhìn thấy rồi.”

Lâm Dương lúng túng đem đĩa cơm đẩy đến trước mặt tôi: “Tớ không biết là cậu có thích ăn thịt hay không, hai mặn hai chay, cậu ăn thử đi.”

“Cảm ơn cậu nhỏ.”

“...Đừng, đừng khách sáo.”

“Thế cô gái kia là ai thế, như hình với bóng với cô nhỏ vậy.”

“Tớ chỉ biết gọi là Tân Nhuệ, là bạn cấp hai của cô ấy. Ồ, đó không phải là bạn cấp hai của cậu à? Cậu sao lạ không biết chứ, trường học của các cậu tổng cộng chỉ có vài người đỗ Chấn Hoa thôi mà.”

“Nói thế nào nhỉ, trường 13 bọn tớ cũng rất lợi hại đó!”

“Chỗ nào nhìn thấy vậy?”

“Đây!”

Mặt Lâm Dương giật giật vài cái. Đều là con trai có thành tích tốt, cậu ta so với Dư Hoài thì phúc hậu hơn nhiều, ít nhất là mồm miệng có chút ngốc.

No. 120

Đúng lúc này có một con trai từ bên cạnh đi qua, đột nhiên dừng bước chân, gõ lên bàn. Tôi ngẩng đầu nhìn, lại là người bưng đĩa thức ăn Sở Thiên Khoát. Gương mặt rất đẹp trai, đột nhiên xuất hiện làm tôi hơi kinh ngạc.

Lâm Dương cười, đang muốn nói cái gì đó, Sở Thiên Khoát gõ trên bàn thờ dài một hơi.

“Ngày tháng của cậu thật là thoải mái, có biết là ở lớp chúng ta chỉ có thể cửa đồng tính luyện ái không.”

Lâm Dương đập bàn cười to, cười được một nửa sợ bọn Dư Châu Châu ở phía sau cột nghe được, lại căng thẳng mà nhịn xuống, cả mặt kìm nén đến mức đỏ bừng. Sở Thiên Khoát rạng rỡ rời đi, trước khi đi rất lịch sự mà gật đầu với người xa lạ như tôi.

“Có ý gì vậy?”

Lâm Dương thấp giọng nói: “Cậu không nghe nói gì à? Chủ nhiệm lớp 1 lúc mới khai giảng đều sắp xếp chỗ ngồi cho cả lớp là nam với nam ngồi cùng bàn, nữ với nữ ngồi cùng bàn, nói là để phòng ngừa chuyện yêu sớm.”

Hai chữ “Yêu sớm” đâm vào tim tôi, Lâm Dương vẫn còn đang luyện thuyên chuyển lớp 1, cuối cùng tôi lấy dũng khí.

“Cậu nhỏ, nói chuyện chính đi.”

Lâm Dương trong nháy mắt ngẩng đầu, tặng tôi một gương mặt cười thật lớn.

“Gặp rồi à?” Cậu ta cười hì hì hỏi.

Cả mặt viết rõ cười trên nỗi đau của người khác. Tôi liền biết, chuyện tôi nói toạc chuyện Dư Châu Châu, cậu ta cố ý, tuyệt đối là cố ý.

“Cậu trước tiên nói cho tớ, vì sao cậu lại quan tâm đến chuyện này? Tớ không thể tùy tiện mang chuyện của Dư Hoài kể ra ngoài.”

Cậu đã tùy tiện kéo tôi đến nhà ăn “nói chuyện rất dài” rồi, còn giả bộ cái gì!

Tôi cứng đầu kể chuyện tối hôm qua ra một lượt, tất nhiên không bao gồm chuyện Dư Hoài nói rằng vĩnh viễn muốn ngồi cùng bàn làm lòng tôi rơi vào trạng thái then quá hóa giận.

Lâm Dương há hốc mồm, chớp chớp mắt, lúc lâu sau mới nói: “Mẹ Dư Hoài phong cách hành sự vẫn mạnh mẽ như vậy à.”

Tôi dò hỏi: “Cho nên ngày trước cũng khoa trương như vậy? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Dương thở dài: “Chuyện này thật sự không tiện nói.”

Sau đó rất lưu loát mà nói hết ra.

Cô gái đó tên là Trần Tuyết Quân.

Cái tên mang đậm chất Quỳnh Dao vừa thốt ra liền khiến bạn học Cảnh Cảnh có một loại kích động muốn tự sát.

Vì sao tôi gọi là Cảnh Cảnh? Người ta có thể gọi là Trần Tuyết Quân?

“Tớ vẫn cảm thấy nói những điều này có chút không được tốt lắm...”

Lâm Dương đầu hỗn loạn: “Cảnh Cảnh...”

“Gọi tớ là Thiên Thiên.” Vẻ mặt tôi nghiêm túc.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Trần Tuyết Quân 1

No. 121

Trần Tuyết Quân rất đẹp.

Đây là câu mà tôi tổng kết ra từ giọng nói của cậu ta khi mà được cậu ấy tìm mọi cách che chở.

Trần Tuyết Quân là một cô gái rất xinh đẹp. Thành tích học tập rất tệ, làm việc gì cũng bất chấp tất cả.

Một cô gái xinh đẹp nhưng tính cách y hệt con trai, có thể tưởng tượng được bao nhiêu người yêu thích cô ấy.

Từ đầu chí cuối tôi vẫn giữ nụ cười gượng gạo trên môi, cứ như bản thân chỉ đơn thuần tò mò người bạn cùng bàn của mình vậy.

Cho đến khi Lâm Dương cắt đoạn quá trình trần thuật của tôi, cẩn thận nói nhỏ: “Cảnh Cảnh, cậu có thể dừng cười nữa được không, thật đáng sợ.”

Có à?

Trần Tuyết Quân trước khi chuyển đến trường trung học trực thuộc Đại học Sư phạm mà Dư Hoài đang học, đã từng học ở một huyện nhỏ có nền lâm nghiệp vô cùng phát triển, trực thuộc sự quản lý của tỉnh. Từ đó có thể thấy gia đình cậu ấy tiền tài khiến người kinh hãi, thế lực ngất trời ra sao. Tất nhiên tôi dùng từ hơi phóng đại, tôi cũng không biết tại sao khi vừa nghe phần mở đầu đã luống cuống biến thành một người khác.

Cứ như thế thì bản thân sẽ không khó xử vậy.

No. 122

“Năm lớp bảy, khi cậu ấy mới gia nhập lớp chúng tôi, cậu ấy là một cô gái rất ngây thơ trong sáng, vô cùng năng động, nhưng mà thật sự...” Lâm Dương dẫn đo nửa ngày, vô cùng khó khăn thốt ra một câu: “Thật sự rất ngáo, làm trò cười không ít lần.”

Nhưng mà Trần Tuyết Quân vừa phóng khoáng vừa lạc quan, hay mời bạn bè ăn uống, không, cũng hay mời con trai đi ăn uống. Khi cậu ấy nhanh chóng quen với môi trường của thành phố, cả con người liền trở lên chói lòa và “phát sáng”.

“Trần Tuyết Quân quen rất nhiều... bạn trai.” Khi Lâm Dương nói đến đây, có một chút ngượng ngùng.

“Vậy cậu ấy có cùng cậu...?” Tôi cười gian tà.

Tất nhiên tôi không quan tâm quan hệ của Lâm Dương và Trần Tuyết Quân, tôi muốn hỏi là người khác kìa.

“Làm sao có thể!” Lâm Dương nghiêng mình về phía sau, nhắm mắt, nhìn tôi vẻ khó hiểu.

“Đúng đúng đúng, tất nhiên, cậu ấy là...của Dư Hoài, người anh em tốt của cậu.”

“Cũng không phải!” Lâm Dương lại không ngừng lắc đầu: “Cảnh Cảnh, cậu không sao chứ?”

Tôi rất ghét dáng vẻ của mình nhưng tôi khổng chế không nổi, tôi không biết liệu mình có đủ dũng khí để nghe tiếp hay không, cho nên muốn đẩy câu chuyện này tiến triển theo hướng xấu nhất có thể. Cứ như chỉ cần là tôi

đoán trúng, do chính miệng tôi nói ra thì sẽ không có gì khó chấp nhận được nữa.

Tôi không chen miệng vào nữa, ra hiệu cho Lâm Dương tiếp tục kể.

“Cô chủ nhiệm cấp hai của chúng tôi vô cùng nghiêm khắc, cô cấm không cho yêu sớm, cho nên Trần Tuyết Quân tự nhiên trở thành đối tượng phải quản nghiêm nhất. Thế nhưng, chủ nhiệm lớp tôi không như chủ nhiệm lớp một, cô ấy giải quyết riêng chuyện của Trần Tuyết Quân.

“Xử lý thế nào?”

“Đầu tiên là để cho cậu ấy ngồi cùng với lớp phó lao động, sau lại chuyển cho ngồi cùng bàn với lớp phó học tập, chuyển đi chuyển lại không biết bao nhiêu lần. Tất cả những con gái có thể giúp Trần Tuyết Quân học tốt hơn cô giáo đều cho ngồi cùng hết một lượt. Nhưng cậu ta không hợp qua lại với con gái. Tất cả con gái trong lớp chỉ cần bị chuyển đến ngồi cùng cậu ta, mấy tuần sau chắc chắn sẽ lại chạy đi xin cô cho chuyển chỗ.”

“Tại sao?”

Lâm Dương phì cười rồi thêm: “Cậu là con gái, cậu tự nghĩ đi. Tớ làm sao biết được, đại khái là lòng dạ đàn bà.”

“Cái cậu nói là “lòng dạ hẹp hòi” ư? Trần Tuyết Quân hay là những đứa con gái đó?”

Vấn đề này rất quan trọng, câu trả lời trực tiếp phản ánh thái độ của Dư Hoài và Lâm Dương đối với Trần Tuyết Quân.

“Tôi cảm thấy kẻ tám lạng người nửa cân.” Lâm Dương nói chắc nịch.

Tự dưng tôi thấy an tâm, nhẹ nhõm lạ.

“Nhưng Dư Hoài thấy Trần Tuyết Quân vô tội.”

“Lòng dạ đàn bà” là cái gì chứ?

No. 123

Giản Đơn và β từng kể cho tôi về thời cấp hai họ đã trở thành bạn thân như thế nào. Bởi vì lúc đi nhà vệ sinh cùng nói xấu chủ nhiệm. Lúc ấy chủ nhiệm lớp họ được tất cả bạn mọi người trong lớp yêu quý, chỉ có duy nhất hai bọn họ cảm thấy cô giáo giả tạo và hay làm bộ làm tịch. Đặc biệt là khi những người khác dần dần nhận ra chân tướng của cô ấy, bọn họ lại càng đặc biệt trân trọng cách nhìn tương đồng của đối phương.

“Cùng hiểu, hơn nữa lại còn là nhận ra sớm.” β đứng bên cạnh bổ sung thêm.

Tình bạn giữa con gái bắt đầu như thế nào vậy? Cùng chung bí mật, chung kẻ địch, cùng sở thích, hay là cùng sở ghét?

Trong lớp học đó, nỗi căm ghét của tất cả con gái, mang tên Trần Tuyết Quân.

Tuy không muốn thừa nhận nhưng thông qua lời kể của Lâm Dương, tôi cũng nghe ra, Trần Tuyết Quân có thể khiến những đứa con gái khác đồng lòng chán ghét sự tự tại, lẳng lơ của mình, khiến tất cả những con gái lẳng lơ tự tại căm thù sức quyến rũ và mức độ được chiều chuộng của cậu ta.

Vừa căm ghét cậu ta dám theo đuổi, vừa đố kị cậu ta lại tán đổ được.

Cuối cùng, điều mà đám con gái không thể chịu đựng được nữa là cậu ta là một cô gái lương thiện và nhiệt tình, ngoài việc khá nhiều bạn trai, thích sơn móng tay một cách thái quá, thích tiêu tiền lung tung, cơ bản không tìm ra vấn đề nhân phẩm đáng chê trách.

Cho nên, vấn đề về tác phong ở một trường cổ hủ như Đại học Sư phạm là rất quan trọng.

Khi cậu ta trách lớp phó học tập là mùi sơn móng tay của cậu ta quá khó người khiến bản thân nhức đầu không thể làm bài tập, cậu ta vẫn mở to đôi mắt vô tội mà phản bác: “Lọ sơn móng tay này là bố tớ mua bên nước ngoài về cho tớ, tuyệt đối bảo vệ môi trường, không có chất kích thích, không có chút mùi nào cả, cậu không tin thì người thử mà xem.”

Lâm Dương kể đến đây, liền cười sảng sặc một lúc lâu, tôi cũng chịu không nổi.

“Lúc đó Dư Hoài ngồi ở bàn cuối lớp, cậu ấy vốn rất ghét lớp phó học tập nên cố ý nói to: “Sơn móng tay của cậu thật sự đen đến cả mắt cậu ta rồi.” Cả lớp đều cười ầm lên, cô chủ nhiệm bình tĩnh lại, liền để Trần Tuyết Quân xuống ngồi cùng bàn với Dư Hoài.”

Là vậy. Tôi gượng cười.

“Không sợ hai người họ yêu sớm ư?”

Tôi cũng hơi chìm đắm vào nội dung câu chuyện, lúc đặt câu hỏi giọng cũng không ghen đặc nữa.

“Trần Tuyết Quân làm sao mà thích Dư Hoài được, cậu ta thích trai đẹp kia.”

Lúc Lâm Dương nói câu này, cái giọng điệu lộ rõ điệu bộ coi thường người khác khiến tôi cuối cùng cũng nhận ra, cậu ta đích thực là người châu Á thuộc hàng siêu cấp – Lâm Dương.

“Nhưng mà, chủ nhiệm lớp tôi sớm đã nghĩ đến việc đó rồi, cô ấy cũng là con gái mà! Cô ấy cũng sống hơn đám con gái này hai mươi mấy năm trời, chút say nắng ngả nghiêng của mấy cô gái trẻ tất nhiên đều hiểu rõ, chẳng

bằng để cho một bạn nam có thành tích tốt kèm cặp Trần Tuyết Quân xem sao.”

Đều đến nước này rồi, vẫn không bỏ qua cho Trần Tuyết Quân, tôi cũng thấy vô cùng khâm phục sức khả năng nhẫn nại của cô giáo chủ nhiệm này.

No. 125

Lúc đó, Dư Hoài đang dậy thì, cao vù vù, đặc biệt ham vận động, ngôn ngữ hà khắc, đối với con gái có một loại sức kháng cự, như một con khỉ vẫn chưa tiến hóa vậy.

Những chuyện ở trên mà Lâm Dương nói, tuy có hơi cay độc nhưng tôi thấy cũng không chém quá là bao. Dư Hoài hiện tại vẫn đang ở trong giai đoạn phát triển dần.

Ban chủ nhiệm rất yên tâm về cậu ấy.

Lâm Dương và mấy tên anh em của cậu ta tất nhiên là cười đều, ngồi xem kịch hay, còn tất cả con gái trong lớp đều lạnh nhạt nhìn cậu ta, đều là ánh mắt “nuốt không trôi cục tức”. Chỉ có Trần Tuyết Quân là vui vẻ chuyển mớ đồ đạc linh kinh sang bên cạnh Dư Hoài.

Kẹp tóc, gương soi, bình nước nhỏ, lọ sơn móng tay đặt lung tung đầy bàn, vừa nhìn là chỉ muốn thở dài.

Dư Hoài vô cùng lạnh lùng lấy bút xóa kẻ một đường phân cách giữa bàn.

Được Lâm Dương tôn làm đường phân cách đầu tiên do con trai tự tay chủ động vạch ra.

Bữa cơm này đã khiến một nửa người trong nhà ăn đi về, nhà ăn trống vắng ngày càng trở nên điêu hiu.

No. 126

Lâm Dương thò đầu nhìn ra sau cái cột, tôi cũng ngoảnh lại nhìn, cả bàn đều trống trơn. Có lẽ trong lúc Lâm Dương đang cao hứng kể chuyện thì bọn họ đều đã ăn xong và đi về rồi.

“Thật ngại quá...”Tôi không ngừng xoa xoa tay.

“Không sao.”Lâm Dương cười tỏa nắng: “Dù sao mỗi ngày bọn họ cũng đều ở một khu vực ăn cơm, để lần sau đi, lần sau.”

Lần sau.. Lần sau để làm gì?

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy có người có thể nói về chuyện theo dõi người khác một cách thoái mái tự nhiên đến vậy.

Giờ nghỉ trưa của chúng tôi là từ 12 giờ đến 1 giờ rưỡi, rất nhiều người dành ra nửa tiếng ăn cơm sau đó quay trở về phòng học chớp mắt một lúc. Còn có đám con trai đam mê bóng rổ sẽ lại ra sân luyện tập, học sinh khắc khổ học hành thì sẽ tự giác đi tu luyện.

Tôi nhìn điện thoại, đã là 1 giờ 10 rồi.

Nhưng mà câu chuyện mới kể đến đoạn mở đầu, tôi biết Trần Tuyết Quân là ai, nhưng lại càng không biết Dư Hoài là ai.

“Tớ về đây!” Lâm Dương hơi khổ não: “Nhưng bây giờ tớ sẽ kể tóm tắt đoạn sau cho cậu.”

Tóm tắt... tôi đổ mồ hôi lạnh.

No. 127

Chúng tôi cùng nhau cầm phần cơm đi đến bàn cơm thừa.

“Hai người họ ngồi cùng bàn với nhau tầm nửa năm, cho đến mùa đông của năm lớp 9. Ngoài dự tính của tất cả chúng tôi, ngoài việc Dư Hoài thường xuyên vứt lọ sơn móng tay vượt qua vạch vào thùng rác ra, bọn họ chung sống khá hòa bình. Nguyên nhân chính hình như là do Trần Tuyết Quân cũng rất thích xem bóng nhưng con gái trong lớp rất ít khi xem, người cũng hay toét miệng ra cười, không phiền ai hết.”

“Xem bóng? Xem gì? Quán quân cúp thế giới? Cậu ấy ủng hộ đội nào vậy? Còn Dư Hoài thì sao?”

“Trần Tuyết Quân ấy mà... Cậu ta ủng hộ đội bóng nào được quyết định bởi bạn trai của cậu ta khi đó là ai.”

Lâm Dương cảm thấy câu nói của mình quá hài hước, vừa nói xong liền cười, đẩy khay thức ăn vào bàn khay thức ăn thừa, tiếp tục kể: “Dư Hoài thì cái gì cũng xem, cậu ấy là fan cứng của MU.”

“Vậy Trần Tuyết Quân từng thích MU à?”

Lâm Dương ngẩn người, không trả lời, dùng ánh mắt mang chút sự dè dặt nhìn tôi.

Cơ bản mẹ của Dư Hoài không biết chuyện này. Bố của Dư Hoài chỉ viện những thiết bị cơ bản ở châu Phi, mỗi năm chỉ về nhà một lần vào dịp Tết. Mẹ Dư Hoài vừa làm việc vừa chăm lo cho một đứa con đang tuổi mới lớn, lại còn phải phụng dưỡng bố mẹ chồng, áp lực nặng nề, may mà Dư Hoài rất hiểu chuyện. Do vậy, đối với mẹ mà nói, chỉ cần thành tích của Dư Hoài vẫn thuộc top 3, vẫn là “Mầm non của Chấn Hoa” thì không có gì phải lo nghĩ nhọc lòng nữa.

Trường cấp một của Dư Hoài là một ngôi trường bình thường, không hề có tiếng tăm gì, là mẹ Dư Hoài lôi kéo quan hệ để đưa Dư Hoài vào trường Đại học Sư phạm này. Hồi đầu còn chưa thích ứng nhưng sau đó có thể theo

kịp rất nhanh; từ sau khi trở thành anh em tốt với bọn Lâm Dương, cậu ấy muốn hướng về những cuộc thi để phát triển.

No. 128

“Lúc đó bọn tớ đều đang chuẩn bị cho kì thi Toán Lý Hóa của lớp 9, chỉ cần đạt giải nhất thì có thể đi Bắc Kinh tham gia lớp đào tạo thiếu niên, đồng nghĩa có thể sớm đạt đến giấc mộng đại học. Nhưng vì dịch SARS, Bắc Kinh bị phong tỏa, kì thi năm đó cũng bị hủy, nhưng đây đều là chuyện sau này rồi. Tóm lại, Dư Hoài đã rời khỏi nhà được nửa đường rồi nhưng cậu ấy thấy cũng khá tốt, có thêm chút thời gian chuẩn bị sẽ càng tốt. Những chuyện này mẹ cậu ấy đều không biết, chuẩn bị tham gia cuộc thi tốn rất nhiều sức lực, liên tiếp những kì thi tháng của lớp 9 cậu ấy đều thi bung hết. Mẹ cậu ấy hỏi không ra nguyên nhân, liền lén mò đến lớp học xem tình hình tự học của con mình ra sao, đúng lúc nhìn thấy Dư Hoài và Trần Tuyết Quân đang bàn về trận đấu bóng, Trần Tuyết Quân lại còn vừa nói vừa cười, vừa đánh móng tay. À, nghe nói cậu ta còn vừa sấm mình, sấm họ của bạn trai lên thân mình, còn đang khoe khoang với Dư Hoài... Chuyện là như thế đó.”

Mẹ Dư Hoài nổi giận lôi đình.

Bà ấy đang định quay lưng đi lên phòng công vụ kiện. Sâu trong tâm khảm của bà, con trai bà vẫn là một con khỉ hoang chưa trưởng thành, bỗng chốc xảy ra một màn khiến bà không thể nào chấp nhận. Trong khoảnh khắc đó, cũng là lần đầu tiên bà chọn cách can thiệp bằng biện pháp cứng rắn.

Phần sau của câu chuyện mới là đoạn cao trào của kịch, ấy vậy mà Lâm Dương lại kể hết sức sơ sài.

Song vì chúng tôi đã đi đến nhà khu giảng đường, không còn nhiều thời gian nữa, cậu ta muốn tôi có thể biết được nhiều một chút, cũng có khả

năng là vì cho đến bây giờ, những điều cậu ta không biết cũng còn quá nhiều.

“Haiz, nói ra thì nhiều, nhưng lại toàn là chuyện hồi cấp hai của bọn tớ, cũng là chuyện mà cậu không muốn nghe. Trách tớ cả!”

Đến tầng lớp 5 chúng tôi học, Lâm Dương và tôi chào tạm biệt ở cửa thang máy.

“À này, cậu mời tớ ăn trưa, lại còn nói với tớ nhiều như vậy, tớ rất cảm ơn cậu. Chúc cậu sớm ngày đạt được mọi điều cậu mong ước.”

“Đạt được mong ước cái gì chứ...”

“Aiz, còn bắt tớ nói rõ ra làm gì!” Tôi không muốn biểu lộ sự chán chường của mình ra ngoài nên cố ý trêu cậu ta: “Lại còn có thể là mong ước gì chứ, không phải là sau này đi ăn ở nhà ăn không còn phải khổ sở tìm chỗ ngồi nữa hay sao... Vậy tớ chúc cậu vạn sự như ý nhé.”

Ít nhất sau này không phải khổ tâm đi theo dõi nữa, mặc dù biến thái rất đẹp trai nhưng tóm lại vẫn là biến thái.

Tôi đang nghĩ, bỗng nhiên Lâm Dương cười, ánh mắt, chân mày cong lên dịu dàng, ấm áp lạ.

“Vậy tớ chúc cậu vạn sự như ý.”

“Cái gì?”

“Đây là câu mà một người rất quan trọng trước đây từng tặng cho tớ, tớ tặng cậu, ý là, tất cả đều tốt hơn những gì mà cậu mong ước một chút.”

Một chút là đủ rồi.

Lâm Dương vẫy vẫy tay với tôi rồi chạy lên tầng trên.

Lời này nói ra khiến tôi trống rỗng.

Tôi hết lần này đến lần khác nói bóng nói gió, muốn moi thông tin từ miệng Lâm Dương xem giữa Dư Hoài và Trần Tuyết Quân có gì đó hay không, nhưng Lâm Dương lại không nói. Tôi biết, không phải cậu ta muốn giấu tôi điều gì mà thật ra chính cậu ta cũng không rõ.

Tình bạn giữa con trai với nhau không có chút tình tế nào vậy ư? Tôi nghĩ, nếu bọn họ là anh em tốt, vậy mà người đầu tiên phát hiện ra Lâm Dương có ý với Dư Châu Châu lại là tôi. Lâm Dương sẽ không nói với Dư Hoài, Dư Hoài cũng sẽ không kể với Lâm Dương.

Làm gì có vạn sự thắng ý, tôi bây giờ đến cả vạn sự thua ý kẻ mạnh của không có được.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Trần Tuyết Quân 2

No. 129

Tôi đi từ cửa sau vào lớp, vừa mới đi được hai bước đã bị hai khuôn mặt đầy sát khí của Giản Đơn và β chặn lại.

“Thủy tính Dương hoa”. β liếc xéo tôi một cái.

“Không có cậu, bọn tớ gọi món đều rất lo âu cậu biết không hả?” Giản Đơn xông đến vịn vẹo má tôi, véo tới mức mái ngói của tôi cũng sắp nổ ra ngoài.

“Có gì mà lo âu chứ?”

“Bởi vì vừa muốn ăn đậu phụ trúc vừa muốn ăn viên Hoa Chi, lại còn muốn ăn mì Khoan và thịt bữa trưa. Muốn ăn nhiều thứ ghê gớm, nhưng lại lo hai người bọn tớ ăn không hết. Cậu vừa đi là bọn tớ đã phải vứt bỏ bao nhiêu khả năng chọn lựa, cậu biết tội chưa hả?”

Tôi vội vàng cười te tởn: “Hôm nay thật sự là tình huống bất ngờ, tớ nói thật đấy! Các cậu đừng trách tớ, lần sau có việc gấp như thế, nhất định tớ sẽ báo trước một tiếng.”

“Báo trước? Kịp không chứ? Cậu xem, cậu vừa nhìn thấy tên trắng trẻo đẹp trai đó...”

“β, chú ý dừng từ!” Giản Đơn cắt ngang.

“Ồm, cậu xem cậu vừa nhìn thấy tên đẹp trai đó thì hành động thế nào hả? Chạy vội ra chỗ cửa thang máy. Chẹp chẹp, bọn tớ gào thét trong tuyệt vọng ở sau lưng cậu mà không được, đến cả Từ Diên Lượng và Dư Hoài đều đứng hình luôn. Cậu không thấy có lỗi với bọn tớ à? Cậu không thấy có lỗi với đậu phụ trúc à?”

“Còn cả mì Khoan nữa.” Giản Đơn bổ sung.

“Còn có thịt bữa trưa nữa.”

“Còn Viên Hoa Chi nữa.”

“Được rồi!” Tôi thật sự chịu không nổi hai diễn viên tấu nói trước mặt mình nữa, vội hạ giọng hỏi vấn đề quan trọng nhất: “Lúc này các cậu vừa nói gì? Dư... Từ Diên Lượng nhìn thấy rồi?”

Giản Đơn gật đầu: “Đúng, bọn họ...”

“Đúng rồi, Từ Diên Lượng nhìn thấy rồi.”

β cắt ngang lời của Giản Đơn, con nhỏ chết tiệt này nhất định là cố tình, cậu ta biết rõ tôi muốn hỏi ai.

No. 130

“Ngày mai canh ớt tôi mời.” Tôi nói một cách thành khẩn.

“Ừ thì Dư Hoài tức đến mức mặt mày xám xịt, quay lưng bỏ đi luôn.” β lập tức tiếp lời: “Đến bây giờ vẫn chưa về lớp, nghe Từ Diên Lượng nói buổi trưa đi đánh bóng chưa về, không biết đi đâu trút giận rồi.”

Giản Đơn cẩn thận nhìn phản ứng của tôi, nói: “Cảnh Cảnh, tớ thấy đây cũng là chuyện tốt. Cậu không nói mình còn tưởng cậu cố ý chứ, cậu xem cậu ấy rất dễ tâm đó.”

Tôi giật giật khoe miệng. Trong đầu của Giản Đơn là vũ đài trong phim điện ảnh tình cảm lãng mạn Hàn Quốc.

Tôi không nói gì thêm nữa, về chỗ rồi ngồi xuống, mở sách ra, đảo mắt hai cái rồi phiền não nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôi xin thề, sau này tôi sẽ đi tìm một nơi bốn mùa ấm áp để sinh sống. Mùa đông phương Bắc lạnh cắt da cắt thịt, bầu trời một màu xám xịt u tối, đến cả gió cũng xám xịt, chỉ nhìn thôi đã thấy không thể sống tiếp được.

Dư Hoài lần này nhất định là hận chết tôi rồi. Nếu nói tối hôm qua lúc họp phụ huynh tôi quay lại lấy đồ để quên vô tình nghe được, lần này túm áo Lâm Dương chạy đi thì lấp liếm kiểu gì nữa đây, tìm người biết chuyện lật tung quá khứ của cậu ấy ư?

No. 131

Tiết học đầu tiên của buổi chiều là Mỹ thuật, địa điểm học là ở phòng học đa phương tiện của trung tâm văn thể mỹ. Đúng 1 giờ 25, tất cả mọi người đều ùn ùn cầm tài liệu đi ra khỏi lớp, tôi vẫn ngồi ở chỗ của mình chờ, Từ Diên Lượng cũng đã đến giục:

“Cậu còn chờ cái gì nữa, mau lên lớp đi, tớ phải nộp chìa khóa.”

“Cậu đưa chìa khóa cho tớ đi, tớ khóa.”

Chuông dự bị kêu lên, Dư Hoài mới xuất hiện ở cửa sau phòng học, trong lớp chỉ còn lại một mình tôi.

“Xin lỗi.” Tôi buột miệng nói ra.

Dư Hoài đứng ở cửa nhìn tôi, không có động tĩnh gì.

Nói dứt câu đó tôi cũng không biết mình nên tiếp tục nói gì nữa, chỉ đành nhìn cậu ấy như vậy. Để giữ gìn khí chất cũng như hình tượng, tôi cố gắng

không chớp mắt. Tầm mười giây sau, Dư Hoài liền sải bước dài mà tiến tới, tôi bị dọa tới mức lùi lại theo bản năng. Khoảnh khắc ấy trong lòng không biết là cảm giác gì, hưng phấn hay là sợ hãi?

Không biết tại sao tôi lại có thể tưởng tượng nếu ở đây là Giản Đơn, nhất định cậu ấy đã nhắm chặt mắt lại, ngẩng đầu lên, ưỡn ngực ra. Hãy cường hân êm đềm!!!

Tôi cũng buồn nôn về chính suy nghĩ của mình. Trong phút chốc, Dư Hoài đã vò nát mớ suy nghĩ của tôi thành một cái ổ gà.

“Trong não toàn chứa canh ớt cay hả?”

Dư Hoài rống lên, cũng không kém gì hai tiếng “Mẹ nó” tối qua.

No. 132

Chúng tôi đã quá giờ lên lớp. Tuy là tiết Mĩ thuật, nhưng tôi vẫn vô cùng thấp thỏm. Dư Hoài thì chẳng sao rồi, phí lời, cậu ta có bảng thành tích hộ thân, tấm hộ thân lóe ánh kim 360 độ.

Dù sao lên lớp là thủ đoạn không phải là mục đích, cậu ấy đã đạt được mục đích rồi, thủ đoạn từ sớm đã chẳng còn tồn tại nữa.

“Cậu có thể đừng đi trách Lâm Dương không? Là tôi xin cậu ấy kể cho tôi, vả lại cậu ấy cũng không có nói gì cả.”

“Vậy cậu ta đã nói những gì rồi?”

“Cơ bản đều nói rồi.”

Dư Hoài tức đến mức sắp sùi bọt mép, tôi thấy vậy, bỗng nhiên trong lòng hơi xót xa.

Không đến mức ấy chứ, có gì phải giấu kĩ đến vậy?

“Tôi cũng có quyền biết chuyện chứ, giở trò với một mình tôi à? Tôi xin lỗi là xin lỗi nhưng đúng là cậu đã lừa tôi mà.”

“Cậu có quyền biết chuyện quái gì? Tôi lừa cậu cái gì rồi?”

“Cậu nói sẽ mãi ngồi cùng bàn với tôi, không phải là vì, không phải là vì...”

Trong phút chốc máu trong đầu tôi đều dồn hết cả lên.

Vì sao cơ?

Không phải là vì ban đầu đã mắc nợ Trần Tuyết Quân ư!

Nhưng nửa câu sau, tôi làm sao cũng không nói ra nổi.

Coi như tôi đã hiểu ra rồi! Những chuyện rõ ràng rành rành ra đó ở trong phim truyền hình, tại sao diễn viên luôn không nói ra một cách rõ ràng.

Cái gì gọi là ghen ứ? Ý của ghen ứ chính là nói ra thì mất mặt, không nói ra lại phải nén giận.

No. 133

Dư Hoài nhìn thẳng tôi, khuôn mặt vô tội vạ, tức đến mức khiến lục phủ ngũ tạng của tôi đều biến thành một mớ canh ớt cay, như nung như nấu.

“Dư Hoài tôi không tin cậu không hiểu.”

“Cậu thấy tôi làm vậy là để bù đắp cho Trần Tuyết Quân?”

“...Hiểu là tốt, cậu không cần nói ra.” Cậu ấy dùng sức kéo kéo đầu tôi: “Nào, đến đây! Cảnh Cảnh ngâm nước lâu rồi đến nào đều úng cả, mau dốc chút canh ớt cay ra đây đi, nhanh lên.”

“Cậu nói nào ai úng nước đấy hả?”

“Cậu đó, tôi nợ cậu ta cái gì chứ, nợ cậu ta vậy việc gì phải bù đắp cho cậu. Cậu coi bản thân là máy ATM à? Ai nợ tiền thì đều trả nợ chỗ cậu?”

Mẹ kiếp...Nói cũng có lí quá đi.

“Thế rốt cuộc là chuyện gì chứ? Cậu dám nói cậu kì lạ như vậy không liên quan đến chuyện ngày xưa?”

Cuối cùng cũng đến lúc Dư Hoài bị tôi nắm được thóp rồi.

“Chỉ là tôi thấy rất mất mặt.” Dư Hoài nhún vai, đối diện với ánh mắt long lanh của tôi, cậu ấy còn quay mặt đi nhìn vào công thức Vật lí còn chưa xóa ở trên bảng.

“Cũng thấy hơi áy náy.” Hồi lâu sau mới bổ sung thêm một câu.

No. 134

Trần Tuyết Quân sớm đã xăm mình rồi.

Con người chỉ cần có tình yêu, bất kể đậm sâu hay là nhạt nhòa đều đặc biệt dũng cảm. Sự dũng cảm đó của Trần Tuyết Quân đều thể hiện lên hình xăm đó rồi.

Hình xăm đầu tiên của cô ấy là “Trương”. Đó là họ của người bạn trai của cô ấy khi đó, sau này lại chuyển thành “Trịnh”, là một cậu bạn trai khác.

Theo lời của Dư Hoài là “Cậu ấy sớm muộn cũng xăm lên người một danh sách họ trăm nhà.”

Khi rảnh cả hai người thường xuyên nói chuyện. Trần Tuyết Quân là một cô gái miệng không nề hà gì cả, không độc mồm độc miệng như β, miệng của Trần Tuyết Quân mang nét ngây thơ đáng lẽ phải sớm mất đi của cô bé

14 – 15 tuổi, ví dụ như cô ấy kiên định cho rằng, bản thân yêu sớm đều là do thiếu thốn tình thương của bố.

Trong lúc Dư Hoài chịu không nổi đống bừa bộn do cô ấy bày bừa ra mà xắn tay áo lên giúp sắp xếp lại, bỗng dưng cô ấy nói, Dư Hoài, nếu cậu là bố tớ thì hay quá.

Nếu tôi đầu ửng nước thật, vậy ai có thể nói cho tôi, rốt cuộc não của Trần Tuyết Quân này là cái gì, Hòa Lộ Lộ à?

No. 135

Trần Tuyết Quân trong mắt Dư Hoài không chỉ là một cô gái ngây thơ có thể giơ ngón tay lên mà nói với cô giáo: Cô không tin thì ngồi mà xem.

Trong buổi chiều trước ngày mẹ Dư Hoài xông vào phòng giáo viên, Dư Hoài cũng đang phiền não về thành tích học tập của mình. Không ai nắm chắc được 100% vận mệnh của bản thân. Dư Hoài trong mắt tôi vừa thông minh vừa vĩ đại, nhưng cũng chỉ là một cậu nhóc mười mấy tuổi đầu, thì không tốt sẽ tự hoài nghi thời niên thiếu của bản thân.

Chúng tôi không thật sự nhận biết được bản thân. Khuôn mặt thân quen nhất tên gọi là khuôn mặt của tôi, đều là cảnh tượng được phản xạ qua tấm gương thế giới.

Lúc này, Dư Hoài nhìn Trần Tuyết Quân đang vừa cầm tờ đề liền lật mau sau làm giấy thử các màu sơn móng tay, đột nhiên cảm thấy một niềm ngưỡng mộ sâu sắc. Lần đầu tiên cậu ấy chủ động nói chuyện với cô gái này, hỏi cô ấy tại sao lại có thể vô ưu vô tư đến vậy.

Trần Tuyết Quân không phải là người có thể nói ra được đạo lý gì lớn lao, thậm chí Dư Hoài đang phiền lòng vì chuyện gì cũng không phát hiện ra. Cô ấy trả lời vô cùng thành thực, tớ không hề vô ưu vô tư.

Khi nhìn thấy bố như đưa cháu dẫn Bí thư Huyện vào trung tâm tắm gội thì cảm thấy ghê tởm, khi bị bạn trai đá cũng biết buồn khổ, khi mua cho cô bạn cùng bàn nhiều thẻ làm đầu cũng như vở nhưng lại bị chính người bạn đó liên thủ với những bạn khác để mắng cô ấy mặt dày thì lại tức giận đến mức tay chân lạnh ngắt.

Khi tan học, cô ấy ôm một cái cặp sách đứng ở cổng trường đi đi lại lại. Còn lúc lên lớp thì lại ngao du khắp lớp.

Không có ai đồng ý làm bạn cùng bàn với cô ấy. Chuyển đi chuyển lại, chính cô ấy cũng thấy mệt mỏi.

Tôi làm sai gì à? Trần Tuyết Quân chớp mắt, hỏi Dư Hoài.

Làm sao Dư Hoài hiểu được chuyện lục đục giữa con gái với nhau, thậm chí cậu còn phô ra khuôn mặt ngốc nghếch hơn cả Lâm Dương, đáng lẽ nhìn cũng phải biết là cậu ấy không hiểu chứ.

Giây phút ngơ ngác qua đi, Dư Hoài cũng quên bém mất kết quả thi không được như ý của bản thân mà bắt đầu đi ngâm cứu một vấn đề mà trước nay mình chưa từng ngó ngang đến. Đó chính là tại sao con gái lại ghét Trần Tuyết Quân. Tại sao? Rốt cuộc là tại sao?

No. 136

Tôi nghiêm túc nhận định với tư duy nguyên thủy của một con khỉ như Dư Hoài thì chuyện này cũng sẽ chẳng đi đâu về đâu, nhất định là không có kết quả!

Quả nhiên cậu ấy nghĩ không ra, cuối cùng nghển cổ lên, trả lời: “Tớ thấy cậu cũng không hề sai.”

Hai mắt Trần Tuyết Quân sáng như đèn ô tô, gật đầu rất nghiêm túc: “Tớ cũng thấy thế. Tôi đâu có sai.”

Nói còn chưa dứt, mặt mũi của Dư Hoài lại tối sầm lại.

“Nhưng mà, tớ không muốn lại phải đổi chỗ nữa đâu! Như một con chó hoang vậy, mất mặt chết đi được!”

Tôi nghĩ tôi có thể đoán được câu trả lời của Dư Hoài là gì.

“Vậy chúng ta mãi ngồi cùng bàn nhé!”

Trận nổi giận lôi đình của mẹ Dư Hoài lúc này đã phát huy tác dụng. Cô giáo chủ nhiệm trán đầm đìa mồ hôi vừa về lớp đã cắt ngang tiết tự học, trước ánh mắt đầy thích thú của tất cả mọi người, Trần Tuyết Quân ôm đồng hồ đặc của mình đứng dậy, đi qua dãy bàn học, ngồi xuống cái bàn đơn bên cạnh bục giảng.

Chỗ ngồi mới tồn tại này như một nổi ô nhục của cả lớp.

Cậu ấy cuối cùng không bao giờ cần bạn cùng bàn nữa, giống như chỗ ngồi đơn đó vậy, còn gần bục giảng hơn cả dãy bàn đầu. Để tránh che mất tầm nhìn của các bạn khác, chỗ ngồi này được xếp đặc biệt nghiêng, ở dưới chiếc ti vi nằm ở góc trái trên cùng của phòng học, nghiêng đến mức gần như không nhìn thấy bảng. Có lẽ chủ nhiệm thấy Trần Tuyết Quân cũng không cần nhìn bảng nữa.

Trần Tuyết Quân ôm một đồng hồ linh tinh, hết cái lọ đến cái chai, vừa đi được một bước đã bị ngáng chân ngã bổ nhào, tất cả đồ đạc của cô ấy rơi bừa bãi ra đất. Dư Hoài lúng túng không biết làm sao, liền đứng dậy nhặt giúp cô ấy. Vừa khom lưng xuống đã nghe thấy tiếng đằng hắng bất mãn ngoài cửa ra vào, ngẩng đầu lên, nhìn thấy mẹ của mình, khuôn mặt đau khổ tột cùng.

Sau đó, Trần Tuyết Quân không hề nói với Dư Hoài một câu nào, cũng không hề nói bất cứ một lời nào với những bạn cùng lớp khác. Năm tháng sau, trước khi thi giữa kì, tất cả mọi người đều tham gia kì thi chạy toàn

quốc, một kì thi mang tính hình thức là chủ yếu. Kỳ thi kết thúc thì mọi người có thể nhận được bằng tốt nghiệp cấp hai. Trần Tuyết Quân cũng biến mất từ đó.

No. 137

“Tôi cảm thấy không phải cậu ấy trách cậu đâu, cậu ấy không nói chuyện với cậu là vì không muốn gây phiền phức cho cậu.”

“Cậu không thấy chuyện này rất mất mặt sao?” Khuôn mặt Dư Hoài phớt phớt hồng, không biết là vì thấy áy náy hay là do phần nộ.

Dù sao đó cũng là lời hứa đầu tiên của một thằng con trai mười mấy tuổi đầu. Không cần biết đằng sau lời hứa đó là tình bạn, tình yêu hay là một chút giao tình thông thường nhưng ngay ngày hôm sau đã bị thực tế tàn nhẫn giẫm đạp, mà người giở trò lại chính là mẹ của mình.

Dư Hoài không phải là một tên nhóc sẽ cãi nhau cả ngày với mẹ. Phản kháng duy nhất cũng chỉ là nghe bố mẹ càu nhàu, vào tai này ra tai kia, mặt xị ra, vậy thôi. Cậu ấy muốn chứng minh những người lo bò trắng răng kia, suy nghĩ của họ hoàn toàn sai lầm, nhưng vòng thi đấu bị hủy rồi, thi giữa kì cũng nát, không lọt top học sinh xuất sắc trong lớp.

Bỗng dung tôi nhớ đến lần đầu gặp Dư Hoài. Hôm đến điểm danh, một ngày nắng chói chang, cậu ấy nghe một vị phụ huynh bụng phệ nghe điện thoại, mặt hết sức bất mãn bực dọc.

Cục tức nén ở trước ngực cậu ấy, tôi cũng không biết hiện giờ nó đã xả bớt chưa.

“Tại sao cậu biết mẹ cậu sẽ đề nghị xin chuyển chỗ cho cậu sau cuộc họp phụ huynh?”

“Không phải cậu đã nghe hết rồi à?” Dư Hoài liếc nhìn tôi: “Tôi biết bà sẽ cần hẳn nên luôn nói bạn cùng bàn của tôi là con trai. Dù sao tên của cậu đọc lên cũng không nhận ra được là trai hay gái. Hôm họp phụ huynh bà vừa nhìn là đã biết tôi nói dối, bà ấy trước nay đều không thể kìm chế được lâu, nhất định sẽ lập tức đi báo với Trương Bình.”

Thảo nào cậu ấy liếc nhìn tôi như vậy, hóa ra tất cả đều có thể suy luận ra.

No. 138

“Tối qua cậu cãi nhau với mẹ à?”

“Không.”

“Vậy sao cậu lại cắt tóc thành thế này? Xấu chết được.”

“Lúc thấy không vui, tôi thích thế.”

“Vậy cả buổi sáng cậu lằm lằm lì lì như thế là có chuyện gì?” Tôi không kìm được hỏi cậu ấy.

“Tôi lằm lằm lì lì? Sáng nay tôi chỉ không nói chuyện.”

“Thở hơi ra đã thấy hắc ám, âm u rồi.”

Dư Hoài trừng mắt nhìn tôi, không nói câu nào.

“Vậy... cậu trách tôi đi hóng chuyện khắp nơi khiến cậu mất mặt?”

“Đây là ân oán giữa tôi và Lâm Dương, cậu đừng xen vào.”

Tôi ngẫm nghĩ, Lâm Dương người như thế có lẽ cũng đánh đấm được lắm, cho nên tôi cũng không lo lắng lắm.

Dư Hoài cảm thấy những lời nên nói đều đã nói hết rồi, liền mở quyển sách bài tập Vật lí ra, cắm đầu vào làm tiếp. Tôi âm thầm đứng bên cạnh quan sát, câu đầu tiên cậu ấy dùng phép loại trừ, thay tất cả những phương án vào đề bài sẽ rất nhanh tính ra đáp án.

Hình như nửa tiếng trước cậu ấy đều đang làm Vật lí vậy, chưa từng bị ngắt quãng, cũng chưa hề kể câu chuyện về lời hứa mãi ngồi cùng bàn mà không thể thực hiện.

“Không biết cậu bận tâm chuyện gì nữa, haiz.”

Cậu ấy không thèm ngẩng đầu, càu nhàu một câu rồi lại tiếp tục làm đề Lí.

Tôi nghe tiếng đầu bút ma sát với mặt giấy, những lời thật sự muốn hỏi cuối cùng lại nghẹn ở cổ họng, sau đó từng lời từng lời theo cổ họng trôi tuột vào trong.

Cậu ấy nói, không biết cậu bận tâm chuyện gì nữa.

Tôi hỏi càng nhiều, biết càng nhiều chuyện quá khứ không nên biết, chẳng qua chỉ muốn làm rõ một chuyện rất đơn giản.

Tôi biết tại sao tôi lại thích ngồi bên cạnh cậu.

Nhưng cậu có biết?

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Trần Tuyết Quân 3

No. 139

Tất cả các tiết buổi chiều đều là Toán học.

Vì quãng thời gian phải học một nội dung trong đề thi Trương Phong bệnh nặng cho nên hai ngày gần đây chúng tôi đều phải học bù, bây giờ tôi chỉ cần nhìn thấy hàm số là lại thấy vô cùng buồn nôn.

Tôi không dễ dàng gì mới ngấm được chút điều huyền diệu trong tập hợp thì chương trình học đã bắt đầu vào phần hàm số. Đợi tôi tiêu hóa hết tập hợp, cùng khái niệm hút nhau đẩy nhau, với cả biết tránh các cạm bẫy rõ ràng rành (lời Dư Hoài nói) một chút đỉnh thì Trương Phong đã giảng đến đối số hàm số.

Chỉ số hàm số đi đâu rồi? Trương Phong, có phải chính thầy đã tranh thủ lúc em ngây người trên lớp mà giết chết bọn chúng rồi không?

Trương Phong lái một chiếc xe đua “log” và “f(x)” bay qua vèo vèo, tôi đi dép tông ở đằng sau vừa đi vừa đuổi vừa khóc.

Trong lúc tôi đang sụp đổ thì Dư Hoài nói vô tình lạnh nhạt: “Nếu cậu không hiểu chỉ số hàm số thì sẽ không thể nào học tốt đối số hàm số. Bọn này vốn chống lại hàm số... nói thế cũng hơi cao thâm quá. Cậu có thể lí giải thế này, dù sao cậu thật sự muốn hiểu rõ đối số hàm số thì tôi nghĩ, không cần làm thế đâu.”

“Xin cho hỏi, đây là cách nói mềm dẻo của cậu khi muốn nói cậu tôi có thể đi chết được rồi à?”

Cậu ấy gật đầu, đáp: “Cũng có thể! Giải thích theo cái này cũng được.”

Tôi hết sức, hết sức mệt mỏi.

No. 140

Sau khi mọi chuyện liên quan đến Trần Tuyết Quân kết thúc, quan hệ của tôi và Dư Hoài lại khôi phục lại trạng thái bình thường như trước, ít nhất trong mắt của Dư Hoài là như vậy. Thành tích của tôi vẫn tàn tạ như trước và thành tích của Dư Hoài cũng vẫn rực rỡ như trước, chúng tôi vẫn ngồi cùng bàn, cậu ấy vẫn dành một ít thời gian để cứu viện cho tôi, còn phần lớn thời gian còn lại chỉ giở trò giậu đổ bìm leo.

Không có gì thay đổi cả.

Nhưng đối với tôi mà nói, cứ như có một tâm niệm nào đó đã chết trong thâm lặng.

Cũng như một người đi xuyên qua sa mạc, trước sau đều tin mình sẽ không chết, bởi vì trong tay đang nắm chặt một bình nước cuối cùng, chỉ cần nghĩ đến điều đó liền có thể kìm hãm sự thiêu đốt nơi cổ họng, cứ thế bước thêm một bước về phía trước, một bước nữa.

Sau đó đột nhiên phát hiện bình nước bị rỉ, bên trong trống không.

Nếu nói vấn đề của tôi có thể đúc kết thành một vở kịch nội tâm quá cao trào, mãnh liệt thì chỗ khó của β chính là kịch câm.

Lúc tan học, Giản Đơn chạy đến để cùng tôi bắt xe về nhà, tôi nói tôi còn phải trực nhật, hỏi cậu ấy hôm nay sao không cùng đi với β. Giản Đơn hơi bối rối, nói cậu ấy bị Trương Bình gọi đi gặp riêng rồi.

“Hôm qua không phải nói rồi à?” Tôi thắc mắc hỏi: “Hôm qua β nói cậu ấy phải nắm giữ vận mệnh của mình mà.”

“Hôm qua chưa giữ được.” Giản Đơn lắc đầu: “Cậu ấy chưa tìm được cơ hội, Trương Bình sau đó bị vài vị phụ huynh quần lấy, nói theo đến tận cửa, cậu ấy đứng bên cạnh mà không thể chêm được câu nào vào. Hôm nay cậu ấy tưởng có thể lừa dối mà qua được ải, cả ngày đều giả vờ là không có chuyện gì.”

Tôi nhớ lại biểu hiện hôm nay của β.

“Cũng có tài diễn đấy chứ.” Tôi tỏ ra khẳng định.

“Nhưng nào ngờ Trương Bình vẫn tìm ra cậu ấy. Cậu ấy muốn qua ải, nhưng làm sao Trương Bình có thể bỏ qua cho cậu ấy được, hợp phụ huynh ngày hôm qua có điểm danh ai đến, bố mẹ của cậu ấy không đến mà...”

“Trương Bình gọi điện cho bố mẹ β rồi?”

“Cho nên nói đồng chí Trương nhà chúng ta vẫn hiền hậu chán. Tớ nghe Từ Diên Lượng nói Trương Bình định nói chuyện với β trước, sau đó mới xem có nên gọi điện cho phụ huynh hay không. Không thì tối nay β chắc bị đánh tơi bời luôn.”

No. 141

Trong lúc chúng tôi đang nói chuyện, Dư Hoài đã sắp xếp xong sách vở, xách cặp ra về.

“Chạy đâu đó, hôm nay các cậu phải trực nhật.” Ánh mắt sắc nhọn của Từ Diên Lượng phát hiện ra liền đứng ở cửa sau hét lớn.

“Tớ có tiết, Cảnh Cảnh làm hộ phần của tớ, bọn tớ thương lượng xong rồi.”

Dư Hoài cũng hét lớn đáp lại, một nửa thầy cô và không ít các bạn còn chưa về đều nhìn tôi kính cẩn, nể phục.

“Cậu nói với tôi lúc nào?” Tôi hơi đỏ mặt.

“Bây giờ! Thỏa thuận thế nhé!”

Cậu ấy cứ như thế mà biến mất.

Từ Diên Lượng nhìn tôi, lúc lâu sau mới thở dài: “Người thân cũng có thể trực nhật thay.”

No. 142

Giản Đơn nhìn về hướng Dư Hoài biến mất, ngẩn người một lúc, sau đó ngoái lại hỏi tôi: “Dư Hoài đi học bù hả?”

Tôi há hốc miệng, tôi không biết phải trả lời sao, vì chính tôi cũng không biết.

“Bọn họ phải tham gia thi đấu vòng tròn, thành tích mà tốt, có cơ hội được cử đi học.”

“Lớp 10 đã có thể được cử đi học?” Giản Đơn kinh ngạc, quay đầu nhìn chỗ ngồi đã sớm trống trơn của Hàn Tự.

“Cậu nghĩ sao nào? Người ta không giống với chúng ta đâu.”

Người nói là người ngồi trước tôi, Chu Dao.

Nói cũng lạ, tôi và mấy anh em hàng xóm như Từ Diên Lượng, Giản Đơn, β thậm chí cả Hàn Tự đều quan hệ rất tốt nhưng lại rất ít khi nói chuyện với Chu Dao và Trình Á Mẫn, hai người ngồi bàn trên tôi. Trình Á Mẫn là một người vô cùng trầm lặng, da hơi đen, khuôn người cũng gần gần như Từ Diên Lượng, đều giống như “bình đựng xăng”, nhưng lại không linh hoạt bằng Từ Diên Lượng. Dư Hoài từng nói, nếu không phải do cậu ta thị lực tốt thì đã sớm xin chuyển chỗ lên mấy bàn trên.

“Trình Á Mẫn chẳng khác nào một ngọn núi, cũng may tớ cũng cao phết.”

“Là do thân trên quá dài.” Tôi thành thật sửa lại.

Nếu nói sự trầm lặng của Trình Á Mẫn là do tính cách vốn thế thì sự trầm lặng của Chu Dao là xuất phát từ chuyện trăn trọc thời gian. Cậu ta rất nỗ lực học tập, Thể dục, Mĩ thuật, Âm nhạc, cái gì có thể lên thì đều giờ tay xung phong, hết tiết cũng ngồi tại chỗ học thuộc từ mới. Tôi từng tận mắt chứng kiến Chu Dao vì tập trung làm bài mà lưỡi đem hạt táo vớt vào thùng rác mà trực tiếp vớt xuống đất.

Tôi cũng từng nghĩ sẽ lấy cậu ta làm mục đích học tập, Chu Dao không quay lại, tôi cũng không quay lại, mót quá cũng nhin. Kết quả không ngoài dự đoán, lúc thi thử, Chu Dao lọt top 5 trong lớp, kết quả thi lần này thì xếp thứ ba.

Còn tôi cả hai lần đều thuộc hạng chót.

No. 143

Ban đầu Chu Dao và Dư Hoài còn cùng nhau thảo luận đề, Chu Dao thành giáo Dư Hoài môn Lí với Toán, bởi vì cậu ta là “học sinh đã lọt vào vòng chung kết”, còn Dư Hoài thì thường mặt dày đi nhờ Chu Dao giúp đỡ hai môn mà cậu ấy cho rằng không thể lí giải nổi – Tiếng Anh và Ngữ văn. Chu Dao học Tiếng Anh rất giỏi, những cụm từ lạ hoặc hay những giới từ kinh dị cậu ta đều có thể giảng ngon ơ, không như cô giáo tiếng Anh hồ đồ của chúng tôi, mỗi lần giải thích đáp án đều như nhau.

“Các đáp án A, C, D vừa nhìn là biết sai rồi. Thế nên chúng ta chọn B, có ai có thắc mắc gì không?”

“Cô ơi, em không hiểu.”

“Tại sao lại nghe không hiểu chứ? Cô hỏi em, A, C, D đúng ở chỗ nào?”

“Em không biết...”

“Không biết chính là không đúng, không đúng thì phải chọn đáp án đúng, tất nhiên là B rồi, còn có vấn đề gì không?”

Mỗi khi đến lúc này, Dư Hoài chán chường nhìn cô giáo tiếng Anh một cái rồi lấy tay chọc chọc vào lưng Chu Dao.

Nhưng mà tình chiến hữu hữu hảo này đã chấm dứt từ kì thi giữa kì.

Bởi vì điểm thi Tiếng Anh của Dư Hoài cao hơn Chu Dao ba điểm.

Từ đó trở đi, mỗi khi Dư Hoài gặp câu tiếng Anh khó đều được Chu Dao tặng lại một câu: “Tớ cũng không biết, cậu giỏi Tiếng Anh nhiều hơn tớ mà, còn hỏi tôi làm gì. Tớ giảng sai cho cậu thì sao?”

Chuyện này lặp đi lặp lại ba lần, Dư Hoài sau đó không bao giờ chủ động nói chuyện với Chu Dao nữa. Chu Dao hỏi các câu Toán Lý Hóa, Dư Hoài vẫn giúp như ngày trước, nhưng chỉ cần là Tiếng Anh thì cậu ta sẽ bỏ gần tìm xa mà đi nhờ cậu Hàn Tự, thậm chí chạy lên tầng trên hỏi Lâm Dương.

Nhưng mà, đáp án mà Lâm Dương gửi cho Dư Hoài đa phần chỉ có hai chữ.

“Trực tiếp.”

“Lâm Dương kiếp trước chắc là chó.” Dư Hoài rất nghiêm túc nói với tôi.

Khác với thái độ đó của Dư Hoài đối với Chu Dao, tôi phần nào có thể hiểu được sự thận trọng của đối phương. Sự nhỏ nhen này đúng là chẳng có chút phong độ nào nhưng cũng do trong lòng có chút hoang mang, sợ sệt mà thôi. Chu Dao có lẽ chính là một “Cảnh Cảnh” khác nữa, một “tôi” mà

nỗ lực hơn, thông minh hơn. Thế nhưng, khoảng cách với Dư Hoài, Lâm Dương, Hàn Tự, không phải là “một chút ít”.

Là cách lòng.

No. 144

“Không đúng, tớ nhớ Hàn Tự trước đây từng nói với tớ, cử đi học chỉ dành cho lớp 12 mà?” Giản Đơn liền tóm lấy Chu Dao để hỏi chuyện.

“Cuộc thi đấu vòng tròn không giới hạn độ tuổi, biết lớp học trẻ không hả?” Chu Dao khi nói chuyện với những học sinh trình độ như chúng tôi dường như không hề kiêng dè chút nào, giọng gắt gỏng: “Tại sao lớp 10 không được tham gia nào, chỉ là để bọn họ đấu với lớp 12. Dù sao cũng chênh hai năm luyện tập, thông thường rất khó có thể đạt được giải gì, kể cả có cơ hội được cử đi học cũng chưa chắc là một trường rất tốt nên cậu không biết mà thôi.”

“Thế cậu còn tham gia làm gì?”

Chu Dao dùng ánh mắt khinh thường nhìn Giản Đơn: “Cọ sát cọ sát, dù sao cũng chẳng mất gì.”

Hàn Tự và Dư Hoài mà Chu Dao nhắc đến, giống như một hành tinh đang quay ở một quỹ đạo khác vậy. Tôi vẫn còn chưa đuổi kịp chiếc xe ngựa đối số hàm số thì bọn họ đã quay qua mấy thế kỉ ở trong lô-gic của mình rồi.

Chu Dao dứt lời liền nhắc cặp lên đi về.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Ban Xã Hội

No. 145

Tôi và Giản Đơn mỗi người một tâm sự, cứ đứng hâm dờ như thế một lúc, cho đến khi Giản Đơn đứng dậy, kêu lên: “Á! Hôm nay không phải là nhóm các cậu trực nhật à? Cậu ta dựa vào cái gì mà đi về chứ?”

“Cũng không phải lần đầu mà!” Tôi nhún nhún vai. “Trương Bình nói chuyện với cậu ta cũng chẳng có tác dụng gì cả. Cậu ta nói là đến trường là để học, những chuyện thừa thãi khác không ai có thể bắt cậu ta làm. Cậu còn có thể làm gì nữa? Vì chuyện này mà tìm gặp phụ huynh à?”

Giản Đơn bĩu môi: “Vậy để tớ giúp cậu.”

Tôi cảm kích nhìn Giản Đơn cười, cũng không tỏ ý chối từ.

Tôi thấy tôi và những người bạn như Giản Đơn mới là những đứa trẻ tốt thực thụ, chỉ là chúng tôi đều tốt ở những mặt “không quan trọng” mà thôi.

Khi về nhà, phát hiện người hôm nay vào bếp nấu nướng là bố tôi, Trương Phàm nói với tôi, hôm nay do có một vài em học sinh cấp hai bị ngộ độc thực phẩm tập thể nên cô Tề phải tăng ca, rất muộn mới có thể về.

Hai chúng tôi đang nói chuyện thì cửa phòng bếp liền mở ra, bố tôi thò đầu ra, nhìn thấy tôi, không ngờ lại thấy hơi ngượng.

Ha ha, thái độ này là đúng rồi.

“Về rồi à con? Cởi áo đồng phục ra đi, rửa tay chân, chuẩn bị ăn cơm rồi.”

Tôi không nhin nổi cười, lạnh như băng gật gật đầu, trên mặt là vẻ mặt thường dùng của cô nhóc quá gở bị tổn thương trong gia đình đơn thân.

Quả nhiên bố tôi càng lúng túng hơn, mau chóng rút đầu tiếp tục chui vào bếp.

No. 146

Trương Phàm nằm bò ra ngoài phòng khách làm bài tập, ngẩng đầu nháy nháy mắt với tôi, khiến tôi cũng mơ hồ.

“Chị ơi!” Thằng bé thấp giọng, nói với tôi một cách thần bí: “Lúc chú Cảnh đón em tan học có nói với em, hôm qua chị về nhà rất muộn, lại còn khóc nữa.”

Sau đó, thằng bé ra dấu “OK” với tôi.

Cái gì chứ?

Thằng bé nhìn tôi có vẻ chưa “load” được, không phiền hà bởi thêm một câu: “Không phải là chị thi không tốt à? Như thế chú không dám mắng chị đâu.”

Tôi cười hai tiếng khô khốc, chỉ đành cảm kích mà gật đầu: “Cảm ơn em!”

“Không có gì đâu ạ.” Trương Phàm khua khua tay: “Bọn em cũng mới có kết quả thi, em thi cũng không tốt.”

Sau đó hai mắt long lanh nhìn tôi rất lâu.

Tôi dờ khóc dờ cười, chỉ đành oai phong lẫm liệt mà vung tay: “Chuyện này cứ để chị, chị che cho em.”

Lâm Phàm thỏa mãn gật đầu.

Tôi biết, tên nhóc lớp 3 này không ngoan như tôi tưởng tượng.

No. 147

Ăn cơm tối xong, Trương Phàm về phòng riêng làm bài tập, tôi thì mở “Vương Hậu Hùng”, bắt đầu hồi tưởng lại một cách khó khăn về mỗi lương duyên chỉ lướt qua vai nhau của tôi và đối số hàm số.

Dư Hoài nói rồi, nếu tôi mãi thi let đẹt thế này, sớm muộn cũng sẽ quen.

Nhưng tôi không muốn quen!

Khi cậu ấy vì một đứa mặt mỏng như tôi mà hét lớn với thầy Trương Phong: “Thầy ơi, em nghe không hiểu, thầy giảng lại một lần nữa được không ạ?”, tôi từng tự dừng hình thành một loại cảm giác ỷ lại, cứ như những kí hiệu hàm số được gói lên gói xuống tầng tầng lớp lớp mãi không được mở ra, hòn đá nhẵn trên dốc nghiêng mà lực ma sát mãi là không, chất hóa học mà chốc tan chốc lại không tan trong nước khiến người ta không biết rốt cuộc nó muốn làm gì, sớm muộn cũng có một ngày tôi sẽ giải quyết một cách dễ dàng trước mặt cậu ấy.

Tôi cũng biết nhìn rõ ra những huyền cơ sau mỗi cuốn sách giáo khoa.

Cũng như hồi nhỏ, tôi thường hay chạy sang phòng mượn sách ở gần nhà, mượn chú mèo máy để xem “Sau này tôi mới biết người ta gọi là Doraemon”, đồng thời xem luôn cả mèo Dingdang, mèo vũ trụ của Fujiko F. Fujio, luôn tin tưởng rằng một ngày nào đó mình sẽ lấy mèo máy, mỗi ngày trước khi đi học đều kiểm tra tất cả những ngăn kéo trong nhà xem nó có cỗ máy thời gian không.

Ước mơ cũng đã thực hiện được một phần.

Ý tôi là biến thành Nobita. Nobita mỗi ngày khóc nhè, đem vùi bài thi xuống đất.

Tôi tưởng người bên cạnh tôi là mèo máy, nhưng cậu ấy nói với tôi, chỉ số hàm số cậu còn không hiểu rõ, đối số hàm số đành thôi vậy.

Ai cũng chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình. Mèo máy của tôi sắp tới đây còn phải ngồi lên cổ máy thời gian mang tên kì thi Olympic, trở về thế kỉ 22 rồi.

No. 148

Tôi biết bố sẽ vào phòng, hơn nữa nhất định sẽ bùng theo một ly sữa.

Ông cũng không còn chiêu nào nữa, một chiêu có thể ăn tươi khắp thiên hạ chính là ông. Sữa giống như cái loa của ông, bắt đầu từ khi tôi học lớp một không mang bút chuyên dụng cho môn Mĩ thuật khiến bố tôi bị cô chủ nhiệm đánh đá nói như tạt xô nước lạnh vào mặt, ông liền quen với việc mở màn bằng một ly thủy tinh sữa, tỏ ý muốn tâm sự cùng tôi. Hình trụ, màu trắng, ấm áp giống như chiếc mic, như ống nói của riêng ông, có thể tuôn ra vô vàn những bài học đạo lí lớn lao. Nghĩ kĩ thì bố tôi chưa từng tức giận với tôi, thậm chí tôi cũng chưa từng nhìn thấy bố tôi giận dữ sẽ như thế nào. Có thể do mẹ tôi luôn ở trong trạng thái tức giận nên bố tôi đã biến thành một cái hồ Ngũ Đại Liên trầm lặng.

Chỉ số hàm số trong vở bài tập từng cái một giống như một cái khình khí cầu không to không nhỏ giắt vào góc bên phải của đĩa trẻ, cùng lúc ra vẻ rất đặc ý trước mặt tôi. Tôi rất phiền lòng, lúc ngẩng đầu nhìn bố tôi cũng rất cay nghiệt.

Tôi biết bản thân mình không giảng đạo lí, các bậc phụ huynh thông thường khác lúc này có lẽ đều cầm tờ kết quả thi mà chì chiết, sợ rằng còn

bắt đầu hoài nghi mình và vợ đã kết hôn cận huyết. Làm gì có ai như bố tôi, mười năm như một ngày, vẫn như xưa mà bưng sữa gõ cửa.

“Cảm ơn bố.” Tôi kìm nén mãi cuối cùng cũng nói ra một câu như thế.

No. 149

Tôi không giỏi kìm nén như bố tôi.

Tôi cũng phải học cố kìm nén cảm xúc.

Bố tôi đặt ly sữa ngay bên cạnh tôi, cứ đứng như thế hai phút, không nói câu nào, như sóng điện mãi không bao giờ mất đi.

“Cảnh Cảnh, tối qua là bố không đúng. Chuyện hơi bất ngờ, bố không biết mẹ con cũng phải họp, thật là không ngờ cả hai cùng bận...”

“Con biết rồi!” Tôi ủ rũ: “Ai đi họp phụ huynh mà chẳng là họp.”

Bố tôi mãi sau cũng không nói gì.

Nếu tôi mà là ông, tôi cũng không nói gì, nói gì đây? Nói không nên để cô Tề đi họp nhưng cô Tề sai ở đâu cơ chứ? Sai ở chỗ bà là một người ngoài ư? Hay là sai ở chỗ cô ấy không sinh ra tôi? Hay là sai ở chỗ rõ ràng tôi thì không tốt còn buồn bực vì bị lộ tẩy trước mặt một người ngoài?

Nhưng người ngoài này làm đủ tốt rồi, tôi không có lí gì để soi mói, càng không có lí để bố tôi đến xin lỗi tôi.

Là do tôi quá mè nheo rồi. Cảnh Cảnh như vậy, đúng là khiến người ta ghét.

Tại sao tôi lại trở thành kẻ đáng ghét đến thế này?

Bất kể là chuyện của Dư Hoài hay tất cả mọi chuyện khác.

Bố tôi ngồi trên giường, lặng lẽ nhìn tôi làm bài. Tôi làm không ra kết quả lại không muợn bị bạo lộ cái vẽ ngu ngốc, lộ ra bản thân thật ra cái gì cũng không biết, cho nên ra vẽ tính toán, gạch gạch trên tờ nháp.

Viết đều là những phép cộng trừ nhân chia trong phạm vi 100, còn bày vẽ thêm đồ thị hàm số, làm như có thật nổi nổi mấy cái parabol chết tiệt với nhau, vẽ chẳng khác nào mấy đường tròn vậy.

Cuối cùng bố tôi cũng không chịu được nữa mà đằng hắng một tiếng.

“Cánh Cánh à, con đang vẽ những cái gì đấy, đều không đúng cho lắm thì phải.”

Tôi lập tức quay đầu lại phẫn nộ nhìn bố tôi.

Đúng lúc tôi định mở miệng thì điện thoại kêu lên. Từ lúc cô Tề và Trương Phàm chuyển vào đây, mẹ tôi không bao giờ gọi vào máy bàn nữa.

Tôi đang định chọn chế độ rảnh tay để tổ chức một cuộc họp ba phương thì bố tôi đã nhận cuộc gọi, sau đó vừa nghe máy vừa đi ra khỏi phòng tôi.

No. 150

Tôi vứt tất cả những đồ thị hàm số ban nãy vẽ lung tung vào thùng rác, nghĩ đi nghĩ lại, lấy từ trong cặp ra một cuốn sách Toán.

Từ ngày tôi bước chân vào cánh cổng trường cấp ba đã bị kiểu học sinh như Dư Hoài dọa chết rồi. Cậu ấy cười nhạo tôi chỉ vì tôi bọc sách, vì tôi chép nguyên cái định nghĩa trên bảng, một cách rất tự nhiên, tôi không bao giờ dám dùng phương thức được gọi là “chủ nghĩa hình thức” trong mắt cậu ấy để học tập nữa.

Kết quả của quá trình “chỉnh” này chính là chuyện tôi đi mua những quyển bài tập mà các học sinh giỏi như Dư Hoài hay sử dụng. Tuy tôi

không làm hết bất cứ quyển nào cả nhưng tôi cũng có nét tương tự như việc cậu ấy bỏ mặc sách giáo khoa vậy. Dẫu có làm hay không thì khoảnh khắc mà đứng trước sập sách được bày ra sẵn sàng, tôi và Dư Hoài nhìn không có gì là khác nhau cả. Đối với sự ngu dốt của bản thân thì có dùng bất cứ điều gì để che lấp cũng vô dụng nhưng cũng là điều quan trọng bậc nhất.

Tôi lật quyển sách giáo khoa mới tinh đến những trang học bài chỉ số hàm số, bắt đầu nghiêm túc làm theo từng bước hướng dẫn trong sách giáo khoa để dẫn dắt chứng minh các định lí. Tuy có chậm chút nhưng ít nhất viết cũng rất trôi chảy, cảm giác bối rối mang tên “cái gì cũng không biết làm” cũng theo đó dần dần nhạt phai. Cứ viết mãi viết mãi, đến lúc tôi không còn phải phụ thuộc vào sách giáo khoa mà vẫn suy ra được các định lí, trong lòng trào dâng lên niềm vui mừng khôn xiết.

Thực ra tôi biết chiến thuật giải bài đề cũng bao hàm nhiều niềm vui nho nhỏ như thế. Quả thật như vậy, dù sao thì trước đây tôi cũng được xem là một nửa học sinh ưu tú, dẫu có phải ngồi đó gõ dây tai nghe mười phút đi chẳng nữa, chỉ cần dây đều xuôi thì có thể khiến coi người ta vui. Còn phải nói đến giải đề ư, cảm giác thỏa mãn và thành công đó không phải là thứ khác có thể đem lại.

Chỉ có điều khác ở chỗ, những đề Đại số có thể mang lại cho tôi cảm giác đó không nhiều.

Rất lâu sau đó, tôi còn nhớ đêm hôm đó, tôi ở dưới ánh đèn bàn, không mang chút lòng tự tôn nào, không hề lảng tránh mà ngồi ngâm cứu sách Toán. Kể cũng lạ, loại cảm giác đó tôi chưa từng trải qua, như trong đêm đông, trong tâm khảm có một trận mưa âm áp, nhưng lại tĩnh lặng đến mức không có mảy may chút tiếng mưa nào.

Khi giải đề đang lên tay, những cảm xúc dư thừa đều bay sang một hướng khác.

Ông trời rất công bằng nhỉ? Tôi ngốc hơn Dư Hoài nhiều, đời này kiếp này có phải đã định sẵn không thể nào sống tốt hơn cậu ấy? Nghĩ lại thì, trên thế giới này vẫn còn tồn tại cái gọi là vận khí.

Bố tôi đi vào phòng, đặt điện thoại lên trên mặt bàn rồi ngồi xuống cạnh cửa sổ. Tôi đang viết rất hứng khởi đây, tuy hơi tò mò là không biết ông sẽ nói gì nhưng cũng tuyệt nhiên không nhìn ông.

“Cảnh Cảnh, bố và mẹ có nghiên cứu một chút bảng điểm của con. Bố mẹ đều cảm thấy con nên tập trung học ba môn Toán, Văn và Ngoại ngữ. Kết quả lớp 10 có kém một chút cũng không sao, lên lớp 11, mình chuyển sang học ban xã hội.”

Giống y như bác sĩ thông báo kết quả kiểm tra bệnh tình vậy, muốn ăn gì thì ăn đó, muốn học gì thì học cái đó, muốn thi được mấy điểm thì thi mấy điểm.

Tôi không ngẩng đầu, chỉ ậm ừ một tiếng.

Trước đây, khi ở trên lớp ai là người nói với tôi đừng học ban xã hội?

Là ai nói với tôi “Nói thật, đừng học ban xã hội”?

Tôi cũng nói với ai “Ừ, không học ban xã hội”?

Đại nạn giáng xuống, chim nào lo bay hướng nấy, mà chúng ta cũng đâu phải là chim cùng một cánh rừng.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Beta 1

No. 151

Tôi tỉnh dậy rất sớm, năm rưỡi, so với mọi khi thì sớm hơn một tiếng.

Không giống thường ngày chút nào. Mọi khi tôi chỉ cần được ngủ thêm năm phút thôi là đã sung sướng lắm rồi.

Nhưng làm người lúc thật sự có quyết tâm, các cơ quan trong cơ thể sẽ rất phối hợp với nhau, dầu là bản thân thì cũng nên cho mình ít mặt mũi.

Không biết làm sao, tôi lại nhớ đến cái máy làm sữa đậu nành đã bám bụi để ở xó bếp. Cái này hai năm nay vừa mới hot, cuối năm ngoái bố tôi được đơn vị phát cho một cái. Trước khi năm mới, hai bố con hào hứng bất chấp thời tiết gió lạnh đến Ốc Nhĩ Mã mua một cân đậu tương và các loại ngũ cốc khá; trở về nhà, tôi đọc hướng dẫn cách làm còn bố tôi thì thực hiện, rất chăm chú để làm ra một cốc to sữa đậu nành thơm ngào ngạt nóng hôi hổi. Trong cả quá trình, chỉ có bố tôi là cứ mãi căn nhắc về vấn đề an toàn thực phẩm đến mức khiến tôi cảm thấy rất phiền, trừ cái đó ra thì tất cả đều tốt đẹp.

Nhưng vì hai bố con đều không có kinh nghiệm nên đành miễn cưỡng mà uống. Uống xong, tôi đi rửa máy mới phát hiện ra bã đậu hay cái gì đó đều dính hết lên thành cốc, tôi rửa hết nửa tiếng đồng hồ, đến nỗi gân tay đều nổi hết cả lên.

Bố tôi vẫn còn đang lải nhải mãi rằng sữa đậu nành uống ngon nọ kia, tôi nói bố uống thì bố rửa đi.

Ông liền không uống nữa, đúng là không có khí phách gì hết.

Lúc này tôi chạy đến phòng bếp nhìn, cái máy làm sữa đậu nành màu trắng kia rất đáng thương mà nằm ở một xó. Tôi lén lút lôi nó ra, nhớ là trong nhà cô Tề có mua đậu tương và hạt bo bo, nên hăm he quyết định buông tay vật lộn một trận.

Năm rưỡi, trời không còn sáng nữa. Dưới ngọn đèn tiết kiệm năng lượng trong phòng bếp, tôi nhẹ tay nhẹ chân mà rửa đậu tương, vo gạo, trong lòng vô cùng bình tĩnh.

No. 152

Tôi còn nhớ lúc học cấp một chúng tôi có học bài “Lao động là có tư vị nhất” của Lão Xá. Có một đoạn Lão Xá viết là, mẹ ông nói với ông rằng, sủi cảo của nhà địa chủ nhiều thịt ít rau, còn của nhà chúng ta thì rau nhiều thịt ít, nhưng sủi cảo mà nhiều rau ít thịt thì ngon hơn.

Bài luyện tập có một câu hỏi, hỏi là: “Tại sao mẹ của Lão Xá nói rằng sủi cảo mà nhiều rau ít thịt thì ngon hơn?”

Lúc đó tôi viết đáp án là: “Bởi vì vốn dĩ sủi cảo nhiều rau ít thịt ngon hơn, không ngấy.”

Thầy giáo của chúng tôi đánh một cái dấu X rất chi là mạnh, sau này vở bài tập mở đến mười trang sau vẫn có thể sờ được nét bút ấn.

Câu trả lời đúng phải là, sủi cảo của nhà địa chủ là thông qua sự cướp bóc của dân nghèo để có thịt và bột, mà nhà của Lão Xá là thông qua lao động mà có, cho nên mới ăn ngon hơn. Khi đó tôi không phục, ăn là ăn, ngon là ngon, tôi chính là không tin cùng một đĩa sủi cảo mà có thể phân ra thành hai giai cấp.

Đương nhiên, cảm giác oán giận này mãi mãi chỉ có thể để trong lòng mà thôi.

Có điều, lúc tôi rửa đậu tương trong chậu, nước ấm không chạm qua mu bàn tay, tôi đột nhiên hiểu ra vì sao Lão Xá rất tôn sùng sự lao động chân chất này. Lúc tâm con người ta mệt mỏi, luôn muốn làm một chút gì đó khiến cho người ngợm xả một chút, trong cái bận rộn ngược lại lại có thể thật sự khiến con người ta buông xuống được tâm tình phiền muộn.

Đến khi tôi không cẩn thận làm rơi cái rổ inox, bố tôi bị dọa từ phòng ngủ chạy ra, cô Tề cũng khẩn trương theo sau. Hai người đều đang ngái ngủ, mang vẻ mặt hết hoảng khi bị ồn làm cho tỉnh dậy.

“Con muốn làm đậu nành.” Tôi lập tức giải thích.

Về mặt bố tôi lập tức trở lại bình thường. Cô Tề bảo tôi trở về phòng ngủ một chút, còn cô ấy thì đi làm bữa sáng.

Tôi từ chối, biểu hiện giống như đường đời tôi như bước sang một trang mới. Trước đây tôi thường như vậy đột nhiên cảm thấy thỏa thuê mãi nguyện, bố tôi sớm đã quen rồi, nhưng trước giờ tôi không thể ở trước mặt cô Tề nói mấy lời ngốc nghếch như vậy. Nhưng thời gian gần đây bố tôi và cô Tề thường đồng thời xuất hiện, cho nên đứa con gái nói mấy lời như vậy trong mắt ông, quả thực là đã lâu lắm không thấy rồi.

“Cảnh Cảnh!” Bố tôi nói vẻ sâu xa: “Con có lòng như vậy là đủ rồi. Đậu nành đừng làm nữa, con...những điều khác trong cuộc sống con cũng còn phải bắt đầu lại từ đầu.”

No. 153

Lúc tôi vào phòng học, trong phòng chỉ có ba người, tràn ngập mùi mì ăn liền. Tôi nhìn lướt qua, β đang quay lưng về phía tôi húp lấy húp để sợi mì.

“Sao nhìn cậu thảm thế?” Tôi vừa để ba lô xuống vừa hỏi β: “Làm gì mà mới sáng ra đã ăn mì ăn liền rồi?”

“Nói ra thì dài lắm.” β bưng mì đứng dậy, ăn cho đầy miệng, hàm hồ trả lời tôi: “Hôm nay tớ phải ra khỏi nhà sớm một chút, cho nên không có ăn bữa sáng.”

“Tại sao?”

“Tóm lại tớ phải nhanh ra khỏi nhà, trước khi bố mẹ tỉnh dậy.”

“Nhưng mà, không phải buổi tối cậu về nhà vẫn phải chạm mặt bố mẹ à?”

“Trưa hôm nay bố mẹ tớ bay đi Bắc Kinh rồi, tối sợ gì chứ.”

“Có phải là vì hôm qua Trương Bình tìm bố mẹ cậu không?”

Động tác của β dừng lại một chút, sau đó quay người ngồi lại chỗ ngồi: “Tớ ăn xong mì rồi sẽ nói với cậu. Chúng ta cần phải tôn trọng đồ ăn.”

Vốn dĩ là tôi chỉ tùy tiện hỏi mà thôi, cô ấy lại nói như vậy làm tôi lại cảm thấy ngứa ngáy, lập tức chạy đến ngồi bên cạnh cô ấy.

“Cậu làm gì thế?” Cô ấy cảnh giác nhìn tôi, sợi mì còn thừa vẫn còn đang mắc ở bên miệng: “Đừng có mà quái gở như thế chứ.”

“Cậu đã đem chuyện mẹ Dư Hoài yêu cầu chuyển chỗ ngồi nói thành Bình thư rồi, cậu không biết xấu hổ mà không khai báo cho tớ à?”

Thế là, β dùng vè mặt gương ngùng ngùng mà nhìn tôi một cái.

Vừa mới mở miệng liền làm đầu gối tôi mềm nhũn.

“Cảnh Cảnh, cậu cảm thấy con người Trương Bình như thế nào?”

β luôn cho rằng, Trương Bình là một tên gốc lạc quan, chất phác.

Cho nên, lúc hai mắt cô ấy chớp chớp, đầu cúi xuống giả vờ rơi nước mắt nói bố mẹ mình máu lạnh. Phải biết rằng, khi đó thành tích của cô ấy không tốt nhưng vẫn giấu giếm, chẳng những không báo cáo quân tình lại còn sửa thời gian họp phụ huynh thành đúng thời gian hai bọn họ đi công tác. Nếu biết nhất định sẽ lộ ra cô ấy để bọc sô pha.

Tôi nghe xong bẻ ngón tay, thôi bỏ đi, lần này β đích thực là đã giảm lên địa lôi rồi.

No. 154

Cô ấy cho rằng Trương Bình nhất định sẽ ăn quả này, không ngờ, đối phương lại mang theo một cái bình lớn (Trương Bình từ lúc liên tiếp làm vỡ bốn năm cái bình trà, liền bắt đầu dùng một cái bình đựng mơ miệng rộng để đựng nước), vừa uống vừa thông thả nhìn ra phía ngoài cửa sổ, nhàn nhạt nói, bạn Tưởng Niên Niên, đừng giả vờ nữa, trước khi đến cũng không biết đường mà lau sạch mù tạt ở tay, có phải em rất coi thường tôi không?

β cười khan hê hê hai tiếng, bỏ cái tay đang lau nước mắt xuống.

Bố của β là người Bắc Kinh, không biết làm sao lại thi vào trường Đại học y ở thành phố bọn tôi, học lên đến Tiến sĩ, ở lại đây lấy vợ sinh con; hai năm gần đây bị điều chuyển lên bệnh viện Bắc Kinh đồng thời với với mẹ của β, chỉ là hộ khẩu của β tạm thời chưa được chứng thực. Hai vợ chồng họ thực ra định lúc β lên lớp 10 sẽ chuyển cô ấy vào học ở một trường trung học phổ thông nào đó ở Bắc Kinh, hộ khẩu giải quyết ổn thỏa rồi chính thức sinh sống ở đó. Cho nên, β thi cấp ba ở đây nguyện vọng đều là điền bù... Nhưng mà, cô ấy thế mà lại thi đỗ vào Chấn Hoa theo ban dân lập.

Chấn Hoa cũng được coi là trường công lập nổi tiếng, ít nhất là tốt hơn nhiều cái trường mà β sẽ chuyển đến học. Vì vậy, bố mẹ cô ấy quyết định để cô ấy ở lại đây học cho xong ba năm cấp ba, trước khi tốt nghiệp mới đi

Bắc Kinh, vừa vặn kiếm chắc được một ít điểm thi đại học các trường ở trên Bắc Kinh.

“Cậu cũng được coi như là bé ngoan đó.” Tôi nghe đến đây không khỏi đồng cảm nhìn β một cái.

Có điều, sau khi ngoài ý muốn thi đỗ Chấn Hoa, cô ấy khổ cực không ít. Nói đúng ta thì β không bằng tôi, tốc độ giảng bài ở Chấn Hoa khiến cô ấy nuốt không trôi, khi tôi vẫn còn dựa vào chỗ yếu mà đánh ở tiết Toán, β đã tự chơi được mấy chục ván cờ rồi.

“Năm đó nhờ có dịch SARS mà tớ gặp may. Nếu không nhờ dịch SARS thì làm sao đề thi mà đơn giản như vậy chứ, làm sao tớ có thể đỗ vào Chấn Hoa.”

Lúc β nói những lời này, vẻ mặt không có một tí ti cảm kích hay là vui mừng. “Quốc gia bất hạnh thì gia mừng”¹, câu nói đó làm sao mà nói ra được? Dịch SARS này, mọi người nhắc đến nó như một kiếp nạn, còn đối với chúng tôi mà nói thì nó giống như một lần tự học thì mất điện, hay như tiếng thở hổn hển trong sự cuồng loạn, càng có nhiều người hơn nữa, ví dụ như tôi và β , trong sự hỗn loạn ngoài ý muốn lại giành được lợi.

Sự hoảng sợ về cái chết đều chẳng nguy hại đến chúng tôi. Điều nguy hại đến chúng tôi là sau này sống sót bằng cách nào.

“Về điểm này tớ chẳng nói xạo, bố mẹ tớ đích thực có thể lột da tớ.” β cúi thấp đầu thở dài nói.

Lời này hóa ra lại là thật.

No. 155

Cuộc sống của β vừa tự do lại vừa cô đơn. Ông bà nội của β đều ở Bắc Kinh, còn ông bà ngoại quanh năm sức khỏe không tốt, chỉ sinh một người

con gái là mẹ của β, không cậu dì họ hàng có thể trông nom cô ấy. Bố mẹ cô ấy đều là bác sĩ, áp lực công việc rất lớn nên khiến cho tính tình của họ rất nóng nảy. Về cột nhà bây giờ của β đều là do từ nhỏ luyện thành, chuyên môn để đỡ dành ba mẹ, tiện thể để trốn bị phạt, giấu giếm tai họa. Bố mẹ của β cũng không có nhiều thời gian để dạy bảo con gái cẩn thận, cho nên mỗi khi gặp phải chuyện gì thì điều đầu tiên làm luôn là tức giận, đập bàn. Nếu mà họ biết β nói dối thời gian hợp phụ huynh đúng vào ngày họ đi công tác Bắc Kinh, lại còn làm giả đơn xin nghỉ phép để họ kí, chắc hẳn không kịp đợi đến lúc cô ấy xuyên tạc danh sách xếp hạng thì đã mang cô ấy đi phẫu thuật rồi.

Chẳng trách β lại muốn đến hội chợ để thuê một người đóng giả bố. Nếu thời gian thử việc biểu hiện tốt, thậm chí cô ấy có thể tuyển ông bố này làm ông bố chính thức luôn.

β lôi lôi kéo kéo, lải nhải với Trương Bình xong chuyện nhà cô ấy có chuyện và bản thân cho rằng thành tích chỉ là thứ phụ, sau đó bày ra bộ mặt “Em đã ung thư não giai đoạn cuối rồi thầy có thể làm gì em” nhìn thầy ấy.

Có thể Trương Bình bị cô ấy làm cho đau đầu, bực mình mà lôi kéo khuy ở cổ áo, mở hé cửa sổ phòng làm việc, cúi đầu châm một điếu thuốc.

Trương Bình thế mà lại hút thuốc, đốt xong mới nhớ ra là còn có học sinh ở bên cạnh, mơ hồ nói một câu: “Em không để ý chứ?!”

β dám để ý á! Hút thuốc loại “second-hand” là mười mấy năm sau sẽ bị ung thư phổi chết đó, mà không hút hàng “second-hand” thì hôm nay vẫn phải chết.

Huống chi đèn trong phòng làm việc và Trương Bình buồn bực lại im lặng, bỗng dưng khiến cho trong lòng β hơi là lạ.

Từ nhỏ β không phải là một ngọn đèn tiết kiệm dầu.

Làm đại vương chuyển trường, cô ấy đã được mở mang với không biết bao nhiêu giáo viên không quen biết. Trước khi giao chiến với Trương Bình, cô ấy đã mô phỏng ra rất nhiều loại phản ứng của đối phương, ví dụ như sợ gánh trách nhiệm mà cầm điện thoại trong văn phòng nói “Thế này là không được, phải nhanh chóng gọi điện cho bố mẹ em.” Ví dụ như to tiếng dùng lời lẽ chính nghĩa nghiêm khắc mà mắng cô ấy “Hợp phụ huynh là để phụ huynh hiểu tình hình học tập của con mình, bố mẹ em chẳng lẽ lại làm hại em à?”; hoặc ví dụ như cười hi hi trấn an một chút, cổ vũ cô ấy cần cố gắng học tập hơn nữa, thành tích có thể sẽ khởi sắc, sau đó chân trước bước ra khỏi văn phòng, chân sau mời bố mẹ cô ấy từ Bắc Kinh trở lại đây nói chuyện...

Nhưng tuyệt đối không có chuyện thầy lại chăm chú nghe cô ấy luyện thuyết về lịch sử trường thành của mình, chịu đựng cô ấy ngạo mạn nói rằng sớm muộn gì cũng sẽ lên Bắc Kinh thi tốt nghiệp. Sau khi cô ấy ngừng lại, buồn bực châm thêm một điếu, giống như là thật sự vì con bé đáng chết này mà nghĩ cách.

Tựa như trước giờ không có ai nguyện ý dừng lại nghe cô ấy nói vài câu nghiêm chỉnh, chăm chú vì cô ấy mà nghĩ đến tương lai sau này.

Cuối cùng Trương Bình cũng hút xong một điếu, quay người ngồi trên ghế. Thầy ấy không nhìn β, ngược lại nhìn trân trân vào mấy bức ảnh bị đè lên bởi mặt kính trên bàn văn phòng, chậm rãi nói: “Thầy biết, lực học bây giờ của em rất bình thường. Cố gắng học đi, áp lực và không khí ở Chấn Hoa có thể thật sự là không phù hợp với em.”

Cố gắng học đi... Tất nhiên, chứ bọn em còn có thể làm gì, tôi tùy tiện nói, không thể không cố gắng mà, Trương Bình bất đắc dĩ cười, điều chỉnh giọng rồi tiếp tục nói: “Em cũng biết bản thân sớm muộn gì cũng lên Bắc Kinh để thi, ở đó điểm chấm thấp hơn chỗ chúng ta, đề thi cũng đơn giản

hơn chút. Nhưng bây giờ em đã đi đâu, mỗi lần đến tháng thi cuối kỳ em vẫn phải thi, lực học bình thường thế này... làm sao mà làm được, đúng không?”

β sắp rơi nước mắt đầy mặt rồi.

No. 157

Thời bố mẹ chúng ta căn bản là không phải trải qua quá trình dốc hết toàn lực cho kỳ thi tốt nghiệp, nếu có trải qua thì cũng đã sớm quên gần hết rồi, cho nên họ không hiểu khi con cái nói rằng “học không vào”. Đối với họ mà nói, cho bạn một bộ bàn ghế, một tập giấy bút là đã có đầy đủ tất cả điều kiện học tập rồi, còn về việc có thích giáo viên hay không, có hòa hợp với các bạn hay không, và còn mấy cái lòng tự trọng và cảm giác mâu thuẫn nợ kia, tất cả đều không phải là lý do.

Mà Trương Bình lại hiểu. Đằng sau sự cụt nhả của β là cảm giác chán chường khi mà không tìm thấy phương hướng lại bất lực, Trương Bình nói đều chuẩn hết.

“Nói thế nào nhỉ, chúng ta nên học có hiệu quả một chút đối với ba năm cấp ba này. Có điều, chính vì để các em có thể thi đỗ đại học, những cái khác đều là bỏ đi. Mặc dù tôi làm chủ nhiệm không nên nói với em những lời này nhưng trong lòng các em cũng đều hiểu rõ. Chỉ cần em có thể đạt được mục tiêu của bản thân, dù cho là thông qua con đường học hành nào, tiến độ nhanh hay chậm, trường học tốt hay không tốt, thực ra đều chẳng quan trọng.” β rất tán thành, gật đầu như già tởi.

Cô ấy sớm đã nghĩ như vậy rồi, thực ra bố mẹ cô ấy cũng nên nghĩ như vậy, chứ không phải lại càng muốn bắt bẻ cô ấy, nói trắng ra là vẫn không tin tưởng.

Hoặc có lẽ là vì để giảm bớt phiền? Bởi vì mấy thứ quy định cứng nhắc đó là đơn giản nhất.

“Em vẫn nên từ từ dựa theo năng lực của mình mà học đi! Chuyện hợp phụ huynh sau này không có lần thứ hai nữa, lần này thầy không vạch trần em... Tất nhiên em cũng đừng mang tôi làm trò đùa nữa!” Trương Bình thành khẩn nhìn β một cái, tiếp lời: “Tôi làm chủ nhiệm, làm chuyện như vậy sẽ bị bố mẹ em chính cho chết mất.”

Lần này β lệ rơi hai hàng thật rồi.

“Thi cuối kỳ bất kể thi tốt hay không, em cũng đừng có sợ mà nói dối nữa. Cứ mời bố mẹ em đến họp phụ huynh như bình thường, tôi sẽ nói chuyện riêng với họ một lần, đảm bảo em sẽ không bị lộ ra, được chưa?”

Trên đầu Trương Bình trong mắt β như đang đeo một cái vòng kim quang², thầy nói cái gì đều được cả.

Trương Bình rất “man” mà xua xua tay: “Được rồi, trời cũng tối rồi, mau về nhà đi. Bố mẹ em quanh năm đều không có nhà, ông bà ngoại tuổi cũng cao rồi, phải tự chú ý lấy bản thân, có chuyện gì thì cứ đến tìm thầy, đi đi.”

Trương Bình thở dài một hơi thật dài, lại châm thêm một điếu nữa, hướng về phía cửa sổ nhả ra một vòng khói. β đi đến trước cửa văn phòng, lại quay đầu nhìn một cái.

Nhìn Trương Bình thật chăm chú.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Beta 2 Và Niềm Vui Sống Của Cảnh Cảnh

No. 158

Chuyện đó làm tôi và Dư Hoài cười đến đau cả bụng, nhưng trong mắt β lại đẹp trai đến chói lóa.

Lúc Dư Hoài bước vào lớp, tôi vẫn còn ngồi bên cạnh β nghe cô ấy kể chuyện. β nhẹ giọng kể chuyện là chuyện thần kì ngàn năm hiếm có, bởi vì cái giọng ăn to nói lớn của cô ấy vốn dĩ đã không thể giữ nổi bí mật gì rồi.

Có lẽ cũng giống như chúng tôi, ôm lấy bí mật đầu tiên, gọi là thích.

Đợi đến khi trong lớp học rôm rả tiếng nói chuyện, Từ Diên Lượng đeo ba lô xuất hiện trước mặt chúng tôi. Tôi mất mấy giây mới phản ứng được, bởi vì Từ Diên Lượng nói mình giả vờ bị cận không nhìn rõ bảng, bây giờ cậu ta bị Trương Bình bắt ngồi ở hàng hai, ngồi bên cạnh β .

“Giả vờ bị cận cái c*t, còn không phải là vì muốn ngồi cạnh β à!”

Phía trên là Giản Đơn đang bình luận về cái chuyện máu cún này. Giản Đơn vẫn luôn tin tưởng Từ Diên Lượng đối với β có một loại thiện cảm khó nói thành lời... Tôi nghĩ đến nhũn cả não cũng không rõ cái loại thiện cảm đó lấy ở đâu ra, là bị “Lỗ Băng Hoa”¹ làm cho cảm động rồi ư?

Tôi nhường chỗ cho Từ Diên Lượng, trở về chỗ ngồi của mình. Dư Hoài đã đeo tai nghe nghe tiếng Anh rồi, bọn tôi cũng chỉ chào hỏi nhau qua loa. Tôi lấy sách Toán trong cặp ra, xem nội dung lũy thừa hàm số xong, bắt đầu chiến đấu với đồng hàm logarit, cũng chính là đồng bài hôm qua Trương Phong ném cho tôi.

Còn về phần bài giảng trên bảng của Trương Phong, tôi nghe không hiểu mà cũng chẳng chép kịp. Tôi lén lút lấy máy ảnh ra chụp lại, cho nên lúc cần đến có thể sử dụng chức năng xem trước phóng to bài giảng lên xem.

May mà ngày nào tôi cũng mang theo máy ảnh. Vốn dĩ chỉ có thể lưu hơn bốn trăm bức ảnh, thoáng cái mà đã sắp “full” rồi, tôi lại không có cơ gì để tìm bố mẹ bảo họ mua cho thẻ nhớ mới, mắt nhìn bài giảng trên bảng của Trương Phong, đột nhiên tôi cảm thấy thượng đế vừa mở ra một cánh cửa mới.

Bỗng chốc tôi cảm giác, có một lúc nào đó Dư Hoài đang dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn tôi nhưng tôi kiên trì không ngẩng đầu lên, tập trung tiếp tục suy nghĩ mấy cái định lý mà cậu ấy nhìn thoáng qua một cái có giải thích được.

Tôi từng hoàn toàn không có cách nào có thể đối diện được ánh mắt này của Dư Hoài. Sau khi cậu ấy để tôi viết xong mấy trang thì đặt bút xuống, trong lúc vô ý lén nhìn một cái, hoặc là lúc Trương Phong chuẩn bị gọi người lên bảng giải đề, tôi rụt cổ cúi đầu xuống cậu ấy cười cong cả mắt... Không có ác ý, một tí cũng không có.

Thậm chí có thể là cậu ấy không ý thức được là cậu ấy đang nhìn tôi.

Nhưng tôi không cách nào đối diện, vì một ánh mắt này mà theo bản năng tôi thấy ngượng ngùng. Tôi cũng chẳng phải là người ham hư vinh, nếu đối phương không phải là Dư Hoài, có phải tôi có thể thản nhiên đối mặt với sự ngu ngốc của mình một chút không?

Tôi không biết nữa.

Vì vậy, hôm nay tôi kiên trì nén cái chuyện ngu xuẩn này xuống. Tôi cảm thấy tất cả đều có chút không giống như vậy.

No. 159

Tiết đầu tiên là tiết Vật lý của Trương Bình, từ phía sau tôi nghiêng nghiêng người, lặng lẽ quan sát β . Lưng cô ấy thẳng tắp, đôi mắt như hai cái bóng đèn phát sáng làm cho người ta phát sợ, nóng bỏng dán chặt mắt vào Trương Bình.

Đối với trạng thái học tập của β hôm nay Trương Bình rất hài lòng, thậm chí còn nhoẻn cười với β .

Cái tên ngọc này, β như con sử tử cái muốn bắt mồi, thầy ấy lại còn tưởng mình là con mèo nhỏ dễ thương.

Tôi hơi thấp thỏm lại có chút ngưỡng mộ cô ấy. Bỗng dưng cô ấy lại đi thích thầy giáo của mình, mặc dù đây là chuyện bí mật không thể nói cho người khác nhưng cô ấy vẫn tự nhiên biểu hiện rất rõ ràng.

Ấy thế mà, mộng đẹp của β đều vỡ tan trong giây lát, khi Trương Bình quay người viết công thức lực đàn hồi lên bảng... Đầu tiên là Từ Diên Lượng phì cười ra tiếng, sau đó thì như ngầm hiểu ý nhau mà tiếng cười rung lên như lò xo, từ phía sau lớp học một đường truyền lên phía trên.

Chỉ có mình Dư Hoài là đang cúi đầu nhìn chiếc bút bi, hoàn toàn không chú ý đến sự xôn xao trong lớp. Tôi vốn muốn đẩy đẩy cậu ấy, để cậu ấy liếc nhìn Trương Bình một cái, song vừa mới nâng lên ngón tay lên thì nhìn thấy khuôn mặt chuyên tâm của cậu ấy, tôi lại nhẹ nhàng bỏ xuống.

Chiếc áo gió màu ngà của Trương Bình bị dính thêm hai cái tất ống dài màu đen đáng nữ.

Trương Bình bởi tiếng cười hỗn loạn của đám học sinh hàng phía dưới mà đã hiểu ra, vòng tay ra sau lưng phẩy mấy cái, dựa vào sự che lấp của bụi giảng, nhét đôi tất vào trong túi áo gió.

“Sự tĩnh điện...tĩnh điện,” Trương Bình xấu hổ cười gượng ha ha hai tiếng, “Điện năng điện thế điện từ học, chúng ta lên lớp 11 sẽ phải học rồi,

ha ha, lớp 11 là cần phải học rồi, ha ha.”

“Thầy ơi, thầy nói trước thế này chính là bắt đầu làm đồ dùng học tập rồi đó. Thầy thật là yêu nghề.”

Từ Diên Lượng nói một câu khiến cả lớp cười ầm lên, bản thân cậu ta cũng rất đặc ý, dù sao cậu ta đối với Trương Bình không biết lớn nhỏ quen rồi.

Nếu Trương Bình mà có bạn gái, mọi người đã sớm biết rồi.

No. 160

Từ Diên Lượng đang đắm chìm trong ánh hào quang sùng bái của mọi người nên không hề phát hiện ra, ánh mắt âm trầm của β đã muốn đem cậu ta róc xương lóc thịt mấy trận rồi.

Lúc chuông tan học vang lên, Trương Bình đang dựa vào bục giảng luyện thuyết với chúng tôi về Lịch sử và Vật lí.

“Đây mới gọi là nghiên cứu học vấn, thầy rất sùng bái những nhà khoa học người Đức này. Nếu trong các em mà có một chút sự chăm chỉ và nghiêm túc của bọn họ thì đề khó nào cũng có thể giải được. Được rồi, hôm nay đến đây thôi, tan học.”

“Thực ra, hình như tớ cũng có một chút huyết thống với người Đức. Tớ nhớ là mẹ tớ từng nói qua với tớ.” Tôi nghe thấy Từ Diên Lượng chém gió với β: “Cậu hãy tin đi.”

“Tớ tin!” β với lấy bình nước rồi đi ra khỏi lớp: “Vừa nhìn là biết lúc cậu còn nhỏ chần chẫn là được chó chần cừ Đức muốn nhí.”

Giản Đơn ngồi ở đằng sau nhẹ giọng nở nụ cười, Từ Diên Lượng ngờ ngác, nhìn β biến mất sau cánh cửa, ngoảnh lại hỏi: “Tớ chọc giận gì cô ấy

à?”

No. 161

Tôi ngồi ở chỗ không xa lắm nhìn mấy người họ ở tổ kế bên tán gẫu linh tinh, mắt vẫn luôn chú ý đến Dư Hoài. Tan học chuông báo một hồi, cậu ấy lại đeo tai nghe lên, nghiêng cứu quyển vở đã nhàu cũ đến xuất thần.

Ngày trước cậu ấy đã từng nói, cậu ấy đeo tai nghe thì không thể nào tập trung được, từ trước đến giờ vào tiết tự học không bao giờ nghe nhạc, cho nên bộ dạng bây giờ của cậu ấy khiến tôi cảm thấy kỳ lạ.

“Này, hôm qua cậu trực tiếp quảng việc trực nhật cho tôi, có biết xấu hổ không hả?”

Dư Hoài không nghe thấy, cũng không ngẩng đầu lên, khiến tôi hơi ngại ngùng.

“Cậu ấy dạo gần đây hơi căng thẳng. Không phải hôm qua tớ nói với cậu rồi à? Họ sắp thi đấu rồi.”

Chu Dao không biết lúc nào đã quay người qua đây, nhìn Dư Hoài rồi lại nhìn tôi, mắt kính cụp xuống sống mũi, giống như một bà lão may vá vậy.

Sau khi thi giữa kỳ, cô ấy luôn tìm mọi cách đùn đẩy môn Tiếng Anh của Dư Hoài, nhưng vẫn rất tự nhiên hỏi Dư Hoài các loại đề Toán. Dư Hoài luôn phê bình kín đáo nhưng vẫn kiên nhẫn giải đáp, chỉ là hai ngày gần đây chẳng biết làm sao lại không thèm để ý đến người khác, sắc mặt của Chu Dao cũng không tốt lắm. Không ngờ, hôm nay cô ấy lại chủ động bắt chuyện với bọn tôi.

“Chẳng trách tớ hỏi bài cậu ấy, cậu ấy đều không nghe thấy.”

Nói xong, tôi liền thầm chửi bản thân hèn. Chuyện thi đấu là do Chu Dao hôm qua nói cho tôi biết, tôi lại còn ở đây thay Dư Hoài giải thích cái gì đây.

Huống chi, cậu ấy cần tôi thay cậu ấy giải thích à? Nghĩ đến đây, tôi hơi xót xa trong lòng.

No. 162

“Đương nhiên là không nghe thấy, he he, tập trung kinh như vậy cơ mà! Đây là thế giới của những người trâu bò, đến tớ cũng không hiểu nữa là.” Giọng điệu của Chu Dao không dễ nghe cho lắm.

“Cậu cũng là trâu bò trong lòng tớ!” Tôi mỉm cười lịch sự, nói: “Thành tích của cậu cũng rất tốt!”

“Thôi đi!” Chu Dao liếc mắt, khước miệng nhếch lên: “Tớ sao có thể cùng với họ...”

Chu Dao chưa nói xong, Dư Hoài tháo tai nghe xuống, nhìn tôi: “Sao thế, cậu nói gì với tôi à?”

“Cậu đang nghe cái gì đấy? Lúc cậu tự học không phải là sẽ không nghe nhạc à?”

Dư Hoài vừa muốn trả lời tôi thì đột nhiên dừng lại, không yên tâm nhìn Chu Dao một cái.

Trên mặt Chu Dao “treo” một nụ cười tế nhị, dường như là không có ý rút khỏi cuộc trò chuyện này. Cái kiểu xen vào việc của người khác này, thực ra đối với cô ấy thật là hiếm thấy.

“Cậu phải nhớ đến bọn tớ đấy.” Chu Dao cười hì hì, nói với Dư Hoài: “Được cử đến Thanh Hoa rồi, phải nhớ đến cha già ở Giang Đông đang đợi

cậu về nâng đỡ đó!”

Dư Hoài hơi chau mày.

Cười ha ha khiêm tốn, nói “Tớ không thể thi vào Thanh Hoa được” đó không phải là phong cách của Dư Hoài. Bề ngoài cậu ấy hiền hòa nhưng trước giờ sẽ không tự hạ thấp bản thân; song, cô ngốc kia lại không nhìn ra lần chuẩn bị cho trận đấu lần này cậu ấy thực ra rất căng thẳng và lo lắng. Sự “ngông cuồng” mọi ngày đều thu lại hết rồi.

Đức hạnh của Chu Dao kia khiến tôi bùng lên một ngọn lửa.

Phiền nhất là người có thành tích tốt nhưng lại ác ý kêu than. Dư Hoài không có tật xấu này, cũng không có nghĩa là những người khác cũng như vậy. Bề ngoài thì tăng bốc, nhưng bên trong lại đang chế giễu từ trong mỗi câu mỗi chữ đều hiện lên rõ mồn một.

“Cậu từng nói là những ai học lớp 10 mà tham gia thi đấu trận này, trừ phi là thiên tài, nếu không thì kết quả đều là “cảm ơn đã tham gia”. Tỷ lệ được cử đến Bắc Đại, Thanh Hoa là rất thấp, hà tất phải làm cho người ta thêm áp lực chứ!” Tôi cố gắng dùng giọng điệu hiền hòa nhất để đáp lại cô ấy.

Chu Dao thích hạ thấp giá trị bản thân trước mặt bọn Dư Hoài, không có nghĩa là cũng khách sáo như vậy đối với nhân vật nhỏ bé như tôi. Cho nên, khi nghe được lời của tôi, cô ấy lờm một cái, trở nên nghiêm túc trả lời:

“Tớ nói là nói người khác. Dư Hoài là người bình thường à? Làm sao cậu biết được người ta không phải là thiên tài? Duy trì thả lỏng là điều bình thường, thả lỏng không được mới là sai lầm nghiêm trọng đó.” Chu Dao nâng mắt kính nói, cười nhẹ một tiếng: “Cảnh Cảnh, thật sự tớ nhìn không ra, hai cậu ngồi cùng một bàn, sao cậu lại không mong đợi cậu ấy sẽ chơi tốt chứ!”

Tôi tức muốn nghiền răng, nhưng nghĩ không ra cách đánh trả hữu hiệu nào.

Dư Hoài bỗng nhiên bật cười, nhẹ nhàng gõ cái bút xuống bàn, nhìn thẳng vào Chu Dao.

“Cậu nói rất chuẩn, tớ thật sự có thể được tuyển thẳng vào Thanh Hoa. Nếu không được tuyển thẳng thì tớ cũng có thể tự mình thi đỗ vào, nhưng là vấn đề sớm hay muộn mà thôi. Không vấn đề gì.”

Cậu ấy nói thẳng đuột ra như vậy, ngược lại khiến cho Chu Dao phải cười chu chát.

“Ngược lại là cậu,” Dư Hoài dùng ngữ điệu rất bình thường nói: “Từ trước đến giờ tớ thì đều không coi cậu là đối thủ mà cũng chẳng ưa gì cậu. Nhìn bộ dạng cậu chắc cũng không ưa gì tớ, đôi bên trong lòng đều biết rõ, sau này cậu cũng không cần nói chuyện với tớ nữa đâu.”

No. 163

Đến khi Trương Phong kẹp giáo trình tiến lên bục giảng bắt đầu giảng hàm số logarit, tôi vẫn chưa trở lại được trạng thái bình thường.

Chu Dao ngồi rất nghiêm túc nghe giảng bài. Trước kia cô ấy cùng với Dư Hoài là cùng một loại người, mỗi tiết học đều là hai bọn họ tự học bài, thế mà bây giờ cô ấy lại đang nghe giảng, sau lưng căng ra như một cây cung, cách bộ đồng phục tôi vẫn có thể tưởng tượng ra cảm giác cứng ngắc đó.

“Cậu...” Tôi cũng không biết nên nói cái gì.

“Hả?” Dư Hoài đang đón cuốn sách te tua liền ngẩng đầu lên, không hiểu mô tê quay qua nhìn tôi.

Nhìn đôi mắt trong trẻo đó, tôi nhất thời ghen lời.

Nếu là tôi, có lẽ vừa rồi sẽ bị Chu Dao làm tức đến chết nhưng lại không thể không cho đối phương sĩ diện, chỉ có thể vừa học máu vừa chửi rửa sau lưng, ngày hôm sau vẫn phải nhẫn nhịn sự không thoải mái trong lòng, không mận không nhặt mà tiếp tục ở cùng với cô ấy.

Mặc kiểu “sống chung” này trên thực tế cũng chẳng có ý nghĩa gì, nhưng tôi lại không dám xích mích gì, không biết rốt cuộc là đang sợ cái gì.

Tôi nhớ là mẹ tôi từng nói, người có đạo lý, hợp tình hợp lý sau khi phản kích lại vẫn phải kiểm điểm và lo lắng, đây được coi là cái đạo lý gì ở đời thế này?

Thật đáng tiếc, đạo lý này sẽ thiệt thòi cho người “có đạo lý” như tôi đây.

Thế nhưng, Dư Hoài lại không phải loại người như thế. Cậu ấy sẽ không lo lắng gì cả. Cậu ấy cũng sẽ không hành hạ bản thân mình. Cậu ấy có thể sống hòa hợp được với tất cả mọi người, nhưng trước giờ lại không quý trọng nhân duyên của bản thân, chỉ cần muốn, cậu ấy có thể vứt bỏ bất kỳ người xa lạ nào mà cậu ấy quen biết. Dư Hoài khinh bỉ tất cả những người ở trong vòng tròn hỗn độn luẩn quẩn... “Chuyện này hai bên trong lòng đều hiểu rõ, có chọc thủng thì đã làm sao? Vì mọi người tiết kiệm thời gian thôi.” Có trời biết trên thực tế tôi muốn trở thành như cậu ấy biết bao nhiêu.

No. 164

“Ơ kìa!” Tôi nằm bò lên quyển sách Toán nhìn cậu ấy: “Tôi muốn nói là, cậu vừa mới nói là mình muốn vào Thanh Hoa, rất cao ngạo nhé.”

“Vì đó là lời nói thật.” Khóe miệng Dư Hoài cong lên, bị cậu ấy ép cho chùng xuống.

“Ờ, chính vì là lời nói thật mới tàn khốc đó.” Tôi nịnh nọt gật đầu: “Dựa vào cái gì mà chẳng biết khiêm tốn là gì chứ!”

Bỗng nhiên cảm thấy, từ sau vụ Trần Tuyết Quân, tôi và cậu ấy rất ít khi nói chuyện tự nhiên mà nhẹ nhàng thế này. Không biết làm sao tất cả đều trở lại rồi, giống như trước đây vậy.

Dư Hoài bị tôi làm cho xấu hổ: “Đúng rồi! Không phải vừa rồi cậu hỏi tôi vì sao lại nghe nhạc à?”

“Phải rồi, vì sao?”

“Trong lòng đang rối bời.” Dư Hoài cười cười: “Có chút sợ hãi, mà cũng mờ mịt. Nhưng tôi không muốn nói cho người ngoài biết.”

Cậu ấy hướng về Chu Dao ngồi phía trước bữu bữu môi.

Tôi lại vì từ này mà sờ công tắc điện.

Cậu ấy nói, người ngoài.

Làm “người nhà” là tôi mất tự nhiên, im lặng một lúc mới có thể tiếp tục duy trì giọng điệu bình tĩnh để hỏi tiếp: “Sao chứ? Cậu mà cũng sợ à?”

Dư Hoài đang định trả lời thì chợt tôi nghe thấy giọng nói trong vạt của Trương Phong đang đứng ở trên bục giảng.

“Không muốn nghe giảng thì đi ra ngoài.” Lời nói của Trương Phong vẫn luôn luôn rất ngắn gọn.

No. 165

Nửa buổi học còn lại, Dư Hoài vẫn tiếp tục ngủ. Trước kia, cậu ấy luôn cùng tôi chơi trò chơi đến ba giờ sáng gì đó, cũng không hoàn toàn là nói

thật. Khi không buồn ngủ, cậu ấy luôn làm đề thi, còn chơi trò chơi chỉ là vì muốn giải trí tinh thần.

Trương Phong lúc giảng bài luôn là bộ dạng tự độc thoại, cũng không nghiêm khắc với mấy học sinh nằm bò dài trên bàn đi gặp Chu Công, tôi cũng không cần phải “chăm sóc” đặc biệt cho Dư Hoài. Lúc tan học, cậu ấy như vũng bùn dán chặt vào mặt bàn, cho dù thế nào cũng không bò lên được.

Tôi lấy máy ảnh trong cặp ra, tắt tiếng như mọi khi, lén lút chụp một tấm.

“Không dậy được thì đừng dậy nữa, tiết sau là Lịch sử, cậu có thể ngủ tiếp.” Vì để che giấu hành vi của mình, tôi rất quan tâm nói.

“Không được rồi!” Dư Hoài hàm hồ nói: “Nhịn buồn tiêu, phải chạy đi vệ sinh đây.”

Cậu ấy khó khăn nhấc nửa thân trên lên, đột nhiên ngoảnh lại nhìn tôi, mở nửa con mắt, tiến đến rất gần.

“...Cậu làm gì đấy?”

“Véo tôi một cái.”

Tôi giơ tay ra, nhẹ nhàng véo tai cậu ấy, thấy cậu ấy không có phản ứng gì, liền dốc toàn lực tiếp tục véo.

Dư Hoài kêu “a” một tiếng, bọn Từ Diên Lượng đều quay lại nhìn.

“Cậu bảo tôi véo mà!” Tôi lập tức thanh minh.

“Ờ!” Dư Hoài ngáp một cái” “Thế này là tôi yên tâm rồi.”

“Yên tâm cái gì?”

“Xác định là bây giờ tôi thật sự đã tỉnh rồi, chứ không phải là đái dầm.”

“Ngài thật là có suy nghĩ tinh tế!” Khóe miệng tôi giật giật.

No. 166

Dư Hoài ngủ đến mức làm cho cổ áo nhăn nhúm, tôi vô ý thức giơ tay ra giúp cậu ấy chỉnh lại cho ngay ngắn, ngón tay chạm vào má cậu ấy, khiến cậu ấy giật mình một cái.

Chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, tay tôi vẫn còn đang cứng ngắc ở trong không trung. Trái tim tan vỡ rồi.

“Tôi nhìn không quen quần áo không ngay ngắn.” Tôi cười khan nói.

Dư Hoài nhìn lướt qua phía bên cửa sổ, rác bị tôi chất thành núi, chẳng nói chẳng rằng cười.

“Tay cậu lạnh thật đấy.”

Cậu ấy nói rồi đứng dậy, tôi cười nhạt rồi quay sang bên trái, để tay lên hệ thống sưởi, nghĩ ngợi, rồi lại quay đầu lại nhìn thiếu niên nói bản thân đang lo sợ kia vừa đi vừa kéo chiếc áo khoác có chút nhăn nhúm, biến mất đằng sau phòng học.

No. 167

Tôi mở quyển vở đã cũ đặt trên bàn của Dư Hoài, trang đầu tiên viết ba chữ “Thịnh Hoài Nam”. Có vẻ cái tên này rất quen, nghĩ một lúc tôi mới nhớ ra, người này là đàn anh khóa trên lớn hơn bọn tôi một lớp, thần tượng của Dư Hoài – tấm gương tốt dạy cậu ấy luyện tập điền từ viết chính tả các tác phẩm văn cổ.

Vở thi đấu Vật lý cùng của thần tượng, chẳng trách nhìn qua còn khó hơn tài liệu của Hogwarts School of Witchcraft and Wizardry. Tôi đang xem hết

sức chăm chú, đột nhiên cảm giác có một ánh mắt đang nhìn.

Chu Dao đang lạnh lùng nhìn tôi, phát hiện tôi chú ý đến cô ấy, ngoài cười nhưng trong không cười, nhếch mép nói: “Thứ gì vậy, cho tớ xem với.”

“Là của Dư Hoài, đừng tùy tiện động vào.”

Chu Dao bĩu môi “xì” một tiếng: “Thôi đi, chẳng phải cậu cũng đang mở ra xem à?”

“Bởi vì quan hệ giữa tớ và cậu ấy tốt hơn cậu.”

Tôi buột miệng thốt ra, nhìn thấy Chu Dao một lần nữa xanh mặt quay đi, tôi mới ý thức được bản thân đã nói cái gì.

Sao có thể nói như vậy chứ, thật là, thật là...

Thật là sáng khoái quá đi.

No. 168

Tận dụng hai tiết tự học buổi chiều, cuối cùng tôi cũng bắt kịp được với tiến độ của phần hàm số, đuổi kịp được chiếc xe ngựa phi điên cuồng kia của Trương Phong.

Tôi phấn chấn đến mức vừa về nhà đã mở lại mấy lần đồng bài hai hôm nay tự tay làm, nhẹ nhàng vuốt ve mặt giấy lồi lõm của mình, có một loại hư vinh đặc biệt bỗng dưng nảy sinh. Kể cả với việc tiết Toán học đầu tiên bị Dư Hoài khinh bỉ nói là “vở copy” cũng không thấy tổn thương, nhưng đây lại là tự bản thân lý giải dựa trên kiến thức căn bản để làm ra được.

Có thể biểu hiện của tôi hơi biến thái, Dư Hoài nhìn tôi mấy lần, tôi cũng không thèm để ý đến cậu ấy, điều gì vui sướng hơn niềm tự hào.

Sau đó tôi, lấy trong cặp ra mấy tập sách luyện tập đơn giản nhất mà Dư Hoài giới thiệu cho tôi, lướt qua mấy chỗ trống phía trước như bị chó gặm, tiếp tục mở đến trang có phần hàm số. Việc chọn bút trong hộp bút cũng mất nhiều thời gian, cuối cùng lấy cái bút mực đen mà tôi thích nhất, phần làm theo công thức thì dùng bút mực, phần cần sửa đáp án thì dùng bút đỏ. Tất cả đều lấy ra bày sang bên phải, cuối cùng lấy một xấp giấy nháp vuốt cho phẳng, xác định ngay ngắn hết rồi mới dùng cái kẹp cỡ trung màu đen kẹp lại.

“Thế trận thật là lớn.”

Tôi trợn mắt nhìn Dư Hoài một cái. Lăm miệng.

“Tôi không thạo làm toán lắm, dù sao làm ơn làm ơn đừng có sai nha.”
Tôi thành khẩn nói.

“VẬY các cậu cứ từ từ buồn nha.” Dư Hoài cười nhạo một tiếng, tiếp tục nhìn chăm chăm vào quyển vở của cậu ấy.

Tôi cầm bút máy lên, bắt đầu chăm chú đọc đáp án đầu tiên.

20 phút sau.

Nhìn tổng thể mà nói thì rất thuận lợi, mặc dù xem ra mấy câu hơi khó một chút tôi vẫn không biết làm, nhưng bản thân vẫn cảm thấy sau khi chăm chỉ học như vậy là đã đủ lắm rồi, lúc làm đề cảm thấy rất vui vẻ.

Sau đó tôi thấp thỏm giờ phần đáp án phía sau ra, nhìn mấy lần, lại giờ lại dùng bút đỏ sửa sửa.

No. 169

“Đã nói với cậu rồi, viết đáp án xuống dưới thuận tiện bao nhiêu.” Dư Hoài tiếp tục phá mặc dù chẳng ngừng đầu lên.

“Ai cần cậu lo hả!” Tôi gầm nhẹ.

Tâm trạng của tôi không tốt lắm, bởi vì làm sai không ít. Tôi lại không ngừng nghiên cứu, viết tất cả đáp án đúng cho xong rồi mới tỉ mỉ nghiên ngẫm lại. Đương nhiên, tôi không quên để quyển bài tập sang bên trái bệ cửa sổ một chút, cố gắng cách xa ánh hào quang khắp nơi của Dư Hoài.

Đến phần tích phân, tất cả các đáp án sai, 30% là do tính qua loa mà sai, 20% là do đọc không kĩ đề, còn có 50% là do...tôi cũng không biết vì sao lại sai nữa.

Thở dài một hơi ở trong lòng, hiện giờ trút ra cũng tương đối rồi. Tôi nằm bò lên bàn nhắm mắt lại, mệt đến mức giống như cái máy làm sữa đậu nành ở xó bếp nhà tôi vậy.

Cuộc sống quả nhiên là không như phim ảnh, tôi vẫn cho rằng sau khi tôi bắt đầu cố gắng hết sức, Thượng đế sẽ ban cho tôi mấy ống kính máy ảnh. Lần sau đạt được như vậy, tôi thực sự đã rất trâu bò rồi.

Đùa cái gì vậy.

No. 170

Đợi đến khi tôi bò dậy, mắt đề lên cánh tay giờ muốn nổ đom đóm luôn, một lúc sau mới nhìn rõ được mọi thứ, sau đó tôi liền thấy Dư Hoài đang nghiên cứu vở bài tập của tôi.

“Giữ lại cho tôi ít thể diện được không?”

“Tôi cảm thấy cậu có tiến bộ.” Cậu ấy đặt quyển sách xuống, nghiêm túc nhìn tôi.

“Thật à?”

“Ừ.” Cậu ấy gấp quyển sách lại: “Ngày trước cậu tiếp thu mấy kiến thức này đều cần chỉ thị, học mấy loại như này chỉ có thể bê nguyên xi vào, chết cũng biết chết như thế nào.”

“Vậy còn bây giờ thì sao?” Tôi mong chờ nhìn trân trân cậu ấy.

“Bây giờ,” Cậu ấy đặc biệt cố vũ nhìn tôi: “Cậu đã bắt đầu biết chết như thế nào rồi.”

“Biến!”

“Tôi nói thật đấy!” Cậu ấy cười, “Cứ tiếp tục như vậy, cậu sẽ ngày càng tiến bộ rõ rệt.”

“Cái thái độ từ trên cao nhìn xuống này của cậu là có ý gì hả?” Mặt tôi vẻ dữ tợn nhưng trong lòng lại có một chút vui sướng.

“Bảo cậu cứ từ từ mà học.”

“Nhưng mà,” Tôi lại phiền não nằm sấp lên bàn: “Tối hôm qua đến chiều hôm nay đều phải gặm đồng Toán này, thế mà vẫn sai nhiều như vậy.”

“Cậu đừng cho là xem hết sách là có thể hiểu hết nhé! Cần phải làm bài mới quen được, dù sao thì đề thi cũng đều là biến tướng công thức một chút, cần phải dựa trên kiến thức cơ bản mới linh hoạt phán đoán được.”

“Vậy đây là gì?” Tôi chỉ chỉ quyển vở của Thịnh Hoài Nam.

“À, đây là vở Lâm Dương mượn được, bí kíp của đàn anh Thịnh Hoài Nam của cậu ấy.”

“Tôi không hỏi cậu cái này. Tôi hỏi cậu dựa vào cái gì mới có thể chỉ cần nhìn chăm chăm vào vở mà không giải chứ!”

Dư Hoài dùng ánh mắt thương hại đưa mắt nhìn tôi.

“Bởi vì tôi có trí thông minh.”

No. 171

Tôi không muốn nói chuyện với con người này nữa.

Dư Hoài hình như nhớ ra cái gì đó, lục trong cặp rất lâu mới móc ra một quyển vở ô li dành cho học sinh cấp một.

“Trầm suýt nữa thì quên, cái này cho khanh.” Cậu ấy cầm quyển vở giơ lên không trung, vung qua vung lại: “Nào, ái khanh Cảnh Cảnh, quỳ xuống tiếp chỉ.”

“Chuyện gì thế, Dư công công?”

“Đừng phí lời!” Cậu ấy trừng tôi, tôi liền nịnh hót tiếp nhận, nâng tay lên mở ra.

Chẳng chịt công thức. Từ đó rút ra các loại định lý, suy luận và giản đơn các biện pháp tính toán đều là dùng bút đỏ đánh dấu, trong quá trình suy luận và áp dụng vào các loại đề thì đều dùng bút đen ghi lại.

“Tối hôm qua nhất thời nảy ra, bên cạnh chỉ có mấy trang giấy trống không, có lẽ đối với cậu sẽ có ích.”

“Nhưng gần đây không phải cậu rất bận...”

“Thay đổi đầu óc mà thôi, đâu có tốn nhiều tinh lực.” Cậu ấy không quan tâm ngắt lời tôi: “Phần hàm số của lớp 10 đại loại là như vậy, nhưng lúc làm bài rất có ích, tiết kiệm thời gian. Tốt nhất là câu lặp công thức phần bút đen vào làm xem, giống với đáp án cậu làm tối hôm qua.”

Đầu tôi hơi loạn, chỉ là không ngừng được gật đầu.

“Vẫn là câu nói đó, lấy cái này làm căn bản, làm nhiều đề vào. Cái đầu của cậu, đừng mong đợi suy luận một chút là thấm được, cậu vẫn phù hợp làm động vật được huấn luyện hơn.”

Những lời châm chọc của Dư Hoài tôi nghe không rõ, đột nhiên không biết làm sao mũi có chút xót.

“Cảm ơn...” Tôi bỗng nhiên ghen ngào, nếu nói chuyện chắc sẽ khóc nước nở mắt.

Cậu ấy ngẩn người.

Mấy giây sau, cả lớp học đều có thể nghe thấy tiếng gào thét của Dư Hoài.

“Cảnh Cảnh, có phải nào cậu hỏng rồi không!”

Nước mắt của tôi bị cậu ấy dọa cho ngừng chảy luôn, lập tức vùi đầu tránh né sự khó hiểu của các bạn xung quanh.

Chỉ nghe thấy giọng nói to tục tăng của Từ Diên Lượng: “Mãng hay lắm, con gái chính là của nợ!”

Tôi nằm bò trên bàn, trong lúc nhất thời các loại tâm trạng đều xông lên não, giống như Thượng đế đang ở trong đầu tôi bóp nát một quả chanh vậy.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Làm Người Lại Từ Đầu

No. 168

β nói, lúc tôi ôm quyển vở ô li chăm chỉ học bài, khoe miệng còn cong lên một góc không thể ép xuống được giống như đang thêu của hồi môn vậy.

Cậu ấy bóc vỏ quýt, đặt mông ngồi lên bàn của Chu Dao, mặt hướng về phía tôi cười mờ ám.

“Sao cậu vẫn chưa đi hả?” Tôi vừa dọn dẹp sách vở vừa xua đuổi cô ấy.

“Hôm nay tổ tổ trực nhật, Hàn Tự có việc bận nên đi trước rồi, Giản Đơn làm phần của hai người, đáng lẽ tổ cũng định trốn nhưng lại bị cậu ấy bắt lại.”

“Hàn Tự cũng bận tham gia thi đấu à?”

“Có lẽ không phải vậy đâu!” Cô ấy nhún nhún vai: “Giản Đơn kể Hàn Tự trước đây từng được huấn luyện tham gia thi một cách có hệ thống, cũng từng nghĩ sẽ tham gia, nhưng cậu ấy thiên về hướng bình lặng tham gia kì thi đại học hơn.”

Quả vậy, Hàn Tự học Văn và Ngoại ngữ giỏi hơn Dư Hoài, nói về cân bằng và ổn định thì Dư Hoài còn thua xa cậu ta.

Bỗng dung tôi lại nhớ đến chuyện đang định nói trong giờ Toán mà bị thầy Trương Phong mắng làm đứt mạch.

Sự mù mờ và lo âu của Dư Hoài.

Hiển nhiên kì thi tổng kết để thi từ cấp hai lên cấp ba tạo cho Dư Hoài một sự dả kích nhất định. Lâm Dương đã từng nói, khi Dư Hoài thay đổi đột ngột, cùng lúc đó phải ứng phó với vòng chung kết cuộc thi đấu cũng hơi quá sức, và kết quả của kì thi tổng kết đã chứng minh mọi chuyện. Nhưng bây giờ, Dư Hoài nên tin vào bản thân, tiếp tục hoàn thành nốt con đường “thi đấu”, vẫn là nên đi một ngày đường học một sàng khôn, chăm học một chút.

Từ khi kết thúc kì thi giữa kì, khuôn mặt đã tìm thấy bầu trời nước Sở tôi đã hiểu; trong lĩnh vực của Dư Hoài có một phần mà tôi không tài nào có thể hiểu được, mức độ phiến muộn cũng không thua những rối rắm và tính toán so đo của tôi.

Hàn Tự thì ngược lại, mọi chuyện đơn giản hơn nhiều.

Hàn Tự luôn mang khuôn mặt “không chút động tĩnh”, lạnh lùng bình tĩnh. Khi cậu ta nhận định con đường nào là đúng thì kể cả mọi người bên cạnh có nói lời rẽ bên cạnh ngon như ăn bánh, chỉ cần lo lợm vàng, cậu ta cũng không thêm tơ vương đưa mắt nhìn.

Nếu miêu tả dã tâm của Dư Hoài là chỉ “Tuy tôi không thích ăn quả nhưng chỉ cần nhìn thấy loại quả mà chỉ cần nhảy lên là hái được thì tôi nhất định sẽ dùng sức nhảy thử lên xem sao” thì Hàn Tự thì khác, “Tôi chỉ muốn cúi đầu đi để bắt kịp hành trình, cho nên kệ cha có lối tắt lối mòn nào tôi cũng phải đi đến cùng, nhảy lên là có quả ăn rồi sao nữa?”

Đây là những lời Giản Đơn nói với tôi và β lúc ngồi ở sân vận động hôm kỉ niệm thành lập trường.

Tất nhiên, nguyên văn câu nói của cô ấy sẽ buồn nôn, sến súa hơn nhiều, không cần phải nhắc lại.

Có lúc, khi tôi thất thần nhìn bóng lưng của Giản Đơn và Hàn Tự, âm thầm tò mò, Giản Đơn là trái quả đỏ của Hàn Tự ư? Nếu cậu ta không phải, vậy thì thần thái “không chút động tĩnh” trên người Hàn Tự khiến Giản Đơn mê muội, có phải sẽ đem đến cho Giản Đơn một kết cuộc châm biếm nhất từng có không?

Còn tôi thì sao?

Tôi cúi đầu vuốt quyển vở ô li mỏng manh của mình, thở dài một hơi.

Nếu tôi cũng là một loại quả, chỉ e Dư Hoài không những không cần nhảy lên, mà còn phải cúi lưng nhặt nữa.

Có một giây như thế, trong tôi lại trào dâng chí cầu tiến, muốn biến thành một loại quả mọc trên cành cao nhất của cây.

Tôi cũng muốn nhìn thấy cảnh trên cao, đùa vui cùng những làn gió trên cao, sau đó lặng lẽ chờ đợi một con khỉ nhảy đến hái.

Tất nhiên sau một giây đó, tôi lại trở lại trạng thái bình thường.

Tôi không phải quả gì, cũng không nhặt được vàng, tôi là một tên què quặt nghèo túng.

No. 169

Suy nghĩ lan man xong, tôi ngẩng đầu lên, không ngoài dự đoán, cũng nhìn thấy điều đó trong mắt β, thương xót cho hai tên ngốc nghếch đó.

“Haiz, đứa trẻ này!” β nuốt nốt mấy múi quýt, nói lúng búng: “Xem ra là quá hạn rồi.”

Cô ấy còn chưa nói xong thì đã ăn ngay một tấm giẻ lau bảng vào lưng. β hét lên, nhảy khỏi bàn của Chu Dao.

“Mau đi làm việc cho chị đây!” Giản Đơn đứng chống nạnh trên bục giảng hét lớn.

Tôi mặc áo len cẩn thận xong, xách cặp sách, trước khi đi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ theo thói quen.

Bên ngoài sớm đã phủ một màu đen, dưới ánh đèn sáng choang của phòng học, cái bóng mập ú của tôi trải dài trên mặt kính, vô cùng rõ ràng.

Lại một ngày không báo một tiếng, cứ thế mà trôi qua mất rồi.

Nhưng ngày hôm nay tôi vẫn chưa cảm thấy hoang mang, mất phương hướng, không biết làm gì, tôi nhớ Dư Hoài từng nói, Cảnh Cảnh à, cậu sau này nhất định sẽ ngày càng tốt.

Sẽ như thế, cậu ấy đã nói như vậy rồi thì nên diễn ra như vậy nhỉ!

Quả được chôn trong lòng đất, sớm muộn cũng có một ngày, mọc lên một cái cây từ bùn lầy.

Cảnh Cảnh, cố lên.

No. 170

Bố tôi nói sắp cuối năm rồi, mẹ tôi bên ngân hàng bận kinh người, đáng lẽ cuối tuần này, mẹ định đưa tôi đi giải tỏa tâm trạng nhưng đột nhiên bên văn phòng có việc lại phải đi đến chỗ khách hàng, cho nên không thể đến được.

Tôi không còn quá thất vọng, bởi vì trước đó tôi cũng không biết là mẹ sẽ qua chỗ tôi, chưa từng mong chờ nên không thể coi là hụt hẫng. Dù sao cuối tuần này tôi cũng sớm lên kế hoạch tĩnh tâm đọc sách, tuyệt đối không ngủ nướng nữa.

Nói đến quyết tâm, từ khi học mẫu giáo tôi đã luôn phải đấu tranh với trò này rồi. Nhưng tôi có nhiều lần rất quyết tâm. Hồi học mẫu giáo, quyết tâm khi học tiết Mĩ thuật tuyệt đối không quên mang màu tô, buổi sáng bước qua cổng trường nhất định không được quên đeo khăn đỏ để không bị sao đỏ trực tuần bắt; lên cấp hai tôi quyết tâm mỗi ngày chạy 1000m để tăng chiều cao, nửa tháng sau, bố mẹ tôi vội vội vàng vàng, cuống quýt cầm tờ báo về các kiến thức thường nhật đưa đến trước mặt tôi mà nói, Cảnh Cảnh đừng chạy bộ nữa, càng chạy càng lùn, tổn thương đầu gối. Tôi nói bố đừng có lo, con còn chưa bắt đầu chạy mà, con quyết định ngày mai bắt đầu chơi cầu lông rồi.

Nếu bố tôi mua thì sẽ mua cho tôi vợt đánh cầu lông vô cùng đắt, được làm từ cái gì cái gì ấy thì liền bị treo ngay góc sau phòng tôi. Nhớ lúc mới mua về, tôi hỏi bố tôi một câu rất ngớ ngẩn, bố bị người ta lừa rồi hả, tại sao hai cái vợt bố mua lại mua từng cái một vậy, người ta khi mua đều mua một đôi mà. Bố tôi thương tiếc nhìn cái vợt cao cấp của mình, dường như nhìn thấy được kết cục tất yếu của chúng.

Thế nhưng, kì thi cuối kì lần này là vấn đề sống còn, tôi không thể tùy tiện từ bỏ được.

No. 171

Tối thứ sáu, sau khi ăn xong, tôi rửa tay sạch sẽ rồi bắt đầu đi sắp xếp lại bàn học. Bàn học của tôi không hề nhỏ, nhưng bàn học của tôi lệch thếch lồi thoi như thế này có lẽ là bởi nó không nhỏ. Tôi chuyển tất cả những tờ đề, vở bài tập, tiểu thuyết và những đồ lặt vặt xuống dưới đất, sau đó chạy xuống nhà bếp, lấy một miếng giẻ lau rồi bắt đầu lau bàn.

Bố tôi tin tức nhanh nhạy, hỏi tôi: “Con định làm gì đấy?”

“Làm người lại từ đầu ạ!” Tôi lạnh nhạt trả lời.

Để thể hiện quyết tâm, tôi quyết định biến thành ngẫu nhất có thể trong một khoảng thời gian. Bắt đầu từ việc nói ít hơn.

“Làm người lại từ đầu á? Thế con dọn dẹp bàn học làm gì?”

Tôi cũng không biết. Tại sao mỗi lần tôi vạch ra một kế hoạch làm người mới, bất kể là kế hoạch tổng thể hay kế hoạch cục bộ, tôi đều phải giầy vò căn phòng của mình đầu tiên.

Tôi chuyển vào đây từ năm sáu tuổi, cũng được mười năm rồi. Phòng bếp dưới sự bảo vệ của bố mẹ vẫn vô cùng sạch sẽ như xưa, chỉ có điều tường đều bị dầu khói làm hoen thành màu nâu vàng. Căn phòng của tôi thoát nhìn không rõ ràng như thế nhưng tôi luôn có cảm giác nó và tôi như đã cùng chung dòng máu, mọi quyết tâm mới được hình thành trên đường về, rõ ràng và mật thiết trong đầu, đều trở thành cũ rích mỗi khi ngồi trên chiếc ghế cũ ở trước bàn học. Trên đồng giấy lộn xộn vẫn còn in tôi của ngày hôm qua, ướm rinh rích, bao nhiêu nhiệt huyết cũng không tài nào cháy lên nổi.

Cô Tề cũng ngó đầu vào phòng tôi, hỏi: “Cảnh Cảnh, cần cô giúp con không?”

“Không ạ!” Tôi cũng không hề ngẩng đầu lên: “Cảm ơn cô, tự con làm được ạ.”

Tôi cẩn rằng mà vuốt phẳng từng tờ đề thi một, chất thành một đồng, sau đó gom tất cả những dụng cụ học tập mà tôi trước đây tiện tay vứt bừa bãi lại. Đáng tiếc không phải tất cả những đồ đạc đều ngay ngắn chỉnh tề, tôi lau mặt bàn xong, bắt đầu bày đồ đạc ra mặt bàn, cứ xếp cứ xếp đến nỗi mặt bàn cũng sắp chật kín. Nếu lát nữa tôi học mà lại mất mấy thứ thì có thể lập tức khôi phục nguyên trạng.

Tôi chống eo đứng ở giữa phòng, trong lòng bắt đầu thấy phiền. nói về mảng chăm chỉ, nhần lại làm việc nhà thì tôi không có chút thiên phú nào,

xem ra chỉ có thể làm một cô gái mạnh mẽ rồi.

Chuyện gì thế này cơ chứ?

Thiếu mất dụng cụ thu gom, tôi bỗng đứng tỉnh ngộ.

Lúc tôi ngẩng đầu nhìn bố tôi, đến cả bản thân cũng cảm nhận được cặp mắt mình đang phát sáng.

Bố tôi lấy tay day day hai bên thái dương, không hề nhìn tôi, chỉ nhè nhẹ thở dài một tiếng: “Có phải lại cần chút tiền rồi không?”

Tôi chờ mãi câu nói này, như một nhà chuẩn bị phát ngôn.

Tôi từ chối kiến nghị hữu hảo của bố: Mai là thứ bảy rồi, bố sẽ cùng cô Tề đi Walmart¹, đến lúc đó sẽ mua cho con mấy hộp đựng sách và kẹp sách về.

Lòng nhiệt huyết của tôi vốn chỉ là một ngọn lửa non nớt, sao tôi lại có thể dùng trận lũ mang tên thời gian để dập tắt nó?

Từ nhỏ tôi đã có tật xấu này, mẹ tôi gọi đó là “nghĩ ra là nghĩ ra”. Bà ghét cay ghét đắng tật xấu này. Khi tôi muốn một thứ đồ gì, nhưng miễn tôi có thể nghĩ ra một lí do hợp lí, vậy thì chỉ một giây cũng không chờ được, gấp như lửa cháy đến đ*t rồi.

Mẹ tôi là một người hùng hổ, khí thế hùng hục, bà không tài nào có thể hiểu nổi sự nóng vội của tôi. Còn bố tôi thì lại luôn bao dung cho tôi. Bố sẽ nói, con có nhiệt huyết thì để con nó làm, nếu con không kiên trì được nữa thì lần sau sẽ rút kinh nghiệm.

Tôi không rút được kinh nghiệm gì, tôi đặc biệt thấy có lỗi với bố mình.

No. 172

Bố tôi bắt lực nhìn tôi đội mũ, quàng khăn rồi chạy xuống tầng, ông mở cửa chống trộm cho tôi. Lúc lướt qua người bố, không biết có phải do sự khoan dung không lời của bố làm tôi cảm động hay không, tự dưng tôi lại dừng lại, nói với bố, hãy tin con, lần này nhất định con sẽ thi tốt.

Họ hàng nhà tôi đều không có thói quen nói quá lên, trước đây tôi cũng chưa từng thề như thế này. Ngay cả ước nguyện cho tôi thi vào Chấn Hoa, tôi còn nghĩ ông sẽ vì đại nghĩa diệt thân, cho nên tôi không đầu không đuôi nói ra một câu như vậy khiến cả tôi và ông đều bị dọa chết.

Bố tôi đột nhiên cười, cười như những phân đoạn quay chậm trong phim, không biết là ông thật sự cười chậm hay do mắt tôi hoa rồi.

“Ừm, bố vẫn luôn tin con.”

Tôi hơi bối rối không biết làm sao, cứ cầm đầu mà chạy xuống dưới.

Tôi dám chắc, nếu bây giờ tôi có dời cả tiệm dụng cụ học tập lên trên nhà bố tôi cũng không ý kiến gì.

Khi tôi mua các kệ sách, kệ tài liệu, cặp và thùng giấy chứa đồ về rồi dùng hết sạch, cả căn phòng chỉnh tề như mới, tôi, quyết định nghỉ một lát.

Lúc đó là tám rưỡi, cho nên tôi đi xem ti vi một lúc, sau đó ngồi trong phòng khách chơi hai ván bài và nửa ván gờ mìn.

Khi tôi đang chơi vui thì thằng bé Trương Phàm từ sô pha bò sang, vừa nhìn màn hình vừa nói rất nhỏ: “Chị nghe em nói này, nhưng chị đừng quay đầu lại, chú Cảnh đang nhìn chị, chị đừng chơi nữa.”

Tôi dừng lại, cái lưng mỗi như.

“Còn nữa,” Nhóc đó càng nói nhỏ hơn: “Đừng click vào đó, bên đó có mìn”.

Gần như là tức khắc, tôi vươn vai, giả vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì, nói với Trương Phàm: “Em chơi tiếp đi này, chị không giành với em nữa. Chị học cả ngày rồi, mệt quá! Thay đổi không khí chút, bây giờ nghỉ đủ rồi, chị phải đi học đây!”

Trương Phàm nhanh chóng đưa mắt quét một vòng phòng khách, nói nhỏ với tôi: “Chú Cảnh đi rồi.”

Tôi thở phào: “Chị phản ứng cũng nhanh đấy chứ?”

“Vâng!” Trương Phàm ra sức gật đầu: “Chỉ là kĩ năng diễn xuất kém quá, nghe giả quá.”

Thằng bé này sao thế nhỉ? Hư quá, lần đầu tiên nhìn hiền khô như con mèo, hóa ra đều là giả hay sao?

Khóe miệng tôi giật giật, nhìn tên nhóc Trương Phàm chiếm vị trí của tôi, gỡ sạch đồng mìn mà tôi ngồi ú ớ gỡ cả ngày vẫn chưa xong, sau đó mở chơi trò bắn súng tên “Mác bội ƠN” mà nó mới cài đặt.

Khoảnh khắc đó, tôi có chút nghi ngờ không biết ban nãy bố tôi có thật đứng ở cửa phòng khách nhìn tôi hay không.

Tên nhóc này giờ trò với chị hả?

Nhưng khi tôi ngồi trước bàn học rồi thì trong lòng lại thầm cảm ơn nó. Vô số lần tôi đều bại ở bước này, dọn sạch phòng xong, tiêu hết tiền rồi, sau đó thì không có sau đó nữa.

Lần này nhất định phải có “sau đó”.

Tôi cẩn thận lấy quyển vở ô li trong cặp ra, sau khi bọc xong thì hoàn toàn không có cách nào có thể dán giấy da bò nữa, chỉ cần mở ra, cả quyển

vỡ nhor con ếch bị mỗ bụng. Tôi nghĩ, lại mang thời gian biểu ra, sửa tất cả những khoảng chếnh mảng thành nghiêm túc, quy củ.

Dư Hoài sẽ lại cười tôi vì cái “bệnh hình thức” này chứ gì?

Nhưng, lần này không giống với việc bợc sách lần trước.

Dù sao cũng không giống.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Điện Thoại À Điện Thoại, Xin Trả Lời

No. 173

Toàn bộ ngày cuối tuần, tôi trải qua vô cùng sung mãn.

Đến thứ hai tỉnh dậy đi học, cả người tôi vô cùng phấn chấn.

Kể từ ngày đổ vào Chấn Hoa, không buổi sáng nào thức dậy mà tôi không cảm thấy hậm hực. Hồi cấp hai, tôi rất khó có thể dậy sớm nhưng ít nhất là trên đường đến trường sẽ không khó chịu; mà bây giờ, mỗi ngày đến trường đều giống như là cực hình, mỗi bước đi đều nhắc nhở tôi, cảm thấy một ngày tràn ngập cảm giác thất bại sắp bắt đầu rồi.

Quả nhiên là làm người phấn khích mới có thể vui vẻ được.

Hôm nay Dư Hoài vẫn chưa đến lớp.

Tiết tự học đã bắt đầu được mười phút, cậu ấy vẫn chưa xuất hiện. Tôi lấy chiếc điện thoại ra, nghĩ ngợi rồi quyết định gửi tin nhắn cho cậu ấy.

Đến là kỳ lạ, tuy điện thoại tôi sử dụng dòng đời mới của Nokia nhưng người tôi liên lạc chỉ có bố mẹ, cô Tề, số của nhà ông bà ngoại, của ông bà nội và số di động của Trương Bình viết trên bảng lưu hôm khai giảng.

Số di động của Trương Bình. Dĩ nhiên là có số của Trường Bình rồi.

Ấy vậy mà tôi lại không xin số di động của Dư Hoài! Có điều, ở trường học Dư Hoài rất ít khi lôi điện thoại ra dùng, mà tôi cũng chỉ lôi điện thoại

ra để chơi mấy trò thiếu não kiểu như Rắn ăn chuột, trước giờ chưa từng coi nó là công cụ để nhắn tin.

Tôi có thể gửi tin nhắn cho Dư Hoài ư?

Nghĩ đến việc này, trái tim đột nhiên đập liên hồi.

No. 174

Tôi bắt đầu điên cuồng tìm danh sách thông tin của lớp 5 mà Từ Diên Lượng phát cho mọi người sau ngày khai giảng. Mỗi người ít nhất đều phải ghi số điện thoại, tôi hy vọng Dư Hoài sẽ ghi số điện thoại di động chứ không phải là số nhà cậu ấy.

Dừng đứng tất cả sách vở hướng lên trời, tôi vẫn không tìm thấy tờ giấy ấy kẹp ở đâu. Sau khi kết thúc tiết nghe Tiếng Anh, có rất nhiều người đứng dậy đi vệ sinh, vốn dĩ tôi định nhân lúc hỗn loạn này đi hỏi Từ Diên Lượng có còn dư tờ danh sách thông tin hay không thì vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy lớp trưởng to xác của chúng tôi nằm bò lên bàn ngủ ngon lành.

Thôi bỏ đi, giờ giải lao hỏi sau vậy.

Đúng lúc này, β ngoảnh lại nhìn tôi rồi liếc sang Từ Diên Lượng đang trong mộng đẹp, rất quan tâm mà nhẹ giọng dùng khẩu hình hỏi tôi: “Tìm cậu ta có chuyện gì thế?”

Vì thế, tôi cũng hạ thấp giọng hết mức nói: “Không có gì, đợi cậu ấy tỉnh lại rồi nói sau.”

β nhoẻn cười và gật đầu, sau đó quay lên lấy quyển từ điển đập vào đầu Từ Diên Lượng.

Tôi ngạc nhiên đến há hốc mồm, Từ Diên Lượng giật mình bò dậy, đầu óc choáng váng nhìn β. β lại nở nụ cười vô cùng thiên sứ: “Ôi chao, trượt

tay đập trúng phải cậu rồi, xin lỗi, xin lỗi nhé.”

Từ Diên Lượng thả lỏng người, lại tiếp tục nằm bò ra tiếp tục ngủ.

β dịu dàng nhìn gáy Từ Diên Lượng, nửa phút sau, nhẹ nhàng ghé sát vào tai của cậu ta.

“Chẳng có tí lịch sự gì cả! Phải nói không sao chứ!”

β rống lên khiến cả lớp chấn động toàn tập. Từ Diên Lượng không tè ra quần tại chỗ cũng coi như là chuẩn “men” rồi.

Đối với việc tôi nằng nặc đòi tờ danh sách thông tin, Từ Diên Lượng tuy cảm thấy khó hiểu nhưng vẫn đưa cho tôi, quay người tiếp tục cãi nhau với β.

Có lẽ cả đời này cậu ta cũng không hiểu được vì sao β cứ luôn gây thù với mình. Nhưng tôi lại biết. Đó là vì Trương Bình. Từ Diên Lượng luôn luôn làm tổn hại đến Trương Bình.

Song, Giản Đơn lại luôn cho rằng, đối với việc bị ức hiếp, thực ra Từ Diên Lượng lại cảm thấy rất vui vẻ.

“Đều ngồi cùng một bàn, cậu có cần phải ức hiếp người khác vậy không? Không thể chung sống hòa bình à? Tôi đối với cậu tốt biết nhường nào!” Từ Diên Lượng lời lẽ chính nghĩa nói.

β lười biếng, lật lật cuốn manga: “Muốn chung sống hòa bình thì không bằng hai chúng ta lập ra danh sách Năm nguyên tắc chúng sống hòa bình đi.”

“Ok luôn!”

“Vậy cậu nghe cho kĩ nhé!” Một ngón tay β chỉ xuống sàn: “Năm nguyên tắc đó là, sau này hễ có xảy ra tranh chấp gì, cậu phải xin lỗi, cậu phải xin

lỗi, cậu phải xin lỗi, cậu phải xin lỗi, cậu phải quỳ xuống nói xin lỗi.”

Trong khi hai người họ vẫn còn đang chiến sống chết với nhau, tôi lặng lẽ cầm tờ danh sách về chỗ ngồi.

Trong lòng tôi hơi hồi hộp. Không biết có phải là vì Từ Diên Lượng tiết kiệm mực in hay không mà để chữ in rõ là bé.

Khi có tiếng chuông báo chuẩn bị vào lớp, tôi mới tìm thấy tên của Dư Hoài, di ngón tay qua, tôi nhìn thấy dãy số điện thoại.

Chỉ có tám số. Nó khiến tôi khá hụt hẫng. Có điều sau khi nghĩ lại, cũng có thể là điện thoại không dây đúng không?

Tôi lấy di động ra, gõ ra từng chữ từng chữ rồi gửi đi.

“Sao cậu không đi học? Ốm à? Tôi là Cảnh Cảnh.”

Nếu số điện thoại này là số của máy cố định, tôi sẽ đổi tiêu đề tin nhắn thành “Tôi là Nokia”.

Máy cố định nhất định sẽ rất vui vẻ.

Tôi không có hy vọng gì lắm, đặt điện thoại lên bàn, nghĩ ngợi, có chút giận dữ... Tôi đang làm cái quái gì vậy, chẳng may thật sự là gửi đến số máy cố định thì còn hy vọng gì nữa chứ. Thế nên tôi liền đẩy đẩy điện thoại ra xa, đến khi đẩy đến bàn của Dư Hoài, tựa như làm vậy có thể khiến bản thân sẽ hoàn toàn không ôm hy vọng nữa vậy.

No. 175

Sau khi tiếng chuông báo vào lớp vang lên âm cuối cùng, giáo viên Tiếng Anh bước vào lớp, tôi cúi đầu giở vở bài tập Tiếng Anh ra, chuẩn bị vào giờ học.

Trong vài môn chính, Tiếng Anh và Ngữ văn của tôi khá tốt và cũng là hai môn đảm bảo tôi không bị rớt xuống “top” nguy hiểm. Càng là môn học tốt thì bản thân lại càng thích học. Lúc thi giữa kỳ, so với sự chán ghét mấy môn khoa học thì mấy môn Tiếng Anh và Ngữ văn tôi lại càng ngày càng tiến bộ hơn và sự chênh lệch với Toán – Lý – Hóa càng ngày càng lớn.

Tôi cũng không thật sự thích giờ Tiếng Anh, nói đúng hơn là chúng tôi đều không thích học giờ Tiếng Anh.

Cô giáo dạy Tiếng Anh họ Lại, tên là Xuân Dương, nhìn đi nhìn lại thì cô không đến 40 tuổi, gầy, bông mắt rất sâu, giọng lúc giảng bài lạnh lạnh nghe hơi ngượng tai.

Không hiểu vì sao mà Lại Xuân Dương luôn buồn bã ủ rũ, thường đang giảng được một nửa thì bỗng dừng nhìn chăm chú vào một nơi nào đó trong lớp. Cả người như bị ấn công tắc, một giây sau bạn sẽ thấy, khăn lau bảng trong tay cô ấy sẽ phi đến chỗ của một học sinh nào đó... Bạn đợi mà xem, cứ đợi đi, bỗng dừng cô ấy sẽ cười với một điểm nào đó trong không trung.

Sau đó, sẽ giống như chưa có chuyện gì xảy ra cả, nhẹ nhàng nói: “Đề này kiểm tra về giới từ, có ai có thắc mắc gì không?”

“Cô ấy lại như vậy rồi, tôi đối với cuộc đời tôi cũng thắc mắc luôn rồi.” Dư Hoài đã từng nói như vậy.

Tôi không biết Lại Xuân Dương có phải cố ý hay không, nhưng mà chiêu này của cô ấy đối với những học sinh ưa bài chuẩn như chúng tôi trước nay chưa từng hiệu nghiệm. Một lần rồi lại một lần không có đạo lý mà yên lặng quan sát, khiến cho Giản Đơn đang cúi đầu uống sữa căng thẳng đến mức bóp chặt cái túi sữa như sắp phun văng cả lên mặt, β đang cúi đầu xem tạp trí giải trí thì lại do khuỷu tay Từ Diên Lượng chọc vào nách mình mà đột nhiên nhảy dựng lên lớn giọng nói: “Chọn C, chọn C!”

Ngày nối tiếp ngày, bọn tôi dưới sự huấn luyện của Lại Xuân Dương, tố chất tâm lý ngày càng tốt hơn, có lẽ sau này chẳng may có đi giết người cướp của, lúc thẩm vấn khỏi phải sợ mà phọt ra những lời nói thật.

Cũng khó trách Dư Hoài luôn không tiêu được cách dạy của Lại Xuân Dương. Lại Xuân Dương thích dạy đề nhưng lại không thích giải thích. Nói theo cách của β, tính cách hào hiệp thế này thật sự phù hợp làm lão đại băng đảng xã hội đen, Lại Xuân Dương có khả năng làm nhầm nghề.

Tiếng Anh và Ngữ văn là hai môn yếu của Dư Hoài (mặc dù là môn yếu của cậu ấy nhưng vẫn giỏi hơn tôi, được chưa, tôi biết nói câu này là thừa mà), Dư Hoài cảm thấy thành tích môn Văn cần phải dựa vào vận mệnh và phong thủy, nhưng mà đối với môn Tiếng Anh, cậu ấy cực kì chú ý. Tôi từng hỏi cậu ấy, cậu ấy nói, Tiếng Anh là hành trang cần thiết cho sau này, hướng chỉ sau này cậu ấy muốn học ở Mỹ.

“America” đó. Khi đó tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. Ở đó xa biết bao.

Nhưng giờ Tiếng Anh lại không giúp được gì cho Dư Hoài. Tiết tấu giảng bài của Lại Xuân Dương chậm đến mức nào? Chậm đến mức khiến đứa học sinh như tôi cũng muốn cúp luôn, để làm hai đề toán. Giờ của Lại Xuân Dương không thể trông chờ nổi, cậu ấy liền trông chờ vào Chu Dao, không thể trông chờ vào Chu Dao, cậu ấy chỉ có thể gom mấy câu không làm được lại, mỗi ngày sẽ chạy lên tầng trên tìm Lâm Dương.

Dư Hoài nói, cách giảng bài của Lâm Dương không khá hơn Lại Xuân Dương là mấy. Lâm Dương học Tiếng Anh từ khi còn nhỏ, phát âm rất tốt nên lúc giải đề thường dựa vào trực giác và thói quen ngôn ngữ.

“Thế thì cậu còn hỏi cậu ấy làm gì? Dù sao cũng chẳng khác với cách giảng của Lại Xuân Dương mấy.”

Dư Hoài nghiêm túc nhìn tôi, đáp: “Khác ở chỗ là tôi có thể đánh cậu ta.”

Chắc là phần của Lại Xuân Dương cũng bị gộp vào để đánh ròi.

No. 176

Khi tôi đang nghĩ lung tung, điện thoại trên bàn đột nhiên rung lên hai tiếng. Tôi không cẩn thận để nó trên bảng thép nên trong lớp học yên tĩnh, tiếng chuông vang lên lại vô cùng vang rội.

Lại Xuân Dương từ từ liếc qua.

Lần này cô ấy im lặng là vì nguyên nhân gì đây, thật sự tôi nói không nên lời.

Hận là sao lần này cô ấy lại không chìm đắm trong thế giới của riêng mình, mà lại đi qua đây.

Tôi thật sự là bị cô ấy dọa cho đờ người luôn rồi, quên mất không cất điện thoại trên bàn đi ngay lập tức. Ai bảo vừa rồi tôi bị rút não làm chi, đẩy điện thoại ra xa như thế, cả lớp dưới cái nhìn chăm chăm của Lại Xuân Dương đều rất yên lặng. Tôi với tay ra cầm lấy điện thoại, hoàn toàn giống như không đánh đã khai, cho nên một chút cũng không dám động dảy.

Kết quả là Lại Xuân Dương nhanh nhẹn bước đến, cầm lấy cái điện thoại của tôi.

“Ồ, mới sáng ngày ra đã gửi tin nhắn cái gì hả?” Giọng của Lại Xuân Dương trước giờ chưa từng nghe chói tai thế này.

Cả lớp đều quay đầu nhìn phía tôi.

Tự dưng hôm nay Lại Xuân Dương chẳng những không mê man gì nữa mà còn rất hiếu chiến. Cô ấy đặc ý, cúi đầu mở điện thoại ra, muốn xem tin nhắn của tôi nhưng mở mấy lần đều không đúng ấn đúng mật mã. Trong lúc

cô ấy chơi đùa với cái điện thoại, trong người tôi bỗng máu nóng dân trào, với tay cướp lại điện thoại.

Ổn định, chuẩn xác và mạnh mẽ.

Tên ngọc Từ Diên Lượng lại dám vỗ tay hai cái, bị β đập vào sau gáy một phát.

Lại Xuân Dương bất động vì bất ngờ, ít nhất là trong ba giây tôi cướp lại điện thoại, cô ấy vẫn nhìn chăm chăm vào tay mình. Sau đó cô ấy từ từ ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt nghiêm nghị, thương tổn nhìn tôi.

Im lặng nối tiếp im lặng.

Làm cũng đã làm rồi, tôi còn có thể thế nào? Không khí phách không được, tôi cũng không thể không để ý đến.

No. 177

Cô dựa vào cái gì mà xem điện thoại của em? Em cũng không chơi điện thoại trong giờ học, chỉ là gửi một tin nhắn mà thôi, cô có quyền gì mà can thiệp vào riêng tư của em? Dù cô là giáo viên cũng không được! Lại Xuân Dương, cô nhìn vào mắt em đi! Cô nói xem, cô dựa vào cái gì!

Không có thời gian suy nghĩ nữa rồi, tôi hơi ưỡn ngực, siết chặt điện thoại nhìn thẳng cô giáo: “Cô ơi, em sai rồi, lần sau em không dám nữa.”

Tôi đứng đó nghe Lại Xuân Dương thuyết giáo năm phút đồng hồ. Song cô ấy không tịch thu điện thoại của tôi, cũng không nói những lời khó nghe. Mặc dù bị mắng nhưng tôi có thể nhận ra, chuyện này cũng coi như là kết thúc rồi.

Cũng có thể là vì lý do này, người cướp điện thoại hối hận là tôi đây cảm thấy vô cùng vô cùng may mắn với kết quả này. Theo lời β mà nói, chưa

từng thấy ai bị mắng mà còn cười thành cái dạng này được.

Cuối cùng tôi được ngồi xuống, Lại Xuân Dương cũng quay lên bục giảng. Trước khi bắt đầu giảng lại bài, cô ấy bỗng thở dài một hơi, nói, một người rồi hai người đều không làm tôi bất lo, ai cũng không nghe lời tôi.

Cả lớp đều chẳng hiểu gì cả, sau chuyện đó Giản Đơn nói, có khi câu này khiến cô ấy nhớ đến mẹ mình cũng nên, sao Lại Xuân Dương đột nhiên lại dăng trào bản năng người mẹ thế chứ!

Tôi cúi đầu kiên trì được hơn nửa bài tập của tiết học.

Sau đó, cuối cùng Lại Xuân Dương lại rơi vào thế giới của mình.

No. 178

Tôi vừa vênh tai chú ý xung quanh, vừa lặng lẽ rút điện thoại ra để lên bàn.

Nếu như tin nhắn ban nãy là tin nhắn rác khuyên tôi tải nhạc vớ vẩn gì đó, tôi sẽ nhảy ra khỏi lớp từ cửa sổ luôn.

Ấy thế mà lại là tin nhắn của điện thoại cố định.

Tôi cố nén niềm vui trong lòng, vui vẻ mở tin nhắn ra.

“Nó bị bệnh xin nghỉ rồi, cảm ơn sự quan tâm của cháu. Bác là mẹ của Dư Hoài.”

Hự.

Tôi lặng lẽ cất điện thoại vào trong túi áo.

Chết chắc rồi!

Nhưng vì sao chết chắc rồi thì tôi cũng không biết.

Tôi chỉ quan tâm bạn bè chút thôi mà. Vì sao lại chột dạ? Có gì để mà chột dạ? Vì sao điện thoại của Dư Hoài lại nằm trong tay mẹ cậu ấy? Dư Hoài, cậu ốm đến mức bất tỉnh nhân sự rồi à? Vì sao!

Sau khi mặt tôi vàng như đất tim đập như sấm năm phút và làm xong hai mươi câu chọn đáp án, điện thoại lại rung lên lần nữa.

“Hahaha....hahaha....dọa chết cậu rồi chứ gì, đồ ngốc!”

.....Dư Hoài, vì sao cậu không đi chết đi.

Cậu ấy lập tức gửi đến một tin nữa: “Chiều tôi sẽ đi. Hôm qua ngủ muộn quá, sáng không dậy được, liền giả vờ bị ốm.”

Ngay lúc này chuông báo hết giờ liên vang lên, Lại Xuân Dương nói “Học đến đây thôi”, sau đó chậm rãi bay ra khỏi phòng học. Mọi người túm năm tụm ba đứng lên, β và Giản Đơn cùng phi qua chỗ tôi, Từ Diên Lượng cũng qua góp vui.

“Hai bọn tớ còn cá cược xem cậu có bị gọi phụ huynh không, ai ngờ cậu lại nhận tội nhanh như thế!” β nói có vẻ hơi tiếc nuối.

“Thế mà cô Lại lại bỏ qua cho cậu.”

“Thân thủ thật vững nha! Cảnh Cảnh, chiêu đó khiến tớ nhìn đến ngây người luôn.” Từ Diên Lượng cảm khái.

“Cậu không ngây người ư, tớ nghe thấy cậu vỗ tay mà.” Tôi lườm cậu ta cháy mặt.

“À, phải rồi!” Giản Đơn đột nhiên hỏi: “Sao hôm nay Dư Hoài không đi học thế?”

Tôi cười.

“À, cậu ấy à?” Tôi tùy tiện nói: “Cậu ấy nói trong người hơi khó chịu, buổi sáng không đi học được.”

Không biết vì sao khi nói những lời này trong lòng rất kiên định. B nhất thời lộ ra biểu hiện quý dị, giống như tôi và Dư Hoài quen thuộc đến mức lạ thường.

“Ồ ồ ồ, cậu biết, cậu thì cái gì chả biết.”

Đúng, chính là dạng biểu hiện như vậy.

Trong số tất cả biểu hiện của β , tôi yêu nhất chính là biểu hiện đó.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Dụng Ý Khác

No. 179

Tiết thứ hai là môn Ngữ văn, giáo viên Ngữ văn dạy cách làm văn. Cô giáo phát cho năm – sáu tập giấy, trên giấy đều in đến hai đến ba bài là bài văn giữa kỳ điểm cao của lớp 10, mỗi bài đều phân tích ưu, nhược điểm. Tôi nhìn thấy bài của Dư Châu Châu, còn có bài của Thịnh Hoài Nam và Lăng Tường Xuyên.

Từ Diên Lượng cũng có một bài ở top. Đại diện duy nhất của lớp tôi, được xếp ngay sau bài của Lăng Tường Xuyên.

Lăng Tường Xuyên là cô gái trong mộng của con trai tất cả các khối. Hiện nay học sinh lớp 10 được chia thành hai loại: biết Lăng Tường Xuyên là ai, và cực kỳ muốn biết Lăng Tường Xuyên là ai. Giờ nghỉ giải lao thứ sáu tuần trước, Từ Diên Lượng vừa mới từ loại thứ hai thăng một phát lên loại thứ nhất, cho nên gần đây nữ hoàng luôn treo trên miệng cậu ta.

“Ôi chao, đa tạ, đa tạ.”

Chẳng ai khen cậu ta, tự cậu ta lại cầm xấp bài văn mẫu được khen đấy chủ động cùng với mọi người xung quanh gật đầu thăm hỏi.

“Thật không ngờ lại được xếp sau hotgirl, thật là. Ôi chao, không thể tin được!”

“Cũng chỉ là tên được in dưới mà thôi, chả phải được xếp hàng cuối chị ấy. Muốn phọt rầm quá đi!” β bị cậu ta làm nhảm đến mức mất kiên nhẫn.

“Muốn cưới chị ấy còn kém xa lắm!” Từ Diên Lượng không có tí gì biết mình cả, tự khen tự khiêm tốn: “Hotgirl nhà người ta trắng như thế, tôi lại trông đen thế này, sau này con sẽ không giống ngựa vằn.”

β cụp mắt, nhìn từ trên xuống dưới thân hình thùng phi của Từ Diên Lượng.

“Nghĩ hay quá nhỉ? Haha, chả khác gấu trúc là mấy.”

Giáo viên ngữ văn ho hai tiếng, Từ Diên Lượng định phản kích nhưng lại phải giấu trong bụng.

Bài của Dư Châu Châu chỉ ở mức bình thường, chẳng có gì đặc sắc. Nhưng chung quy lại, nhìn qua đó chính là kiểu hành văn mà giáo viên thích: sắp xếp ý đúng chỗ, chỗ cần ví dụ thì có ví dụ, một đồng luận điểm rườm rà từ cổ chí kim cảm động vũ trụ, móc không ra lỗi gì, nhưng mà... Biết nói thế nào đây... Mỗi một câu đều biểu hiện kiểu thái độ rất qua loa lấy lệ. Ít nhất thì tôi cảm thấy là vậy, cho nên số điểm cũng chỉ được thế, chỉ ở rìa ranh giới của sự xuất sắc.

Ngược lại, bài văn của Lăng Tường Xuyên lại rất hoa lệ, hình thức và diễn đạt đều rất đặc biệt, nét bút như đưa kiếm. Về Sở Thiên Khoát, lại có sự súc tích, kín đáo và logic.... Rất hay, mà lại còn có kiến thức rất rộng, ngược lại nếu là tôi thì chắc chắn không thể viết ra như thế được.

Dĩ nhiên những bài văn xuất sắc thế này sẽ không có tên của Lâm Dương và càng không có tên của Dư Hoài. Hai người này đều là học trò của Thịnh Hoài Nam, loại văn đặc tả thế này từ trước tới giờ đều không thể lấp trống được, có thể viết ra bài văn hay, điểm văn của Dư Hoài còn thấp hơn tôi mà.

Còn về bài của Từ Diên Lượng.... Nói thế nào đây....rất....vớ vẩn....

“Có một danh nhân từng nói, bi kịch đời người nằm ở “nhân cao thủ đê1”. Đa số mọi người trong lúc kích động đều “phật ngăn thì giết phật”,

trong ảo tưởng luôn nhìn đời bằng nửa con mắt, trong cuộc sống thường ngày lại không có dũng khí nhắc điện thoại lên nói chuyện một chút với hàng xóm vào mỗi sáng cuối tuần.”

Từ Diên Lượng đứng tại chỗ cất giọng đọc bài văn của mình.

Đề bài lần này là “Lý tưởng và Hiện thực”.

Giản Đơn không chịu được nữa, mắng ra tiếng: “Cái quái gì thế này? Danh nhân nào, danh nhân nào chứ?!”

β đột ngột ngoảnh sang, nhìn Giản Đơn, lộ ra nụ cười thâm sâu khó lường.

“Tớ á? Có ý kiến à?”

No. 180

Tất nhiên ngoài bài văn của Từ Diên Lượng được cô giáo uống quá nhiều thuốc mà chấm thành bài văn xuất sắc ra, những cái còn lại đều rất bình thường. Cô Trương dạy văn nói với chúng tôi, sau này mỗi lần sau khi kiểm tra đều sẽ chọn ra những bài xuất sắc để khen thưởng, nói rồi lại truyền xuống hai tập giấy nữa.

“Đây là những bài văn xuất sắc của lớp 11 của đợt thi giữa kỳ lần này. Thầy cô chọn ra năm bài xuất sắc nhất, các em học tập một chút, so với những bài văn của lớp 10 chúng ta thì viết càng quy củ hơn. À, tôi vẫn luôn nhấn mạnh từ “quy củ” với các em. Bài của em Từ Diên Lượng quá mạo hiểm, bài thi cần lấy sự chắc chắn làm chính, cho nên hãy đọc kỹ một chút, nhìn các anh chị khóa trên xem lúc thi nên viết như thế nào.”

Trong lúc bà cụ Trương lau bầu, tôi đang cúi đầu gửi tin nhắn cho Dư Hoài.

“Giờ Ngữ văn hôm nay có mấy bài được khen thưởng, lúc này tôi có nhìn thấy “cô nhỏ” Long cô nương của cậu đó.”

Bài thi được đưa từ hàng đầu tiên truyền xuống phía sau, cả phòng học như một biển sóng âm thanh. Mặc dù tôi không thích làm bài thi nhưng lại rất thích âm thanh của nó khi được chuyển đến, hài hước nhớ tới kết hợp với bài thi. Tóm lại, nó khiến tôi cảm thấy cái từ “thư hải” (biển sách/biển chữ) này vô cùng sinh động.

Sóng biển chậm rãi cuốn về phía tôi.

Tin nhắn của Dư Hoài cũng được gửi đến.

“Tất nhiên rồi, lão Dư nhà chúng tôi đâu phải là người thường. Đúng rồi, tôi nghe Lâm Dương nói hôm nay không tập thể dục à?”

“Ừ, hôm nay gió to quá, tiết thể dục hủy rồi.” Tôi trả lời lại.

Vừa nhấn nút “gửi” xong, bài thi cũng được truyền xuống đến tay tôi, cái tên đập ngay vào mắt là Lạc Chỉ.

Mặc dù hôm kỷ niệm thành lập trường, chị Lạc Chỉ có cho tôi xem bảng tên nhưng khi nhìn cái tên này trên bài thi lại khiến tôi có cảm giác hơi xa lạ.

Bài thi giữa kỳ của lớp 11 lần này là tài liệu làm văn, đề bài yêu cầu dựa vào một đoạn tin tức để viết một đoạn văn nghị luận. Nội dung của đề bài đó đại loại là, ngoài thành tựu của sự miệt mài học tập và lượng tiêu thụ sách báo Trung y dưỡng sinh ra, lượng người đọc các loại sách báo khác đang giảm dần qua từng năm.

Ngoài ra, chủ đề của bốn bài văn đều là tầm quan trọng của đọc sách, như là “Sách là một nấc thang tiến bộ của loài người” gì gì đó, để kêu gọi mọi người nên đọc nhiều sách, cải thiện tình trạng số người đọc sách ngày càng

giảm. Bài văn của Lạc Chi lại nghiên cứu về vấn đề vì sao thành tựu của sự miệt mài học tập lại có thể đối nghịch với trào lưu hiện tại.

Nói thực lòng, tôi đọc không hiểu lắm.

Nhưng tôi đọc rất kỹ, vì dường như chị ấy viết rất kỹ càng và chăm chút.

Không phải là sự kỹ lưỡng về mặt ý nghĩa. Và cũng không chỉ đơn thuần là vì điểm số.

Muốn đạt điểm cao môn Văn, một nửa là dựa vào khả năng của mỗi người và một nửa là dựa vào cách chấm thi khuôn sáo của giáo viên, tài hoa chỉ có vùng vẫy trong mấy khuôn sáo truyền thống kia mới có khả năng có được ưu ái. Mặc dù tôi không có tài hoa nhưng tôi vẫn luôn bay nhảy trong cái khuôn sáo an toàn đó.

Chỉ là bay nhảy thôi. Nhưng chị ấy lại ở trong cái khuôn sáo này nhảy một điệu nhảy. Dù xem không hiểu nhưng cũng làm rung động lòng người.

Tôi đọc từng câu từng chữ xong, bà cô Ngữ văn nói cái gì tôi cũng không để ý song lại nhớ kỹ một câu nói trích dẫn trong bài văn của chị Lạc Chi.

“Bạn càng thành công, thế giới lại càng huyền bí đối với bạn.”

Không hiểu sao, tôi bị câu nói này đánh trúng rồi.

No. 181

Trước khi hết giờ, cô Trương nói lời sâu xa với chúng tôi: “Dạy Văn bao nhiêu năm nay, trong lòng tôi biết rất rõ, các em chẳng có ai là thật sự yêu thích môn Ngữ văn, bởi vì muốn nâng cao thành tích môn Ngữ văn không phải là chuyện một sớm một chiều. Ngôn ngữ, có thiên phú hay không có thiên phú, có lúc không phải có cố gắng là có thể bù đắp được, không phải là mấy thứ khoa học tính qua tính lại mà các em học cần IQ, cho nên đừng

có coi thường môn của tôi. Chấn Hoa chúng ta luôn là lấy các môn khoa học làm thế mạnh, có một vài điều tế nhị tôi cũng không tiện nói, xem những bài văn này, đợi đến khi rảnh rồi bản thân nghĩ một chút. Được rồi, kết thúc tiết học.”

Trong giây phút cô Trương rời khỏi lớp, tôi nghe rất rõ giọng nói của Hàn Tự. Thật hiếm thấy, Hàn Tự cũng có lúc tùy tiện nói chuyện ở trên lớp.

“Không ngờ thầy cô của Chấn Hoa đều có lý tưởng cả.”

Tôi không đoán được lời nói này là châm chọc hay kính trọng. Về mặt lạnh lùng như tiền của Hàn Tự, dường như nói cái gì đều phải nghĩ ngợi.

Tất nhiên chỉ có Giản Đơn gốc lúc nào cũng cười đến mức tươi hơn hoa vì mỗi câu nói của Hàn Tự.

Giờ thể dục được nghỉ. Chúng tôi có hai mươi phút để giải lao. Trước khi tan học, Dư Hoài gửi tin nhắn nhờ tôi, lấy quyển nhật ký của Thịnh Hoài Nam ở trong ngăn bàn cậu ấy rồi sang khu vực lớp 12 đưa cho Thịnh Hoài Nam lớp 11-3.

Tôi tìm thấy quyển nhật ký kia, lại lần nữa mang trạng thái sùng bái lật qua lật lại, sau đó mặc áo đồng phục vào rồi đi ra ngoài. Khu vực lớp 12 ở ngay cạnh khu vực lớp 11 của chúng tôi, nhưng tôi cần phải xuống tầng một, xuyên qua đại sảnh và khu hành chính mới có thể vòng đi qua.

Lúc đi qua khu hành chính, đi qua văn phòng môn Vật lý, cửa mở, tôi tùy tiện ngó vào nhìn một cái.

Sau đó thì nhìn thấy β đang trung bộ mặt thở trắng nhỏ ngoan ngoãn, cúi người đứng ở bàn làm việc của Trương Bình, giơ ngón trỏ chỉ quyển bài tập ở trên bàn, rất chăm chú rất chăm chú mà hỏi cách làm bài.

Người tôi có chút không khỏe, muốn nôn luôn rồi.

Tôi đang nhìn đến say sưa, có người bàn bên cạnh đứng dậy, ôm một chồng đề thi lớn đi ra ngoài.

Là chị Lạc Chỉ, mặc đồng phục mùa đông của lớp 11, vẻ mặt tĩnh lặng như nước. Nhìn thấy tôi, chị ấy hơi bất ngờ, sau bỗng nhoẻn cười.

“Tóc em dài ra chút rồi, suýt nữa chị không nhận ra.”

Lúc chị ấy không cười trông thật lạnh lùng nhưng khi cười lại rất hiền hòa, song dường như lại có chút xa cách. Tôi không biết nói thế nào, tựa như được chị ấy mời đến nhà chị ấy chơi, nhưng bạn sẽ luôn hoài nghi rằng thực ra con người thật của chị ấy đang được ngăn cách bởi bức tường kép ở trong một mật đạo nào đó.

Tôi cũng không biết cảm giác này là từ đâu tới. Từ nhỏ, tôi đã luôn tồn tại trực giác yêu ghét đối với một ai đó, nhưng trước giờ tôi không cứng nhắc để đi chứng minh trực giác của mình là đúng hay sai.

“Sao chị lại ở văn phòng Vật lý thế ạ? Không phải là chị ở ban khoa học xã hội ư?”

“Đúng vậy!” Chị ấy gật đầu: “Nhưng chị là đại diện của môn Vật lý. Đến lấy bài thi giữa kỳ.”

“Không phải họp phụ huynh xong hết rồi ạ? Sao chị lại đến lấy bài thi Vật lý...”

“Thực ra lấy hay không lấy đều chẳng sao, điểm trung bình của lớp chị là 23 điểm rồi.”

“...Thấp...thế ạ?”

“Chị cũng chỉ được bốn mươi mấy điểm. Chắc không phải là do ngu đâu nhỉ!” Chị ấy tự lẩm bẩm, cười chua chát: “Vì để tiết kiệm thời gian thi môn

Vật lý nên đến để ôn tập môn Địa lý sắp thi một chút, trước khi bọn chị được phát đề thì đã tô xong đáp án trong phiếu thi rồi.”

Tô bừa....Phục thật.

Chị ấy cười cười: “Đây là truyền thống của ban khoa học xã hội của Chấn Hoa. Sự sáng suốt của tiền bối.”

Thảo nào trước đây Trương Bình có nói, nếu lớp chúng tôi không chịu phấn đấu thì lên lớp 11 sẽ đổi chủ nhiệm, một ngày nào đó thầy ấy sẽ bị đá vào lớp ban khoa học xã hội để dạy, thế thì không bằng để thầy ấy đi treo cổ còn hơn.

Đây là vấn đề về tôn nghiêm. Trương Bình lúc đó nói rất nghiêm túc.

“Em hiểu học Lý, Hóa không phải là vì để lên lớp 12 có thể thi được sao, ngược lại bọn em chỉ kiểm tra Ngữ văn, học Vật lý rồi cũng chẳng có tác dụng lớn gì. Tiết kiệm thời gian tốt biết bao nhiêu.”

Lạc Chỉ nghe tôi nói, mỉm cười, tốt bụng bổ sung: “Chỉ có thể xem xét từ góc độ thành công mà nói, chẳng có cái gì là có tác dụng lớn cả.”

Thực ra vừa rồi tôi thuần túy chỉ muốn tiếp lời mà thôi, tôi thích chị ấy nên không bỏ qua bất cứ cơ hội nịnh hót, lôi kéo làm quen nào cả. Chị ấy luôn bình lặng như nước nhưng lại khiến tôi cảm nhận được sự đối xử nghiêm túc. Tôi cũng không thể nói rõ được đó là cảm giác gì. Tựa như bài văn đó.

“Bạn càng thành công, thế giới lại càng huyền bí đối với bạn.”

“Ồ?” Chị ấy bất ngờ.

“Chính là câu trích dẫn trong bài văn của chị đó! Trong giờ Ngữ văn, cô giáo bọn em phát cho các bài văn xuất sắc của lớp 11, bài đầu tiên chính là

của chị!”

Chị ấy hơi ngượng ngùng nhưng lại không cố ý tỏ ra khiêm tốn.

“Thật hả? Các em cũng xem bài văn của bọn chị ư?”

“Thực sự chị viết rất hay.”

“Cảm ơn em.”

“Không, em nói thật đấy!” Cử chỉ của tôi có chút kích động: “Chị viết thật sự rất hay! Chính là... chính là kiểu vượt qua khỏi yêu cầu của đề bài, vốn dĩ chị không cần phải nghiêm túc như vậy...Em cũng không biết nói thế nào, ngược lại chính là cảm giác này, không chỉ là vì thi nên mới viết như vậy, không chỉ là để được điểm cao, lại giống như là...”

Tôi cảm giác mình bỗng nhiên biến hình thành hành động cực kì “ngốc” của super fan, chức năng ngôn ngữ không linh hoạt khiến cho tình hình càng thêm “họa vô đơn chí”².

“Giống như là đang viết cho người khác đọc vậy.”

Khoảnh khắc chị ấy nghe đến câu này, hai mắt mở to nhìn tôi. Sau đó liền cười to lên, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, nói: “....Chẳng có bài văn của ai lại đi viết cho chó đọc cả.”

Tôi không biết làm sao để dừng lại cái sự ngu ngốc của mình lại. Chẳng có cách nào nói cho rõ cả. Tôi chỉ muốn biểu đạt, bài văn của chị ấy giống như đang đợi một người nào đó đến đọc vậy. Hoặc nói là vì để người nào đó sau khi đọc xong, có thể hiểu được chị ấy.

Lạc Chỉ cười một lúc, đột nhiên đưa tay ra xoa xoa tóc tôi.

Chúng tôi kém nhau nhiều nhất là một tuổi mà thôi. Nhưng mà chị ấy làm động tác này, không phải là bất ngờ. Chị ấy thu lại nụ cười, rất nghiêm túc

nhìn tôi.

“Cảm ơn em, Cảnh Cảnh.” Chị ấy lại nhoẻn cười lần nữa.

Chị ấy nhớ tên của tôi đó.

Đột nhiên tôi không biết nên nói gì, chị ấy không phải là người nói nhiều, hai chúng tôi cứ đứng ngốc ở hành lang như vậy.

Đúng lúc tôi đang cảm thấy ngượng ngùng – đương nhiên làm cục diện ngượng ngùng như vậy đều trách tôi lắm mồm – Lạc Chỉ bỗng nhiên cất tiếng: “Em biết không? Khóa bọn chị cùng với khóa bọn em đều giống nhau, đều có những bài văn xuất sắc được lưu truyền đấy!”

Tôi nháy nháy mắt, không phản ứng gì.

Cho nên?

“Cho nên...” Chị ấy dừng lại, ngoảnh lại nhìn tôi: “Em đến văn phòng Vật lý tìm thầy giáo à?”

“Không ạ!” Đột nhiên chị ấy chuyển đề tài, tôi không phản ứng kịp: “Bạn cùng bàn của em bị ốm nên nhờ em đi trả quyền nhật ký này. À, đúng rồi, đúng rồi, đây là quyển nhật ký của Thịnh Hoài Nam, em nghe nói anh ấy là hotboy của khối 11 các chị. Chị biết anh ấy không ạ?”

Tôi giờ giờ quyển nhật ký trong tay, tiếng giấy vang lên tiếng soạt soạt.

Lạc Chỉ chậm rãi nâng mắt nhìn quyển nhật ký trong tay tôi.

Đó là sau khi kế thừa được nụ cười của bố tôi, lần thứ hai tôi cảm giác thái độ của ai đó chậm rãi nở rộ, giống như pha quay chậm kéo dài.

“Chị...Chị có thể xem chút không?” Chị ấy nhẹ nhàng hỏi.

No. 182

Tôi hơi lo lắng, Dư Hoài có để bụng tôi đem quyển nhật ký của đàn anh cậu ấy sùng bái đưa cho đàn chị mà tôi sùng bái hay không?

Cho nên tôi nói: “Được ạ, chị cứ cầm lấy mà xem!”

Lạc Chỉ lật giở rất lâu. Thật sự là rất lâu. Rất lâu sau đó mới nhẹ nhàng, rất lịch sự dùng hai tay đưa cho tôi, còn nói lời cảm ơn.

“Chị không quen cậu ấy, nhưng cậu ấy rất nổi tiếng.”

Chị ấy nhận lấy tập đề thi Vật lý lúc này tôi cầm hộ chị ấy, cười rồi lại vỗ vỗ vai tôi: “VẬY em mau đi đi, người ta còn đang đợi quyển nhật ký này đấy!”

Tôi gật gật đầu, không biết làm sao có chút lưu luyến, may mà lúc tôi chưa quay người đi, chị ấy lại gọi tôi lại.

“Phải rồi, em...em có biết đường đi không? Anh ấy ở lớp 3. Có cần....Có cần chị dẫn em đi không?”

“Ôi, chị thật là tốt!”

Tôi nhanh chóng dán đến như con chó Pug3, để chị ấy dẫn đường.

Tôi bắt chước bộ dáng chị ấy ôm đống bài thi Vật lý ôm lấy quyển nhật ký của Thịnh Hoài Nam, đáng tiếc là quyển nhật ký quá là mỏng manh, ôm thế nào cũng thấy kì kì, tôi chỉ có thể khép lại cánh tay, kẹp chặt lấy nó.

Trên đường đi chúng tôi đều không nói chuyện gì mấy, hành lang khu hành chính và đại sảnh thật trống trải an tĩnh, xuyên qua màu trắng xám của sắc trời, chỉ có tiếng bước chân như con ma theo đuôi chúng tôi.

Tôi không biết chị ấy đang nghĩ gì. Chúng tôi luôn có một loại cảm giác kính sợ đối với những người học lớp trên, không phải là vì vấn đề hơn tuổi, cái cảm giác đó không thể nói ra thành lời, giống như chị họ hơn tôi một tuổi thời còn học cấp một. Tôi nhìn thấy chị ấy nằm bò lên bàn viết chính tả, mặc dù nét chữ như gà bới nhưng nhìn người lại không giống như vậy chút nào.

Vốn dĩ tôi là một người sợ nhặt nhẹo, sau này quên mất là ai đã từng nói có một loại gọi là sợ giao tiếp, đó là một từ thật cao cấp. Ngược lại, nếu ở cùng với một người không thân quen lắm, nếu người ta không nói chuyện, tôi sẽ tự trách mình rất nghiêm trọng, luôn cảm thấy rằng đó là lỗi của tôi. Vậy mà thần kỳ ở chỗ, ở cùng với chị ấy, bất kể là vào ngày kỷ niệm thành lập trường đứng ở trên sân khấu MC im lặng không nói hay là như ngày hôm nay, tôi đều không có cảm giác khó xử.

“Chị Lạc Chi!” Tôi đánh bạo mở miệng nịnh hót: “Nói chuyện với chị thật sự rất thoải mái. Cái cảm giác thoải mái khi không nói chuyện ấy!”

Chị ấy bất ngờ nhìn tôi một cái, nghĩ ngợi gì đó rồi cười.

“Nói chuyện với em cũng vậy. Em rất đặc biệt, Cảnh Cảnh.”

“Chỗ nào ạ? Em đặc biệt chỗ nào?” Tôi nhanh chóng hỏi lại.

“Em là người đầu tiên khiến chị cảm thấy bản thân mình không thích nói chuyện không phải là một tội lỗi.”

Viết văn giỏi không có nghĩa là sẽ nói chuyện hay. Tôi cẩn thận phân biệt điểm này, còn chưa kịp phản ứng lại, chị ấy đã tiếp lời: “Chị cảm thấy sau này ai có phúc khí ở bên cạnh em nhất định sẽ cảm thấy rất tự tại. Rất vui vẻ.”

“Vâng, vâng!” Tôi cười như nở hoa, nhanh chóng bổ sung một câu: “Chị cũng vậy!”

Chị ấy làm ra vẻ thâm trầm, gật gật đầu: “Ừm, chị cũng cảm thấy vậy.”

Hai người tâng bốc nhau đúng là kẻ tám lạng người nửa cân. Trong lòng tôi đang điên cuồng tặng cho biểu hiện của bản thân một tích “V”.

Đến tầng bốn, đột nhiên chị ấy dừng bước ở đầu cầu thang, nói với tôi, đi đến cuối hành lang kia chính là lớp 3, em đi đi.

“Chị không đi cùng em ạ?”

Chị ấy nhìn tôi một cái, không trả lời.

Tôi cảm thấy bản thân thật lạnh chanh, nhanh chóng gật đầu, nói: “Cảm ơn chị, vậy em đi đây!”

Chạy được hai bước, ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại ngoảnh lại nhìn chị ấy. Lạc Chỉ vẫn đứng ở chỗ cũ, nhìn đắm đắm vào cuối hành lang, không biết là đang nghĩ cái gì, dáng vẻ chuyên chú đó thật động lòng người. Có thể là cảm giác được ánh mắt của tôi, chị ấy nhìn vào mắt tôi.

Sau đó nhoèn cười, tự nhiên phóng khoáng quay người bước đi.

Không biết làm sao, tôi cảm thấy hơi ảo não.

Giống như là cái ngoảnh lại này của tôi là muốn đuổi chị ấy đi nhanh vậy.

No. 183

“Chào chị, chị có thể gọi anh Thịnh Hoài Nam giúp em không ạ?”

Một chị đang dùng giẻ lau lau kính ở phía sau nghe thấy lời của tôi, không hiểu sao lại cười to một trận.

Chị ấy quay người hướng vào trong lớp học hét to: “Thịnh Hoài Nam, có người tìm này! Cậu đúng là điên rồi, người ta mới lớp 10 thôi đấy!”

Chỉ có kẻ ngốc mới không nghe ra đó là ý gì. Mặc dù biết đó chỉ là đùa vui nhưng tôi vẫn thấy không thoải mái.

Lỡ như tôi thật sự đến tìm hotboy để tỏ tình thì sao, thế không phải là xấu hổ chết à.

Trong tiếng cười ầm lên của mọi người, tôi nhìn thấy một người con trai ở hàng thứ hai từ dưới lên mặc chiếc áo khoác đồng phục đi ra, có một vào tên cột nhả kề vào vai anh ta nói cái gì đó, bị anh ta cười rồi đẩy ra. Tuy không phải tôi đến tỏ tình nhưng giây phút đó, tôi đột nhiên cảm giác nếu đã đến rồi thì không bằng tiện đó mà tỏ tình cho rồi...

“Em tìm anh có chuyện gì không?”

Giọng nói của Thịnh Hoài Nam còn hay hơn giọng nói tôi nghe ở trên sân khấu hôm kỷ niệm thành lập trường, khuôn mặt tràn đầy ý cười.

“Xin lỗi, vừa nãy bọn họ chỉ đùa chút thôi, em đừng để ý.”

Đúng là người tốt. Tôi lắc đầu như trống bỏi, chị đang lau cửa kính cũng không tránh chúng tôi, ngược lại lại tiến về phía cửa tiếp cận, ánh mắt nhìn tôi không tốt lắm.

Ác cảm lúc này tôi bị trêu đùa lại bắt đầu trào dâng.

Cho nên, tôi lấy dũng khí trợn mắt nhìn lại chị ta, sau đó dùng thái độ lãnh đạm lấy ra quyển nhật ký trong tay: “Chào anh, em ở lớp 10-5, là bạn cùng bàn của Dư Hoài. Hôm nay cậu ấy bị ốm không đi học được, nhờ em trả quyển nhật ký này cho ngài, cậu ấy nói cảm ơn ngài.”

“Ngài...” Thịnh Hoài Nam dở khóc dở cười nhận lấy quyển nhật ký, “Ngài.... Khách sáo gì chứ, gọi anh là ngài giống như anh đã là ông cụ rồi ấy.”

“Hả? Vậy thì, vậy thì, anh.”

Lần này ngay cả chị đang lau cửa kính cũng nghe không vào nữa, cười một tiếng rồi quay trở về chỗ ngồi.

“Cảm ơn em nhé!” Anh ta nói.

Tôi cúi mình chào rồi chạy đi luôn, vừa chạy vừa quay lại nhìn, anh ta vẫn đứng ở cửa, vẻ mặt hiền hòa mang theo nụ cười nhìn về phía tôi.

Tim đập nhanh quá.

Nhìn thật đẹp trai, lại còn biết nói đùa.

Yêu nghiệt.

No. 184

Khi tôi về lớp, trong lớp vẫn ồn ào như cũ, Giản Đơn và β mỗi người giơ lên chiếc hotdog mùa đông kiểu mới ra lò mua ở quầy bán đồ vặt, ăn đến là vui vẻ.

Tôi đặt mông ngồi lên bàn β, bắt đầu kể quá trình mạo hiểm khi ở khối 12 vừa rồi, nói đến văng cả nước bọt, kể mệt rồi lại cắn hai miếng hotdog mà Giản Đơn đưa tới.

“Đẹp trai thật á?”

“Thật luôn!”

“Vậy sao cậu lại không chụp ảnh? Cái máy cơ mỗi ngày cậu mang đi chỉ là để làm đồ chặn giấy thôi à?” β ở bên cạnh gào lên.

Tôi lườm một cái: “Cậu thật biết xấu hổ quá ha!”

“VẬY, chẳng lẽ anh ấy còn...” Giản Đơn ngồi ở phía sau tôi, khóe mắt lặng lẽ liếc về phía Hàn Tự đang chơi trò chơi, vô vị hỏi: “còn....đẹp trai hơn cả Sở Thiên Khoát à?”

Tướng mạo của Sở Thiên Khoát là kiểu mẫu của khối chúng tôi. Con trai Chấn Hoa chủ yếu được chia làm hai loại: không đẹp trai bằng Sở Thiên Khoát và hotboy.

“Hotboy. Là hotboy đó!” Tôi nói.

Đương nhiên Hàn Tự cũng được coi là hotboy trong lòng của Giản Đơn. Chúng tôi cảm thấy Hàn Tự quá là lạnh lùng và yếu ớt, Giản Đơn lại cảm thấy bề ngoài Sở Thiên Khoát lại quá là xinh đẹp.

“Giống như kiểu đứa bé ôm cá chép được vẽ trên lịch Tết ấy, quá xinh theo kiểu truyền thống.” Giản Đơn ở đó “cường từ đoạt lý”⁴.

“Từ trước tới giờ tớ chưa bao giờ thấy đứa bé ôm cá chép đẹp cả!” β xì mũi khinh bỉ sự nhỏ mọn của Giản Đơn: “Điểm khác biệt duy nhất giữa đứa bé ôm cá chép và Từ Diên Lượng đó chính là con cá chép.”

May mà Từ Diên Lượng không ở đây.

“Cậu xem cậu xuân sắc⁵ chưa kìa!” β vừa mở miệng là không thể ngừng lại: “Thế nào, Cảnh Cảnh, cậu nhìn trúng hotboy rồi à?”

Tôi then thùng cúi đầu: “Đâu có.”

Mọi người đang trêu đùa nhau, điện thoại tôi ở trên bàn rung lên một hồi, tôi nhanh chóng chạy đi nhận.

“Sao lại không trả lời tin nhắn vậy?”

Là Dư Hoài. Tôi nghiêng nghiêng người, né tránh bọn β đang ở cách đây không xa với ánh mắt thăm dò.

“Không phải là tôi vừa mới đi trả quyển nhật ký về à, điện thoại vừa mới đặt ở trên bàn.”

“Di động nếu không mang theo người thì khác gì điện thoại bàn chứ?”

Được rồi, cần cậu dạy à, một tiếng trước tôi còn đang nhắn tin với cái máy bàn đó.

“Cậu có chuyện gì không?” Tôi hỏi.

“Không có gì, tôi chỉ muốn hỏi xem cậu đã mang quyển nhật ký đi trả chưa thôi.”

“Trả rồi!” Tôi phấn khích: “Anh Thịnh Hoài Nam đẹp trai thật!”

“....Bye bye.”

Thế mà dám cúp điện thoại của tôi!

No. 185

Trước khi vào học giờ Vật lý, Trương Bình nói với chúng tôi về cuộc thi “Đồng ca 129”

“Việc này sẽ do Từ Diên Lượng lãnh đạo, các lớp các chi đoàn phối hợp với nhau cho tốt, cố gắng luyện tập một chút, nhưng cũng không cần bỏ ra quá nhiều sức lực làm gì, còn phải chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ sắp tới nữa. Nếu cảm thấy muốn mua chút trang phục đạo cụ gì đó thì lấy quỹ lớp ra mua. À, cụ thể việc này, buổi chiều một giờ Từ Diên Lượng đến văn phòng Đoàn hợp là sẽ biết thôi.”

Chỉ trong chốc lát trong lớp học đã có tiếng xì xào xôn xao nhỏ.

Tôi vẫn luôn rất ghét tháng mười một. Mùa đông miền Bắc vừa nặng nề lại vừa u tối, tháng mười một lại càng tồi tệ hơn, một ngày nghỉ lễ cũng

không có, tựa như không qua nổi vậy. Bây giờ cuối cùng cũng có chút niềm vui, xem ra có rất nhiều người nghĩ như vậy.

Lúc này, tôi nghe thấy Từ Diên Lượng thấp giọng hỏi: “129 là cái gì?”

β trả lời: “Ngày kỉ niệm mừng 9 tháng 12, có liên quan đến kháng chiến đó. Rốt cuộc là cậu có học lịch sử cận đại Trung Quốc không vậy!”

“Tại sao lại là ngày 9 tháng 12 mà không phải là ngày 29 tháng 1?”

“Bởi vì ngày 29 tháng 1 là kỳ nghỉ đông rồi, lòng người tan rã, không dẫn dắt tốt đội ngũ được, không thích hợp làm hoạt động cách mạng.”

“Có lí!”

Tôi ngồi bên cạnh nghe mà đầu ứa mồ hôi lạnh, lần đầu tiên cảm thấy ban khoa học xã hội không phải ai cũng có thể học được.

Đột nhiên điện thoại rung lên “brum brum”, tôi lấy từ trong ngăn bàn ra xem, lại là Dư Hoài.

“Đúng là đồ con gái nông cạn.”

Đầu tiên tôi ngây người ra như phỗng, sau đó mới phản ứng lại được, hóa ra là cậu ấy nói về chuyện tôi bảo Thịnh Hoài Nam đẹp trai. Trong đầu dường như hiện ra biểu hiện không được tự nhiên khi thốt ra hai chữ này của Dư Hoài, tự dừng trong tim giống như được rót mật vậy.

Đến cả tôi cũng không biết rõ là vì sao lại thế. Những hoài nghi và bất an kia đột nhiên biến mất, cho dù là liên quan đến cậu ấy, tôi vẫn không xác định được cái gì.

Rất, rất ngọt.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Hoàng Hà Gào Thét

No. 186

“12-9” rồi cuộc nên hát bài nào, chuyện này Từ Diên Lượng sau nhiều lần trưng cầu dân ý vẫn chưa có được kết quả. Từ Diên Lượng từng phàn nàn rằng lớp 5 quá yêu học hành, tinh thần tham gia các hoạt động tập thể đều không cao, ấy vậy mà lần này mọi người có tinh thần cao ngút trời thì việc lại càng khó giải quyết hơn.

Bạn nào cũng có ý kiến riêng của mình, thật không giống với phong cách cũ chút nào, khi họp lớp, mọi người chen nhau tiến cử ca khúc, riêng phần này đã chiếm hơn nửa bảng. Lớp học vốn đã vì “thời tiết ẩm áp” bên ngoài mà nóng như cái lò, bây giờ lại cộng thêm không khí sôi nổi khó bì này, Từ Diên Lượng đứng trên bục giảng không tài nào ngừng lau mồ hôi được.

Trường quy định mỗi lớp phải đóng góp hai tiết mục tốp ca cho buổi kỉ niệm. Bài đầu tiên chỉ được chọn một trong các bài “Hoàng Hà đại hợp xướng”, “Tổ Quốc của tôi”, “Tùng hoa Giang thượng”, “Hành khúc nghĩa dũng quân”; bài thứ hai được tự chọn, chỉ cần không liên quan đến yêu đương nhăng nhít, khiến bệnh tim của hiệu trưởng tái phát là được.

Bởi thế, một đồng bài hát mà Giản Đơn đề xuất đều bị truất hạ.

Buổi trưa, Dư Hoài vừa vào lớp đã bị danh sách bài hát dài dằng dặc trên bảng đập vào mắt, cậu ấy đứng hình một lúc mới đặt mông ngồi xuống.

“Đang làm trò gì thế này?” Cậu ấy hỏi.

“Hợp xướng 12-9, cậu đỡ hơn chưa?”

“Tôi không sao, chỉ là buồn ngủ. Bây giờ ngủ đủ rồi”. Cậu ta véo véo má.

Không ai để ý tới việc Dư Hoài đã lên lớp. Từ Diên Lượng nằm bò ra bệ giảng, chết đuối trong dòng sông nước bọt.

“Bây giờ ai còn hát Để thế giới tràn ngập tình yêu và Ngày mai sẽ tốt hơn chứ, không quê, lại cũng không phải cần lo nghĩ phương án cứu trợ nữa.”

“Cậu không quê, cậu đề xuất cái bài chẳng ra thể thống gì, Tương lai của tôi không phải giấc mộng, trời, đó là bài hát đồng ca được hả?”

“Tiết mục đơn ca thì sao? Đồng ca chẳng phải là từng người hát đơn ca đứng xếp hàng lại với nhau à?”

Trong lúc mọi người đang cãi nhau kịch liệt, Dư Hoài lôi chiếc điện thoại PHS1 ra bấm bấm, cười với tôi rồi nói: “Lâm Dương nhắn tin đến phản nản về vụ 12-9 sắp giết chết cậu ta rồi.”

“Chẳng lẽ cậu ta là lớp trưởng à?” Tôi ngạc nhiên.

“Đúng thế, lớp trưởng Lâm, lúc bọn tôi học cấp hai, cậu ta cũng là lớp trưởng.”

“Cậu ta chọn xong bài hát chưa?”

“Không phải là chuyện đó!” Dư Hoài cười sung sướng, gập điện thoại lại: “Là lớp 1 và lớp 2 đối đầu với nhau rồi.”

Lớp 1 lớp 2 là hai lớp toàn học sinh xuất sắc của khối chúng tôi, từ khi bắt đầu kì thi giữa kì, hai bên đã luôn kìm nén để tập trung thi, nghe đâu điểm bình quân thi giữa kì của lớp 1 cao hơn lớp 2, học sinh đầu bảng lại là Sở Thiên Khoát của lớp 1, màn mở màn này làm lớp 2 vô cùng kích động.

Hợp xướng 12-9 nhất định phải lật ngược lại tình thế.

“Không phải chỉ là cuộc thi hát hợp xướng à, cũng không phải là thi cử gì, tôi còn tưởng ngoài kết quả học tập ra, lớp 1 và lớp 2 không quan tâm đến bất cứ thứ gì khác cơ.” Tôi ngạc nhiên nói.

Dư Hoài nhún nhún vai, đáp: “Đều là người có hai chân, sao lại không quan tâm? Lớp 1 thi tốt hơn lớp 2, lớp 2 liền truyền nhau lớp 1 toàn bọn bốn mắt chỉ biết học, học, đọc sách, lớp 1 liền đáp có giỏi thì tìm lấy một người đẹp trai hơn Sở Thiên Khoát xem nào...”

“Lâm Dương rất khó xử hả?” Tôi bất giác nghĩ ra.

Đẹp trai, nhưng không đẹp trai bằng Sở Thiên Khoát; thành tích tốt, nhưng lại bị Sở Thiên Khoát vượt mặt. Đường đường là lớp trưởng, vừa phải bảo vệ danh dự tập thể... Dư Hoài và tôi cùng mừng tượng ra viễn cảnh đáng sợ đó, cũng bắt đầu cất tiếng bất bình thay cho Lâm Dương.

“Vốn dĩ Lâm Dương đề nghị cuộc thi hợp xướng lần này không cần nhờ người lo phần nhạc, tự có người mình ra chơi piano và violon, đây sẽ là một điểm sáng. Kết quả không biết làm sao lại bị lớp 1 biết, liền lôi ra bốn tay ghita và một dàn trống, cuối cùng làm lớp 2 điên tiết lên. Bây giờ cậu mà xuống tầng dưới, nhất định dễ nhìn thấy một đồng nhạc cụ ở hành lang, từ thép chữ L đến đại dương cầm âm trầm, quả là cả một rạp xiếc ở Chấn Hoa.

Đến học sinh giỏi của Chấn Hoa đánh nhau cũng có phong cách khác thường.

Trong lúc tôi và Dư Hoài đang tám chuyện, giọng của Giản Đơn liền bổ vào: “Tứ Diên Lượng, Tứ Diên Lượng, tớ có sáng kiến.”

“Gọi lớp trưởng.”

Giản Đơn không thèm đếm xỉa: “Tớ nghe nói lớp 1 lớp 2 đều có ban nhạc đấy, hay lớp mình cũng tạo một ban nhạc đi.”

Kiến nghị này nhanh chóng được mọi người đồng ý, β còn tự tin giơ tay: “Tớ là đầu tiên.”

“Chỉ biết chém thì trật tự.” Từ Diên Lượng đập tắt dã tâm của β: “Nhưng ý kiến của Giản Đơn rất hay, lớp mình có mấy tài năng âm nhạc, lát nữa bọn tớ sẽ họp riêng...”

“Tớ nghe nói lớp 9 cũng có một nhóm nhạc, còn có cả ghita điện.” Một bạn nam ngồi mấy bàn đầu chia sẻ.

“Đúng là vô sĩ, chỉ biết học đòi kẻ khác.” Cả lớp mắng nhiếc không ngớt.

No. 187

Cuối cùng thì ban cán bộ lớp quyết định lớp tôi sẽ hát Hoàng Hà đại hợp xướng và Tương lai của tôi không phải giấc mộng, Từ Diên Lượng nói hai bài hát này phong cách khác nhau khá lớn nên sẽ cho ra hiệu ứng, tập trung thể hiện khả năng “co dẫn” của lớp 5, phong cách nào cũng chơi tuốt, khí thế hùng hực ngất trời. Kiến nghị lập ra nhóm nhạc cuối cùng cũng trở thành vô dụng, nhưng lớp phó văn nghệ Văn Tiêu Tiêu đạt piano cấp 10, một mình cậu ấy đàn piano điện cho bài Hoàng Hà đại hợp xướng là đủ rồi.

Không phải Dư Hoài dị ứng với vụ 12-9, mà tôi hiểu cậu ấy đang trong giai đoạn nước rút, toàn tâm toàn ý dốc sức cho cuộc thi sắp tới. Không biết cậu ấy nói gì với Từ Diên Lượng khiến tôi phải thay cậu ấy – lớp phó thể thao tham gia cuộc họp cán bộ lớp.

Tôi chạy ra khỏi lớp học, ở hành lang đã có bảy người đứng sẵn.

“Sao Dư Hoài không đến?” Văn Tiêu Tiêu nói, còn ngó đầu nhìn vào trong lớp: “Không phải lúc này cậu ấy cũng đến lớp rồi à?”

“Ừ, Dư Hoài có việc, nhờ Cảnh Cảnh làm thay tạm thời.” Từ Diên Lượng giải thích: “Sắp vào lớp rồi, bọn mình tranh thủ thời gian bàn việc chính

đi.”

Văn Tiêu Tiêu định nói gì nhưng lại kiềm lại, quay đầu nhìn tôi, đúng lúc tôi đang chuyển ánh mắt đang nhìn cậu ta ra chỗ khác.

“Ban nãy Văn Tiêu Tiêu nói về việc mặc quần áo như nhau, quỹ lớp còn chưa đến hai ngàn” Từ Diên Lượng nói: “đủ tiền thuê trang phục không?”

“Tất nhiên không đủ!” Văn Tiêu Tiêu lắc đầu: “Một bộ ít nhất 50 tệ, kể cả chất liệu không tốt đi chăng nữa thì sáu mươi người là 3000, phải thu thêm 1000 tệ nữa.”

“Thế thì mỗi người chỉ tầm 20 tệ.” Từ Diên Lượng gật đầu: “Cứ như thế đi.”

“Liệu mọi người có ý kiến gì không?” Tôi có chút lo lắng.

Trong lớp có vài bạn gia cảnh không tốt, ví dụ như bạn cùng bàn của Chu Dao – Trịnh Á Mẫn.

Từ Diên Lượng cũng phần nào ý thức được điều này, có chút khó xử nhìn Tiêu Tiêu: “Hay là tuần này cậu đi xem xem sao. Nếu có thể hàng bán buôn, mà cả xong xuôi rồi mua, không có thì thôi, cùng lắm thì giống như hôm đại hội thể dục thể thao, lại mặc áo trắng quần đen là được.”

Văn Tiêu Tiêu ái ngại: “Lần đại hội thể dục thể thao đó chẳng khác nào đội ngũ đưa tang luôn.”

“Vậy thì đeo thêm đôi găng tay trắng, thấy sao hả? Nghiêm!” Từ Diên Lượng bổ sung.

“Thế thì thành nhân viên hỏa táng rồi.” Tôi nhắc cậu ta.

Từ Diên Lượng hơi chán nản, lắc lắc tay: “Chuyện này nói sau, chúng ta phân ra hành động. Tiêu Tiêu gọi mấy bạn nữa cùng đi photo cho các bạn

lời bài hát và nhạc phổ, Cảnh Cảnh đi mượn thầy âm nhạc đài. À, tiện đường đi qua phòng làm việc môn Anh mượn thầy Lại máy ghi âm, tiết tự học thứ ba chiều nay bọn mình bắt đầu tập luyện.”

Tôi đồng ý, quay về chỗ rồi mới thấy có gì đó sai sai.

“Lớp trưởng ới?” Tôi đứng dậy nhìn bốn phía, phát hiện Từ Diên Lượng và Văn Tiêu Tiêu vẫn chưa quay về, có lẽ đã đi lo chuẩn bị các thứ rồi.

“β, β!” Tôi gọi nhỏ: “Cậu giúp tớ qua văn phòng Tiếng Anh được không?”

β khó hiểu, ngoái đầu lại hỏi: “Làm gì? Cậu muốn tớ đâm đầu vào chỗ chết à?”

“Chính vì phải “đâm” nên mới nhờ cậu đó! Cậu mượn máy ghi âm giúp tớ được không, tiết ba là tập rồi.”

“Tớ không đi đâu!” β lắc đầu nguầy nguậy: “Tớ và cô ấy có thù, tuần trước lúc giảng tờ đề Tiếng Anh cô ấy đã mắng tớ.”

Đúng là không có nghĩa khí gì cả! Chẳng trách nhân vật chính của “Young and Dangerous”² không phải là nữ, chỉ dựa vào tầm giác ngộ này thì sau này làm sao có thể tay nắm tay lên phố chém người chứ?

“Sao lại nói “cũng có thù”?” Dư Hoài ở bên cạnh xen mồm vào: “Cậu đắc tội với cô Lại lúc nào rồi à?”

Tôi kể tóm tắt lại cho Dư Hoài về tin nhắn suýt nữa hại chết tôi.

“Tuy tôi thấy lúc lên lớp điện thoại rung rồi bị bắt quả thực không tốt, nhưng đây rõ ràng là muốn xả bực lên đầu cậu mà?” Dư Hoài nói băng quơ.

Tôi nghĩ đi nghĩ lại câu cuối của Lại Xuân Dương “Đến một hai người cũng không có ai nghe lời tôi.” thật sự làm người ta mơ hồ mà.

“Không cần biết là nguyên nhân gì, buổi sáng cô ấy vừa mắng tôi, buổi chiều tôi không thể đi nộp mạng được. Cậu đi thay tôi đi, dù sao hôm nay tôi cũng đi họp giúp cậu rồi, giúp cậu tranh thủ được thời gian ôn tập quý giá, đi văn phòng Tiếng Anh chỉ là chuyện vặt vãnh, đi đi mà đi đi mà.”

“Lười đi, vả lại tôi cũng không thích cô Lại.”

“Tôi còn giúp cậu đi trả quyển nhật ký cho Thặng Hoài Nam nữa mà, lần đó chạy rõ xa.”

“Chuyện này không phải cậu còn phải cảm ơn tôi à?”

Cũng đúng.

Nhìn tôi không phản bác, trong giây lát mặt Dư Hoài đen xì.

“Chết tiệt.” Cậu ấy đứng dậy đi ra ngoài, để lại tôi với bộ mặt không thể tả hơn, rốt cuộc có đồng ý hay không vậy?

No. 188

Chuông vào lớp tiết ba vừa kêu lên, Văn Tiêu Tiêu bắt đầu phát lời bài hát và nhạc phổ. Tôi chống cằm ngơ ngác, nhìn thấy Từ Diên Lượng xách máy ghi âm bảo bối của Lại Xuân Dương lên bục, không kìm nổi mà cười, quay người cảm ơn Dư Hoài không ngừng.

Dư Hoài vẫn đang làm đề, không hề nghe thấy.

Khi cầm lời bài hát tôi mới nghĩ ra một chuyện rất quan trọng.

Tôi nhìn Dư Hoài đang viết thoăn thoắt, trong lòng đột nhiên “tùng” một tiếng. Phen này xác định, tôi không biết hát.

Cái này đúng là luôn làm mẹ tôi mất mặt.

Lúc mẹ tôi vừa vào thị trường ngân hàng, tôi mới học lớp hai. Hồi đó, trong quán cơm đều có lắp ti vi và một chiếc máy karaoke nặng trĩu, muốn hát bài nào thì chỉ cần mở sổ danh sách bài hát ra chọn, dựa vào thứ tự bảng chữ cái để tìm ra bài hát, sau đó nhập bốn chữ số tương ứng vào máy chọn. Ăn xong thì hát, hoặc vừa ăn vừa hát, đó là cách thức thư giãn cao cấp của người thành phố chúng tôi, cùng lúc bồi dưỡng nên lớp “ca sĩ” trung niên và cao tuổi của thành phố.

Nơi nào có người thì có giang hồ. Có thể dẫn cả con cái theo cùng, karaoke trở thành vườn đầu thú tàn sát lẫn nhau của phụ huynh và con cái. Con nhà ai dẻo miệng, hát hay, biết dẫn chương trình thì được gọi là tiểu minh tinh, con nhà ai giọng trong trẻo hát “Tiểu tiểu thiếu niên”, con nhà ai có phong cách, biết chọn bài, đều khiến mọi người đều vui vẻ...

Dù sao cũng không có chuyện của tôi. Tôi mất giọng, tôi luống cuống, trát bùn vừa không dựng nổi tường. Những nơi mang tính cộng đồng thế này, những người “chăn dắt” các thiếu niên thiếu nữ ưu tú sẽ trở thành tiêu điểm, còn tôi thì chưa bao giờ khiến mẹ tôi nở mày nở mặt.

Mẹ tôi lòng tự trọng cao, mệnh tôi thì lại mỏng hơn tờ giấy.

Bạn nhỏ Cảnh Cảnh năm tám tuổi, sau bao lần khổ luyện thì cũng đã học được một số bài hot như: Nam Bình Văn Chung, Một trò chơi một giấc mơ, Ca-chiu-sa, Người lo lắng cho em là anh,... Trong đầu bạn nhỏ ấy, lúc hát bạn ấy thật sự chưa từng bị lạc giọng.

Nhưng thật đáng xấu hổ là, khi bạn nhỏ Cảnh Cảnh mang tâm trạng u ám vừa nhảy vừa hát, đã lén lút nhấn kẹt hai phím của máy chọn bài, làm hai mươi trên tổng số hơn trăm bài hát không thể nào cất tiếng lần nữa.

Ông chủ quán rượu hải sản giàu có ời, nghe cháu giải thích một chút được không ạ.

Hai bài hát này thực ra ai cũng biết hát, bài hát hào hùng này cả lớp hợp xướng ắt không có vấn đề gì, không tập có được không vậy... Tất nhiên tôi không có cảm xúc với âm nhạc lắm, không lạc giọng là khiến tôi cảm động rớt nước mắt rồi.

Tôi luôn hát rất bé, lúc mới tập tôi liền bị cục diện bất lợi của bản thân dọa chết khiếp, nhưng nhìn những bạn xung quanh đều vừa hát vừa cầm đầu làm đề, tôi cũng an tâm phần nào, lấy đề Tiếng Anh ra, ra nhập vào đội ngũ một lúc làm hai việc.

Dù sao cũng không được để Dư Hoài nghe thấy tôi hát.

Tôi ngêu ngao bằng giọng nhỏ nhất có thể, bỗng nhiên cảm nhận được ánh mắt của Dư Hoài.

“Sao thế?” Tôi dùng tâm thế nghênh chiến kẻ địch hỏi.

“... À, cho tôi mượn bút đỏ được không?”

“Ừ!” Tôi thở phào: “Cầm lấy mà dùng.”

Dư Hoài vươn tay lấy chiếc bút đỏ từ túi bút của tôi ra, cười nhếch mép.

Hát xong Hoàng Hà đại hợp xướng, vẻ mặt Văn Tiêu Tiêu có vẻ hơi miễn cưỡng: “Mọi người hát rất tốt, nhưng, nhưng, có vài chỗ xử lí chưa được tốt lắm. Mọi người cần chú ý vài chỗ, cần hát mấy nhịp thì hát mấy nhịp, đừng ngân dài ra, như ô thứ 8, ở đây có dấu nghỉ quãng $\frac{1}{4}$, nhất định phải chú ý.”

Mọi người chú ý đến tình tiết đó, hát đi hát lại mấy lần, mỗi lần hát lại Tiêu Tiêu đều nhăn mặt nhăn mũi, ra hiệu mọi người phải chú ý ngắt nhịp, nhưng đến cả tôi cũng nhận ra, nhịp đó vẫn là bị chúng tôi ngân lướt qua.

“Không đúng, không đúng...” Tiêu Tiêu đỏ mặt tía tai, không biết là do nóng vội hay bức tức: “Không được hát như thế, sao mọi người không nghe

kĩ tớ làm mẫu nhĩ?”

Nãy giờ Từ Diên Lượng đứng tựa ngoài cửa lớp đột nhiên đi lên bục giảng lau mạnh bảng rồi đập mạnh tay vào bệ đài.

“Từ Diên Lượng, cậu điên à?”

Trong tiếng rì rào, Từ Diên Lượng mặt nghiêm túc, hăng hăng giọng, đi xuống lớp học, nhìn một lượt rồi nói: “Mọi người làm như thế có xứng đáng với sự vất vả của Tiêu Tiêu không? Cất hết đề đi. Chúng ta cứ như thế này thì đừng tập luyện gì nữa, tắt cả giờ tay biểu quyết, chỉ cần hơn nữa, tớ và ban cán bộ lớp đi nói lại với thầy, chúng ta xin rút khỏi cuộc thi! Cùng lắm thì lớp ta không thi nữa, để cho cả khối biết chúng ta xem trọng học hành hơn cả lớp 1 lớp 2 và vẫn thi không thắng được người ta.”

Câu nói đầy hàm nghĩa này cực kì có ích, tất cả mọi người đều đặt bút xuống, vẻ mặt vô cùng phức tạp. Khi Từ Diên Lượng khoanh tay đi xuống góc lớp, tôi đã kịp rút máy ảnh ra, chụp lại tư thế đứng chắt cán bộ hiểm có này của Từ Diên Lượng.

Từ Diên Lượng nhìn thấy, lấy tay che ống kính lại, thái độ còn lạnh nhạt hơn so với phóng viên bí mật.

“Đừng chụp nghiêng, lộ bụng.” Cậu ta giải thích.

No. 190

Dưới yêu cầu của Từ Diên Lượng, tất cả mọi người đều đứng nghiêm, diệt tận gốc khả năng cảm đầu gối cày đề.

Nhưng, đây vẫn chưa giải quyết được vấn đề quăng nghỉ 1/4.

“Tốt hơn lần trước một chút rồi, nhưng nghỉ vẫn chưa dứt khoát, cũng không đều.”

Tiêu Tiêu đẩy đẩy kính, nhìn Từ Diên Lượng bằng ánh mắt bất lực.

“Từng người hát là xong chứ gì.”

Tôi không thể ngờ tới người phát ngôn ra câu đấy là Dư Hoài.

Tiêu Tiêu mắt sáng lên, lập tức gật đầu: “Ý kiến này được đấy!”

Có cảm giác bị chiến hữu đốt lửa hun vào trong tim, trong giây lát dìm chết tôi.

Tiêu Tiêu chỉ tay vào dãy chúng tôi: “Bắt đầu từ đây đi, chỉ hát đoạn này thôi, từ trên xuống dưới.”

Điều này đồng nghĩa tôi là người thứ bảy.

Trong khi Tiêu Tiêu đang hướng dẫn bàn một hát thì tôi vội vàng quay sang bảo Dư Hoài: “Tránh ra chút, tôi phải đi vệ sinh.”

Dư Hoài không cảm nhận được sự lo sợ của tôi, cậu ấy đang định nhường lối thì tôi đã nghe thấy giọng Tiêu Tiêu ấm áp nhẹ nhàng: “Thế này thì các bạn sẽ không tập trung nghe, hay mình sẽ gọi bữa số nhé.”

“Thế cũng tốt, vậy... Cảnh Cảnh, cậu định đi đâu đấy?”

... Có cảm thấy thế giới này rất “bất lương” hay không?

“Mình đi vệ sinh.” Tôi cười nói.

“Vậy cậu hãy hát đoạn này trước đi!” Từ Diên Lượng nói.

Cảnh tượng trước mắt như quay chậm hơn ba mươi hai lần vậy, tôi từ từ rướn mắt lên, bắt gặp ánh mắt đầy bi thương của Dư Hoài, như cậu ấy đã hiểu hết mọi chuyện từ lâu vậy.

Vừa nãy tôi hát nhỏ như vậy, chẳng lẽ cậu ấy đã nghe thấy rồi?

“Mình chết chắc rồi.” Tôi nói nhỏ, mặt đều nóng cả lên.

“Đừng nói thế, cậu sẽ không chết đâu mà lo.”

Dư Hoài phủ định thái độ buông xuôi của tôi, tôi cảm kích nhìn khuôn mặt hiền từ của cậu ta.

“Chết chắc là chúng ta kìa.” Cậu ta tiếp tục nói.

Dư Hoài, mẹ nhà cậu!

...

Tôi cúi đầu, dùng ba ngón tay nhắc nhạc phổ lên, dùng giọng nhẹ nhẹ hát: Hoàng Hà...đang gào thét, hô! Hoàng Hà... đang gào thét! Hô!”

Sau giờ phút yên lặng, tất cả lớp đều quay người lại đồng thanh nói: “Cảnh Cảnh, cậu vẫn nên đi vệ sinh thì hơn.”

No. 191

Buổi tập ngày hôm đó kết thúc như vậy đó.

Khi chuông tan học reo lên, Từ Diên Lượng kêu gọi mọi người hát cả bài thêm một lần nữa.

“Phải hát có khí thế, tuy cần chú ý vào chỗ mà Tiêu Tiêu nhắc mọi người nhưng quan trọng nhất vẫn là khí thế, phải hát được khí thế vạn mã chạy điên cuồng. Bây giờ bên ngoài hành lang đều là đối thủ cạnh tranh của Chấn Hoa, đều là kẻ địch của dân tộc, phải dùng tiếng hát để lấn át, đẩy lùi bọn họ!”

Từ Diên Lượng giậm chân đẩy khí thế!

“Hát to lên chút... nhưng Cảnh Cảnh có thể hát nhỏ chút!”

Tôi nén một bụng tức giận, cúi đầu làm bài tập Tiếng Anh, giả vờ không nhìn thấy mỗi tên đi qua bàn tôi rồi cười ha ha vào mặt tôi. Giản Đơn và β vừa hát Hoàng Hà đang gầm thét vừa nhảy ra khỏi lớp học, tôi gom giẻ lau thành một đồng, ném về phía bóng lưng họ.

Nhưng mà vì muốn ai ủi tôi, Từ Diên Lượng đã đặc biệt sắp xếp các việc trọng đại: chụp ảnh, viết nhật kí của lớp.

“Dù sao cậu cũng thích chụp ảnh mà. Vậy thì mỗi lần tập luyện và lúc thi xong nữa, cậu chụp lại đi, chỉnh một chút rồi viết vào nhật kí của lớp, nhưng mà đừng lấy việc công trả thù tư. Không được cố ý bôi xấu lãnh đạo cũng không được phát tiết những bất mãn của cậu với xã hội vào.”

Từ Diên Lượng nghiêm túc nhấn mạnh.

“Không phải cậu chụp rất nhiều ư? Từ lúc khai giảng đến giờ ý, chỉ bằng cứ dán vào, tiền rửa ảnh cứ tìm lớp phó sinh hoạt, nhưng nguyên tắc là...” Cậu ta khựng lại: “Nguyên tắc là, nếu rửa ảnh tớ thì cho tớ xem trước đã nhé.”

Tôi gạt Từ Diên Lượng sang bên, Giản Đơn liền ngồi vào.

Tôi có cảm tình với Giản Đơn tốt hơn β, tôi cảm thấy Giản Đơn là một cô gái thánh thiện. Bạn có thể nhìn thấy rất nhiều nhân nghĩa ở đáy lòng Giản Đơn, nhưng những điều ấy thì β đã sớm buông bỏ rồi.

“Cho tớ xem chút mà!” Cô ấy thò đầu lại gần, nhấn vào nút này đến lần thứ ba: “Bên trong có rất nhiều ảnh đúng không?”

“Nhiều!” Tôi gạt đầu: “Của cậu ấy cũng nhiều lắm.”

Bị câu nói của tôi bắn trúng tim đen, Giản Đơn đứng hình mấy giây, sau đó đá vào chân tôi, mặt hơi ngượng ngập.

Giản Đơn lật đi lật lại máy ảnh của tôi rất lâu, vài lần định xóa bỏ mấy bức ảnh xấu của cậu ấy với Hàn Tự, song đều bị tôi nhanh tay cản lại. Cuối cùng chọn ra hai bức ảnh đẹp nhất rồi hỏi tôi: “Rửa giúp tớ nhé!”

Tôi đồng ý, gần nhà tôi có tiệm rửa ảnh kỹ thuật số, sáu đồng một tấm. Giản Đơn miễn nguyện, cười như cô dâu nhỏ, nhảy chân sáo về chỗ ngồi, không biết nghiêng người nói với Hàn Tự chuyện gì. Hàn Tự lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên từ biển đề câu hỏi, cười lạnh lùng rồi gật đầu.

“Sao thế?” Dư Hoài từ bên ngoài về, thấy tôi cầm máy ảnh đơ đơ, thuận miệng hỏi thăm.

Tôi cho cậu ấy xem hai tấm ảnh mà Giản Đơn chọn.

Một tấm là cậu ấy và β cầm vợt cầu lông, mặc đồng phục, đứng kề vai nhau ở phòng thể dục. Ánh tà dương chiếu vào, cả hai người nửa mặt đều chìm trong bóng chiều, cười toe toét, khuôn mặt tỏa nắng, ngây thơ và thuần khiết, thật là không chê vào đâu được.

Tấm thứ hai là từ chỗ ngồi của tôi chụp cậu ấy và Hàn Tự, cậu ấy đứng, cầm máy chơi game buồn rầu, còn Hàn Tự ngồi, ché vể mặt của cậu ấy, khóe mắt cong lên, vừa hay là dấu hiệu của “nở một nụ cười tỏa nắng”.

“Sao thế?”

“Quả nhiên.” Cậu ấy như sớm đã đoán được.

“Quả nhiên gì cơ?”

“Quả nhiên con gái đều thích những bức ảnh nhìn không giống ngoài đời.”

Dư Hoài, cậu thật độc ác quá đi.

“Vốn dĩ là thế mà.” Dư Hoài còn làm vẻ vô tội: “Giản Đơn và β bình thường làm gì xinh thế này.”

Tôi bỗng dưng nhớ đến quãng thời gian khiến tôi như phải đánh trận với Trần Tuyết Quân, nào tên Dư Hoài này thật sự có đủ điều kiện để yêu sớm sao?

“Bắt được khoảnh khắc đẹp nhất chính là bản lĩnh của nhiếp ảnh gia.” Tôi vỗ ngực tự khen: “Nếu cậu thấy đẹp hơn lúc bình thường, điều đó chứng minh kỹ thuật chụp ảnh của tôi rất cao.”

“Cậu đúng là có tài năng thiên phú!” Cậu ấy gật đầu trình trọng: “Thật mà! Tuy bố cục không phải hoàn hảo nhưng sau mỗi bức ảnh của cậu dường như đều ẩn chứa một câu chuyện, dù sao cũng đẹp lắm.”

Một câu khen bình thường như vậy khiến vỏ kim loại của máy ảnh trong tay tôi cũng sắp bỏng đến nơi.

Khi con người rơi vào tình thế khó xử, xấu hổ, thật sự sẽ xoay chân một cách vô ý thức.

Dù sao thì tôi đang xoay xoay chân.

“Có thể nói là có thiên phú hơn so với việc làm đề.” Cậu ấy nói tiếp.

Tôi xì mặt.

“Nhưng...” Cậu ấy cúi đầu rút từ trong ngăn bàn ra một tập đề rất cũ bắt đầu lật lật, vừa nói vừa lật: “Tôi thấy hình ảnh cậu tràn đầy sức sống nhất chính là lúc chớp lấy máy ảnh đi chụp người ta, không hề giống với bộ dạng nửa sống nửa chết mọi khi chút nào.”

Cậu ấy rất nhanh lại vùi đầu vào học, tôi cầm chiếc máy ảnh hơi nặng, ngồi bên cạnh cậu ấy, chờ đợi rất lâu.

Bên ngoài trời bắt đầu tối, cửa sổ trở thành một tấm gương, phòng học dưới ánh đèn và chúng tôi, người đứng người ngồi, tất cả đều in lên đó, cảm giác như một cảnh phim có chút nghiêng ngả.

Tôi bỗng nhiên cầm máy ảnh lên, tắt bỏ đèn flash, quay người lại chụp một tấm đối diện với cửa sổ.

Trong tấm hình có một cô nhóc không xinh đến đâu, tay cầm một chiếc máy ảnh “khiến cô đầy sức sống”, ống kính hướng về tên con trai ngồi cạnh đang chăm chú làm đề, chụp nghiêng một góc hết sức giản dị của cậu ấy.

Dư Hoài nói sai rồi, không phải tất cả con gái đều thích những bức ảnh không giống bản thân. Tôi thích bức ảnh này.

Tôi thích bức ảnh tôi và cậu ấy, hết sức giống chúng tôi!

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Tôi Chỉ Sùng Bái Cậu

No. 192

Mỗi buổi chiều chúng tôi đều dành thời gian để luyện hát, mỗi ngày hát hai bài giống nhau khiến Dư Hoài hết sức bức mình. Ngày thi sắp đến gần, cậu ấy đang phải cố gắng ôn luyện, tôi còn hơi e ngại nói chuyện với cậu ấy. Mấy lần tập gần đây, cậu ấy đều cầm bút rồi chuồn ra ngoài, hết tiết mới về lớp.

Vốn dĩ tôi nghĩ rằng Dư Hoài trốn tập không có ai để ý, bởi vì lần nào tập cũng không tránh được cảnh lộn xộn, mà chúng tôi lại ngồi bàn cuối, nhưng Tiêu Tiêu đã tìm đến cửa rồi.

“Dư Hoài đâu?”

Tiêu Tiêu không hề hỏi ngay trước mặt cả lớp, mà cậu ấy đợi đến khi tập xong mới xuống chỗ tôi.

Lần này Tiêu Tiêu đã dồn rất nhiều tâm huyết. Tôi đã đi dự thay Dư Hoài mấy buổi họp cán bộ lớp, tất cả những kiến nghị trên trời dưới đất của mọi người và những hành động rảnh rỗi trốn tập đều một tay Tiêu Tiêu xử hết. Chuyện gì cậu ấy cũng ôm làm hết, còn nhờ bố bắt mối với bên xưởng làm quần áo hộ. Bên kia vừa hay có bốn năm mẫu quần áo, do nể mặt bố cậu ấy nên bên đó mới đồng ý dùng chất liệu kém hơn để làm mỗi làm ăn này.

Vì vậy, khi đối diện với lớp phó văn nghệ này, tôi rất khó xử. Nghĩ riêng cho Dư Hoài thì đúng là loại hoạt động tập thể nhọt nhèo này thiếu một hai người cũng không có bất cứ ảnh hưởng gì, nhưng cậu ấy cũng đang bận một

chuyện lớn có liên quan đến tương lai, xét về tình về lý thì cậu ấy làm thế cũng không hay lắm.

Nếu chúng tôi ngồi trong phòng học này chỉ vì thi Đại học thì tại sao phải bắt Văn Tiêu Tiêu một mình hi sinh thời gian của cô ấy?

Tôi lắp ba lắp bắp không nói lên lời.

“Hình như gần đây cậu ấy rất bận... nhưng cậu ấy hát tốt lắm! Mỗi lần tập đều hết sức nghiêm túc, hai lần này nhất định là có việc, lúc bọn mình chính thức xếp hàng tập hát, cậu ấy nhất định sẽ có mặt.”

Văn Tiêu Tiêu đẩy đẩy gọng kính, gật đầu, nhìn thấy thiện ý của tôi rồi cười, quay người rời đi.

Tôi hơi hồ thẹn khi nhìn bóng lưng của Tiêu Tiêu, thở dài một tiếng. Tiêu Tiêu giống như một cô gái sống trong thời dân quốc, tuy không đến mức là mỹ nữ nhưng mặt mày thanh tú, giọng nói dịu dàng, trước khi nói đều nhẹ nhàng đẩy kính lên; khi dẫn dắt mọi người tập luyện đều cần Từ Diên Lượng đứng bên cạnh, dùng khí thế của sư tử đi khơi dậy tinh thần mọi người. Có lẽ, vì cậu ấy hiền dịu nên tôi mới dám dùng lý lẽ bịa đặt khiến cậu ấy ngơ ngác.

Tôi thu ánh mắt về, vô tình bắt gặp ánh mắt đầy ý chế giễu của Chu Dao bàn trên.

Bỗng có một ý nghĩ đánh trúng tôi.

Bên ngoài thì không hề giống nhau, nhưng nói về bản chất thì Dư Hoài và Chu Dao chẳng khác gì nhau, chỉ là vấn đề mức độ cao thấp nông sâu mà thôi.

Bọn họ đều không làm những việc vô ích.

Tôi không muốn nghĩ tiếp nên cầm lấy cốc nước rời khỏi lớp học, chính lúc này, tôi nhận được tin nhắn của Dư Hoài.

“Mang hộ tôi hai chiếc bút lên sân thượng khu hành chính.”

No. 193

Giúp học sinh tiện đến phòng làm việc thắc mắc, tất cả những phòng nghiên cứu đều được xếp ở khu giảng đường của lớp 10 đến lớp 12, bởi thế khu hành chính chỉ còn lại phòng làm việc của hiệu trưởng, Ban chấp hành Đoàn và giáo viên và mấy người nữa, từ tầng ba trở lên gần như đều để trống.

Tôi leo lên tầng năm, nhìn thấy Dư Hoài đang ngồi trên sân thượng, để giấy nháp trên đùi, tính toán gì đó rất căng thẳng.

“Bút của cậu này.” Tôi đứng bên dưới đưa lên.

“Ừm, đặt bên cạnh đi.” Cậu ấy không hề ngẩng đầu: “Cái trên tay tôi không ra mực nữa rồi, cảm ơn.”

“Nếu như ban này tôi không chịu mang cho cậu thì sao? Cậu dựa vào cái gì mà nghĩ tôi chắc chắn sẽ chạy đến đây?” Tôi không giận, chỉ là tò mò nên hỏi rất bình thường.

Cậu ấy không đáp, tôi cũng không vội, chờ cậu ấy giải nốt. Dư Hoài viết xong đáp án, lấy trong đồng giấy để lung tung bên cạnh một tờ đáp án, cười nhẹ nhàng.

“Tôi chưa từng nghĩ,” Bây giờ cậu ta mới đặt bút xuống, nhìn tôi: “Chưa từng nghĩ cậu sẽ không chịu mang đồ cho tôi... Cậu sẽ như thế sao?”

Tôi không biết trả lời ra sao, nửa đường đến đây tôi mới nghĩ đến vấn đề này.

“Tại sao không về lớp thể?” Tôi chuyển chủ đề.

“Trong lớp ngột ngạt, lâu rồi không mở cửa sổ, cũng nóng lại còn ồn.”

“Là trốn tập phải không?”

Cậu ấy gật đầu: “Tôi thấy tập nhiều lần như thế chẳng có ý nghĩa gì.”

“Nhưng đây là hoạt động tập thể mà!” Tôi nhìn cậu ấy: “Như thế không công bằng với Tiêu Tiêu và Diên Lượng, với lại tôi còn mặt dày đi giải thích giúp cậu.”

“Nếu không phải tôi bây giờ bận lo ôn thi, tôi nhất định sẽ vui vẻ tham gia. Việc có chia ra nặng nhẹ trước sau, cậu không thể ép tôi.” Dư Hoài không hề khiếm tốn nhìn thẳng tôi.

Tôi mấp má môi, không có lí do và lập trường đi trách cứ cậu ấy, cho nên chỉ đành buồn bã ngồi xuống bên cạnh cậu ấy.

“Lần này thi cậu đừng căng thẳng, Chu Dao chẳng phải từng nói rồi à? Lớp 10 khó mà dành được cơ hội chuyển tiếp, nếu đã như thế thì không bằng thoải mái ứng chiến, mình cũng không có tổn thất gì.”

Dư Hoài chuyển từ trạng thái phòng bị và khó chịu ban nãy sang trạng thái thoải mái thả lỏng.

“Nếu thi không tốt, tôi sẽ không đi con đường này nữa, cho nên kết quả lần này rất quan trọng.”

“Hả?”

“Thi đấu mất rất nhiều công sức, tôi không phải thiên tài, không giống như Lâm Dương hay anh Thịnh Hoài Nam. Tuy họ luôn khích lệ tôi nhưng tôi vẫn luôn biết mình đang ở đâu.”

Dư Hoài nâng cằm, ánh mắt xuyên qua bức tường đối diện, trôi về khoảng không vô định.

Về câu nói này, nếu là hồi mới nhập học thì người hấp tấp như tôi nhất định sẽ phản ứng kịch liệt hơn cả Chu Dao. Cậu suốt ngày xem giáo trình đại học còn dám nói như vậy, chẳng bằng cậu bảo tôi đi chết đi à? Nhưng ngày qua ngày, tôi ở Chấn Hoa chuyện gì, người gì cũng gặp qua, cũng trưởng thành lên rất nhiều và cũng nghiệm ra một điều, tôi sẽ không lấy tiêu chuẩn ăn no mặc ấm là đủ của mình đi đánh giá người khác liệu có nên biết hài lòng với hiện tại hay không.

Cùng dưới một bộ đồng phục nhưng lại đập những con tim khác nhau.

Dư Hoài nói tiếp: “Hồi cấp hai tôi vì thi đấu mà mất thăng bằng, lỡ dở mất kì thi, thành tích cũng không ra gì. May mà đó chỉ là thi cấp hai, vẫn còn có thể đỗ Chấn Hoa, tuy chỉ là lớp bình thường nhưng thi đại học thì phải làm sao? Tiếng Anh và Văn của tôi đều không tốt, cũng không có niềm tin có thể cùng lúc học giỏi nhiều môn như Lâm Dương, tôi cảm thấy mình phải sớm đưa ra quyết định một chút.”

Sân thượng mênh mông mây trời, từng lời nói của cậu ấy mang theo chút âm vọng, cứ chờn vờn trong không trung vây quanh tôi.

Tôi đột nhiên ý thức được rằng không biết từ lúc nào chúng tôi trở thành bạn tốt, nếu không nhất định cậu ấy sẽ không tâm sự với tôi những điều này. Trước nay cậu ấy không hề giải thích với tôi bất cứ chuyện gì, chuyện của Trần Tuyết Quân là do tôi ép nói. Cậu ấy ngày nào cũng ngồi làm những đề mà tôi xem không hiểu, bạn những chuyện mà tôi không rõ, mông lung những chuyện mà tôi không cách nào có thể chia sẻ cùng. Chỉ có mình cậu ấy giúp tôi, khi cậu ấy có khả năng giúp.

Nhưng bây giờ cậu ấy chịu kể cho tôi rồi. Cùng lúc cậu ấy khó xử, hết sức nuối tiếc thì tôi bắt đầu vì sự tin tưởng và cảm giác thân thiết này mà

vui từ tận đáy lòng.

Bất chợt tôi dừng cảm quay sang nói với cậu ấy: “Cậu vẫn không hi vọng bỏ cuộc chứ?”

“Hả?” Cậu ấy khó hiểu.

“Nếu tôi là cậu, không có hứng thú với thi đấu, cũng biết nếu bản thân cứ cầm đầu đi làm đề như một cỗ máy, thi đại học nhất định không có vấn đề gì thì tôi sớm đã từ bỏ rồi. Tôi cảm thấy nếu sâu trong tâm khảm mỗi người chỉ có một tí tẹo suy nghĩ muốn từ bỏ thì nhất định sẽ từ bỏ, nhưng cậu lại không có.”

Dư Hoài không đáp, yên lặng nghe tôi nói, không biết đang nghĩ gì.

“Cho nên mới cố gắng ôn tập như thế, hi vọng có lí do và niềm tin để tiếp tục kiên trì, cậu chắc chắn là rất thích cuộc thi Vật lí đúng không?”

“Tôi thích Vật lí.” Dư Hoài chỉnh lại.

“Cho nên... Cố lên! Tôi tin cậu.”

Cậu ấy cười, nụ cười ấy chính là lời cảm ơn cho những lời động viên ban nãy của tôi.

“Không phải!” Tôi lắc đầu: “Không phải tôi đang tùy tiện nói mấy câu văn hoa chau chuốt đâu, là tôi thật sự tin cậu.”

Dư Hoài không cười nữa.

“Có lẽ cậu thấy tôi đến đây rồi hỏi cậu lí do không tham gia tập hát là lo chuyện bao đồng. Thực ra tôi không phải... không phải thấy cậu ích kỉ, là tôi... là tôi không thể chấp nhận.”

“Không thể chấp nhận gì cơ?” Cậu ấy càng tò mò.

Tôi cũng không biết làm sao có thể nói ra hẳn một tràng trôi chảy đến thế, nhìn cậu ấy nghe rất chăm chú, trong lòng đột nhiên lấy hết can đảm.

“Không thể chấp nhận cậu không phải một người cái gì cũng có thể làm được.”

Tôi dán mắt vào mũi chân mình, cảm thấy một hòn đá trong lòng theo lời nói đó rơi bụp xuống cầu thang.

No. 194

Trong lòng tôi, Dư Hoài từng là một chàng trai như thế này:

Hi hi ha ha, có rất nhiều anh em tốt, học sâu hiểu rộng, không liên quan đến mình thì không quan tâm, nhưng nhiệt thành. Có thể vừa thi đứng đầu lớp vừa tiếp lời thầy cô, tan học thì đi chơi bóng rổ cùng bạn bè, là trung tâm, năng nổ nhất của năng nổ, cứ như không việc gì có thể làm khó cậu ấy.

Dù cho Lâm Dương là siêu nhân cuộc thi châu Á, dù cho Sở Thiên Khoát đứng đầu khối, dù cho Thịnh Hoài Nam đẹp trai đến mức tôi phải mở miệng tùy tiện tỏ tình... trong lòng tôi, Dư Hoài giỏi hơn tất cả bọn họ.

Giỏi đến mức không thể giỏi hơn, miễn là rất giỏi đó.

Tôi kì vọng vào cậu ấy biết bao nhiêu, cảm giác được dựa dẫm khi có cậu ấy ngồi cạnh, cảm giác có gia sư tư nhân, có thể dẫn dắt tôi đỗ một trường Đại học cực sịn.

Chính vì thế mới vì việc Dư Hoài trốn tập để chuẩn bị thi đấu mà cực kì buồn.

Thực ra đây là lỗi của tôi.

Tôi nói ra những kì vọng không thực tế và những lời trách cứ vô lí này với Dư Hoài, không hề quan tâm cậu ấy ở bên cạnh mặt đang đỏ ửng như

trái cà chua.

“Không sai mà!” Dư Hoài vươn cổ, nhưng lại không dám nhìn tôi: “Cậu nói đều đúng, tôi đây rất là lợi hại mà.”

Tôi không kìm được mà bật cười, Dư Hoài làm bộ được một lúc cuối cùng cũng phải bật cười.

“À, sau này cậu sẽ không xem thường tôi phải không?” Cậu ấy cười được một lúc thì nhăn mày nhăn mặt nhìn tôi.

“Hả?”

“Cảnh Cảnh, nhớ lấy, bạn cùng bàn Dư Hoài dù không giỏi như cậu tưởng tượng cũng vẫn rất giỏi, giỏi hơn cậu nhiều. Cậu nên tiếp tục sùng bái cậu ta.”

Nhìn bộ dạng như còn có ý khác của cậu ấy, tôi bỗng có một niềm vui khó tả.

“Tất nhiên.” Tôi gật đầu lia lịa.

Tôi chỉ sùng bái cậu mà thôi.

No. 195

Hiệu quả học tập của Dư Hoài ở tầng thượng khu hành chính rất cao, tôi cũng không muốn làm phiền cậu ấy cho nên quay về lớp học nốt tiết tự học cuối cùng, tiện thể chuyển giúp cuốn sổ khác của Thịnh Hoài Nam cho Lâm Dương.

Trên đường về, bỗng dưng cảm thấy nhà giảng đường của Chấn Hoa khang khác, mỗi viên gạch, mỗi góc rẽ đều trở nên thật thân thiết, cảm giác như tôi hiểu hơn về mỗi thứ một chút.

Tôi rất vui.

Dư Hoài cũng tốt, trường học này cũng được, đều không còn là một nơi mà tôi mãi không thể với tới, chạm vào. Chúng tôi đứng trên những vị trí riêng, những đoạn đường riêng, cùng nhau phiên nã, cùng nhau nỗ lực.

Tôi đi đến tầng hai, nơi lớp 2 học, tiện tay chặn đường một bạn nữ đang định đi ra cửa lớp, định nhìn một chút, không ngờ lại là Lăng Tường Xuyên.

Lúc đôi mắt bồ câu tuyệt đẹp của cô ấy nhìn tôi, tôi rõ ràng là con gái thế mà cũng thấy căng thẳng.

“Bạn gì ời, có chuyện gì hả?” Cô ấy nhìn tôi cười.

“À, ừ, có thể gọi Lâm Dương hộ tớ không?”

“Ừm, chờ chút nhé.”

Cô ấy quay người vào lớp học gọi: “Lâm Dương, có người tìm này!” Giọng nói mới ngọt ngào làm sao, chẳng hề giống với giọng nói chua ngoa châm chọc hôm tôi đến tìm Thịnh Hoài Nam của chị đứng bên cửa lau kính chút nào.

Gọi xong, cô ấy còn nhoẻn cười với tôi rồi mới đi. Lăng Tường Xuyên cầm một quyển sách, cũng mặc chiếc áo thể dục rộng thùng thình, chiếc mũ liền áo từng từng bên ngoài, để lộ màu đỏ rượu bên trong, bên dưới mặc một chiếc quần trượt ván màu xám đậm, nhìn rất chất, còn đi một đôi giày Nike, rất có phong cách. Song, không biết có chuyện gì, dù cho chỉ là bóng lưng, nhìn cũng xinh hơn tất cả những cô gái khác ở hành lang.

Tôi cúi đầu nhìn lại mình.

Tóc nửa ngắn nửa dài, còn có mấy túm tóc vểnh lên, kiểu tóc mỗi ngày đều phụ thuộc vào tư thế ngủ của tôi hôm trước; mặc chiếc áo lông có con gấu hồng trước ngực, quần bò, giày leo núi.

Tôi cảm thấy không chỉ là vấn đề của khuôn mặt.

Tôi ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Lăng Tường Xuyên một lần nữa.

Dù cho chặt đầu của tôi và Tường Xuyên, cùng đặt xuống dưới đất, mọi người chắc chắn vẫn có thể phân biệt được đâu mới là người đẹp. Rốt cuộc là tại sao chứ?

“Cháu dâu? Cháu dâu?”

Lâm Dương cười hì hì, đi ra từ lớp học.

Tôi nhanh chóng thu hồi ánh mắt, đưa quyển sổ: “À, quyển sổ này Du Hoài nhờ tớ đưa cho cậu.”

Lâm Dương đón lấy, cảm kích nói: “Thằng nhóc này thật biết sai người khác! À, ban nãy cậu nhìn gì thế?”

Cậu ta nheo mắt nhìn về hướng ban nãy, tôi cũng nhanh chóng nhìn theo, chỉ sợ cậu ta phát hiện ban nãy tôi đang nhìn chòng chọc gái xinh. Thế nhưng, trời đúng là không biết thế nào, Lăng Tường Xuyên vẫn chưa đi xa, đứng ngay gần cửa lớp bên cạnh, đang giơ hai tay đưa quyển sách cô ấy vừa ôm vào lòng cho Sở Thiên Khoát.

“Không phải là tớ hóng chuyện, chỉ cần là người đẹp, mọi người đều muốn nhìn mà.” Tôi vội vàng giải thích.

“Haiz...” Cậu ta thở dài.

Đúng vậy! Từ đáy lòng tôi cũng thở dài thay cho Lâm Dương.

Cướp mất vị trí số một của cậu, cướp mất nhóm nhạc của lớp cậu, cướp mất hoa khôi của lớp cậu, thật là không còn chút nhân nghĩa gì nữa.

“Tớ có thể hỏi cậu một chuyện không?” Lâm Dương đột nhiên mở lời.

“Hỏi đi!”

“Nếu cậu có một người bạn tốt, thích một người, nhưng cậu biết sẽ chẳng có kết quả gì, lại còn có thể chịu tổn thương, cậu có khuyên người bạn đó hay không?”

“Cậu định nói Sở Thiên Khoát thích Lăng Tường Xuyên nhưng cô ấy không thích cậu ta? Sở Thiên khoát quyết tâm chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, cậu không biết có nên khuyên không? Hay là cậu định nói... tình huống ngược lại?”

“Không không, không phải, cậu... cậu mau trả lời câu hỏi đã đi.”

Tôi không thèm nghĩ nhiều đáp luôn: “Không cần khuyên.”

“Tại sao?” Lâm Dương nghiêng đầu nhìn tôi.

“Tôi khuyên cậu đừng đi theo Dư Châu Châu nữa, cậu sẽ nghe tôi à?”

Lâm Dương lập tức đen mặt lại: “Cậu nói ai đi theo.. chuyện này khác...”

“Mọi người đều cảm thấy chuyện của mình khác.”

Lâm Dương không nói nữa, nghĩ rất lâu mới cười nói: “Cảm ơn cậu nha, Cảnh Cảnh.”

Không cần cảm ơn. Tôi lắc lắc tay tạm biệt cậu ta.

No. 196

Sắp tan học thì Dư Hoài về lớp, tôi dọn xong đồ đạc thì tạm biệt cậu ấy đi về trước, đến cổng trường rồi mới nhớ sáng nay hộp cơm cô Tề mang cho tôi còn để ở trong ngăn bàn. Tôi liền vội quay lại. Lúc lên tầng, ngẩng đầu thấy Dư Hoài đang đi xuống, còn cách tôi có một đoạn.

Tôi đang định vẫy cậu ấy thì có một cô gái từ sau lưng cậu ta chạy tới, chặn cậu ấy lại.

Là Văn Tiêu Tiêu.

Tôi cúi đầu, luồn qua dòng người đang đi xuống để đi lên, bởi vì có quá nhiều người đi xuống nên tôi chỉ có thể đi rất chậm.

Đúng không phải cố ý mà, không phải.

Lúc lướt qua hai người họ, tôi nghe thấy giọng nhẹ nhàng, ẩn ý cười của Tiêu Tiêu, vừa bình tĩnh và cũng vừa căng thẳng.

“Hôm nay tớ đi hỏi bạn cùng bàn của cậu cậu đi đâu, không phải tớ muốn trách cậu đâu, không biết cậu nghe nói những gì rồi, tớ chỉ hi vọng cậu không hiểu lầm.”

Thật ra tớ không hề nói gì với Dư Hoài mà, Tiêu Tiêu.

“Tớ nghe nói cậu lo ôn thi, tập hát cậu không cần tham gia nữa đâu, tớ không nói thì cũng không ai để ý đâu. Tớ cảm thấy cậu lúc nào cũng rất giỏi, cậu... cậu cố gắng nhé, việc ôn thi cần lo trước. Ừm, cố lên nhé!”

Tôi không nghe thấy Dư Hoài đáp gì cả. Dù tôi có đi chậm hơn nữa, bây giờ cũng không thể không nghe rõ được nữa rồi.

Tâm tư thiếu nữ của Tiêu Tiêu bị chìm trong âm thanh tạp nham ở hành lang, tôi cũng không biết Dư Hoài có nghe thấy hay không.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Bên Ngoài Thế Giới

No. 197

Bố tôi và cô Tề ai cũng đều phải tăng ca, bố tôi bảo tôi lấy tiền trong ngăn kéo tối đưa Trương Phàm ra ngoài ăn.

Vừa hay dưới nhà tôi có một quán mới mở, tên đặt rất có khí thế: “Quán xuyên lục địa”, cửa ra vào có các áp phích bay phấp phới. Vị trí khúc rẽ này vô cùng kì diệu, từ lúc tôi chuyển về đây mười năm trước, chỗ đó đối không biết bao nhiêu lần khuôn mặt rồi, từ quán làm đẹp đến trung tâm spa, cuối cùng thành các loại nhà nghỉ...

Quan trọng là không cần biết là mở quán gì đều không thể nào làm ăn được, chỉ mở được nửa năm là chắc chắn sẽ phải đóng cửa.

Đồ ăn thức uống của thành phố tôi thiếu tính sáng tạo, thứ gì nổi tiếng ở chỗ khác rồi thì tỉnh tôi sẽ lập tức học theo. “Mãn Hán Toàn Tịch” của Trương Quốc Vinh và Viên Vịnh Nghi hot lắm, tỉnh tôi có “Mãn Hán lâu” khắp phố, Tiểu Long Bao du nhập đến phương Bắc, tỉnh tôi đi đâu cũng “Khai Phong Quán Thang Bao”, càng không cần nhắc đến món “cá luộc” nữa. Cho dù không biết trên thị trường đang thịnh hành cái gì, tôi cũng đều đợi một ông chủ không sợ chết đến đây mở quán.

“Theo gió theo đến chết”, hiện tượng này lặp đi lặp lại nhiều lần, làng ẩm thực chịu nhiều vố đau, từ đó không dám tùy tiện tạo món mới nữa, cuối cùng đã trở lại mô hình truyền thống “Quán hải sản phú hào”.

Tôi đội mũ quàng khăn xong, dắt Trương Phàm xuống tầng, hỏi nhóc muốn ăn KFC (Kentucky Fried Chicken – Gà rán Kentucky) hay “Quán

xuyên lục địa”, không ngờ thằng bé kiên quyết lắc đầu, nói muốn ra vệ đường ăn “bánh rán của nông dân rơi vãi”.

“Quán xuyên lục địa có tôm ống trúc, em không muốn ăn à?”

Lâm Dương lập tức đấu tranh tinh thần.

“Hay là chúng ta đi ăn bánh rán trước đi, sau đó đi ăn tôm ống trúc, được không chị?”

Thằng bé hai mắt sáng long lanh nhìn tôi.

Tôi biết, bây giờ tôi chính là nữ thần trong lòng thằng bé.

No. 198

Tôi ăn rất ít, đa số đều nhường tôm ống trúc¹ cho Trương Phàm ăn, chỉ ăn nửa bát cơm với da hồ ớt² và xương sườn ớt.

“Cho chị này.”

Trương Phàm phát hiện ra điều khác thường ở tôi, gấp hai xiên tôm lấy từ trong ống trúc vào bát tôi, tuy khuôn mặt đầy vẻ không nỡ.

“Chị không đói!” Tôi lắc đầu: “Vốn chị chỉ định ăn ít một chút thôi.”

“Vì sao ạ?”

“Làm gì có nhiều cái vì sao thế, ăn không nổi nữa thôi.”

“Là muốn giảm béo sao ạ?”

“Không phải!” Tôi lắc đầu: “Thằng nhóc này nghe từ đâu mấy lời linh tinh đó?”

“Là bạn cùng bàn em bảo muốn giảm béo”. Trương Phàm cố ngoạm miếng tôm to, miệng nói lung bùng: “Cậu ấy béo lắm, bọn em đều không muốn ngồi cùng bàn với cậu ấy, sẽ chật chết mất.”

“Bạn cùng bàn em bao nhiêu mà bảo béo?” Tôi không phục: “Em xem, bọn em một cô bé chưa đến mười tuổi đến mức đó rồi đó.”

“Liên quan gì đến chị em mình chứ?” Trương Phàm ưỡn cao giọng, đây là lần đầu tiên thằng bé kể chuyện ở lớp với tôi: “Hôm nào em cũng bảo bạn ấy nhường ít chỗ cho em, bảo cậu ấy đừng vứt vỏ bánh kẹo ra đất, nhưng cậu ấy không bao giờ chú ý, còn chê em lùn nữa!”

Tôi thích cái dáng vẻ vội vàng giải thích của thằng bé, nó dần dần coi tôi là chị ruột rồi, nói chuyện cũng càng ngày càng tùy tiện, nó không còn là con mèo nhỏ lần đầu gặp mặt chỉ trốn ở một bên rồi cắn đầu ăn tôm nữa.

“Được rồi! Nếu cậu ấy đã không quan tâm bọn em nói gì, thế sao tự dừng lại muốn giảm béo?” Tôi hỏi dồn.

“Bọn em có tổ chức cuộc thi truyền thanh, lúc xếp hàng, lớp phó thể thao nhặt cậu ấy và mấy bạn nam cực kì béo ra, bảo mấy bạn ấy đừng ra sân nữa. Bởi vì cậu ấy thích lớp phó thể thao ha ha ha nên đã khóc tại trận luôn.”

Thằng bé này chưa đến tuổi dậy thì, vẫn còn ngây thơ hồn nhiên cho nên nó mới tùy tiện nói ra câu cuối “bởi vì...nên ha ha ha” không hề nghĩ ngợi gì. Dường như tôi nghe thấy được tiếng trái tim thủy tinh của bé mập kia dần dần vỡ vụn.

“Nữ vi duyệt kĩ giả dung ma3, em biết cậu này không?”

Trương Phàm đang cắm đầu vào túi bánh rán, tôi chỉ nhìn thấy hình con bò in trên túi ni lông lấp lắt đầu với tôi.

Em không hiểu đúng không, chị biết là em không hiểu mà.

Chị hiểu.

Tôi đẩy bát về phía trước, đến cả một miếng cũng không muốn ăn nữa.

Đi từ quán cơm ra, chúng tôi lại tiếp tục ghé sang quán bán quà vặt mua kẹo hồ lô đông lạnh ăn. Vốn định trên đường về nhà sẽ ăn nhưng gió đêm đông quá thật quá lạnh, tôi đã dùng khăn quấn quanh đầu rồi, thật sự không còn cách nào để thò miệng ra ăn. Hơn nữa, lại còn hảo tâm quấn cho Trương Phàm thật kín, thật chắc, chỉ còn để lộ hai con mắt chớp chớp, chẳng khác nào một xác ướp nhỏ.

Cuối cùng cũng chạy được về hành lang lên lầu, tôi vội vàng gỡ khăn quàng cổ ra, bề mặt sớm đã bị hơi nước trong quá trình tôi hô hấp đóng một lớp băng, càng quấn càng lạnh.

“được rồi, được rồi, có thể ăn kẹo hồ lô ướp lạnh rồi” Tôi tháo khăn cho Trương Phàm.

“Chị ơi, em thấy chị tốt thật đấy.”

Trước lúc ngoác miệng ngoạm một miếng kẹo hồ lô, Lâm Dương còn đặc biệt chớp chớp mắt lấy lòng tôi.

“Vì bánh rán, tôm ống trúc và kẹo hồ lô à? Hay là do em lại thi không tốt?”

Trương Phàm cười xấu hổ, vừa chạy lên cầu thang, cứ hai bước hai bước một, vừa ăn kẹo nhồm nhoàm, làm kẹo lan đầy ra khăn.

“Không, em nói thật mà.” Thăng bé nghĩ một lát, sau đó dùng một từ mà đối với học sinh lớp ba là khá cao cấp: “Thấy sao nói vậy ạ.”

Tôi cười: “Em thấy chị tốt chỗ nào chứ?”

Trương Phàm trầm tư hồi lâu, tôi đành phải mở miệng “dẫn lối”: “Thấy chị xinh không nào?”

Tôi cũng chỉ dám hỏi thẳng bé như vậy thôi, một tên yếu thế như tôi thì có thể bắt nạt được ai chứ.

“Xinh chứ!” Thăng bé cười toe toét.

“Trả lời thật lòng!”

“Thật mà, chị xinh nhất luôn.” Ánh mắt thăng bé lấp la lấp lánh.

“Đẹp chỗ nào chứ?”

Bỗng nhiên tôi rất mong đợi đáp án của thăng bé.

“...Tâm hồn đẹp.”

No. 199

Lúc Trương Phàm ngoan ngoãn ngồi làm bài tập ở nhà, tôi lại ngồi một mình trong phòng, cứ chờ đợi ra như thế.

Tôi không cảm nhận được tâm hồn mình đẹp bao nhiêu, cũng không biết mình đang nghĩ cái gì, chỉ là làm việc gì cũng như người mất hồn.

Tôi cởi bộ quần áo trên người ra rồi thay bộ quần áo ở nhà vào, sau đó cầm chiếc áo có hình con gấu đỏ lên nghiên cứu và nghiên cứu. Tại sao lại không đẹp chứ, cũng là hàng của hãng khá được đó mà, tại sao lại không đẹp bằng người khác chứ? Quần bò thì ít ra còn có thể hiểu được, vì tôi sợ lạnh nên mặc ở trong hai cái quần giữ ấm, mỗi ngày dồn sức để đóng từng ấy quần áo vào đã là tốt lắm rồi, làm gì có hi vọng có được chiếc quần nhẹ rộng mà có phong cách như Lăng Tường Tây chứ.

Ánh mắt của tôi vô tình đưa về mặt kính tủ quần áo, trên đó phản chiếu hình ảnh rõ nét của tôi.

Không nhìn mặt, không nhìn mặt.

Cuối cùng tôi phát hiện ra nguyên nhân mình mặc chiếc áo hình con gấu đỏ bị xấu là vì: thân trên của tôi không gầy, tuy bắp tay mảnh nhưng lưng vẫn có nhiều mỡ lắm. Chiếc áo len này không phải là dáng rộng, mặc lên vừa không thấy ngực cũng không thấy gầy bớt, bên trong lại còn mặc thêm chiếc áo sơ mi, càng nhìn trông càng béo lẳn béo lóc.

Tôi gấp nó lại trong niềm tiếc thương vô hạn... may hầy chết trong tủ quần áo đi, tạm biệt.

Ngay tức khắc, tôi không kìm lòng được lại nhìn mặt mình: tuy không xinh bằng cậu ấy nhưng mặt mày cũng sáng sủa, mà cũng không nổi mụn mảy, chỉ hơi thô ráp chút chút. Hay là do kem bôi không hợp với tôi? Có lẽ là thế, mỗi lần bôi lên mặt xong đều thấy bóng loáng, sao xinh cho được?

Đây cũng là một vấn đề.

Tôi quá chú tâm nhìn mình, đến cả khi bố tôi về nhà, đẩy cửa vào phòng, nhìn thấy tư thế kì quái của cô con gái yêu: quỳ dưới đất, dán mặt vào tấm kính tủ quần áo.

“Con ... con định làm gì đấy?” Ông hỏi.

Tôi không đáp mà lại nhìn bố tôi chăm chăm mà hỏi: “Bố ơi, sao lại có người có thể không mặc quần giữ nhiệt chứ?”

Điểm mà khiến mọi người đều rất yêu quý bố tôi là ở chỗ không bị mắc bệnh hay nghi ngờ như mẹ tôi. Nếu trong hoàn cảnh này, nhất định mẹ tôi sẽ không buông tha mà cau có mắng tôi: “Là mẹ đang hỏi con đang làm gì,

người khác không mặc quần giữ nhiệt thì liên quan gì đến con? Con soi gương làm gì?”

Còn bố tôi sẽ thuận theo ý tôi mà chuyển chủ đề: “Không mặc có thể là vì không sợ lạnh thôi! Có nhiều người nước ngoài vì tập luyện lâu năm thường xuyên, lại còn thích ăn thịt cá trứng sữa nên thể chất tốt hơn chúng ta, mùa đông chỉ mặc mỗi quần đùi thôi đấy.”

Không những chuyển đề tài mà còn đưa nó đi rất xa nữa.

Tôi lắc đầu: “Ý con là giống như con, con gái ấy, còn gầy hơn cả con ấy.”

Bố tôi ngẫm hồi lâu rồi nói: “Thích làm dáng cũng nên.”

Đúng rồi, sao lại có thể không sợ lạnh chứ? Tôi khẳng định chắc nịch.

“Nhưng có lẽ nào là do cô ấy ngồi trong xe riêng, trên xe có điều hòa, đến trường cũng có điều hòa còn ấm hơn ở nhà, cho nên không cần mặc thì sao?” Bố tôi đưa ra giả thiết khiến người người tin phục.

Vừa nhìn Lăng Tường Tây đã thấy là người có tiền rồi, chắc là thế chứ gì. Ừm, nhưng mà...

“Tiết thể dục, tập thể dục giữa giờ và chào cờ hôm thứ hai vẫn phải đứng bên ngoài rất lâu mà!” Tôi tranh luận.

“Chịu đựng chút không phải là xong rồi sao.” Bố tôi phản bác với giọng ôn hòa.

Đúng rồi, trên đời này làm gì có chuyện gì không có cái giá của nó?

“Hoặc là bạn con mặc quần áo trong là loại rất mỏng, loại mà ứng dụng tia hồng ngoại để sưởi ấm, chính là loại hay rao bán trên tivi, cái gì mà người Nam Cực đó, ngược kim đồng hồ đó đó...”

Mắt tôi bỗng sáng lên, đúng rồi, ai quy định là nhất định phải mặc loại quần giữ nhiệt dày cộm đó đâu. Hồi nhỏ, tôi toàn mặc chiếc quần vải bông có hình hoa mà bà nội tôi làm cho nữa đây này, bây giờ không phải cũng đã bỏ đi rồi à? Khoa học ngày càng tiến bộ, con người ngày càng phát triển mà.

“Con cảm ơn bố!” Tôi cười tươi như hoa.

Bố tôi và mẹ tôi đúng là khác nhau một trời một vực. Ông không bao giờ hỏi tôi tại sao tôi có những thắc mắc này, chỉ cười rồi bảo tôi đừng ngồi dưới nền, nền đất lạnh, sau đó đóng cửa đi ra ngoài.

~Còn tiếp~

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 37+36: 2: Bên Ngoài Thế Giới

No. 200

Vấn đề tiếp theo là làm sao mới thoát ra khỏi quả mìn mẹ tôi đây.

Tôi nhất định phải lôi kéo được mẹ đưa tôi đi mua quần áo. Tôi sinh năm con hổ, bây giờ 17 tuổi rồi, ấy vậy mà chưa một lần nào tự mình đi mua quần áo. Ba chợ bán buôn trứ danh ở tỉnh tôi, tôi chưa đi qua một lần, mẹ tôi nói con gái cuối tuần cùng người yêu tung tăng đi mua đồ, làm đầu, làm móng, mua váy trong lớp tôi đều là những người không bình thường.

Vì để chứng minh bản thân là người bình thường mà phủ nhận đại quần chúng luôn là sở trường của mẹ tôi.

Nguyên nhân quan trọng hơn là tôi không có tiền. Ngày mai bố tôi đưa cho tôi 20 tệ tiền tiêu vặt, dùng để đi xe bus và mua cơm trưa, mỗi ngày tôi chỉ còn tầm 10 tệ, nhưng mỗi khi tôi cần dùng tiền thì mở ra lại thấy tiền đó không cánh mà bay từ khi nào rồi.

Nói đi nói lại, trừ cuối tuần ra, mỗi ngày 10 tệ, kể cả tích cóp cả một tháng cũng có thể mua được một bộ quần áo đẹp sao?

Cho nên tôi mới phải thuyết phục mẹ tôi.

Để mẹ tôi cùng tôi đi dạo phố thì đơn giản, nhưng phải cực kì cẩn thận lấp liếm ý đồ thật sự của mình, không thì tôi sẽ chết rất thảm.

Mẹ tôi trước nay đều không tiếc tiêu tiền cho tôi nhưng cái mà tôi nhắc đến chỉ là ăn nhanh, mua sách, học năng khiếu, đi học thêm, còn về quần áo

và đồ chơi thì, ha ha, miễn bàn.

Nói như mẹ tôi đó là, mẹ bỏ tiền ra không phải để con xao nhãng học hành, chính là đầu mối cho yêu sớm, cho nên đến bây giờ tôi vẫn để kiểu đầu nửa ngắn nửa dài như của con trai.

Thật ra mẹ tôi nói cũng không sai...

Tôi thấp thỏm trong lòng, bắt đầu lăn qua lăn lại trên giường.

Trong đầu lúc nào cũng là hình ảnh nghiêng nghiêng lúc Lăng Tường Tây ngược đầu lên nhìn Sở Thiên Khoát, chốc sau lại là hình ảnh Văn Tiêu Tiêu đẩy kính nói thỏ thẻ: “Ừm, cậu cố lên nhé!”

Phải làm sao tôi mới có thể làm cho mẹ tôi hiểu, tôi không phải vì nhìn thấy hoa khôi xinh đẹp của trường mà âm mưu học đòi, cũng không phải vì muốn dụ dỗ bất cứ một tên con trai nào mà đi mua quần áo, đi giảm béo, đi biến bản thân trở nên xinh đẹp.

Dẫu tôi biết sớm muộn cũng có ngày cậu ấu mở rộng tầm mắt, tôi cũng hi vọng cậu ấy vừa nhìn có thể nhìn thấy những thay đổi của tôi. Nhưng thật sự không phải, ít nhất không phải chỉ vì những lí do nông cạn, ngu ngốc thế này.

Tôi nói không rõ được.

Ngực tôi bắt đầu phát triển từ lúc lớp năm (tuy bọn chúng hình như chỉ bắt đầu một tẹo rồi dừng luôn), bà dì bắt đầu đến thăm từ năm lớp bảy, cho đến ngày hôm nay tôi mới có cảm giác tuổi dậy thì sắp đến.

Bắt đầu muốn bản thân tỏa sáng, muốn khác người, muốn được chú ý, tốt nhất là đến từ người mà mình thích.

Tuy mọi chương trình trên ti vi đều dạy chúng ta đừng nên mù quáng chạy theo đám đông, phải “là chính mình”, nhưng “chính mình” cũng chia ra: tốt hơn và xấu hơn, không phải sao?

Bởi thế tôi biết mẹ tôi sẽ nói gì.

“Tốt hơn” ấy đến từ thành tích tốt hơn.

Không phải, thật sự không phải như vậy.

Tôi rầu rĩ, không thể nào gỡ được mớ rối bòng bong trong đầu, cũng không biết từ lúc nào dần dần chìm vào giấc ngủ.

No. 201

Cả đêm tôi đều không mơ được giấc mơ đẹp nào, không phải không kịp đi thi thì cũng là đi ăn trộm đồ bị bắt, dù sao đều là những tình cảnh phải chạy điên cuồng.

Chân tay tôi trong giấc mơ đều dùng cùng một lúc như chân chó, nhưng kì lạ vẫn chạy chậm như thế, bố tôi nói giấc mơ thường phản ánh sự thực ngoài đời. Sự phản ánh này có phải quá biết bắt nạt người ta rồi không? Nếu không phải sắp đi học muộn thì tôi còn phải đứng trước gương một lúc nữa.

Tôi bị ai phát hiện ra, tôi chỉ có mấy bộ quần áo để thay đi thay lại, sau khi tôi phán tử hình cho chiếc áo len đỏ, tôi đã giảm đi 20% không gian để chọn lựa.

Cuối cùng tôi miễn cưỡng mặc một chiếc áo màu xanh lam có mũ đi học.

Nhưng lúc nghỉ trưa, tôi lại vừa hay nhận được điện thoại của mẹ, xem ra sóng tôi phát ra vũ trụ “quần áo, quần áo, quần áo, quần áo”, mẹ tôi đã bắt được thành công rồi.

Mẹ tôi nói, một thời gian trước mẹ tôi phải đi xa công tác, hôm qua mới về, cuối tuần này nghỉ ngơi, muốn ăn cơm cùng tôi.

Tôi sung sướng như điên nhưng vẫn phải ra vẻ điềm tĩnh, tỏ ra hi vọng mẹ chú ý nghỉ ngơi, nếu quá mệt thì cứ đợi thêm một thời gian nữa, tôi sống rất tốt, mẹ không cần lo lắng.

Sau đó, mẹ tôi suy nghĩ trong chốc lát.

Đột nhiên tôi muốn dùng cánh tay đang rảnh rang tát cho mình một cái.

May mà cuối cùng mẹ tôi vẫn nói không mệt, cứ quyết định cuối tuần này đi.

Tiết học thứ hai buổi chiều chính là tiết Tiếng Anh của Lại Xuân Dương. Sau sự kiện “tay không cướp đao” lần trước, Lại Xuân Dương điểm danh tôi mấy lần liền, xong lại gọi tôi trả lời câu hỏi. Tôi đều dùng đỉnh qua cửa, nhưng từ đó tôi không bao giờ dám trốn tiết Anh nữa.

Cái gọi là tuần hoàn ác tính chính là tôi trở thành người duy nhất trong lớp còn để ý đến sự tồn tại của cô Lại. Thỉnh thoảng còn liếc mắt biểu đạt ý với nhau, cứ như thế cô Lại lại càng thích gọi tôi đứng dậy trả lời câu hỏi, bỏ qua các bạn trốn tiết khác; còn một khi tôi muốn cúi đầu trốn đi, cô ấy không tìm thấy ánh mắt chăm chú học bài của tôi càng cảm thấy tôi đang trốn tiết, sẽ lập tức gọi tôi đứng dậy.

Học tiết Anh bây giờ chính thức trở thành thời gian dày vò tôi. B còn cười trên nỗi đau khổ của người khác: Cậu là học sinh cưng của cô Lại.

Tất cả mọi người đều rất vui vẻ vì việc này, cũng bởi một mình tôi đã thu hút toàn bộ lửa đạn.

Thế nhưng, bạn biết đấy, lời không nên nói quá sớm.

Giảng ngữ pháp xong, cô Lại yêu cầu tất cả mọi người mang tờ đề luyện tập lần trước cô phát ra, bắt đầu niệm kinh, giảng giải. Không khí trong lớp cũng không thoải mái hơn chút là mấy, β quay người lại, ái ngại nhìn tôi, còn nháy nháy mắt.

Tôi thở dài, chỉ đành giả vờ đang rất chăm chú nghe giảng, luôn trong trạng thái sẵn sàng bị gọi lên trả lời.

“Có rất nhiều học sinh phản ánh lại rằng thường làm sai những câu điền từ vào chỗ trống, còn không biết vì sao sai. Tôi nhớ tôi từng nói với các em rất nhiều lần, để làm tốt dạng bài này, không phải chỉ cần chăm chăm nhìn từng câu một, từ này điền vào đây, có thể ngữ pháp không sai, nhưng xem xuống đoạn dưới nó lại không có chút liên kết nào, có phải không hề biểu đạt được ý đồ của tác giả?”

Sau khi nói xong những lời này, cô Lại lại chìm đắm trong thế giới yên tĩnh.

Trong tôi bắt đầu reo lên hồi chuông cảnh báo, reng reng.

Hơn nữa, ngoài tôi ra, không ai để tâm đến sự im lặng này.

“Cho nên chúng ta cùng xem câu 37.” Cô Lại chấm dứt dòng suy nghĩ miên man, tiếp tục chuyên tâm giảng bài.

Tôi vừa nhẹ nhõm vừa tiếc nuối. Phí công tôi căng thẳng hơn nửa phút.

“Câu 37, tôi nghĩ rất nhiều em sẽ làm sai. Bốn từ đều là danh từ, hơn nữa không phải là danh từ đếm được, điền cái nào, ngữ pháp đều không sai.”

Nhưng phải giống như cô vừa nói, liên kết với các câu dưới, đầu tiên loại bỏ đáp án Feeling, sau đó thì sao?

Cô đưa mắt nhìn toàn lớp, tôi toát mồ hôi hột.

“Hiển nhiên, đáp án tiếp theo Intellingence. Xin thưa, cũng sai nốt.”

Cảnh báo càng ngày càng gần.

“Information, thông tin, đáp án này là bẫy nhưng cũng không khó để loại đi. Xuyên suốt đoạn văn này đều liên quan đến đọc sách và trường học, điền từ này vào đây vẫn không đúng, vậy, tác giả muốn nói gì đây? Điều tác giả muốn nói là lợi ích mà việc đọc hiểu mang lại cho độc giả. Vậy...”

Cô Lại bỗng dừng nhìn về phía tôi.

Tuy sớm đã có chuẩn bị tâm lí nhưng tôi vẫn bị cô ấy dọa cho một phen. Loại trừ cả ba đáp án rồi, chẳng phải cô ấy sớm đã nói ra đáp án rồi sao, chọn C còn gì nữa, Knowledge.

Lại Xuân Dương đang định mở miệng gọi tên tôi thì đột nhiên cô chuyển mắt đi hướng khác, nhìn chăm chăm vào bạn nam ngồi bên cạnh tôi đang vùi đầu vào tính toán, hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Tôi thấy có biến, còn chưa kịp đá cho cậu ấy một cái vào chân thì cô Lại đã dùng giọng nói mạnh như thể chẻ tre, xé tan bầu không khí trong phòng học:

“Dư Hoài!!!”

Dư Hoài lập tức đứng dậy như phản xạ có điều kiện, lúc cậu ấy nhìn thấy cô Lại, mặt còn biểu lộ hết sức kinh ngạc. Cũng phải thôi, bắt đầu từ tiết trước, tiết Văn của bà Trương, cậu ấy đã cắm đầu vào mài miết ôn tập, tan tiết cũng không hề nhúc nhích chút nào, bây giờ vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy cô dạy Anh, tất nhiên là đang có cảm giác như sống ở hai thế giới khác nhau...

“Nào, em nói đi, kiến thức là gì?” Tôi thở phào, đang định lén lút chỉ cho cậu ấy vị trí trên tờ đề nhưng xem ra không cần rồi, cô Lại vẫn còn phúc

hậu chán.

Sau đó, Dư Hoài nhìn bảng đen mờ lung.

“Kiến thức là ...sức mạnh!”

No. 202

Lại Xuân Dương như sắp nôn ra máu đến nơi rồi.

Đối diện với sự đồng loạt biểu dương của mọi người, Dư Hoài khiêm tốn tỏ ra bản thân học hành nhiều quá, kiến thức cũng xiêu vẹo hết.

Tiết thứ ba như lệ cũ thì phải tập hát, trước khi vào học cả lớp đều loạn xì ngầu hết cả, tôi ngồi tại chỗ lau ống kính máy ảnh, Dư Hoài khoác thêm áo khoác, đang thu dọn đồ đạc.

“Lại đi sang khu hành chính à?” Tôi hỏi.

Cậu ấy đang định nói thì đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về chỗ ai đó ở mấy bàn trước. Tôi cũng nhìn theo.

Tiêu Tiêu đang đứng trên bục giảng, nở một nụ cười ấm áp ra hiệu “Yên tâm, có anh bảo kê cho chú”.

Dư Hoài cũng mỉm cười nhìn cậu ấy, gật đầu biểu thị sự cảm kích.

Trước khi ánh mắt của Tiêu Tiêu chuyển sang tôi, tôi đã kịp ngoảnh đầu đi, giả vờ không nhìn thấy cuộc đối thoại bằng ánh mắt của họ.

“Sáng thứ bảy phải thi rồi!” Trước khi đi cậu ấy nói với tôi.

Không phải là mai ư?

Tôi nhìn theo dáng đi vội vã của cậu ấy, cho đến khi bóng dáng cậu ấy biến mất sau cánh cửa. Không ai để ý đến sự rời đi của Dư Hoài, nhưng tôi

biết Tiêu Tiêu cũng đang nhìn.

Nhờ phúc của Từ Diên Lượng mà tôi không cần phải đau khổ hát theo mọi người từng câu từng câu một nữa. Tuy lần đầu đứng giữa lớp chụp ảnh cho cả lớp, rất nhiều người không được tự nhiên lắm, nhưng dần dà không còn ai chú ý đến sự tồn tại của tôi nữa.

Mọi người có thể tự nhiên hát, tự nhiên trốn tiết, tự nhiên lén lút cúi đầu làm đề, tự nhiên biểu lộ vẻ bức dọc, tự nhiên cười toe toét trước ống kính của tôi.

Tôi thích chụp họ.

Tôi nói không rõ được những xúc cảm này. Giống như khoảnh khắc nhắc máy ảnh lên, tôi không còn là Cảnh Cảnh chỉ có năm bộ quần áo mùa đông, cũng không còn là nhân vật thấp cổ bé họng không làm nên trò trống gì. Chụp ảnh không hề khiến tôi trở nên được chú ý hơn, nhưng có thể tạm thời giúp tôi quên đi mọi buồn phiền.

Tôi thích từng người một xuất hiện sinh động trong phim, lại càng thích những khi tôi chụp được những khoảnh khắc tuyệt vời nhất của mọi người. Tóm lại, càng thích làm những việc mà mình có thể làm tốt hơn, ví dụ như tôi thích chụp ảnh cho mọi người.

Mỗi biểu cảm đều như đường rơi của vật, có điểm cao nhất, cho dù chiếc máy ảnh số này có phản ứng chậm đi chẳng nữa, tôi cũng bắt được khoảnh khắc đó.

Cảm ơn chiếc máy ảnh, nó giúp tôi có thể đứng được ở bên ngoài của thế giới.

No. 203

Dư Hoài lại về lớp lúc sắp tan học. Hôm nay là thứ sáu, cách tiếng chuông tan học còn mười phút nhưng mọi người đều nhấp nhóm không yên rồi.

Mỗi mình Dư Hoài lại yên lặng đến kì lạ.

Lúc quay về cậu ấy không còn cầm bút đọc sách nữa mà ngồi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt chứa chan sự lưu luyến với cuộc sống, nhìn kì kì.

“Dư Hoài, này, cậu không sao chứ?” Tôi không định làm đứt mạch dòng suy tưởng của cậu ấy mà người ngồi bên cửa sổ là tôi, cảnh mà cậu ấy nhìn cũng phần nào bao gồm cả tôi, tôi khó tránh được mà đổ ụp cả tai.

“Không có gì đâu.” Cậu ấy cười, đẩy một cuốn sổ sang chỗ tôi, nói bằng giọng điềm đạm ân cần: “Đi trả anh Thịnh Hoài Nam đi, đây là phần thưởng cho cậu.”

“Đại ca, cậu đừng như vậy...”

“Tôi sao chứ?” Ánh mắt cậu ấy xa xăm, nhìn tôi mà cứ như nhìn đi đâu.

“Cậu cho tôi cảm giác vừa tan học là phải đi tự thú!”

Tôi vừa dứt lời, cậu ấy liền không kìm nổi mà cười như điên.

Cuối cùng có chút giống người thường rồi.

Dưới sự truy vấn của tôi, Dư Hoài tỏ vẻ hơi ngượng nghịu, cậu ấy căng thẳng, cảm thấy ngày mai mình chết đến nơi rồi, bởi vì phần điện tử còn có đôi chút cậu ấy chưa chắc ăn. Nếu ngày mai câu hỏi lớn nhất vào phần này, cậu ấy có thể tìm sợi dây thừng thắt cổ chết ngay tại trường thi.

“Tôi từng cầu khẩn vô số lần nhờ ông trời giúp cậu hiểu được một chút cảm giác của tôi, thế mà đã linh nghiệm rồi, đúng là trời xanh có mắt mà.”

Còn chưa nói hết, tôi đã có cảm giác mình đang tỏa sáng ánh sáng thần linh.

Tôi lật hộp bút rất rất lâu mới tìm thấy chiếc bút bi nhỏ, ngoảnh sang cười với Dư Hoài khà khà hai tiếng, nhìn dáng vẻ đứng hình của cậu ấy mà hết sức mãn nguyện.

“Cậu tính giờ trò gì đấy hả?”

Tôi cười không đáp, nhắc tay phải lên, dùng ngón trỏ và giữa kẹp chặt bút bi, sau đó dùng ngón cái ấn từ từ đuôi bút, ánh mắt híp lại nhìn đầu bút bi, từng chút, từng chút một nhô ra.

Giai đoạn giữa còn dùng tay trái búng búng thân bút, làm ra vẻ tạo bọt.

“Đừng sợ, để cô đây tiêm cho con một mũi thuốc an thần, giảm bớt căng thẳng, tăng cường giấc ngủ, đảm bảo ngày mai sẽ thi tốt, trên tờ đề ngay cả một câu về điện từ đều không có. Nào, vén tay áo lên!”

“Có cần phải tụt quần xuống không?”

“Cậu còn định giờ trò lưu manh à!” Tôi tức điên lên mất.

Tiếng cười ha ha của Dư Hoài chìm ngấm trong tiếng chuông tan học, mọi người đều thu dọn đồ đạc, ùn ùn kéo về, lớp học náo nhiệt như chuẩn bị mở tiệc.

Chỉ có mỗi tôi và Dư Hoài vẫn ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích.

Không ngờ cậu ấy vén tay áo lên thật, để lộ bắp tay, lại còn làm vẻ mặt: sợ bị tiêm. Tôi vẫn chăm chú để đầu bút dần dần tiến sát tay cậu ấy, nhẹ nhàng tiêm vào, chậm chậm để lò xo kích mức.

Trước khi rút kim, tôi vẽ lên tay cậu ấy một tích ✓.

“Đây là dấu may mắn, tối nay đừng tắm, để cái này lại, mai đi thi nhất định đúng tất!” Tôi nhoẻn cười, vỗ vỗ vào tay cậu ấy.

Dư Hoài dùng một vẻ mặt rất kì lạ nhìn tôi, vừa muốn cười vừa muốn chê bai, vừa cảm động.

“Sao đấy?” Tôi khó hiểu.

“... Thiếu thông minh.”

Cậu ấy mắng tôi một câu rồi vội vàng đứng dậy, quay người, khoác thêm chiếc áo khoác, xách cặp sách, quay người ra về.

Đi được hai bước lại quay người lại, nhìn tôi đang ngớ người, vỗ vỗ cánh tay trái vừa được tôi tiêm một mũi một cách trịnh trọng.

“Hiệu quả trị liệu được đó.” Cậu ấy nói.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Vẩn Buồn

Bình thường, ngày thứ sáu tôi sẽ ngủ đến hơn mười giờ nhưng hôm nay tôi đã đặc biệt đặt báo thức lúc 7h30’.

Kỳ thi của Dư Hoài tổ chức ở khu tuyển sinh lúc 8h30’, tôi tính chắc tầm 7h30 cậu ấy đã đến trường thi rồi. Nếu quá sớm chỉ sợ cậu ấy chưa ngủ dậy, còn nếu quá muộn lại sợ cậu ấy đi luôn vào khu vực miễn vào.

Tôi ngáp, mắt nhắm mắt mở gửi cho cậu ấy một tin nhắn:

Cố lên, tôi tin tưởng ở cậu!

Tôi đang định mơ mơ màng màng chìm vào cõi mộng thì điện thoại rung rung hai lần.

Hai tin nhắn mới. Tin đầu tiên là: Có tâm ý này của cậu, anh đây nhất định sẽ thi tốt.

Tin thứ hai là: Tôi không tắm.

Tôi nhìn chăm chăm vào tin nhắn thứ hai, ngớ người hồi lâu mới hiểu ý của cậu ấy.

Tôi vui đầu vào trong chiếc chăn ấm áp, khóe miệng không kiềm chế được mà nhếch lên trên, cười ngốc nghếch rồi ngủ tiếp.

No.205

Trong lúc chờ mẹ tôi, não của tôi đang quay với tốc độ cao.

Từ lúc mẹ gọi điện nói: hai giờ chiều mẹ lái xe qua đón con, tôi luôn chìm trong lo âu. Nếu không phải mấy ngày trước và bằng cách nào đó, tôi bắt đầu nảy sinh những tâm tư con gái, bây giờ tôi có thể thản nhiên mà nói với mẹ tôi muốn mua quần áo, mua loại quần giữ nhiệt mỏng mỏng đó, mua loại kem dưỡng mặt cao cấp giữ ẩm. Đồng thời giữ được bình tĩnh trước thái độ tán đồng mà có khả năng xảy ra cực thấp và thái độ trách mắng mà có khả năng xảy ra cực cao.

Dẫu sao cũng không phải tôi sợ mẹ mình mới ngày một ngày hai, mẹ lúc nào cũng hung dữ với tôi, tôi cũng quen rồi.

Nhưng mà lần này tôi không thể, tôi chột dạ, tôi chính là loại chưa cướp ngân hàng nhưng đã sợ hãi phải ngồi tù ba mươi năm.

Tôi bắt đầu muốn giống con nhặng không đầu chạy loạn khắp nơi.

Ánh mắt vô tình lại nhìn vào cái gọt bút chì trên mặt bàn.

Nói thẳng ra thì đây là một dạng của gọt bút chì.

Đây là thứ mà hồi cấp một tôi khao khát có nó, và thích nhìn. Nó trông khá vuông vức, cần phải có đồ cố định trên mặt bàn, bút chì đút vào một đầu, còn lại là một tay quay bên cạnh, gọt một cái bút chì mà gọt ra cả cảm giác quý tộc. Có trời mới biết được hồi đó tôi ngưỡng mộ bao nhiêu, nghe bạn bè khoe mẽ: “Đây là hàng từ bên Nhật mang về đấy!” Tôi chỉ hận không thể nhét luôn cả ngón tay của mình vào trong, sau đó dùng tay còn lại xoay tròn.

Nhưng mẹ tôi không mua cho tôi, mẹ tôi nói, từ sáng đến tối không lo học hành chỉ toàn ngồi đó muốn viết những cái vô dụng, gọt bút chì chỉ cần gọi được bút chì không phải là được rồi hay sao?

Cho nên, lên lớp 7 tôi có tiền tiêu vặt, khi nhìn thấy ở cửa hàng văn phòng phẩm có bán gọt bút chì kiểu dáng như vậy, tôi lập tức kìm nước mắt

mà mua.

Nhưng tôi sớm đã không dùng gọt bút chì rồi.

Chẳng lẽ mẹ không nghĩ nên bù đắp cho tôi một chút ư Yêu cầu luôn không đạt được

Nhưng tôi sớm đã không dùng gọt bút chì rồi.

Chẳng lẽ mẹ không nghĩ nên bù đắp cho tôi một chút sao? Yêu cầu luôn không đạt được đối đãi cân xứng lại không có cách nào xây dựng được sự tự tin thông qua bề ngoài, điều này sẽ làm tôi càng ngày càng sống thu mình lại. Mẹ thân là một người phụ nữ độc lập có thể hô mưa gọi gió, nói một là một lại có đứa con gái tính tình nhút nhát như tôi, chẳng lẽ nó không xứng đáng để mẹ suy nghĩ một chút ư?

Nhưng mà...

Nhưng mà, nếu mẹ nói sự tự tin của con người xuất phát từ bên trong thì phải có sức mạnh, đầu tiên phải có thành tích, yếu điệu thực nữ tìm ở đâu cho được, xinh không bằng thi điểm cao... Tôi nên phản bác thế nào đây?

Tôi ôm đầu, đau khổ gieo mình xuống giường.

Cảnh Cảnh ơi Cảnh Cảnh, mày vô dụng quá đi. Cuộc đời của mẹ mày đáng lẽ phải huy hoàng hơn nhiều, con gái của mẹ sao lại có thể là mày chứ?

... Ế?

Tự dưng tôi cảm thấy mình có chút sức sống.

Tôi vừa leo ngòai vào chỗ phỏ lải, mẹ tôi liền chau mày.

“Mấy giờ con dậy vậy hả? Sao đầu tóc lại không chải không gội gì thế kia, quần áo ăn mặc kiểu gì thế này, luộm thà luộm thuộm, mau sơ vin vào cho mẹ!”

Tôi cố kiềm chế niềm hạnh phúc đang dâng trào trong lòng, cố tỏ ra vô tội, cố vắn cái kính trước mặt xuống, lơ mà lơ mờ, soi đi soi lại.

“Rất ổn mà mẹ, lúc đi học con cũng mặc như thế này mà!”

Rồi sau đó tôi quay đầu nhìn mẹ, nước mắt lưng tròng nửa diễn nửa thật.

“Mẹ ơi, con nhớ mẹ lắm!”

Trong phút chốc mắt mẹ tôi cũng đỏ cả lên.

Xe cứ như vậy chạy đến trung tâm bách hoá số một thành phố.

Yes!

No.206

Đầu tiên mẹ đưa tôi đi ăn thịt nướng Brazil, sau đó dưới sự dụ dỗ của tôi, cuối cùng cũng dẫn tôi đi dạo phố.

Tất nhiên tôi không muốn nói trắng ra rằng tôi muốn mua quần áo. Chỉ là tỏ ra muốn đi bộ tâm sự với mẹ, đã lâu không nói chuyện với mẹ rồi nên kể mẹ nghe rất nhiều chuyện ở lớp nữa.

Đã ở trong trung tâm bách hoá còn có thể đi đâu chứ, đi đằng nào cũng là cửa hàng mà, ha ha ha.

Không ngờ mẹ tôi đưa tôi đi mua quần bò Levi's, trước khi đi vào, tôi còn giả vờ ngờ nghệch, là một đứa con có hiếu không cần dùng đồ đắt tiền như thế, bị mẹ tôi lườm mấy cái mới đành phải đi vào.

Lúc này, chiến thuật thứ hai bắt đầu phát huy tác dụng. Đúng vậy, hôm nay tôi mặc quần đồng phục, là dáng thể dục vừa rộng vừa nhìn béo, chính là để thuận tiện cho việc “đóng” thêm ba chiếc quần giữ nhiệt hai mỏng một dày.

Tôi cảm thấy quần Levi’s kiểu nam tôi mặc không vừa.

“Con mặc nhiều quần giữ nhiệt thế làm gì?” mẹ tôi theo tôi vào phòng thử đồ.

“Con lạnh mà!” Tôi tiếp tục tỏ vẻ vô tội: “Hai ngày nay lạnh chết được, mặc một cái không đủ ấm.”

“Thế thì cũng không cần mặc nhiều thế!” Mẹ tôi vì thương mà phàn nàn: “Mau cởi bỏ hai cái quần ra rồi thử!”

“Nhưng nếu cởi rồi thử, đến lúc về nhà con cũng không thể mặc được mà.”

“Không cần mặc nhiều như thế, lát mẹ đưa con đi mua loại quần mỏng. Ngày xưa cũng không sợ lạnh mấy, hay bây giờ con mắc bệnh gì rồi?”

Mua hai cái quần mỏng, mua hai cái quần mỏng, mua hai cái quần mỏng...

Mẹ sờ sờ trán tôi, xác định tôi không bị sốt rồi mới thử dài rồi giúp tôi cởi quần ra.

Bởi vậy bây giờ tôi có cái áo khoác lông vũ mới, có áo mũ mới, quần bò mới, áo sơ mi mới, áo len mới, boots Martin mới...

Tôi lần nữa phủ định bố tôi không hề cùng mẹ kế tiến hành ngược đãi hay lạnh nhạt tàn nhẫn gì với tôi, nhưng điểm này mẹ tôi lại vô cùng nghi ngờ. Nhưng nói tóm lại, hành động đáng thương luộm thuộm của tôi đã

khởi dậy thành công sự hiếu thắng trong tâm khảm của mẹ tôi đúng kiểu như “con gái bà đây xét về mặt nào cũng không thua kém người khác”, mẹ chỉ hận không thể mặc tất cả đồ ở đó lên người tôi.

Bạn nói xem, đời người còn có cái gì không thoả mãn đây?

No.207

Nói cũng thần kì, xốc nổi và niềm hân hoan thích mua đồ của tôi giảm dần trong quá trình xách đồ chạy từng từng lên tầng.

Tôi về phòng của mình rồi đóng cửa lại, ngồi trên đất, gỡ tất cả các nhãn mác của các bộ quần áo mới ra, mất hai mươi phút để thử lại tất cả quần áo.

Soi gương rất lâu, tôi phải thừa nhận rằng con người trong gương vẫn là Cảnh Cảnh. Chỉ có bản thân tôi mới có thể nhìn ra một chút khác biệt, nhưng trong mắt người khác có lẽ không có gì khác cả.

Vốn dĩ không phải là vấn đề về quần áo, tôi biết mà.

Rốt cuộc phải làm gì mới có thể trở nên tốt hơn đây? Bởi vì ngưỡng mộ Văn Tiêu Tiêu trong giờ Văn lúc phát biểu dùng câu danh ngôn mà tôi chưa từng nghe qua nên xem hết quyển sách mà cậu ấy đọc? Bởi vì chiếc quần của Lăng Tường Tây rộng rộng lại đẹp nên vội vàng tháo bỏ quần giữ nhiệt trên người Nam Cực mảnh mai?

Cảm giác của tôi lúc đó giống như quả táo nhỏ mà cửa hàng hoa quả rõ ràng nên bán 3 tệ 8 một cân lại bị đặt nhầm sang một đồng táo 5 tệ 8 một cân, mới bắt đầu thấy bản thân rất có thân phận, rất cao giá. Sau đó, phát hiện khi khách đến mua, lần nào cũng giơ tay gạt mình sang một bên.

Dư Hoài mà 5 tệ 8 từng nói với Cảnh Cảnh 3 tệ 8, sớm muộn rồi cậu cũng sẽ quen.

Tôi cũng cứ ngỡ mình quen rồi, không ngờ cảm giác tủi thân vẫn cứ thường xuyên tìm đến, sẽ trù lên những nguy trang khác nhau, có lúc, là xuất hiện với khuôn mặt hi vọng.

Ví dụ như vẫn muốn mình trở nên tốt đẹp hơn.

No.208

Lúc tôi gặp lại Dư Hoài vào lễ chào cờ sáng thứ 2, cậu ấy đã hồi phục về tràn đầy sức sống rồi.

“Xem ra thi cũng tốt hả?” Tôi vừa đi về phía trước theo đội vừa hỏi.

“Cũng tạm, à, xin lỗi.” Giọng nói Dư Hoài hơi rướn lên cao, không chú ý giẫm phải gót giày của bạn đi phía trước: “Quả nhiên không ra đề liên quan đến điện từ.”

Tôi nhoẻn cười “VẬY thì tốt quá rồi!”

“Tôi mời cậu ăn cơm nhé!”

“Hả?” Tôi không nghe rõ. Lời của cậu ấy bị chìm trong tiếng loa vang lên.” Trung học Chấn Hoa lấy chủ đề “Không quên quốc nhục” để làm nghi thức mở đầu của lễ chào cờ.”

Bạn nữ chủ trì lễ chào cờ lâu năm rất cao – học sinh lớp 1, quên mất tên là gì, tiếng the thé, đọc diễn văn mà còn diễn cảm hơn học sinh cấp một, thật không hiểu nổi sao thầy bí thư Đoàn lại có thể để bạn đó làm đại diện.

“Tôi nói, tôi mời “ngài” ăn cơm.”

Nửa câu cuối của Dư Hoài vừa hay đúng lúc lễ chào cờ kết thúc, tất cả mọi người xung quanh đều nghe rất rõ, tiếng cười rúc rích ngày một lan rộng.

Vừa hay Từ Diên Lượng đứng trước Dư Hoài liền tiếp lời: “Được thôi, đừng khách sáo thế!”, tuy rất non nhưng đã giải vây giúp tôi.

Tôi đang định cúi đầu giả vờ không liên quan gì đến tôi thì nhìn thấy Văn Tiêu Tiêu đứng đằng trước mình mấy hàng ngoảnh lại nhìn.

Lời nói đến miệng vội lại cong lên thành nụ cười: “Từ Diên Lượng, mở đây mà húp, không đưa cậu đi đâu.”

Ánh mắt Tiêu Tiêu tối sầm lại.

Tôi hoàn toàn không có chút vui vẻ gì, ngược lại thấy ầy nấy, vội quay đầu sang đằng khác.

No.209

Cả ngày tôi đều không ra hồn người.

Sau khi tham gia kì thi xong, Dư Hoài vô cùng năng động, vào học trên chộc tan học chơi bóng như muốn bù vào quãng thời gian ít nói trước đó.

“Cậu sao thế hả?” Cậu ấy đầm đìa mồ hôi ngồi vào chỗ, vừa thở hồng hộc vừa hỏi.

“Mau lau mồ hôi đi, trong lớp nóng, lát nữa lại lên men bây giờ.”

“Đọc là jiao chứ không phải xiao, đến tôi còn không phạm lỗi cấp thấp như thế này.” Cậu ấy cười he he chỉnh lại: “Tôi hỏi cậu làm sao, cả ngày chẳng có chút tinh thần gì cả!”

Lúc này, ông ở phòng thu gửi đồ bỗng nhiên đứng trước cửa lớp tôi, gọi: “Văn Tiêu Tiêu là học sinh lớp này à? Phòng thu gửi đồ có người đến tìm, hình như là các em đặt đồ gì đó, bây giờ đồ về rồi, mau bảo bạn ấy đi chuyển đồ về.”

“À, chắc là đồ của buổi thi hát đến rồi.” Tiêu Tiêu nói.

Từ Diên Lượng bảo tất cả những bạn nam ngồi bàn đầu và bàn thứ hai từ dưới lên đi chuyển đồ, những bạn còn lại ngồi trong phòng học đang hưng phấn khó tả.

Cho dù là đồ chỉ có 50 tệ một chiếc cũng khiến người ta hết sức mong đợi. Sự chán chường cũng rải rác khắp khuôn viên trường mùa đông. Chỉ một chuyện mới có chút ít cũng khiến người ta điên cuồng.

Từng hộp giấy được chuyển vào đặt dưới bảng, đến cả học sinh như Chu Dao cũng không tài nào học được nữa, mọi người ai cũng vươn đầu lên xem.

“Được rồi được rồi, đừng vội.” Tiêu Tiêu đi sau Dư Hoài cùng bước vào lớp, khẩu khí không ai nhường nhịn ai: “Tớ sẽ phát theo từng số một từng số một, con gái ai mặc XS thì giờ tay!”

Dư Hoài đang định đi về chỗ thì đột nhiên bị Tiêu Tiêu gọi lại: “Hey, Dư Hoài, cậu có thể ở lại mở những thùng khác ra được không? Kéo đây!”

Từ Diên Lượng cũng rất nhiệt tình đứng dậy: “Tớ cũng giúp một tay!”

“Không cần đâu, không cần mà!” Tiêu Tiêu lắc đầu: “Lớp trưởng duy trì trật tự đi”

“Duy trì trật tự à...” Từ Diên Lượng hơi khó hiểu, gãi đầu gãi tai, cuối cùng lại về chỗ ngồi.

Tôi thở dài. Không ngờ tôi lại trở thành người lạ trong lớp hiểu Tiêu Tiêu nhất.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Lúc Ấy Thật Sự Tôi Thấy Cậu Rất Xinh

No. 210

Rất nhanh, cả lớp học ngập tràn tiếng xé túi nilon soàn soạt.

Cô bạn bàn đầu cầm chiếc váy nữ sinh dân quốc khoe một vòng lớp học, cả lớp cũng theo đó mà lao xao, cười cười nói nói.

Đúng là không phải là chất tốt, không thoáng khí, đâu đâu cũng thấy đầu chỉ, nhưng với giá rẻ như thế mà có thể lấy được kiểu dáng như thế này, Văn Tiêu Tiêu cũng phải vất vả nhiều rồi. Tôi xoa nhè nhẹ nếp nhăn trên tà áo trước, cũng không kiểm soát được sự sung sướng đang trào dâng trong lòng.

Chiếc áo màu xanh nhạt, ống tay rộng, chiếc váy dài màu đen, nhà may còn có lòng tốt đính kèm theo đôi tất mỏng dài đến bắp chân.

“WOW, tớ muốn cắt tóc ngang vai luôn đó!” Giản Đơn phấn khích, ướm thử áo lên người.

“Đúng thế, mùa đông quàng thêm chiếc khăn quàng cổ trắng, một nửa vắt lên đằng trước, một nửa vắt ra sau! Đi thôi, điều hành quốc gia cần chúng ta!” β nói diễn là diễn. “Đi!” Giản Đơn lập tức phối hợp hưởng ứng. Chứng kiến cảnh này, tôi lập tức lấy máy ảnh ra theo bản năng, tháo nắp đậy ống kính máy ảnh ra, chụp!

“Anh em, lại có học sinh gây rối rồi! Xem tôi đây! Pingg!” Từ Diên Lương vẻ mặt hung ác, giơ tay phải hướng về phía β điệu bộ như nổ súng.

Trong khoảnh khắc trái tim β như dừng một nhịp, che ngực, mắt dần dần nhắm lại, ngã người về phía sau.

Giản Đơn lập tức tiến về phía trước một bước, đỡ β từ phía sau.

“A Trân, A Trân, cậu ổn chứ?” Giản Đơn gào khóc thảm thiết.

Lúc này, Từ Diên Lượng dần mặt ra, hỏi: “A Trân là ai?”

β đột ngột mở mắt ra, mắng: “Tất nhiên là Lưu Hòa Trân rồi, đúng là không học hành gì cả, lúc tuyển người chính phủ Bắc Dương các người đều không xem qua học lực à?”

Tôi vừa cười vừa chụp không biết bao nhiêu tấm ảnh của ba người đó. Hàn Tự vẫn cứ cúi đầu, bóc bộ quần áo nam vừa nhận được đến tay, làm rất tốt vai trò của tấm phong nền hậu cảnh.

“Cậu không có chút phản ứng gì à?” β ngoảnh sang chỉ Hàn Tự, nói: “Bọn tôi hi sinh chính là vì đám dân chúng vô cảm, ích kỉ các người đó!”

Hàn Tự chậm rãi ngẩng đầu lên, nói với Từ Diên Lượng: “Đại nhân, ngài có thể làm phát súng nữa không, hình như A Trân vẫn chưa chết hẳn.”

No. 211

Trang phục nam là đồng phục học sinh dân quốc màu xanh đen. Tuy cắt may cũng không khuôn khổ gì, chủ yếu là rộng rãi, nhưng cũng khá ra dáng. Có tên sốt ruột đã cởi bỏ áo đồng phục, dứt khoát khoác áo dân quốc lên người.

Ví như Từ Diên Lượng.

“Thế nào, có hào hoa phong nhã không?”

Cậu ấy tiện thể đội chiếc mũ màu đen có vành mũ ngắn cùn lên.

“Sao cậu không đóng cúc lại?” Giản Đơn cúi đầu nhìn bụng cậu ấy.

“Đóng vào không thoải mái, hơi chật.” Từ Diên Lượng ngượng ngáp.

“Lúc báo số đo đã nhắc cậu phải thành thật, báo bớt bảy cân rưỡi có tác dụng gì hả? Cậu xem, cuối cùng vẫn là bản thân cậu chịu thiệt.” β lắc lắc đầu.

“Cái đó... Mọi người trật tự chút, cũng phải thử quần đi. Các bạn nữ tốt nhất cũng nên thử cả bộ.” Giọng nói yếu ớt của Văn Tiêu Tiêu không tài nào tạm ngưng được lớp học đã loạn như cái chợ.

“Tất cả im lặng!”

Giọng của Dư Hoài khiến tất cả mọi người giật mình, còn có công lực hơn cả tiếng “mẹ” cậu ấy gọi trong buổi họp phụ huynh.

“Văn Tiêu Tiêu có chuyện muốn nói với mọi người.” Cậu ấy nhìn về hướng Tiêu Tiêu, tạo dáng “mời”, Văn Tiêu Tiêu lập tức đỏ mặt. Tôi ở hàng cuối còn nhìn rõ mồn một.

“À, là thế này.” Tiêu Tiêu hắng giọng: “Thứ sáu là thi rồi, vấn đề trang phục nhất định phải ổn thỏa trong hai ngày tới đây, cho nên mình muốn mọi người thử cả bộ, đặc biệt là phần eo váy của các bạn nữ và độ dài quần của các bạn nam, đều phải đặc biệt chú ý. Nếu có bất cứ vấn đề gì thì báo với tớ trong hôm nay, mai tớ sẽ tới nhà may đổi.”

“Nhưng không có cách nào để thử!” Từ Diên Lượng thốt lên: “Cũng không thể để con gái với con trai cùng thay quần trong lớp chứ? Tớ thì không có sáng kiến gì...”

“Tớ có ý kiến.” β giơ tay lên.

“Cái này...” Văn Tiêu Tiêu nhìn Dư Hoài bằng ánh mắt khó xử, khuôn mặt bất lực của cô ấy làm tôi hết sức bức bối.

“Con trai ra hành lang thay không phải là ổn rồi ư?” Sự bức bối của tôi đều thể hiện hết qua giọng nói: “Còn con gái thì thay trong lớp, có gì khó đâu.”

“Con trai chúng ta vẫn nên đi nhà vệ sinh nam thì hơn. Ra cửa, rẽ phải cũng không xa. Thay quần áo tập thể ở hành lang đúng là hành động rất... mất mặt lớp 5 ta.” Dư Hoài nhìn tôi cười.

Dư Hoài lại là Dư Hoài của ngày trước rồi, trở lại là trung tâm của hoạt động, không đến mức tổn công tổn sức cũng không phải phô ra khuôn mặt trung hậu đáng tin, ấy vậy mà lại khiến con trai con gái đều tự giác nghe theo lời cậu ấy.

Người con trai thấp thỏm, mất tự tin tôi bắt gặp ở hành lang sân thượng khu hành chính đột nhiên biến mất rồi, như thể chưa từng tồn tại vậy.

Nhìn Dư Hoài tự tin chỉ huy các bạn nam đi ra khỏi lớp học, trong lòng tràn ngập niềm vui và tiếc nuối...

Tôi giờ máy ảnh lên, chụp lại khoảnh khắc cậu ấy cười đá vào mông một cậu bạn để đuổi người ta ra ngoài.

Ổng kính hơi nghiêng về bên phải, khiến Văn Tiêu Tiêu đang đứng bên trái Dư Hoài nhìn Dư Hoài cười dịu dàng ra ngoài ảnh.

No. 212

Lúc mọi người thay quần áo, tôi tất nhiên không thể chụp ảnh, không thể bắt nạt Từ Điện Lượng được.

Váy dài quá đầu gối, cho nên bị hở quần bò và dày thể thao, nhìn tôi hơi buồn cười.

Tôi thu ánh mắt về, ngẩng đầu lên.

Đây không phải là ngược dòng thời gian thì còn là gì nữa.

Tuy lớp học lộn xộn nháo nhác, ở góc xiên bên trái bục giảng còn có một chiếc ti vi tượng trưng cho hiện đại hóa nhưng khắp phòng học là các cô cậu học sinh thời dân quốc xinh đẹp đang cười cười nói nói, vẫn giống như cánh cổng thời gian mở nhầm cửa vậy.

Giản Đơn xách váy, đi đi lại lại tung tăng phía cuối lớp, nở nụ cười tỏa nắng.

Tôi vẫn đang nai lưng ra chụp ảnh, β từ đâu xông ra che ống kính lại, muốn chụp cho tôi một tấm nhưng đã bị tôi né kịp thời. Một đám con gái xông tới, xếp hàng ở cuối lớp, nhìn về ống kính giờ chữ V tươi rói, sau đó không biết ai nói thời dân quốc không có giờ tay chữ V, mọi người lại ùn ùn lấy sách từ trong ngăn bàn ra ôm trước ngực, diễn vai các thanh niên dân quốc hơi sâu...

Tôi thấy Chu Dao có hơi ngượng ngịu, cô ấy đứng ngoài máy ảnh, tuy có nghĩ đến chúng tôi từng cãi nhau vì chuyện của Dư Hoài nhưng cuối cùng vẫn không kìm được sự háo hức muốn thử, khuôn mặt vẽ lên hai chữ mong đợi to đùng.

Tôi không nén được mà lén cười, cô ấy cũng không nén được cơ đấy.

“Chu Dao, cậu đứng dịch vào trong một chút, bị lọt ra ngoài ống kính rồi.” Tôi vẫy vẫy tay về phía cô ấy.

Chu Dao hơi sững người, cười bẽn lễn, nhích vào trong một chút.

“Nào, mọi người chụp chung một tấm đi, tớ đếm 1,2,3!” Tôi chuyên tâm điều chỉnh tiêu cự ống kính.

“Hết gì giờ, cà ghém hả?” Có người hỏi.

“Làm mất hết không khí quá đấy!” Một bạn nữ bên cạnh tỏ vẻ không đồng ý.

“Vậy hết tự do dân chủ?”

“Cậu ngớ ngẩn à? Chữ “chủ” sẽ làm bọn mình bĩu môi hết đấy! Hết dả đảo chủ nghĩa đế quốc, chữ “Nghĩa” sẽ làm bọn mình nhếch mép hết lên đấy!” ß lan lảnh phát biểu.

“Khẩu hiệu này dài quá phải không?”

Đúng vào lúc này, cửa sau mở ra, cảnh tôi dàn dựng này giờ bỗng nhiên ào tới một đám con trai, cao lùn béo gầy không đồng bộ, người dẫn đầu đám đó có khuôn mặt rất đối quen thuộc.

Thời gian quay ngược rồi, thời gian dừng lại rồi.

Tôi không biết mình nhìn nhưng thế nào nhưng cậu ấy lại nhìn tôi đầu tiên, sau đó cười.

Không biết tại sao khung cảnh này làm tôi cực kỳ muốn khóc.

Thật sự không biết tại sao nữa.

Giống như thời khắc này, tất cả mọi người, bao gồm cả tôi và cậu ấy, một giây sau sẽ tan biến trong dòng chảy lịch sử.

“Con gái các cậu thật là giáo hoạt, bọn này cũng muốn chụp ảnh.” Dư Hoài và Từ Diên Lượng cùng với mấy bạn nam đứng lạng đi ở cửa lớp, tất cả đều chen vào khoảng trống ở phía cuối lớp. Tôi bật cười, bấm máy chụp

điên cuồng, chớp chớp mắt, vậy là giọt nước mắt ban nãy chực rơi cũng chảy ngược lại rồi.

Cả một tiếng học cứ cười như thế mà kết thúc. Lớp bên cạnh đang học giờ tự học bị chúng tôi làm ồn không chịu được đã chạy đến phòng giáo viên cáo trạng. Thầy vừa bước vào lớp học đã bị chúng tôi dọa gần chết, khó khăn lắm mới giữ vững được tư thế trang nghiêm, nghiêm khắc mắng cho chúng tôi một trận.

Thầy vừa bước chân ra khỏi lớp học, Dư Hoài cùng một số bạn khác cùng ra hiệu - 1,2,3!

“Đả đảo chủ nghĩa đế quốc!”

Tiếng hô đình tai nhức óc khiến thầy chưa kịp bước ra khỏi lớp học suýt thì vấp ngã.

No. 213

Tôi phải hình dung Trương Bình thế nào đây?

Vì quy định cuộc thi hát thầy chủ nhiệm cũng phải cùng tham gia, cho nên Văn Tiêu Tiêu cũng đặt cho thầy một bộ. Nhưng thầy chỉ thở dài, nhìn kẻ đầu sỏ trong lớp học, cười khố: “Sao, còn chưa nở cười ra hả?”

Mọi người nhìn nhau ngơ ngác.

“Vậy thì về chỗ đi!” Thầy bước lên bục: “Nào nào nào, cơ hội hiếm có, đều về chỗ ngồi đi.”

Đúng vậy, Trương Bình là người không hề “trật nhịp”.

Thầy bảo chúng tôi về chỗ ngồi của mình, sau đó đứng trước bục giảng, khảng khái phát biểu: “Dân tộc Trung Hoa đã đến thời khắc nguy hiểm nhất rồi!”

Khuôn mặt ỉu xiu của cả lớp này bị thầy giáo vụ dạy dỗ lập tức lấy lại được sức sống.

Tôi biết Trương Bình nhất định rất uể oải cũng rất thấp thỏm. Nhưng thầy luôn là một người thầy kỳ lạ như vậy, tốt đến mức kỳ lạ.

No. 214

Lúc hết tiết đó, tôi chụp cho Giản Đơn và Hàn Tự tấm ảnh chung mà β gọi là “Ảnh cưới thời dân quốc”, còn cố kìm nén dã tâm chụp cảnh dàn dựng nữ sinh ngây thơ β cầm cuốn sách thỉnh giáo ngài Trương Bình. Còn có vô vàn những bức ảnh giới ới đất hời... cho đến khi pin báo nguy.

Tôi chụp nốt bức ảnh tập thể cuối ở bục giảng, vô tình nhìn thấy Dư Hoài đang định cởi áo đồng phục.

Tôi vội vàng chạy qua đó, hỏi: “Cậu cởi ra làm gì?”

“Chẳng lẽ tôi phải mặc thế này về nhà à?”

“Tôi vẫn chưa...”

Cậu ấy ngoảnh lại nhìn tôi bằng ánh mắt kì lạ: “Cậu vẫn chưa gì cơ?”

β tự dưng thò ra từ đằng sau lưng tôi: “Đúng rồi, tớ phải học chụp ảnh, Cảnh Cảnh đưa tớ luyện chút nào.”

β dùng ánh mắt đầy ẩn ý cảnh tỉnh tôi, tôi vội vàng đứng sang bên cạnh Dư Hoài.

Dư Hoài hơi ngây người, không rõ lí do mặc lại bộ đồng phục đang cởi giữa chừng.

Chúng tôi đứng sánh vai nhau như vậy. Không biết tại sao tôi lại căng thẳng như vậy, có lẽ là bởi tôi không thích chụp ảnh mình, cho nên không

biết nên cười sao cho đẹp; có lẽ bởi trước nay tôi chưa từng chụp ảnh chung với Dư Hoài, tấm ảnh này quan trọng như vậy, tôi sợ tôi chụp không đẹp...

Tôi chưa kịp nói gì, β đã bấm máy như điên như cuồng, ngay cả một nét mặt biểu cảm hoàn chỉnh tôi cũng chưa kịp làm xong.

Cô ấy rướn lên đưa trả máy ảnh cho tôi, khuôn mặt đặc ý kiểu “chị đây vừa cứu vớt cả thế giới, mấy người không cần cảm tạ đâu” rồi chuồn đi chỗ khác.

“Tôi xem nào!” Dư Hoài vừa ghé đầu vào liền bị tôi đẩy ra.

“Không được!” Tôi ôm máy ảnh rồi chạy ra khỏi lớp học, chạy ra ngoài hành lang mới cẩn thận xem lại ảnh.

Bốn tấm, Dư Hoài vẫn là một biểu cảm cười lạnh, khuôn mặt anh tú.

Còn tôi, bốn tấm ghép lại có thể đặt tên lần lượt là: “Cười không đây?”, “Cười đi!”, “Ngộ nhỡ không đẹp thì sao?”, “Tốt nhất là đừng nên cười nữa”.

Chẳng có tấm nào đẹp cả.

Hơn nữa, quần bò và giày thể thao thật sự xúc phạm ánh nhìn, còn ngửa mắt hơn cả cái chai Coca Cola trên điều hòa.

Nhưng mà chỉ vì thế mà quay lại đó chụp lại một tấm có phải quá khắc khổ rồi không? Song cơ hội hiếm có... trong lúc tôi đang do dự, máy ảnh kêu “ka cha” một tiếng rồi tự động tắt nguồn.

Cuối cùng thì hết pin rồi.

No. 215

“Sao thế?”

Dư Hoài theo sau.

“Không có gì!” Tôi cười he he: “Ảnh không đẹp lắm!”

“Sao thế được, chỉ cần có khuôn mặt anh tuấn của tôi bức ảnh đã thành công một nửa rồi.”

“Quả thực chỉ thành công một nửa!” Tôi thở dài: “Là tôi xấu quá.”

Dư Hoài không nói nữa.

“... Cậu không cảm thấy trong lúc này cậu nên ngăn tôi tự dìm tự chìm à, còn phải nói lớn: Cậu không xấu chút nào nữa chứ!” Tôi ủ rũ.

“Tôi đang nghĩ cảm giác đầu tiên nhìn thấy cậu là gì.”

“Hả?”

“Chính là lúc đứng trước bảng tin đó!” Cậu ấy đắm chìm vào hồi ức: “Bọn mình đâm vào nhau, khiến cậu khóc luôn đó.”

Tôi gật gật, cũng cười ngượng ngáp.

“Lúc đó tôi thấy cậu rất xinh.” Cậu ấy tiếp tục nói.

“Cảm ơn nha!” Tôi lắc đầu: “Nhưng tôi thế nào tôi tự biết.”

“Sao cậu lại phủ nhận tôi? Vấn đề này không phải cậu quá chủ quan rồi ư?” Dư Hoài khó hiểu.

“Đó đều là tôi tự an ủi mình thôi!” Tôi nhăn mày nhăn mặt, nói tiếp: “Nếu mỗi người không có quan niệm về cái đẹp giống nhau thì tại sao mọi người đều thấy Lăng Tường Tây xinh, đều cảm thấy Sở Thiên Khoát đẹp trai, đều thấy Thịnh Hoài Nam đẹp trai đến mức ‘không còn là người trần nữa’?”

Cậu ấy lại không nói nữa.

Hai chúng tôi dựa vào tường ở hành lang một lúc, những bạn đi qua đi lại đều giống như nhìn thấy ma, cứ nhìn chăm chăm từ đầu đến chân chúng tôi cuối cùng, tôi không thể đứng im được nữa, nhấc chân đi về lớp.

“Nhưng tôi thấy cậu rất xinh mà.”

Đây là kết quả mà cậu suy nghĩ cả lâu như thế à?

Tôi ngoảnh lại, ngậy người nhìn Dư Hoài. Cậu ấy, ánh mắt ngập tràn sự chân thành và mơ hồ...

Mũi tôi cay cay, cảm giác như tất cả những bộ quần áo mới và quần giữ nhiệt mới ở trong tủ quần áo ở nhà bỗng tìm được ý nghĩa tồn tại đích thực.

“Tôi... tôi cũng cảm thấy cậu rất đẹp trai.” Tôi cúi đầu, không dám để cậu ấy phát hiện mắt mình đã đỏ lên tự lúc nào.

“Anh đây tất nhiên đẹp trai rồi.” Dư Hoài cười ha hả.

Tôi quay người chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh nữ, đột nhiên rất muốn rất muốn, muốn khóc một trận đã đời.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Cậu Ấy Của Lúc Đó Lại Càng Đẹp Hơn!

Cuộc thi hát đồng ca 12-9 cứ trôi qua một cách lặng lẽ như thế.

Lớp 1 và lớp 2 quả nhiên trong tư thế đối đầu với nhau. Lớp 1 chọn bài “Thủy thủ”, dàn trống, đàn ghi-ta điện chiếm hết cả sân khấu, làm cả khán phòng chấn động; lớp 2 lại chỉ mang lên sân khấu một chiếc đàn piano, Lâm Dương đệm nhạc. Sau khi hát hết bài đầu tiên là Hoàng Hà đại hợp xướng thì lại đổi đội hình, cả tốp cời chiếc áo biểu diễn trong tiết mục đầu tiên ra, để lộ ra chiếc áo T-shirt màu vàng nhạt bên trong, dùng tay ra hiệu hát tiếp bài Yêu của nhóm Tiểu Hồ. Lăng Tường Tây đứng trên đầu chỉ huy tiết tấu cho mọi người, ở phía dưới có mấy bạn nam cứ vỗ tay mãi mà cũng không biết bản thân mình mang họ gì nữa.

Ví dụ như bạn lớp trưởng Từ Diên Lượng.

Lớp chúng tôi bình thản hát hết bài, không phạm lỗi gì lớn... Thật ra, tất cả các lớp đều chẳng phạm lỗi gì lớn cả, nhưng cả hai lớp 1 với lớp 2 quây tượng bừng như thế, những tiết mục phía sau chỉ có thể dùng từ “bình thản, chẳng có đặc biệt” để hình dung.

Cuối cùng lớp 2 được giải nhất, lớp 1 và lớp 16 được giải nhì. Điều đặc biệt ở lớp 16 có lẽ là vì họ đã cử ra ba bạn nữ trang điểm thành nữ Hồng quân, cầm lá cờ đỏ chạy khắp hội trường.

Tất cả các lớp còn lại đều được giải ba.

Mọi người đều khá ủ rũ nhưng cũng không hề than vãn hay ca thán điều gì. Tuy chúng tôi có đầu tư vào phần trang phục nhưng cũng không được

coi là gắng hết sức, độ với khí thể như ăn tươi nuốt sống của các lớp khác thì tinh thần giác ngộ cách mạng của chúng tôi quả thực không cao lắm.

Sau khi trở về lớp, Văn Tiêu Tiêu liền òa khóc.

Dù cho cảm giác của tôi đối với Văn Tiêu Tiêu luôn rất phức tạp, nhưng lúc này lại thấy rất thương cô ấy. Việc này cô ấy đã dồn rất nhiều công sức. Một cô gái yếu đuối như Tiêu Tiêu, một mình tự liên hệ bên may trang phục cho mọi người, tổ chức luyện tập, còn vất vả đến nơi xa lắc xa lơ mượn đàn về, cuối cùng chỉ đạt được kết quả như thế này.

Trương Bình lại viết bài “Phong Kiều dạ bạc” của Trương Kế lên bảng, vừa mới viết được hai chữ liền bị bọn tôi xùy xùy xua đuổi. Thầy an ủi người ta cũng chỉ có chiêu đó, chẳng hơn bố tôi được là mấy.

“Cuộc thi kiểu này, quan trọng là quá trình mọi người kề vai sát cánh, cùng nhau cố gắng. Sau này lớn rồi nhớ lại, mọi người cùng nhau mặc đồng phục học sinh Dân quốc, cùng nhau luyện tập, cùng nhau phấn đấu, điều đó tốt đẹp biết bao, cái giấy khen thưởng chứng nhận gì đó thì có tác dụng gì chứ, cũng chẳng được cộng thêm điểm khi thi đại học!”

Mặc cho Trương Bình nói như thế nhưng tâm trạng xuống dốc của cả lớp trong một khắc không thể thay đổi ngay được. Văn Tiêu Tiêu đứng dậy đi ra ngoài, Trương Bình nhanh chóng bảo Từ Diên Lượng đuổi theo an ủi cậu ấy. Từ Diên Lượng đáp lại rằng có khả năng Tiêu Tiêu chạy vào phòng vệ sinh nữ khóc, con trai như cậu ấy mà vào phòng vệ sinh nữ thì không được tiện cho lắm.

Trương Bình không biết nghĩ cái quỷ gì, lại đưa mắt nhìn tôi: “À, Cảnh Cảnh, em giúp mọi người đi an ủi Tiêu Tiêu đi! Thầy nghe Từ Diên Lượng nói, nhật ký của lớp không phải là do em viết sao? Mang tất cả ảnh mà em chụp ra cho bạn ấy xem, để nghĩ đến những điều tốt đẹp. À, cuộc đời con người đẹp biết bao, khóc cái gì mà khóc.”

Dưới cái nhìn tha thiết của cả lớp, tôi đành phải nhắm mắt mà đứng lên, cầm máy ảnh rồi đi ra ngoài tìm Văn Tiêu Tiêu.

Đi vài bước lại quay người lại, lấy một túi khăn giấy trong ngăn bàn của Dư Hoài.

No. 217

Có lẽ cả lớp chỉ có tôi là rõ nhất, người mà Văn Tiêu Tiêu không muốn gặp nhất chính là tôi.

Tôi đứng ở một góc gần nhà vệ sinh nữ nghe thấy tiếng khóc thút thít, vì thế gõ gõ cửa: “Văn Tiêu Tiêu.”

“Ai đó?”

“Là tớ. Cảnh Cảnh. Cậu...cậu đừng khóc nữa.”

Thật sự tôi không thích hợp để an ủi người khác. Cậu đừng khóc nữa, cậu đừng buồn nữa, cậu đừng không vui nữa... Chỉ cần đối phương hét với tôi một câu “Cậu dựa vào cái gì mà ngăn tôi đau buồn chứ”, tôi sẽ lập tức im luôn.

Văn Tiêu Tiêu chẳng thèm để ý đến tôi, tiếp tục khóc thút thít. Ở đây không có người ngoài, cô ấy cũng chẳng cần phải giữ mặt mũi cho tôi.

Tôi đưa khăn giấy qua chỗ hở ở phía trên cánh cửa: “Vậy cậu có cần lau nước mũi không?”

Mấy giây sau, cô ấy giơ tay cầm lấy, tôi nhanh chóng rút lại.

“Cậu muốn lấy thì mở cửa ra.” Tôi nói.

Bên trong không có động tĩnh gì.

“Nhà vệ sinh nữ mùi kinh lắm. Tôi biết có một chỗ có thể dùng hết sức mà khóc chẳng lo ai quản, tôi đưa cậu đi. Cậu mở cửa đi.”

Câu nói này lại rất có sức thuyết phục, chốt cài cửa vang lên một tiếng rồi mở ra.

Văn Tiêu Tiêu cúi đầu không nhìn tôi, đôi mắt sừng lên như quả anh đào, một tay giơ mắt kính lên đẩy đẩy, chỉ dùng giọng mũi nói: “Ở đâu?”

Thực ra tôi có thể đưa cậu ấy đi bất kỳ chỗ nào, trừ sân thượng khu hành chính.

Từ lớp học của chúng tôi đi qua đó nhanh nhất cũng phải mất ba phút, trên đường đi chúng tôi đều lặng yên. Văn Tiêu Tiêu xì mũi mấy lần thì không khóc nữa, cho nên cuối cùng tôi cũng không biết hai chúng tôi lên tầng thượng làm gì.

“Nếu cậu nín rồi, bọn mình...”

“Im đi. Lo đi đường của cậu đi.”

... Mẹ nó, đây có còn là Văn Tiêu Tiêu không vậy? Cậu ta bảo tôi im miệng! Cậu ta dữ thật! Này, các cậu mau lên đây xem đi! Bình thường cậu ta toàn giả vờ đó! Cậu ta là một tên lừa đảo.

No. 218

Trước giờ tôi chưa từng nghĩ rằng mình sẽ cùng Văn Tiêu Tiêu ngồi đây để “tâm sự”.

Vốn dĩ ban đầu chẳng ai nói với ai câu gì, cho đến khi cô ấy chịu không nổi, liền nhẹ giọng hỏi: “Đây có phải chính là chỗ Dư Hoài hay chạy lên để luyện tập sau tiết tự học không?”

“Sao cậu biết.” Tôi kinh ngạc.

“Hôm đó lúc xuống chuyển quần áo, tớ có hỏi cậu ấy, cậu ấy nói là tìm một chỗ yên tĩnh không có ở trong trường. Có phải chính là chỗ này không?”

Tôi đột nhiên hỏi: “Sao cậu quan tâm đến cậu ấy thế, không phải là...”

Không có kính ngăn trở, ánh mắt Văn Tiêu Tiêu lúc này còn lớn hơn cả hột nhãn.

Giả vờ gì chứ, dáng vẻ bây giờ sao giống chú chim nhỏ thế, cơn dữ lúc nãy với tôi bay đâu mất rồi?

Tôi cười xấu xa: “...Không phải là cậu đổ kị cậu ấy học giỏi chứ?”

Hờ, tôi không hỏi cậu có thích cậu ấy hay không, sao nào?

Thái độ của Văn Tiêu Tiêu khôi phục lại như bình thường: “Không phải! Sao tớ có thể bằng cậu ấy được, cách xa tận 18000 dặm, sao mà có thể đổ kị được đây.”

Hai chúng tôi tiếp tục rơi vào không khí im lặng, nhưng cuối cùng Văn Tiêu Tiêu vẫn nhận không được.

“Hai cậu quan hệ rất tốt?” Cô ấy hít hít mũi hỏi, lúc nói cố ý không nhìn tôi.

“Đúng vậy!” Tôi hơi rướn giọng.

Văn Tiêu Tiêu lại không nói gì nữa, hồi lâu sau mới tự nói tự trả lời: “Cũng chẳng có gì lạ, hai người ngồi cùng bàn mà!”

“Vậy sao quan hệ giữa cậu và bạn cùng bàn lại không tốt như vậy.” Tôi chẳng chút nể nang.

“Bạn cùng bàn của tớ có thể so được với Dư Hoài à?!”

Văn Tiêu Tiêu đành đá lại xuất hiện rồi.

Nhìn thấy bộ dạng mắt chữ A mồm chữ O của tôi, Văn Tiêu Tiêu liền đỏ mặt, nhanh chóng cúi đầu dùng áo T-shirt lau kính rồi đeo lên.

“Tớ bảo cậu này, Tiêu Tiêu. Có phải cậu có dị năng gì không, giống như siêu nhân ấy, đi làm thì mặc tây trang, lột bỏ tây trang lại biến thành siêu nhân? Không tin thì cậu bỏ kính ra mà xem?”

Văn Tiêu Tiêu xấu hổ gật đầu: “Đúng là tớ chỉ cần bỏ kính ra, nhìn cái gì cũng không rõ, nên tính khí không được tốt lắm.”

Tôi thật sự không chịu được nữa rồi, cười phá lên. Tiếng cười vang lên trong khoảng không cầu thang, Văn Tiêu Tiêu ngượng đến mức đỏ bừng cả mặt, một lúc sau cũng nhoẻn cười.

“Cậu thật may mắn, có thể ngồi cùng bàn với Dư Hoài, có vấn đề gì có thể hỏi cậu ấy, yên tâm biết bao.” Văn Tiêu Tiêu ôm chân ngồi xuống, cầm đặt lên đầu gối, co người lại thành quả bóng.

“Đúng vậy. Cậu ấy rất nhiệt tình. Vô cùng...lương thiện.” Tôi gật gật đầu.

“Lúc mới khai giảng, tớ thực sự không thể theo nổi tốc độ bài giảng của Trương Phong, không thể theo kịp môn Toán, tớ da mặt mỏng, rất ngại giờ tay hỏi...”

“Thì lập tức bỏ kính ra!” Tôi trêu cô ấy.

“Cậu phiền chết được!” Cô ấy bật cười và đánh một cái vào sau lưng tôi, tiếp tục nói: “Lúc ấy Dư Hoài lại giờ tay hỏi những chỗ mà cậu ấy không hiểu, đúng là cứu tớ một mạng. Thực ra làm sao mà cậu ấy lại không hiểu chứ, cái gì cậu ấy cũng hiểu, lại biết cảm thông cho người khác. Mỗi lần lớp học tổ chức hoạt động gì, cậu ấy đều giúp tớ rất nhiều...”

“Từ Diên Lượng cũng giúp đỡ cậu rất nhiều mà! Cậu làm người không thể không công bằng thế được.”

“Im miệng!” Văn Tiêu Tiêu sắp bị tôi làm cho tức chết rồi.

No. 219

Đến cuối cùng cô ấy vẫn không nói với tôi rằng, cô ấy thích Dư Hoài.

Tôi cũng không nói.

Tôi cảm thấy Dư Hoài đáng được tất cả mọi người yêu mến. Tôi không nói cho cô ấy biết rằng Dư Hoài vì tôi mới giới thiệu Trương Phong và cũng không nói rằng không chỉ có lúc tôi cầu cứu cậu ấy thì cậu ấy mới giảng bài cho tôi. Mọi người đều đã biết cậu ấy tốt rồi, tôi muốn giữ lại con người tốt đẹp hơn của cậu ấy cho riêng mình.

Hoặc là tôi khiếm tốn như thế chỉ là vì trong lòng tôi không nắm chắc cậu ấy tốt như vậy là vì con người vốn dĩ của cậu ấy đã lương thiện và khẳng khái hay là vì tôi.

Tôi chụp ảnh cho cô ấy, bên trong có rất nhiều bức đều là Văn Tiêu Tiêu, góc nghiêng nhìn rất đẹp, cũng có những bức ảnh như vấp vào mồm trông rất khôi hài. Văn Tiêu Tiêu chỉ bức ảnh xấu đó hỏi tôi có phải là cố ý không, tôi giả vờ như chẳng hiểu ý gì.

“Cậu biết chụp ảnh, thật ghen tị.” Cô ấy ngưỡng mộ.

“Cậu biết đánh đàn mà, giỏi hơn tớ nhiều. Tớ thế này tính là gì chứ, ai mà chẳng biết chụp ảnh, còn đánh đàn thì không phải ai cũng biết.”

“Hồi nhỏ, vì không chịu tập đánh đàn cho tốt, tớ chẳng có chút hứng thú nào với đánh đàn cả. Nhưng mà, một lớp học ngón tận 200 tệ, tớ không dám lãng phí tiền như vậy, bố mẹ tớ cũng không giàu sang gì.”

“Nhưng bây giờ thì hết khổ rồi! Cậu bây giờ giỏi biết bao.”

“Tớ cảm thấy được làm những điều mình thích vẫn là tốt nhất.” Văn Tiêu Tiêu lắc đầu.

Chúng tôi cứ ngồi ở chỗ đó như vậy, câu được câu chăng nói chuyện hết một tiết học, cho đến khi tiếng chuông hết giờ vang lên. Văn Tiêu Tiêu bắt đầu sợ bản thân cúp một tiết học có bị Trương Bình mắng hay không, tôi nói với cô ấy, là tôi phụng chỉ của thầy đến an ủi cô ấy.

“Vì cuộc thi này cậu đã bỏ ra rất nhiều công sức, cuối cùng kết quả lại làm người ta bức bối. Bọn tớ đều hiểu là bọn tớ chưa nỗ lực. Thế nhưng, mọi người đều ghi nhớ những nỗ lực của cậu trong đầu! Cậu xem, tớ chính là chú chim bồ câu hòa bình của lớp 5. Khăn giấy mà cậu dùng để chùi nước mũi là tớ lấy của Dư Hoài đó.”

Văn Tiêu Tiêu cúi đầu, đỏ mặt cười nhưng cũng rất tươi tắn.

Không phòng bị bị tôi chụp lại khoảnh khắc đó.

“Cậu làm gì đấy? Tớ vừa mới khóc xong, xấu chết được!”

“Chẳng xấu tẹo nào! Thật đó, cậu xem đi!”

Cánh cửa cầu thang khu hành chính, mặt trời đang lặn về tây lúc này tà tà chiếu xuống, khiến cả khuôn mặt Văn Tiêu Tiêu như đóa hoa đào. Cô gái trong bức ảnh không biết vì sao cười đến đẹp như vậy, thật đẹp.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Chúng Tôi Đã Từng Vui Vẻ Như Thế.

Sinh nhật tôi là vào chủ nhật, ngày 21 tháng 12.

Tối thứ bảy, mẹ đưa tôi đi ăn bít tết, tôi năn nỉ cầu xin mãi bà mới đồng ý cho

tôi thưởng thức chút rượu vang.

“Vừa này người phục vụ có nói là mua một tặng một, lời thật!”

Mẹ tôi miễn cưỡng cho phép tôi uống thử một chút, tôi thấy vô cùng thỏa mãn, bắt đầu bắt chước dáng vẻ lắc lắc ly rượu của một nhân vật trong phim, song vừa mới lắc được một vòng đã bị rượu vấy lên khắp mặt.

Trên trán mẹ tôi viết rõ dòng chữ: Sao con gái tôi có thể ngốc được đến thế, chắc chắn là lúc sinh ở bệnh viện y tá đã bế nhầm rồi.

Mẹ tôi phải lái xe nên không uống rượu, chai rượu vang chưa uống hết nên tôi mang theo về.

“Mẹ ơi, chai rượu này cho con nhé!”

“Hâm à, con mới mấy tuổi? Trước khi hỏi vấn đề này có dùng não để nghĩ không hà? Con nghĩ mẹ có thể chiều con không?” Giọng điệu của mẹ lại tăng lên rồi.

Nhưng tôi là Thọ tinh, tôi không sợ mẹ.

“Không phải!” Tôi lắc đầu giải thích: “Là lấy nó làm món quà sinh nhật, chứ con không uống. Con có thể để nó lên bàn học làm đồ trang trí, bình

thường sẽ tưởng tượng đến cuộc sống của giới thượng lưu, như thế sẽ có động lực để học tập hơn.”

Mẹ tôi im lặng rất lâu rất lâu.

“Cảnh Cảnh, con cảm thấy bố và mẹ đang bạc đãi con trên phương diện tinh thần à?”

Lúc chúng tôi ra khỏi quán, bỗng nhiên một trận tuyết rơi lớn, mới có mười phút mà trên mặt đất đã phủ một tầng tuyết dày rồi.

Bố tôi gọi điện tới, hỏi tôi ăn uống xong chưa, nên về nhà sớm một chút, những ngày tuyết lớn tai nạn giao thông thường xảy ra nhiều, dặn mẹ tôi nên lái xe cẩn thận.

“Tôi muốn ở với con gái một lúc, không cần ông phải lo lắng.”

Tôi đang nói chuyện với bố thì nghe thấy mẹ tôi ở bên cạnh vừa lái xe vừa vút lại những câu như thế, tôi lập tức che loa điện thoại lại, nói hai ba câu rồi cúp điện thoại

“Bố thật sự lo lắng cho sự an toàn của cả hai mẹ con mình mà mẹ!”

Mẹ tôi cười lạnh hừ một tiếng.

Trên đường gần như chẳng có xe cộ qua lại, mẹ tôi lại lái xe rất chậm. Mẹ nói, bây giờ ở đây vắng vẻ như thế có khả năng là do mấy con đường lớn ở bên kia xảy ra tai nạn nên xe mới không đi được.

Xuyên qua cửa kính, tôi nhìn thấy bên kia đường có rất nhiều người đang đứng trong màn tuyết rơi đợi xe buýt. Nhìn đội quân đông nghịt thế này chắc là đã đợi rất lâu rồi mà xe vẫn chưa tới.

Bỗng dưng tôi cảm thấy nên làm chút chuyện tốt, thế là nịnh nọt mẹ tôi bảo bà dừng xe ở điểm xe buýt kia.

Tôi hạ kính xe xuống, một làn gió lạnh lạnh lùa vào trong chiếc xe ấm áp.

“Cháu và mẹ đang đi về phía Tây Đại Kiều, mọi người có ai ở gần đó không? Cháu và mẹ có thể chở hai người qua bên đó!” Tôi cười tươi như hoa, mọi người đứng ở bến xe vẫn giữ nguyên vẻ mặt như đang nhìn con thần kinh nào mà nhìn tôi.

Đợi 30 giây, tôi đành phải kéo cửa kính xe lên.

Bọn họ không để gì mà nghe con đâu.” Mẹ tôi bình tĩnh nói.

Tôi ảo não nhìn ra ngoài cửa xe, máy bến xe buýt đó rất nhanh bị chúng tôi bỏ

lại phía sau.

“Mẹ có cảm thấy con thiếu não không?”

Mẹ tôi cười, là kiểu cười phát ra thông qua đường mũi, chứ không phải là qua

miệng.

Xe đi qua phía sau nhà thờ, cảnh đẹp của các tòa kiến trúc đỏ chợt lóe lên, tôi

kính ngạc thốt lên một tiếng, nháy mắt liền không nhìn thấy nữa.

Mẹ tôi liếc nhìn tôi, mặc kệ tôi nhưng lại lặng lẽ quay đầu xe, đi về phía nhà

thờ. Bà dừng xe, nói “Đi xuống nhìn xem, rất đẹp đó”.

No. 221

Sương buổi đêm khuya mê hoặc hơn ban ngày hơn rất nhiều. Tôi ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh đèn của thành phố đã biến màn trời thành sắc đỏ đẹp đẽ, những bông tuyết không biết tên tựa như lông vũ rơi đầy trên mặt đất, rơi cả lên mắt tôi.

Nhà thờ này là vào thời kỳ thực dân Nga để lại, đẹp đến nỗi khiến người ta ngệt thở, không biết làm sao trong những năm tháng mà mọi thứ hoang tàn đổ nát đó, nơi này thật may mắn khi còn tồn tại. Khi còn nhỏ, gia đình vẫn còn đang khó khăn, nơi tôi ở nằm ngay gần

nhà thờ này. Khi ấy khu thương mại vẫn còn chưa phát triển như bây giờ, xung quanh chỉ có duy nhất một cửa hàng bách hóa. Trước lúc chưa thay đổi chế độ thị trường quốc doanh, hàng hóa đều được để trong một chiếc tủ kính để bán, chỉ có thể nhìn mà không thể chạm vào.

Khi con nhỏ, tôi thường cùng với mấy đứa bạn đến gần khu nhà thờ để thăm thú, bố mẹ đều rất bận, không có người trông nom tôi, tôi nhớ có lần tôi suýt nữa bị nhốt trong cửa sau của nhà thờ.

Cũng có khả năng là tôi nhớ sai. Trong ký ức của tôi, tôi rất giỏi trong việc chém gió về bản thân.

Mấy năm trước, thị trường mất rất nhiều sức lực cuối cùng cũng cứu được trung tâm thương mại đang khủng hoảng, dùng một khu đất trống và xây dựng lại, cuối cùng sửa thành một quảng trường lớn như bây giờ.

Trong màn đêm, mười sáu chiếc bóng đèn hợp lại phát ra ánh sáng tỏa ra xung quanh. Chép đến tỏa ra thứ ánh sáng đỏ sậm trên bầu trời vô tận, yên tĩnh đứng trong màn tuyết, tựa như thời không hỗn loạn cũng rơi theo màn tuyết rơi xuống những tòa nhà cao tầng mọc san sát như nằm trong khu trung tâm thương mại, chỉ cần trời vừa sáng sẽ biến mất ngay tức khắc.

Trong ấn tượng của tôi khi còn nhỏ, cái tên nhóc xấu xí đen nhẻm đó không hề giống một chút nào, nó rất đẹp.

Tôi một chốc buồn bã ngẩng đầu nhìn tuyết rơi rồi lại nhìn về phía nhà thờ, một chốc lại như phát điên lẫn lộn trên mặt tuyết trắng, vô cùng vui vẻ. Mẹ tôi đứng tựa vào xe nhìn tôi từ đằng xa, không trách mắng tôi làm cả người phủ đầy tuyết, cũng không đi tới chơi cùng với tôi.

Tôi lăn qua lăn lại cả đầu đều là mồ hôi, hỗn hển chạy về phía mẹ.

“Ngày mai con lại bị cảm lạnh thôi.” Mẹ tôi lắc lắc đầu, nhưng lại không cản trở niềm vui của tôi.

Tôi cười hì hì, cùng mẹ dựa người vào xe, yên lặng nhìn về phía nhà thờ rồi lại nhìn mẹ. Mẹ tôi mặc một chiếc áo khoác dài lông dê màu đen rất đẹp, lại đeo đôi găng tay màu đen bằng da, tóc được làm kỹ lưỡng, lại trang điểm nữa, rất đẹp rất đẹp.

Nếu tôi được như mẹ, có lẽ những phiền não của tôi sẽ không còn tồn tại nữa.

Nhưng mẹ mới 40, qua 40 là 50, và qua 50 sẽ là 60 rồi.

Mẹ rồi cũng sẽ già đi.

No. 222

Nhìn về phía sườn dốc cạnh nhà thờ, tôi chợt nhớ ra một chuyện ngày xưa.

Lúc 3 - 4 tuổi, tôi cũng đã từng trải qua một buổi tối tuyết rơi lớn như này, bố tôi đeo tôi bằng xe đạp đến đón mẹ tôi tan làm. Khi đó, mẹ tôi làm kế toán ở một văn phòng buôn bán đến tận tối đêm, nhìn thấy bố và tôi đứng ở cửa chờ làm chờ mẹ thì lại rất không vui, trách bố tôi hồ đồ, nếu con mà bị cảm lạnh thì phải làm sao.

Lúc đó tôi còn nhỏ nên không nhớ rõ lắm.

Chỗ làm của mẹ cách ngôi nhà thuê của chúng tôi rất xa, trong tiết trời lạnh như thế bố tôi vẫn đạp xe, mệt đến nỗi cả đầu đầu là mồ hôi. Tôi ngồi lên sườn xe, mẹ tôi ngồi ở yên sau, ba người tuyết trong màn đêm không một bóng người đếm một ngọn rồi lại một ngọn đèn đường mờ vàng, cứ thế lặn lội máy cày số mới về đến nhà.

Khi bố tôi đạp xe đến chỗ sườn dốc, không cẩn thận nên bị ngã. May là trên mặt đất có một tầng tuyết dày, tôi lại mặc nhiều áo giống như một viên thịt lăn ra rất xa, nhưng lại không mấy may bị thương chỗ nào. Tôi nhớ tôi nằm trên mặt đất, vì quần áo quá dày mà không bò dậy nổi, từ đằng xa nhìn bố mẹ cũng nhanh chóng lăn về phía tôi.

Hai người cũng gọi tên tôi: “Cảnh Cảnh, Cảnh Cảnh.”

Tôi cảm thấy đáng vẻ lo lắng của hai người họ rất buồn cười, vì thế ngốc nghếch bật cười khanh khách.

Đột nhiên cảm thấy mũi cay cay. Chúng tôi đều đã từng trải qua những tháng ngày khổ sở nhất như thế.

Nhưng sau này lại không ở bên nhau nữa.

Lúc học tiết Tiếng Anh, Lại Xuân Dương từng nói cho chúng tôi một ngạn ngữ: “Tough days don't last. Tough people do.”

Gian khổ gì rồi cũng qua đi, chỉ có những con người kiên cường mới mãi tồn tại.

Những ngày khổ cực đó cuối cùng rồi sẽ kết thúc.

Nhưng đa số chúng tôi đều cho rằng đó đều là những ngày gian khổ nhất, ngoảnh lại nhìn lại thấy những ngày đó là những ngày vui vẻ nhất. Chỉ là trong những tháng ngày gian nan đó đã làm hao mòn rất nhiều sự ấm áp

đáng quý, đến khi có những ngày tháng ung dung nhẹ nhàng, chúng tôi lại không còn nhiều dũng khí nữa.

Tôi nghiêng đầu nhìn mẹ. Bà không chú ý đến ánh mắt của tôi, mà dường như đang chuyên chú nghĩ điều gì đó, ánh mắt cứ mãi nhìn về phía nhà thờ.

Nhưng tôi không biết, có phải chúng tôi đang nhìn cùng một nhà thờ hay không.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Thi Cuối Kỳ

No. 223

Qua Tết, chẳng mấy chốc là đến kỳ thi cuối kỳ.

Quá trình ôn tập của tôi đại loại là thế này: lập thời gian biểu dựa trên sự sắp xếp của môn Toán, Văn, Anh, Lý, Hóa, mỗi ngày đều liệt kê các chương đâu vào đấy, dùng bút năm màu làm cho cả trang biểu tràn ngập các nét ngang dọc, vô cùng phong phú, đặc sắc.

Nhưng căn bản là ôn tập không xong nổi.

Mỗi lần làm đề toán đều làm sai rất nhiều, cũng không biết là vì sao lại sai. Đáp án đằng sau sách quá sơ lược làm tôi xem không hiểu, đành ném quyển sách toán sang một bên đi làm Lý. Kết quả...vẫn như vậy...

Thế là quay sang tập trung tinh thần vào Văn và Anh, nhưng lại càng tìm không ra phương hướng. Vì ngoài đọc thuộc mục lục ra, hai môn này đều không có giới hạn ôn tập... Lựa chọn trong kho đề tự âm, tự hình thì vô số, độ khó của đề anh lớp 10 và 12 lại không có sự khác biệt là bao.

Thái độ “mặt dày” của Lại Xuân Dương và bà già Trương giống y như nhau: “Thì vốn dĩ là kiểm tra kiến thức như thường ngày mà, nên không có giới hạn ôn tập là đúng rồi.”

Cho nên, ôn tập Tiếng Anh và Ngữ văn đâu không quá khó nhưng để cho tôi học trong ba ngày e là không kịp.

Tôi ngồi trước bàn học, trong lòng tràn đầy cảm giác thất bại, cứ được mười phút lại đứng dậy ra mở tủ lạnh xem có cái gì ngon ngon để ăn không... Lâm Phàm vừa mới đón Tết ở nhà bà ngoại trở về, nhìn thấy tôi ngồi xồm trước tủ lạnh thì kinh ngạc đến mức há hốc mồm.

“Chị ơi, chị chẳng gầy đi tí nào, sao không giảm cân đi? Chị không nên bỏ mặc bản thân như thế!”

Tôi không khách sáo mà đánh nhẹ vào gáy nó một cái.

Đúng lúc cô Tề đi ra từ phòng bếp, chỉ nhìn thấy tôi đánh Lâm Phàm một cái, Lâm Phàm ôm đầu chạy trốn chết.

Lúc ấy, tôi hơi chột dạ. Bản thân tôi cho rằng tôi và thằng bé này đã rất thân nhau rồi nhưng liệu mẹ nó có biết điều này không? Sẽ không hiểu lầm chứ?

Tôi giả vờ như không nhìn thấy cô Tề, cười càng thêm rạng rỡ, nói: “Thử trêu chị một lần nữa xem, chị sẽ đánh nữa đấy!”

Lâm Phàm đã nhảy vào phòng nó rồi chơi điện tử rồi, còn trò đùa thân thiết của tôi lại không được đáp lại chút nào.

Ngượng chết đi được!

Bản lĩnh khổng chế tâm tình của cô Tề đúng là đáng để tôi học hỏi. Rõ ràng cái gì cô ấy cũng nhìn thấy nhưng lại hiền lành đi về phía tôi, hỏi: “Cảnh Cảnh, con đói rồi hả? Có cần cô làm chút mì vằn thắn cho con ăn không?”

“Không cần đâu ạ!” Tôi lắc lắc đầu: “Cháu chỉ muốn mở tủ lạnh ra xem chút thôi, cháu không đói.”

Ngay cả câu nói ngớ ngẩn như thế tôi cũng nói ra rồi, nhưng đến lông mi cô ấy cũng không buồn nháy.

Đúng là khủng bố.

No. 224

Nghỉ Tết ba ngày trôi qua rất nhanh, chúng tôi lại phải đến trường học hai ngày, kỳ thi cuối kỳ cũng sắp đến rồi.

Địa điểm thi vẫn giống như hồi thi giữa kỳ, tôi vẫn thi ở lớp 1.

Trời vừa tờ mờ sáng, tôi đã đến địa điểm thi. Đứng ở trước cửa vừa uống sữa đậu nành vừa xem lại quyển ghi chép Toán mà Dư Hoài đưa cho tôi ra một lúc, bác nhân viên của trường cầm một chùm chìa khóa to đến mở cửa lớp 1.

“Chăm chỉ thế này cơ à! Đã ăn sáng gì chưa?” Bác ấy cười hỏi tôi.

Tôi gật gật đầu.

“Chăm chỉ đến sớm thế này chắc chắn sẽ thi tốt thôi!” Bác ấy tiếp tục nói.

Tôi lắc đầu phủ nhận: “Cháu học không giỏi đâu.”

“À!” Bác ấy quan sát tôi một lúc, lại nói tiếp: “Thảo nào. Đến sớm thế này là để ôm chân Phật hả? Bình thường không cố gắng, đến sớm thế này làm gì?”

Liên quan gì đến bác chứ! Ban nãy ai là người khen tôi chăm chỉ đến sớm hả? Đối mặt với bóng lưng còng còng của bác ấy, tôi gào thét vài cái.

Dư Hoài và Lâm Dương đều phải đến gần sát giờ thi mới vội vã vào phòng thi, Dư Hoài ngủ dậy đầu tóc rối bù, còn Lâm Dương lại ngáp lầy

ngáp để.

Thi môn Văn cứ nhẹ nhàng mà nhanh chóng kết thúc. Dư Hoài nói rất đúng, dù làm văn có tốt hay không thì đều phải xem phong thủy. Mỗi lần thi văn xong, tôi đều không biết mình thi ra sao, đầu sao cũng là những chỗ nào trống thì tôi đều điền kín hết. Đề bài môn Văn lại là mấy cái thành công, thất bại cũ mèm, tôi dám cá, trong mười trang giấy thì có chín trang đều viết câu chuyện về Edison và phát minh bóng đèn của ông.

Rảnh rồi không có gì làm liền làm về ba chiếc ghế xấu xí của Albert Einstein, cầm đồng lương hưu không hưởng thụ mà lại chạy đến chỗ thương tá Sanders rán gà, không biết vì sao lại chặt cây anh đào của ông bố mang cho Washington... Thực ra, tôi cũng không biết những chuyện này là thật hay là giả, cũng không rõ bản thân thông qua con đường nào mà lại biết đến những danh nhân vừa miệt mài chăm chỉ lại vừa kì quái thế này. Thế nhưng, bây giờ bọn họ đều đang bám dính lấy đề thi văn của chúng tôi, bị dùng đủ loại câu chữ để bao lấy, bên trong từ đầu đến cuối đều là một sự say mê.

Chúng tôi không quan tâm những chuyện này là thật hay giả, cũng không quan tâm tình tiết có đủ chân thật hay không. Đây chỉ là một cuộc mua bán dùng giá trị quan tuyệt đối chính xác để đổi lấy điểm số mà thôi, từ nhỏ chúng tôi đã hiểu rõ điều này rồi.

No. 225

Mười một giờ rưỡi thi xong môn Văn, có hai lần được nghỉ giải lao ba mươi phút. Tôi lấy bình giữ nhiệt và một gói bánh cookies từ trong cặp ra, định nhân thời gian giải lao này học thuộc lại mấy công thức đơn giản.

Còn chưa kịp lấy quyển vở thì Dư Hoài ngồi ở phía sau đã kéo áo đồng phục của tôi.

“Sao cậu không đi ăn cơm đi?”

“Nhà ăn đông quá.” Tôi giải thích.

Dư Hoài chau mày: “Thế thì cũng không được chỉ ăn cookies, cậu không sợ bị nghẹn chết à?”

Ánh mắt tôi đều bị hai sợi tóc phất phơ trong gió của cậu ấy mê hoặc rồi, khó lòng có thể tập trung lực chú ý.

“Hả? À, không bị nghẹn đâu, tôi có mang theo nước nóng rồi.”

Cậu ấy bị giọng điệu của tôi làm cho vui vẻ: “Không đùa nữa. Tôi và Lâm Dương sẽ đến quán ăn đối diện trường ăn cơm, cậu cùng đi đi.”

Tôi không thể không nói thật: “Tôi muốn dành thời gian này để xem lại sách, không ăn bữa này thì cũng chết đói được.”

Không được nói là tôi có ôm chân Phật cũng không có tác dụng!

Ánh mắt của tôi lộ ra sự hung ác trong lòng, lời nói vừa đến miệng Dư Hoài bị tôi lờm liên nuốt trở lại.

“Nhưng tôi có nói với cậu là muốn mời cậu ăn cơm để đáp tạ cậu mà! Tối hôm qua cuộc thi đã có kết quả rồi, cậu không muốn biết à?”

“Hả? Thật á?”

Lâm Dương đằng sau Dư Hoài tiến lên, gật đầu cười với tôi.

“Thế cậu thi thế nào?” Tôi vội vàng hỏi.

“Vừa đi ăn cơm vừa nói, đi thôi!” Dư Hoài không nói lời nào liền kéo tôi ra ngoài.

Vì hôm nay thi nên giờ nghỉ trưa khá lâu, cổng trường không đóng. Tôi đi đằng sau hai bạn nam cao to, trên đường đi nhận được đủ các loại ánh

mắt thăm dò, đặc biệt là Lâm Dương, nhìn rất đẹp trai nên dễ hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Cậu ta vốn dĩ quen biết khá rộng, đi vài bước lại gặp được người quen, còn chủ động chào hỏi những bạn nữ khác, tôi suýt nữa là bị ánh mắt của mấy cô nàng đó nướng chín.

“Cậu trốn đi đâu thế?” Dư Hoài hồn nhiên không cảm giác gì, đối với hành động trốn đông trốn tây giả vờ làm người xa lạ của tôi vô cùng khó hiểu: “Làm gì mà giống như bọn tôi là cảnh sát bắt được tên móc túi là cậu thế?”

Tôi trợn mắt nhìn cậu ấy. Cái khả năng liên tưởng kiểu gì vậy? Cậu có bản lĩnh như thế sao lúc làm văn lại không nặn ra được tí nào hả?

Cuối cùng cũng đến quán ăn, nhưng lại không tìm được chỗ ngồi. Lớp 11, 12 đều thi cùng một ngày với chúng tôi, học sinh cấp ba còn ghét nhà ăn hơn tôi nhiều. Họ thích ra ngoài ăn cơm, trong quán ăn lúc này đông nghịt học sinh, kín cả quán.

Sau khi Lâm Dương đi bán sắn, ba chúng tôi khó khăn lắm mới tìm được một chiếc bàn nhỏ mà bà chủ chỉ ở trong góc để ngồi xuống, gọi đồ ăn xong, cuối cùng tôi cũng có cơ hội hỏi Dư Hoài về kết quả thi đấu.

“Đúng là thiên vị, sao cậu chỉ hỏi mỗi cậu ấy?” Lâm Dương cười xấu xa nhìn tôi.

Sau đó bị hai chúng tôi không thèm đếm xỉa đến.

“Tớ được giải ba.” Dư Hoài nói.

“Tối hôm qua bọn tớ đã ăn mừng rồi. Cho nên tối hôm qua mới ngủ muộn.” Lâm Dương cười, nói bổ sung.

Trong nháy mắt cả gương mặt tôi tràn ngập nụ cười.

So với hai câu cuối đề toán mà tôi làm, tin này còn khiến tôi vui hơn.

Thật kì lạ! Lần đầu tiên tôi có cảm giác vui mừng với chuyện chẳng liên quan đến mình. Trước đây, bố mẹ tôi có chuyện vui, đều coi như đó là chuyện gia đình mình, tôi sẽ được thơm lây; hỉ nộ ái ố ucar bạn thân sẽ khiến tôi bận tâm, nhưng nếu nói lấy vui buồn của họ trở thành vui buồn của tôi thì tôi thật sự không làm được.

Chuyện của Dư Hoài lại không thế. Loại cảm giác này thật sự là kì diệu.

“Cậu có biết ý nghĩa của giải ba này là gì không? Sao vui vẻ thế? Lâm Dương thần bí hỏi.

Phải rồi, nó có ý nghĩa gì nhỉ?

Tôi nghi hoặc nhìn Dư Hoài, Dư Hoài hơi xấu hổ, biểu hiện trên mặt cậu ấy bây giờ với lần đầu tiên trong tiết địa lý trình bày ba định luật lớn của Johnnes Kepler y hệt nhau, đều tràn đầy sự đặc ý.

“Được giải ba toàn quốc là đã được tuyển thẳng vào đại học rồi! Mùa thu năm sau cậu ấy sẽ trở thành sinh viên.” Lâm Dương cười tuyên bố.

Đôi đũa trong tay tôi suýt nữa rơi xuống.

No.226

Bà chủ tự mang đồ ăn tới cho chúng tôi, chẳng mấy chốc trên bàn đầy đồ ăn.

“Nào nào nào, lấy nước ngọt thay rượu. Trước tiên chúng ta uống một cốc chúc mừng cái đã, chúc mừng Dư Hoài nhanh chóng thoát khỏi bể khổ của cấp ba, sẽ nhanh chóng trở thành sinh viên quang minh chính đại mà yêu đương!” Lâm Dương mang hai chúng tôi làm trò đùa, sau đó xung phong giơ cốc lên trước.

Lâm Dương đúng là một người có khí chất nhưng lại không kiêu căng, là một anh chàng đẹp trai vừa thân thiết lại vừa đáng yêu, đối với sự câu nệ của tôi và biểu tình quý dị của Dư Hoài thì cậu ta lại khuấy động bầu không khí.

Nhưng bây giờ tôi nhìn cậu ta lại vô cùng ngứa mắt.

Trong lòng tôi rất hỗn loạn, nhưng vẫn run rẩy mà giơ chiếc cốc lên, nở một nụ cười đến giả tạo, chầm chậm nói với Dư Hoài đang không cầm cốc: “Chúc mừng cậu nhé, thật là... thật là tốt!”

Dư Hoài chau mày nhìn tôi, tựa như đang tỉ mỉ nghiên cứu nụ cười giả tạo không kiềm được trên khuôn mặt tôi.

Đừng nhìn nữa được không? Tôi sắp khóc rồi.

Dường như bị tin tức này tát cho một cái, bầu không khí náo nhiệt trong quán lúc này đã cách tôi rất xa, song tôi cũng biết nên phản ứng lại như thế nào để đối mặt với “tin tốt” như thế này.

Vừa nãy tôi có nói là tôi thật sự vì cậu ấy mà vui vẻ, hiện giờ tôi buồn vì cái gì?

“Lâm Dương, cậu đùa đủ chưa?” Dư Hoài bất đắc dĩ đá Lâm Dương một cái.

Lâm Dương so với tôi vẫn không kiềm được, phì cười một tiếng, cười ha ha ha ha ha chỉ mặt tôi, cười đến mức thoải mái đắc ý.

“...Sao đấy?” Tôi bị cậu ta trêu chọc đến ngốc luôn rồi.

“Là thế này.” Lâm Dương ghé gương mặt tuần tú đáng ghét sát gần tôi, cười híp mắt nói: “Giải nhất, nhì, ba toàn quốc đều có cơ hội được tuyển thẳng. Nhưng đối với giải nhì và giải ba, tỉ lệ cơ hội vào Bắc Kinh, Thanh

Hoa là rất ít. Trường đại học mà không đủ tốt thì Dư Hoài nhất định sẽ không vào học đâu. Cho nên, cậu ấy vẫn sẽ tiếp tục học ở đây.”

Theo lời của cậu ta, tai của tôi dần dần hồi phục lại được chức năng như bình thường, không còn cách xa không gian bấy giờ nữa.

“Vậy sao cậu có thể nói như thế chứ...” Tôi ngơ ngác hỏi.

“Cậu nhìn vẻ mặt lúc nãy của cậu xem, ha ha ha, nhìn vui thật. Có phải cậu thật sự cho rằng Dư Hoài sẽ đi thật không?”

Từ đầu đến cuối Dư Hoài đều duy trì sự im lặng, không nhìn tôi và Lâm Dương nói chuyện.

“Cậu nhỏ, tớ và cậu có thù với nhau à?” Tôi căn răng nhìn cậu ta.

“Mấy lần tớ giúp cậu, cậu muốn biết gì tớ đều nói cho cậu hết, sau này cậu cái gì cũng đều nói hết cho Dư Hoài, bán tớ sạch sẽ, cậu còn nói chúng ta không có thù?”

Nhớ đến việc Trần Tuyết Quân, tôi rụt cổ một cái. Chuyện đó tôi đang bảo vệ phe Lâm Dương, thật ra làm đến mức đó có chút... không chân chính.

Nhưng mà Dư Hoài không đi nữa.

Địa ngục trong nháy mắt mà thiên đường cũng trong nháy mắt, tim tôi sắp không chịu nổi rồi, lập tức cúi đầu ăn cơm, cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng của mình.

“Có điều, giải ba đối với một học sinh lớp 10 đã là hiếm có lắm rồi!” Lâm Dương tiếp tục nói: “Điều này chứng tỏ Dư Hoài rất có triển vọng trên con đường thi đấu này, không hổ là đồ đệ của tớ.”

Dư Hoài cuối cùng cũng có phản ứng, nhìn Lâm Dương một cái, hừ một tiếng:

“Ai là đồ đệ của cậu hả?”

“VẬY CẬU NHỎ, CẬU ĐƯỢC GIẢI MẤY?” TÔI HỎI.

Lâm Dương cười hì hì, gãi gãi đầu: “Tớ được giải nhì. Chẹp, càng hiếm có hơn nha.”

Tôi và Dư Hoài cùng cúi đầu ăn cơm, không thèm tiếp tục để ý tới cậu ta nữa.

No. 227

Lúc trở về phòng học đã sắp một giờ, vốn dĩ Lâm Dương định gọi Dư Hoài cùng đi với đám con trai lớp 2 đi đá bóng, Dư Hoài cũng đã đồng ý nhưng không hiểu vì sao lại nhìn tôi, sau đó nói mình muốn quay về lớp ngủ một lát.

Chúng tôi cùng nhau sánh vai đi trong đại sảnh rộng lớn, ánh nắng ban trưa chiếu lên người, có chút ấm áp.

“Vẫn nên chúc mừng cậu một lần. Cậu xem, mặc dù chỉ là giải ba, nhưng cậu cũng được chứng minh được bản thân. Cậu sẽ ổn thôi.”

Dư Hoài tự tin cười, không nói.

“Nếu tôi cũng có thể tự cho mình sức mạnh thì tốt biết mấy.” Tôi cảm khái nói.

Cậu ấy nhìn tôi, bỗng nhiên giơ tay ra xoa xoa đầu tôi. Tôi giật mình, cậu ấy lập tức thu tay lại.

“Cậu...” Tôi đỏ mặt.

“Đây là tôi đang truyền sức mạnh của người thắng lợi cho cậu đó.” Cậu ấy mặt mày nghiêm túc.

...Thắng lợi cái đầu quý! Dư Hoài, cậu không có sĩ diện à?!

Khi quay lại lớp học, tôi nhanh chóng thu hồi lại tâm tình, mở vở ghi chép ra. Mặc dù buổi trưa nhận được sự khích lệ mấy lần nhưng bây giờ tôi vẫn cần phải tập trung tinh thần. Buổi thi toán chiều nay rất quan trọng đối với tôi.

“Lần thi toán lần trước cậu cũng không lo lắng thế này mà?” Dư Hoài vừa gặm táo vừa xuất hiện đằng sau tôi.

“Cậu tránh ra đi.” Tôi phất phất tay, nói: “Tôi phải tập trung tinh thần. Lần thi này không giống lần trước đâu.”

“Có gì không giống chứ?”

Bởi vì cậu đã tặng cho tôi quyển vở ghi chép này, bởi vì nửa học kỳ hai tôi bỏ ra rất nhiều cố gắng cho môn Toán này. Giống như cậu hy vọng kết quả cuộc thi kia sẽ cho cậu một sự hồi đáp và khẳng định, tôi cũng hy vọng thành tích môn toán có thể sẽ cho tôi một lý do tiếp tục cố gắng.

Song tôi không nói ra.

Dư Hoài nhìn quyển vở mà cậu ấy đưa cho tôi trên mặt bàn, cười, rồi nói: “Tôi giúp cậu.”

Cậu ấy nói xong liền ngồi xuống bên cạnh tôi, lấy một tờ giấy trắng ra, ngay chính giữa viết một định lý đơn giản nhất.

Sau đó từ định lý này phát triển ra, từng chút từng chút bốn phương tám hướng triển khai ra. Mỗi một trang giấy trên quyển vở toán mộc mạc không văn vẻ bỗng biến thành một cái cây dưới bàn tay cậu ấy.

Trước kia tôi đã từng rất cố gắng nghiên cứu vở ghi chép của cậu ấy với không ít các dạng đề, có điều chỉ cần rời xa quyển ghi chép này, phản ứng từ đầu đến cuối đều sẽ chậm mất nửa nhịp, có rất nhiều công thức đều nhớ không đúng, chỉ có thể học vẹt. Cậu ấy nói liên tục giống như là đã thông hai mạch nhâm đốc, hàm số và tập hợp đủ các loại quan hệ cứ như vậy được ghi nhớ trong đầu tôi rất rõ ràng.

Bất giác cậu ấy đã giảng được hơn bốn mươi phút nhưng tôi không hề cảm thấy dài lê thê.

“Đáng lẽ cậu nên sớm giảng cho tôi là có phải tốt rồi không!” Tôi vừa cảm kích vừa oán trách.

“Nếu bây giờ cậu cảm thấy đầu óc mình tỉnh táo, điều đó chứng minh cậu nhất định sẽ qua đề toán này, cũng là nắm bắt được những cái cơ bản của mỗi một kiến thức độc lập. Sự phụ dẫn vào cửa, tu hành ở mỗi người mà.”

Tôi cẩn thận từng li từng tí cầm lấy tờ giấy trắng A4 lúc này đây đã đầy những nét vẽ hình thù.

“Xem nhanh rồi cất đi. Cẩn thận tí nữa bị giám thị hiểu nhầm là cậu quay bài.”

Hai mươi phút nữa bắt đầu thi môn toán, mọi người nổi đuôi đi vào lớp. Lâm Dương mang theo khuôn mặt đầy nước tiến vào, vừa nhìn thấy liền tiến đến ngồi xuống chỗ tôi và Dư Hoài, vẻ mặt đau lòng: “Có nhất thiết phải dính lấy nhau như thế không? Mọi khi hai người ngồi cùng bàn với nhau chưa đủ à?”

Dư Hoài đứng dậy đi về phía chỗ ngồi của mình, đáp trả: “Đừng có suốt ngày suy nghĩ linh tinh. Có thời gian thì suy nghĩ xem nên làm thế nào để cô nhỏ của tớ để ý đến cậu ấy.”

Lấy góc độ của một người ngoài như tôi mà nói, câu nói phản kích lại của Dư Hoài thật sự là rất yếu. Song kì lạ là Lâm Dương thế mà lại thật sự vì ba chữ kia mà yên tĩnh lại, trong nụ cười cố gắng mạnh mẽ kia lại có chút ưu buồn.

“Cậu thì hiểu gì chứ!”

Lâm Dương ném lại một câu rồi đi về phía chỗ ngồi của mình rồi ngồi xuống.

Tôi lại xem tờ giấy kia rất lâu, cho đến khi giáo viên bảo mọi người mang cặp sách để lên bệ cửa sổ và trước bục giảng, tôi mới lưu luyến cất nó đi.

Cặp sách của tôi và Dư Hoài để cùng với nhau. Khoảnh khắc vai chạm vai đó, cậu ấy nhẹ nhàng nói với tôi một câu “Cố lên!”

Tất nhiên rồi. Tôi cười.

Làm sao tôi có thể để cậu mất mặt được chứ.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Điểm Đứt Gãy

No.228

Năm ngày sau là đến ngày họp phụ huynh.

Kết quả kì thi cuối kì không áp lực như kì thi giữa kì, có thể là do niềm hân hoan của kì nghỉ làm phai đi nỗi hoang mang, lo lắng; rời khỏi lớp học chật chội, không còn phải tiến hành so sánh trực quan trần trụi với những người xung quanh, lòng người tự khắc sẽ dễ chịu, thoải mái đi rất nhiều.

Sau khi đi họp phụ huynh về, bố tôi nói Trương Bình biểu dương tôi có tiến bộ rất nhiều. Tôi giành lấy bảng xếp hạng chỉ chút chữ, ngồi quỳ xuống xem đi xem lại kĩ càng.

Toán điểm tối đa là 150, thế mà tôi thi được tận 120. Cần phải biết rằng: lần trước thi Toán, điểm của tôi chỉ ngấp nghé quanh mức tám mươi mấy điểm, có khi còn không đạt được nửa kia!

Còn điểm những môn khác không chênh lệch với điểm thi giữa kì là mấy, song thông qua tính toán của tôi, lần này đại khái tôi nằm trong top ba mươi mấy, lên được tận hơn mười bậc.

Tôi ôm tờ giấy bảng xếp hạng, sướng đến mức không ngậm được miệng, khoảnh khắc này chỉ muốn chạy ngay vào phòng gửi tin nhắn cho Dư Hoài.

“Đúng rồi, Cảnh Cảnh, bố có nói chuyện một chút với thầy Trương. Cả bố và thầy của con đều thấy con rất có năng lực, lúc phân ban lớp 11 nếu đăng kí ban xã hội, lên một trình khác là không có gì khó cả, cố gắng nỗ lực

hết sức, có lẽ còn có thể thi đỗ những trường tầm cỡ như đại học chính pháp Trung Quốc đó.”

Tôi đang rảo bước về phòng, bước chân phải dừng lại.

“Vâng, còn có nửa học kì nữa mà, lúc khác nói đi ạ.” Tôi nhoen cười.

No. 229

Kì nghỉ đông đến một cách rền rã.

Mùa đông này thật sự là quá lạnh, cả kì nghỉ tôi đều không có ý định ra ngoài. Mỗi ngày đều ngủ đến hơn mười giờ mới dậy, vệ sinh cá nhân xong thì ăn cho xong bữa sáng, dấu hiệu suất học tập có thấp lè tè tôi vẫn cứng đầu ngồi vào bàn học, hoàn thành “kế hoạch học tập” mà bản thân đã anh dũng lập ra hồi mới nghỉ đông.

Lúc vừa nghỉ đông, tôi đã chạy đi chợ bán sỉ sách lớn nhất thành phố, mua sách Toán Lý Hóa và sách bài tập của học kì sau về nhà.

Tất nhiên bẩm sinh tôi đâu có cần cù, chăm chỉ thế, nguyên nhân lập ra kế hoạch học tập ngoài việc tôi thường thích “làm lại người từ đầu” và quy hoạch cuộc đời ra, chính là sự khích lệ của kết quả thi cuối kì và sự đốc thúc của Dư Hoài.

Sau khi tôi gửi tin nhắn “báo tin vui” cho Dư Hoài, Dư Hoài đáp lại thế này”: Cậu còn có thể thi tốt hơn nữa!

Đối với sự tin tưởng tuyệt đối đó của Dư Hoài, tôi đặt hết ý chí học hành vào học kì sau, tôi sẽ chứng minh tôi cũng có thể học ban tự nhiên, đầu...

... Ngốc hơn người khác.

Cứ bay trước đã được rồi mà!

Bố tôi lại thuyết phục tôi trong bữa cơm tối, mỗi ngày cùng Lâm Phàm tiến hành kế hoạch mùa đông chạy thể dục buổi sáng... Đùa gì chứ. Đối diện với bàn ăn và cái bản mặt cười trên nỗi đau khổ của người khác của Lâm Phàm, tôi chỉ đành lén lút nhắm mắt bất lực.

Cái thằng bé Lâm Phàm chưa đến mười tuổi này, cái mà nó có là sinh lực. Năm ngoái, không biết là cơ quan Thể Thái hay Phúc Thái gì đó bỏ tiền ra lắp đặt bao nhiêu thiết bị luyện tập sức khỏe đầy màu sắc ở khu chúng tôi, hình thành một khu vui chơi mô hình nhỏ, đồng thời nhanh chóng đẩy lên một cuộc chiến giữa quần thể bọn trẻ ranh và quần thể những cụ già. Bạn bè của Lâm Phàm tuy sống ở gần đây nhưng gần khu tôi cũng có một trường cấp một, vào kì nghỉ đông, bọn trẻ ở đó coi luôn nơi đây là địa điểm tụ họp, nhờ đó Lâm Phàm cũng quen biết thêm không ít bạn mới, mỗi ngày đều tung tăng chạy xuống đó chơi mấy tiếng đồng hồ mới về nhà. Những ngày tuyết rơi nhiều, gió Bắc hú, thằng bé cũng có thể chơi biến thành chiếc bánh bao thịt nóng hôi hổi.

Sức sống hùng hực này với tâm thế âm u, ủ rũ của một học sinh cấp ba như tôi, mỗi ngày không ngồi trước ti vi trầm ngâm thì cũng lại ngồi trước bàn học khổ tâm suy nghĩ, hình thành sự đối nghịch vô cùng rõ ràng.

Nhưng những ngày tháng đẹp đẽ của Lâm Phàm nhanh chóng kết thúc. Tuần thứ hai sau kì nghỉ đông, cô Tề đã đăng kí cho nó một lớp học Olympic Toán, một lớp Tiếng Anh và một lớp học Taekwondo mà gần đây vô số học viên với vô số độ tuổi khác nhau lũ lượt đăng kí.

Trong đầu, tôi mừng tượng ra hình ảnh thằng bé giá đổ đó hét lên một tiếng, điên cuồng đá vỡ bản gỗ, nhưng ngay trong mấy giây sau đó, nước mắt rơi lã chã, ôm chân rồi co quắp lại như con tôm.

Không ngờ, chưa vui mừng được mấy giây, tôi biết được người bố thân yêu của mình vẫn chưa từ bỏ “dã tâm”, cũng đăng kí cho tôi một “slot”.

Thế nên, tôi và thằng bé mới đứng đến vai, dưới thời tiết lạnh căm căm cùng nhau đi đến phòng triển lãm thành phố học võ. Lâm Phàm mặc bộ quần áo võ màu trắng, tràn đầy sức sống, nhìn cũng ra dáng lắm. Còn tôi thì...

“Chị ơi, đẹp lắm mà. Chị mặc nhìn giống quần áo phòng tắm hơi lắm.”

Tiết học Taekwondo của tôi cũng là tiết học cuối cùng. Bởi vì đa số học viên đều là trẻ con, cơ thể còn mềm dẻo, co giãn dây chằng chỉ là chuyện vặt vãnh, còn tôi, khoảnh khắc xoay chân ấy, có thể nói là thậm hơn cô gái được phát hiện thi thể ở Nam Kha.

No. 230

Võ không xong thì đến văn, dù sao bố tôi cũng đã quyết tâm để mỗi ngày tôi phải bắt chấp mưa tuyết đi một chuyến. Vừa hay Tân Đông Phương đã mở thêm chi nhánh từ Bắc Kinh, mỗi kì nghỉ đông hay hè đều đến những thành phố cấp hai, cấp ba chúng tôi mở lớp bồi dưỡng, vô cùng “hot”, cứ thông báo tuyển sinh thì lập tức đầy ắp. Nhờ sự giúp đỡ của các đồng nghiệp ở cơ quan, bố tôi khó khăn lắm mới cướp được một “slot” ở hàng thứ ba, còn phải bỏ ra ít tiền đặt cọc, cũng bởi thế tôi cảm thấy lớp học này sẽ rất tốt.

“Cho nên?” Tôi ngẩng đầu lên từ đồng sách.

“Không có áp lực đâu, bố không hề thấy khổ cực chút nào!”

“...Khổ cực gì cơ ạ?” Bố tôi không ngờ rằng vụ này bố tôi bỏ ra bao nhiêu như thế mà cuối cùng lại không nhận được một chút cảm kích từ tôi.

Phí lời, ai muốn giữa trời đông lạnh giá này chạy nửa vòng thành phố để đến đại học Y nghe cái gì mà Tân Đông Phương đó chứ! Bố tôi đăng kí lại còn là lớp buổi sớm, 8 giờ 30 phút là bắt đầu, 4 giờ 30 phút kết thúc; để tiết kiệm phòng học bé tí tẹo đó còn nhét hơn hai trăm người. Một tiết học hai

tiếng, ngồi đến mức bị bại liệt mất! Bố ơi, bố định mưu sát con gái của mình hay sao?

Bố tôi ngẩng đầu lên, cười ha ha: “Tính giờ trò này với bố hả? Thế thì con cứ thử chết cho bố xem xem.”

Nhưng điều mà bố tôi chắc chắn không thể ngờ tới đó là tin nhắn tôi gửi cho ông sau tiết học đầu tiên, nói rằng trước đây tôi không hiểu chuyện, còn cảm ơn bố tôi đã phải lo nghĩ cho tôi nhiều.

Bố tôi nghĩ nát óc cũng không hiểu tại sao chỉ trong chốc lát con gái mình bỗng dừng lại dụi dằm hiểu chuyện đến thế.

Bởi vì ngay khi tiết học đầu tiên bắt đầu, bởi vì khi tôi ngồi đến đau mông trên chiếc ghế có lắp đặt thêm chiếc bàn nhỏ có thể di chuyển, tôi bắt đầu nhìn dáo dác xung quanh, coi như là bài tập thể dục rèn luyện sức khỏe.

...Bỗng nhiên nhìn thấy ngay Dư Hoài ở góc lớp.

No.231

Trước đây tôi có từng nghe cách thức giảng dạy của Tân Đông Phương, cho nên không hề có biểu hiện tò mò và hào hứng như mấy bạn học ngồi bên cạnh.

Để thu hút được học sinh trong quá trình giảng dạy, thầy cô của Tân Đông Phương đều phải kiêm luôn một diễn viên tương thanh. Trên thực tế, sau mỗi tiết học thì hiểu sâu hơn được một chút: Tiết học Tân Đông Phương cũng không khó chịu đến thế, nếu thầy cô Tân Đông Phương không giảng những kiến thức bình thường.

Dạy chúng tôi tiết nghe là cô Renee – sinh viên Học viện Ngoại giao, người Bắc Kinh. Lần đầu tiên tôi nghe đến trường học tuyển sinh trước này. Cô giáo này rất bình thường nhưng phong thái hơn người. Cô mặc quần áo

rất có phong cách, nhìn rộng rãi thoải mái nhưng rất đẹp, giọng phổ thông thuần túy, hơi khàn khàn. Cô ấy là giáo viên duy nhất trong bốn người không hay kể chuyện cười, có khả năng là để tiết kiệm sức lực.

Giờ nghỉ giữa giờ, tôi chép nốt dòng chữ cuối cùng trên bảng, ngẩng đầu lên thì thấy cô ấy dựa vào trước bàn, mặt không cảm xúc, nhìn xuống những dòng học sinh cấp ba đang vui cười bên dưới.

Tôi có thể cảm nhận được cảm giác xuất chúng nhưng không hề kiêu ngạo từ trên người cô ấy; trong phòng học nóng như lò mang theo chút cảm giác mát, len lỏi qua không gian đám người huyên náo bên dưới.

Cô ấy đang nghĩ gì nhỉ? Có phải cuộc sống hàng ngày của cô ấy đều rất phong phú, rất thú vị không?

Sau này tôi cũng sẽ trở thành một cô gái như vậy ư?

Tôi gập cuốn vở chép đầy những từ dễ nhầm lẫn khi nghe, tự dừng trong lòng dậy sóng những cảm xúc phức tạp, vừa lo lắng do dự, vừa háo hức muốn thử sức, nhất thời quên mất việc đi gặp Dư Hoài.

Tôi đã làm lỡ dở mất thời gian nghỉ giữa giờ, lúc bắt đầu vào lớp, tôi nhìn thấy từ xa thấy Dư Hoài đã ngồi về vị trí cũ, cho nên lôi điện thoại ra nhắn tin cho cậu ấy.

Cậu đang làm gì đó?

Cậu ấy trả lời rất nhanh: Đang học.

Nghỉ đông còn học gì nữa?

Học thêm chữ thập.

Khốn khiếp. Tôi căn rằng tiếp tục gửi: Vậy cậu đoán xem tôi đang làm gì?

Không phải cậu cũng đang theo chữ thập à?

Tôi ngó người, đáng lẽ có thể nhìn sang chỗ cậu ấy, nhưng bây giờ bị ngăn cách bởi trùng trùng đầu người, tôi nhìn qua các kẽ hở thì thấy Dư Hoài đang nhìn về phía tôi, nhếch mép cười còn để lộ chiếc răng khểnh trắng.

No. 232

Lúc nghỉ trưa, tôi loăng quăng băng qua một loạt dãy ghế để chạy qua tìm Dư Hoài.

Không biết có chuyện gì, một người mà bạn ngày nào cũng có thể gặp được ở trường, cho dù trong lòng rất thích nhưng cũng không cảm thấy thế nào cả. Đáng thương không hẹn mà gặp ở ngoài trường lại làm tôi hơi xấu hổ. Thật là kì lạ.

“Cùng đi ăn cơm không?”

“Được chứ!” Cậu ấy cài cúc áo khoác lại.

Chúng tôi ăn riêng với nhau ở bên ngoài trường rồi tôi lại bắt đầu không khống chế được nhún nhảy đôi chân.

“Cậu nhìn thấy tôi từ lúc nào thế?” Tôi cười hỏi.

“cậu vừa vào lớp đã hùng hục xông vào, lại còn làm đổ một chiếc ghế, là người thì đều nhìn thấy hết.”

Cậu ấy nhìn tôi vẻ khinh bỉ.

Ngày nào cũng mười giờ hơn mới dậy, bỗng dưng đổi thành bảy giờ dậy, đến muộn cũng là chuyện khó tránh mà. Tôi ngại ngùng gãi gãi mũi.

“Nhưng mà cậu cũng được đó! Lại có thể cướp được vị trí đẹp như vậy. Tôi biết được tin đã là rất muộn rồi, chỉ có thể ngồi ở cái chỗ ẩm ương đó, còn nhìn không rõ bảng nữa.”

“Không phải còn có ti vi à?” Tôi chỉ chỉ mấy chiếc ti vi treo trên tường.

“Sáng nay mắt phải tôi mọc lên một cái mụn nước to, không biết có phải là hạt cơm không, nhìn cái gì cũng thấy mờ mờ, nhìn lâu vào màn hình ti vi sẽ đau.” Cậu ta nhắc cặp sách lên, kéo kéo tay áo tôi: “Đi thôi.”

Còn chưa đi đến cửa lớp thì điện thoại tôi reo lên.

Là bố tôi.

Tôi thắc mắc nghe điện thoại: “Bố ạ?”

“Sao con vẫn chưa ra thế? Mọi người sắp đi hết rồi này, bố đang đứng ở ngoài cửa, trưa nay bố đưa con đi ăn trưa.”

Đầu tôi nổ ầm một tiếng.

No. 233

“Vì sao ạ?” Tôi hỏi ngớ ngẩn.

“Còn vì gì chứ!” Bố tôi cười hiền hòa: “Bố đưa con đi ăn có gì lạ đâu. Con xem con xem, không học hành đàng hoàng lại còn gửi tin nhắn cảm ơn gì đó, bố tạo điều kiện cho con học hành không phải là chuyện nên làm à? Con học chiêu này của ai không biết. Lại còn khách sáo với bố như thế!”

Bình thường tôi đã làm gì dữ dội với bố tôi ư? Chỉ vì một tin nhắn cảm ơn của tôi đã khiến bố tôi kích động đến mức chạy đến chỗ tôi học để đón tôi đi ăn cơm? Cảm tính như vậy, xốc nổi như thế, chẳng lẽ bố tôi thuộc cung Song Ngư? Có phải công việc của nhân viên văn phòng của thành phố quá thanh thoi rồi không?

Tôi bị dọa đến nỗi không quan tâm đến gì hết nữa. Dưới ánh mắt kì quái của Dư Hoài, tôi co cẳng chạy ra ngoài, vừa chạy ra cửa đã nhìn thấy bố tôi.

“Bố.”

Bố tôi vẫn giữ nguyên trạng thái cười ngạo nghễ của mình: “Đi thôi. Lên xe nào. Quanh đây đều là học sinh, nhất định các quán cơm đều chật ních rồi, bố đưa con đi sang chỗ khác ăn cơm.”

Tôi đang định nói thì nghe thấy tiếng gọi từ đằng sau: “Cảnh Cảnh! Cảnh Cảnh!”

Ánh mắt bố tôi lập tức chuyển ra đằng sau lưng tôi.

Cả người tôi cứng đờ như pho tượng, khó nhọc nhích người từng cen-ti-mét một, sau đó trưng ra khuôn mặt vô cùng rạng rỡ.

“Dư Hoài? Cậu cũng đến đây hả? Sao tôi không thấy cậu nhỉ? Cậu ngồi hàng nào thế? Ha ha ha, thật là trùng hợp quá đi!”

Dư Hoài: “Cảnh Cảnh, có phải cậu bị ngốc...”

Tôi lập tức há miệng chặn họng cậu ấy lại, cố tiếp lời: “Bố ời, con giới thiệu một chút. Đây là bạn cùng bàn với con – Dư Hoài. Học cực giỏi luôn, đứng đầu lớp đó, thường ngày hay dạy con Toán, cực kỳ nhiệt tình!”

Cả hai người đều bị sự nhiệt tình của tôi hoảng hồn, Dư Hoài vẫn là ánh mắt khó hiểu đó, sau đó rất lễ phép cúi đầu chào bố tôi: “Cháu chào chú, cháu là bạn cùng bàn của Cảnh Cảnh, Dư Hoài ạ.”

Lời tự giới thiệu của Dư Hoài làm tôi mất hồn.

Cảnh Cảnh Dư Hoài (Canh cánh trong lòng). Tuy đã qua nửa năm nhưng bất cứ lúc nào nghe hai tên này ghép lại, tôi vẫn có chút rưng rưng.

Đúng là rất khớp mà.

Bố tôi cười hiền từ với Dư Hoài.

“Dư Hoài, ừm, lúc đi họp phụ huynh chú cũng nghe thầy giáo khen ngợi cháu, nghe nói cháu tham gia kì thi toàn quốc gì đó còn đạt được giải nữa. Giỏi quá, Cảnh Cảnh nhà chú mà có được một nửa của cháu thì chú đã vui lắm rồi. Cảm ơn cháu bình thường đã quan tâm Cảnh Cảnh!”

Bố tôi vỗ vai Dư Hoài, đúng dáng dấp của lãnh đạo khen ngợi “hậu sinh khả úy”, làm cho người khác buộc phải nhìn thẳng.

“Đi thôi, cùng nhau đi ăn cơm!”

Đang định nói: Không cần đâu chú thì bố tôi vẫn nhìn Dư Hoài nghiêm túc.

Dư Hoài lại gãi gãi đầu, cười nói: “VẬY cháu cảm ơn ạ.”

Bố tôi đi về phía đỗ xe, ra hiệu bảo tôi đi theo. Tôi tức đến mức đá vào chân Dư Hoài một cái. Bữa này tôi mà nuốt nổi thì mới lạ đó.

“Sao cậu kệt xì thế hả? Tôi ăn không của nhà cậu à? Cậu xem bố cậu hào phóng biết bao.”

“Không phải chuyện đó.” Tôi sốt ruột đến mức muốn cắn cậu ấy một phát.

“VẬY sao cậu cứ bày ra bộ dạng trong lòng có quỷ thế.” Cậu ấy nói xong liền lêu lêu tôi rồi chạy theo bố tôi.

Tôi âm thầm nhìn bóng dáng của hai người đó, lặng lẽ thở dài.

Cậu chính là con quỷ trong lòng tôi đó.

No. 234

Đây là bữa cơm kì quặc nhất mà tôi từng ăn.

Sự e dè của tôi trái ngược hoàn toàn với cặp “bố con” vừa mới gặp mà đã như quen biết từ lâu. Hai người họ chém chuyện trên trời dưới biển, không biết có phải bình thường bố tôi bị tôi phũ nhiều rồi không mà bây giờ bắt gặp được một thanh niên tiếp chuyện mình là có thể nói đến hưng phấn như thế. Tôi còn không có chỗ để chen miệng nói câu nào. Dư Hoài từ khách biển luôn thành chủ, không biết có phải để báo thù tôi ngăn cậu ấy ăn cơm cùng không nữa. Cậu ấy nhìn tôi, cười gian manh: “Cảnh Cảnh ăn nhiều vào, đừng khách sáo.”

Đúng là làm tôi tức chết mà.

Nhưng mặt khác, trong lòng thấp thoáng được nếm chút vị ngọt.

Tôi nhìn bố tôi và con rể hợp nhau biết bao. Tuy hiện tại chỉ có tôi có thể nhìn xa như vậy, hai người họ vẫn không hiểu rõ được ý nghĩa trọng đại của lần gặp này nhưng sau này khi hai người nhớ lại đều vô thức giật mình. Hóa ra là như thế đó.

Ừm ừm. Nhất định sẽ như thế.

Tôi đang mừng thầm trong bụng thì bỗng dưng cảm thấy không khí rất tĩnh lặng.

“Sao vậy ạ?” Tôi hỏi lơ lơ.

Hóa ra hai người họ cứ chém, chém mãi mới phát hiện tôi cứ ngồi nhìn chăm chăm bàn ăn rồi chờ người ra, chỉ lo cười ngớ ngẩn một mình, biểu hiện vô cùng kì lạ.

Bị hai người họ nhìn đến nỗi dựng tóc gáy, tôi lập tức đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Không ngờ lúc tôi quay lại thì hai người đã động đến sự khác biệt quan điểm của nhau, tự dừng trầm xuống rồi.

“Điểm ban nãy chú nói cháu không đồng ý. Những người được coi là người hiền trong Trung Quốc cổ đại không để lại nhiều ảnh hưởng. Họ tôn sùng cũng chỉ là dùng cách thức của Chung Nam Kiệt Kinh nhập thế, lúc sai thì lùi một bước, lúc đúng thì tiến hai bước, nói trắng ra vẫn là đầu cơ trục lợi.”

Tôi ngớ người ra nghe.

Đây là Dư Hoài ư? Bình thường cậu ấy là người có văn hóa như vậy à?

“Cháu đó, vẫn còn quá trẻ!” Bố tôi cười, nghe thì vẫn có vẻ khoan dung, cười ha ha nhưng tôi có thể nhận ra bố tôi đang đối đãi với Dư Hoài hết sức nghiêm túc: “Không ngoan và đầu cơ bản chất đều là bản năng đạt lấy cái lợi tránh cái hại đi của con người. Vấn đề trình độ không cần thiết cực đoan như vậy. Có một vài lời có thể cháu không thích nghe nhưng con người mà, biết càng ít về chuyện gì đó thì càng dễ hình thành cách nhìn đơn nhất, cố chấp.”

Dư Hoài có vẻ không phục song dường như cũng hiểu ra, đang cúi đầu suy nghĩ.

“Ý ban nãy của chú là cực đoan xuất phát từ không hiểu biết ă?” Cậu ấy nghiêng đầu hỏi.

Bố tôi bỗng dừng hỏi tôi: “Cảnh Cảnh, con thấy sao?”

Con thấy gì cơ?

Tôi nhìn Dư Hoài theo bản năng, vô ý cúi đầu nói: “Con thấy Dư Hoài nói có lí, làm người vẫn nên dừng.. dừng đầu cơ, chân thành một chút vẫn hơn.”

Cái gì gọi là một câu đắc tội hai người? Chính là câu của tôi.

Đối với kẻ ủng hộ trình độ thấp kém như tôi, Dư Hoài tỏ ra hết sức chê bai, còn bố tôi thì vẽ mặt tang thương, viết lên hàng chữ: Con gái lớn không giữ được mà!

No. 235

Lúc về đến lớp học, Dư Hoài nói với tôi: “Cậu có bố tốt thế, rất có tư tưởng, thông minh lại biết nhìn xa trông rộng. Sao những ưu điểm này bình thường không thể hiện trên người cậu nhỉ?”

Tôi như chất chứa nhiều tâm sự, lắc đầu: “Đúng là mù công cốc mà.”

Tôi không biết nên phản kích lại lời của Dư Hoài ra sao, chỉ còn cách đổi chủ đề: “Này, chúng ta đổi chỗ đi. Cậu lên ngồi chỗ tôi, nhìn rõ lắm luôn, chỉ là vài lúc ăn ít bụi phấn thôi. Mắt cậu đỡ hơn chưa?”

Cậu ấy chợt cười, lắc đầu nói: “Cảnh Cảnh, cậu đúng là một cô gái tốt, lại còn đơn thuần nữa.”

Câu chuyện bỗng chuyển từ cha hổ con chó biến thành biểu dương khen ngợi, tôi không theo kịp nữa. Sau khi nói chuyện xong với bố tôi, đúng là Dư Hoài hơi kì lạ.

Dư Hoài khẽ cười: “Nhưng lớp trên nghĩ quá nhiều, làm quá tốt thì lớp dưới tự nhiên sẽ đơn giản, không có tâm địa gì.”

Nói xong, cậu ấy xoa đầu tôi rất tự nhiên và nói: “Cảnh Cảnh, thật ngưỡng mộ cậu.”

Sau đó cậu ấy trở về chỗ, để lại tôi đứng như trời trồng ở đó.

“Thế có đôi chỗ không hả?” Tôi hét lên.

“Không đôi, tôi ngồi ngoài cửa còn phản ứng nhanh hơn cậu. Đôi con khi!”

Bóng lưng của Dư Hoài vẫn quen thuộc như thế, cao lớn rộng rãi nhưng gầy guộc, lúc bước đi hơi nghiêng ngả, luôn xiêu vẹo và vẫn tỏa nắng như thế. Nhưng bỗng chốc một phút giây nào đó, cậu ấy lại tỏ ra bản thân không hề đơn giản như vậy.

Cậu ấy chất phác đơn giản như thế, ấy vậy mà lại nói, thật ngưỡng mộ cậu đơn thuần như thế, Cảnh Cảnh.

Tôi sớm đã biết cậu ấy rất ưu tú.

Nhưng đó không phải là nguyên nhân đích thực khiến tôi cảm thấy cậu ấy xa vời đến thế.

Tôi chợt nhận ra rằng tuy tôi ngồi bên cạnh cậu ấy, mỗi ngày tiếp xúc hơn mười tiếng đồng hồ, quen với khuôn mặt nhìn nghiêng của cậu ấy đến nỗi có thể vẽ ra được nhưng tôi lại thật sự không hiểu cậu ấy. Đôi khi cảm giác hiểu cậu ấy thêm một chút, ví dụ như phát hiện cậu ấy sẽ trở nên yếu mềm, mất tự tin vì kì thi nhưng chỉ là sự đồng cảm, gần gũi trong khoảnh khắc, ngay mấy giây sau lại quay trở về điểm xuất phát.

Trong quỹ đạo thời gian của chúng tôi, thứ mà tôi có đều là những điểm đứt gãy vụn vặt, không thể ghép lại thành một Dư Hoài hoàn chỉnh được.

No. 236

Bữa cơm tối hôm đó, bố tôi long trọng khen ngợi Dư Hoài.

Đại khái là học sinh thi đỗ Chấn Hoa quả không tầm thường, không những có thành tích tốt mà còn phát triển toàn diện, rất có đầu óc, suy nghĩ riêng, học rộng biết nhiều, tuy vẫn còn trẻ người non dạ nhưng rất có tương lai.

Tôi còn lo sau khi tranh luận một hồi bố tôi sẽ có cách nghĩ khác, không ngờ còn đánh giá cao Dư Hoài đến vậy. Tôi nghe vui như mở cờ trong bụng nhưng đành phải kìm nén lại, lập tức tỏ vẻ như không quan tâm.

Bố tôi nói một hồi tràng giang đại hải xong mới quay về chủ đề chính: “Cảnh Cảnh, con phải học hỏi thằng bé nghe chưa.”

“Vâng, tất nhiên rồi ạ.” Tôi gật đầu.

Bố tôi ngó người.

Trước đây, mỗi lần bố tôi khen ai bên hàng xóm hoặc nhà anh em người thân, tôi đều cau có mặt mày, chỉ im lặng thể hiện bất mãn.

Nhưng mà, bố tôi quả là một người đàn ông thật đáng yêu.

Ông tổng kết tất cả những thay đổi này đều do con gái ông đã hiểu được khổ tâm của người cha này.

No. 237

Tân Đông Phương dạy liên tiếp trong mười một ngày và kết thúc trước Tết.

Dư Hoài chỉ kiên trì được một tuần.

Cuối cùng thì cậu ấy vẫn không đồng ý đổi chỗ với tôi. Trước hôm cậu ấy rút lui, tôi như có dự cảm, chốc chốc lại ngoảnh đầu xuống nhìn, mỗi lần như vậy đều bắt gặp lúc cậu ấy đứng dậy chạy ra ngoài.

Tôi gửi tin cho cậu ấy: Cậu sao thế?

Buồn vệ sinh.

Mới có mấy phút mà! Cậu định đi bao nhiêu lần hả? Cũng không phiền hà chạy đi chạy lại sao, không phải có bệnh gì chứ?

Cậu mới có bệnh đó.

Cậu nhìn tôi đi, tôi mấy tiếng rồi còn chưa có động tĩnh gì đây.

Rất lâu sau cậu ấy cũng không trả lời.

Đến khi tôi sắp quên mất chuyện này, điện thoại chợt rung.

Dư Hoài đáp: Tất nhiên, người lười, bàng quang cũng lớn mà.

... Khi gió nhà cậu. Tôi gấp điện thoại lại, vừa thầm chửi vừa bấu môi.

Cậu biết không? Nhắn tin với người mà mình thích cùng làm tổn thương nhưng quyết không nhắc đến thích những tâm tư đó hay không là chuyện rất rất vui.

Dẫu sao bây giờ tôi mới biết.

Sau này nghĩ rồi Dư Hoài mới nói cho tôi, cậu ấy chạy đi vệ sinh là vì cậu ấy uống một bụng nước thuốc hạ sốt nhưng không những không hạ sốt mà suýt nữa còn làm vỡ bàng quang cậu ấy mất.

Cuối cùng Dư Hoài vẫn không thể dùng hơi nước xông mắt để khống chế sự phát triển của cái mụn, sau đó cậu ấy sốt cao và phải nhập viện.

Tôi xin bố tôi tiền để đi mua bút ghi âm, ghi âm lại bài giảng của thầy. Tất nhiên để tiết kiệm điện, lúc kể chuyện cười, diễn kịch, hoặc nói liên tiếp “thần chết đến rồi”, tôi đều không ghi âm lại.

Tôi cất bút ghi âm và sổ tay ghi chép của mình vào ngăn bàn thật cẩn thận rồi gửi tin nhắn cho Dư Hoài: Cậu cứ an tâm dưỡng bệnh đi, tôi chép tất bài rồi, còn ghi âm lại nữa. Đừng sốt ruột, sẽ không khiến cậu bị bỏ lỡ nội dung quan trọng đâu.”

Haiz, nếu bố tôi biết được người con trai mà con gái ông quan tâm đầu tiên không phải là ông, ông sẽ đau lòng biết bao nhiêu đây...oài

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Sự Cố Ngoài Ý Muốn

No. 238

Dấu hiệu Tết đến chủ yếu là bố tôi lần lượt chuyển gạo, dầu đậu nành, thề ưu đãi, quýt, táo, cá băng thông rộng... từ công ty phát về nhà.

Từ trước đến nay tôi vẫn không hề có cảm giác gì với Tết. Sự mong ngóng Tết của người Trung Quốc xưa kia xuất phát từ sự thiếu thốn về vật chất. Đặc biệt là đối với một số khu vực nông thôn miền Bắc mà nói, cơ hội mặc quần áo mới, ăn cá, ăn thịt, dọn dẹp nhà cửa đều rất hiếm, sao có thể không háo hức đây?

Hồi nhỏ vẫn cảm thấy đến nhà ông bà nội rất vui nhưng bây giờ chỉ thấy chán. Tối 30 chẳng có gì đặc sắc, vẫn phải đối mặt với sự gặng hỏi tình hình học tập của cô dì chú bác, chỉ nghĩ đến đã thấy ghét rồi.

Lâm Phàm sung sướng, tung tăng chạy đến hỏi tôi: “Chị ơi, sắp sang năm mới rồi, sao chị lại không vui thế?”

Tôi vò vò đầu thẳng bé, cười nói: “Em cố trân trọng giây phút này đi, bây giờ đối với em Tết vẫn còn là chuyện vui.”

Lâm Phàm gật đầu: “Có tiền mừng tuổi là vui rồi ạ.”

Ngừng một lát, lại bổ sung: “Nếu mà Tết Thanh minh cũng có tiền mừng tuổi thì em cũng thích Tết Thanh minh.”

Ừm ừm, em chết rồi thì Tết Thanh minh sẽ nhận được tiền thôi. Tôi cười rồi giục Lâm Phàm đi thay quần áo mới, chúng tôi xuống nhà đốt pháo

mừng.

Thằng bé Lâm Phàm nghịch ngợm tất nhiên rất thích đốt pháo, may mà người chị này tuy không thích thú lắm nhưng cũng không sợ. Cho nên, bố tôi đã mua rất nhiều pháo mà bố tôi cho rằng chỉ số an toàn cao, để tôi cùng em ấy đi xuống dưới nhà chơi.

Trong số những quả pháo chỉ số an toàn cao, tất nhiên không có loại “Hai đạp chân” mà Lam Phàm thích.

Bố tôi nói, năm nào tin tức cũng đưa tin có người vì đốt pháo “Hai đạp chân” mà bị nổ nửa đầu.

“Nửa khuôn mặt cũng mất, mắt còn thụt vào trong nữa!”

... Bố ơi, bố có thể đừng nói những lời kinh khủng như thế với trẻ con đang ngây thơ chơi đùa được không?

Chúng tôi mặc xong quần áo rồi đi ra ngoài, bỏ lại sau lưng những lời dằn dò của bố và cô Tề.

No. 239

“Em muốn đốt cái nào trước nào? Con bướm nhỏ được không?” Tôi lật đi lật lại trong túi ni lông rồi lấy một quả pháo còn bé hơn bao diêm ra, bên trên còn vẽ đôi cánh nhỏ màu vàng.

“Đây là con ong mà chị.” Lâm Phàm nhìn tôi chăm chọc.

Rất nhanh tôi đã hiểu được tại sao nó gọi là con ong, châm lửa rồi đặt xuống đất, nó sẽ nhanh chóng hướng lên trời nổ tung tóe, phát ra âm thanh như con ong nhỏ bị cháy mông.

Ban đầu tôi còn hơi nhát, nhưng sau khi đốt thành công mấy quả pháo đơn giản, không tóe ra tia lửa thì gan chúng tôi càng ngày càng lớn.

Có lúc mùi thuốc pháo cũng rất thơm.

Kể cả khi gan to rồi, tôi vẫn rất cẩn thận. Rất nhiều lần châm pháo xong, chúng tôi đều lập tức tránh đi, nhưng qua hơn nửa phút vẫn không có động tĩnh gì. Lâm Phàm nghĩ là đang cháy dở thì bị tắt, sốt ruột định chạy qua đó xem sao thì liền bị tôi ngăn lại.

“Dù sao trong túi còn nhiều mà, cũng không thiếu một hai cái, mình không cần cái đó nữa, nhờ may xảy ra chuyện gì thì sao?” Tôi nhanh chóng lấy những quả pháo khác để thu hút sự chú ý của thằng bé.

Lúc này trời đã sẩm tối. Lâm Phàm vốn định buổi tối ra ngoài chơi, vì ban ngày đốt pháo không đẹp. Tôi kéo thằng bé lên tầng. Thằng bé không chịu, nhất quyết muốn đốt mấy quả pháo đẹp làm kết thúc.

Tôi đành lấy ra một quả pháo như gậy Như Ý. Tôi cũng không biết loại này gọi là gì nhưng hồi nhỏ tôi từng chơi cái này, chỉ cần châm một đầu và hướng lên trên trời, quả pháo này sẽ giống như khạc đờm, mỗi giây lại phun ra vô số màu sắc.

Tất nhiên không phải là loại tuôn ra hoa, chỉ là những ánh sáng màu khác nhau mà thôi, vẽ ra một đường cong sau đó lại rủ xuống, rồi tan biến giữa không trung.

Hồi nhỏ tôi đều gọi nó là pháo khạc đờm đủ sắc màu.

Tuy Lâm Phàm không vui nhưng cũng không còn cách nào khác, thằng bé vẫn là một đứa trẻ ngoan ngoãn, hiểu chuyện.

Tôi bảo thằng bé cầm pháo lệch hướng góc 45 độ, sau đó châm diêm, cẩn thận đốt đầu pháo hướng ra phía ngoài.

Tất cả ba quả pháo đều bình thường, trong bóng đêm xanh đen, vẽ ra muôn vàn tia sáng rực rỡ và mỏng manh.

Lâm Phàm ngửa mặt lên nhìn tôi cười.

Nhưng đúng trong khoảng khắc đó, quả pháo như bị điên, từ đầu tay Lâm Phàm cầm cũng phun ra tia lửa.

Sau ánh sáng chói mắt đó, tôi chỉ có thể trơ mắt nhìn mặt Lâm Phàm bị thuốc pháo hun đen, phần trước ngực áo lông nhung cũng bị rách một lỗ lớn, tất cả đều đen thui.

Thằng bé nghiêng ngả về đằng sau rồi ngã lăn xuống đất.

Cả quá trình diễn ra quá đột ngột, nhưng trong mắt tôi cứ như động tác quay chậm, đầu óc tôi trống rỗng.

Gậy pháo rơi xuống đất vẫn tiếp tục phun ra tia lửa, tôi nhảy sang lấy chân đá nó ra xa, sau đó quay đầu lại xem tình hình của Lâm Phàm.

Vẫn may, nhìn mặt thì không có vết thương ngoài da nào, không ảnh hưởng đến bề ngoài, chỉ là không biết có phải trước ngực đã bị thương hay không, tôi nóng vội đến mức nước mắt rơi lã chã.

Lúc đi ra ngoài không mang điện thoại, không có cách nào để gọi 120 hoặc báo cho bố mẹ tôi. Gần đến Tết, các cửa hàng quanh đó đều đã đóng cửa hết, tôi dáo dác nhìn xung quanh, đến một người đi bộ cũng không có. Tôi tuyệt vọng chờ mấy giây nữa sau đó căn rằng bế Lâm Phàm lên và công thằng bé lên.

Lúc đầu không đứng dậy nổi nên trực tiếp quỳ luôn xuống đất, giữa mùa đông, đầu gối bị đập xuống đường nhựa đau điếng. Tôi không còn phân biệt được nước mắt của tôi là do quá sợ hay quá đau, dẫu sao cũng không nhìn rõ được đường.

Cả con đường tôi vừa đi vừa trèo, cố gắng đến cổng khu chung cư thì tôi không còn sức để công Lâm Phàm lên tầng nữa, chỉ còn cách để Lâm Phàm

xuống mép đường rồi chạy thật nhanh lên nhà.

Cũng may nhà tôi ở tầng ba, tôi đập cửa như không muốn sống nữa, người mở cửa là cô Tề.

“Cảnh Cảnh, con sao thế?” Cô ấy nhìn thấy bộ dạng đứng trước cửa của tôi, theo bản năng cảm thấy có chuyện bất thường, hỏi: “Phàm Phàm đâu?”

“Cháu không có cách nào công em ấy lên đây. Em ấy vẫn ở tầng một, nhanh lên, mau gọi cấp cứu, em bị pháo nổ làm bị thương rồi, bây giờ đang hôn mê...”

Tôi bị nước bọt làm sặc, ho liên hồi, cô Tề sửng người, khuôn mặt đang bình thản tự dưng tức điên lên, ngay giây sau dùng lực đẩy tôi ra, chạy như điên xuống tầng một.

Vốn dĩ tôi đã không còn sức, cũng không đứng vững được nữa, bị cô ấy đẩy mạnh như thế nên gáy tôi bị đập mạnh vào tường, trước mắt tôi chỉ toàn là màu trắng.

Cũng may chưa ngất đi. Tôi dựa vào tường quỳ xuống, đầu quay cuồng, những ngôi sao quay quay xung quanh đầu cũng dần dần biến mất, cuối cùng có thể nhìn rõ mọi thứ.

Thứ đầu tiên tôi nhìn thấy là đôi dép lê của bố tôi.

Bố tôi ngồi xuống, sờ gáy tôi hỏi, Cảnh Cảnh, con không sao chứ? Cảnh Cảnh? Cảnh Cảnh?

Tôi kìm lại sự chua xót trong lòng, lắc lắc đầu.

“Bố ơi, mau gọi cấp cứu. Lâm Phàm...”

“Bố nghe thấy rồi. Gọi cấp cứu không nhanh bằng bố tự lái xe. Cảnh Cảnh, con đợi ở nhà đi, mau nằm xuống một lát, có chuyện gì gọi điện cho

bố. Bây giờ bố đưa nó đi viện.”

Giọng của bố tôi vẫn bình bình, không gấp không vội, có sức mạnh làm người ta an tâm. Trước đây tôi không hề phát hiện ra.

“Bố ơi!” Tôi kéo vạt áo của bố tôi lại theo bản năng, định giải thích là lỗi của tôi nhưng lại nén lại.

Không cần nhiều lời cũng không nên trì hoãn thời gian, bố tôi sẽ tin tôi.

Bố tôi dìu tôi đứng dậy, sau đó về phòng lấy chìa khóa và ví tiền, điện thoại, rồi gấp rút chạy xuống lầu.

Tôi nhìn không rõ biểu cảm của bố tôi lúc rời đi. Cái gì tôi cũng không nhìn rõ nữa, không biết là vì chóng mặt hay do nước mắt.

No. 240

Tôi vào nhà rửa mặt, cuộn mình trên sofa rồi nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lúc. Gáy tôi vẫn còn rất đau nhưng cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ là tôi không phòng bị gì nên bị đập vào tường hơi mạnh.

Tuy ấm ức nhưng tôi vẫn lo cho tình trạng của Lâm Phàm hơn.

Tôi nghĩ một lát rồi gọi điện thoại cho mẹ tôi.

Bình thường mẹ tôi sẽ ngắt lời tôi, trực tiếp đưa ra kết luận – chính là dạy dỗ tôi, nhưng lần này, trong điện thoại, mẹ rất bình tĩnh nghe tôi kể hết mọi chuyện.

Có lẽ là vì tôi không kể với mẹ chuyện cô Tề đẩy tôi.

Mẹ tôi lạnh lùng: “Chuyện này không phải trách nhiệm của con, nhưng bây giờ quan trọng nhất là thằng bé thế nào rồi.”

Mẹ nói sẽ gọi điện cho bố tôi, sau đó đến bệnh viện xem sao.

“Mẹ nắm được tình hình rồi sẽ gọi điện cho con. Đừng lo lắng.”

Tôi ngồi chờ ra bên mép giường một tiếng đồng hồ, sau đó nhận được tin mẹ cũng đã đến bệnh viện thành phố.

“Không nguy hiểm đến tính mạng, cũng không bị thương nghiêm trọng, nhưng thằng bé vẫn chưa tỉnh lại. Đừng lo, tối nay bố con và dì đó có lẽ đều phải trực bên cạnh, con qua chỗ mẹ ở hai ngày đi.”

No. 241

Mẹ tôi làm việc luôn dứt khoát nhanh nhẹn. Tôi ở nhà lại chờ một tiếng đồng hồ nữa, sắp xếp ít quần áo và sách vở, mẹ đã đỗ xe ở dưới tầng rồi.

“Không có vết thương bên ngoài nào rõ rệt, nhưng chỗ ngực hơi bị bầm, lại có thêm chút kích động, đường hô hấp bị phào thuốc làm sặc nên mới ngất đi. Nghỉ ngơi hai ngày là sẽ không sao nữa, cũng sẽ không để lại di chứng gì, yên tâm đi.”

Từ rất lâu rồi mẹ tôi không còn nói những lời dịu dàng như thế với tôi.

Tôi gật gật đầu, đặt túi du lịch vào hàng ghế sau rồi ngồi vào ghế lái phụ, thắt chặt dây an toàn.

Mẹ tôi thở dài, khởi động xe.

Suốt quãng đường, chúng tôi đều không nói với nhau câu nào.

Trước giờ tôi đều phóng đại nỗi buồn tẻ của cuộc sống đơn thân, để bản thân mỗi ngày đều vui vẻ một cách ngu ngốc. Vậy mà những mối quan hệ gia đình yếu ớt này ẩn chứa bao nhiêu lỗ hổng, chỉ một chút thử thách đã làm lộ ra chân tướng.

Không phải tôi là người không hiểu chuyện, không hiểu lí lẽ. Tôi rất hiểu cô Tề. Trước đây, về mặt mẹ kế thì cô Tề đạt điểm tối đa, hoàn mĩ đến mức không giống người thường, cứ như cảm xúc không hề lên xuống; cho đến trước khi cô ấy đẩy tôi, tôi nhìn thấy trong đôi mắt nóng vội và căm phẫn của cô ấy là một người mẹ muốn bảo vệ con mình.

Có đối tốt nữa với con người khác cũng chỉ có mức độ mà thôi, quan tâm con mình mới là không giữ lại chút gì, không còn cả lí trí.

Chuyện này khiến người ta bất lực ở chỗ cô ấy không sai, tôi cũng không sai, nhưng cô ấy đã làm tổn thương trái tim tôi, còn tôi đã làm con cô ấy bị thương.

Cả hai chúng tôi đều hiểu rõ, sớm muộn cũng sẽ có chuyện như thế này, sớm muộn cũng có ngày này.

Cả hai chúng tôi đều cẩn thận trốn tránh, nhưng kết cục vẫn xảy ra rồi.

No. 242

Trước khi đi ngủ, tôi nhận được cuộc gọi từ bố, nói lại tình hình mẹ tôi đã nói với tôi một lần nữa.

“Bố biết không phải lỗi của con. Bây giờ chỗ này hơi loạn, con hãy ở bên mẹ con mấy ngày đi, bố có lỗi với con.”

Tôi cười, biết bố khó xử nên cũng không nói gì, cứ thế tắt máy.

Mẹ tôi đánh răng trong nhà tắm, nghe được điện thoại thì nói với tôi gì đó, lúc đi đến viện mẹ cũng giải thích cho tôi rồi.

“Xem ra mẹ thằng bé cũng rất hiểu chuyện. Thằng bé cũng không bị gì lớn, cô ấy cũng không nhất thiết phải chuyện bé xé ra to, còn khách sáo nói với mẹ nào là trách con cô ấy nghịch ngợm, không trách con.”

“Bọn họ sẽ cảm thấy con gọi điện cho mẹ để cáo trạng.” Tôi cười khố:
“Nhất là nghĩ đường thoái thác gì đó.”

Mẹ tôi chau mày, sự dịu dàng trước đó cũng bay sạch: “Tất nhiên mẹ đi đến đó để gỡ rối cho con, con cũng có nói dối đâu. Mặc kệ trong lòng cô ta nghĩ thế nào, dù sao mẹ cũng nói xong rồi, cô ta cũng không bới móc gì. Đợi con cô ta tỉnh lại, hỏi là biết có chuyện gì thôi! Được rồi, được rồi. Con đừng nghĩ nhiều nữa, chuyện này đáng lẽ không nên để con phải nghĩ.”

Mẹ tôi ngừng lại, bỗng dừng thở dài, sau lại nói: “Cũng không biết bố con làm sao nữa. Thôi, đều do người lớn bọn mẹ không tốt.”

Mẹ ôm lấy tôi, vỗ vỗ lưng tôi nói: “Cảnh Cảnh, bố mẹ khiến con phải chịu ấm ức rồi.”

Vốn dĩ tôi vẫn rất ổn.

Bỗng nhiên mẹ nói ra câu đó làm tôi khóc như con ngốc.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Học Kỳ Mới

No.243

Tối đó, tôi nằng nặc đòi mẹ tôi ôm tôi ngủ như hồi nhỏ.

Đúng là rất ngang bướng, bởi vì bây giờ tôi đã cao hơn mẹ bốn cen-ti-met nhưng mẹ tôi vẫn rất chiều tôi, bà bật cười rồi đồng ý.

Hồi nhỏ tôi rất phiền phức và hay ốm, chỉ cần bị ốm là sẽ không ngủ ngoan, hơn thế còn có tật xấu, đó là bắt bố mẹ ôm tôi vào lòng, bông bế, ru ngủ thì tôi mới chịu ngủ. Và cứ ngừng là tỉnh, cứ ngừng lại tỉnh.

Vô số những đêm như thế đều là mẹ tôi ôm tôi ngủ như lúc này.

Song bây giờ tôi đã lớn rồi, mẹ cũng không còn có thể ôm tôi như hồi nhỏ nữa. Tôi cuộn mình nằm trong lòng mẹ một cách tượng trưng, thút tha thút thít, lúc khóc lúc cười.

Mẹ tôi vẫn như ngày xưa, ôm tôi ru qua ru lại, một tay đặt sau lưng tôi nhẹ nhàng vỗ về, dường như tôi vẫn là đứa trẻ ba tuổi, chỉ cần rời mẹ sẽ biến mất.

No.244

Khi tôi học lớp 5, bố mẹ tôi chính thức làm thủ tục li hôn.

Mĩa mai ở chỗ, tôi đã sớm quên mất lí do tại sao. Có lẽ, từ khi tôi biết chuyện, hai chữ “ly hôn” ấy luôn được bố mẹ nhắc đến trong mỗi lần cãi nhau, bực lên hét lên, rất nhiều lần, từ lâu đã mất cảm giác.

Do đó, không biết là vì chuyện công ty ông bà nội tôi phân chia nhà hay là vì chuyện bố tôi đi ấn dấu vân tay gì đó rồi bị đồng nghiệp lừa? Hay là vì chuyện tôi bị chị con nhà bác bắt nạt, hay do người họ hàng nào đó đàng nhà nội tôi nói xấu sau lưng mẹ tôi rằng sự nghiệp ngày càng thăng tiến đi lên là do quan hệ bất chính với ai đó ở ngân hàng?

Không có chuyện nào do hai người trực tiếp gây ra.

Nhưng, cuối cùng ly hôn quả thực là do hai người.

Từ trước đến giờ, bố mẹ chưa từng nói chuyện ly hôn trước mặt tôi, có lẽ sự trốn tránh của họ là vì bộ dáng ngớ ngẩn không cần lời giải thích của tôi. Tôi quá “không cần người khác lo lắng” mà tôi trông cũng rất hiểu chuyện, luôn nghĩ rất thoáng,...

Có lẽ ngay cả bản thân hai người cũng không nói rõ được.

Người lớn thì sao? Từ lâu tôi đã hơn những đứa trẻ khác, hiểu được bố mẹ tôi không phải là người có năng lực siêu nhiên, họ chỉ là hai người lớn không thể hiểu được cuộc đời của mình trong vô số con người trong thành phố này mà thôi.

Thời gian hai người ly thân, tôi vẫn chưa lên lớp 5, mùa hè sống ở nhà ông bà nội và luôn có những người họ hàng miệng lưỡi ác độc dùng thái độ chộc trẻ con mà hỏi tôi: “Cảnh Cảnh, lần này chắc bố mẹ cháu làm thật đó! Nếu li hôn rồi thì con theo bố hay theo mẹ?”

Từ “con thích bố hay thích mẹ” đến “con theo bố hay theo mẹ”.

Tôi không hiểu tại sao những người trong cuộc lại không làm chủ, nhất định để tôi lựa chọn.

Những cuộc đối thoại như vậy đều kết thúc bằng việc tôi mặt đỏ cả lên, sau đó người thật sự giải quyết dứt điểm những người họ hàng rảnh rỗi này

là mẹ tôi.

Có một ngày, lại có một người trong họ hỏi tôi theo bố hay theo mẹ.

Tôi không đáp, cô ta bĩu môi nói: “Cháu đó, cứ tiếp tục ngơ ngơ thế này thì ai cũng không cần cháu nữa đâu. Ông bà nội cháu muốn có cháu đích tôn, cháu còn không cố biểu hiện cho tốt, không thì...”

Đúng lúc này, mẹ tôi vừa bước vào cửa nghe thấy những lời đó.

Tất nhiên, cũng có khả năng là người họ hàng này cố ý làm như vậy.

Tôi trân mắt nhìn mẹ tôi bước vào nhà, kéo bà cô ra rồi cho cô ta một cái tát.

“Mày thử chỗ mồm nói linh tinh trước mặt con gái tao lần nữa xem? Con tao để các người phải dạy à? Nói một câu tao tát một cái! Chuyện nhà tao cần mấy người phải hao tâm tốn sức à? Ông bà nội con tao thích cháu trai hay cháu gái thì liên quan gì đến mấy người? Bản thân mình một quả trứng còn không thể đẻ ra được lại dư sức ngồi đây hóng hớt, ăn chực, đi đái cũng không biết soi gương, tiên sư nhà mày còn rảnh háng đi lo chuyện nhà khác?”

Đoạn này khiến tôi sôi sục, những lời cực kỳ khó nghe tôi chỉ nghe một lần nhưng lại luôn nhớ rất kĩ.

Bố mẹ tôi là người văn hóa. Những người có văn hóa khi bị tức nước vỡ bờ thì không biết sức chiến đấu cao gấp bao nhiêu lần những kẻ lăm mồm hóng hớt.

Từ lâu tôi đã không còn nhớ nổi người họ hàng mà mẹ tôi đánh là ai, dẫu sao sau này cô ta có đến phản lại mấy câu thì cũng bị mẹ tôi đánh tiếp, cuối cùng là ông bà nội tôi ra can mới kết thúc.

Mẹ tôi mang tôi đi, sau đó bố tôi đã làm gì đó mà tôi không biết, miễn là tôi theo bố tôi nên tôi không cần chọn lựa gì cả.

Từ đầu chí cuối tôi không hề nói một câu: Bố mẹ đừng li hôn được không?

Không biết tại sao về chuyện này tôi lại có thể “sớm quen”. Quả vậy, mỗi lần cãi nhau, nguyên nhân thường không trực tiếp xuất phát từ ai, nhưng hai người quá khác nhau, hai người đều không còn cách nào để khoan dung sự khác biệt ấy của nhau, bất kể là chuyện gì cũng có thể khiến hai người thêm xa cách, xa đến nỗi không thể vượt qua.

Tôi làm Toán thường hay sai rất nhiều, tại sao hai người họ lại không thể phạm sai lầm chứ? Tôi đều hiểu.

Tôi nhớ, tôi có nói một câu về chuyện hai người chia tay.

Tôi nói, lúc con học lớp hai, con rất muốn lấy bạn lớp phó thể dục. Sau này lên lớp ba, con thấy bạn lớp phó thể dục trở nên xấu rồi, tính cách cũng vô cùng đáng ghét, con không muốn lấy bạn ấy nữa.

Thế nhưng, nếu năm lớp hai con thật sự lấy bạn ấy rồi thì lúc con lên lớp ba, có phải cũng cần phải ly hôn không?

Không ngờ cả bố mẹ đều bật khóc, cùng nói với tôi một câu: “Cảnh Cảnh, có phải con bị ngốc rồi không? Vốn chuyện không phải như thế.”

Sao lại không phải là như thế, chính là như thế mà.

Trong lòng dù có buồn nữa, tôi cũng có thể hiểu được.

Tuy Dư Hoài nói tôi ngây thơ nhưng có những chuyện, tôi nghĩ tôi hiểu hơn cậu ấy nhiều.

No. 245

Hôm sau Lâm Phàm tỉnh lại. Nghe nói vừa tỉnh lại đã ăn liền tù tì hai chiếc bánh rán, phải đến lúc bác sĩ tới ngăn lại mới dừng.

Đúng là đói quá rồi mà.

Thằng bé nói với tôi và cô Tề nguyên nhân xảy ra chuyện hôm qua, cuối cùng kẻ gây tội lại thành người mua phải cháo giả, là bố tôi.

Hôm đó Lâm Phàm xuất viện. Bố tôi và thằng bé lần lượt gọi điện cho tôi. Lâm Phàm làm nũng, xin lỗi tôi, nói do nó sai, bảo tôi đừng lo lắng nữa, hỏi tôi có thể về nhà sớm chút không, nó muốn chơi trò chơi cùng với tôi.

Tôi không biết ở đây có sự chỉ bảo nào của cô Tề hay không.

Nhưng tôi không muốn nghĩ về một đứa trẻ đáng yêu như Lâm Phàm như thế.

Buổi trưa, cô Tề đích thân xuống dưới tầng nhà mẹ tôi, nói muốn mời tôi ra ngoài ăn chút điểm tâm, đã khiến tôi chịu ảm ức nên muốn xin lỗi.

Mẹ tôi ngạc nhiên: “Kể cả cô ta có lòng cũng không cần làm thế chứ?!”

Mẹ tôi vẫn không biết giữa tôi và cô Tề đã xảy ra chuyện gì.

“Con muốn đi không? Không muốn đi cũng đừng miễn cưỡng. Ngày nào cũng ở cùng nhà còn bồi thường cái gì chứ, làm bộ làm tịch quá!” Mẹ tôi vừa phơ quần áo vừa nói đầu đầu.

Tôi thầm nghĩ rồi nói với mẹ: “Con... con vẫn nên đi thì hơn, sau này mọi người đều thoải mái.”

Chúng tôi đi đến trung tâm thương mại gần đó, gọi món xong thì nhân viên phục vụ cũng quay người rời đi. Tôi và cô Tề ngồi đối diện với nhau. Cả hai cùng chìm vào im lặng.

Khuôn mặt cô Tề vẫn rất bình lặng, chỉ là có thêm vài nét xấu hổ.

“Cảnh Cảnh, cô rất xin lỗi. Lúc đó thật sự cô phát điên, cô gạt con không phải vì trách con hay báo thù. Chỉ là do cô nóng vội đến mức không quan tâm đến bất cứ thứ gì nữa.”

“Con hiểu, nếu người xảy ra chuyện là con, mẹ con cũng sẽ như vậy.” Tôi gật đầu, dừng một lát rồi lại tiếp tục nói: “Con muốn nói sẽ nóng vội như cô, điên cuồng tông xuống dưới nhưng không nhất định sẽ đẩy người khác.”

Cô Tề ngẩng đầu nhìn tôi, cười khổ, cũng không vội giải thích với tôi.

“Cô biết cô nói gì cũng vô dụng. Nhưng bản thân cô đầu óc cũng trống rỗng, không quan tâm đến gì nữa, gặp ai chẵn đẵn trước cũng sẽ gạt ra thôi. Thật sự cô không có ý nhắm vào con. Cảnh Cảnh, dù thế nào cũng là cô không đúng, thiệt thòi cho con rồi.”

Tôi lắc lắc đầu.

“Con vừa nói rồi mà. Con nói mẹ con không nhất định sẽ đẩy người, nhưng nếu mẹ con biết người khác hại con bị bỏng hay thương hay gì đó, quay đầu lại đâm cho người ta một dao cũng được. Những người làm mẹ mà, con thật sự có thể hiểu được, mẹ con còn quan tâm bảo vệ con mình hơn cô đó.”

Vừa nói xong, tôi liền bị chính mình chọc cười.

Khuôn mặt căng cứng của cô Tề cũng dần ra đôi chút, cô ấy cảm kích nhìn tôi, rồi lại cúi đầu xuống, mắt có hơi ướt.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, còn chưa đến mấy giây sau khi nghe tin Lâm Phàm xảy ra chuyện, rốt cuộc cô ấy đã nghĩ gì, chỉ sợ đến chính cả cô ấy cũng không rõ.

Cứ vướng mãi chuyện này cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.

Tôi không biết cô ấy đã phải trải qua những chuyện gì trong quá khứ, cô ấy cũng sẽ không kể với tôi.

Cho dù thế nào, cô ấy cũng là một nửa của bố tôi trong phần đời còn lại, sau khi tôi lớn lên rồi rời khỏi, người ở bên bố tôi chính là cô ấy, chứ không phải tôi. Tôi và cô Tề vốn dĩ không có yêu cầu gì đối với người kia, như vậy cũng tốt, tất cả lại trở về trạng thái ban đầu rồi.

Có một số giới hạn càng ngày càng rõ, thật sự rõ ràng.

Mẹ tôi từ chối đề nghị đưa tôi về nhà của bố tôi. Tuy tôi không hề rằng nói nửa lời, biểu hiện cũng hết sức bình thường, nhưng trực giác của người làm mẹ nói cho mẹ tôi rằng có gì đó không đúng lắm.

“Qua rằm tháng giêng rồi cho Cảnh Cảnh về sau. Tôi nghỉ đến mười lăm, vừa hay có thể ở bên con nó.” Mẹ tôi nói trong điện thoại.

Bởi vậy, nửa tháng còn lại trước khi bắt đầu đi học tôi sống với mẹ.

Ngày tôi về nhà bố tôi, cô Tề làm một mâm cơm, chúng tôi nói chuyện như chưa từng xảy ra chuyện gì, tất cả đều trở về đúng quỹ đạo.

Nội tâm của Cảnh Cảnh có gì đó khác đi rồi, tôi có thể cảm nhận được nhưng lại không biết thay đổi ở điểm nào.

Có lẽ tôi đã tiến gần hơn đến ranh giới trưởng thành rồi!

No.247

Từ nhỏ đến giờ tôi chưa từng mong đi học đến vậy.

Ngày bắt đầu học kỳ mới, tôi dậy từ rất sớm, mang theo bút ghi âm và vở ghi chép của Tân Đông Phương rồi đeo cặp sách lên, vui vẻ bước ra khỏi

nhà.

Gió xuân cuối tháng hai vẫn như một con dao sắc cửa qua mặt, ban ngày ngày càng dài hơn chứng tỏ bước đi không thể ngăn cản của mùa xuân. Tôi rời khỏi khu nhà ở trong ánh mai ban sớm, bước đi trên con đường đến trường.

Cặp sách trên lưng rất nặng nhưng tôi vẫn chạy tung tăng trên con đường không một bóng người, giơ hai tay hứng lấy cơn gió xuân mát lạnh đầu mùa.

Cặp sách đập đập vào hông tôi ngày càng nặng, không biết có phải muốn ngăn tôi mới sớm ra đã lên cơn, hay là muốn thúc giục tôi chạy nhanh hơn chút, nhanh một chút.

Lại có thể nhìn thấy dãy lớp học của Chấn Hoa, tôi thật sự có cảm giác nhớ nhung nó.

Vừa mở cửa đã ngửi thấy mùi vị quen thuộc. Những bạn đang mặc đồng phục ngồi trong lớp đa phần đều đang cắm đầu đọc sách, còn một phần nhỏ thì đùa giỡn vui vẻ. Nhìn thấy tôi vào lớp, Giản Đơn, β và Từ Diên Lượng đều vẫy tay chào một cách khoa trương và chạy về phía tôi. Ngày đầu tiên đi học, trên bệ cửa sổ chất đầy sách bài tập và đồ linh tinh, cũng không khác mấy mấy học kì trước, dường như chưa từng xảy ra cuộc tổng vệ sinh vậy.

Hệt như chúng tôi chưa từng rời xa vậy.

Nhưng mà, nhìn những bạn đang tranh thủ thời gian để học, tôi không còn hỏi những câu ngớ ngẩn: không phải mới vào năm học ư? Rốt cuộc các bạn ấy đang cắm đầu học gì vậy? Như học kì trước nữa.

Trước đây Dư Hoài từng nói, sau khi lên cấp ba sẽ không còn xảy ra những chuyện như kéo dài kỳ học, đổi giáo viên, phát sách mới, mặc áo đồng phục mới, cắt kiểu tóc mới, đón chào học sinh mới chuyển trường...

Ít nhất Chấn Hoa là như thế.

Không có bước chững lại như nhau, cũng không có bước khởi đầu làm lại. Bởi vì người khác không ngừng bước, cho nên bạn cũng không dám thả lỏng, cứ như thế mà chạy tiếp.

Nhưng mà, dù sao mùa xuân đã về rồi. Sức mạnh của mùa xuân rất lớn, nó có thể làm tôi buồn, cũng có khả năng khiến tôi nhảy căng lên vì sung sướng.

Cuối cùng đã quay về sớm mai xua tan đêm tối, đã quay về những chồi non xanh, đã quay về những con đường tuyết tan dần, và không thể ngăn cản bước sự lạc quan trong mỗi con người chúng ta.

Tôi vừa đặt đồ xuống liền có giọng nữ từ đài phát thanh vang lên, nhắc nhở mọi người ra sân trường xếp hàng, chuẩn bị làm lễ chào cờ.

Ngay cả giọng nói lạnh lạnh của bạn nữ không biết tên này cũng nghe thân thiết và quen thuộc đến lạ.

Tôi nhìn qua cửa sổ, sân vận động đầy rẫy ba màu áo đồng phục trắng, xanh da trời và xanh lá cây, hòa quyện vào nhau thành một đại dương, còn những dòng suối nhỏ xuất phát từ khu giảng đường đang hướng về khu tổ chức lễ chào cờ cứ chầm chậm hòa mình vào biển cả.

Tôi biết bản thân mình cũng lập tức phải xuống tầng, trở thành một giọt nước trong đó.

Kì học mới đã bắt đầu như vậy.

Giản Đơn và β ở đằng sau gọi tôi cùng xuống.

Bạn cùng bàn của tôi – Dư Hoài vẫn chưa đến.

Sổ ghi chép của tôi vẫn đưa cho cậu ấy.

Nhưng tôi sắp được gặp cậu ấy rồi.

Tuy cả một mùa đông tôi không thay da đổi thịt chút nào, lúc giảng bài có thể vẫn tiếp tục nghe không hiểu và sau khi tan học có lẽ vẫn phải đối mặt với tầng tầng lớp lớp phiền não và sự nghi ngờ bản thân.

Nhưng dù cho thế nào, tôi rất nhanh có thể tiếp tục ở bên cậu ấy, cùng bên nhau rồi.

Bất chợt có một khoảng khắc như thêm tôi đã yêu Chấn Hoa.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Người Của Ông Đây!

No. 248

Cuối tháng ba xảy ra hai chuyện.

Chuyện thứ nhất là toàn bộ cây dương trong Chấn Hoa đầy sâu róm, trận “trùng tai” (bệnh dịch côn trùng) mỗi năm một lần ở thành phố chúng tôi lại chuẩn bị ập tới.

Chuyện thứ hai là hotboy Thịnh Hoài Nam yêu sớm. Đối tượng là hoa khôi lớp 11, cực kì xinh đẹp, đáng tiếc thành tích học tập không tốt lắm, trước giờ chưa từng coi trọng việc học hành; song sự chênh lệch này lại mang đến màu sắc truyền kì cho đoạn tình cảm này.

“Yêu sớm”, hai chữ này trong khoảnh khắc đã đưa con người ta trở về thời đại “Hoa quý mưa quý” từng thịnh hành trên cả nước. Vì sự quản lí nghiêm khắc đến mức vô lí của mẹ tôi cô con gái có ngoại hình hoàn toàn khiến người khác có thể yên tâm như tôi, tự khắc tôi cũng bị truyền bá tư tưởng cổ hủ của lớp người đi trước.

Trái tim thiếu nữ đang nảy nở và cái đầu khuôn sáo tranh cãi kịch liệt, cho nên truyền kì của người khác cũng trở nên có sức cảm dỗ đặc biệt.

Tin tức này lan nhanh khắp khối 10 và khối 11. Tôi, β và Giản Đơn, ba người chúng tôi dành ra một lúc lâu vây quanh Dư Hoài, mong có thể moi móc được chút tin tức từ miệng cậu ấy.

Nhưng đáp án của Dư Hoài là không biết.

“Tình bạn giữa con trai bọn tôi làm gì tầm thường như thế, lo nhiều chuyện thế để làm gì.” Cậu ấy không quan tâm lắm, nhìn ba người chúng tôi một lượt rồi lấy bóng rổ từ cửa sổ đi ra ngoài.

Cuối cùng β khoát tay nói, cậu xem Dư Hoài mà là một đứa con gái thì tốt biết mấy, hỏi với đáp chắc chắn sẽ đầy đủ chủ ngữ vị ngữ. Đúng là biết phá đám mà.

Dư Hoài mà là con gái mới không tốt ấy, cậu hiểu cái “shit”, tôi ngầm phản đối β. Chỉ là đôi lúc nghĩ đến Thịnh Hoài Nam thân là tấm gương xuất sắc trường Chấn Hoa, tư tưởng lại có thể thoáng như thế, tác phong lại có thể cũng cảm, to gan đến vậy, khiến tôi không thể không thêm mấy phần kì vọng với kẻ nào đó bên cạnh.

Tất nhiên, chỉ là nghĩ mà thôi.

No. 249

Đầu tháng năm, cuộc thi bóng chuyền nữ của khối 10 từng bừng khai mạc.

Dư Hoài thân là lớp phó thể dục, cuộc sống cũng trở nên đặc biệt bận rộn.

Thầy thể dục dựa vào biểu hiện của các bạn nữ trong các tiết học bóng chuyền, chọn ra sáu bạn tham gia đội tuyển chính thức và ba bạn làm tuyển thủ dự bị.

“Dù sao các em chơi “nát” như nhau, lại còn ngốc nữa, tôi chỉ hi vọng các em học được cách truyền bóng và chắn bóng. Biết đệm bóng, phát bóng qua lưới, cao một chút, thịt da dày một chút để không sợ ăn bóng... là đủ rồi.”

Vân vân và mây mây, người ngốc, da dày thì không sợ ăn bóng là ý gì?

Thầy thể dục nói xong tiêu chuẩn chọn lựa liền thở dài, tuyên bố danh sách đội tuyển.

Đội tuyển chính thức vừa hay có tôi, β, Giản Đơn và Tiêu Tiêu.

β vốn dĩ đã rất phản cảm với những chuyện phải phơi nắng dưới ánh mặt trời chói chang nhưng khó chống lại được. Trương Bình trong hội đồng viên nhất thời hứng lên yêu cầu tất cả những bạn nữ được chọn vào đội tuyển đứng nghiêm xếp hàng, sau đó lúc nhìn thấy β liền cười tít mắt: “Không tồi mà.”

Tôi và Giản Đơn nghĩ nát óc cũng không hiểu được câu “không tồi mà” đó có nghĩa gì. Nhưng trong buổi họp phụ huynh cuối kì trước, Trương Bình và phụ huynh β có gặp và nói chuyện riêng, thay đổi triệt để trạng thái sinh tồn của β ở nhà, cho nên kể cả Trương Bình nói là “Sai hoàn toàn”, β cũng cam tâm tình nguyện dốc hết sức lực để chuyên tâm luyện tập.

Văn Tiêu Tiêu cũng thể hiện sự nhiệt tình khác người với chuyện này, trong suốt một tuần bị ăn bóng, bị rơi kính cũng không tiếc hi sinh.

Còn sự nhiệt tình của tôi có lẽ cũng giống với Tiêu Tiêu, xuất phát từ Dư Hoài.

Lúc đội nữ tập luyện thường sẽ phải tìm một nhóm nam tập cùng, xem như là đối thủ, Dư Hoài chính là chủ lực của đội nam đó, cùng từng đôi chúng tôi luyện đỡ bóng, phát bóng.

Chỉ tiếc nếu đối thủ là cậu ấy, cả tôi và Tiêu Tiêu đều không đỡ được bóng.

Phí lời, là cậu, cậu không căng thẳng à?!

Dư Hoài rất dịu dàng với Tiêu Tiêu: “Cứ từ từ!”, “Đừng cố gắng!”, “Nhắm theo quỹ đạo của bóng mà dự đoán điểm rơi.”, “Đừng luôn để tay thành tư

thế đỡ một tay, như thế sẽ làm giảm tốc độ di chuyển.”... dù sao cũng hướng dẫn rất ra trò.

Còn những câu như: “Cậu là lợn hả?”, “Thầy chọn cậu là để cậu làm body shield à?”, “Cậu là truyền nhân của Shohoku à? Sao toàn lấy mặt đỡ bóng thế?!” , “Này, cậu nói thật với tôi đi, cậu là người lớp nào phải đến năm vùng vậy?”... là dành cho tôi.

Tôi tức đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, xin bố tôi mua cho quả bóng chuyền cao cấp loại mềm, trên mặt còn có các sợi nhung, mỗi ngày đều dành ra nửa tiếng đồng hồ tập ném bóng vào tường nhà giảng đường.

Mặt trong cổ tay đầy những chỗ bầm tím cũng dần dần biến mất.

Sức mạnh cản rằng chịu đựng này của tôi giúp tôi tiến bộ nhanh chóng, dần dà, tôi có thể dùng một lực thích hợp kiểm soát được quỹ đạo chuyển động của bóng, thậm chí có thể liên tiếp đệm bóng mấy chục lần.

Sự tiến bộ này khiến con người ta hài lòng và hưng phấn hơn cả chuyện cản rằng học những môn khó nhằn như chỉ số đối số hàm số nhiều.

Tôi cúi đầu nhìn đôi tay bẩn thỉu của mình, như làm quen với thân thể của Cảnh Cảnh một lần nữa.

Cảm giác thật tuyệt.

Nhưng đến lúc đối diện với Dư Hoài, trình độ của tôi lại “nát” đến mức kì lạ.

Tôi không phải là một cô nhóc xinh đẹp nhưng khi đối diện với người mà mình thích vẫn phải để ý đến hình tượng, cho nên không chịu ra sức chạy điên loạn để cứu bóng, bởi vì sợ lúc phát lực mặt mũi trợn tròn, tư thế chuẩn bị cũng chưa xuống hết, cũng bởi cảm thấy tư thế choãi mông cong lưng rất giống con tinh tinh...

Nếu người giúp tôi luyện tập là bạn nam khác, ví dụ như Từ Diên Lượng hoặc ai đó khác, tôi có thể phát huy trình độ xuất sắc hơn cả β và mấy bạn khác. Dư Hoài đứng ở một bên nhìn một lát cũng thấy là lạ, lúc lên lớp sẽ liếc nhìn mái tóc ngắn không ra ngắn, dài không ra dài của tôi rồi hỏi tại sao.

Haiz, chuyện này bảo tôi phải mở miệng sao đây.

Cậu là tên đại ngốc.

No. 250

Đáng tiếc trong cuộc thi bóng chuyền chúng tôi chỉ thắng được trận đầu, lọt vào top 10 thì bị các bạn nữ lớp 2 đánh cho hoa tàn dập liều.

Trình độ cuộc thi bóng chuyền của nữ sinh cấp ba cũng chỉ đến thế, những tuyệt kỹ phối hợp như chuyền bóng chặn bóng thì khỏi phải mơ tưởng, tranh điểm phần lớn là ở phát bóng. Lớp 2 có mấy nữ chiến thần, lực phát bóng phải nói cực mạnh, kính của Văn Tiêu Tiêu khi vừa vào trận đã bị bay tung, may cho khuôn mặt dày của tôi, sau khi dùng mặt đỡ bóng một lần cũng chảy máu mũi không ngừng.

Chúng tôi, rất nhanh, bị thua.

Nhưng điều đáng an ủi nhất đó là lớp 2 sau này đạt giả quán quân, cho nên chúng tôi cũng được vinh hạnh xem như là á quân rồi. Và, tất nhiên đây là chuyện của sau này.

Vừa ra khỏi sân, bịt mũi ngồi xồm trên mặt đất hồi lâu, tôi vẫn không cầm được máu, không dám ngẩng đầu lên. Những người vây quanh tôi đều miệng năm miệng mười quan tâm tôi, tôi nghe được tiếng của Từ Diên Lượng, còn có Hàn Tự và Chu Dao, Văn Tiêu Tiêu vừa rời trận đấu cũng đứng bên cạnh rửa lớp 2 thất đức (co bản là kính bị đánh bay mất rồi, nhân cách cũng đột nhiên thay đổi); còn β và Giản Đơn đang ngoan cường đối

kháng thì không ngần ngại hét lớn: “Cảnh Cảnh, chờ chị em trả thù cho cậu, nơ máu phải trả bằng máu.”

Tôi cảm động, lại càng muốn khóc, máu mũi lại càng chảy dữ dội hơn.

Cũng không biết ai lại kéo cổ áo tôi, dắt tôi chạy về phía khu giảng đường. Tôi bịt chặt mũi, máu từng giọt từng giọt thấm đỏ cả chiếc áo T-shirt, tôi mông lung quay đầu lại nhìn theo người kéo tôi chạy đi.

Là Dư Hoài, quả nhiên là Dư Hoài, kéo tay tôi, tức sôi máu, kéo tôi chạy đi.

Haiz, nói thế nào đây, lúc luyện tập thì ngượng ngùng để giữ gìn hình tượng, trong khoảnh khắc máu chảy ra thế này thì tất cả đều sụp đổ rồi.

“Cậu chờ đấy, tôi không đập chết Lâm Dương không được. Nó bồi dưỡng ra một đồng con gái chuyển giới, múi còn to hơn cả tôi. Dám đập người của ông đây, xem ra cậu ấy chán sống rồi mà!”

Người của ông đây?

Thực ra tôi biết, “người của ông đây” là viết tắt của “người của ông đây cực khổ bồi dưỡng ra.”

Nhưng vẫn không kìm nén được mà vì bốn chữ này đỏ hai con mắt.

Cứ để tôi hiểu lầm một lần đi!

No. 251

Tôi và Dư Hoài, tổng cộng là bốn cánh tay, đều bận rộn vục mặt tôi vào nước. Tiếng bọt nước dần khiến tiếng huyền não của trận đấu bên ngoài cửa kính kia dần trôi vào xa xăm vô tận.

“Được rồi được rồi, không chảy máu nữa rồi!” Cậu ấy lấy một túi “Tâm tương ấn” ra rồi chuyển cho tôi và nói: “Bịt vào đi!”

Tôi xé một tờ giấy, cuộn lại rồi nhét vào lỗ mũi, sau đó dùng chỗ giấy còn lại lau khô mặt.

Chiếc áo T-shirt coi như xong rồi, cũng chẳng còn cách nào khác.

Cậu ấy nhìn tôi trân trân, tự dừng lại cười.

“Sao thế?”

Tôi biết bây giờ tôi trông rất buồn cười, trước ngực là vết máu phản cảm, tóc mái thì ướt nhẹp, tất cả đều hất lên, để lộ cái trán rộng, trên mặt có thể vẫn còn bụi bặm chưa lau sạch, nhất định rất buồn cười.

Dư Hoài lắc đầu, nói: “Tự dừng tôi cảm thấy, nếu như cậu nuôi tóc dài, có lẽ sẽ xinh hơn.”

Tôi ngớ người. Ý gì chứ?

Trong lúc tôi đang ngây người ra để suy nghĩ xem câu đó có nghĩa gì thì chợt nghe thấy tiếng tách bên tai.

“Cậu làm gì đây? Sao lại cầm máy ảnh của tôi?” Tôi với tay giằng lại.

Dư Hoài không né, mặc cho tôi cướp đi.

Những bức ảnh mới nhất ngoài tấm không thể thảm hơn của bệnh nhân đơ vừa bị trọng thương là tôi ra thì còn có liên tù tù hai mươi mấy tấm, đều là tôi.

Tôi, β và Giản Đơn cùng ôm nhau chúc phúc; tôi cắn răng đỡ bóng; tôi mặt nhăn như khi; tôi nhảy căng lên cười lớn sau khi phát bóng ăn điểm...

Tuy chụp không được đẹp bằng tôi.

Nhưng tôi nhìn thấy được, con người tuyệt vời nhất của tôi.

Tôi cầm lấy máy ảnh, có nước rơi từng giọt từng giọt lên mà hình. Tôi cũng không biết nước là nước trên tóc tôi hay là nước mắt.

“Có phải cậu bị bệnh gì không, hay là bị bóng đập ngu người rồi?”

Dư Hoài nhoài người tới định đập vào đầu tôi, tôi nghiêng đầu né, tôi ôm lấy máy ảnh co chân mà chạy.

Ngoảnh lại vẫn có thể nhìn thấy chàng thiếu niên đang kinh ngạc giật mình, đứng trước vòi nước, ánh nắng chiếu lên người cậu, cậu lúc này dịu dàng hơn lúc nào hết.

Tôi không thể để cậu nhìn thấy, Dư Hoài, lúc tôi khóc xấu lắm.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Tương Lại Rất Quan Trọng

No. 252

Tháng năm trôi qua rất bình lặng.

Lại sắp đến tháng sáu rồi.

Ngày 22 tháng 6 năm ngoái là ngày thành phố chúng tôi tổ chức thi lên cấp ba.

Giáo viên Địa lí từng dạy chúng tôi ngày 22 tháng 6, điểm gần mặt trời nhất, là ngày ban ngày dài nhất ở nửa bắc bán cầu. (Hạ chí)

Ánh mặt trời giống như một đường parabol hướng xuống dưới, từng bước từng bước, từng điểm, di chuyển về phía điểm ngày cao nhất.

Mùa hè, xin chào!

Nhớ tầm này năm ngoái tôi vẫn là học sinh sắp tốt nghiệp của trường trung học 13. Thời tiết oi bức, kì thi cấp ba gần đến, tất cả mọi người đều lo lắng không yên, nhưng vẫn phải cắm đầu vào làm đề thi thử.

Mồ hôi rơi đều xuống tờ đề thi, lại dùng bắp tay lau đi, quệt ra một vết nước mờ mờ, mấy giây sau lại khô ngay, trên tờ đề còn lưu lại chút nếp nhăn.

Một năm trôi qua thật nhanh.

“Cậu ấy – người bạn cùng bàn” hát như thế nào nhỉ?

“Bầu trời luôn rất xanh, mỗi ngày đều trôi qua thật chậm.”

Thật ra không phải như thế.

Những ngày tươi đẹp thường trôi qua rất nhanh. Trước hôm thi mấy ngày đều nghỉ, vườn đầu cũng là một đao, rứt đầu cũng là một đao, có thể cho tôi một nhát nhanh chóng không? Nhưng thời gian vẫn cứ trôi chậm chậm. từng phút từng giây một, không đồng tình với gian khổ của chúng ta một chút nào.

Thế nhưng, kì nghỉ hè sau khi thi lại trôi qua nhanh nhất.

Tôi bò ra bàn, để cả khuôn mặt dính vào nắp Coca Dư Hoài vừa mua cho tôi, cố tranh thủ trần trọng chút mát mẻ từ nắp nhôm.

Cầm tôi đề lên tờ đề Toán tháng vừa phát, đỉnh mũi đặt vào đúng chỗ dấu X đỏ.

“Mối quan hệ giữa bỏ ra và kết quả thu về, nếu thật sự dùng công thức toán học tính ra được thì tốt quá!” Tôi than thở.

Nếu được như thế, nhân gian sẽ bớt đi được bao nhiêu nỗi thương tâm đây.

“Chỉ có thể nói, đa số tình huống đều có tương quan trực tiếp nhưng tính ra là điều không thể, biến thiên quá nhiều, đầu tiên là phải – chứng minh tính tương quan cái đã.” Dư Hoài nói xong một chuỗi câu tôi không hiểu này rồi liền ngửa cổ lên uống ừng ực Coca, mần nguyện ngáp ngủ một cái, ngổ ngáo ngồi xuống.

Hai con mắt của tôi cố gắng nhìn vào chỗ đỉnh mũi, cuối cùng nhìn thành lác mắt.

Dãy đồ dài thường thụt $1/(2+1)+1/(3+1)+1/(4+1)+\dots+1/(n+1)$ nhìn sao mà giống con rết thế, cả chân cả tay đang bò lên mũi tôi, bò đầy tờ đề. Lúc thi cuối tháng, tôi suýt chút nữa thì gặm nát đầu bút chì, song vẫn không làm được một câu nào.

Dãy số ơi là dãy số.

Tôi vừa bò từ hàm lượng giác hàm số lên, bây giờ lại ngã vào hố dãy số.

Mỗi khi học sang chương mới, tôi đều phải trải qua một lần “Mẹ nó, đây là cái quái gì vậy?”: mơ hồ - gian nan tìm cách - khó khăn lắm mới học hiểu được thì phát hiện bản thân đãkg theo kịp tiến độ học trên lớp.

Tôi ngồi ngay ngắn lại, phiền não cất tờ đề đi.

Biết không? Hồi nhỏ tôi rất ngưỡng mộ Nobita, bởi vì cậu ấy có cậu bạn Doraemon. Nobita ngốc từ nhỏ đến lớn, chẳng làm được việc gì nên hồn, ăn gì cũng không để sót lại chút gì đó. Chuyện này không có gì phải lo lắng, bởi vì cậu ấy có Doraemon trèo từ ngăn kéo ra, Doraemon sẽ giúp cậu ấy, nếu không giúp được thì cũng không chê bai cậu ấy.

Hồi nhỏ, mỗi lần tan học về nhà, tôi đều kéo ngăn kéo ra kiểm tra một lượt, không biết Doraemon của tôi lúc nào mới tới.

Đó luôn là mơ ước của tôi.

Hiện tại mơ ước này của tôi đã thành hiện thực được một nửa, ý tôi là, tôi biến thành Nobita.

No. 253

Từ sau kì thi cuối kì trước, thành tích của tôi ổn định trong khoảng thứ 35-40 ở lớp, cố gắng thế nào để tiến về phía trước cũng vô dụng, bởi vì những người ở phía trước cũng đang nỗ lực hết mình.

Có lúc đang lên lớp, tôi đột nhiên mất hồn. Mùa hè chúng tôi đổi rèm cửa sổ thành rèm màu trắng, ánh mặt trời xuyên qua rèm trắng chiếu vào lớp học, ai ai cũng được phủ lên một màu sắc mềm mại, dịu dàng như trong phim điện ảnh. Lại đến lượt tổ tôi ngồi bên cửa sổ, tuy sẽ vài lúc bị nắng chiếu vào nhưng đáng quý đó là luôn có gió thổi qua. Rèm cửa sổ hay bay lên theo gió, bay sượt qua mặt tôi, lúc rũ xuống sẽ trùm lên người ngồi cạnh cửa sổ, chắn hết tầm nhìn.

Hệt như một pháo đài nhỏ đoản mệnh cách biệt với thế giới bên ngoài.

Có lúc người bị trùm vào trong là tôi và Dư Hoài. Chúng tôi sẽ nhìn nhau và cười, sau đó cậu ấy sẽ gạt rèm phủ trên người mình ra, tiếp tục cúi đầu viết chữ.

Ánh mặt trời xuyên qua khe hở của rèm cửa sổ chiếu lên người cậu ấy, tôi âm thầm nhớ lại lần gặp đầu tiên, cậu ấy cũng ngồi ở đây như thế này, dưới ống kính của tôi viết “Quãng thời gian tươi đẹp nhất.”

Nhiều lúc bị rèm phủ lấy chỉ có mình tôi, ngay cả Dư Hoài cũng bị tách biệt ở thế giới bên ngoài. Bục giảng, tiếng của giáo viên, tám chữ răn dạy phía góc trên bảng, tiếng đọc sách lạnh lạnh đều ở bên ngoài chiếc rèm, bọn họ đều không phát hiện ra tôi đã biến mất rồi.

Tôi không giống như Dư Hoài, sẽ vội vàng gạt rèm ra, mà sẽ hạn cầm xuống bàn, hưởng thụ một phút mất tích này.

Dường như tôi không cần phải đối diện với tất cả những chuyện làm tôi phiền não. Thời gian thì cứ dịch dần về phía trước, nhưng có thể trong phút chốc bỏ tôi vào quên lãng hay không?

No. 254

Thứ năm tuần trước Trương Bình phát một bảng: “Bảng tự nguyện phân ban tự nhiên và xã hội của học sinh lớp 11 khóa 2003 trường trung học phổ

thông Chấn Hoa.”

Khi cầm được tờ này, Dư Hoài quét mắt một lượt, tiện tay vút lên mặt bàn. Giọng của Trương Bình vang lên từ bục giảng: “Về bảng này, muốn ở lại lớp 5 nếu chúng ta học ban tự nhiên thì không cần điền nữa, học sinh nào muốn học ban xã hội thì sau khi điền đầy đủ, xin chữ kí phụ huynh, trước khi thi cuối kì tập hợp lại rồi cùng nộp cho tôi.”

Tôi vân vê tờ giấy mãi.

Cuối cùng đã đến khoảnh khắc này rồi.

“Về nhà bàn bạc với bố mẹ nhé, lời khuyên của tôi là vậy!” Trương Bình khoanh tay trên bục giảng, nói với những bạn mỗi người đang ôm một nỗi niềm riêng: “Có một số bạn có chí hướng kiên định đã quyết định xong từ lâu, như thế là rất tốt. Còn với những bạn còn do dự chưa quyết được, tôi khuyên là, khi suy nghĩ thì phải tính đến sở thích và năng lực của mình.

“Em không nghe hiểu!” β giơ tay.

Lúc này, cả lớp đều rì rầm nói chuyện riêng, những cảm xúc xao động tràn ngập, chỉ có β vẫn chăm chú nghe Trương Bình lải nhải những lời vô ích đó.

“Năng lực chính là thành tích học tập, tất nhiên phải chọn hướng phát triển mà bản thân có ưu thế rồi! Chuyện này thì tôi không cần nhiều lời nữa, các em về nhà nghiên cứu kĩ kết quả các kì thi lớn nhỏ của các môn, không những phải nghiên cứu hiện trạng mà còn phải nghiên cứu cả năng lực.”

Đối với β, Trương Bình vui vẻ lấy ví dụ, nói liên hồi: “Sở thích có thể phân làm hai tầng. Tầng thứ nhất, là sở thích với hướng học của các môn Lí Hóa Sinh hoặc Sử Địa Chính trị, chính là hướng văn lí mà các môn cấp ba chúng ta phải học; tầng thứ hai là chỉ em muốn học chuyên ngành gì ở đại học. Muốn làm nhà toán học thì đi học ban tự nhiên; muốn học khoa Trung

thì tất nhiên nên đi học ban xã hội. Cân nhắc sớm một chút, sớm xác lập mục tiêu cuộc đời, đây mới là chuyện tốt.”

Tôi cầm tờ giấy, cảm thấy hơi hoang mang nhưng vẫn nghe vào mấy lời của Trương Bình.

Đúng rồi, Cảnh Cảnh, cậu muốn làm gì vậy?

Tôi ngoảnh sang nhìn Dư Hoài đang chăm chú làm bài tập Hóa, buột miệng hỏi: “Dư Hoài, sau này cậu muốn làm gì?”

Dư Hoài ngây người.

Cậu ấy quay sang nhìn tôi, vốn dĩ định cười tôi nhưng nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc của tôi liền thôi ý định trêu chọc tôi.

“Không biết nữa, nhưng,” Cậu ấy trầm giọng: “Tôi muốn học chuyên ngành kỹ thuật ở đại học Thanh Hoa, tốt nghiệp đại học xong thì xin đi học thạc sĩ ở nước ngoài. Còn chuyện sau đó thì tôi chưa nghĩ đến.”

Qua một năm, cậu ấy cũng dần mở lòng với tôi – kẻ từng sống chết cũng không thừa nhận muốn thi Thanh Hoa hồi tổng vệ sinh kỉ niệm thành lập trường, bây giờ đã thành thật nói chuyện với tôi.

Dư Hoài nhìn trân trân vào cây ăn quả bên ngoài cửa sổ không xa, hồi lâu mới thu ánh mắt về, nhoẻn cười nói: “Không cần thiết nghĩ xa thế, dù sao cứ hoạch định như thế đã. Tại sao tự dừng lại hỏi như vậy?”

Tôi lắc đầu, cười ngượng ngập rồi nắm chặt tờ phân ban trong tay.

Cậu ấy nhìn tôi, môi mấp máy nhưng lại không nói lời nào. Cậu ấy từng bảo tôi đừng học ban xã hội nhưng tôi quên mất hỏi cậu ấy tại sao đã vội đồng ý rồi.

Bây giờ muốn hỏi nhưng lại không thể mở miệng được.

Tên thiếu niên từng nói với tôi “Nói thật, đèo học ban xã hội” thực sự đứng ở ngã tư số mệnh tương lai của tôi mà quan tâm tôi, nhưng lại không thể tùy tiện nói những lời khích lệ và níu kéo không có trách nhiệm.

No. 255

Tôi còn nhớ năm thi cấp ba, cô bạn luôn đứng đầu lớp tôi mất hai tháng để do dự “trình độ gấp ghé của mình liệu không đỗ Chấn Hoa thì phải làm sao”, cuối cùng trong tháng cuối trước khi thi, cô bạn ấy quyết định kí vào tờ giấy cộng điểm nhập học của trường trực thuộc Đại học Sư phạm.

Nguyện vọng một là trường Sư phạm, thi trượt cũng sẽ có 20 điểm cộng làm lá chắn.

Sau đó, cậu ấy có thể thư giãn, bỏ đi áp lực thi Chấn Hoa, cuộc sống không còn tính không chắc chắn, cả người cậu ấy phấn chấn lên hẳn.

Lúc thi lên cấp ba, vì tinh thần thoải mái, tự tin, cậu ấy đạt được điểm số mà trước nay thi thử chưa bao giờ đạt được, vượt hơn điểm sàn vào Chấn Hoa tận năm điểm.

Phải biết rằng mục tiêu cố gắng của cậu ấy ngày trước vẫn chỉ là ban dân lập của Chấn Hoa.

Trường cậu ấy đăng kí cũng là một ngôi trường tốt nhưng vẫn không thể so sánh được với Chấn Hoa về chất lượng giảng dạy. Trường Sư phạm thì vui rồi, đã tuyển được Vạn Niên Nhất và dùng cách này để từ biệt lòng tương tư ba năm với Chấn Hoa.

Cậu ấy khóc ở nhà hẳn một tuần, đến cả họp lớp cũng không tham gia.

Vạn Niên Nhất kí hợp đồng với trường Sư phạm là để bảo đảm, là sự lựa chọn an toàn sau khi nghiên cứu đăng kí tự nguyện và chính sách tuyển sinh, phòng bản thân không đỗ Chấn Hoa, đến cả những trường trọng điểm

khác cũng bị vượt mất cơ hội. Hiện tại cậu ấy nhận được kết quả của giải pháp an toàn đó.

Mặc dù đạt được ý nguyện nhưng cuối cùng vẫn khó chấp nhận.

Con người có 99% khả năng, sẽ không do dự, như Dư Hoài, như Thẩm Săn.

Con người có 1% khả năng, cũng không hối tiếc, ví như phần lớn các bạn cấp hai của tôi.

Buồn nhất chính là những người nằm trong khoảng giữa đó, như Vạn Niên Nhất và... như tôi.

Vốn dĩ nên đặt trong tay mình nhưng lại nhường vào tay của vận mệnh, còn có những khuôn mặt thân quen bên ngoài rèm cửa sổ, những khuôn mặt đó vây quanh tôi, khi tôi bị bóng đập chảy máu mũi.

No. 256

Bố mẹ tôi vì chuyện phân ban của tôi mà nói chuyện điện thoại hơn một tiếng đồng hồ.

Quyết định cuối cùng tất nhiên là học ban xã hội, còn phải nghĩ ư?

Tôi thấy rất kì lạ, rõ cuộc một tiếng đó hai người đã nói gì.

Tôi không nói gì cả, chỉ như con chim đà điểu, vùi đầu vào đồng tài liệu ôn thi cuối kì.

Giản Đơn và β đã quyết định sẽ cùng nhau học ban xã hội.

Người muốn học ban xã hội là β, còn Giản Đơn bị ép đi cùng. β học ban tự nhiên thì chỉ có con đường chết mà thôi. β là người thuộc vào nhóm người chỉ có 1 % khả năng, kết quả thi lúc nào cũng luẩn quẩn trong top 10

cuối số, bởi vậy ban xã hội chính là con đường giải thoát của cậu ấy. Bố mẹ cậu ấy bây giờ vẫn chưa có ý định đưa cậu ấy đi Bắc Kinh học, cho nên tính qua thì β chắc chắn còn ít nhất một năm quây ở Chấn Hoa.

“Cuộc đời tất nhiên phải sống sao cho càng ngày càng thoải mái, tớ khó khăn lắm mới đầu thai một lần, không phải là để làm khó bản thân mình.”

Cậu ấy nói, lôi kéo tay trái tay phải, ra sức để cản tôi và Giản Đơn.

“Chị em à, hãy cùng tôi bước vào thế giới mới tràn đầy nhân văn quan hoài đi! Hãy để những tên giặc Pooler và Mendeleev cuốn xéo khỏi cuộc đời của chúng ta!”

Tôi và Giản Đơn toát mồ hôi lạnh.

β càng nói càng hăng: “Hơn nữa, ai bảo bọn mình vì không học nổi ban tự nhiên mới đi học ban xã hội? Chúng ta là thực lòng yêu thích ban xã hội mà.”

“Nhưng các môn tự nhiên của cậu thật sự là rất ẹ mà.” Tôi nói nhẹ.

“Thế thì sao?!” β hất cằm lên: “Bản lĩnh lớn nhất của chị đây chính là biến chuyện ta không làm được thành chuyện ta không muốn làm, sao nào?”

Nhưng mới qua nửa buổi chiều, β đã kêu oang oang, bộ dạng hết sức dữ tợn, xé vụn tờ giấy phân ban.

Nguyên nhân là do chiều nay, β lén lút chạy đến văn phòng bộ môn Địa, Sử và Chính trị lần lượt nói chuyện với ba thầy cô dạy lớp 5 về viễn cảnh học ban xã hội của cậu ấy.

Trong thời gian tự nguyện đăng kí phân ban, khoảng không trước văn phòng bộ môn xã hội rất náo nhiệt, ba môn học bị khối 10 bỏ rơi, hắt hủi

bây giờ suýt nữa thì bây giờ biến thành khu hội chân tâm lí, bởi vì đa số những bạn nữ và một phần nhỏ con trai vì vô số nguyên nhân mà do dự, đều chạy đến để tìm kiếm sự an ủi và lòng tự tin.

Các thầy cô giáo ban xã hội đều hết sức kiên nhẫn, thường kể về truyền kì huy hoàng khi học và tốt nghiệp từ lớp ban xã hội, những học sinh hiện tại đang công tác và làm việc ở vô số các ngành nghề chức vụ trong xã hội, khiến các học sinh vốn dĩ nghĩ rằng mình có vấn đề nên mới không học nổi ban tự nhiên phút chốc hồi sinh.

Nhưng β lại cãi nhau với giáo viên Địa lí.

Giáo viên dạy Địa lớp 5 chúng tôi còn rất trẻ, từng bị Dư Hoài thể hiện tài hoa trên phương diện Địa lí của mình mà giảng dạy môn Địa không khác giảng sách trời, lòng tự tôn rất cao. Khi β để lộ ra ý vì thành tích học môn tự nhiên quá tệ nên chỉ còn cách học môn xã hội, không hiểu sao cô Địa lí như bị giảm phải đuôi.

“Em như thế này thì đừng học ban xã hội nữa. Môn xã hội không bảo đảm thành tích của em có thể đi lên đâu, môn xã hội không đơn giản chút nào, muốn đi đường tắt thì em cứ tìm đường nào mát mẻ thoải mái mà đi. Dù sao sau này vẫn là cô dạy em, cô sẽ không để em dễ dàng đâu.”

β đập cửa đi ra khỏi phòng bộ môn, lập tức quyết định, chị đây thèm mà học ban xã hội.

Thái độ sơ suất với những quyết định tọng đại trong cuộc đời mình của β khiến tôi và Giản Đơn chấn động. β khua tay múa chân: “Cậu nghĩ cuộc đời thật sự do cậu chọn lựa à? Tất cả những quyết định đều là phút nông nổi nhất thời, cậu không nhìn thấy hướng đi của vận mệnh đâu, chọn cái gì cũng có lí, chỉ cần cậu biết nói, người biết nói sống thế nào cũng có lí.”

Dẫu sao cậu ấy không biết ăn nói lắm.

β đứng ở dưới lớp kêu gào, học thuộc tất cả những lời cô Địa lí sỉ nhục cậu ấy, sau đó xé vụn tờ giấy đăng kí tự nguyện phân ban, ưỡn ngực ra, ngẩng đầu lên, giơ tờ giấy lên trời rồi xé toạc đi.

Wow, còn đẹp hơn tuyết rơi nữa! Đứng giữa màn tuyết giấy là β đang phần nộ ngàn ngút, tư thế đó, ôi, dữ tợn kinh người.

“Chị đây mà còn ý định học ban xã hội, tên của chị đây sẽ viết ngược!” β hùng hồn giơ tay lên trời thề.

Sau đó cả lớp vỗ tay, hú hét ầm trời.

Lớp phó văn thể đứng dậy, chỉ vào β và nói: “Không hồ là người của lớp 5 ta! Có chí khí!... Nhưng, β, cậu vẫn nên đi quét lớp đi!”

No. 257

Trước khi vào học tiết tự học, tôi lén lút chuẩn bị, chạy đến khu khối 11.

“Chị ơi...” Tôi chặn một chị đang định ra ngoài: “Có thể gọi chị Lạc Chỉ giúp em không ạ?”

Chị này rất xinh, tuy chỉ cách một tuổi nhưng nhìn trưởng thành hơn Lăng Tường Tây rất nhiều. Chị ấy không mặc đồng phục, chiếc áo đan len là hậu trường tuyệt đẹp, tôn lên mái tóc xoắn dài, rủ xuống tận eo. Lúc bị tôi gọi giật lại, chị ấy đang định đi ra ngoài, vừa ngoảnh lại, mái tóc như thác nước đen nhánh tung bay, tôi lùi về phía sau, nhanh chóng né đi.

“Ừm, chào em.” Chị ấy cười, chớp chớp mắt nhìn tôi.

Tôi như bị điện giật đến ngớ người, chợt hiểu được ý của bốn từ “Minh mâu thiện mễ.”

Chị ấy ngó vào trong lớp, gọi tên Lạc Chỉ rồi chạy đi. Ngoài hành lang còn có mấy chị khối 11 của lớp khác, tụ tập hai ba người một nhóm, có rất

nhều người quen biết với chị ấy, nhìn chị ấy chạy ra khỏi lớp, tất cả đều đồng thanh rộ lên: “Diệp Triển Nhan lại đi tìm người con trai của mình rồi.”

Chị tên Diệp Triển Nhan xinh đẹp ngoảnh lại mắng yêu mấy câu, không hề dừng bước lại, hướng về phía cửa sổ sáng choang phía cuối hành lang mà chạy, mái tóc dài vô tận tung bay theo từng nhịp chân của chị ấy, khiến tôi nhìn mà cũng nghiêng ngả nghiêng theo.

Khoan đã, Diệp Triển Nhan?

Chẳng phải là tên bạn gái trong truyền thuyết của hotboy Thịnh Hoài Nam à? Thật kì lạ!

Đi theo dòng suy nghĩ này, tim của tôi cũng đập bình bịch theo.

Quả nhiên, những người xinh đẹp sẽ ở bên nhau.

Tôi nhìn lên đèn ống trên trần nhà trắng cảm thán. Nhưng không sao, Dư Hoài cũng không đến mức quá đẹp trai.

“Nhóc tìm chị có việc gì hả?” Lúc này, chị Lạc Chi đã xuất hiện ở cửa lớp.

“Dạ? À, em chào chị.”

Tôi cúi người chào, lúc đứng thẳng người dậy cảm nhận được ánh mắt kì lạ của mấy chị lớp 11, tự dưng cảm thấy rất ngượng.

“Thích hành đại lễ với chị à?” Chị ấy bật cười.

Tất nhiên rồi, tôi nghĩ thầm, xin tư vấn tâm lí sao có thể không trả tiền chứ!

No. 258

“Em là người thứ hai chạy đến hỏi chị nên học ban xã hội hay không đấy!” Chị Lạc Chỉ nói.

Tôi và chị ấy ngồi sánh vai trên bệ cửa sổ tầng ba khu hành chính, tựa lưng vào kính. Ánh dương chiếu vào thật ấm áp nhưng không hề thân quen chút nào.

Cả người chị ấy lọt vào vầng dương rạng ngời, cười hết sức thân thiện.

“Người kia là ai ạ?” Tôi tò mò.

“Là Lăng Tường Tây. Là một cô bé rất xinh.”

“Bạn ấy là hoa khôi của khối em đó.” Tôi giới thiệu.

Từ lâu đã nghe Dư Hoài nói về dự định học ban xã hội của Lăng Tường Tây, tuy tin này không chấn động bằng chuyện anh Thịnh Hoài Nam bắt đầu yêu đương nhưng cũng lan truyền rất rộng.

Rất nhiều cô gái đều nói khi học thuộc Địa lí dưới ánh hào quang thực sự rất khó sống, xem ra người đẹp của chúng ta cũng không sống nổi ở môi trường cạnh tranh kịch liệt như lớp 1 rồi.

Ai không mừng khi người đẹp gặp khó khăn chứ?

Cuộc đời của Lăng Tường Tây e là tôi không dám tưởng tượng. Mọi người đều sinh tồn trong đại dương Chấn Hoa, chỉ có cậu ấy vì xinh đẹp mà trở thành cá cảnh, nhất cử nhất động đều bị đánh giá, bất hạnh nhưng lại rất khó nhận được sự đồng cảm.

“Thật á?” Lạc Chỉ nghe xong lời giới thiệu của tôi, có chút trần tư: “Thảo nào áp lực lớn như vậy.”

Chị Lạc Chỉ là học sinh giỏi của khối 11 ban xã hội, luôn ngồi vững ở vị trí đầu tiên nên rất nhiều thầy cô đều nói với tôi có thể đi hỏi ý kiến chị ấy.

Song cuối cùng có gan đi tìm một người không quen biết nói chuyện thoải mái, chỉ có người bị nhiều người ghét là Lăng Tường Tây mà thôi.

Sự tự tin và vẻ ngoài xinh đẹp sinh ra đã đi liền với nhau. Không phục không được.

Tôi vẫn không kiềm chế được, tiếp tục hỏi linh tinh: “Chị này, bạn đóm có thể nói cho em biết Lăng Tường Tây làm sao không?”

“Cũng do dự như em không biết nên học ban xã hội hay không thôi.” Chị ấy tránh to làm nhỏ: “Cũng không phải bị chọc tức bởi những câu kinh điển như chỉ có những đứa con gái không có não mới đi học môn xã hội, xã hội dễ hơn tự nhiên, hay học sinh xuất sắc ở lớp 1 mà cũng phải chạy đi học ban xã hội hay sao? Năm đó chị cũng là học sinh giỏi ở lớp ban tự nhiên chuyển sang học ban xã hội, cho nên em ấy đến hỏi chị kinh nghiệm, muốn chị cho bạn ấy chút tự tin để đi đối diện với đả kích của những lời đồn.”

“Thế tại sao năm đó chị lại học ban xã hội?”

Lạc Chỉ không ngờ tôi nhảy từ chuyện Lăng Tường Tây sang chuyện của chị ấy, mắt hơi sáng lên.

“Vì xã hội dễ hơn mà! Ai lại không muốn mình có thể sống thoải mái một chút chứ!” Chị ấy nhoẻn cười.

Nói dối.

Trực giác của tôi nói vậy, nhưng lại không rõ tại là tại sao.

Tôi cũng chỉ có thể hỏi trực tiếp: “Ban này chị nói những lời kinh điển của những người xem thường người khác, những lời đó ban đầu không ảnh hưởng chút nào đến chị ạ?”

Bao nhiêu người chịu công kích của lời nói rảnh nợ của người khác rồi hờn dỗi cả thế giới đều nói những lời này, không có ai lại khiến người khác tin và phục như chị ấy.

“Nhưng,” Chị ấy lấy lại quyền chủ động về tay mình: “em cũng gặp phải phiền não như hoa khô? Không phải sao?”

Lạc Chỉ cười nham hiểm.

Đúng thế còn gì, luận về thành tích, luận về tướng mạo, tôi đều không xứng bị công kích, đành lắc đầu phủ nhận.

“Thế thì em đang khó xử cái gì chứ? Nếu em thấy môn tự nhiên khó quá thì hãy học môn xã hội đi, làm hậu bối của chị.” Chị ấy vươn tay vỗ vỗ lưng tôi.

Không hiểu vì sao, rõ ràng tôi đã nén chặt cảm xúc rồi nhưng trong khoảnh khắc chị ấy vỗ vai tôi rồi cười hì hì như một người chị, phanh lại cứ thế mà thả trôi.

“Tương lai rất quan trọng.”

Tôi đột nhiên ghen ứ.

“Nhưng em không nỡ rời xa một người.”

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Chu Du

No. 259

Lạc Chỉ lặng thinh nghe tôi điên cuồng kể chuyện.

Tôi cũng không biết mình có gì để nói nữa. Tôi có một người bạn cùng bàn, tôi thích cậu ấy, tôi muốn bên cạnh cậu ấy. Nhưng, tôi biết mình nên đăng kí học ban xã hội.

Tôi kể với chị tôi tên là ảnh Cảnh, cậu ấy tên là Dư Hoài. Tôi kể cho chị rất nhiều ưu điểm của Dư Hoài, cậu ấy ưu tú như thế nào, cậu ấy không kiêu ngạo ra sao; tôi kể cho chị về cuốn vở ô li, về chuyện chúng tôi cùng diễn “Công chúa Bạch Tuyết”, kể chuyện cậu ấy và Trần Tuyết Quân, kể chuyện cậu ấy bảo tôi đừng học ban xã hội, kể cậu ấy cầm máu mũi cho tôi...

Rất nhiều những chuyện vặt vãnh như thế.

Lạc Chỉ vừa nghe vừa mỉm cười, không hề cảm thấy phiền phức hay gì đó tương tự.

“Em thích cậu ấy nhưng cậu ấy không biết. Em cũng không biết cậu ấy có thích em hay không, cho nên em ở lại, tương lai và cậu ấy đều chưa chắc sẽ báo đáp em. Em cũng biết những chuyện mà không có đáp lại thì chẳng có ý nghĩa, không nên làm, nhưng em lại không nỡ, chỉ biết được đến đâu hay đến đó, đúng không?”

Tôi gật gật đầu: “So sánh thì thấy em đúng là toàn nói lời thừa thãi.”

“Không phải!” Lạc Chỉ lắc đầu: “Những lời em nói không hề thừa thãi.”

Mặt trời dần dần khuất sau tầng lầu, nhưng đến lúc trời thật sự tối vẫn có một đoạn thời gian rất dài.

“Chị không giúp nổi em, chị thật sự không biết.” Chị ấy nói.

Tôi ngỡ chị ấy sẽ nói, đời người rất dài, cảm giác thích sẽ thay đổi, không đáng để hi sinh tương lai, em sẽ phải hối hận. Hoặc chị ấy sẽ nói, học ban xã hội rồi vẫn có thể tiếp tục thích cậu ấy, việc học là hàng đầu, em phải biết trước sau. Thậm chí, chị ấy sẽ nói, học ban tự nhiên cũng chưa chắc là không tốt, chỉ cần em cố gắng, cố theo bước chân của cậu ấy, rất có thể sẽ xảy ra kì tích.”

Thế nhưng, chị ấy lại nói: Chị không biết!

“Bản thân chị còn không rõ cuộc đời mình thì có thể dạy em gì đây.” Chị ấy ngoảnh lại nhìn mặt trời đang lặn, vừa có sắc thái trang nghiêm lại vừa có chút bi thương.

“Chị này, chị có thích ai không?”

Chị ấy không nói có, cũng chẳng nói không: “Cảnh Cảnh, thực ra chị rất ngưỡng mộ em.”

Lại có người nói ngưỡng mộ tôi.

“Chị thật sự rất ngưỡng mộ, thích một người không kiềm chế được mà muốn cứ muốn tiến tới gần hơn đến cậu ấy, nói chuyện với cậu ấy, muốn hiểu tất cả về cậu ấy. Em có cơ hội đó, có thể lấy thân phận bạn cùng bàn để yêu cậu ấy, thường xuyên trêu đùa nhau, che bai nhau, quan tâm nhau. Dẫu chỉ là bề ngoài nhưng cũng tốt hơn nhiều không gặp nổi, không chạm đến nổi, giả vờ không quen biết...”

“Chị...”

“Em ngỡ tỏ ra không hề quan tâm biết không sao, bởi vì còn cần thời gian chuẩn bị, rồi có một ngày em sẽ để cậu ấy làm quen với con người tuyệt vời nhất của em. Nhưng có lúc tình cảm với chuyện tốt hay không chẳng liên quan gì với nhau cả, chỉ chậm một giây, cho dù em có tốt đến đâu thì cái tốt của cậu ấy đã dành cho người khác mất rồi.”

Chị ấy quay lại nhìn tôi cười.

“Cho nên chị thật sự không giúp em được, không phải do ghen tị với em. Chị ấy thật sự không biết. Chị không biết cái nào quan trọng hơn.”

Chuông tan học reo lên.

Tôi rất xin lỗi vì đã làm lỡ dở hai tiết tự học của chị ấy, Lạc Chỉ lắc đầu, vỗ đầu tôi.

Chị ấy ngồi trên bệ cửa sổ nhìn tôi bóng tôi xa dần xa dần, tôi ngoảnh lại thì nhìn thấy chị đang cười với tôi, giống như hôm lễ kỉ niệm thành lập trường.

Bất chợt nhớ ra, lúc mới nhập học lớp 10, tôi nhìn dòng người qua lại nườm nượp mà bấm máy, trong đó có một tấm là của Lạc Chỉ, chị ấy thất thần nhìn về một hướng nào đó người tôi không biết là đang nhìn ai.

Nhưng mà tôi biết, chị ấy sẽ không kể câu chuyện của chị, cho tôi.

No. 260

Rất nhiều người hỏi tôi có học ban xã hội hay không, tôi đều trả lời là vẫn chưa quyết định.

Còn Dư Hoài, không hề hỏi tôi lấy một lần.

Nhưng sau này cũng không cần hỏi nữa, Trương Bình đến thu tờ đăng kí nguyện vọng học ban xã hội, lớp tôi tổng cộng có bảy người đứng dậy nộp, trong đó có Giản Đơn, Tiêu Tiêu và tôi.

β lúc ấy cũng nỗ lực.

“Chẳng có nghĩa khí gì cả! Tổ cũng phải học ban xã hội!”

“Không phải cậu nói ai học ban xã hội là cháu cậu à?” Giản Đơn vui vẻ liếc xéo cậu ấy một cái.

β lập tức giơ tay lên chỉ thẳng vào Giản Đơn: “Cháu gái!”

Lúc gặp ở trên bục giảng, Tiêu Tiêu nhìn tôi, có tiếc nuối, có chúc mừng, dường như tìm được một người bạn đồng hành.

Lúc tôi trở về chỗ, Dư Hoài đều nhìn tôi. Ánh mắt tôi không kịp tránh đi, chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn cậu ấy.

Sau đó cậu ấy nghiêng đầu sang chỗ khác.

Tháng sáu trôi qua vội vã như vậy đó.

No. 261

Trưa hôm kết thúc môn cuối cùng của kì thi cuối kì, β và Giản Đơn đột nhiên xông vào khu thi lớp 1 tìm tôi.

“Bọn mình ra ngoài chơi đi!” β hưng phấn đề nghị: “Kính chúc hai cháu phản bội lớp s5 đi học ban xã hội.”

Tôi vừa dọn đồ vù đồng ý.

Giản Đơn bỗng đỏ mặt, nói lí nhí: “Còn có cả Hàn Tự.”

β bổ sung: “Nhưng tên này lại gọi thêm cả Từ Diên Lượng cùng đi, đúng là chẳng ra đâu vào đâu!”

Hai người đó đi tới, mỗi người một bên lôi tôi, đừng lễ mễ nữa, đi thôi, cùng ăn bữa cơm, sau đó đi hát hoặc xem phim gì đó: “Có thể xem “Thập diện mai phục” hoặc “Thiên cơ biến”, tớ nghe nói “Thập diện mai phục” không hay, Trang Tử Kháp không hiểu sao sống dai kinh, mãi mà không chết đó...”

Tôi bất chợt quay người lại, nói: “Mọi người chờ chút, tớ đi gọi một người nữa.”

Tôi chạy nhanh vào trường, suýt nữa đâm phải một người đang đi từ trong lớp ra.

Là Dư Hoài. Cậu ấy nhìn Giản Đơn và β, nói: “Các cậu định ra ngoài chơi à? Sao không gọi thêm tớ nữa hả?”

No. 262

Lúc xếp hàng mua ở KFC, β bị một người đàn ông mang theo con chen vào hàng, cãi mấy câu xong liền kéo mấy người không rõ tình hình bọn tôi đi ra khỏi cửa hàng.

“Sao thế? Sao cậu lại mắng người ta ngu?” Từ Diên Lượng khó hiểu.

“Không mắng thì phải làm sao?” β tức điên: “Tớ đánh đâu có lại người ta.”

Vậy là chúng tôi lại bắt đầu quay trở về con phố huyện náo tạp nập. Giản Đơn nhìn thấy giọt mồ hôi trên trán Hàn Tự thì thấy xót lắm, khuyên chúng tôi đừng kén cá chọn canh nữa, vào bữa một quán nào đấy ăn cho xong, dù sao cũng không đói lắm.

β không bằng lòng: “Cậu nghĩ tớ kén cá chọn canh à? Tớ lòi mấy cậu ra đây tất nhiên phải chịu trách nhiệm, đây là mẩu tính! Nếu chỉ có mình tớ thì tớ ăn luôn bánh Oreo trong cặp cho rồi.”

“Ăn Oreo xong đi ị, thật sự sẽ là màu đen hả?” Từ Diên Lượng hỏi.

“Câm mồm!”

“Cậu bị bệnh à?”

Mọi người đề mắng cậu ấy ngay trước bữa ăn lại nói những lời tởm lợm như thế.

Chỉ có β vẫn bình thản gật đầu: “Chẳng lẽ không phải thế à! Cậu về nhà thử mà xem, ăn năm cái bánh bòn có thể ị ra Olymoic đấy!”

Suốt quãng đường Dư Hoài đều đứng bên cạnh tôi nhưng lại không nói chuyện với tôi.

Đúng là mọi người không đói lắm, cho nên mới ăn tạm chút đồ cạnh rạp chiếu phim cho kịp bộ phim “Thập diện mai phục: chiếu lúc ba giờ chiều.”

Trong phòng chiếu không ngờ lại chỉ có sáu người chúng tôi.

“Bao cả rạp hơi hơi!” β nhảy lên bục, bắt chiếc các nhà lãnh đạo quốc gia chỉ lên khoảng không của phòng chiếu cg ha ha: “Nào nào nào, đừng khách sao, cứ ngồi đi.”

Vậy là Giản Đơn liềm tìm một hàng để ngồi cùng Hàn Tự. Từ Diên Lượng còn tưởng tất cả mọi người sẽ ngồi cùng nhau nên cũng chạy xúm vào liền bị ánh mắt đặng đặng sát khí của Giản Đơn xua đuổi ra xa – “Tránh xa bọn tớ raaaa!”

Không biết từ khi nào Giản Đơn lại trở thành một cô gái biết dùng ánh mắt nói chuyện...

Tôi ngoảnh sang nhìn Dư Hoài vẫn đang đứng ở hàng ghế cuối cùng, hỏi: “Cậu ngồi ở đâu?”

“Đừng lo việc của tôi, tôi ngồi đâu chả được.”

Cậu bị bệnh gì à, giận cá chém thớt đấy à! Tôi liếc xéo cậu ấy một cái, mặc kệ cậu. Thế là tôi cứ chọn bừa một chỗ rồi ngồi xuống.

Sau đó, cậu ấy liền ngồi xuống ghế bên tay phải của tôi.

Giống như trên lớp vậy. Sau này có lẽ sẽ không thể như thế này được nữa.

No. 263

Tôi vẫn chưa kịp hiểu được cảm xúc trong lòng mình lúc này là vui sướng hay bi ai thì Từ Diên Lượng và β liền ngồi bên phía tay trái của tôi. Tôi trợn mắt lên nhìn β, cậu ấy tiến sát về phía tai tôi nói nhỏ: “Cậu phải tha thứ cho tớ, nếu tớ tác hợp cho hai người thành đôi thì tớ và Từ Diên Lượng sẽ bị ép thành một đôi còn gì, cậu nỡ lòng nào hả?”

Chẳng mấy chốc phim bắt đầu chiếu. Tôi vô cùng hối hận khi phát hiện ngồi cùng hai người họ xem phim đúng là một sai lầm.

“Kim Thành Võ đúng là diễn rất hay.” B vừa ăn bắp rang bơ vừa thốt lên.

“Được rồi đó, đều là chạy theo trào lưu mà thôi.” Từ Diên Lượng chỉ vào màn chiếu: “Cậu nhìn kĩ mà xem, cậu ấy có nhiều góc còn xấu hơn cả mình đó.”

“Từ Diên Lượng, cậu ca ngợi phần nào trên cơ thể mình cũng được, nhưng cũng không nhất thiết phải hạ người ta xuống cùng đẳng cấp với mình chứ?!”

Một lúc sau, Từ Diên Lượng lại nói: “Tớ nghe nói Trương Nghệ Mưu và Trang Tử Kháp từng yêu nhau, bởi vì bề ngoài của Trang Tử Kháp rất giống Cung Lợi.”

“Thật hả?” Giọng của β không chú tâm lắm.

“Ai mà biết được, người trong cuộc tất nhiên không thừa nhận, hoặc là giải thích rất kính trọng tiền bối, là bạn cực kì tốt. Haiz! À, cậu có tin có tình bạn đơn thuần giữa trai và gái không?”

“Người khác thì nói không chuẩn được, nhưng cậu với ai cũng đều rất đơn thuần.”

“Cậu dựa vào cái gì mà nói như thế?”

β cười lớn: “Dựa vào bề ngoài của cậu.”

Nghe hai diễn viên tấu hài nói qua nói lại, bị cảnh thương mĩ lệ khi cô gái mù Trang Tử Kháp đóng chết ở trong rừng lá vàng cũng khiến tôi cười.

Sau này, tôi không còn nhớ rõ nội dung của bộ phim này nữa, Trang Tử Kháp chết mấy lần và tại sao mãi không chết được? Còn nữ chính thích Lưu Đức Hoa hay Kim Thành Võ? Tôi không thể nhớ được bất cứ chi tiết nào.

Tôi chỉ nhớ, giữa phim tôi nghiêng đầu rất nhiều lần, dùng ánh sáng yếu ớt còn sót lại để nhìn Dư Hoài, không dám động đậy quá nhiều, vì sợ cậu ấy nhìn thấy.

Khung cảnh tối om của rạp chiếu phim chính là sự bảo vệ tự nhiên, đối lập hẳn với màn hình lớn sáng choang, ánh mắt của tôi chỉ là sự tồn tại quá đổi mịt mùng.

Nhưng cũng rất tờ mờ. Cậu ấy biết là tôi đang nhìn cậu ấy không? Cậu ấy có biết tại sao tôi lại đang nhìn cậu ấy không?

Dư Hoài, cậu có biết không vậy?

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Chúng Mình Mãi Là Bạn Cùng Bàn Nhé!

No. 264

Em xong phim, ai ai cũng rất đói, vừa rời rạp đã gọi ngay hai chiếc taxi đi đến quán thịt nướng Brazil nổi tiếng nhất trong thành phố, rồi bao một phòng nhỏ.

Đây là lần đầu tiên tôi ăn buffet thịt nướng, cứ cách một khoảng thời gian lại có người bưng một xiên thịt lớn mang vào, sau đó gỡ ra để vào đĩa mỗi người một chút thịt, vừa mới lạ vừa thú vị.

“Cảnh Cảnh, với kinh nghiệm ăn canh cay tê của bọn mình, tớ biết chắc chắn cậu sẽ là nữ chiến sĩ. Cậu nhất định phải giữ sức để ăn đến vòng hai, tôn lên cuối cùng, đừng dùng sai chiến thuật đó.” β lớn tiếng dặn dò.

“Biến!” Tôi liếc xéo Dư Hoài đang cười mình: “Rõ ràng tớ ăn rất ít.”

Từ Diên Lượng đột nhiên đề nghị mọi người gọi một tá bia, mọi người ngơ ngác nhìn nhau, đều cảm thấy đề nghị này thật qua to gan, nhưng cũng nôn nóng muốn thử.

“Từ Diên Lượng, cậu nên giảm cân đi, cứ uống bia thì bụng sẽ ngày càng to đó.” Giản Đơn hơi nhát, thử khuyên một câu.

“Tại sao tớ phải giảm cân?” Từ Diên Lượng vỗ bụng: “Tớ ăn béo không dễ dàng gì, phải tốn nhiều tiền của nhà tớ đó, tớ dựa vào đâu để giảm cân?”

“Cuối cùng hôm nay Từ Diên Lượng cũng nói tiếng người rồi.” β phần chấn, hô hào: “Không uống nhiều, chủ yếu cho có không khí, uống xong thì

nhai kẹo cao su sẽ không có mùi sữa.”

“Nhai kẹo cao su để át mùi thuốc lá.” Bạn thần kiến thức thường nhật Hàn Thư cuối cùng không chịu được nữa, lên tiếng phủ đầu.

“Tớ đồng ý!” Dư Hoài bất chợt cất lời, dọa tôi một cái: “Kính chúc Cảnh Cảnh phản quốc!”

“Dư Hoài, cậu hơi thiên vị đó nha, còn có tớ nữa!” Giản Đơn đập bàn, phản nộ: “Được thôi! Phục vụ, mang rượu ra đây!”

No. 265

Là ai nói chỉ uống một chút?

Vậy bây giờ ba tên ngốc đang ôm nhau hát, nhìn trông như “Anh em tốt” kia là ai?

Khả năng uống rượu của Giản Đơn kém nhất, β giỏi hơn Giản Đơn chút, còn TỬ Diên Lượng lại kém hơn cả Giản Đơn, vô cùng mất mặt.

Còn tôi lại là nữ trung hào kiệt, song rất chăm chạy vào nhà vệ sinh. Chắc hẳn là tác dụng của gen trội từ bố mẹ tôi đây mà.

Kể cả tửu lượng cao nhưng vẫn hơi chóng mặt, chỉ là lí trí vẫn cố duy trì tác dụng mà thôi. Tôi cầm máy ảnh chụp cho ba tên ngốc đó rất nhiều bức ảnh, lại còn chụp cho tên mặt trắng Hàn Tự mấy tấm nhắm mắt dựa vào tường – cậu ta càng uống càng trắng.

Đối lập với cậu ta là Dư Hoài.

Dư Hoài vốn dĩ da màu lúa mì, uống rượu vào lại thành Quan Công.

Tôi nhìn β và Giản Đơn đang ôm đầu khóc đau khổ, phút chốc hiểu được mấy cô chú nhìn thấy từ hồi nhỏ. Trong phòng karaoke, sau khi uống rượu

hát hò xong, đa phần các cô chú đó đều nắm tay nhau tâm sự nỗi lòng, chuyện cũ mớ từ thời tám hoánh nào cũng lôi ra lải nhải, mỗi người lớn không uống nhiều đối mặt với cảnh tượng này đều hết sức đau khổ.

Bọn trẻ con thì hiểu gì, bất kể người lớn trong nhà uống say thành bộ dạng gì, chúng cũng chỉ quan tâm đến trò chơi của mình mà không hề phát hiện ra rất nhiều bí mật và câu chuyện đều trút ra bên cạnh mình.

Tôi đặt máy ảnh xuống, lặng lẽ nhìn Dư Hoài đang chìm trong suy tư ở bên cạnh, đột nhiên có chút kích động, muốn chạy qua hỏi cậu ấy rồi hỏi, Dư Hoài, cậu có thích tớ không?

Cậu thích Cảnh Cảnh không?

Không phải là kiểu thích không đơn thuần.

Cậu có chịu nói cho tớ không? Vì tớ thích cậu mà, rất thích rất thích, thích cậu hơn cả thích tớ.

Nhưng tôi chỉ chạy qua chỗ Giản Đơn, β rồi cùng khóc với chúng nó.

Theo yêu cầu của Dư Hoài, nhân viên phục vụ cầm máy ảnh rồi chụp cho lũ học sinh cấp ba bọn tôi đang chẳng ra đâu vào đâu một tấm ảnh chung.

Đột nhiên β hét lớn: “Thành tích chết hết đi, chị đây vì bọn mày mới đi học đó.”

Giản Đơn khóc hu hu hu: “Dầu có còn học chung một lớp nữa hay không, bọn mình vẫn luôn là bạn của nhau.”

Tôi không nói câu nào, tôi ghét cảnh chia ly. Đến cảnh chia ly của bố mẹ tôi cũng không nhớ nữa là.

Quên đi những chuyện bi thương là chức năng đặc biệt khác thường của tôi.

Tôi chỉ nghiêng mặt nhìn Dư Hoài.

Là cảm giác của tôi sai ư? Là mắt của cậu ấy đỏ qua hay là mắt cậu ấy thật sự đỏ rồi?

No. 266

Thành phố Bắc Kinh tràn ngập cây xanh, đêm mùa hè vô cùng mát mẻ. Cái nóng bức ban ngày cũng theo mặt trời lặn khuất sau dãy núi, tất cả lòn lại chỉ là làn gió mát dịu dàng.

Mấy người bạn tôi đi từ quán cơm ra, đi mãi đi mãi rồi tan rã. Ban đầu còn nghe thấy tiếng ß cãi cọ ầm ĩ, mơ mơ hồ hồ đi qua mấy cái ngã tư, đến khi ngoảnh lại thì sau lưng chỉ còn lại một mình Dư Hoài.

“Đừng lo, chúng nó gọi taxi về nhà rồi.” Cậu ấy thấy tôi căng thẳng liền giải thích.

... Hứa là bạn tốt một đời cơ nà? Bỏ rơi tôi một mình thế này sao?

Tôi buộc phải thừa nhận mình có hơi choáng váng nhưng không có chương ngại gì, tôi vẫn có thể đi thẳng.

“Để tôi đưa cậu về nhà,” Dư Hoài nói.

Hình như cậu ấy tỉnh rượu rất nhanh. Còn trong lòng tôi bỗng nhiên lại có cảm giác mới lạ, loại cảm giác lạc quan mù quáng. Dường như bản thân cứ say như thế này mà về nhà hoàn toàn không cần lo bị mắng vậy.

Cảm giác này rốt cuộc là ai đem đến cho tôi? Bia, mùa hè, hay là Dư Hoài?

Cậu ấy đi bên cạnh tôi, đôi lúc tôi choáng váng hoặc qua đường, cậu ấy liền kéo cánh tay tôi lại, rất nhẹ nhàng như sợ làm tôi bị giật mình.

“Tớ rất thích mùa hè.” Tôi nói.

“Ừ, tớ cũng thích.” Dư Hoài nói.

“Tớ cảm thấy,” Tôi nghiêng mặt nhìn cậu ấy cười ngu ngơ: “Nếu thật sự có ngày tận thế, ngày đó nhất định không phải là mùa hè.”

Dư Hoài nhìn tôi dịu dàng, lặng yên nghe tôi lảm nhảm vớ vẩn, không hề ngắt lời tôi, cũng chẳng thấy phiền hà.

No. 267

Đến khi đi đến dưới tầng nhà tôi, tôi cũng dần dà tỉnh rượu, không nhớ mình đã nói những gì nhưng có lẽ không nói gì không nên nói.

Hai đứa đứng đối diện nhau, không khí rất bối rối, cuối cùng vẫn là Dư Hoài nói trước: “Cảnh Cảnh, cố lên.”

Tôi đột nhiên hỏi cậu ấy: “Cậu hi vọng tớ học ban xã hội không?”

“Cậu nên tự mình quyết định, chuyện này liên quan đến tương lai của cậu.” Cậu ấy nói.

Cho nên cậu không hề nói tớ một câu nào, đúng không?

“Tớ chỉ hỏi cậu vậy thôi. Dù sao bây giờ tớ cũng chọn đi học ban xã hội rồi mà, cậu có thể phát biểu tùy ý.”

Cậu ấy im lặng hồi lâu, sau đó ngược mắt lên nhìn tôi.

“Từng” Cậu ấy nói rất chậm: “Tớ từng có suy nghĩ rất hoang đường, cậu không có cách nào học ban tự nhiên thì cậu đi học ban xã hội là được rồi, dù sao tớ học ban xã hội cũng học tốt hơn cậu.”

Tôi đứng hình.

Cậu ấy dứt lời, bộ dáng đứng kiêu trút được gánh nặng trong lòng.

“Tớ cũng không biết mình tại sao tự dừng lại nghĩ thế. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại... tóm lại, Cảnh Cảnh, cố lên.”

Cậu ấy cười tạm biệt tôi, không hề đợi tôi nói một lời nào đã quay người rời đi.

Bóng dáng của chàng thiếu niên ấy chìm dần vào bóng đêm.

Chỉ câu này là đủ rồi. Tôi vừa nghĩ vừa cười.

Ngày tận thế sẽ không đến vào mùa hè.

Vì mùa hè là mùa đẹp nhất.

Mùa hè làm tôi tin một cách mù quáng, kể cả cứ vác vác ở lề đường như thế này, uống rượu, không về nhà, quên bài tập, không ôn thi,... cũng chẳng có gì phải lo.

Ban ngày dài dằng dặc, gió đêm mát hiu hiu.

Dù sao thì “phế vật” và “học bá” ngồi cùng bàn, cùng nhau trải qua những ngày không giống nhau, vẫn vui vẻ như thế.

Tuổi học trò là như thế nhỉ? Trân trọng, nâng niu hay bừa bãi, tiêu điều cũng vậy, dấu trải qua thế giới nào thì phải đến lúc nuối tiếc mới hiểu ra rằng cuối cùng những năm tháng ấy đã lãng phí mất rồi.

No. 268

Khi mùa hè này qua đi thì lại một học kì mới bắt đầu.

Khi tôi bước vào Chấn Hoa, dòng biển người ở sân vận động vẫn y như năm trước. Bảng vàng treo trên tường kia, không biết có bao nhiêu người

lại gặp nhau ở đó.

Có một học sinh mới không cẩn thận đâm vào tôi, cười xấu hổ: “Em chào chị.”

Tôi cũng là đàn chị ở Chấn Hoa rồi cơ đấy.

Tôi đi vào tòa nhà giảng đường, theo thói quen đi lên tầng ba, mở cửa ra rồi đi vào.

Văn Tiêu Tiêu và một số người khác đã không còn trong lớp nhưng tôi vẫn không bất ngờ khi nhìn thất Giản Đơn.

Giản Đơn nói: “Tớ vì những người bạn ở đây mà thay đổi nguyện vọng trong phút chót, vẫn ở lại lớp 5 ban tự nhiên.”

Khi cậu ấy nói thì ánh mắt không hề rời khỏi Hàn Tự.

Fuck, tình bạn làm gì có sức mạnh lớn đến thế.

Tôi đi qua đó, đối diện với Dư Hoài ngồi bàn cuối.

“Sao cậu lại...” Cậu ấy tròn mắt ngạc nhiên: “Cậu vào nhầm lớp hả?”

“Không.” Tôi vất tay ra đằng sau, cười híp mắt, trả lời tinh bơ: “Tớ đến để hỏi cậu một chuyện.”

“Gì cơ?”

“Dư Hoài, bọn mình sau này mãi làm bạn cùng bàn được không?”

Cậu ấy ngớ người một lúc, sau đó mắt dần sáng lên.

Đó là biểu cảm kích động và vui sướng nhất mà tôi từng nhìn thấy trên mặt Dư Hoài, cậu ấy cười như không giữ lại chút gì, cứ gật đầu mãi như vậy.

Tương lai và cậu ấy đều không chắc sẽ báo đáp sự ươm dưỡng của tôi.

Nhưng khoảnh khắc này là đủ rồi.

Tuổi trẻ chính là vậy, tuyệt vời đến mức giống như dầu có trải qua thế nào cũng bị lãng phí.

Vậy thì, chi bằng lãng phí trên người cậu đi.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Năm Tháng Vội Vã

No. 269

Tôi, β và Giản Đơn cùng nhau trèo lên tầng thượng khu hành chính. Cửa sắt đã lâu không mở nên chỉ có thể mở được một khe nhỏ, bọn tôi đều phải lách người qua, cũng bởi thế mà áo đồng phục bám kha khá bụi bẩn.

β nói, góc này nhìn lễ tốt nghiệp là tuyệt vời nhất.

Lại một năm cấp ba kết thúc, đợt đám người trên sân vận động đi rồi, chúng tôi sẽ là học sinh lớp 12.

Cùng trải qua hai năm, cuối cùng chúng tôi đã đứng được lên đỉnh cao quyền lực của Chấn Hoa.

Cảm giác này vô cùng kì diệu. Tôi từng sợ con quái vật này, lúc điểm danh, mỗi khi chụp một tấm ảnh đều như người du khách tâm hồn trên mây. Tôi biết mình đứng ở đâu, cũng biết tiếng tăm của nó ở bên ngoài, trước khi nó phát hiện ra bản chất thật của tôi, trên góc độ tâm lý tôi phải từ chối nó trước đã.

Vậy mà hôm nay, tôi có thể tùy tiện nói vx chú tài xế taxi tôi là học sinh của Chấn Hoa, không phải chột dạ về thành tích học tập của mình, cũng có thể hồn nhiên nhận lời tán dương của tài xế về Chấn Hoa. Khen ngợi là bạn, chê bai là thù.

Tôi đã là học sinh 12 của Chấn Hoa rồi.

Quá trình buổi lễ này vô cùng rườm rà, tôi chỉ quan tâm đến chuyện chị Lạc Chỉ làm lễ chào cờ mà thôi.

Thi đại học chị ấy vẫn luôn đứng đầu. Giản Đơn và β sau khi biết tôi lại có thể quen một vị thần thánh học ban xã hội như thế mà vẫn còn cứng đầu cứng cổ ở lại lớp 5 ban tự nhiên đều cho rằng đầu óc tôi chắc chắn có vấn đề.

“Cậu đi học ban xã hội đã có đại thần bảo kê rồi, thường ngày chăm hun đúc một chút, hét nhất cũng thi đỗ một trường kha khá, thế mà cậu lại cứ lì ở đây học ban tự nhiên, nghĩ quái gì vậy hả?”

Bị một người còn coi đời như rác hơn cả tôi dạy đời, thật là sao có cái lí đó?

Đúng lúc Dư Hoài đến cướp lời để thể hiện sự trong sạch: “Đây là vấn đề tư chất. Tổ đã đủ trâu rồi, hun đúc ở khoảng cách gần hai năm cũng không hun đúc thành thiên tài được đấy thôi!”

Kết quả là tất cả mọi người đều cười vào mặt tôi.

“Là chị đó hả?” β chỉ vào cô gái đang đứng ở cột cờ.

Tôi nheo mắt: “Xa quá, nhìn không rõ, cậu chọn chỗ quái gì thế này.”

“Để quan sát đại cục, vừa nhìn là biết cậu không làm quan được rồi.” β khinh thường.

Một lát sau, giọng của chủ nhiệm trong loa đã chứng minh phán đoán của chúng tôi. Người kéo cờ là Lạc Chỉ.

“Đó là Thịnh Hoài Nam à? Cái anh đứng bên cạnh kéo cờ là Thịnh Hoài Nam hả?” Giản Đơn không thêm quan tâm nữ thần ban xã hội, cô nàng chỉ quan tâm trai đẹp mà thôi.

“Không phải, tên mà đài nhắc đến không phải tên đó.” Tôi lắc đầu.

“Ồ!”, Giản Đơn buông thông vai, không nói nữa.

β nhảy tin tức hơn nhiều: “Hình như Thịnh Hoài Nam thi trượt, không được đứng đầu. Nhưng cũng chẳng sao, thi không tốt thì vẫn như thế thôi, phải vào đâu thì vào đó, hơn nữa tớ nghe nói nửa năm trước anh ấy đã lấy được cơ hội bảo đảm rồi.”

Cả lễ chào cờ đều hết sức nhàm chán, ba người chúng tôi vốn dĩ định thông qua học hỏi nhiệt huyết tuổi trẻ của các tiền bối mà khơi dậy tinh thần cho bản thân, tiếp sức cho lớp 12 sắp tới, ai ngờ quá trình lại bình thản không có gì đặc biệt.

Điểm sáng duy nhất lại chính là chuyện chị Lạc Chỉ kéo cờ kéo hỏng mất.

Không biết chị ấy căng thẳng điều gì lại khiến cờ Tổ Quốc như con thỏ, nhảy từng bước từng bước lên đỉnh cột, làm toàn trường cười điên đảo, ba chúng tôi cũng cười thành một đám.

“Người học giỏi hình như tứ chi có chút không cân đối.” β nói: “Cậu nhìn đàn chị của cậu kia, kéo cờ cũng kéo không xong.”

Tôi tự nhiên phải lấy lại danh dự cho đàn chị: “Thi đại học có phải thi kéo cờ đâu.”

“Đi thôi đi thôi, về lớp, tớ còn có đề chưa làm. Chiều thầy giải bài tập rồi.” Giản Đơn đã quay người ra về.

Tôi và β nhìn nhau.

Gọi Giản Đơn ra đây xem lễ tốt nghiệp là để cho cậu ấy vui lên chút, lớp 12 đến rồi, cậu ấy nhất định phải vực dậy tinh thần.

Nhưng lễ tốt nghiệp quá nhàm chán làm cho tôi và β cực kì thất vọng, càng khỏi phải nhắc đến vụ cổ vũ tinh thần Giải Đơn. Không khí chẳng có chút náo nhiệt, các đàn anh đàn chị lớp 12 trên sân vận động yên tĩnh đến mức dường như đây chỉ là lễ chào cờ bình thường.

β nói họ vừa mới biết kết quả thi đại học, vẫn còn chưa điền nguyện vọng. Người nào cũng có nỗi niềm riêng, vận mệnh còn chưa biết thế nào thì ai còn có tâm trạng đi nhớ thương tuổi học trò.

Tôi hiểu.

Thương cảm thời gian cần an nhàn rảnh rỗi, những người bận bịu sinh tồn chỉ lo đến ngày mai, không để ý nổi quay đầu nhìn về quá khứ.

Trước khi đi, tôi vẫn nhắc máy ảnh lên, chụp nhiều bức với những góc độ khác nhau, nghĩ khi có cơ hội, nhất định sẽ đưa cho chị Lạc Chỉ xem.

Quên không nói, tôi sớm đã thay đổi tình hình rồi.

Bố tôi đã chi tiền cho tôi.

No. 270

Một năm trôi qua nhanh như thoi đưa.

Lại có một lớp học sinh mới nhập học, lại đại hội thể dục thể thao, lại kỉ niệm thành lập trường, học xướng 12-9, năm mới, cuộc thi bóng rổ cho nam, cuộc thi bóng chuyền cho nữ... và thi đại học cao đẳng. Đối với Chấn Hoa mà nói, thi đại học đồng nghĩa với li biệt, thi cao đẳng đồng nghĩa với tương phùng.

Cuộc sống của tôi ngoài những điểm xuyết náo nhiệt tươi đẹp này ra, màu nền vẫn là màu trắng phau của tờ đề và màu xanh biếc của bút bi.

Thi thảng kết thúc, thở phào nhẹ nhõm; qua hai tuần lại bắt đầu ôn tập kì thi thảng tiếp theo, lại một lần nữa căng thẳng lo lắng, ghét bản thân, cắn răng đi thi; lại kết thúc, lại thở phào nhẹ nhõm... Tâm trạng và hi vọng giống như đồ thị hàm số $f(x)=\sin x$, lên cao xuống thấp đều có chu kì, cứ đều đặn tuần hoàn như vậy, dường như không có điểm kết thúc, cứ mơ mơ màng màng dùng hết thời gian.

Trước sau tôi không dám nói tôi kiên trì học ban tự nhiên là đúng hay sai.

Hồi đầu bố mẹ tôi cực kì giận dữ, tôi lại cố chấp không chịu quay đầu. Từ trước đến giờ, tôi chưa từng kiên trì vì việc nào đến vậy, điều này khiến bố mẹ tôi bắt đầu hoài nghi liệu có phải tôi thật sự yêu thích ban tự nhiên hay không. Tôi đã lợi dụng sự hiểu nhầm và chiều chuộng của họ. Sau đó, bố mẹ tôi cực kì thích tự an ủi mình, nhiều trường có nguyện vọng tuyển ban tự nhiên hơn, chuyên ngành phong phú đa dạng, sự lựa chọn của con gái là đúng, nhất định là đúng.

Thế nhưng tôi vẫn học các môn tự nhiên chẳng khá khẩm gì.

Sau khi chính thức phân ban, tốc độ giảng giảng bài môn tự nhiên nhanh hơn lớp 10 khá nhiều, tuy luôn có sự giúp đỡ của Dư Hoài nhưng tôi vẫn luôn có chút cảm giác phải “gắng sức.”

Đây là chuyên không có cách nào khác.

Tôi sớm đã đoán được cái giá phải trả, tuy mỗi ngày đều đặt mình vào môi trường áp lực và thất bại nhưng thật sự không hề dễ chịu hơn so với tưởng tượng chút nào.

May mà vẫn còn bạn bè, còn có Dư Hoài, cho nên vẫn có thể cắn răng kiên trì.

No. 271

Các thầy cô dạy năm lớp 11 của chúng tôi thay đổi mấy người, ngoài Trương Bình, Trương Phong và cô Trương dạy văn vẫn giữ nguyên thì còn có Lại Xuân Dương. Nhưng lúc gần đến thi cuối kì Trương Bình đột nhiên nói cho chúng tôi biết Lại Xuân Dương đã từ chức và chuyển trường rồi.

Ai ai cũng bàng hoàng, chỉ có tôi biết tại sao.

Tuần trước, túi của cô Tề bị giật chỗ gần viện, tôi và bố đến đồn công an ở khu trực thuộc tỉnh báo án. Ở ngay đại sảnh, tôi nhìn thấy Lại Xuân Dương đang ngồi trên băng ghế dài ôm mặt khóc.

Mức độ ngượng ngùng khi bắt gặp Lại Xuân Dương ở đây còn kinh khủng hơn lần trước tôi ở trong nhà vệ sinh nữ đi nặng xong cách một cánh cửa bắt gặp chủ nhiệm đang xếp hàng.

Tôi cầu cho cô ấy đừng nhìn thấy tôi, nhưng Lại Xuân Dương vừa ngẩng đầu thì hai chúng tôi đã bốn mắt nhìn nhau.

Tôi nuốt tiếng chào cô Lại vào trong, giả vờ không quen biết cô. Tôi và bố đi tìm nhân viên làm việc, nhân cơ hội họ tường thuật lại quá trình bị cướp, tôi bí mật trốn ra đại sảnh.

“Cô lại, em và bố đến đây báo án, em... bọn em bị giật đồ. À, cái đó, ban nãy không chào hỏi cô, thật ngại quá.”

Tôi không biết cô ấy xuất hiện ở đây để làm gì, tôi nghĩ cô cũng không muốn bắt gặp phụ huynh học sinh nên ban nãy không có chào hỏi.

Tôi ngỡ cô bị bệnh, bởi vì cô đã xin nghỉ ốm tận mấy ngày, mấy tiết tiếng Anh gần đây đều là có thầy cô khác dạy thay.

Cô lại hiểu ý của tôi rất nhanh, cười cảm kích một cái, khuôn mặt tiêu tụy có rất nhiều da chết, đôi mắt vô hồn thất thần.

“Con gái cô bỏ nhà đi rồi!” Cô nói rất nhỏ, nghe thấy được sự mệt mỏi trong giọng nói: “Đã một tuần không thấy, cô sợ em nó chết rồi.”

Lúc nói đến câu cuối cô Lại khóc, một cô gái 40 tuổi đầu lại ở trước mặt một cô học sinh 18 là tôi khóc như một đứa trẻ già nua.

Cũng không biết tại sao tôi nhớ lại năm lớp 10, cô cướp điện thoại của tôi không thành công liền “dạy dỗ” tôi cả buổi, cuối cùng tự nói một mình: “Các em đó, không ai nghe lời tôi hết.”

Câu đó, thật ra không phải là nói với chúng tôi nhỉ?

Con cô Lại 14 tuổi, đang thời trẻ trâu, cầm tiền ở nhà đi Đại Liên gặp bạn trên mạng 30 tuổi. Đã đi một tuần nay, điện thoại cũng tắt nguồn, không có chút tin tức gì.

Nhưng không hề có bất cứ tin tức nào, chỉ chờ được lập án.

Tôi không biết tại sao chồng cô không xuất hiện, nhưng đây cũng không phải là chuyện tôi có thể hỏi. Trước khi rời đi, tôi nắm chặt tay cô nói mọi người sẽ giúp đỡ cô, chúng tôi sẽ giúp cô đăng tin tìm kiếm trên mạng, bảo cô gửi số QQ của con gái qua, tôi tìm giúp cô...

Cô chỉ cười hết sức thê lương, lắc đầu nói: “Đứa trẻ ngốc này.”

Khi tôi rời đồn công an, cô vẫn ngồi ở đại sảnh, cả người gầy đến mức đáng thương, không ngừng nhìn dáo dác, không biết đang nghĩ gì.

Giống hệt mỗi lần cô chìm vào hư không trên lớp.

No. 272

Chúng tôi lớn rồi, hình tượng thầy cô giáo không còn vĩ đại nữa. Chúng tôi không còn để mặc thầy cô không nói lí khinh thường cũng không còn kinh ngạc vì sự mềm yếu và bất lực như mọi người ở ngoài kia của thầy cô.

Họ chỉ là những người bình thường làm nghề giáo viên, cũng sẽ phạm lỗi, cũng phiền não vì cuộc sống củi gạo dầu muối.

Ví như Trương Bình không có cách nào nâng thành tích trung bình của lớp 5 lên, vẫn thường xuyên bị thầy chủ nhiệm trách mắng, sau khi chia tay bạn gái cũng ngẩn ngơ, gầy đi rất nhiều.

Ví như cô chủ nhiệm lớp 1 Du Đan trong thời khắc quan trọng này lại mang thai, các phụ huynh đệ đơn xin đổi giáo viên chủ nhiệm, vì giai đoạn cuối cấp này không thể để một cô giáo không thể tập trung tinh thần sức lực làm lỡ dở; nhưng Du Đan lại quyết không chịu từ chức, cũng vì lớp 1 là lớp mũi nhọn, làm sao cô ấy có thể dang tay không trái chín mình bồi dưỡng suốt hai năm trời cho kẻ khác.

Ví như Lại Xuân Dương.

Có lúc nhìn họ tôi rất muốn nói lời cảm ơn.

Cuộc sống của tôi là một hành trình nhiệm vụ đơn tuyến, không cần lựa chọn, không cần vứt bỏ, không cần vật lộn, không cần đấu tranh, chỉ cần học là được, chỉ cần chạy hướng về phía mục tiêu là được, đừng lạc lối.

Tất cả người lớn đều cố gắng để chúng tôi không bị phân tâm vì việc khác, nguyện thay chúng tôi nhận hết phiền não, trừ phiền não từ việc học hành, loại bỏ mọi chướng ngại, tắc đường, ngã rẽ, chỉ cần chạy là được, chạy càng nhanh càng tốt.

Cuối cùng có một ngày, tôi cũng sẽ biến thành một người lớn đầy phiền muộn, ăn bát bỏ mâm, sống thế nào cũng có cảm giác sai sai.

Ngày đó rồi sẽ đến.

Tôi sẽ là một người lớn như thế nào nhỉ?

Tôi ngoảnh đầu nhìn Dư Hoài ngồi cạnh đang vì cuộc thi cuối cùng mà tranh đấu từng giây từng phút, tự dưng nhớ đến ngày học sinh mới báo danh hai năm về trước, tôi hỏi cậu ấy hết sức ngu ngơ, nếu có một ngày cậu cũng thành bố trẻ con, cậu sẽ như thế nào nhỉ?

Bây giờ tôi vẫn muốn biết đáp án cho vấn đề đó, điều khác là, tôi càng muốn tận mắt chứng kiến ngày đó.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Nếu Tôi Là Gió Mát

No. 273

Lớp 10 nghỉ hè, lớp 12 tốt nghiệp, chỉ có chúng tôi vẫn còn lêu lổng ở tòa nhà trống trải này.

Kì nghỉ hè chưa đầy hai tháng đã bị cắt xén một tháng, dùng để dạy bù. Khoảng thời gian tháng cuối học giáo trình mới, lớp 12 chính thức bắt đầu, chúng tôi sẽ phải đi vào vòng ôn tập đầu tiên.

Mùa hè nóng bức, trong phòng học có ba chiếc quạt trần cùng quay, sau biến thành máy sấy tóc, cơ bản không thể thổi bay bụi dọc trong lòng mọi người. Dưới nền phòng học đặt rất nhiều chậu nước, thầy nói như vậy sẽ giúp giảm nhiệt, e rằng cũng chỉ có tác dụng tinh thần mà thôi.

Song, đối với Giản Đơn mà nói thì đúng có tác dụng giảm nhiệt thật. Bởi vì cậu ấy hay loạng choạng đứng dậy, một chân dẫm vào chậu nước làm đổ vào người.

Cứ đến lúc như thế, mấy người chúng tôi đều cười nghiêng ngả, chỉ có ánh mắt của β là càng ngày càng âm đạm.

Bây giờ Giản Đơn mỗi ngày chỉ ngủ bốn tiếng, tất cả thời gian đều dành để học, lúc ở trên lớp không chịu nổi mà ngủ gật, trong tay vẫn cầm chặt cái bút.

Còn Hàn Tự chỉ ngồi như pho tượng đọc sách, giống y như Bối Lâm ngồi sau lưng cậu ta vậy, dường như tất cả mọi sự náo nhiệt xung quanh đều không liên quan đến họ.

Tôi nhìn mãi hai người đó.

Đến tận khi Dư Hoài ngồi cạnh đang bận làm đề không kìm nổi mà vươn tay ra vỗ nhẹ tôi: “Cảnh Cảnh, đừng nhìn nữa.”

No. 274

Bối Lâm là học sinh chuyển vào lớp tôi đầu năm lớp 11.

Sau khi phân ban, lớp 3 và lớp 7 bị giải tán, biến lớp và phòng học đều trống không, sau đó tất cả những học sinh chọn học ban xã hội đều vào đó học, như vậy đã lập ra lớp ban xã hội mới tinh, còn những học sinh học ban tự nhiên của lớp 3 lớp 7 cũ sẽ được phân bố đều ra các lớp còn lại.

Tất nhiên, lớp khác không bao gồm “lớp 1 quý tộc” và “lớp 2 quý tộc”- hai đối thủ một mất một còn đến cả cuộc đấu bóng rổ vòng tròn cũng có thể động thủ.

Bối Lâm và ba học sinh khác chuyển vào lớp 5 chúng tôi chính vào lúc đó.

Cậu ta đeo kính, nhìn trắng trẻo nho nhã nhưng lại cắt tóc rất ngắn; do hơi cao nên cậu ta được phân ngồi bàn cuối cùng, vừa hay ngồi sau Hàn Tự. β cực kì có hứng thú với những người bạn mới mới, nick name của cậu ta lại là β nên lại càng muốn kết bạn với Bối Lâm để tạo thành chị em Bối thị, như vậy có thể tiến quân vào tổ chức mới gì đó của Bách Lạc Môn bên Thượng Hải gì đó vào thập kỉ 30 thế kỉ trước.

(Trong tiếng Trung, Bê ta đọc là Bối Tháp, có cùng chữ Bối với Bối Lâm)

Nhưng, Bối Lâm lại chẳng thèm ngó ngang đến bất kì ai.

Giống như Chu Dao học điên cuồng, phấn đấu học, tuy vì tiết kiệm thời gian để học mà trốn trực vệ sinh, quan tâm đến thành tích nhưng vẫn là một cô gái mười bảy, mười tám tuổi, thích hóng hớt. Sau đại hợp xướng 12-9, cậu ta thân hơn với tôi chút, thường hay ngoảnh xuống nói chuyện với tôi mấy câu. Lúc Dư Hoài không có ở đó, cậu ta cũng tình nguyện giảng cho tôi hai câu – dẫu sao cả đời này tôi không thể thi môn nào giỏi hơn cậu ta.

Nhưng Bối Lâm thật sự không đếm xỉa đến bất kì ai.

Lần thi giữa kì đầu tiên, cậu ta khiến chúng tôi đứng hình. Bối Lâm với ba điểm áp đảo vượt mặt Hàn Tự, trở thành học sinh đứng đầu mới của lớp 5.

Cậu ta như người máy vậy, mặc cho β nhiệt tình bắt chuyện, cậu ta chỉ đáp lại bằng nụ cười nhạt.

Lúc đó, Giản Đơn nhân lúc rảnh sẽ hỏi chúng tôi: “Các cậu cảm thấy Bối Lâm giống phiên bản nữ của Hàn Tự không?”

β lần nào cũng cười ha hả: “Giản Đơn, cuối cùng cậu cũng chịu thừa nhận Hàn Tự là tên liệt dây cảm xúc mặt rồi.”

Giản Đơn chỉ nói ngượng ngùng: “Thực ra Bối Lâm không lạnh lùng thế đâu, có lúc còn nói với tớ mấy câu đó.”

Tôi và β đều không để tâm. Ai cũng không chú ý nhiều đến Bối Lâm, trừ Hàn Tự và Chu Dao. Sự tò mò của Chu Dao xuất phát rất hợp tình hợp lý – lòng đố kị của cậu ấy không phải quá lớn, vốn dĩ đã không có phần của cậu ta rồi, nhưng cậu ta muốn biết Bối Lâm làm thế nào có thể giữ được điểm Ngữ văn cao như thế.

Kể cả là thần văn học trong lớp, điểm văn cũng phải xê dịch trong khoảng nào đó, còn điểm văn của Bối Lâm luôn ở khoảng 135 điểm, xê dịch không bao giờ quá ba điểm.

Còn sự tò mò của Hàn Tự đối với Bối Lâm, lúc mới bắt đầu không có ai phát hiện ra cả.

No. 275

Buổi chiều, tiết một là tiết văn.

Điểm văn của Dư Hoài luôn ngấp nghé mức chết, làm thành tích của cậu ấy bị thụt lùi khá. Tuy người cậu ấy sùng bái- Thịnh Hoài Nam, thành tích môn Văn cũng không tốt nhưng cũng không quá chênh lệch so với các môn khác.

Tôi cực kì hoài nghi, sự kém hiểu biết trên phương diện tình cảm của Dư Hoài ảnh hưởng đến phỏng đoán lựa chọn đáp án bài đọc hiểu, dẫn đến việc cậu ấy luôn trả lời một đáp án vô cùng “không liên quan”.

Tất nhiên, kiến thức nền cũng rất kém.

Ví dụ như câu đọc hiểu văn cổ, hỏi “như tố” nghĩa gì (đồ ăn mặn nhưng là đồ chay), đáp án của cậu ấy lại là nấm không ăn thịt.

Nghe nói, đây là đáp án sau khi cậu ấy loại trừ đáp án “nấm đơn sắc không lờ lợc” ở trong đầu rồi mới viết ra.

Vậy là Dư Hoài vẫn luôn đứng thứ ba trong lớp, cô giáo lâu năm sắp thành tinh như cô Trương ghét nhất chính là loại học sinh này. Tất cả thành tích vượt trội của Dư Hoài ở các môn khác chứng minh được năng lực của cậu ấy, nhưng môn Văn lại thể hiện thái độ của cậu ấy. Cô Trương cho rằng, chỉ cần dành một phần ba sức lực học các môn tự nhiên thì nhất định có thể kéo điểm Văn lên.

Nhưng Dư Hoài lại ngày càng thi cầu thả.

Tất nhiên tôi biết nguyên nhân tại sao. Kỳ thi vòng tròn Vật lý toàn quốc cuối cùng sắp diễn ra rồi mà. Dư Hoài lo lắng và chăm chỉ hơn bất cứ lúc nào, trước khi nghỉ hè đã vùi mình vào tập huấn như ở quân doanh, bây giờ càng phải tranh thủ từng giây từng phút làm đề, làm sao có thể đối xử nghiêm túc với tờ giấy văn trắng tinh cô Trương phát được.

Cậu ấy giả vờ ngoan thì thôi đi, cô Trương lại cảm thấy Dư Hoài không có năng khiếu với các môn xã hội. Vậy là, Dư Hoài xả hết bất mãn bị cô Trương điểm danh phê bình lên trang giấy.

Chuông vào học vừa vang lên, cô Trương đã ôm một đồng bài thi bước vào phòng học. Lớp phó đại diện giờ Văn phát bài thi xong, cô Trương ở trên bục giảng hỏi: “Còn ai chưa có giấy thi không?”

Dư Hoài đang cắm đầu làm đề, lông mày nhăn lại, hoàn toàn không nghe thấy gì.

“Tôi hỏi ai còn chưa có giấy thi.” Cô Trương đập bàn dữ dằn.

Tôi đẩy đẩy Dư Hoài, cậu ấy như vừa bước ra khỏi cõi mộng, giơ tay lên: “Em ạ! Em chưa có giấy!”

Cô Trương cười lạnh: “Tự lên lấy!”

Dư Hoài đẩy ghế về phía sau, đứng dậy đi lên bục giảng. Cô Trương bọc đọc đập tờ giấy thi trong tay xuống mặt bàn.

“Cầm lấy, đọc cho cả lớp nghe, câu hỏi năng lực thứ hai từ dưới lên, xem em viết thế nào.”

Tôi vội vàng mở sang trang cuối cùng nhìn câu hỏi năng lực số hai từ dưới lên.

Đó là một câu điền vào chỗ trống:

“Nếu tôi là ánh dương, tôi sẽ sưởi ấm một miền đất;

Nếu tôi là nước suối, tôi sẽ tưới mát một mảnh sa mạc;

Nếu tôi là cây xanh, tôi sẽ che chở cho một bầy chim;

Nếu tôi là gió mát,”

Câu này vốn dĩ không có vấn đề gì to tát.

Nhưng đáp án mà Dư Hoài đọc to lên lại là:

“Tôi nhất định giết chết Tâm Tương Ẩn.”

(ND: Tâm Tương Ẩn là một loại giấy vệ sinh, khăn ướt,...)

Dư Hoài bị phạt đứng ngoài cửa nửa tiết học.

Từ khi lên cấp 3 đến nay, tôi chưa từng gặp chuyện bị đứng phạt thế này. Thầy cô đều đối xử với học sinh như thanh niên, đến cả chuyện to tiếng trách mắng cũng rất ít khi xảy ra.

Tôi giơ tay xin ra ngoài đi vệ sinh, cô Trương liếc xéo tôi rồi cũng gật đầu. Tôi liền lấy mấy tờ giấy nháp tính toán được gần nửa và một cây bút bi của Dư Hoài trong ngăn bàn, âm thầm chuồn ra ngoài từ cửa sau.

“Này!”

Dư Hoài cảm kích cười lớn: “Cứu nguy khi gặp nạn, ta đây sẽ khắc cốt ghi tâm.”

Tôi không kìm được định lườm cô Trương: “Thôi đi, tớ còn phải giả vờ đi nhà vệ sinh đấy, cậu cẩn thận không bị phát hiện đó.”

Chuông tan học vừa kêu lên, cô Trương còn chưa rời khỏi bục giảng, chúng tôi đã ào ào chạy ra xem Dư Hoài, phát hiện cậu ấy đang ngồi trên

nền đất, lấy mấy tờ giấy kê môg, dựa vào tường ngủ ngon lành từ lúc nào.

Tuy nhìn cậu ấy khi ngủ rất xấu, ngoác nửa miệng ra còn lại còn chảy nước miếng, bọn Bê ta liền lấy điện thoại ra chụp nhưng tôi không chịu được, rất đau lòng.

Tuy bây giờ là giữa hè nhưng sự phóng khoáng của mùa hè đã dung túng cho sự lười biếng của chúng tôi, nhưng tôi biết mùa đông của “lớp 12 đen tối” mà chị Lạc Chỉ từng nói với tôi hai năm trước sắp đến rồi. Thế nhưng, Dư Hoài – người luôn khiến tôi tràn đầy năng lượng mặt trời, gần đây ánh dương đã âm đạm đi rõ rệt.

Tuy vẫn hồn nhiên chọc cười trên tờ giấy thi Ngữ văn nhưng tôi nhìn ra sự mệt mỏi của cậu ấy.

Đối với cậu ấy mà nói, kì thi Vật lí toàn quốc lần cuối cùng đã bắt đầu rồi.

Sau khi đạt được giải ba hồi lớp 10, lớp 11 Dư Hoài đạt được giải nhì, ở Thượng Hải và Quảng Châu có hai trường đại học khá tốt đề nghị cậu ấy từ bỏ vòng nguyệt quế, song tất nhiên Dư Hoài không chấp nhận, bởi vì hai chữ “khá tốt” là tiêu chuẩn của tôi mà thôi.

Nếu năm lớp 10 là sự căng thẳng của cậu ấy là do chính bản thân mình đối đầu làm khó dễ mình, thì lần này là sự căng thẳng thật sự. Năm lớp 10, cậu ấy còn có thể ngồi trong quán bar cười hi hi ha ha rằng giải ba hiếm có với Lâm Dương thì đến năm lớp 12 này, giải nhất trở thành không thể không.

Từng là kẻ vỗ ngực tự tin nói không sao, vẫn còn có cơ hội thì giờ đây lại không dám đi sai nửa bước.

Một chút sai sót ở phòng thi sẽ đổi lại là cuộc đời.

Tất nhiên, nếu thi không tốt thì cậu ấy vẫn có thể thi đại học, thi vào một trường top đầu có tỉ lệ chọi cao ngất; nhưng, nếu thật sự thi hỏng thì ý nghĩa của kì thi Vật lí suốt ba năm nay để ở đâu? Kiên trì như thế, há chẳng phải thành ra công cốc ư?

Dư Hoài giống như tôi, cậu ấy làm việc gì đều nhắm thẳng đến mục đích cuối cùng, coi trọng ý nghĩa. Nếu chuyện đó với môn ban xã hội, cậu ấy chỉ nghĩ một chút thì tôi thật sự phải chạy đi học ban tự nhiên một cách vô nghĩa.

Vì vậy tôi vô cùng, vô cùng hy vọng cậu ấy thi tốt.

Đúng vào lúc tôi nhìn Dư Hoài tỉnh dậy, vội vã lau nước miếng đi và bị mọi người trêu chọc. Bối Lâm cầm cốc nước đi từ cửa sau ra ngoài, quét mắt qua một lượt sự náo nhiệt ngoài hành lang, nhẹ nhàng hắng một tiếng.

Hàn Tự cũng đi theo cậu ấy, hỏi: “Sao thế?”

Bối Lâm cười: “Cậu biết mà, được trời ưu ái.”

Bốn chữ này hình như là ám hiệu giữa hai người họ, tuy tôi nghe không hiểu nhưng nhìn trên mặt Hàn Tự lộ ra nụ cười khổ.

Tôi nhìn họ dần dần rời khỏi đám đông, hình bóng hai người nhìn hết sức hòa hợp, đều trắng trắng, lạnh lạnh, bộ dạng kiểu rất biết giả vờ, chỉ cần xuống tóc là có thể đi xuất gia.

Lúc thu tầm mắt về, tôi bắt gặp Giản Đơn đang nhìn hai người họ, trong đám người đang trêu chọc Dư Hoài, chỉ có cậu ấy quay lưng nhìn trân trân về phía cuối hành lang, bất chợt ánh mắt phiêu dạt như quả cầu nổi giữa đại dương mênh mông.

Giản Đơn cũng để ý đến tôi, cười khổ một lát rồi đi tới.

“Được trời ưu ái có nghĩa gì?”. Tôi nghiêng đầu hỏi cậu ấy, nhưng không hề nói bốn từ này là do Bối Lâm nói: “Sao tớ lại không hiểu vậy?”

Giản Đơn ngậy người một lát rồi lại nhoẻn cười.

“Bốn chữ này à ... tất nhiên cậu không hiểu được đâu.”

Lúc hơn hai giờ bắt đầu tiết tự học, trong lớp nóng như nồi hấp. Cánh tay của tôi toàn bị đập vào tay Dư Hoài. Tôi từng vì những lúc như thế này mà mừng thầm trong bụng, mỗi người dịch tay về phía ngược lại một chút, Dư Hoài cúi đầu làm đề, còn tôi thì lặng lẽ chờ nhịp tim trở lại trạng thái bình thường.

Nhưng bây giờ, cánh tay toàn là mồ hôi, roạt một cái, cả hai người đều giật mình, oi bức đến mức mồ hôi chảy ướt cả phòng học; chúng tôi lười nhìn nhau, chỉ hận không cắn chết được đối phương.

Vậy là, tôi cầm quyển sách từ mới Tiếng Anh, nói: “Không chịu nổi rồi, tớ phải ra ngoài đọc sách.”

Trương Bình thầm cho phép học sinh đến giờ tự học mỗi người có thể tự tìm cho mình một chỗ tránh nóng, chỉ cần không quá đáng là được. Suy cho cùng, tự do đi lại cũng chỉ có mấy người bàn cuối chúng tôi, không ảnh hưởng đến toàn bộ nên thầy cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Tất nhiên đây cũng là một phần tạo nên mê lực của Trương Bình trong lòng Bê ta. Dẫu sao cậu ấy cũng biết cách tô đắp hình tượng đẹp để cho Trương Bình. Hai tháng trước, Từ Diên Lượng là người đầu tiên nói nghe thấy chuyện Trương Bình chia tay bạn gái ở phòng giáo viên, Bê ta không nói một lời nào, lặng lẽ đi xuống tầng dưới, sau lại mang một đồng túi ni long lên – cậu ấy mời cả lớp ăn kem xanh lưỡii đang thịnh hành nhất dạo đó.

Cả lớp đều xanh hết cả lưỡii, tôi còn chụp lại rất nhiều bức.

Dư Hoài hết sức biểu dương hành động nhường chỗ đi ra ngoài đọc sách của tôi, gọi tôi là người có phẩm tiết cao đẹp.

Lúc này, Giản Đơn cũng đứng dậy, nói: “Cảnh Cảnh, tớ cùng đi với.”

Tôi còn tưởng Bê ta sẽ nhoi nhoi chạy theo chúng tôi – sân thượng khu hành chính đã trở thành chốn tụ tập của chúng tôi rồi – Nhưng Bê ta chỉ quay đầu nhìn chúng tôi, sau đó còn đặc biệt thở một tiếng thật dài với tôi.

Tôi không hiểu tại sao.

Khi tôi và Giản Đơn cầm đồ dùng học tập, sánh vai đi ở hành lang thì đột nhiên Giản Đơn hỏi tôi: “Cảnh Cảnh, cậu vì Dư Hoài mới học ban tự nhiên, bây giờ có thấy hối hận không?”

“Không phải vì Dư Hoài tớ mới học ban tự nhiên nhé!” Tôi đáp ngay tắp lự.

Giản Đơn mỉm cười, không biết tại sao không khí xung quanh bỗng trầm xuống đến lạ.

Tôi càng ngày càng lạ lẫm với Giản Đơn của hiện tại. Tuy cậu ấy còn tươi mới, điên loạn, to gan như Bê ta nhưng cũng là một cô gái hoạt bát đáng yêu, nhiệt tình, lương thiện, hơi nhát gan, thích xem phim thần tượng, hay khóc, còn ngốc hơn cả tôi.

Dẫu sao cũng không phải như bây giờ, im lặng đến mức cười không lộ rang.

“Nhưng tớ hối hận rồi.” Giản Đơn cuối đầu, nói rất khẽ.

Tôi nghĩ đến câu ám hiệu “được trời ưu ái”, bỗng dưng không biết nên nói gì.

Cuối cùng, chúng tôi cũng đi đến cửa hành lang khu hành chính, tôi đi trước mấy bước, phát hiện Giản

Đơn không đi theo sau nữa.

Tôi ngoảnh lại thì nhìn thấy cậu ấy đứng ở mấy bậc cầu thang dưới, ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ nhìn tôi.

“Cảnh Cảnh, kì học thêm kết thúc, mình phải chuyển sang lớp ban xã hội rồi.”

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Tình Nguyện Thua Cuộc.

Tên của Giản Đơn và tôi giống nhau, đều được đệm họ mẹ vào. Tất nhiên là điểm không giống với tôi đó là bố mẹ cô ấy vẫn luôn hạnh phúc bên nhau, rất thắm thiết.

“Bố mẹ tớ rất chiều tớ, tớ muốn làm gì họ đều ủng hộ tớ hết. Trước giờ tớ cũng rất ngoan, không đòi hư cái gì cả. Lúc còn nhỏ nghĩ là sau này lớn lên sẽ tìm một người bạn trai tốt như bố tớ vậy, sau đó sẽ yêu thương rồi kết hôn với người đó, giống như bố mẹ tớ sống tới bạc đầu giai lão.”

Giản Đơn đúng là rất đơn giản. Cô ấy luôn tin vào sự thủy chung, trọn đời trọn kiếp; cho nên khi quen Bê ta từ khi còn học cấp một, cô ấy đã nhận định Bê ta sẽ là người bạn thân cả đời này của mình. Và trước khi vào cấp một, cô ấy đã quen Hàn Tự, Hàn Tự ...

Dòng suy nghĩ của tôi đều xoay quanh hai chữ Hàn Tự này.

“Bình thường các cậu có cảm thấy việc tớ lúc nào cũng chạy theo Hàn Tự là rất mất dè không?” Giản Đơn không còn khóc nữa, lúc nói lời này còn mỉm cười.

Cô ấy không còn là cô gái hay đỏ mặt mỗi khi bị chúng tôi mang Hàn Tự ra trêu đùa rồi chạy khắp nơi đánh người nữa.

Tôi lắc đầu, đáp: “Sao có thể chứ!”

Giản Đơn trước giờ không bao giờ suy nghĩ lung tung, không bao giờ suy tính thiệt hơn, không bao giờ nói Tớ thích cậu, không bao giờ để Hàn Tự vì

cô ấy mà làm điều gì, nhưng trước giờ cũng không bao giờ nghi ngờ hay dao động gì cả.

Cô ấy luôn đối xử rất tốt với Hàn Tự, khiến người khác thật ngưỡng mộ.

Bố mẹ của Giản Đơn không bao giờ ép buộc cô ấy phải đi học bất kì môn năng khiếu nào: vũ đạo, ca hát, Olympic Toán hay Tiếng Anh,... Bởi thế, chỉ cần là thứ cô ấy cảm thấy hứng thú, họ đều ủng hộ hết lòng.

Ví dụ, trước khi đi học cô ấy nhìn thấy một tài nữ cổ đại tay trắng ngần đang mài mực trong phim rồi nhẹ nhàng giơ cổ tay lên, một giây sau ống kính chuyển qua một đoạn chữ khải tinh tế, tài tử phong lưu bên cạnh gật đầu không ngừng, chữ đẹp lắm, chữ đẹp lắm...

Cô ấy lập tức nhảy lên sô pha hét to, mẹ ơi, con muốn học thư pháp!

Khi còn nhỏ, Giản Đơn luôn không hiểu một đạo lý, thứ mà tài tử đó coi trọng vĩnh viễn không phải là chữ mà là gương mặt của cô nương viết chữ đó.

Do đó, Giản Đơn rất hào hứng đến Cung văn hóa thiếu nhi học thư pháp, đeo hai túi cát lên cổ tay hai ngày đã mệt đến nỗi muốn khóc, thề là sẽ không đến đó nữa. Bố mẹ khuyên cô ấy nên kiên trì thêm vài ngày nữa, học hành cần phải có quá trình, không được sợ gian nan, khổ ải.

Trong mấy ngày này, Giản Đơn đã gặp Hàn Tự.

Nằm sấp lên trước tủ kính triển lãm các tác phẩm đoạt giải của các học viên trong Cung văn hóa thiếu nhi, một đứa bé chỉ vào một bức tranh chữ rồng bay phượng múa nói đây là tác phẩm đoạt giải của nó.

Chữ đẹp quá! Đẹp thật!

Giản Đơn kéo dài âm điệu, tựa như muốn cửa đại gia khuê tú phong lưu này.

Đứa bé trai tròn mắt nhìn Giản Đơn, dường như bị cô bé vừa nhìn đã không có phẩm vị và sức thu hút này khen ngợi là một điều vô cùng mất mặt.

Nếu là như vậy thì tại sao khi đó lại nói với một cô bé xa lạ rằng chữ đó là do cậu viết?

Hàn Tự từ bé chẳng đáng yêu gì hết. Tôi nghĩ.

Tóm lại, Giản Đơn vì muốn học chữ như các chị khuê nữ kia mới đến đây học, nhưng vì một ngày này, gặp được đại gia khuê tú biết viết chữ trong cuộc đời của cô ấy.

Thế lúc ấy Hàn Tự đang ở đâu?

Tình cảm này lại không có cách nào hiểu được tình cảm kia. Ví như tôi hiểu tại sao tôi thích Dư Hoài nhưng lại không hiểu tại sao Giản Đơn thích Hàn Tự.

Một người thì giống như một người hầu chưa bao giờ tiết kiệm lời ca ngợi của mình, còn một người thì lại giống như “đại tiểu thư” chẳng bao giờ để ý đến lời ca ngợi của người hầu đó. Vậy, rốt cuộc tình cảm giữa Giản Đơn và Hàn Tự bắt đầu từ bao giờ? Tôi hoàn toàn không tìm ra chút manh mối nào.

Tựa như vào một ngày nào đó khi tuổi trẻ bắt đầu, bị đùa giỡn vài câu; lại tựa như vào một ngày nào đó, biến nam chính trong phim thần tượng thành Hàn Tự... Số mệnh của mỗi người đều là một hoa văn đặc biệt, hoa văn của Giản Đơn, đều khảm nên những họa tiết liên quan đến Hàn Tự.

Có những chuyện nói ra rồi sẽ bị người khác chửi mắng và coi thường. Ví dụ như Giản Đơn vì tương lai của mình sau này mà cắn răng quyết định vào học ban xã hội, Hàn Tự cũng chẳng giữ lại, chỉ đến khi ăn xong thịt nướng, uống hết rượu và nói lời từ biệt mới nói một câu, sau này cũng không có ai có thể đối với tôi tốt như cậu.

Vì thế, vào một buổi tối muộn mùa hè năm ngoái, Giản Đơn về nhà nói với bố mẹ rằng cô ấy không muốn học Văn nữa.

Có phải con người sẽ có chút triệu chứng của Stockholm tiềm ẩn không? Bỏ ra một ngàn một vạn nhưng lại chỉ cần đổi lấy được một câu than thở đã cảm thấy cái gì cũng đáng giá cả.

Giản Đơn đã quen với việc làm bất cứ việc gì đầu tiên luôn nghĩ đến Hàn Tự. Có thể lớp 10 tôi mới quen Dư Hoài, cho nên thỉnh thoảng nhìn thấy thái độ đó là lẽ dĩ nhiên của cậu ấy, tôi sẽ cảm thấy bất mãn. Thế nhưng, Giản Đơn từ nhỏ đã điên cuồng bám lấy Hàn Tự, “vì cậu ấy tốt” đã biến thành thói quen; đó là một phần trong quá trình trưởng thành của cô ấy, lẽ dĩ nhiên là thế, không cần phải ngừng lại để suy nghĩ.

Chẳng cần Hàn Tự đáp lại, những lúc nhìn thấy Hàn Tự vui vẻ vì thuận buồm xuôi gió, tự nhiên cô ấy cũng sẽ vui vẻ. Cô ấy dùng sự vui vẻ đó của bản thân làm thù lao cho đoạn tình cảm này.

“Sau này tớ đã hiểu” Giản Đơn cười nói: “Cậu ấy thích tớ đối xử tốt với cậu ấy nhưng cậu ấy lại không thích tớ.”

“Sao cậu ấy lại không...” Tôi theo bản năng thốt nên lời an ủi cô ấy.

“Tớ biết.” Giản Đơn cúi đầu, nhẹ nhàng nói.

Tôi luôn chê bai phim điện ảnh và phim thần tượng, ở đó, điều không nên nghe thấy thì luôn bị nghe thấy, thứ không nên nhìn thấy thì luôn bị nhìn thấy ...

Tôi không biết rằng có phải Giản Đơn nghĩ như thế không.

Cô ấy trốn tiết thể dục, nằm trườn trên bàn ngủ, lúc tỉnh lại phát hiện cả lớp đều đã đi hết. Quyển vở bài tập bảo bối của Hàn Tự bị rơi xuống đất, cô ấy nhặt lên, không cẩn thận phúi làm rơi mấy mảnh giấy nhỏ. Đó đều là những lời nói chuyện phiếm hằng ngày của Hàn Tự và Bối Lâm. Giản Đơn ngồi ở bên chỗ của Hàn Tự rất lâu, ấy vậy mà không hề phát hiện ra Hàn Tự và Bối Lâm có trao đổi cái gì.

Lúc Bối Lâm chuyển đến lớp không lâu Giản Đơn đã từng nói, con người cô ấy không lạnh nhạt phản cảm như tôi và Bê ta nghĩ, thỉnh thoảng cậu ấy cũng nói chuyện với cô ấy.

Song, khi nói chuyện đều là về Hàn Tự.

Giản Đơn là người có suy nghĩ như thế này, cô ấy cho rằng Bối Lâm giống như tôi và Bê ta, nhìn một cái là phát hiện ra cô ấy có tình ý với Hàn Tự, cố ý dùng chủ đề này để lôi kéo quan hệ, cho nên mới hồn nhiên nói hết tất cả những gì cô ấy biết về Hàn Tự cho Bối Lâm.

Bối Lâm là một cô gái rất thông minh.

Trong cuộc nói chuyện hằng ngày, cô ấy luôn giả vờ mang bộ dạng không biết tí gì về Hàn Tự, những câu nói ra đều là “vô ý” nói về sở thích và chuyện cũ của Hàn Tự.

Cứ như là mới gặp mà như đã biết từ lâu.

Giống như là ông trời sợ Giản Đơn không chết tâm vậy, lúc cô ấy vòng qua chỗ bóng nhà thể chất thì nhìn thấy Hàn Tự và Bối Lâm tránh những hoạt động ngoài kia của mọi người, ngồi ở bậc cầu thang nói chuyện.

Bối Lâm nói rằng, cô ấy rất ngưỡng mộ Giản Đơn.

Giản Đơn không biết rằng cuộc sống thật sự của Bối Lâm có bao nhiêu tồi tệ, cho nên cô ấy luôn ngưỡng mộ bộ dạng Giản Đơn hiện giờ.

“Cô ấy và Bê ta đều khiến người khác thật ngưỡng mộ. Tớ ngưỡng mộ những con người được ông trời ưu ái một phương diện nào đó. Dư Hoài thông minh, gia đình Giản Đơn lại hạnh phúc và đơn giản, Bê ta có thể đi Bắc Kinh để chiếm được ưu thế về điểm số, còn gia cảnh của Cảnh Cảnh hình như lại rất giàu. Tớ nói với cậu những điều này không phải là ai oán số phận. Nhưng, có những lúc tớ thật sự rất ngưỡng mộ họ. Lúc mệt mỏi luôn muốn tìm một người để tâm sự, dường như như thế mới có dũng khí tiếp tục cố vũ bản thân. Thật may là đã có cậu.”

Bối Lâm không thích nói chuyện, nhưng không có nghĩa là cô ấy không biết cách nói chuyện.

Giản Đơn nhìn thấy Hàn Tự nhẹ nhàng vỗ vai Bối Lâm.

Hàn Tự nói: “Tôi với cậu đều cùng một loại người. Cuộc sống của bọn họ, bọn mình với không tới đâu, tớ và cậu chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình mà thôi.”

“Bọn họ” và “bọn mình”.

Giản Đơn phát hiện, hóa ra trước giờ cô ấy không hề hiểu Hàn Tự.

Giản Đơn biết Hàn Tự rất thuần khiết, cũng biết sự thuần khiết đó bắt nguồn khi còn nhỏ bị một con chó của họ hàng cưỡng ép “hôn sâu kiểu Pháp”, nhưng lại không biết nhà họ hàng đó lại rất giàu lại có thể lực. Cậu ấy khóc rất lâu, rất lâu, bố mẹ nói lý lẽ, người cô lại khinh miệt không thèm để ý đến, chỉ lo dỗ dành con chó nhà mình. Cô ấy biết Hàn Tự học cái gì cũng đều giỏi nhưng lại không biết chơi bài ở lớp thư pháp của Cung thiếu nhi, nói không học liền không học nữa, nhưng Hàn Tự lại không dám lãng phí tiền học phí lấy một cắc...

Giản Đơn từng cho rằng Hàn Tự không thích nói chuyện.

Sau này cô ấy mới biết, Hàn Tự chỉ là không thích nói chuyện với cô ấy mà thôi.

Giản Đơn lẳng lặng đứng ở đằng sau nhìn, hai người họ vẫn không quay đầu lại, cho đến khi cô ấy rời đi cũng không biết.

Tình yêu trên thế gian này nhiều như thế, một số người đạt được, một số người lại mất đi.

Giản Đơn ngồi một mình dưới bóng cây, đọc hết những mảnh giấy chằng chịt chữ đó.

Màu xanh là của Hàn Tự, Giản Đơn nhìn một cái là nhận ra liền.

Chữ thật đẹp, quả thực rất đẹp.

No. 282

“Lớp 12 mới học văn, liệu có kịp không?”

Giản Đơn nghiêng đầu, nhìn vào cái cây ngoài cửa sổ, đáp: “Không kịp cũng phải chịu thôi.”

“Cậu đừng vì tránh hai người họ mà học ban xã hội như thế, xin thầy Trương Bình đổi chỗ là được rồi mà. Cậu đổi chỗ với Chu Dao ấy, chắc chắn cậu ấy sẽ vô cùng vui vẻ vì có thể kéo gần khoảng cách với Bối Lâm, cô ấy đặc biệt quan tâm cách học tiếng Anh của Bối Lâm...” Tôi nghĩ cách.

“Tớ thật sự rất hối hận vì đã chọn ban tự nhiên.” Giản Đơn cười: “Cho nên, lúc học rất cố gắng hy vọng có thể bù đắp một chút. Tớ cảm thấy vô cùng có lỗi với bố mẹ, họ tin tưởng tớ như thế, vậy mà mỗi lần thi đều chỉ đứng thứ bốn mươi mấy, trước giờ họ không hề mắng tớ lấy một câu.”

Sự cố gắng của Giản Đơn, tôi và β đều quá rõ ràng. Buổi trưa đi ra cổng trường, hai chúng tôi biến thành những lá buôn nhỏ đi giao thiệp, chỉ là vì muốn giúp Giản Đơn giờ nghỉ trưa có thể nặn ra một ít thời gian, chỉ một chút là tốt rồi.

Cô ấy thiếu ngủ đến mức đi một bước chân có thể đá vào chậu nước, thành tích lại không có chút biến chuyển nào. Chúng tôi đều biết Giản Đơn không phù hợp với ban này, hơn nữa lại cuộc sống những ngày ngồi cạnh Hàn Tự đúng là “họa vô đơn chí”; bốn mươi lăm phút giờ tự học, cô ấy học được bao nhiêu, không nói cũng có thể tưởng tượng được.

“Đôi nam nữ chó má!” Cuối cùng tôi nổi giận.

Mặc dù chuyện liên quan đến Hàn Tự và Bối Lâm, tôi và β sớm đã biết rồi, cũng tránh nói trước mặt Giản Đơn nhưng mà lúc này, tôi vẫn không chịu được máu xông lên não.

“Không phải đâu!” Giản Đơn lắc đầu, thành thật nói: “Tớ vẫn luôn như con thiêu thân lao vào đồng lửa, không thể trách bất kì ai. Cậu ấy cũng không hứa hẹn gì với tớ, rằng tớ đối xử tốt với cậu ấy thì cậu ấy sẽ cưới tớ. Cậu ấy có sai gì đâu chứ?”

Chúng tôi không phải ai cũng như vậy đâu.

“Một bên tình nguyện thì phải chấp nhận thua cuộc.” Giản Đơn nói.

Học ban xã hội đối với cô ấy mà nói đã là “cải lão hồi sinh” rồi.

Giản Đơn vồ vồ mông đứng dậy, cô ấy muốn đi dạo một mình. Tôi ngồi ở bậc cầu thang nhìn cô ấy rời đi.

Mới đi được một lúc, bất chợt Giản Đơn quay người lại, cười nói: “Cảnh Cảnh, tớ đến lớp ban xã hội đây, chúng ta mãi mãi là bạn tốt.”

“Nhiều lời quá!” Tôi cau mày.

Cô ấy cười hì hì rồi chạy đi cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng nữa.

Câu nói này tôi nhớ rồi. Một năm trước, ở quán thịt nướng Brazill, Giản Đơn và β đều đã say ôm nhau khóc, Giản Đơn đột nhiên gào to về hướng bọn tôi, chúng ta mãi mãi là bạn tốt.

No. 283

Tôi lơ mơ lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn cho Dư Hoài.

“Cậu nói xem, tớ học ban tự nhiên có phải là sai lầm không?”

Ngẫm nghĩ rồi lại xóa từng chữ từng chữ đi.

Hành vi này thật là quá quái đản. Giản Đơn khiến tôi có cảm giác giống như một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, nhưng cô ấy nói đúng, đây là chúng tôi cam tâm tình nguyện.

Tình nguyện thua cuộc.

Tầng thượng khu hành chính cũng không mát mẻ hơn trong lớp học là bao. Tôi nhìn ba câu ví dụ, thật sự là não đang đình công, tức đến nỗi tôi vút luôn quyển sách xuống rồi đứng dậy, vận động cái mông cứng ngắc một chút. Tôi tâm phiến ý loạn đứng ở trên bậc nhỏ nhìn ra tứ phía, trong lúc vô ý nhìn thấy trên tường khắc đầy những nét viết nguệch ngoạc của những anh chị lớp 12 vừa mới tốt nghiệp.

Nét bút ai hạ xuống có thể làm nở rộ từng đóa sen tuyết, lại không thể vẽ được trục đối xứng của đôi bên.

Chủ lầu thật kiểu cách.

Vẽ sen ai mà không biết chứ, tôi biết nè, nhìn xem!

Trục đối xứng của đôi bên ai mà không biết chứ, tôi biết đấy, nhìn này!

Vị ở phía trên, ngài vẽ cái gì vậy? Trục đối xứng ở đâu thế?

Chẳng phải chủ lâu chỉ muốn vẽ trục đối xứng thôi sao? Muốn đồng hồ gì! Muốn xe đạp gì!

Những nét viết nguệch ngoạc này đã cứu vớt được tâm trạng của tôi.

Có người ai oán thành tích của mình, có người lại chửi đích danh một ai đó, có người lại hòa vào chửi theo, có người lại giúp ai đó chửi lại, có người nói tốt nghiệp rồi nhất định sẽ đi biển uống cho say hết nhè, và có người cầu nguyện lại có người đang hứa hẹn.

Nhiều năm sau đó liệu họ còn nhớ đến những cái này không? Những điều cầu nguyện kia có thực hiện được không? Những phiền muộn kia khi ngoảnh lại nhìn có cảm giác rất buồn cười không?

Trong dòng chảy của thời gian, có bao nhiêu người mò kim đáy bể.

Bất kể họ có bao nhiêu điều chưa hoàn thành được thì thời gian vẫn lặng lẽ chạy về phía trước, đẩy tất cả bọn họ ra khỏi Chấn Hoa. Trên tường còn có một khoảng trống rất to, có lẽ là để cho chúng tôi.

Tôi xem rất nhiệt tình, hết ngẩng đầu lại khom lưng, cuối cùng ngồi xổm xuống.

Đằng sau chiếc cửa sổ to có mười chữ rất góc cạnh, nắng chiều chiếu xuyên qua cửa sổ, để lại bóng mờ của mười chữ kia. Những chữ đó dưới ánh nắng mặt trời bỗng sáng lấp lánh, bất chợt tôi ở trong góc của bóng râm nhìn thấy một hàng chữ rất mờ.

Chữ viết còn rất mới rất mới.

Lạc Chỉ yêu Thịnh Hoài Nam, ai cũng không biết.

Trong giây lát đó, rất nhiều bức ảnh ở trong đầu bỗng chốc không cẩn thận bị rơi xuống, tôi không kịp đi nhặt, chỉ có thể nhìn chúng nó rơi lả tả ngay trước mắt.

Trong ngày nghi thức kéo cờ, phương hướng ánh mắt của chị Lạc Chỉ.

Trong ngày kỉ niệm thành lập trường, chị ấy bỗng dưng ngập ngừng nói câu nói kia, lúc ấy trên khán đài MC nói “Xin chào mọi người, tôi là Thịnh Hoài Nam của lớp 11-3.”

Chị ấy muốn mở quyển nhật kí kia, biểu cảm trên khuôn mặt nhẹ nhàng nở rộ, dò xét: “Đúng rồi, em....em có biết đường đi không? Anh ấy ở lớp 3. Có cần...có cần chị dẫn em đi không?”

Câu nói khi ở trên bệ cửa sổ nhoèn cười: “Cánh Cánh, thực ra chị rất ngưỡng mộ em.”

Nước mắt trong mắt khiến tôi có chút nhìn không rõ hàng chữ cô đơn kia.

Vì sao tôi lại vì một đàn chị không quen thuộc lắm mà rơi nước mắt?

Tôi cũng không biết, có lẽ là vì chị ấy, cũng có lẽ là vì Giản Đơn, hoặc cũng có lẽ là vì bản thân tôi.

Từ bé chúng ta đã nhận được tình yêu của cha mẹ và coi đó là lẽ dĩ nhiên, vô điều kiện mà có được, cuối cùng lại chiều hư chúng ta. Phải biết rằng, một số tình cảm cần phải tự bản thân mình giành lấy và cũng cần phải nghe duyên trời định, thậm chí khi cầu mà không được sẽ hoảng sợ vô cùng.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Khúc Ly Biệt

No. 284

Đến hôm khai giảng lớp 12 đó, vị trí ngồi của Giản Đơn trống không.

Hàn Tự mới đầu không có phản ứng gì, một lúc sau mới không chịu được, sang chỗ Từ Diên Lượng.

“Giản Đơn xin nghỉ à?” Cậu ta hỏi.

Từ Diên Lượng lắc đầu, giả vờ ngạc nhiên: “Hả? Cậu không biết à? Giản Đơn xin chuyển sang học ban xã hội rồi!”

Mặt Hàn Tự trắng bệch, không nói lời nào và cũng không truy hỏi gì nữa.

β không thêm khách sáo gì nữa, cô ấy ngoảnh lại nhìn Hàn Tự đang im như thóc, không nói lấy một câu, lớn tiếng nói: “Bọn tớ đâu phải thuộc kiểu người được trời ưu ái, làm cái *** nhà cậu?”

Từ trước đến giờ, Bối Lâm là kiểu người dẫu có sóng to thế nào cũng không sợ hãi, ngồi ở hàng cuối từ từ ngẩng đầu lên.

Sau khoảng ba mươi giây im lặng, β vươn cổ, ngoảnh lên. Trong lớp học ồn ào, một màn này tựa như ném một hòn đá nhỏ xuống sông, dần dần chìm xuống.

No. 285

Giản Đơn vẫn thường tìm tôi và β tám chuyện. Học ban xã hội rất mệt, vòng ôn tập đầu tiên gần như là học lại một lượt tất cả các nội dung các

môn bắt đầu từ lớp 10, qua mấy vòng ôn tập người tốc độ chậm nhất cũng có thể học được toàn diện một lần. Tất nhiên Giản Đơn rất trân trọng cơ hội học tập trong quãng thời gian này. Nhưng có một đến mấy thì khi đối mặt với công thức Vật lý cũng thấy đơn giản hơn một chút, ít nhất cô ấy có thể căn rắng mà học thuộc nó, không đến nỗi là bị lúng túng mà để trắng bài thi.

Dù sao thì cũng đầy đủ hơn.

“Cậu không biết ban xã hội biến thái cỡ nào đâu!” Giản Đơn dần dần khôi phục lại sự hoạt bát thường ngày, nói: “Giáo viên Chính trị nói siêu nhiều, mà lại còn toàn nói dài dòng, dùng A để chứng minh B, dùng B để chứng minh C, nhưng sự hình thành của A thực ra lại được tạo thành trên cơ sở của C, cái gì cũng bị ông ta tranh nói cho bằng hết...”

“Bọn tớ hiểu!” Tôi cắt ngang: “Tốt xấu gì bọn tớ cũng là người đã học chính trị đến năm lớp 12, môn chính trị còn chẳng thi mà bọn tớ vẫn phải học này.”

“Ừ nhỉ...” Giản Đơn xấu hổ cười: “Nhưng tớ nói thật đó. Trước đây tớ có đọc sách của một người nước ngoài viết, có thấy thư Các Mác gửi cho Ăngghen, Mác nói, chỉ cần là điều mà ông ấy không làm rõ được thì ông ấy sẽ nói đây là chính là biện chứng!”

Sự hưng phấn khi mới học ban xã hội của Giản Đơn trong chốc lát liền bị khó khăn. Có điều, cuộc sống của học sinh ban xã hội lại khiến tôi và β cảm thấy rất sôi nổi. Có rất nhiều chuyện, ví dụ như thần Chu số 6 của tháng 10 trời cao, tổ chức đại hội đại biểu toàn quốc lần thứ 17 của Đảng Cộng sản Trung Quốc. Đối với tôi và Beta mà nói, đây chỉ là một loại tin tức, nhưng đối với Giản Đơn mà nói, đây lại là một chuyện lớn liên quan đến sự sống còn.

Thần chú số 6 và đại hội đại biểu toàn quốc lần thứ 17 đều là đề tài có ý nghĩa lớn trong các tài liệu biện luận. Những đặc trưng tọa độ địa lý của trung tâm phóng vệ tinh Tử Tuyền và địa hình của khu vực xung quanh đều phải học thuộc cho tốt, tinh thần chủ đạo của hội nghị đại biểu lần thứ 17 có thể kết hợp với quan điểm nào của chủ nghĩa Mac, có thể hỗ trợ với điều mục nào trong kinh tế chính trị của chủ nghĩa Mac...

Tôi và β trở mắt nhìn nhau, nhìn Giản Đơn nước bọt văng tung tóe phàn nàn, nhưng cũng có thể nghe ra, đằng sau những lời phàn nàn rõ ràng này đều là niềm vui sướng.

Cô ấy đã đi vào quỹ đạo, khổ cực, nhưng không bỏ cuộc.

Chúng tôi đều vui thay cho cô ấy.

No. 286

Một Giản Đơn mới khiến tôi không khỏi nghĩ đến tương lai của chính mình.

Nửa tháng 10 trôi qua, tôi đã nghe thấy âm thanh của giai đoạn “đen tối lớp 12”. Trời tối càng ngày càng nhanh, thật khiến con người ta hoảng hốt.

β phải đi rồi.

Gia đình cũng đã làm thủ tục xong xuôi cho cô ấy, cuối tuần này phải đi rồi.

Thực ra β đã sớm chuẩn bị đầy đủ hết, lúc mới khai giảng lớp 12, cô ấy đã dốc hết sức lực để sửa lại các mối quan hệ với những bạn mà bình thường cô ấy hay cãi nhau hoặc là bị cô ấy ăn hiếp ở một phương diện nào đấy, thành lập bang giao.

Mục đích thì chỉ có một: “Mọi người nếu là bạn tốt của nhau, có nghĩa khí thì đừng lên Bộ Giáo dục để tố cáo tố nha, tớ không được coi là “di dân” lên đại học đâu, thật đó!”

Nửa năm trước, mâu thuẫn của tôi và Giản Đơn bất đồng, sự ra đi lần này của β thật sự là thật rồi, không còn ngày nào đột nhiên phóng vào lớp học, cả khuôn mặt là điệu cười hi hi nữa.

Vì thế chúng tôi đều rất đau lòng.

Trước khi β đi, vốn dĩ Trương Bình muốn tiễn cô ấy nhưng lại bị β từ chối.

Lớp 12, lòng ai cũng hoang mang, cô ấy có thể lên Bắc Kinh để hưởng thụ số điểm thấp hơn đã đủ để kéo theo biết bao oán hận rồi, làm sao mà giết nhân duyên nữa?

Trương Bình tặng cho β một quyển sách, nói là món quà cả lớp tặng cho cô ấy, nhưng thật ra “cả lớp” đều không biết.

Quyển sách đó có tên là “Cô gái Harvard Lưu Diệc Đình”.

“Thầy Trương ơi, thầy tặng cho em quyển sách này là để chế giễu em à?” β hỏi.

Trương Bình cười xấu hổ, gãi gãi đầu và nói: “Đây là một loại ước nguyện đẹp đẽ mà! Cũng không nhất thiết là phải đổ vào trường danh tiếng, chỉ cần cái em học được là tinh thần này, là tinh thần!”

β lật cuốn sách, nhìn thấy trên bìa sách bên trong là hàng chữ xấu xí quen thuộc của Từ Diên Lượng. Xem ra quyển sách này là tác phẩm kết hợp của Từ Diên Lượng và Trương Bình.

Tặng Tưởng Niên Niên:

Chúc cậu học hành tiến bộ, đỗ được trường đại học lý tưởng của mình, đạt được ước mơ của đời người!

Càng lớn càng trắng!

Toàn thể học sinh lớp 12-5 khóa 2003 Trường THPT Chấn Hoa.

Tôi và Giản Đơn nhìn thấy mấy vạch đen trên mặt β , kết luận ngay lập tức bốn chữ “càng lớn càng trắng” tuyệt đối là Từ Diên Lượng cố ý.

β cau mày: “Thầy, sao lại là Từ Diên Lượng viết vậy, tốt xấu gì thầy cũng phải ký tên một cái chứ!”

Trương Bình hơi sững người, nói: “Phải rồi, đợi chút, để thầy tặng em mực bảo.”

β cười đắc ý. Tôi và Giản Đơn liếc mắt nhìn nhau.

Trương Bình ở trong văn phòng lật đi lật lại, không biết lấy đâu ra một cây bút ký tên, viết một nét lớn, nét sau còn xấu hơn cả chữ của Từ Diên Lượng: Giáo viên chủ nhiệm: Trương Bình

β cúi đầu nhìn rất chăm chú.

“Thầy Trương, cảm ơn thầy. Nếu không phải là thầy, hai năm nay em nhất định đã bị bố mẹ ngược đãi giết luôn rồi! Cảm ơn thầy đã hiểu cho chúng em như vậy. Lớp 5 chúng em không nghe lời, luôn trách thầy, nhưng thầy không hề giống như chúng em, luôn bảo vệ chúng em, thật sự...”

β cứ nói, nói đến khi giọng nói nghẹn ngào. Giản Đơn và Trương Bình đều không ngờ là tại sao tự dưng β cứ một câu thầy, hai câu thầy*, đứng đắn hơn, nhất thời đều ngẩn ra.

Đáy lòng tôi bỗng cảm thấy rất mềm mại, rất ấm áp.

“Còn nữa.” β tiếp tục lớn tiếng nói: “Thất tình không đáng sợ, là do cô ta không có phẩm chất, không có phúc. Thầy Trương, trên đời này làm gì có chỗ nào là không có cỏ ngọt, vì sao không tìm ở ngay bên cạnh mình, thầy phải biết là, chúng em đều...”

Lọ đào ngâm trên tay Trương Bình suýt nữa rơi xuống.

Tôi và Giản Đơn liền vội vàng che miệng β lại, cứng rắn lời cô ấy ra khỏi phòng làm việc.

No. 287

Sáng thứ bảy, bố tôi lái xe đưa tôi đến sân bay, tôi và Giản Đơn đứng trước quầy soát vé nói chuyện, cùng đến tiễn β .

Không ngờ lại nhìn thấy Từ Diên Lượng.

Tôi và Giản Đơn bốn mắt nhìn nhau, hình như là đã hiểu ra điều gì đó.

β gửi hành lý xong liền tung tăng đến chỗ chúng tôi, khi nhìn thấy Từ Diên Lượng, cả người đều cảm thấy kinh ngạc, còn khó nhìn hơn cả việc ăn phải ruột già.

“Tớ đại diện lớp 5 đến tiễn cậu!” Từ Diên Lượng vui vẻ nói.

β cười lạnh: “Phải rồi, bây giờ tớ có thể an tâm mà lên đường rồi.”

Bốn người chúng tôi cùng nhau đi lên McDonald ở trên tầng uống sô-cô-la nóng.

Cả quá trình, mắt Giản Đơn đều đỏ, cười rất là gượng gạo.

Hai người này từ khi cấp một đã kết đảng với nhau rồi, đã từng mặc chung quần, mượn giấy vệ sinh của nhau, giờ mỗi người một phương, làm sao nữa đây.

Mũi tôi cũng cay cay.

Theo lý mà nói, Từ Diên Lượng chiếm đại đa số, nhưng nếu không có Giản Đơn và β thì tôi cũng khó mà tiếp tục chống đỡ ở Chấn Hoa.

Tôi yêu Chấn Hoa, là bắt đầu yêu họ mà thành.

β từ đầu đến cuối luôn duy trì sự lạc quan của mình. Cô ấy tin rằng chúng tôi đều sẽ gặp lại ở Bắc Kinh, mà hoàn toàn quên một sự thực rằng cả nước không chỉ có mỗi Bắc Kinh là có trường đại học.

“Tớ nói được là được.” β đặc ý: “Giản Đơn học ban xã hội xong chắc hẳn sẽ rất giỏi, thi vào một trường đại học chính trị pháp luật chắc là không có vấn đề gì đúng không?”

Mặt Giản Đơn ngay lập tức nhăn nhó.

“Còn cậu!” β chỉ chỉ tôi: “Cậu cũng nhất định phải lên Bắc Kinh học. Người đàn ông của cậu nhất định sẽ đỗ trường trên Bắc Kinh, không phải là Bắc Đại thì là Thanh Hoa, cậu nhất định sẽ vui sướng mà lên cùng, đừng quan tâm cậu ấy đỗ trường gì. Chính là Bắc Kinh, không được chạy, vì người đàn ông của mình, Thông Châu cậu cũng sẽ ngại xa!”

Tôi nói: “Bố tớ vẫn còn đang ở bãi đỗ xe đấy, cậu có thể dừng ngay người đàn ông này người đàn ông nọ đi không hả? Người ta mới 18 tuổi, ngượng chết đi được.”

Hai người họ đột nhiên đồng thời hỏi tôi: “Đùa cái gì mà đùa, Cảnh Cảnh, cậu không phải cầm tinh con hổ à? Mười chín tuổi rồi đó?”

“Biến hết đi cho tớ!” Tôi giận dữ hét.

“Vậy còn tớ?” Từ Diên Lượng chỉ chỉ mũi mình.

“Cậu đi đâu thì liên quan gì đến tớ?” β kinh ngạc.

Từ Diên Lượng không để tâm, cười hề hề độc thoại nói: “Tớ cũng sẽ đi Bắc Kinh!”

“Đi thôi.” β trợn mắt lên.

β đi vào cửa kiểm soát, tôi và Giản Đơn khóc ầm lên.

β vẫn vẫy tay, đột nhiên lớn tiếng: “Khóc cái *** gì, cùng lắm là nửa năm chúng ta sẽ gặp lại nhau mà!”

Nói xong, cô ấy cũng khóc, biến thành ba đứa dở hơi.

Bất cứ khi nào chúng tôi gặp khó khăn, người đầu tiên lớn tiếng hét “lẽ nào dám ức hiếp chị”, khẳng định là β.

Rõ ràng một mình rất cô đơn nhưng lại vĩnh viễn luôn là một β mang vẻ lạc quan tốt nhất.

Cô gái bảo bọc chúng tôi kia, lại cứ như vậy mà bay đến Bắc Kinh rồi.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Thi Đua Trố Tài, Dựa Vào Bản Lĩnh

No. 288

Tôi và Giản Đơn nói lời tạm biệt với Từ Diên Lượng. Từ Diên Lượng đi xe buýt, còn Giản Đơn và tôi cùng nhau đi đến bãi đỗ xe.

“Cậu nói xem, chúng ta thật sự có thể gặp lại nhau ở Bắc Kinh ư?” Giản Đơn hỏi.

“Có thể.” Tôi gật đầu.

Thực ra tôi cũng không biết nữa. Nhưng tôi là người như thế này, đứng trước một khả năng mang tính tàn nhẫn, tôi sẽ cố gắng nhìn về hướng tích cực hơn, sau đó cười và nói với người khác rằng, đó không phải là khả năng mà là nhất định có thể.

Vận mệnh có nhiệm vụ đả kích, còn chúng ta có nhiệm vụ khích lệ.

Giản Đơn nhìn thấy bố mẹ mình trước nên nói lời tạm biệt với tôi. Tôi tiếp tục đi về phía trước, nhìn thấy bố tôi đứng ngoài xe gọi điện thoại.

Ông vẫy tay phía tôi, nói: “Mau lên xe nào.”

Xe chạy băng băng trên đường cao tốc. Hạ kính cửa xe xuống, bên ngoài là mặt đất phủ đầy tuyết đơn điệu, đồng ruộng hoang phế, thỉnh thoảng có một vài thảm cỏ khô héo ló qua tầm mắt, cũng coi như là hòa hợp.

Giản Đơn học ban xã hội nên hiếm khi tôi có thể gặp mặt. β thì đi rồi. Dư Hoài mỗi ngày đều lo chuẩn bị chiến đấu, chỉ một mình tôi một lần lại một

lần đối mặt với sự đả kích của kì thi thảng, luyện đến mức da mặt dày nhưng lại không hề từ bỏ ý định.

Mỗi lần trôi qua vẫn rất buồn.

Mây đen liên miên không dứt là dấu hiệu của mùa đông miền bắc. Không hay rơi tuyết nhưng trời cũng không quang đãng.

Nhìn vậy khiến lòng người cũng tuyệt vọng theo.

“Bố ơi, có phải là bạn thân thế nào đi nữa thì cuối cùng cũng sẽ chia xa phải không?”

Những kiểu văn nghệ dân gian thỉnh thoảng tôi cũng chỉ trò chuyện một chút với bố. Nếu là mẹ tôi bà sẽ trả lời tôi bằng cách đập vào mặt tôi một trận mắng.

“Cảnh Cảnh.” Ông cười: “Sau này lớn lên sẽ không còn lớp học cố định nữa, con cũng không có thời gian và cơ hội để dần dần hiểu một người bạn nữa. Sau khi gặp nhau, chẳng mấy chốc phải chia lìa, lâu dần rồi cũng sẽ quen thôi, người lớn đều như vậy cả.”

Bất chợt tôi nhận ra vấn đề này không phù hợp để hỏi bố tôi.

Tình yêu của ông đều là chia li, thế mà tôi lại hỏi ông về vấn đề tình bạn.

“Bố này, có phải bố và mẹ đều cảm thấy con khiến hai người cảm thấy vô cùng thất vọng không?” Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ: “Thành tích của con thế nào cũng không lên được, nếu thi đại học mà vẫn cứ đà này thì chắc sẽ không đỗ nổi một trường tốt mất.”

“Con nghe lời như vậy, sao bố mẹ có thể cảm thấy thất vọng gì chứ.” Bố tôi không giỏi nói những lời hoa mỹ nên khi ông an ủi người khác luôn rất khô khan, nhưng câu nào ra câu nấy, đều rất đáng tin.

“Nhưng con thi không tốt.” Tôi cười khố.

Bố tôi hồi lâu không lên tiếng.

“Lúc này trước khi con lên xe, bố đang gọi điện thoại cho mẹ con. Bố mẹ sẽ nghĩ cách, con cứ an tâm mà học hành nhé.”

Tôi gật đầu.

Hãy để tôi hưởng thụ niềm hạnh phúc lần cuối cùng của một đứa trẻ đi. Người lớn nói cái gì, tôi chỉ cần nghe lời là được, coi như họ vẫn là hai “super hero” (siêu anh hùng) mà tôi biết khi còn nhỏ, không gì là không thể, cái gì cũng không cần nghi ngờ.

No. 289

Sắp đến kì thi Vật lý.

Buổi tối tự học trước ngày thi hôm đó, tôi lại chích một nhát “thuốc an thần” lên cánh tay trái của cậu ấy, rồi lại vẽ lên một dấu tích ✓ thật to.

Đây đã là dấu tích thứ ba rồi, nó đã trở thành một thông lệ giữa chúng tôi, một bí mật của sự may mắn.

“Quy tắc cũ.” Tôi cười, nói: “Tối nay đừng có tắm đấy.”

Cậu ấy ngẩng cái đầu thối lên: “Chỉ là giữ thể diện cho cậu mà thôi. Lão gia đây cần gì phải dùng đến loại mê tín phong kiến này?”

Lớp 12 khiến con người ta vừa áp lực vừa buồn phiền. Tôi vỗ tay cậu ấy và nói: “Dư Hoài, cố lên!”

Thành tích của tôi ngày càng tuột dốc, trong khi mọi người đều đang cố gắng luyện tập thì cái loại tuột dốc này lại càng rõ ràng. Những dạng lớp 10

đã từng học qua, tôi lại như người xa lạ với chúng. Tôi hết như một người mù đứng trong đồng ruộng vật ngù, vật một cái rồi lại vút đi một cái.

Gần đây, tôi mới bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ lối thoát cho mình. Tôi ngồi cạnh cậu ấy ba năm, bây giờ lại không thể làm gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn sự li biệt đang gần ngay trước mặt.

Khi Giản Đơn và β còn ở bên, mỗi ngày trải qua vui vẻ tôi đều không nhìn lại cuộc sống của bản thân. Biển học là vô biên, bọn họ dựa vào bản lĩnh của mình mà đua nhau trổ tài, chỉ mình tôi đứng ở bên bờ, nhìn chiếc thuyền nhỏ của mỗi người càng ngày càng tiến ra xa rồi biến mất hình bóng.

Tôi và Dư Hoài mỗi người một tai nghe, yên lặng cùng nhau nghe Hỷ sống một cuộc sống tuyệt vời của Beyond. Dư Hoài nhắm mắt nằm bò lên bàn, để lại cho tôi gò má của một đứa bé đang tức giận.

Dư Hoài sẽ bay đi. Từ trước đến giờ tôi không hề hoài nghi vấn đề này.

Nhưng tôi chỉ có thể đứng ở trên mặt đất mà thôi.

No. 290

Hôm Dư Hoài thi, lại là một ngày thứ bảy. Tôi như thường lệ đặt chuông báo thức, sau khi bị tiếng chuông đánh thức liền gửi tin nhắn cổ vũ cho cậu ấy.

Nhưng tôi không giống mọi khi gửi tin nhắn xong là ngủ tiếp mà bò dậy, dưới ánh nắng ban mai mặc quần áo, rửa mặt, đeo ba lô lên và đến lớp đào tạo năng khiếu nghệ thuật.

Tháng 12 đến, kỳ thi cho các học sinh nghệ thuật của các trường có tiếng sắp bắt đầu. Tôi không biết ca hát, không biết đánh đàn, cũng không biết vẽ

vời, viết văn cũng không thạo, cho nên chỉ có thể cố gắng ở phương diện đạo diễn hoặc quay phim hay chụp ảnh mà thôi.

Đây là con đường mà bố mẹ tôi sắp xếp cho tôi.

Bố tôi nói, dù sao cũng là vì để được cộng thêm điểm, trước mắt cứ thi thử xem sao, sau đó sẽ xem lại thành tích thi đại học. Bố mẹ không phải muốn con nhất định phải học những cái này, nếu con không thích thì có thể không học.

Nhưng cuối cùng tôi vẫn đi đến lớp đào tạo năng khiếu nghệ thuật.

Cầm lấy đáp án các đề thi tham thảo mấy năm qua của khoa Đạo diễn, Học viện Điện ảnh Bắc Kinh được phát, ăn tươi nuốt sống (học vẹt), cố gắng học thuộc cho hết.

Thật ra động lực của tôi rất đơn giản.

Những trường đại học đó đa phần đều ở Bắc Kinh.

No. 291

Thứ hai Dư Hoài không đi học. Tôi gửi mấy tin nhắn cho cậu ấy, cậu ấy cũng không nhắn lại, tôi lo lắng đến mức gọi điện luôn.

Giọng cậu ấy giống như bị nghẹt mũi.

“Cậu đang ngủ à?”

“Uhm.”

“Cậu ốm sao? Sao không đi học?”

“Ồm rồi.”

Tôi trầm mặc một lúc: “Dư Hoài, có phải là xảy ra chuyện gì không?”

Dư Hoài ở đầu bên kia hồi lâu không có động tĩnh gì.

Lúc sau, tôi mới nghe thấy cậu ấy nói rất nhẹ rất nhẹ: “Cảnh Cảnh, ba năm này của tôi, coi như là uổng phí rồi.”

No. 292

Ngay cả Chu Dao cũng rất khôn ngoan khi không hỏi chuyện thi cử của Dư Hoài.

Lâm Dương đến tìm Dư Hoài mấy lần, không biết hai người ở bên ngoài đang nói chuyện gì, thường đến nửa tiết không quay lại. Kì trước, tất cả mọi người trong trường đều vì tương lai của bản thân mà nghĩ mọi biện pháp, trường dân lập chiêu sinh được cử đi tham gia các cuộc thi, thi năng khiếu, cộng điểm vì là dân tộc thiểu số... Trong bầu không khí rộn ràng, Trương Bình từng nói mấy lần nhưng chẳng có ai nghe thầy nói cả.

Hiển nhiên việc Dư Hoài trốn tiết trong sự nhốn nháo này không hề quan trọng chút nào.

Tôi không biết nên làm gì để an ủi cậu ấy. An ủi lúc này biến thành nhẹ nhàng đến thế, tôi không có cách nào nói ra câu “Không sao đâu.”

Tôi chỉ biết ngồi bên cạnh cậu ấy với tâm trạng buồn bã.

Tôi hoàn toàn không biết cách an ủi cậu ấy, cũng là vì cậu ấy chưa từng nhắc đến nỗi buồn của bản thân. “Không vui vẻ”, ba chữ này được cậu ấy dồn nén xuống tận đáy lòng, không hề có cơ hội nổi lên mặt nước. Cậu ấy vẫn như cũ, buổi trưa mỗi ngày chơi bóng cùng với Từ Diên Lượng, vẫn cười đùa với mọi người, chỉ là khi nói chuyện hoàn toàn không nhìn vào mắt tôi nữa, tựa như sợ bị tôi nhìn ra là cậu ấy đang không vui.

Tôi không biết cậu ấy đang ngại điều gì.

“Sợ gì chứ, trượt thì thi tiếp”, “Người mất chân ngựa mất vó”, “Tái ông thất mã, yên tri phi phúc”, “Được rồi, không nhắc đến chuyện không vui nữa, đi đá bóng, đi nào”,... Những lời này, khi nói với các bạn khác đều nói rất rõ ràng, song không hề để cho tôi nhìn một chút biểu cảm dư thừa nào.

(Tái ông thất mã, yên tri phi phúc: Họa phúc ở đời khó mà lường trước được)

Một Dư Hoài lạc quan biết bao.

Khi tất cả các học sinh tham gia thi đều căng thẳng đi điền hồ sơ và tư cách tham gia thi, trong loa phát thanh thường truyền đến âm thanh thông báo nộp hồ sơ của bạn nào đấy của lớp nào đó gửi cho trường nào đấy.

Mỗi lần như thế, tôi đều cảm giác được toàn thân người con trai bên cạnh tôi bỗng cứng đờ.

Nhưng trong mắt người khác, giai đoạn này cậu ấy càng trở nên lạc quan, càng sáng lạn, hệt như một người chỉ có mặt sáng mà không hề có góc khuất nào.

Mọi người đều nói, Dư Hoài đúng là lão gia, không hề bị ảnh hưởng.

Khi tan học, cậu ấy lẩm nhẩm hát và thu dọn sách vở, còn tôi lẳng lặng quan sát cậu ấy.

Dư Hoài bất chợt trầm mặt, nói: “Cảnh Cảnh, có phải cậu rất hy vọng tớ sẽ khóc như một đứa trẻ không? Có phải tớ khiến cậu thất vọng rồi không?”

Cậu ấy không để tôi có thời gian phản ứng, liền đeo cặp sách lên quay người rời đi.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Người Phía Dưới Kim Tự Tháp

No. 293

Đêm hôm đó, tôi ngồi một mình trên chuyến xe buýt cuối cùng, đứng mười giờ mới về đến nhà. Đầu tựa vào song cửa sổ nổi trên cửa sổ, tựa vào rất lâu, chiếc mũ đang đông cứng lại lạnh như băng, gần như sụp xuống.

Trong xe buýt không bật đèn, đèn neon và đèn pha đều bị song cửa sổ bóp méo, khúc xạ ánh sáng kỳ lạ lên trần xa giống như nó không định đưa tôi về nhà mà muốn dẫn tôi chạy trốn.

Tôi không hề đưa cho cho bác tài xế năm mươi đồng để bác ấy chở học sinh trung học đi thật xa.

No. 294

Sáng hôm sau, tôi ở nhà thu xếp hành lý, chuẩn bị cho chuyến bay lúc chập tối đi Bắc Kinh cùng bố mẹ tôi.

Tôi không thể nhớ nổi đã bao lâu rồi ba người một nhà chúng tôi không ở cùng nhau rồi.

Tôi có bốn cuộc thi ở trường học tại Bắc Kinh, cho nên đã đến xin phép Trương Bình nghỉ hai tuần, xem ra sinh nhật của tôi cũng phải trải qua ở Bắc Kinh.

Trước khi lên máy bay, tôi nhận được tin nhắn của Dư Hoài, chỉ có ba chữ: Rất xin lỗi.

Tôi là người nên nói “Rất xin lỗi” mới đúng, tôi quá nóng lòng muốn làm cho cậu ấy vui vẻ, càng nóng lòng muốn trở thành người có thể đi vào trong lòng cậu ấy, mong muốn xé bỏ lớp vỏ kiên cường cậu ấy vất vả nguy trang. Chẳng phải đây là một loại ích kỉ ư?

Tôi đã dành nửa tiếng đồng hồ, cân nhắc từng câu từng chữ, nhưng vẫn không có được một tin nhắn hoàn chỉnh, sau cùng vẫn là trả lời chỉ có ba chữ: Không sao đâu.

Xin chào, cảm ơn, xin lỗi, tạm biệt, không sao, những lời khách sáo đã cứu sống bao nhiêu người chúng tôi mà.

Mẹ tôi lái xe đến tầng dưới nhà bố tôi, sau đó dừng lại trong sân chung cư, ba người chúng tôi cùng nhau đón xe đi sân bay.

Không biết có phải muốn tạo bầu không khí thoải mái nhất để nói chuyện với tôi không, hai người họ từ sau khi gặp lại luôn luôn hòa thuận, chưa hề cãi nhau.

Giống như chúng tôi vẫn là người một nhà, vô cùng tốt đẹp.

Đây là lần thứ ba cả nhà chúng tôi cùng đi Bắc Kinh. Hai lần trước đều rất vui vẻ, tôi không biết lần này sẽ như thế nào.

Đến Bắc Kinh lúc bảy giờ tối, chúng tôi phải xếp hàng hai mươi phút mới được lên xe. Khách sạn ở gần Tháp Trống, tôi và mẹ tôi ở một phòng, còn bố tôi ở một phòng khác. Chúng tôi bỏ đồ đạc xuống sau đó đi ăn vịt quay, trước chín giờ đã về tới khách sạn, bởi vì sáng sớm ngày mai phải chia nhau đi đến hai trường đăng ký.

Tôi rửa mặt xong liền làm tổ trên giường. Bố tôi không để tôi mang bất kỳ tài liệu ôn tập Toán, Vật lý hay Hóa học đến Bắc Kinh, ông nói con quá mệt rồi, thư giãn hai tuần cũng không chết được.

Mẹ tôi đang lau tóc đi tới, cũng tiến vào trong chăn ôm tôi. Tôi nhắm mắt giả vờ ngủ, trong đầu đủ loại cảm xúc đấu đá lung tung, tôi sợ vừa mở mắt ra chúng nó đều sẽ lao ra khỏi mắt.

“Trước khi về nhà, cả nhà mình đi chùa Phật năm lạy, con thấy thế nào?” Mẹ tôi đột nhiên nói.

“Không đi.”

“Hồi nhỏ, có một lần bà ngoại con dẫn con đi lạy Phật, có một đại sư còn đoán mệnh cho con nữa, mẹ nghĩ rằng khá chính xác, hay là đi lạy đi.”

Điều này có nghĩa là gì? Cảm thấy không trông chờ được gì vào con gái, bắt đầu trông chờ Đức Phật? Tôi bị mẹ tôi cười.

“Đoán mệnh nói cái gì hả mẹ?” Tôi hỏi.

Mẹ tôi suy nghĩ một lát rồi đáp: “Ông ấy nói con sau này là một người mặc đồng phục, có thể là giáo viên hoặc công chức, với lại, sau này con mới đẹp trai không phải sẽ đẹp trai.”

Tôi cau mày: “Sau này mới đẹp trai và sẽ đẹp trai có ý nghĩa khác nhau sao ạ?”

Mẹ tôi thực sự cũng không phải rất hiểu biết những điều này, nhưng là một phụ nữ hiểu biết, bà vẫn cố gắng trong vô vọng: “Sau này sẽ đẹp trai thôi, tướng quân là giúp Hoàng thượng giành chính quyền, cho nên bạn là có tài chỉ huy, mệnh không chỉ là giúp đỡ việc vặt. Mệnh này chắc chắn tốt.”

Tôi biết bà bày ra những điều này đều là để tôi không nên vì thời gian thi này mà cảm thấy căng thẳng. Mỗi khi tôi không tin tưởng vào bản thân, bà đều muốn cho tôi biết, vận mệnh của con là thượng đế định đoạt tốt lắm, đừng sợ, chiếu theo từng việc đã nghiệm chứng thì tốt rồi.

“Hôn nhân mà, có chút khó khăn.” Mẹ tôi nói tiếp: “Nhân duyên tới khá muộn nhưng kết quả cuối cùng là tốt. Có thể sinh con trai.”

Tôi mới vừa ngồi dậy đi uống nước, nghe được bốn chữ sau cùng thì suýt nữa phun vào mặt mẹ tôi.

No. 295

Cánh cổng Học viện Điện ảnh tập nập người ra vào, quá nửa là ăn mặc trang phục lộng lẫy tới thi biểu diễn. Tôi không muốn nhìn nhiều, trái lại, bố mẹ tôi đang cùng nhau bắt đầu đánh giá từng sinh viên đi ngang qua.

“Một năm mới tuyển vài người hả? Tỷ lệ trúng tuyển này không cao.” Bố tôi than thở.

“Giấc mơ ngôi sao.” Mẹ tôi lắc đầu, nói: “Xã hội này chính là một Kim Tự Tháp, ai mà chẳng suy nghĩ sắc sảo muốn hướng về tầng lớp thượng lưu.”

“Không thể như vậy được! Chúng ta hồi đó có rất nhiều ngành nghề còn không có tiêu chuẩn mà. Thời thế tạo anh hùng. Thế hệ của chúng nó đến thời điểm này rồi, thật sự thời kỳ chúng ta không đủ khá giả, áp lực lớn, phép tắc lại nhiều, đúng là quá thảm thương.” Bố tôi than thở.

Tôi vội vàng bước sang bên hai bước, giả vờ bản thân không biết hai nhà bình luận thời sự báo Đảng này nhưng không cẩn thận giẫm lên chân của cô gái phía trước.

Cô gái có khuôn mặt tròn chấp nhận lời xin lỗi của tôi rồi mỉm cười nói: “Không sao đâu.” Chúng tôi bắt đầu trò chuyện, biết được cô ấy đến từ Sơn Đông, tên Trình Xảo Trân, đến thi phần kiến thức Hí kịch, ngày mai đi đăng kí một trường khác.

Chúng tôi nói chuyện vô cùng hợp, trong vòng vài phút tài sản gia đình của từng người đều khai báo rõ ràng.

“Mình muốn thi phần biên kịch và đạo diễn, nhưng đến bây giờ ngay cả phân cảnh diễn như thế nào cũng không biết.” Tôi nhún vai: “Kết quả đến lúc cuống lên mới ôm chân Phật là bị Phật đá.”

Cô ấy bị tôi chọc cười, đôi mắt tròn tròn nheo lại thành hai lười liềm, vô cùng đáng yêu.

“Đúng rồi, không phải cậu còn phải thi trung hí ư?” Cô ấy nghiêng đầu nhìn tôi: “Mình có đề thi Trung hí vài năm gần đây, cậu có thể tìm hiểu xem. Đức Phật từ bi, sẽ không đuổi cậu nhiều lần, nói không chừng lần này thì ôm đó!”

“VẬY thì quá tốt rồi!” Tôi cười, đáp: “Thuận tiện cậu cho mình mượn nhìn xem một chút được không? Lát nữa mình có thể sao chép nó một chút không?”

Cô ấy cười rất thân thiện, gật đầu.

Sau khi đăng ký xong, cô ấy dẫn tôi và bố mẹ tôi đi bắt xe buýt, biết được mẹ tôi muốn đi các nơi ở Nam Tứ Hoàn, ngồi xe buýt phải đảo đi đảo lại ba lượt lúc sau suýt nữa ngất xỉu, cao tay thì đi thuê xe.

Trình Xảo Trân rất ngượng ngùng, hết lần này đến lần khác tỏ lời cảm ơn, nói chỗ ở của cô ấy rất xa, đón xe cũng mất không ít tiền.

Bố tôi ngồi ở vị trí phó lái, ngoảnh nói với cô ấy không sao đâu, cảm ơn cháu đã đồng ý chia sẻ tài liệu ôn tập với Cảnh Cảnh nhà chú.

Cả người tôi lạnh nổi đầy da gà. Bố tôi điệu bộ tỏ ra là công chức Nhà nước nhiệt tình, tôi cảm thấy bố mình cực kì hợp với vai lưu manh bất lương. Trình Xảo Trân và tôi ngồi cùng một chỗ, chúng tôi cùng nhau nhìn

cảnh vật ngoài cửa sổ đang lao qua vùn vụt, bỗng dừng cô ấy nói, cậu có thấy Bắc Kinh rất kỳ lạ không?

Trình Xảo Trân nói với giọng có một chút giọng Sơn Đông, làm cho tôi nhớ đến bà nội tôi.

“Kỳ lạ chỗ nào?” Tôi hỏi.

“Khoảng thời gian trước, mình và mẹ cùng đến trước cửa chơi, đường sá chỗ đó đều rất rộng và đẹp, sạch sẽ, khiến người ta cảm thấy bản thân vô cùng nhỏ bé. Nhưng mà, uốn mấy vòng tùy ý là có thể rẽ vào một con ngõ nhỏ, bên trong vừa bẩn vừa lộn xộn, còn chỗ mình đang ở hiện nay cũng giống như vậy, hết như nông thôn. Thật sự rất kỳ lạ.”

Là thế giới này vốn dĩ đã kỳ lạ rồi.

Tôi nghĩ rằng bố mẹ tôi đứng trò chuyện tại hội trường đăng ký nói về Kim Tự Tháp. Tôi và Trình Xảo Trân, toàn bộ hiện trường đăng ký của chúng tôi đông nghịt người, và trong lớp học ở quê nhà xa xôi người ta miệt mài chịu khó học, có bao nhiêu là thực sự quan tâm đến chuyện bản thân cần làm đâu?

Có một số là muốn bản thân đột phá hơn trong lớp, một số thì không muốn tụt hạng trong lớp, trong Kim Tự Tháp vô cùng kiên cố hoạt động ngầm bắt đầu khởi động, có phải gọi là ham muốn làm hay không.

No. 296

Trình Xảo Trân nói không sai, Bắc Kinh là một nơi rất kỳ lạ, bên ngoài Nam Tư Hoàn chính là một vùng nông thôn mà gà vịt đi khắp nơi trên đường. Thỉnh thoảng chúng tôi sẽ đi qua một vườn rau, la và lừa đều ở ven đường yên giấc nghỉ ngơi. Về mặt của mẹ tôi ngày càng kỳ lạ, có lẽ là sợ bị lừa. Trình Xảo Trân hoàn toàn chưa phát hiện, mỗi lần đến ngã tư thì tài xế đều chỉ đường.

Sau khi đến nơi, bố tôi chờ ở trên xe, để tài xế đạp phanh tiếp, ông sợ tài xế tự đi rồi ba người nhà chúng tôi có thể ngã ở đây.

Chúng tôi xuống xe, đi vào trong sân cùng Trình Xảo Trân. Trình Xảo Trân sống ở trong nhà của một người nông dân, trên mái nhà lợp rất nhiều gạch ngói, không biết có phải cát bụi thời gian bị cái gì đó thổi bay rồi hay không. Tổng cộng có bốn gian phòng, khi chúng tôi bước vào trong đã chín rười, nhiều khách ở đó vừa mới thức dậy đều mặc áo len, đứng trước vòi nước trong sân đánh răng rửa mặt.

Đồ dùng trong phòng Trình Xảo Trân toàn làm bằng gạch, duy nhất chỉ có chiếc giường được làm từ mấy tấm ván gỗ dài ghép lại. Mẹ tôi cau mày nhìn thẳng, hỏi cô ấy: “Cháu sống một mình à? Càng không an toàn khi trời tối. Ai đang sống bên cạnh thế, cháu có quen họ không?”

Trình Xảo Trân đang ngồi xổm trên mặt đất lấy một xấp tài liệu từ trong ba lô của mình ra thì nghe được câu hỏi quan tâm của mẹ tôi liền ngẩng đầu, cười rất ngọt ngào.

“Không sao đâu ạ! Bọn họ đều là dân hội họa, cũng là đến thi năng khiếu nghệ thuật, mấy ngày nữa là Học viện Mỹ thuật bắt đầu đăng ký rồi ạ. Cháu đến đây từ mùa thu, đến đi học, đều sống với họ ở đây gần hai tháng rồi. Tất cả mọi người đều quen nhau cả. Ngoài bà chủ nhà cực kì keo kiệt hay ngắt điện ra thì mọi thứ đều ổn.”

Mẹ tôi đi ngang qua sờ lên ván giường: “Ván này mỏng thế này thì chắc ban đêm ngủ khó chịu lắm nhỉ?”

“Không khó chịu đâu ạ! Ngay cả khi không ngủ ở giữa, ván đột nhiên bật lên, dọa cháu đêm khuya bị giật mình đó ạ.”

Cô ấy nói như thể đang nói chuyện gì đó vui lắm, vừa nói vừa cười. Mẹ tôi vui vẻ hòa nhã nói chuyện với cô ấy, tôi đứng ở một bên như một đứa trẻ hâm dở đánh giá tờ báo đang dán trên tường, vô cùng lúng túng.

Trình Xảo Trân cầm một xấp tài liệu dày cộp đưa cho tôi.

“Gần đây có chỗ nào có thể phôtô không?” Tôi cũng tự cảm thấy vừa hỏi một câu hỏi ngu ngốc.

Trái lại Trình Xảo Trân không hề cười nhạo tôi: “Cậu cứ mang đi đi. Cái này mình cũng đã xem hết rồi nên cũng không cần dùng đến nữa. Vứt đi thì lại tiếc. Không biết cậu có dùng đến nó không, lại làm phiền bố mẹ cậu đưa mình về nhà thế này...”

Có thể cô ấy cũng là người thích nói chuyện.

Nét mặt mẹ tôi vô cùng phức tạp, trong đôi mắt tràn đầy yêu thương và quần quýt. Khi Trình Xảo Trân tiễn chúng tôi ra ngoài, mẹ tôi đột nhiên hỏi cô ấy: “Cháu thi xong là về nhà ngay à? Vậy cũng còn có hơn hai tuần nữa.”

“Vâng.”

“Nếu cháu tin tưởng cô chú thì cứ mang đồ đạc đến chỗ cô chú gần đây đi. Cô chú tìm hộ cháu một nhà trọ tốt hơn, hoặc là khách sạn. Cô trả tiền cho cháu. Rừng núi hoang vắng này rất không an toàn, cháu ra khỏi nhà còn phải ngồi xe xa như vậy nữa.”

Tôi lập tức vui mừng đứng dậy, mỉm cười nhìn cô ấy: “Đúng đấy, sống gần trường một chút, cũng thuận tiện nữa.”

Trình Xảo Trân rất cảm động, song cuối cùng vẫn từ chối. Mẹ tôi thuyết phục không được nên cũng không miễn cưỡng nữa. Chúng tôi để lại số điện thoại di động, cô ấy liền cười, mắt ra dấu tiễn chúng tôi lên xe.

Sau khi lên xe, tôi và mẹ tôi đều không nói một lời nào. Xe rời một đầu đường đất rất hẹp, tài xế lái rất cẩn thận. Ngoài cửa sổ luôn có xe thô đi

qua, con lửa cúi đầu, vừa thả phân lên đường vừa kéo một xe than tổ ong, một mỗi, chậm rãi mà đi qua sát bên với chiếc xe của chúng tôi.

No. 297

Hai tuần trôi qua thật nhanh.

Vài cuộc thi viết có được có hỏng, tôi cố gắng không để trống bất kỳ câu hỏi nào, viết nhanh đến độ muốn nôn ra và bắt đầu chiêm ngưỡng các bạn bên ban xã hội của Giải Đơn.

Trong đầu sẽ luôn luôn hiện ra ngôi nhà nông thôn mà Trình Xảo Trân sống, những bức tường không bằng phẳng, các tờ báo đã ố vàng, nệm giường bông hoa lớn, trong sân nhiều đoạn vòi nước cao su bẩn, và vẻ mặt mệt mỏi của sinh viên mỹ thuật và phụ huynh đang lấy nước chảy ra từ vòi cao su đánh răng.....

Trình Xảo Trân thỉnh thoảng sẽ gửi tới tôi tin nhắn chúc thi cử thuận lợi, tôi cũng thường xuyên hỏi thăm cô ấy tình hình thi cử. Trước khi rời Bắc Kinh, tôi gửi cho cô ấy tin nhắn, nói nhất định sẽ có một ngày thấy được tên của cô ấy trên màn hình lớn của rạp chiếu phim.

Cô trả lời, đó là chắc chắn.

Cô ấy nói, chúc cậu sớm tìm được hướng riêng của mình.

Quái lạ, cô ấy làm sao biết tôi bối rối?

Nhớ lại Trình Xảo Trân thuê ở ngôi nhà trên đường quay về khách sạn, mẹ tôi ngồi ở ghế sau của taxi vịn vai tôi, luôn luôn thở dài. Tôi cho là mình đã sớm qua thời kì nhìn miệt mài chuyện xưa mà đam mê tuổi trẻ sục sôi nhiệt huyết, nhưng khi nhìn thấy Trình Xảo Trân kia trong chốc lát bỗng hiểu được bản thân trưởng thành là yếu đuối và khác người bao nhiêu.

Đêm cuối cùng tại Bắc Kinh, đúng lúc là sinh nhật của tôi. Bố mẹ tôi đưa tôi đi “Lão Mạc” ăn cơm. Nhà hàng này tôi đã từng thấy trong tiểu thuyết của Vương Sóc, sau đó ở trong nhà xem một bộ phim truyền hình gọi là “Màu máu lãng mạn” cùng với cô Tề; người trẻ tuổi cũng thường tụ tập ở chỗ này, nơi này tượng trưng cho thân phận thời đại và phong cách phương Tây.

“Nhà mình đã là người trong Hội đồng nhân dân chưa ạ?” Tôi ngửa đầu nhìn mái vòm cao, bố tôi bị chọc cười rồi.

Hai người cho phép tôi uống một chút vang đỏ, nhưng không hề biết một năm rưỡi trước con gái mình đã từng say mèm. Tựa như hai người không biết con gái mình lạm dụng lòng tin của mình, không cần học quy tắc mà đẩy mình đến góc chết này. Đến Bắc Kinh một chuyến, hai người nghỉ phép lâu như vậy, hao người tốn của, cũng rất có thể là cái giỏ mức nước công toi.

Nghĩ đến như vậy, tôi cũng có rất nhiều chuyện không hiểu bố mẹ mình.

Tôi mỉm cười chua chát. Trước đây từng cảm thấy bản thân đáng thương nhất, nhưng mà lần này đến Bắc Kinh, tôi đã học được rất nhiều điều, tuy không nói ra nhưng ở trong lòng đã chuẩn bị một số ý nghĩ trong đầu như là muốn động thổ ra, chỉ là không biết sẽ mở ra hoa gì.

Bố tôi mỉm cười, nói: “Thì không hơn cũng không sao, đời người rất dài, có thể học được điều này điều kia là tốt rồi.”

Mẹ tôi phá lệ chủ nghĩa thực dụng này không hề phản bác bố.

Có lẽ trước mặt con, bà cũng không có biện pháp thực hiện rồi chứ.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Bốn Chữ, Hai Người

No. 298

Khi tôi quay lại lớp học đã gần đến lễ Giáng sinh.

Giáng sinh năm nay, trong lớp không có bất cứ động tĩnh gì, thời điểm này năm ngoái chúng tôi còn đang tràn đầy hứng thú chuẩn bị tiệc liên hoan năm mới, bởi vì chín lớp học chúng tôi hóa trang vũ hội mà lòng đầy cảm phần. Còn nhớ như in, Từ Diên Lượng mang một mặt nạ Trư Bát Giới xuất hiện ở bữa tiệc liên hoan, β bình tĩnh hỏi cậu ta: “Từ Diên Lượng, sao cậu không tuân theo phép tắc hả, mặt nạ của cậu đâu?”

Bây giờ nghĩ lại như là chuyện kiếp trước rồi.

Khi thấy tôi bước vào, Dư Hoài đột nhiên đứng lên.

“Không cần..... không cần long trọng vậy đâu.” Tôi lùi lại một bước.

“Tớ định đi tiểu thôi mà.” Dư Hoài đỏ mặt nói.

“Hai tuần không gặp, ngài dùng từ ngày càng thô tục rồi đó.” Tôi vuốt cằm.

Bỗng dưng Dư Hoài bật cười, tôi cũng vậy.

Lúc đang cười thế này, những lục đục hai tuần trước đều tan thành mây khói.

β đã từng nói rằng, kết cục của cuộc tranh luận không phải là một bên xin lỗi mà là hai bên nguyền rủa.

Xem ra, lần này chúng tôi tranh luận có kết cục rồi.

No. 299

Trong thời gian tôi vắng mặt, kết quả cuộc thi của Dư Hoài đã có rồi. Cậu ấy giành giải nhì, có vài trường đại học “cũng tốt” và cũng như năm ngoái lần nữa ném đến một cành ô-liu, Dư Hoài hơi do dự một chút, nhưng lại từ chối nữa rồi.

Đây là điều tôi đoán trước được.

Cậu ấy phục hồi tốt, tôi thấy được, và cố gắng lạc quan hơn, so với hai tuần trước rất khác nhau, có vẻ như thực sự chấp nhận kết quả rồi.

Tôi không giúp đỡ bất cứ cái gì, song điều này không quan trọng nữa rồi.

Thi cuối kỳ chẳng mấy chốc đã đến. Đối với chúng tôi mà nói, lần thi cuối kì này rất nhàn nhã, song đối với một số ứng dụng các trường cao đẳng và đại học lớn cử đi học và tự chủ tuyển sinh thêm học sinh điểm ưu đãi mà nói, số lượng người nhà trường đề cử thực sự không nhiều. Lựa chọn đại học hay là muốn tổng số điểm thi cuối kỳ trước cuộc chiến?

Kỳ thi ngôn ngữ vừa kết thúc, phòng thi chúng tôi bên này chợt nghe được vài tin tức động trời.

Lăng Tường Tây nghi ngờ có gian lận bị hiệu trưởng bắt, ra khỏi trường, không biết tung tích.

Còn Lâm Dương và Dư Châu Châu bỏ thi giữa chừng, không rõ lý do.

Khi Dư Hoài và tôi cùng ăn cơm trưa, cậu ấy vẫn không ngừng gọi điện thoại cho Lâm Dương.

“Sao rồi?”

“Vẫn tắt máy. Không biết tại sao nữa.”

Mặc dù Lâm Dương giành được giải nhất trong hai đợt thi nhưng nếu lần này bỏ thi thì tổng số điểm lựa chọn sẽ ít hơn vài phần trăm so với người khác, dù cho cậu ta bình thường thi tốt song cũng chắc không quay lại rồi. Dư Hoài và tôi đều lo lắng không yên, một bữa cơm ăn không thấy ngon gì cả.

Buổi chiều thi xong môn Toán và kì thi đã kết thúc vào đúng ngày hôm nay. Mọi người ào ào thu dọn cặp sách đi ra ngoài. Chỉ còn ngày mai nữa, chúng tôi có thể nghênh đón một kỳ nghỉ đông ngắn ngủi.

Tôi và Dư Hoài sánh bước đi ra ngoài, cậu ấy lại gọi một cuộc điện thoại cho Lâm Dương, lần này gọi được rồi.

Lăng Tường Tây bị người ta vu cáo gian lận, về phần là ai ra tay thì Lâm Dương không nói, nhưng mà cuối cùng vẫn là lý do bắt quả tang tại trận, bị hủy bỏ tư cách thi.

Về phần Lâm Dương và Dư Châu Châu, sau đó là vì tìm Lăng Tường Tây nên mới bỏ thi.

Tôi hoàn toàn lắp bắp: “Là vì, vì, vì buổi hẹn hò quý giá này, cậu ta, cậu ta, cậu ta, cậu ta bỏ thi?”

“Hẹn hò cái gì hả?” Dư Hoài gõ vào trán tôi một cái: “Hằng hái sôi nổi nhiều, nhiều bạn thân, sao cậu suy nghĩ xấu xa thế hả!”

Phét lác, từ khi nào tình bạn lại có sức mạnh thế vậy! Căn bản chính là để tán gái! Là cậu chưa thấy qua Lâm Dương vì theo đuổi Dư Châu Châu mà làm nhiều chuyện biến thái, theo dõi! Theo dõi hả, theo dõi mỗi ngày!

Rất nhiều lời mắc kẹt trong miệng chưa nói ra được thì chợt thấy đáng vẻ Dư Hoài như trút được gánh nặng.

“Cậu làm sao vậy?”

“Không có gì.” Dư Hoài nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm ngâm: “Cậu nói xem, chuyện lớn như thế cậu ấy nói là làm, tớ cũng rất bối rối. Tớ kém cậu ta chỗ nào hả, đúng không?”

Tôi chớp mắt, từ từ hiểu được.

Điểm mấu chốt này của Dư Hoài, rốt cuộc xem như là quá khứ chưa?

Tôi cười: “Thôi nào, chẳng qua cậu thấy cậu ấy không cách nào được cử đi học rồi, trong đầu vô cùng sáng đi chứ?”

“Biến!” Cậu ấy bị tôi chọc cười rồi: “Khá lắm, người phụ nữ lòng dạ ác độc!”

Chúng tôi chuẩn bị chào tạm biệt ở cổng trường. Mới năm giờ trời đã tối lại rồi. Cậu ấy đứng ở dưới đèn đường vẫy tay với tôi và cười, quay người muốn đi.

“Hey, Dư Hoài!” Tôi gọi cậu ấy lại.

Cậu ấy ngoảnh lại, khó hiểu nhìn tôi.

“Xin lỗi.” Tôi nói.

Mặt của Dư Hoài giật giật.

“Cậu nghe tớ nói đã, thực ra trước đây tớ thấy cậu rất cố gắng để thay đổi bản thân mình, nhưng tớ mỗi ngày ở bên cậu vẫn là vẻ mặt khóc lóc thảm thiết, hy vọng cậu có thể tìm tớ dốc bầu tâm sự... Tớ cảm thấy bản thân rất nhàm chán, cậu mắng tớ câu kia rất đúng, nên tớ muốn nói lời “xin lỗi”.”

Cậu ấy cười rồi, vẻ mặt không thèm để ý.

“Cậu thôi đi, chuyện này chỉ có thể nói rõ hai việc, thứ nhất, tớ diễn xuất kém; thứ hai, một đại lão gia vì chút chuyện tầm thường này bỏ không thật là mất mặt, còn giận lây sang cậu, càng mất mặt hơn. Được rồi, đừng nói nữa, nhanh chóng về nhà thôi!”

Tôi biết Dư Hoài đã chính thức quay lại, vẫn là người thiếu niên trước đây.

“Cậu mới mấy tuổi hả? Đã nói mình là đại lão gia mà!” Tôi cười.

“Ồ!” Dư Hoài khẽ gõ trán: “Quên mất cậu là hồ. Cậu mới là tiền bối à? Tớ là đại lão gia, còn cậu chính là đại lão bà.”

“Cậu mới là đại lão bà!” Tôi ném cốc cà phê trong tay về phía trán cậu ấy, cậu ấy bắt được cười ha ha ha.

No. 300

Tháng tư đến, mùa xuân miền Bắc khoan thai đến chậm.

Dẫu đã sớm quen với bốn mùa luân phiên, xuân phân cốc vũ, vạn vật đều có thời gian quy định, cũng không phải lần đầu tiên phải, nhưng mà mỗi một năm, mỗi một mùa, như thường lệ có thể có một số khoảnh khắc tuyệt vời đối với tôi.

Chẳng hạn như một đêm ẩm ướt sau khi mưa rơi, sáng sớm tôi vô thức đi ra khỏi cửa, gió dường như êm dịu khác thường, tôi mặc kệ, nó tiếp tục tiến lên, tôi mất cảm giác; cuối cùng nó mang nhánh liễu ven đường đến trước mặt tôi, một chút vừa đâm chồi, xanh xanh khiến lòng người say, tỉnh tỉnh mê mê vào tầm mắt của tôi, nhẹ nhàng phất qua gò má tôi.

Ánh mắt tôi nhìn theo sự rời đi của nó, sau đó nhìn thấy từng khoảng xanh tươi, dọc theo hướng phố này, giáng xuống, đọng đưa.

Thế giới bỗng nhiên trở nên đầy màu sắc.

Những nhốn nháo hoảng loạn kia cũng theo mùa đông đùng đoàng mà đi xa.

Qua kì thi viết của đề cử học sinh và tự chủ tuyển sinh, hai vòng phỏng vấn của trường cao đẳng và đại học lớn ở trước Tết âm lịch cũng tới tấp báo cáo.

Chuyến đi Bắc Kinh của tôi trở thành một chuyến đi vô ích. Có lẽ bản thân tôi vốn không có tiềm năng học nghệ thuật, cả ti vi lẫn phim ảnh đều nhất định không có duyên phận, bảng xếp hạng của mỗi trường đều rất kháo sau, căn bản không diễn. Tôi cảm thấy rất có lỗi với bố mẹ tôi, mặc dù bọn họ vẫn nói trong dự đoán, nói không có vấn đề gì, tôi lại càng ngày càng vì mình mà cảm thấy xấu hổ.

Có đôi khi đang ngủ ở trong lớp thì khi đứng lên sẽ có chút mơ mơ màng màng. Lơ đãng trong vài giây đó, tôi sẽ chợt nhớ đến Trình Xảo Trân, nhớ đến ngôi nhà gạch xung quanh lồng gió kia. Điều này khiến tôi có thể dương dương tự đắc vì được ở trong lớp học ấm áp, đầu óc được thư thái, tựa như gió từ dọc đường Bắc Kinh ngày đó thổi qua, thổi đi sương mù trước mắt.

Thành tích tăng lên trong khó khăn. Sau mỗi tiết tự học vào buổi tối, Dư Hoài và tôi sẽ cùng nhau lén lút chạy lên tầng cao nhất của khu hành chính, bởi chỗ đó tiện nói chuyện và không làm ồn đến các bạn khác. Mỗi ngày tôi đều lựa riêng những phần đề Toán làm sai, Dư Hoài nhẫn nại kiên quyết giảng bài cho tôi. Và, dưới sự thúc ép của tôi, cậu ấy cũng không thể không đọc thuộc lòng những bài thơ cổ điển Trung Quốc và những bài thơ cổ đại, có lẽ là không cần phải tập trung ôn thi cam go nữa nên cậu ấy cũng không quá vất vả.

Tôi đang đau khổ khi mùa đông đến dần, thời gian luôn trôi qua rất chậm, chỉ khi nào cố gắng lên, có chuyển biến tốt thì thời gian lại vút qua như sợ tôi sẽ có nhiều thời gian hơn, tôi sẽ trở nên xuất sắc quá mức, không cần thận dọa đến ông trời.

Song kỳ lạ là sau này mỗi khi nhớ lại những ngày tháng ấy, chung quy lại luôn cảm thấy thời gian trôi qua chậm chậm thật dịu êm.

Tôi có thể nhớ như in từng chủ đề cậu ấy kể mỗi buổi tối và mắng tôi những câu nào, tôi lại đổ cậu ấy những câu thơ cổ kia, cậu ấy lại gán thành đức hạnh nào đó.

Nếu như nói tôi không nên cố chấp lãng phí thời gian hai năm vào Dư Hoài thì chẳng phải cậu ấy đã lãng phí rất nhiều thời gian ôn tập quý giá của bản thân vào tôi hay sao.

Chúng tôi đều chưa từng vì điều này mà đòi hỏi đối phương điều gì.

No. 301

Tôi thi đợt thi thử đầu tiên thật sự rất sốt ruột, song đến lần thứ hai thì tốt hơn rất nhiều, hơn 750 điểm, tôi cố gắng lắm mới được trên 600 điểm. Điểm chuẩn năm ngoái là 582 điểm, tôi nhìn thành tích này của mình mà gần như khóc vì xúc động.

Dư Hoài, Hàn Tự, Chu Dao và Bối Lâm – bốn người vẫn là những người đứng đầu lớp chúng tôi. Chu Dao ổn định nhất, luôn xếp thứ tư, Bối Lâm tính ổn định kém một chút, nhưng phần lớn là đứng thứ nhất. Hai vị trí còn lại, Hàn Tự và Dư Hoài thay phiên giữ.

Tôi lặng lẽ chạy tới tâm sự với Trương Bình, bề ngoài là phân tích kết quả thi thử của tôi nhưng trên thực tế lại có ý định khác.

“Thầy Trương, gần đây áp lực rất lớn. Thầy vất vả rồi.” Tôi nịnh bợ.

“Vẫn ổn mà.” Trương Bình thở dài: “Các em cho tôi yên tĩnh một chút là được rồi.”

Em biết, bởi vì Đại học Chiết Giang và Đại học Đồng Tế đợi việc tự chủ tuyển sinh của một số trường Đại học nên Trương Bình bị các bậc phụ huynh lấy đủ loại tiền bạc và quyền thế vừa đấm vừa xoa thúc giục, trong một khoảng thời gian sớm suy nhược tinh thần.

“Em yên tâm, mặc dù tôi không trông mong được gì nhưng lớp chúng ta chắc chắn sẽ xuất hiện nhiều sinh viên xuất sắc Bắc Đại, Thanh Hoa, nhất định cho em hãnh diện!”

“Bắc Đại? Thanh Hoa? Ai vậy ạ?”

“Dư Hoài ạ?” Tôi buột miệng nói ra: “Cậu ấy chắc chắn không thành vấn đề, thành tích này có phải không ổn ạ? Có phải không ạ...”

Tôi nhìn thấy vẻ mặt cười nham hiểm của Trương Bình cứ nhìn chăm chăm tôi.

“Nếu tôi nhớ không lầm thì hình như khi mới nhập học, vừa mới xong kì thi, em đã lén đi theo tôi muốn lấy bảng xếp hạng cả năm học toàn khối, đúng không?”

“Phải, phải ạ, là em, làm sao ạ?” Tôi hơi chột dạ.

“Không có gì. Lúc ấy tôi cảm thấy Cảnh Cảnh của chúng ta tâm tư đại cuộc, không ngờ bây giờ vẫn còn quan tâm đến bạn bè như vậy.” Trương Bình bật cười: “Rất tốt, rất tốt, cố gắng phát huy. Xung quanh Bắc Đại, Thanh Hoa còn có rất nhiều trường mà, em cũng cố gắng lên, em thi tốt hơn bọn họ khiến tôi rất hãnh diện.”

“Hả, thật ạ? Vì sao ạ?”

“Làm giáo viên và làm bác sĩ là như nhau, họ thuộc loại từ nhỏ thân thể khỏe mạnh, sống lâu cũng là phải, không liên quan đến chúng ta.”

Trương Bình mở phích nước nóng ra và đổ nước nóng vào trong bình nước Hoàng Đào.

“Nhưng mà vẫn có một số bạn, giống như người mắc bệnh ung thư não nhưng đang bình phục trong bệnh viện như em, sống đến chín mươi chín rồi, em thấy có phải thầy rất hạnh diện không?”

..... Thầy nói ai ung thư não?

Được Trương Bình động viên và bị trêu đùa hòa lẫn vào nhau, tôi chạy biến mất dạng.

No. 302

Một ngày thứ bảy vào cuối tháng tư, bỗng nhiên tôi nhận được một cuộc điện thoại của Dư Hoài, nói muốn tôi đến trường cùng cậu ấy một chuyến.

Tôi dựa vào chỉ thị của cậu ấy trong điện thoại đến rừng cây nhỏ đằng sau sân vận động. Địa thế chỗ này tương đối cao, tạo thành một gò đất nhỏ, các học trưởng trước đây đã đặt cho nó một cái tên, gọi là gò đất cao cuối mùa thu.

Khi tôi đã đi tới bìa rừng ngẩng đầu nhìn lên, giữa trưa nắng đúng lúc tôi đang ở phía đối diện, tôi bị chói không mở mắt ra được, chỉ nhìn thấy Dư Hoài đang đứng trên gò đất ngược sáng, trong tay không biết đang cầm thứ gì, là lạ.

“Bí mật làm cái gì à?” Tôi phản nản: “Tớ đang ở sau sinh vật mà, nhịp điệu đều bị cậu làm xáo trộn rồi!”

Hình như cậu ấy bật cười, dáng vẻ rất đặc ý.

“Hôm nay chính là Tết trồng cây.” Cậu ấy nói.

“Tết trồng cây bác cậu ấy, Tết trồng cây là ngày 12 tháng 3, bây giờ đã đầu tháng tư rồi.”

“Bọn mình đón Tết trồng cây âm lịch không được à?”

“Nhà cậu âm lịch dương lịch hơn kém một tháng hả!” Tôi nheo mắt mắng, điều này quá dở hơi.

Tự dưng tôi cảm thấy không hợp lý cho lắm. Dường như có suy nghĩ gì lóe sáng thoáng qua trong đầu, tôi chưa bắt được.

Tôi đi qua chỗ cậu ấy, đi vài bước, lại dừng sờ tại chỗ.

Trên bàn tay trái của cậu ấy là một gốc cây non.

No. 303

“Tớ đi ra ngoài mua bút, nhìn thấy khu công nghiệp nhà tớ phủ xanh, không hiểu sao tự dưng lại nhớ ra cậu đã nói muốn trồng cây, công nhân họ lén lút bán lại cho mình một gốc cây non. Một gốc cây hư thế này mà mất 120 đồng đó, may mà thiếu gia tớ xuất thân giàu có, nếu không thì còn không phải anh hùng nhụt chí. Cậu cũng không biết là mang được cây giống này đến là thì sức mạnh tôi bú sữa mẹ mất rồi..... Cậu khóc cái gì đấy?”

“Cậu hấp đấy à!” Tôi dụi mắt, không dám nhìn cậu ấy: “Gần đêbs hè rồi mà trồng cây cái gì!”

“Lúc cậu nói với tớ muốn trồng cây vẫn là mùa thu mà.”

“Đó là hai năm trước!”

“Thiếu gia đây trí nhớ tốt, được không?!”

Tôi cảm thấy chưa hề muốn khóc, thực sự đâu ai biết tại sao nước mắt cứ chảy ra ngoài chứ?

“Cậu đợi lát nữa lại khóc được không? Mấy cô chú công nhân ấy nói phải trồng cây trước mới có thể tưới nước.”

Tôi đi ngang qua với hai mắt tự dừng đỗ giống như con thỏ, cầm lấy cái xẻng cùng với cậu ấy, tìm một chỗ trống và bắt đầu đào hố.

Sau khi bỏ cây xuống và lấp đầy đất, chúng tôi đóng xung quanh cây ba thanh gỗ tạo thành một tam giác đều, Dư Hoài lôi sợi dây lấy từ trong lớp ra buộc cố định chúng lại với nhau.

Tôi ngồi xổm bên cạnh hố cây, nhìn cậu ấy đổ một chút nước trong xô vào trong.

“Đây là cây gì vậy?” Tôi hỏi cậu ấy.

“Không biết nữa.” Cậu ấy cười hì hì nói.

Tôi rầu rĩ thở dài.

Nước ngấm vào đất, vỏ cây ẩm ướt ánh dầu đen. Dư Hoài quăng xô xuống, vỗ vỗ tay nói: “Đi thôi”

“Xong rồi hả?”

“Cậu còn muốn làm gì nữa? Nếu không thì tớ lại đào thêm một cái hố rồi lại vùi vào.” Cậu ấy ngoảnh lại hỏi.

“Đây là cây cậu trồng, cậu cũng phải làm một dấu hiệu chứ!” Tôi nóng nảy: “Cây thiếu gia trồng thế nào cũng là hậu nhân của danh môn đó!”

“Cậu thôi đi!” Dư Hoài dáng vẻ không thèm để ý: “Có thể sống hay không còn không chắc mà! Nếu chết rồi thì cậu đau lòng nhiều lắm nhỉ?”

Hay là cậu đi trông nom nó, mấy năm sau cậu trở lại xem rồi tùy ý chọn một gốc cây mọc khỏe nhất và sẽ xem nó như là hai chủng loại, tốt lắm!”

“Có phải sau này cậu sinh con cũng sẽ thả tự lớn rồi tự chạy trên đời và mười tám năm sau kể từ năm đó, trong các thủ khoa thi tuyển sinh Đại học sẽ chọn một người đẹp trai nhất, chỉ vào nói đây chính là con trai cậu, khiến nhà người ta cho cậu dưỡng lão hả?!”

“Ý kiến hay đó!” Dư Hoài cười to.

Cậu ấy chẳng ngó ngang gì nữa mà đi xuống trước. Tôi nghĩ kỹ rồi. Lấy dao nhỏ từ trong cặp ngày thường dùng để gọt bút chì 2B ra, trên thân cây chiều rộng nhiều lắm chỉ có ba ngón tay một số một họa khắc chữ.

Nếu trong tương lai cây này chết thật rồi, một trăm phần trăm là trách nhiệm của tôi.

Nhưng tôi vẫn cẩn môi, gắng sức khắc bốn chữ xuống thân cây.

“Cậu có đi hay không hả!” Dư Hoài lớn giọng, đứng ở dưới gò đất gọi tôi.

“Đến ngay!”

Tôi bỏ dao nhỏ vào túi, chạy được hai bước lại quay đầu lại.

Cây cối xung quanh làm nền cho cây kia, có vẻ non nớt đáng thương.

Nhưng nó nhất định sẽ sống sót, sẽ phát triển, sẽ đợi đến một số đàn em sau này đến núp dưới bóng râm của nó, như tôi nhìn thấy câu nói kia nhìn thấy Lạc Chỉ, bốn chữ này nhìn thấy tôi khắc xuống.

Bốn chữ, hai người.

Cảnh Cảnh Dư Hoài.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Có Những Lời Vẫn Chưa Nói Hết, Vậy Bỏ Đi

No. 304

Lễ tốt nghiệp của khóa chúng tôi là một ngày cuối tháng năm, trước kì thi đại học.

Dư Hoài cảm thấy hành động này rất kì cục, nhưng tôi lại rất hiểu. Tôi còn nhớ mình cùng Giản Đơn và β cùng quan sát lễ tốt nghiệp của khóa trước, những tâm hồn treo ngược cành cây cùng bầu không khí âm u, nặng trĩu đó thật khiến người ta nản lòng.

Vẫn là lễ tốt nghiệp khóa chúng tôi bố trí tạm được.

Đây là một quyết định lãng mạn biết bao.

No. 305

Kĩ thuật kéo cờ của Lâm Dương và Sở Thiên Khoát tốt hơn chị Lạc Chỉ nhiều. Lá cờ Tổ quốc kéo lên vô cùng ổn định, quảng trường bay tới những ngọn gió hiếu lòng người, khiến lá cờ đỏ tung bay phấp phới.

Tôi không đứng trong hàng, dưới sự ngầm cho phép của Trương Bình, tôi cầm máy ảnh chạy qua chạy lại quanh quảng trường, chụp lại những khoảnh khắc của những người bạn quen hoặc không quen.

Tối hôm trước, tôi có chỉnh lý lại ổ cứng di động, phát hiện ra bên trong đã có hơn sáu nghìn bức ảnh, đều được chụp trong ba năm cấp ba này. Tôi đặt nhẹ tay lên trên, cảm nhận độ rung của ổ cứng di động lúc làm việc, dường như hơn sáu nghìn bức ảnh bên trong đó có hơn sáu ngàn câu chuyện

đang khua môi mua mép tường thuật lại câu chuyện của mình một cách náo nhiệt.

Khi buổi lễ gần kết thúc, Bí thư Đoàn đột nhiên hạ lệnh, một bên quảng trường truyền đến tiếng cánh chim vỗ cánh.

Chim bồ câu vỗ cánh bay lên trời giống như một bức màn màu trắng bạc bay lên từ một bên quảng trường, cứ thế kéo dài, bay về phương xa; tất cả chúng tôi đều choáng ngợp trong không gian đó, tiếng vỗ tay hoan hô vang lên không ngừng.

1517 học sinh tốt nghiệp, 1517 con chim bồ câu.

Tôi ngẩn người tại chỗ, quên luôn cả việc chụp ảnh. Có một sự cảm động khó có thể nói thành lời trào dâng trong lòng, những năm tháng cấp ba hết như những chú chim bồ câu kia, bay về phương xa và sẽ không bao giờ quay trở lại nữa.

β, Giản Đơn, Từ Diên Lượng, tốt nghiệp vui vẻ.

Dư Hoài, tốt nghiệp vui vẻ.

Cảnh Cảnh, tốt nghiệp vui vẻ.

No. 306

Tiết học cuối cùng, Trương Bình đứng trên bục giảng căn dặn những điều cần chú ý khi đi thi đại học.

“Mã vạch thi, tôi nhắc lại một lần nữa, mã vạch của mã số thi là quan trọng nhất, bút chì 2B quên mang thì có thể mượn, mã vạch thi mà mất thì không thể dự thi nữa. Cái này được dán lên tờ giấy thi, không dán thì ai cũng không biết được em là ai! Đi thi coi như công cốc! Đều cầm hết rồi chứ?”

“Cầm rồi ạ.” Cả lớp đáp.

“Đi vào cửa hàng đồ dùng học tập mua một túi đựng trong suốt và có móc khóa, mang đi thi đại học rất có ích. Mãi vạch thi, chứng minh thư đều để bên trong, chỉ nhìn cái là thấy liền, mỗi lần trước khi đi không cần kiểm tra phiền phức nữa.”

“Các em nữ sợ hạ đường huyết thì hôm đó có thể mang theo hai bình nước. Một bình là nước đường, nước ngọt, nước mật ong đều được, lúc căng thẳng uống chút đồ ngọt rất có ích. Chai nước để lạnh để chảy nước, tốt nhất chuẩn bị trước khăn tay hoặc khăn gì đó bọc nó lại.”

“Đừng chê thầy phiền phức, thầy nhắc lại một lần nữa, làm xong các câu trắc nghiệm nhớ phải tô vào tờ đáp án, đừng tô chệch dòng, kiểm tra xong rồi tiếp tục đi làm câu điền vào chỗ trống là các câu lớn. Những em ngốc nghếch năm nào không tô vào tờ đáp án đều nhớ kỹ cho tôi...”

“Thi Ngữ văn xong có thể ngủ một giấc, Toán thi lúc ba giờ chiều, đặc biệt dễ buồn ngủ, nhắc bố mẹ các em đến điểm thi, đặt một phòng theo giờ gần đây, buổi trưa không ngủ được có thể nằm nghỉ chút, thư giãn tinh thần...”

Tôi chưa từng nhìn thấy Trương Bình cảm râm nhiều đến thế.

Cuối cùng thầy nói xong rồi lại lấy tờ giấy trên bàn giáo viên nhìn một lượt, cũng cảm thấy không có sót điều gì liền mỉm cười hài lòng.

“Còn có vấn đề gì nữa không?”

Không có ai giơ tay.

Không biết là ai khóc trước, cảm xúc như dòng chảy mãnh liệt, tiếng khóc thút thít vang lên khắp lớp. Tôi cúi đầu, không muốn rơi nước mắt.

Tôi nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh. Dư Hoài cũng đang cúi đầu, cắn chặt môi.

Trương Bình không khóc, thầy vẫn cười như thế, hàm răng trắng nhờ có làn da đen làm nền lại càng chói chang hơn nữa.

“Khóc gì chứ, khóc gì nào, cố thi cho tốt. Thi xong thầy đưa các em đi chơi. Các em biết không, lần đầu tôi làm giáo viên chủ nhiệm, các em có lúc làm tôi tức đến nỗi muốn đốt cả lớp học, nhưng nói đi cũng phải nói lại, lúc dễ thương thì cũng dễ thương. Thầy cảm ơn các em!”

Trương Bình vừa cười và khom lưng trước chúng tôi, mọi người càng khóc to hơn.

Thầy chợt nghĩ ra điều gì đó, nói: “Đúng rồi, Cảnh Cảnh, có phải hôm nhập học em từng chụp cho cả lớp một tấm không?”

Tôi gật đầu.

Lúc đó tôi cũng ngồi ở góc cuối lớp này, nghe thấy thầy gọi, cũng ngượng ngùng đứng dậy, đứng từ đó chụp cho cả lớp một tấm ảnh chung.

“Nào nào nào, có bắt đầu cũng phải có kết thúc, mọi người đứng lên chụp chung một tấm cuối!”

Tôi cầm máy ảnh đứng dậy, tất cả mọi người đều quay đầu lại, mắt ai cũng đỏ như con thỏ nhỏ nhìn tôi. Chỉ có Trương Bình giơ tay chữ V, ba năm qua rồi, thầy vẫn là chàng thanh niên thôn quê vui vẻ năm nào.

“Tách”, lớp năm đã được ghi lại trong máy ảnh của tôi.

Tạm biệt, năm tháng cấp ba.

No. 307

Tôi và Dư Hoài đi mua những đồ cần thiết cho kì thi ở cửa hàng văn phòng phẩm đối diện trường. Lúc đi ra đã là xế chiều.

“Cậu căng thẳng không?” Tôi hỏi cậu ấy.

Dư Hoài lắc đầu, lại gật đầu.

“Vẫn có một chút, chỉ mong nó qua nhanh.” Cậu ấy cười.

Tôi cùng cậu ấy kề vai nhau, ngắm buổi chiều tà nơi cuối con đường, cho đến khi trời chập choạng tối, đèn đường cũng sáng lên.

“Đi thôi, tớ đưa cậu về nhà.” Dư Hoài nói.

Đầu hè có hương Đinh Hương mê hồn người, tôi ngẩng đầu nhìn chàng thiếu niên trước mặt mình, thời gian dường như quay trở lại ba năm trước, cậu ấy mặc chiếc áo T-shirt màu đen, xách hai túi sách bài tập của tôi, vừa phàn nàn vừa lách qua vô số những con đường, cậu ấy đưa tôi về nhà.

Đây là lần thứ ba chúng tôi đứng dưới tầng nhà tôi nói lời tạm biệt.

“Khoan đã!” Cậu ấy đi được hai bước lại quay lại, lấy một chiếc bút than màu đen từ trong túi nilon ra và nói: “Xắn tay áo lên.”

Tôi ngớ người, rất nhanh hiểu ý cậu ấy.

Cậu ấy vẽ một dấu tích √ rất to lên cánh tay tôi.

“Năm ngày nữa mới thi đại học, tớ muốn đi tắm thì phải làm sao?”

“Dùng băng dính dán lại, chống nước.”

Ý kiến hay, tôi gật đầu, cầm lấy bút của cậu ấy và nói: “Nào, của cậu!”

Cậu ấy cũng xắn tay áo lên, tôi lại giống như mọi khi, giả vờ chuẩn bị tiêm, sau đó vẽ một tích √ thật to.

“Cố lên.”

Cậu ấy gật đầu, mỉm cười nhìn tôi.

“Tớ muốn thi vào trường ở cùng một thành phố với cậu.” Tôi buột miệng nói.

Cậu ấy chỉ hơi kinh ngạc một lát, dường như không bất ngờ khi tôi nói như vậy, chỉ là bất ngờ vì tôi lại nói ra miệng.

“Tớ biết.” Cậu ấy nói.

Cậu biết, cậu biết cái gì chứ?

“Cảnh Cảnh, tớ...” Dư Hoài nhìn tôi rất nghiêm túc, ánh đèn đường màu cam chiếu sáng phía sau lưng cậu ấy.

Giọng nói mất hút trong đêm.

“Thôi, thi tốt nhé!” Biểu cảm nghiêm túc của cậu ấy trong phút chốc giãn ra, cười ha ha rồi gãi tóc gáy: “Thi xong rồi thì nói vậy, sau này có cơ hội sẽ nói.”

Dường như tôi có dự cảm gì đó, trong lòng rất dụi dằn.

Tôi vừa cười vừa gật đầu.

Được, mình đợi cậu.

Sau này còn nhiều cơ hội để nghe những lời mà cậu chưa nói ra.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Sau Đây

No. 308

“Sau đây thì sao?” Lão Phạm vừa nói vừa bật nắp một chai bia nữa.

“Phản ứng cao nguyên[1] của cậu mới dừng mà lại uống nữa, muốn chết sao hả?” Tôi cướp lấy chai bia đi đến chỗ cách xa xe một chút rồi đổ bỏ hết.

“Mẹ nó, cậu giờ trò quái gì vậy? Vật tư cao nguyên Tây Tạng hiếm thế nào hả, có kẻ nào ngu đi lãng phí như cậu không?” Cậu ta bực: “Lâm Chi nhô lên bao nhiêu chứ, còn kém chán Nạp Mộc, tớ đã thích ứng được từ lâu rồi.”

Tôi ngồi xuống bên cạnh cậu ta, quần quanh mình một tấm thảm.

“Chúng ta còn chụp nữa không?” Tôi ngẩng đầu nhìn trời.

“Có mây, vẫn không chụp nổi.” Lão Phạm nhìn về phía thung lũng: “Nếu từ góc này, đường chính quanh núi Lâm Chi thì muốn chụp đỉnh Namcha Barwa đúng là phải thấp hương trước khi đến. Sáng vẫn là ngày nắng to, vừa chuẩn bị chụp thì lại có mây, đúng là đen đủi.”

“Trước đây “Địa lí quốc gia Trung Quốc” từng làm cuộc bình chọn đỉnh núi đẹp nhất, đỉnh Namcha Barwa sắp bị chụp nát rồi, sao bây giờ mới đến chụp?”

“Xùy!” Lão Phạm nhắc ngón trỏ lên: “Để bọn Vương Đại Lực nghe được thì không đuổi cậu mới lạ. Cậu không hiểu đâu. Cậu cảm thấy chụp người thú vị, còn bọn họ lại thấy chụp cảnh thú vị, chút ánh sáng cũng nhìn ra sự

khác biệt. Vương Đại Lực đến Tây Tạng lần này là lần thứ bảy rồi. Tớ nghe nói ngày trước vì đội Namcha Barwa mà cậu ấy ngủ trong xe ba ngày, sống sót trở về đều nhờ bánh bích quy nén quân dụng.”

Tôi nhìn bóng dáng của tên mập ở đằng xa, tiên đoán: “Vương Đại Lực bây giờ khinh nhất máy ảnh điện thoại hiện nay. Đúng là đồ cổ hủ, Instagram cũng cần mạng của cậu ta. Chúng tôi trù cậu ta sau này nhất định lấy phải một cô sỡ ưa tự sướng, chính là kiểu con gái đến cả việc chụp một con tôm cũng phải chơi hiệu ứng làm mờ ảnh và sexy lips.”

Lão Phạm cười ha ha tầm nửa phút, sau đó không chịu nổi, buồn mồm châm một điếu thuốc. Tôi mặt không biến sắc mà né sang một bên, lập tức bị cậu ta cốc vào đầu.

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chụp cảnh cũng phải cần bọn Vương Đại Lực, cậu một thân con gái không hợp, dầm mưa dãi nắng, da cũng rộp hết cả rồi. Ngoan ngoãn trở về đội chụp mình tinh đi, tuy sẽ gặp phải nhiều tên quản lí bựa nhân nhưng dù sao cũng kiếm được nhiều hơn.”

Tôi cười cười, không nói gì.

“Uây, tớ đang nói chuyện với cậu đấy, sao kể được một nửa lại không kể nữa rồi, sau đó thì sao?”

“Sau đó gì cơ?”

“Không phải thay phiên kể về tình đầu sao, cậu cứ lẳng nhà lẳng nhăng toàn kể đầu đầu. Tớ còn không nhớ nổi cả tên nhân vật. Thế cuối cùng thì thế nào, có đến với nhau không?”

Nụ cười của tôi vụt tắt.

“Không.”

No. 309

Về Bắc Kinh tôi đã định từ chức.

Công việc cuối cùng là đi phỏng vấn, tổng biên tập bảo tôi và lão Phạm đi phỏng vấn một ngôi sao mới nổi hai năm gần đây.

“Ai thế?” Tôi vừa lau thiết bị vừa hỏi: “Diễn phim truyền hình hay phim điện ảnh thế?”

“Là một biên kịch rất trẻ, là một ngôi sao sáng mới lên trong ngành, hai năm gần đây lên rất nhanh.” Lão Phạm gỡ bút ghi âm từ máy sạc pin xuống rồi để vào trong túi.

“Viết những gì rồi?”

“Không phải viết những phim mục đích kinh doanh, là những phim độc lập, trong đó có có một phim đạt được giải nhà biên kịch xuất sắc nhất trong liên hoan phim Berlin, kể về tội phạm thanh thiếu niên.”

Tôi kéo khóa túi đựng máy ảnh lại: “Đều nói phim độc lập, rốt cuộc là ý gì vậy? Nghe nói qua mấy năm nay rồi nhưng vẫn chưa hiểu lắm.”

“Không phải cậu nói cậu từng thi Học viện điện ảnh à? Đến cái này cũng không biết.”

“Cho nên thi không đỗ đó!”

Lão Phạm cười, con người cậu ta là vậy, trước mặt tôi không sợ mất hình tượng. Sau khi tôi vào công ty đều là cậu ta che chở cho tôi, kể cho tôi tất cả các bài học trong ngành, tính cách rất tốt.

“Trước đây là chỉ những phim sản xuất độc lập với các công ty sản xuất phim điện ảnh lớn ở Hollywood. Một mình kêu gọi đầu tư, một mình quay

phim, không cần nghe các nhà đầu tư lái nhải, tự do. Ở nước mình chỉ những bộ phim đề tài hơi hiếm hoi, không mang tính kinh doanh.”

“Đó là phim nghệ thuật?”

Lão Phạm tức đến cười không ra nước mắt: “Mình biết ngay là cô dạy Văn của cậu chết sớm mà.”

Tôi lườm cho cháy mặt: “Đừng nói vớ vẩn, cô giáo dạy Văn của tớ vừa mất năm ngoái thật đó.”

Cô Trương qua đời năm ngoái, tin này là Giản Đơn gọi điện báo cho tôi biết.

Tuy sau khi tốt nghiệp cấp ba tôi chưa từng về trường, các thầy cô không thân thiết với tôi lắm như cô Trương, đời này vốn dĩ đã khó có cơ hội gặp lại rồi.

Nhưng chuyện không gặp được là một chuyện, qua đời lại là một chuyện khác.

Ví dụ như Dư Hoài – tôi không gặp được.

Tôi từng rất hận, nói với chính mình người này đã chết rồi. Nhưng chết thật lại khác, tin cô Trương qua đời khiến tôi vô cùng buồn bã.

Giản Đơn nhắc đến một cách vô thức: “Haiz, cậu còn nhớ không, ngày trước Dư Hoài từng bị cô phạt đứng.”

Vừa dứt lời cậu ấy liền hối hận.

Tôi bật cười, nhắm mắt lại để trấn tĩnh, giả vờ như không để ý gì mà nói tiếp: “Đúng thế, cậu ấy suốt ngày đối đầu với cô Trương. Nhưng nếu cậu ấy nghe tin cô mất rồi thì cậu ấy nhất định buồn lắm.”

Tôi và lão Phạm đi đến quán Starbucks ở trung tâm thương mại quốc gia, tìm một bàn rồi ngồi xuống.

“Sao không đến chỗ nào tốt hơn để chụp?” Tôi nói câu phủ đầu những người xung quanh và lão Phạm.

“Là người ta yêu cầu như thế, chỗ này có ý nghĩa đặc biệt với cô ấy. Nghe nói gia cảnh nhà biên kịch này rất khó khăn, một mình phấn đấu mãi mới đi lên được. Lúc đại học, đi làm thêm lúc nào cũng đi qua quán Starbucks này, lúc đó cảm thấy có thể chạy vào trong và ôm cuốn sổ mà uống một tách cà phê thì rất hạnh phúc.”

“Trí nhớ của nhà văn đúng là tốt thật!” Tôi cười: “Câu chuyện này đúng là có sức cổ vũ, chỉnh sửa một chút thì có thể lên đài truyền hình Hồ Nam rồi đây.”

Lão Phạm cười: “Câu chuyện này có thể làm điểm xuất phát, từ đó viết bản thảo.”

“Được rồi, môi trường không quan trọng, chỉ là ánh sáng hơi kém, phải chỉnh nhiều đấy. Nhưng quan trọng nhất vẫn là con người.” Tôi cúi đầu nhìn qua mấy tấm ảnh.

“Đúng thế!” Lão Phạm vươn vai: “Cho nên, cậu thấy người này thế nào?”

“Chuyển đề gượng gạo quá rồi đó.” Tôi cười.

“Đó là do cậu không muốn tiếp chuyện mà thôi.” Lão Phạm nhìn tôi, không cười: “Nếu như cậu muốn thì không cần cả mở đầu, có thể nói chuyện luôn.”

Tôi nhìn cậu ta, bộ não đang quay với tốc độ ánh sáng nhưng đến cả một chữ cũng không nói ra được.

Cậu ta cười ha ha, lắc lắc đầu, ý là đề tài này có thể bỏ qua rồi.

Tôi không nhớ nổi đây là lần thứ mấy lão Phạm nói ý về chuyện có tình cảm với tôi. Cậu ta chưa từng tỏ tình một cách đàng hoàng, tỏ tình một cách đàng hoàng rất ngốc, tất cả chúng tôi đều cảm thấy như thế. Nếu cả hai người đều có ý với nhau thì chỉ cần mấy lần ám thị là chuyện đâu đã vào đấy rồi; nếu một bên không có ý gì thì cũng không ngại gì, lại có thể tiếp tục làm bạn bè.

Ví dụ như tôi và lão Phạm. Tôi là bên không có ý gì, tôi rất cảm tạ cậu ấy biết điểm dừng, càng cảm kích cậu ấy hiểu cho tôi.

Lời tỏ tình của Duệ Lợi chỉ phù hợp với thanh niên thiếu nữ, vội vã mang bản thân mỗ xẻ cho đối phương xem, không cho phép mập mờ, không cho phép điều đình, cứu vãn. Chỉ có họ mới quan tâm đến sức mạnh của một câu nói, đặt vào trong ánh mắt, hành động cũng không được, nhất định phải nói ra, nhất định.

Cho nên, những lời không nói ra thì coi như không có.

Ví dụ như tôi và Dư Hoài của bảy năm trước.

Lão Phạm nhìn tôi đến ngây người, cuốn tạp chí trên bàn lại và khua khua trước mặt tôi.

“Ừm.” Tôi đáp: “Nãy nói nhiều vậy tớ cũng quên hỏi, người này tên gì.”

Câu chuyển đề tài này lại càng gượng gạo hơn. Lão Phạm cười, song không hề tiếp tục chế nhạo tôi.

“Tên là Trình Xảo Trân.”

“Cái gì?”

Tôi kinh ngạc, thì lúc này nhìn thấy một cô gái mặc áo T-shirt màu trắng, quần màu đen, khoác túi Balenciaga màu xanh da trời bước vào.

Khuôn mặt bầu bĩnh có gầy hơn ngày trước chút, để lộ cái cằm nhọn, nhìn chúng tôi cười, vẫn là đáng vẻ năm đó.

[1] Phản ứng cao nguyên: những cơn nhức đầu khủng khiếp, thở dốc, huyết áp tăng, chóng mặt, chảy máu cam do độ cao và không khí loãng. Thường xảy ra khi du lịch ở cao nguyên Tây Tạng.

No. 311

Trình Xảo Trân không nhận ra tôi.

Tôi làm hết trách nhiệm chụp ảnh, lão Phạm và cô ấy nói chuyện rất ăn ý, chỉ có một mình tôi ngồi bên cạnh nghịch điện thoại.

Khi cuộc phỏng vấn kết thúc, có một chàng trai đến hỏi thăm tôi.

“Ngại quá, xin hỏi... “Cậu ta chỉ lên bàn tôi.

Lão Phạm quay đầu lại cười với tôi: “Cậu được đó, lần nào thử cũng không thoải mái.”

Tôi đưa đồ trên bàn cho chàng trai đó, nói một câu không có gì.

“Cái gì?” Trình Xảo Trân vẫn hoạt bát, nói chuyện nhiệt tình như năm đó: “Cái gì mà lần nào thử cũng không thoải mái?”

“Đồng nghiệp của tôi từng dạy tôi một cách hỏi thăm nhanh ở Starbucks chính là để sạc iPhone dựng đứng ở nơi dễ thấy nhất.” Lão Phạm chỉ vào tôi và nói.

Trình Xảo Trân cười.

“Kinh nghiệm này thật không tồi, rất thực tế. Tôi sẽ ghi nhớ, sau này sẽ dùng khi viết kịch bản.”

Cậu ta thật sự lấy bút ra và ghi lại, rất chăm chỉ.

Tôi vốn định lấy máy chụp lại khoảnh khắc cậu ta nghiêng đầu viết chữ, bao nhiêu năm như vậy, thói quen bắt lấy những khoảnh khắc thường nhật này vẫn chưa sửa được.

“Đúng rồi!” Tôi nói: “Chị Trình, chị xem những bức ảnh ban nãy chụp có vừa ý không ạ? Chúng tôi sẽ chọn một tấm thích hợp để đăng.”

Trình Xảo Trân nhìn tôi, sau đó chọn ảnh. Một tấm là chụp chính diện, một tấm là tấm ban nãy tôi chụp trộm.

“Cậu đúng là có tài chụp người... tôi có thể hỏi một chút, cậu có phải Cảnh Cảnh không?” Cô ấy hỏi.

Tôi cười ngượng ngùng, gật gật đầu: “Ban nãy mình ngại “bắt quàng làm họ”.”

“Hai người quen nhau à?” Lão Phạm chỉ vào hai chúng tôi: “Thế thì tốt quá rồi, tớ có chút việc phải về công ty, rút trước đây; Cảnh Cảnh ở lại, mọi người nói chuyện nhé.”

Lão Phạm đi rồi, chúng tôi cùng ngồi xuống sofa.

“Quả nhiên là cậu!” Cô ấy reo lên: “Mình nghe giọng mới nhận ra, cậu thay đổi nhiều quá.”

Tôi theo bản năng ngoảnh đầu sang nhìn tấm kính bên cạnh.

Tóc dài rồi này, lấy một chiếc bút búi lại, khi rơi xuống tóc bay bay, lão Phạm nói kiểu này rất tự nhiên, đẹp! Mấy năm nay chạy đi chạy lại chụp hình nên da cũng đen đi, người cũng gầy đi nhiều, từng cơ quan cũng đâu ra đấy hơn, hình như khác thật.

“Không chỉ là bề ngoài, còn có cả phong thái nữa.” Trình Xảo Trân hơi trầm lắng, sau đó lại nói tiếp: “Thật sự cậu thay đổi rất nhiều, không giống nhóc con năm nào nữa rồi.”

Tôi nhớ lại và cũng hiểu được ý của cậu ấy.

Tôi của năm ấy, khi đứng trước cậu ấy luôn trốn sau lưng bố mẹ, làm việc gì tâm hồn lúc nào cũng bay đi đâu đâu, so với Trình Xảo Trân thì tôi chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

“Chúc mừng cậu nhé, bây giờ thành công rồi.” Tôi khách sáo.

“Làm việc mà mình thích, không vất vả.” Cô ấy lắc đầu, nói rất chân thành.

Là như thế, hóa ra là thế.

Hai năm nay tôi cũng mới hiểu được đạo lí này.

No. 312

Cảnh Cảnh những năm cấp ba đúng là rất vất vả.

Sau này điểm thi đại học lại rất lí tưởng, đăng kí nguyện vọng cũng trúng phóc, thi đỗ một trường đại học tự nhiên khá được ở Bắc Kinh, chế thuốc sinh vật học. Ngành này năm đó rất hot, rất dễ ra nước ngoài mà cũng thích hợp phát triển ở trong nước, ban nghiên cứu và phát triển của các doanh nghiệp thu nhập không tồi, rất ổn định.

Bố mẹ tôi nói, Cảnh Cảnh có điểm này tốt, vào thời khắc quan trọng sẽ phát huy, thi cấp ba cũng thế, thi đại học cũng thế.

Nhưng sau khi học đại học, ngành này còn làm tôi đau khổ hơn cả thời cấp ba, đúng là rất vất vả. Tôi vốn không dám đổi mặt chuyện gì, luôn thích né tránh, kì đầu có mấy môn điểm toàn dưới 60.

Kiểu GPA (General Point Average – điểm trung bình môn) này thì đẹp luôn ý định ra nước ngoài, trừ phi tìm môi giới đút lót.

Bố mẹ tôi nói đúng, Cảnh Cảnh không bao giờ bỏ lỡ cơ hội lớn.

Nhưng sau mỗi lần may mắn ngăn ngui của tôi, đều tạo ra cho mình những đau khổ lớn hơn, tôi đứng giữa ngã tư vận mệnh loay hoay, song trong mắt người khác luôn là con đường sáng lạn nhất.

Đi đến mức hai chân ứa máu.

Trước khi tốt nghiệp thật sự không định học cao học, tôi đi gửi hồ sơ vào năm trăm doanh nghiệp xuyên quốc gia mạnh nhất thế giới, cẩn thận điền vào biểu mẫu trên mạng, viết ra vô số câu hỏi mở, mỗi lần đáp án giới thiệu bản thân đều khác nhau.

Ai khiến tôi đến cả đức tính của mình cũng càng sống càng mơ hồ chứ?

Có nhiều trang mạng của doanh nghiệp đăng nhập không hề dễ, có lúc để tranh lượt mà ba giờ sáng tôi phải cầm sổ lên mạng, cứ thế viết đến khi trời sáng.

Nhắm mắt cũng không ngủ được, cứ nhắm mắt lại là lại hiện lên những câu hỏi và “self- introduction” (giới thiệu bản thân).

Lúc này, trong đầu thường có một giọng nói, xuyên qua sóng âm của ồn ào của người người trong phòng học, từ phương xa truyền đến tai tôi.

Cậu ấy nói, Cảnh Cảnh, cậu rất thú vị.

Có nhiều đơn xin còn chưa qua được vòng loại đơn, xem ra đều là lỗi của thành tích.

Vậy nên tôi nghe theo kì vọng của bố, đăng kí vào làm nhân viên văn phòng ở thành phố Bắc Kinh.

Không ngờ lại trúng tuyển.

Việc này đồng nghĩa với việc cực khổ, hộ khẩu Bắc Kinh và một cuộc đời không có biến cố. Thế nhưng, vào một sáng sau khi đi làm ba tháng, tôi đã từ chức.

Không xảy ra chuyện gì lớn. Tôi cũng không còn nhớ rõ lắm, hình như sáng đó có mưa, tôi nằm trên giường suy nghĩ về bản thảo diễn giảng của trường khoa chúng tôi phải sửa thế nào, sau đó nghe thấy tiếng đánh răng của cô bạn cùng thuê phòng với tôi.

Trong người đột nhiên có một Cảnh Cảnh khác sống lại, cô ấy từ chối sống như thế này.

Tôi rất khó để hình dung cảm giác đó.

Lúc học đại học, ngoài giờ học tôi thường giúp hội học sinh, các tổ chức xã hội chụp ảnh, dần dần người tìm tôi càng lúc càng đông, người quen giới thiệu người quen, bạn bè kết nối bạn bè. Đến năm cuối, tôi đã giúp rất nhiều người mẫu của Taobao và nghệ nhân tầng thứ ba chụp ảnh và cũng kiếm được chút tiền vặt vãnh.

Sau khi từ chức, tôi chính thức đến tạp chí hiện tại đang làm làm việc, đến tháng này vừa đúng một năm.

Bây giờ tôi lại có một suy nghĩ mới.

No. 313

Tôi và Trình Xảo Trân ngồi trong quán cà phê nói chuyện đến khi trời bắt đầu tối.

“Vậy là cậu phải rời xa Bắc Kinh rồi?”

“Ừ, tớ sẽ về quê.”

“Có nuôi tiếc không nữa rời Bắc Kinh không?”

Tôi nhún vai: “Có gì mà không nữa chứ. Thành phố lớn có cái tốt của thành phố lớn, thành phố nhỏ có cái kì diệu của thành phố nhỏ.”

Hình như cậu ấy có suy nghĩ gì đó, khuấy tách cà phê trong tay: “Hôm nọ mình có đọc được một câu trên mạng, cảm thấy rất thú vị.”

“Câu gì?”

“Tôi làm việc ở thành phố nhỏ, giống như nhận được giấy báo tử của 50 năm sau; nhưng tôi làm việc ở thành phố lớn, lại giống như nắm được một tấm bản đồ kho báu giả.”

Tôi nghiêng ngả một lát, cười cười. Những người đứng ở giữa mức không trên không dưới loanh quanh rất nhiều, nhưng có lúc, câu nói có tuyệt diệu hơn nữa, mở ra xem cũng chỉ là sự phàn nàn tinh tế hơn mà thôi.

“Cậu định về đó làm gì?”

“Mở một studio chụp ảnh cưới và ảnh nghệ thuật, nhưng mà kiểu không có cửa hàng mà là nhiếp ảnh gia tư nhân.”

“Thế nào gọi là kiểu không có cửa hàng?” Trình Xảo Trân có hứng thú, lại nhắc bút lên.

“Tiết kiệm vốn mà.” Tôi kể về kế hoạch của mình, khó kìm được mà bắt đầu khua tay múa chân: “Mình muốn mở cửa hàng cùng với những người nổi tiếng trên mạng năm ngoái, lợi dụng danh tiếng và fans của họ, chủ yếu dần đánh bóng tên tuổi, dù sao tớ cũng không phải là dân chuyên ngành này nhưng vẫn xem như có một chiêu, dùng ảnh mẫu thu hút một lượng khách, tớ khá tự tin về khoản này. Phần còn lại thì phải dựa vào mạng và người truyền người, cái này phải dựa vào tài ăn nói rồi.”

Trình Xảo Trân tròn mắt, càng ngày càng lộ ý cười.

“Không có cửa hàng đúng là tiết kiệm được nhiều vốn, chụp ảnh theo kiểu câu chuyện cho các cặp đôi thực ra cũng không phải bỏ ra nhiều, lấy bối cảnh đa phần ở các trường học hoặc những nơi mà bản thân từng đi qua và có kỉ niệm đặc biệt gì đó, thế nên kiếm được đó. Nhưng mỗi lần đi chụp đều không giống nhau, là một nhiếp ảnh gia, tớ có thể bay qua bay lại, tôi cũng không thấy chán hay nhột.”

Tôi nói một mạch, uống một ngụm trà, sau đó nghe thấy Trình Xảo Trân nói: “Tách.”

“Cái gì cơ?”

Trình Xảo Trân chống cằm nhìn tôi: “Tớ mà biết chụp ảnh thì nhất định sẽ chụp lại dáng vẻ ban nãy của cậu, mắt cậu đều sáng cả lên. Cậu có biết có biết bao thanh niên ở tuổi của cậu, mắt đều đã mất đi ánh sáng hy vọng rồi không?”

Tôi hơi xấu hổ: “Biên kịch nổi tiếng nói chuyện có khác! Chẳng qua là nhắc đến chuyện kiếm tiền thì mắt tớ sáng lên vậy thôi.”

“Tớ biết mình đang nói gì. Tớ biết cậu cũng từng có lúc mất đi ánh sáng trong mắt. Con người có thể tìm thấy sự nghiệp mà mình muốn gắn bó, không bị những thứ giả dối hư ảo trói buộc, là một may mắn.”

Lần này tôi không hề chọc cười hay cười trừ gì đó để che giấu sự ngại ngùng của mình.

Duyên gặp mặt, cảm ơn vì cậu hiểu được.

“À, đúng rồi, tớ có thể góp vốn chung không? Tớ cũng không có nhiều, nếu cậu thấy không ổn thì thôi, nhưng cần giúp đỡ gì thì nhất định phải tìm tớ đó.”

Hai mắt tôi sáng lên, hôm nay đúng là ăn may.

Chuyện này muốn làm thì nhất định phải cần tiền.

Tôi ngồi nói chuyện với Trình Xảo Trân hơn một tiếng đồng hồ, xác định khung phương án hợp tác một chút. Chúng tôi đều là sinh viên mới tốt nghiệp được hai năm, dù sao cũng còn non lắm, đặc biệt là chuyện làm ăn, không ai có kinh nghiệm, cho nên lúc lên kế hoạch cần phải đặc biệt thận trọng.

Nhưng cuối cùng sẽ ra sao thì vẫn phải xem tương lai thế nào.

Trình Xảo Trân lại một lần nữa cảm khái nói tôi thay đổi nhiều, trở nên rất mạnh dạn, không còn là cô nhóc mơ hồ nghe theo lời bố mẹ chạy đến Bắc Kinh thi làm đạo diễn nữa.

Vậy ư, tôi cười.

No. 314

Tùy tiện ăn mấy miếng cơm, lúc đi khỏi quán cơm, tôi đột nhiên cảm thấy nếu mình đang đeo thiết bị theo, không bằng tiện đi “dọn đường”. Chụp người qua đường trước nay luôn là việc tôi thích làm nhất khi rảnh rồi, nghe nói ở Nhật nếu làm thế sẽ bị bắt vào đồn công an, may mắn là tôi sinh ra ở Trung Quốc.

Tôi đứng bên đường khu phố nhộn nhịp, đứng quay lưng về phía quán văn thư cổ của thư viện quốc gia, cúi đầu xem lại những bức ảnh vừa chụp. Đây là các ông các mẹ đi từ công viên Bắc Hải ra, mỗi người đều có vẻ vui vẻ tự đắc cũng có chút ngạo mạn, so với các thanh niên thì rất có tinh thần.

Trong một tấm, hai ông bà sánh vai đi bên nhau, trong tay ông còn xách một chiếc ghế xếp nhỏ, cười hì hì, bà thì khó tính cố tình giữ khoảng cách với ông, đứng bên cạnh liếc xéo nữa.

Cải nhau ư? Hay sắp cải nhau rồi? Ông ngồi ở công viên đánh cờ quên giờ về nhà? Hay là bắt chuyện với bà nào rồi bị bắt gặp rồi?

Tôi thích cầm một bức ảnh của những người lạ rồi tự nghĩ ra câu chuyện của nó, điều đó giúp tôi quên đi cuộc sống của tôi đã rất lâu rồi không xảy ra câu chuyện gì.

Những câu chuyện của tôi, hình như đều xảy ra ở quá khứ.

Tôi chợt nhớ đến lúc chia tay Trình Xảo Trân, cậu ấy vẫy tay, nói rất nhẹ: “Cố lên, Cảnh Cảnh.”

Cố lên, Cảnh Cảnh.

Bốn chữ này đến quá bất ngờ, tôi còn chưa kịp đề phòng, nó đã đánh trúng vào trái tim mà tôi ngỡ đã kiến cố không thể nào lay động được nữa.

Đã bao lâu không có ai nói với tôi bốn tiếng này rồi?

Lần cuối cùng là lúc nào nhỉ? Là một buổi tối năm năm về trước, dưới ánh đèn? Cảnh Cảnh tóc ngắn và mũm mĩm đứng dưới cửa nhà, nghe một chàng trai nói rằng: “Cảnh Cảnh, cố lên!”

Cậu ấy có chuyện muốn nói, nhưng lại không nói gì hết.

Cậu ấy nói thôi vậy, sau này còn có nhiều cơ hội để nói.

Nhưng tôi không chờ được điều gì cả.

Có những lời chưa nói, vậy bỏ đi.

Có những câu chuyện chưa viết xong, cũng bỏ đi thôi.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Có Những Chuyện Còn Đang Dờ, Cũng Bỏ Đi Thôi

No. 315

Tôi vẫn còn nhớ, vào hai ngày thi đại học cả thành phố mưa rất to.

Vào thời gian đó, trên ti vi đưa rất nhiều tin về hành động hào hiệp của các anh chị chở các bạn thí sinh miễn phí đến trường thi, song cũng có rất nhiều bi kịch, vì trời mưa nên xảy ra trục trặc, bị cánh cổng trường thi đóng lại từ chối. Tôi và những người bạn khác đều thi ở những điểm thi khác nhau nên tôi không hề gặp một người quen nào.

Về kì thi mà tôi phải dùng sức mười tám năm để phấn đấu thì tôi không còn nhớ rõ lắm. Ấn tượng sâu sắc nhất của tôi là chuyện được chứng kiến sau khi thi xong môn Vật lí. Thi xong, tôi đi theo dòng người ra ngoài thì bắt gặp một học sinh nữ gầy guộc quỳ trước phòng thi, ôm chân của một giám thị và nói, cậu ấy chỉ cần nửa phút để điền vào tờ đáp án, chỉ cần nửa phút, cầu xin thầy, nếu không cuộc đời cậu ấy coi như xong.

Một cô gái trông có vẻ then thùng ấy vậy mà lại khóc tức tưởi và đau khổ trước mặt nhiều người như thế, không hề kiêng dè hay lo nghĩ gì. Kính của cậu ấy trượt xuống sống mũi, đến tận bây giờ tôi vẫn nhớ như in đôi mắt của cậu ấy, trong veo, đỏ ửng và tràn đầy tuyệt vọng.

Cậu ấy chỉ quỳ ở trước cửa, không đi ra ngoài, như thế kì thi đại học vẫn chưa hề kết thúc, cậu ấy vẫn còn cơ hội để sửa chữa.

“Em cầu xin thầy, không thì cuộc đời em coi như xong.”

Tôi không dừng lại ở đó lâu và dòng người cứ thế cuốn tôi đi về phía trước.

Kì thi đại học trong hai ngày mưa to liên tiếp, đến buổi tối hôm kết thúc lại tạnh. Đài truyền hình đưa tin có rất nhiều học sinh cấp ba đêm đó tập trung ở các quán ăn liên hoan ăn mừng. Nhưng tôi không hề nghe Chấn Hoa có chuyện như thế.

Ngày mai là có thể đến trường lấy đáp án chuẩn của đề thi đại học. Trước khi có kết quả chắc chắn, ai cũng mong muốn xõa, quấy điên cuồng sớm một chút, để lại cho bản thân một khung cảnh sống quá hóa bi ư?

Đêm đó, tôi gọi điện cho Dư Hoài, hẹn thời gian cùng đến trường lấy đáp án.

Khi đó tôi rất căng thẳng, còn căng thẳng hơn gấp ngàn lần khi thi đại học, cứ nói cứ nói đến lúc bắt đầu có tiếng khóc.

Bởi lúc đó trong đầu tôi cứ hiện lên hình ảnh khóc sụt sùi của bạn nữ đó. Thế nhưng đến khi nhớ lại, những ngón tay tôi lại run lấy bầy, họng cũng vì căng thẳng mà đau, rất đau.

Dư Hoài an ủi tôi qua điện thoại: “Đừng sợ, mai tớ ở bên cậu, nếu không vui thì cứ cấu véo thoải mái, ra sức mà cấu véo.”

Cuối cùng tôi cũng nhớ, giọng cậu ấy lúc đó thân mật hơn lúc bình thường và còn có một chút suồng sã.

Cậu hỏi tôi: “Vết tích √ trên tay cậu chưa bị mất chứ?” Tôi nói: “Chưa?” Dư Hoài cười nói: “Ừ, tớ cũng chưa.”

Cậu ấy nói: “Vậy là đúng rồi, còn có tớ mà.”

Tự dưng tôi không thấy sợ nữa.

Tôi tự nói với chính mình, dầu thế nào thì kì thi đại học cũng đã kết thúc, nó không thể hủy mất cuộc đời của tôi, bởi vốn dĩ tôi đã không nhiều phần trăm khả năng để thi được thành tích tốt.

Nhưng theo sự kết thúc của nó, còn có rất nhiều người và chuyện tốt đẹp đang chờ đợi tôi, ví dụ như giọng nói của Dư Hoài. Rốt cuộc điều đó dự báo điều gì có lẽ tôi không thể biết được nhưng tôi không muốn nghĩ quá nhiều, chỉ sợ vui quá hóa thực.

Tuy cậu ấy chưa nói bất cứ điều gì.

Nhưng, tôi đã nói, tôi sẽ đợi.

No. 316

Thời gian nhận đáp án là từ chín giờ sáng đến ba giờ chiều. Tôi và Dư Hoài hẹn nhau chín rưỡi, cậu ấy nói nửa tiếng thì ai cũng nhận hết rồi và không cần xếp hàng nữa.

Nhưng điện thoại của tôi bị sập nguồn, sáng sớm đồng hồ báo thức không kêu, lúc cô Tề đến gọi tôi dậy thì đã là chín rưỡi.

Tôi vội vàng sạc điện thoại, nhảy xuống giường đi đánh răng rửa mặt. Bố nói tôi không cần phải gấp, ăn sáng xong bố sẽ chở tôi đến trường.

Bố còn chưa nói hết câu tôi đã chớp vội lấy điện thoại và cặp sách rồi chạy ra ngoài.

Trên đường tôi gọi cho Dư Hoài rất nhiều cuộc, định bảo cậu ấy đến muộn một chút nhưng cậu ấy lại không nghe máy.

Khi tôi xông vào phòng phát thanh thì đã là 10 giờ 10 phút. Tôi lấy tờ đáp án, kí tên vào ô trống thì nhìn thấy Dư Hoài đã kí rồi vì vậy lại gọi cho cậu ấy một cuộc điện thoại.

Vẫn không có ai nghe máy.

Tôi ngồi ở bóng cây phòng thể dục gần ngọn đồi kia đợi rất lâu.

Cái cây mà chúng tôi trồng không ngờ vẫn ngoan cường sống sót, quãng thời gian ôn tập cuối cùng trước khi thi đại học tôi thường chạy đến lay lay thân cây, phát hiện cây bám rễ rất chắc. Không có gì phải lo ngại cả, thật tốt.

Tôi ngập ngừng, chần chừ mãi không dám mở ra xem đáp án. Điện thoại vốn sạc chưa đầy, chỉ còn một chút điện nên tôi không dám gọi lung tung, sợ cậu ấy gọi mà không tìm thấy tôi.

Cuối cùng tôi gửi cho cậu một tin nhắn, nói tôi ở ngọn đồi.

Vừa gửi đi thì điện thoại đã sập nguồn.

Tôi đoán Dư Hoài cũng ngủ quá giấc, giống tôi vậy, sau lại nghĩ, ở trên tờ kí tên đã có chữ kí của cậu ấy rồi.

Nhưng có thể là do cậu ấy không mang điện thoại cho nên không tìm được tôi. Tôi nghĩ.

Cho nên tôi không nên cuống. Cậu ấy đã hứa là xem đáp án cùng tôi rồi, cậu ấy nhất định sẽ đến.

No. 317

Tôi ngồi đến ê cả mông, lại thêm bị say nắng, chỉ còn cách đứng dậy quay về khu giảng đường tránh nắng.

Tôi đứng trước cửa phòng phát thanh thì nhìn thấy Từ Diên Lượng đang soát tờ kí tên của lớp tôi.

“À, Cảnh Cảnh!” Từ Diên Lượng nhìn tôi cười: “Cậu lấy rồi đúng không? Ủm, tớ xem một chút, vậy chỉ còn ba người chưa lấy tờ đáp án.”

“Cậu nhìn thấy Dư Hoài không?”

“Cậu ấy đi từ lâu rồi.” Từ Diên Lượng nói: “Chín giờ cậu ấy đến lấy tờ đáp án, bọn mình đối chiếu một tẹo. Cậu ấy xem rất nhanh, xem xong thì cậu ấy không nói câu gì, cứ thế đi về thôi.”

“Đi ra ngoài cổng trường rồi ư?”

“Tất nhiên, tớ còn thấy cậu ấy gọi xe taxi.” Từ Diên Lượng ngạc nhiên: “Sao thế?”

Không có gì, tôi lắc đầu.

No. 318

Những chuyện diễn ra trong mấy ngày đó thật sự tôi nhớ không rõ.

Đối chiếu đáp án chẳng có gì đáng sợ cả. Tôi ngồi ở nhà đã có thể tính ra tầm điểm của mình, tốt hơn tôi mong đợi.

Bố tôi không dám tin, nhất định phải cầm tờ đáp án tôi làm đi đến trường để thầy Trương Bình tính lại một lượt, còn âm thầm lấy bài viết văn và Tiếng Anh của tôi đến nhờ nhân viên giảng dạy nghiên cứu thành phố mà bố quen biết để nhờ đánh giá.

Kết quả tính ra không hề sai, điểm cao hơn so với điểm sàn của các trường tự nhiên trọng điểm tận mấy chục điểm.

Bố mẹ tôi tính toán rất lâu, lao tâm khổ tứ nhiều về việc đăng kí cho tôi vào trường nào, hai người cũng đi rất nhiều hội tuyển sin. Mà bố tôi cũng đã dùng hết tất cả những chiêu thức trong môn đánh cờ mà ông còn nhớ rồi, còn tôi chỉ bình chân ngồi ở nhà.

Bố mẹ tôi hỏi tôi muốn đi đâu, tôi nói đâu cũng được.

Chỉ cần là Bắc Kinh.

Không ai biết về tình hình của Dư Hoài, tôi đi vào phòng làm việc của thầy Trương Bình và cùng mấy bạn khác đưa bảng biểu cho thầy, sau đó cứ đứng ở một góc nhìn các bậc phụ huynh và các bạn cùng lớp lần lượt lần lượt đến và lần lượt lần lượt ra về.

Cuối cùng thầy cũng đỡ bạn, thầy chỉnh đi chỉnh lại các tờ giấy đăng kí tự nguyện, trước khi đi ra ngoài thì nhìn thấy tôi.

“Cánh Cánh, sao em chưa về?”

“Thầy Trương.” Tôi cố gắng để bản thân không bị lộ quá rõ kích động: “Em muốn hỏi một chút, thầy biết Dư Hoài đi đâu rồi không ạ?”

Thầy cup mắt xuống.

“Dư Hoài học lại rồi.” Thầy nói.

Kể cả tôi có đoán được nhưng khi nghe được câu này, tôi vẫn có cảm giác như có búa đập vào lòng mình vậy. Đau!

Tôi thở một hơi dài, cố gắng để giọng không bị run: “Cậu ấy ở đâu ạ?”

Trương Bình thở dài: “Em ấy bây giờ không còn ở Chấn Hoa nữa. Dư Hoài cũng không thuộc lớp các học sinh điểm cao học lại. Thành tích của em ấy nhất định không thể đỗ được Thanh Hoa nhưng em ấy lại không muốn học những trường khác, cho nên trường cao đẳng thực nghiệm của thành phố kế bên đã kéo cậu ấy đi rồi. Em cũng biết mà, trường đó luôn dùng tiền để lôi kéo các học sinh điểm cao học lại của Chấn Hoa, để trường họ công kích số học sinh của Thanh Hoa, Bắc Đại, nói không chừng còn vớt được một trạng nguyên đó. Dư Hoài đi sang đó là một sự lựa chọn tốt,

lớp học lại phải trọ ở trường, tất cả đều phong tỏa, có lẽ em ấy đã vào trọ rồi đó.”

Tôi nói: “Em biết rồi ạ, cảm ơn thầy.”

Trương Bình gật đầu, nhìn tôi vẻ lo lắng.

Thầy nói: “Cảnh Cảnh, đừng buồn.”

Thầy biết gì chứ, lại còn bảo em đừng buồn!

Tôi cố gắng không để rơi nước mắt, nhưng cho đến tận hôm nay, nhắm mắt lại tôi vẫn nhớ được ánh mắt của thầy lúc đó.

Nói thật lòng, đó là ánh mắt không cam tâm nhìn vào mắt tôi.

No. 319

Tôi chịu được, tôi không hề khóc. Vốn dĩ đã ăn mặc rất lịch sự rồi lại còn ngồi bên vệ đường nơi con phố đông người, tôi mà còn lau nước mắt nữa thì chắc chưa đến năm phút sau sẽ có ca sĩ đường phố đến hát cho tôi bài “Bắc Kinh, Bắc Kinh”.

Cho nên tôi không khóc, tôi chỉ cười chính bản thân mình.

Lúc tôi ở Tây Tạng, tại sao lại không nói cái kết này cho lão Phạm?

Có lẽ là do bản thân tôi thấy mất mặt.

Tôi từng viết thư cho Dư Hoài nhưng vì không biết rõ tên lớp nên ở dòng người nhận luôn viết “Dư Hoài, học sinh lớp học lại trường Cao đẳng thực nghiệm”; lại còn n tin nhắn khích lệ dài dằng dặc nửa đêm tôi nhắn từng chữ từng chữ một. Song điều đó khiến tôi sau này ghét cay ghét đắng, lúc đó còn chu đáo thu thập bản chép tay của Chickensoup of soul cho cậu ấy, những cuộc điện thoại ẩn hủy bỏ....

Cuối cùng đều nhận lại một kết cục giống nhau.

Số điện thoại ở chế độ máy bay đó sau này không biết có phải không chịu được quấy nhiễu, dứt khoát ngừng sử dụng.

Thật mất mặt làm sao, Cảnh Cảnh.

Tất nhiên, một người chắc chắn sẽ không biến mất thật. Sau này tôi cũng có nghe ngóng được chút tin tức của cậu ấy. Lần thứ hai cậu ấy thi đứng thứ ba toàn tỉnh, như ước nguyện mà đổ vào Thanh Hoa. Ba năm đã học xong, hoàn thành xong các khung điểm, tốt nghiệp cùng khóa với bọn tôi, nhận được học bổng đi Mỹ học thạc sĩ, cùng với Lâm Dương, Dư Châu Châu học cùng một bang, nghiêm nhiên ghi danh vào lịch sử những học sinh ưu tú của Chấn Hoa.

Chỉ cần cậu ấy chưa chết thì sẽ không biến mất hoàn toàn. Nếu tôi thật sự muốn tìm cậu ấy thì thực ra cũng không khó.

Chỉ là tôi không muốn và cũng như trong ba năm chúng tôi cùng học ở Bắc Kinh, cậu ấy cũng không một lần đến tìm tôi.

Tôi từng tự biên tự diễn, Dư Hoài năm đó gặp phải đả kích lớn, không chịu để ý đến bất kì ai, bao gồm cả tôi. Nhưng còn sau này? Cậu ấy đâu có chết.

Dần dần tôi hiểu, có lẽ Dư Hoài chưa từng nghĩ qua sẽ định nói với tôi điều gì, tất cả đều là ảo giác của tôi.

Sau khi con người ta trưởng thành, tự do hơn hồi học cấp ba nhiều, không còn bó buộc của cái phòng học nữa thì muốn chạy đằng nào thì chạy. Nhiều vấp ngã chỉ cần né đi là được.

Điều duy nhất mà tôi không né được, là Dư Hoài.

Trong lòng dường như bị cái gì đó làm mắc kẹt, bảy năm liền, đều không có cách nào bỏ nó đi.

Tôi không thể kể cho lão Phạm nghe kết cục này được.

Cậu ta sẽ cười ha ha: “Tình đầu của cậu cuối cùng là một anh chàng học lại? Thế bây giờ cậu bao nhiêu tuổi rồi? Hai mươi sáu rồi đúng không? Chuyện to tát đến đâu chứ, tớ còn tưởng cậu ta bị máu trắng hay gặp tai nạn xe mà chết chứ. Có thể cậu ta sớm đã có bạn gái rồi, thậm chí đã kết hôn bên Mỹ. Hai mươi sáu tuổi đầu rồi mà còn canh cánh mãi chuyện thi đại học và chàng trai của bảy năm về trước, đáng không chứ?”

Đúng thế, có gì đáng canh cánh trong lòng chứ?

Có gì đáng canh cánh trong lòng chứ!

Hàm nghĩa của bốn chữ này vốn dĩ là như thế, năm ấy tôi lại cho rằng đó là duyên phận.

Cái cây năm đó chính tay chúng tôi trồng cuối cùng cũng mang theo “Cảnh Cảnh Dư Hoài” lớn lên trong lòng của tôi.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Bạn Cũ

(Lạc hoa thì tiết hựu phùng quân: Xuất phát từ câu thơ trong bài Giang Nam phùng Lí Quy Niên của Đỗ Phủ, mang nghĩa trong mùa hoa rụng này lại có thể tình cờ gặp lại người bạn cũ)

No. 320

Tôi bỏ lại tất cả mọi muộn phiền ảm ức ở Bắc Kinh, lúc rời đi, không ngờ lại không có chút cảm giác rầu rĩ.

Tôi từng nói đùa là bố mẹ tôi không đáng tin, tùy tiện kết hôn, tùy tiện sinh con, tùy tiện li hôn. Song trên thực tế, họ trọng lời hứa hơn chúng tôi nhiều.

Năm đó hai người giúp tôi nghiên cứu nguyện vọng thi đại học, tất cả các trường học đều chọn ở Bắc Kinh, chỉ vì một câu vu vơ của tôi “Con muốn đi Bắc Kinh!”

Còn bọn tôi thì sao? β nói mọi người sẽ tụ hội ở Bắc Kinh nhưng bản thân lại bị bố mẹ lôi sang Anh; còn tôi và Dư Hoài hứa cùng đến một nơi nhưng chúng tôi lại trở thành người chết trong cuộc sống của đối phương.

Nếu tất cả con cái trên thế giới này nói hết chân tướng cho bố mẹ nghe, vậy thì sẽ làm tổn thương trái tim của biết bao người lớn.

No. 321

Lại một năm qua đi trong bận rộn, chẳng mấy chốc lại đến mùa hè.

Chụp ảnh theo kiểu câu chuyện thật sự làm ăn cũng được, tôi thuê một Loft rất lớn, tầng dưới có thêm nhà kho, tầng trên để ở. Bình quân mỗi tháng có sáu đến bảy đơn hàng, có người đến chụp ảnh cưới, có người đến chụp ảnh cá nhân, một mình tôi làm không hết việc nên tuyển thêm hai trợ lý, một người là thợ trang điểm và một người lo trang phục. So với studio, phòng làm việc của tôi không quá đắt, nhưng vốn thấp, cho nên nhìn chung thì lợi nhuận cũng kha khá.

(BT: Loft là nơi có không gian rộng trần nhà cao và có nhiều ánh sáng tự nhiên.)

Tôi tự chia hoa hồng cuối năm cho mình, mua trả góp một chiếc xe Polo. Ngày đầu tiên lái xe đã đâm phải con hổ đá bên đường.

Bố tôi nghiêm khắc cấm tôi lái xe, bố tôi cảm thấy là vì sự an toàn của tôi, nhưng tôi cảm thấy một người đức cao vọng trọng, phẩm tiết cao khiết như ông sao lại có thể nhỏ mọn đến thế, hẳn là vì sự an toàn của cả xã hội.

Lúc tôi học đại học, mẹ tôi kết hôn. Đối phương nhỏ hơn mẹ sáu tuổi. Nếu không phải chú đó rất có tiền thì tôi còn tưởng mẹ tôi bị mấy tên nhóc chাম rồi chứ. Mẹ tôi được điều đến một chi nhánh ở một thành phố bên cạnh thành phố của chúng tôi, bà được thăng chức lên làm phó trưởng chi nhánh, vô cùng bận rộn, đã ba tháng nay tôi vẫn chưa gặp được bà.

Tôi cũng không muốn gặp.

Bà và bố tôi sau khi bị mê mết bởi trò cướp rau trên không gian QQ lại mê chơi Wechat. Khi tôi học đại học và chơi mạng nội bộ của trường, tôi rất coi thường các trò chơi điểm danh và các câu chuyện Chicken soup for the soul, còn dân mạng lớn tuổi như bố mẹ tôi lại cực kết, hành động điên cuồng lướt khoanh khắc kiểu vậy tôi rất chê bai, chỉ còn cách chặn họ. Bố mẹ tôi phát hiện tôi không còn like và bình luận dưới những thứ mà họ chia sẻ thì liền gửi tin nhắn đến để quấy rầy tôi.

(BT: Wechat là một phần mềm chat bên Trung Quốc, giống Line, Zalo)

Cảnh Cảnh, con đọc stt ba mới chia sẻ đi, có lí lắm, người trẻ các con phải đọc nhiều vào.

Cảnh Cảnh, mẹ vừa mới chia sẻ một cái kiến thức Trung y dưỡng sinh, con xem đi, đừng có mà thức đêm.

Sao tôi không thể nào nhớ lại được bố mẹ trước đây của tôi đi đâu rồi, bây giờ nhìn họ liếc ngang liếc dọc cũng không thấy khác những ông bà lão đang khiêu vũ ở quảng trường. Nhưng trong lòng tôi, dường như một phút trước họ vẫn là trung niên, nói một là một, mạnh mẽ vang dội, chưa bao giờ hỏi ý kiến của tôi, lại càng không bao giờ gửi cho tôi những tin nhắn như thế này.

Sự thay đổi này cứ như một khoảnh khắc.

Là tôi trưởng thành rồi hay là họ đã già đi?

No. 322

Tôi ôm bát canh đã được cô Tề bọc cẩn thận, từ nhà bố tôi đi ra ngoài sau đó đi lên chiếc xe buýt đi đến viện số 1 thành phố.

Hai tuần trước Lâm Phàm tham gia cuộc họp lớp cấp ba xong cùng lũ bạn kéo nhau đi chơi đá bóng, thế nào lại thành gãy xương quai xanh, vừa phẫu thuật xong, bên trong còn lấp hai cây đinh thép. Tôi phải đến viện thay bố tôi trông nó, bố tôi cũng trông nó một ngày rồi. Dù sao công việc của tôi cũng chỉ phải ngồi ở nhà, ban ngày có thể ngủ, cho nên đều là tôi thay mọi người đến trực ca đêm.

Tuy nắm hộp cơm đóng rất chặt nhưng mỗi lần phanh gấp, tôi vẫn căng thẳng xem đi xem lại mấy lần. Tuyến đường này rất quanh co, tự coi mình là bus du lịch mà chạy, sống rất có lí tưởng.

Lúc đi qua Chấn Hoa, tôi cố ý cúi đầu nhìn hộp cơm ở trong túi, không ngờ đèn đỏ lại sáng lên, Chấn Hoa hiện lên rõ mồn một, tôi có thể cảm giác được nó đang cười nhạo tôi.

Nhưng tôi vẫn không ngẩng đầu lên, mở phòng làm việc đâu được năm rồi nhưng tôi vẫn chưa từng về trường.

Đôi tình nhân ngồi trước tôi cứ kể về chuyện ngày tận thế, tên nhóc kia nói người Maya tính lịch chỉ đến ngày 21 tháng 12 năm 2012 là vì mặt đất hết chỗ viết rồi, bạn gái cười ha ha, vô cùng nể mặt tên nhóc kia.

Tôi ngồi nghe đằng sau, không hiểu sao lại xuất hiện một ý nghĩ.

Ngày tận thế vừa hay là sinh nhật lần hai mươi sáu của tôi.

Dù sao cũng là mùa đông, mùa đông là mùa bi quan, hủy diệt cũng chẳng sao cả.

Nhưng nhất định không được vào mùa hè.

Bạn Cảnh Cảnh sớm đã nói rồi, nếu thế giới có ngày tận thế thì nhất định không diễn ra vào mùa hè.

Hồi ức này bay lượn theo ánh đèn đường sau đó hòa vào ánh đèn neon, bị những chiếc xe qua lại tấp nập trên đường lôi ra xa rồi lại bay về.

Tôi năm đó, có lẽ là uống say rồi.

No. 323

Hành lang bệnh viện vẫn thoang thoảng mùi thuốc sát trùng, theo thói quen khiến chân tôi nhũn ra. Tuy từ nhỏ tôi đã là một mầm bệnh nhưng cũng chưa từng nhập viện, những người nhà cũng vô cùng khỏe mạnh, cho nên ấn tượng với việc nhập viện chỉ dừng ở trong phim điện ảnh. Chính tề nghiêm túc, trang trí như là thiên đường vậy, tất cả bác sĩ, y tá đi qua đi lại

đều mặc bộ đồng phục trắng nghiêm chỉnh thanh khiết. Trong phòng bệnh sáng choang, sạch sẽ, rèm cửa sổ trắng tinh khô bay bay theo gió, bệnh nhân cô đơn nằm trong phòng đơn, bộ đồ bệnh nhân rộng rãi ra dáng, bên cạnh giường bệnh có một cái bàn to, trong bình hoa cắm những bông hoa tươi bất tử...

Nhưng tiếc là Lâm Phàm không ở phòng cao cấp như thế, vừa mở cửa đã thấy có sáu chiếc giường, hơn nữa lại rất ồn, người nhà ra ra vào vào nói chuyện phiếm, đặt phích cũng gây ra tiếng động lớn. Trong phòng không có hoa tươi lại thường có mùi rau hẹ, bánh rán, trên bàn nào cũng bày đầy đồ đặc; ông lão mặt tím đỏ mặc bộ đồ bệnh nhân nhưng lại phanh ngực, kéo dép lê xềnh xệch, đi men theo giường vừa thở khò khò vừa ăn dưa hấu.

Mỗi lần vào phòng bệnh, tôi lại đau đầu.

“Em mau xuất viện đi, chị sắp chịu không nổi rồi.” Tôi vừa vào phòng đã lao đến chỗ Lâm Phàm mà nói.

Nó đã có thể ngồi dậy chơi trò chơi trên iPad rồi, nhìn thấy tôi vào phòng cũng không thèm ngước mắt lên.

Bố tôi xách phích từ ngoài cửa đi vào, tôi vội giục ông về nhà nghỉ ngơi.

“Suốt ngày đến trực đêm, gần đây không làm lơ dờ việc làm ăn của con chứ?” Bố tôi hỏi.

Bố giống hệt mẹ, trí nhớ không tốt, ngày nào cũng phải hỏi một lượt chuyện này, lại còn lúc nào cũng nói gần đây gần đây.

“Lờ dờ nhiều.” Tôi liếc nhìn Lâm Dương đang chơi trò chơi: “Ừ, nói em đó, còn không đứng dậy hát cho chị bài “Tấm lòng cảm ơn” hả?”

Lâm Dương hắng một tiếng: “Gần đây chị không có việc ở xa, có gì mà lơ dờ với không chứ.”

“Sao lại không đi làm?” Bố tôi rót nước cho tôi, cười híp mắt: “Không làm ăn nữa hả?”

Tôi không còn gì để nói.

“Sao bố sớm tối đều mong công ty con phá sản thế?”

Tôi biết bố quan tâm đến tôi nhưng mỗi lần hỏi thăm đều khiến tôi phát bực.

“Mấy khách hàng gần đây đều là người thành phố mình, không cần phải đi xa chụp.” Tôi giải thích.

Lâm Phàm ngồi trên giường uống canh, bố tôi thì nhất mực lôi tôi ra ngoài đi dạo.

“Viện có gì đáng đi dạo chứ!” Tôi và bố ngồi trên băng ghế dài ở dưới sân: “Ở đâu cũng là vi khuẩn bệnh.”

“Con lớn rồi, cũng không tính đến tình hình thực tế hả?” Bố tôi nói trực tiếp vào vấn đề chính.

“Ví dụ như?”

Bố tôi thở dài, bộ dạng kiểu rất khó mở lời.

“Con xem Lâm Phàm đi, có hai bạn gái rồi.” Bố tôi cho rằng đây là cách mềm dẻo nhất.

Lâm Phàm, con có thể so sánh với nó ư?

No. 324

Buổi tối của mấy ngày trước, tôi bò ra giường nằm mất một nửa, thấp thoáng nghe được Lâm Phàm cùng bạn gái facetime, hướng dẫn bạn gái sửa

máy tính từ xa. Không biết em gái giả vờ ngốc hay ngốc thật, đến cả mấy thao tác đơn giản cũng phải nhờ Lâm Phàm dạy, hai người rõ lầy, cứ thế mà mất tận hai tiếng đồng hồ.

(Facetime: tính năng trò chuyện video qua webcam)

“Sao anh cái gì cũng biết thế?” Em gái ỏn ẻn nói nhẹ nhàng: “Trên đời này có chuyện mà anh không biết không?”

“Có chứ?” Lâm phàm rướn giọng lên, rất dịu dàng: “Anh không biết rời xa em.”

Tôi nằm một bên đến giây phút này hoàn toàn hóa đá.

Yêu đương chính là như thế, đối với những người không thể đặt mình vào trong đó, một người ngoài như tôi mà nói, nó vừa buồn nôn vừa cảm động.

Bố tôi nhìn tôi lại ngớ người ra như thế, liền lay lay tay tôi.

Tôi vội vã tập trung lại tinh thần.

“Có phải con có chuyện gì không?” Bố tôi hạ thấp giọng: “Mẹ con cũng nói với bố là bà ấy rất lo. Bố mẹ đều sợ con vì chuyện của người lớn chúng ta mà sinh ra sợ hôn nhân, nếu thật sự con có suy nghĩ này thì đừng để trong lòng, cứ nói với bố mẹ...”

Tôi cảm thấy sự tình càng ngày càng vượt ra ngoài tầm kiểm soát.

“Bố!” Tôi ngắt lời ông: “Bố đừng làm rối nữa. Con vẫn ổn, con đặc biệt tin tưởng vào tình yêu, luôn muốn hướng tới hôn nhân. Con đây là do quá bận, mà cũng chưa tìm được người thích hợp. Chuyện này thì phải dựa vào duyên phận thôi, bố hiểu mà, đừng nghĩ lung tung nữa.”

“Con nói con xem, lúc không nên có tâm tư khác thì lại rất nhanh nhạy, đến tuổi rồi thì lại không vội nữa. Tuổi các con đúng là toàn làm loạn, chuyện gì cũng làm ngược lại thói đời.”

“Bố nói gì vậy? Sao con nghe không hiểu thế?”

“Bố nói hồi cấp ba con còn biết thích người khác, bây giờ tại sao suốt ngày ru rú trong nhà thế, sao không hay ra ngoài tiếp xúc với các bạn cùng tầm tuổi...”

Đầu tôi ong ong: “Bố nói gì cơ?”

“Chẳng phải hồi học cấp ba con có ý với bạn cùng bàn à? Thăng bé đó tên gì nhỉ? Con nghĩ bố không nhìn ra hả? Lúc bố cùng ăn cơm với nó, con xem mình xem, lúc nào cũng bênh nó chăm chặt. Đã đi cùng rồi, đến lúc bị bố phát hiện thì lại giả vờ tình cờ gặp, con cho là bố ngốc à?...”

Tôi ngẩng đầu lên thì mặt trời sớm đã mất hút, nhưng trời vẫn chưa tối, tầng tầng mây bông bành như kem khiến tôi không phân biệt được đó là màu gì.

Vậy là bố tôi cứ như thế, ngồi trước cửa lớn bệnh viện, nơi người qua người lại mà nhắc đến một thiếu niên. Tình cảm mãnh liệt nơi đáy lòng tôi đập phải môi trường nhốn nháo này như một chậu nước dội vào một bếp lửa, không biết là ai khuất phục ai.

No. 325

Sau khi bố tôi đi rồi, tôi đi mua một chai Coca, một mình ngồi trên chiếc ghế dài một lúc.

Không phải tôi chưa từng yêu đương, chỉ là họ không biết.

Cuối năm hai, không biết có phải là do chờ Dư Hoài chờ đến tuyệt vọng rồi hay không, tôi bỗng nhiên nhận lời một đàn anh khóa trên theo đuổi tôi và từ đó có qua lại với anh. Lúc đó, tôi tham gia hội trượt patin, sau khi thi xong cuối kì có cùng bọn họ tập trung đi hát karaoke, sau đó còn đi giày patin trượt về trường. Bọn họ nói “Trượt”, nói “Quét”, họ còn nói đó mới là xõa vào ban đêm đích thực.

Trong đêm khuya yên tĩnh, mọi người vừa cười vừa trượt băng trên đường, tôi trượt không tốt, thậm chí còn chưa học được cách rẽ và phanh, chỉ biết trượt về phía trước, kể cả trên đường không có xe tôi cũng rất sợ. Anh ấy đi qua chỗ tôi, nắm tay tôi, muốn kéo tôi cùng trượt, khi nắm được tay tôi lại bị mồ hôi lạnh ở lòng bàn tay tôi làm giật mình, anh cười nói: “Đóng băng anh mất rồi, không có lần sau đâu đấy.”

Khi tôi chờ đến mức tuyệt vọng thì có người nắm lấy tay tôi, cùng đi qua từng ánh sáng cam của cây đèn đường một, nói những lời Dư Hoài từng nói với tôi.

Lúc tôi đối mặt với tờ bài tập mới pha, khi tôi túm lấy tay cậu ấy một cách bản năng, một câu nói đã từng nói qua.

Tôi cùng anh ấy trượt qua màn đêm trước khi bình minh, đột nhiên cảm thấy anh rất tốt.

Cũng chẳng phải chỉ qua là ba năm bên Dư Hoài sao? Cho tôi ba năm nữa, một đoạn kí ức chẳng lẽ không thể chèn lấp lên một đoạn khác ư?

Chỉ là đoạn hồi ức này chỉ kéo dài một tuần. Khi anh đứng dưới kí túc, tiến lại gần định hôn tôi, tôi đã đẩy anh ra. Bản thân tôi cũng không biết tại sao.

Sau đó thì không có sau đó nữa.

Tôi uống hết sạch một chai coca, vứt vỏ vào thùng rác, đứng dậy vươn vai. Nói cho cùng tôi cũng không hiểu, tôi thật sự không hiểu tại sao có những người có thể ở độ tuổi thích hợp kết hôn, lấy hôn nhân làm mục đích mà cùng người lạ cùng chần lại cùng gối. Khi hơi thở của người là phả tới, không cảm thấy buồn nôn ư? Không cảm thấy sợ ư? Không cảm thấy không cam tâm ư?

Hoặc có lẽ một ngày nào đó tôi cũng sẽ thỏa hiệp, cũng sẽ từ bỏ những suy nghĩ ngoan cố này.

Nhưng tôi không hề mong chờ ngày đó.

No. 326

Hai giờ sáng, cuối cùng Lâm Phàm đã tiếp nước xong, tôi dìu thẳng bé vào trong nhà vệ sinh, giúp em rửa mặt đánh răng, sau đó có thể về nhà ngủ trong lúc em ấy ngủ.

Bệnh viện lúc này đúng là hơi đáng sợ, đèn hành lang tầng năm đều tắt rồi, chốc chốc lại gặp bệnh nhân tự cầm bình truyền nước đi nhà vệ sinh, bước đi bước ngưng, lại thêm bộ quần áo bệnh nhân, tôi sẽ tự tưởng tượng ra mình đang đi vào cảnh phim “Xác chết biết đi.”

Lâm Phàm nhìn thấy dáng vẻ sợ sệt của tôi sẽ không kìm được mà bật cười, cứ cười sẽ động đến vết thương trước ngực, đau đến mức nhe răng trợn mắt.

Tôi đứng trước cửa nhà vệ sinh đợi em ấy, vừa ngoảnh lại thì nhìn thấy một bà lão gầy đến mức hai gò má lõm xuống, bộ dạng hung tợn, đứng trước nhà vệ sinh nữ chờ tôi. Bên ngoài cửa sổ hành lang là hình chữ thập của phòng chẩn đoán, ban đêm phát ra ánh sáng màu đỏ, ánh sáng đó chiếu lên mặt bà càng làm cho con người đen sâu hun hút.

Tôi sợ đến mức tim sắp nhảy vọt ra ngoài, lúc này gọi người cũng không có ai ra, chỉ cảm thấy bên tai “ầm” một tiếng, chân tôi mềm nhũn, người cứ thế dựa vào tường mà trượt xuống đất.

Ánh mắt của bà đeo bám tôi, từ ánh mắt ngược lên hung tợn dần dần trượt xuống, biến thành ánh mắt nhìn xuống lạnh lùng.

Có người từ chỗ không xa chạy đến, tiếng bước chân vang vọng trong khoảng không hành lang trống trải. Người đó cố gắng dìu tôi đứng dậy, còn mang theo cả giọng nói ôn hòa, có ý cười rót vào tai tôi.

“Cô gái, cô không sao chứ? Bà lão này là bệnh nhân phòng này của chúng tôi, bà đặc biệt thích dọa người, cô đừng sợ.”

Giọng nói này dường như đã khiến cả thế giới của tôi trấn tĩnh lại.

Tôi nhớ lần cuối cùng tôi nghe thấy giọng nói này là ở trong điện thoại, nói với Cảnh Cảnh sợ xem đáp án kì thi đại học, còn có tôi đây, đừng sợ.

Tôi chậm chậm quay đầu lại.

Không biết có phải là do ánh sáng hay không, tôi không hề nhìn thấy vết tích của thời gian, vẫn là cái quả đầu ngắn xù xù đó, vẫn là khuôn mặt màu lúa mạch đó, thậm chí vẫn là chiếc áo T shirt màu đen đó, mặc lâu như thế, tại sao cậu không thay một chiếc khác.

Đầu tiên cậu ấy không hề nhận ra tôi, đối diện với ánh mắt trần trụi của tôi, khuôn mặt còn mơ hồ mấy giây.

Sau đó ánh mắt cậu ngưng lại, cậu đứng như trời trồng.

“Cảnh Cảnh.” Cậu ấy nói.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Chàng Thiếu Niên Đón Hèn.

Năm hai đại học, tôi rảnh rỗi không có việc gì làm nên hay nghĩ linh tinh. Nếu Dư Hoài bỗng nhiên xuất hiện dưới ký túc xá chúng tôi thì tôi sẽ có phản ứng gì nhỉ? Nếu không phải cậu ấy đến tìm tôi mà đến tham gia cuộc họp lớp cấp ba thì sao? Nếu ngay cả đến họp lớp cũng không tham gia mà chỉ là tôi tình cờ nhìn thấy cậu ấy trên đường phố Bắc Kinh thì sao?

Tổng thể có hai phương án: “Vung một cái tát tạm biệt thanh xuân” và “Tình bơ là đỉnh cao của trả thù”. Có lúc lại cảm thấy bi ai cho sự ảo tưởng của mình. Bởi lẽ tôi và Dư Hoài không là gì của nhau cả, thậm chí lời cậu ấy định nói với tôi có lẽ là đáp án cho câu “Mình có đồng ý giúp cậu đưa bức thư tình này cho Lăng Tường Tây hay không?”. Sự thân mật càn rỡ truyền đến từ điện thoại kia có lẽ chỉ là sự càn rỡ mà tôi tưởng tượng ra mà thôi.

Đám Bê ta sẽ chẳng tức giận vì Dư Hoài không từ mà biệt, tôi thì dựa vào cái gì chứ.

Cứ như thế, tôi lẩn qua lẩn lại trên giường suy nghĩ, buổi tối mùa hè không có điều hòa, chỉ vì một suy nghĩ lạc quan trong phút chốc mà mồ hôi đầy dính dớp đầy mình, giây phút tiếp theo lại vì một tưởng tượng bi quan mà lạnh lẽo đến tận tim.

Nghĩ nhiều rồi cũng mệt, mệt rồi sẽ không nghĩ nổi nữa.

Thế nhưng xa cách nhiều năm, không may mắn chuẩn bị gì đã gặp phải cậu ấy, bỗng nhiên tôi không có bất kỳ phản ứng nào nổi.

Đến hai từ “Dư Hoài” tôi cũng không cất nổi.

“Chị ơi?” Lâm Phàm đi ra từ nhà vệ sinh, gọi tôi từ sau lưng.

Tôi chưa bao giờ cảm thấy may mắn vì bố mẹ tôi ly hôn như lúc này, nếu không ở đâu ra Lâm Phàm?

Lâm Phàm nhìn tôi, lại nhìn Dư Hoài đang đứng ngây người một chỗ, bỗng dung hạ thấp giọng hỏi tôi: “Đến chỗ khác làm quen lại đi, nếu không sau này trong đám cưới biết ăn nói thế nào, chẳng lẽ bảo là lần đầu tiên gặp mặt chú rể ở WC? Quá mất mặt.”

“Nào em bị đâm kim sắt đâm cho hai phát rồi hả?” Tôi giận quá bật cười.

Cười xong, cuối cùng cũng sống lại.

Cuối cùng tôi chẳng nói gì, chẳng làm gì, cười gật đầu với Dư Hoài sau đó đỡ Lâm Phàm về phòng bệnh.

Tiếc nuối duy nhất đó là Lâm Phàm đi quá chậm, tôi luôn cảm thấy có một ánh nhìn đang thiêu đốt sau lưng tôi.

Tôi không ngoảnh lại. Không phải vì sợ nhìn thấy cậu ấy mà chỉ sợ cậu ấy thực ra chẳng nhìn tôi.

“Chị ơi, chuyện gì thế? Mùa xuân của chị đến rồi hả?” Lâm Phàm ngồi trên giường, dây dũa không chiun nằm xuống.

“Ngủ ngay cho chị.”

“Anh chàng kia ngoại hình được đấy, có điều nhìn giống như sinh viên giống em, chị nhất định phải hỏi rõ đấy, nếu không khó xử đấy. Nữ kiếm nhiều tiền hơn nam, già nhanh hơn nam, gia đình như thế không thể ổn định.”

Tôi duỗi tay ra, nhẹ nhàng chọc vào lớp thạch cao quấn trên cổ nó.

Lâm Phàm đau đến mức ngã thẳng xuống giường.

Cuối cùng cũng thu xếp ổn thỏa thằng bé này, tôi vươn vai giãn gân giãn cốt, xách túi đựng bát canh rỗng đi ra ngoài.

Dư Hoài đứng ngay trước cửa.

Chúng tôi ngây ra nhìn nhau một lúc, cậu ấy mặc chiếc áo phông đen, tôi mặc áo sơ mi trắng, tư thế ấy nhìn qua rất giống với thiên sứ đứng chặn ở cửa phòng bệnh kiên quyết không cho tử thần bước vào cửa.

Cuối cùng vẫn là tôi đầu hàng mở miệng trước, giọng nói rất nhẹ, sợ ảnh hưởng đến bệnh nhân khác trong phòng.

“Mình nghe nói cậu đi Mỹ, sao lại về thế?”

Bảy năm không gặp, câu nói đầu tiên lại nhạt nhẽo đến thế.

Đúng thế, nếu không còn có thể thế nào, đây nào phải diễn phim truyền hình.

Chúng tôi ngồi xuống chiếc ghế dài hồi chiều tôi và bố ngồi nói chuyện. Bệnh viện vào ban đêm thật yên tĩnh, những ồn ào náo động ban ngày che lấp đi bản chất của nó – cầu nối giữa sự sống và cái chết, khiến con người ta chẳng thể nào nghiêm túc nổi.

Thế nên ban đêm khi ngẩng đầu lên nhìn chữ thập đỏ sẽ chợt nhận ra bản thân nhỏ bé đến nhường nào.

“Mình nghỉ hè.” Dư Hoài nói: “Một năm không về nhà rồi, mẹ mình ốm, mình không yên tâm nên về thăm bà.”

Không biết tại sao tôi cảm thấy cậu ấy hơi căng thẳng.

“Bệnh gì thế? Có nặng nghiêm trọng không?”

“Nhiễm trùng đường tiểu.”

Tôi ngây người, lại phát hiện bản thân không thể nào nhớ nổi bác gái chỉ có duyên một lần gặp mặt ấy rồi.

“Thế giờ tính sao, mỗi tuần lọc máu một lần à?”

Dư Hoài gật đầu: “Thực ra đã thay thận một lần rồi.”

Tôi chớp chớp mắt: “Thế không phải sẽ có chuyển biến tốt sao? Mình nghe nói rất nhiều người xếp hàng mấy năm mà không đợi được thận để ghép, mẹ cậu như thế thật sự rất may mắn, trời không tuyệt đường người, cái này chỉ có thể chứng minh tương lai sẽ ngày càng tốt hơn, cậu đừng quá lo lắng.”

Cậu ấy quay đầu nhìn tôi, nhưng tôi lại không đọc nổi ánh mắt của cậu ấy.

Dư Hoài nhìn tôi một hồi, chợt bật cười, nói: “Đúng, nhất định sẽ ngày càng tốt lên.”

Giữa chúng tôi xuất hiện sự im lặng.

“Mình còn nhớ thời cấp ba, bố cậu hình như vẫn luôn làm việc ở Châu Phi, bây giờ đã về chưa?” Tôi bắt đầu tìm chủ đề nói.

“Ừ, lớn tuổi rồi, xin điều về nước. Mang theo cơ thể đầy bệnh tật, tháng trước cũng nhập viện rồi.”

Cậu ấy sao lại đen đui thế này?

Tôi hơi hơi không dám song vẫn tiếp tục hỏi: “Nghiêm trọng không?”

“Không có gì, không phải bệnh nặng gì, do mệt mỏi quá độ, ngất một lần, nghỉ ngơi một chút là ổn, ông ấy xuất viện từ lâu rồi.”

Tôi thở một hơi dài, gật gật đầu.

Dường như không còn lời gì để nói nữa.

Hoặc giả như, có quá nhiều lời để nói nhưng lại bởi do mỗi lời chôn giữ đã quá lâu rồi, từng chữ tách rời, dồn thành một đồng khiến cho suy nghĩ rối loạn. Bọn chúng đều mềm nhũn, dù cho có sôi ùng ục trong lục phủ ngũ tạng cũng không thể nào xuyên qua da mặt lúc nào cũng mang nụ cười được luyện trong suốt bảy năm qua.

“Mình nghe nói cậu mở một phòng làm việc. Khá đấy nhỉ.” Dư Hoài bỗng xoa đầu tôi.

Vỗ đến mức cả người đều run rẩy. Mùa hè oi bức, lòng bàn tay cậu ấy ẩm ướt, tôi lại không hề tránh đi.

Tôi lắc đầu, cười khiêm tốn: “Cậu nghe ai nói hả? Công việc nho nhỏ, sống qua ngày mà thôi, chẳng phải là do không bám nổi chân ở đất Bắc Kinh nên mới về sao, không ăn bám vào bố mẹ là tốt lắm rồi.”

Dư Hoài lại ghen lời, vừa xong định nói gì đó nhưng bị những lời này của tôi chặn lại.

Chủ đề nói này mấy lần bị ngắt giữa chừng rồi.

Hai cô cậu học sinh năm ấy không giữ liên lạc, nay sắp đến đầu ba mươi cả rồi, cách bấy nhiêu năm như thế, muốn hỏi thăm đôi chút về đối phương song chỉ sợ đối phương cũng lười nói.

Huống hồ, cậu ấy muốn hỏi tôi thật sao? Tôi cười.

“Cậu tính về bao lâu thì đi?”

Cậu ấy cúi đầu nhìn chiếc giày bóng rổ của mình, dường như đang suy nghĩ gì, hồi lâu mới cười nói: “Tuần sau, tuần sau là đi rồi.”

“Gấp thế, vất vả nhỉ. Cuộc sống ở Mỹ tốt chứ?”

“Tốt, rất tốt.”

Tôi gật đầu.

Tôi biết tiếp theo mình nên nói gì.

Tôi nên nói, rảnh thì cùng đi ăn một bữa đi, chúc mẹ cậu sớm ngày bình phục.

Tôi nên nói, bảo trọng, thế mình đi trước nhé, liên lạc sau.

Nhưng tôi không cất nổi lời.

Tôi lại lưu luyến cái cảm giác kề vai ngồi bên nhau, tôi không nỡ miễn cưỡng rời đi. Những sự việc bình thường đến thế, thời khắc này lại trở nên khó khăn đến nhường vậy.

Là điện thoại cậu ấy đã đổ chuông trước. Cậu ấy xin lỗi rồi nhận điện thoại, trong điện thoại có lẽ là bố cậu ấy, hỏi cậu ấy đang ở đâu.

Tôi ra hiệu cậu ấy mau mau về, cậu ấy vừa nghe điện thoại vừa nhìn tôi, giống như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng biến thành quay người rời đi.

Tôi ngồi trên chiếc ghế dài, nhìn bóng lưng quen thuộc ấy dần biến mất nơi dãy phòng bệnh.

Hiện tại tôi đã thay đổi rất nhiều rồi, ví dụ như không còn tò mò xem cậu ấy muốn nói gì nữa.

Chỉ là dù tôi có bình tĩnh đến mức nào thì khi về đến nhà, việc làm đầu tiên là chạy ngay đến trước tủ quần áo soi gương.

Ấy vậy mà hôm nay tôi lại mặc bộ đồ thể thao màu xanh đậm còn khó chấp nhận hơn cả bộ quần áo ngủ! Dây quần thuộc loại màu trắng! Cái đầu này thì là kiểu gì đây? Lại còn cái khuôn mặt đầy dầu và mồ hôi!

May mà quá buồn ngủ quá mệt, không còn sức lực để mà ủ rũ. Tôi vội tắm qua một cái, đầu còn không kịp sấy đã đổ xuống giường ngủ.

Giữa lúc nửa tỉnh nửa mơ, đoạn đối thoại nhàm chán với cậu ấy tái hiện nhiều lần trong đầu tôi: Biểu cảm phức tạp của cậu ấy, lời nói chán ngắt ... còn có cái vồ vai khích lệ bỗng dưng mà có ấy.

Nghĩ mãi nghĩ mãi liền ngủ mất.

Sự biến mất của Dư Hoài tựa như chiếc ủng thứ nhất ném từ trên lầu xuống. Sự xuất hiện mới của cậu ấy, lại chính là chiếc ủng thứ hai được ném xuống. Sự yên ổn khó nói thành lời này khuấy đảo tôi.

Mười một giờ sáng tôi mới tỉnh dậy, ăn mấy miếng cơm lại bắt đầu một ngày bận rộn. Khi con người ta trở nên bận rộn sẽ khó để nghĩ lăng nhăng, chuyên trị chứng đa sầu đa cảm. Đúng là trời xanh có mắt.

Lúc chỉnh sửa ảnh, trợ lý gọi điện thoại đến, nói rằng nhận được một đơn hàng mới, chụp ảnh cưới, tuần sau khách hàng sex bay từ Bắc Kinh đến bàn bạc, chụp ảnh ở đây xong sẽ đi.

“Từ Bắc Kinh đến, chụp ảnh ở đây ư? Chỗ chúng ta có cảnh đẹp gì chứ, bọn họ là người thành phố này à?”

“Tôi không hỏi. Người ta nói sau khi đến sẽ nói chuyện tiếp.”

“Cái này không hỏi cái kia cũng không hỏi, thế tôi cần cô có tác dụng gì hả, làm cái loa truyền thanh à?” Suýt nữa tôi đã ném điện thoại.

Cô ấy cũng không sợ, cười ở đầu dây bên kia. Mẹ tôi lại còn nói thầy bói nói tôi có số tài phú, bây giờ tôi đã ngẫm ra rằng tại sao đại đa số thầy bói đều mù. Trước khi người khác mắng bọn họ, bản thân họ trước tiên phải chặt đứt nguy cơ.

Ban ngày cô Tề đi làm hộ lý, cho nên buổi tối chỉ có tôi và bố ăn cơm cùng nhau.

Do đề tài “Dư Hoài” gặp phải sự phản ứng kịch liệt của tôi nên hôm nay khi gặp tôi bố có chút mất bình tĩnh.

Chúng tôi đối diện với nhau, và từng miếng cơm vào miệng, bỗng dừng bố tìm được đề tài nói: “Sau khi Lâm Phàm xuất viện mấy ngày cũng nên đến trường, phòng mới sửa sang cũng hòm hòm rồi, nó vừa đi chúng ta cứ chuyển luôn. Mấy bài thi, sách vở trong phòng con nhiều thành cả xếp, mấy hôm trước bố và dì Tề phải sắp xếp cả một buổi chiều mới xong.”

“Dạ!” Tôi gật đầu.

“Con giữ lại đồ của bạn cùng bàn nhiều thật đó.” Bố tôi cười.

Tôi ngây người, phút chốc then quá hóa giận.

“Ai cho bố động vào đồ của con!” Tôi như bị giẫm phải vào đuôi xù lông lên: “Đều là người sắp nghỉ hưu cả rồi nghỉ ngơi chút không được sao? Thu dọn đồ đạc thì thu dọn đồ đạc, sao còn lật ra xem làm gì! Bố nhàn nhả quá thì xuống dưới lầu luyện thái cực quyền, tập nhảy “Bị thương không nổi” không được sao?”

Tôi không quan tâm phản ứng của bố, chỉ cắm đầu xông vào căn phòng kia của tôi.

Bao nhiêu năm trôi qua, ngăn kéo của tôi chưa nghiên cứu ra một chú mèo máy Doraemon.

Khi tôi mở ngăn kéo ra, không ngờ lại nhìn thấy trên cùng ngăn kéo đựng một quyển sách toán học được bọc cẩn thận.

Góc sách đã bị mài quăn, ngả vàng, gáy sách sắp long ra đến nơi được tôi lấy băng dính gắn lại cẩn thận.

Chỉ vì sáu chữ ở phía trên. Bốn chữ viết đúng, hai chữ viết sai:

Lớp năm năm nhất Dư Hoài

Tay tôi nhẹ nhàng chạm vào bìa sách.

“Còn cần bố phải lật ra sao, đều viết hết cả trên bìa rồi kìa.” Bố tôi đứng ngoài cửa vô cùng tuổi thân mà biện bạch.

No. 330

Vốn dĩ ngày mai bố tôi nghỉ nên lẽ ra tối nay đến lượt ông đi thay cô Tề đến bệnh viện. Thế nhưng tôi kiên quyết muốn đi.

Không phải tôi không biết tự trọng mà muốn đi gặp Dư Hoài. Tôi thực lòng thương bố tôi.

Thật đấy!

Khi tôi xách cặp lồng canh xương hầm đỗ tương bố tôi mới hầm xong bước vào phòng bệnh, biểu cảm của Lâm Phàm rõ ràng là muốn nôn.

“Mùa hè oi bức ngày nào cũng món canh đầy dầu này, mọi người muốn em chết sớm hả?” Lâm Phàm còn chưa nói hết đã bị cô Tề gõ vào trán.

“Canh xương tốt cho em, miệng vết thương lành nhanh, em cho rằng chị vui vẻ mang canh đến cho em hử? Muốn em chết có hàng ngàn cách, chị không dại gì tự làm khổ chính mình.” Tôi đặt hộp canh lên trên bàn.

“Mẹ ơi, có chị nào nói thế này không, mẹ phân xử cho con.”

“Chị nói có gì không đúng? Con đáng đời.” Cô Tề lườm nó một cái, quay sang hỏi tôi: “Không phải tối nay là bố con đến ư? Cô nghe Lâm Phàm nói tối qua gần hai giờ đêm con mới về nhà. Hôm nay dì hỏi thăm y tá rồi, bảo bọn họ truyền nước sớm sớm chút, con cũng nên về nhà sớm đi.”

“Không sao, con ngoài rảnh vẫn là rảnh, cô mau về nhà đi, mệt mỏi cả một ngày rồi.”

Cô Tề lại dặn dò Lâm Phàm một hồi lâu mới rời bệnh viện về nhà. Tôi nhìn Lâm Phàm ăn hết hộp canh, đợi khi nó bắt đầu truyền nước mới ra ngoài.

Kỳ thực tôi không biết nên đi đâu tìm Dư Hoài, nhưng tôi luôn cảm giác rằng có lẽ còn có thể tình cờ gặp lại lần nữa. Tối qua không để lại số điện thoại, dù có lưu tôi cũng không chủ động gọi điện thoại nhưng ngẫu nhiên một lần cũng không quá đáng nhỉ?

Tôi cứ nghĩ như thế, chặn một cô y tá ở cửa lại, đang muốn hỏi thăm bệnh nhân mắc bệnh nhiễm trùng đường tiểu nằm ở đâu thì bỗng nhiên có người gõ đầu tôi từ phía sau.

Là Dư Hoài, hình như vừa tắm xong, tóc vẫn còn ướt nhẹ, mặt hơi đỏ, nhìn liền cảm thấy khoan khoái.

Đúng thế, tôi cười. Cậu ấy biết phòng bệnh của Lâm Phàm, cậu ấy đến tìm tôi dễ hơn việc tôi đến tìm cậu ấy nhiều.

Hiện tại như thế, trước đây cũng như thế.

No. 331

Cậu ấy hỏi tôi ăn cơm chưa, tôi nghĩ một chút rồi nói chưa.

Chúng tôi ngồi vào một quán mì kéo Lan Châu đối diện bệnh viện, mỗi người gọi một bát mì cùng một chút rau.

“Lâu lắm rồi tớ không ăn mì kéo Lan Châu.” Tôi nói.

“Tớ cùng thế.” Cậu ấy rất nghiêm túc, rất nghiêm túc suy nghĩ: “Lần ăn trước ... hình như vẫn là hai chúng mình cùng đi ăn nhỉ.”

“Hả?”

“Thượng Tân Đông Phương, còn nhớ không, quán mì bên cạnh bệnh viện ý.”

Tôi ngược mắt nhìn cậu ấy. Hiện tại mỗi câu nói của cậu ấy tôi đều phải suy nghĩ kỹ một lần, ví dụ như vô tình nhắc đến chuyện mà chúng tôi đã từng cùng nhau trải qua như thế này, rốt cuộc có phải cố tình hay không.

Tôi gật đầu: “Đồ ăn ở quán đó khá ngon, ngon hơn ở quán này.”

Dư Hoài lại nghi hoặc: “Thật sao?”

Thật. Bởi vì ở tiệm này tôi đầy bụng đến ăn không nổi.

Tôi chuyển đề tài nói: “Lúc ở Mỹ cậu có liên lạc với bạn bè của bọn mình không?”

“Không.” Dư Hoài lắc đầu.

“Tại sao?”

Cậu ấy vừa mới ăn một miếng mì to, cúi mắt khép miệng nhai, không biết tại sao lúc ấy lại nhai chậm đến thế.

“Chẳng tại sao cả. Không có gì cần thiết để liên hệ cả.” Cậu ấy cười hơi mất tự nhiên: “Có điều, mình đoán quan hệ của cậu với Giản Đơn, β vẫn rất

tốt. Họ giờ thế nào rồi?”

“Từ Diên Lượng thi công chức rồi đi Thanh Đảo, bây giờ làm nhân viên khoa học trong văn phòng thành phố, dần bước theo con đường ổn định rồi. Năm ấy Giản Đơn đúng là “chó ngáp phải ruồi”, thế mà đổ vào đại học chính trị và pháp luật, bây giờ đang học nghiên cứu sinh, chắc sang năm cũng tốt nghiệp rồi. β vẫn còn đang học bên Mỹ, đều ở London giống Hàn Tự. Con trai Trương Bình cũng bốn tuổi rồi, cậu ấy cuối cùng cũng từ bỏ rồi.”

Tôi kể liền một mạch mọi chuyện chứa trong não tôi cho cậu ấy nghe.

Dư Hoài gật đầu; không may mắn có ý nghĩ lôi một người ra để tiếp tục hỏi thăm căn kẽ tình hình. Tôi không biết cậu ấy là không quan tâm, hay là sớm đã biết rõ cả rồi.

“Thế sao cậu biết mình mở studio chụp ảnh? Nghe ai nói thế?”

Dư Hoài bỗng nhiên có chút không tự tại.

“Google.” Cậu ấy lời ít ý nhiều.

Sau đó tôi nên nói gì? Ừ?

“Cậu tìm kiếm tên mình?”

“...Ừ.”

“Tại sao?”

Cậu ấy ngược mắt nhìn tôi, đột nhiên nhìn chăm chăm vào nửa bát mì còn thừa của tôi: “Cậu không đói sao?”

“Không đói lắm.”

“Thế đưa mình ăn nhá, gần đây rất mệt, dễ thấy đói.”

Tôi không kịp ngăn lại, cậu ấy đã bưng bát của tôi qua, không chê gì mà tiếp tục ăn.

Lúc ở Tây Tạng, lão Phạm ăn cái bánh bột mì tôi đã cắn một miếng, nhưng mặt tôi không có đỏ rực thành như thế này.

EQ của tôi lại trở về thời còn học cấp ba. Điều này rất không hay.

No. 332

Ăn xong, Dư Hoài giành trả tiền, tôi cũng chẳng tranh với cậu ấy. Cậu ấy nhận điện thoại sau đó liền vội vàng quay về bệnh viện.

Trước khi đi cậu ấy hỏi số điện thoại tôi. Tôi thấy cậu ấy lôi ra chiếc iPhone, bỗng dưng một cơn lửa bốc lên mặt.

“Không dùng ... nữa hả?”

“Đổi từ lâu rồi.” Trước tiên Dư Hoài cười cười, dường như cái vấn đề tôi hỏi nó ngu ngơ lắm, sau đó mới chậm rãi phản ứng được.

Cậu ấy mấp máy miệng, chẳng nói một lời, cậu nhìn vào ánh mắt tôi, một thứ cảm xúc tôi hoàn toàn xa lạ đang tồn tại trong cậu ấy.

Ấy thế mà lại có chút đáng thương. Sao tôi có thể thấy Dư Hoài đáng thương được chứ? Nhận thức này khiến cho tôi hơi buồn, liên quan đến tin nhắn như “đá ném xuống biển” cùng với câu nghi vấn trong điện thoại, bỗng dưng tôi không hỏi nổi.

Tôi nhanh chóng nói một dãy số. Đối với các con số trí nhớ của cậu ấy trước nay vẫn tốt, mở khóa màn hình, nhấn bàn phím, không ngừng lại hỏi tôi một lần.

Thực ra cấp ba tôi cũng làm được rồi, cấp hai không dùng điện thoại tôi thậm chí có thể thuộc lòng mười mấy số điện thoại thường dùng. Nhưng bây giờ hoàn toàn không được nữa rồi, một số điện thoại vừa mới qua não đã quên sạch, thường xuyên tay cầm điện thoại mà còn đi tìm điện thoại, đeo máy ảnh trên cổ còn đi tìm máy ảnh.

Thời gian sao mà khoan dung với cậu ấy thế.

Nhưng mà nghĩ kỹ, ở Mỹ người ta ngày ngày chôn mình trong phòng thí nghiệm, não không tốt thì gay to, nói không chừng còn xảy ra án mạng.

Cậu ấy cười với tôi, đẩy cánh cửa cửa hàng vừa mới bước được một bước, lại quay người hỏi: “Gần đây cậu bạn chụp ảnh à?”

Tôi gật đầu: “Ngày kia đến công viên nạn tượng, chụp ảnh nhóm cho ba cô học sinh mới tốt nghiệp cấp ba.”

“Mình có thể đi xem không?”

“Làm gì, muốn tán gái hả?”

“Tán mấy em gái đó không bằng tán....” Cậu ấy rõ ràng đã nhếch miệng cười, bỗng dừng ý thực được mình theo bản năng nói cái gì, khuôn mặt cứng ngắc.

Không bằng tán cái gì? Tán cái gì? Nói nhanh!!!

“Vậy liên lạc bằng điện thoại. Nói cho mình thời gian, địa điểm, mình đến xem cậu.” Cậu ấy nói xong liền đi.

Tôi nhìn chăm chăm vào cánh cửa tự động, lại có chút không kìm chế nổi mình mà muốn cười ngây ngốc.

Nhưng mà tôi không thể.

Rốt cuộc tôi đã làm gì? Giống như bạn cũ gặp lại nhau, nói chuyện câu được câu không, trong lòng nghĩ về những chuyện ngây thơ, ấu trĩ năm xưa, tự sướng những mờ ám còn dang dở đang đợi tiếp tục năm xưa, nhớ ăn không nhớ đánh, sau đó thì sao? Tuần sau cái vị học sinh ưu tú ấy bay về Mỹ đào tạo chuyên sâu, tôi làm gì? Chìm đắm trong chuyện xưa, chờ đợi mòn mỏi mười tám năm như Vương Bảo Xuyến ư? Vương Bảo Xuyến dù gì cũng là một người phụ nữ đã kết hôn, có chứng nhận hân hoan! Còn tôi tính là gì?

Đương nhiên năm đó không từ mà biệt, bật vô âm tín khiến tôi đau buồn, bảy năm sau đã nhạt đến mức chẳng còn tìm lại nổi cảm giác ban đầu. Nhưng thậm chí, tôi không còn ngốc nghếch theo đuôi cậu ấy, tôi mang rung động nhẹ nhàng với chàng thiếu niên bên mình cùng với cái gian ác nhỏ bé chôn vùi cùng cô thiếu nữ

Năm tháng bỏ qua cho cậu ấy nhưng lại chẳng bỏ qua tôi.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Tôi Tuyệt Nhất

Cứ coi như tôi già mồm đi, tôi không chủ động nói với Dư Hoài thời gian và địa điểm chụp ảnh, hôm sau cùng đi ăn cơm, bố tôi thay tôi đến trực bệnh viện.

Tôi ở nhà sửa ảnh đến tận nửa đêm, như thế có thể khiến cho bản thân bớt nghĩ vớ vẩn.

Cậu ấy nói muốn đến xem tôi chụp ảnh nhưng tôi đã không dám mong đợi rồi. Mặc dù tôi luôn đợi cậu ấy gọi điện thoại hoặc nhắn một tin cho mình nhưng mở đóng điện thoại không biết bao nhiêu lần, vẫn không có thông báo gì.

Tôi nói tôi không dám ôm hy vọng nữa, thế nhưng tại sao vẫn thất vọng như thế?

Hai giờ chiều tôi vội vã đến công viên nặn tượng, thợ trang điểm đã đến từ nửa tiếng trước, trang điểm cho ba cô gái trước cửa quán cà phê.

Tôi không vội chụp cho bọn họ, ánh mặt trời vào thời điểm này không tốt, không bằng cứ để mọi người nói chuyện, đợi đến chiều tà chụp.

Tôi mang theo máy tính để cho mọi người xem ảnh thời cấp ba của tôi.

“Trong mấy em có ai sợ chụp ảnh không?” Tôi hỏi.

Hai cô gái chỉ vào một cô gái tóc ngắn đeo niềng rang.

“Hễ chụp ảnh là cậu ấy lại thích động đậy linh tinh, cứ nhất quyết trong lúc người ta bấm máy vuốt tóc, sờ mũi, tấm nào cũng bị hỏng.”

Có lẽ là do niềng rang khiến cô bé cảm thấy căng thẳng, tôi nghĩ.

“Ấy, tấm này đẹp!” Một cô bé chỉ vào bức ảnh Giản Đơn và Bê ta mặc trang phục học sinh thời dân quốc cười đùa đuổi nhau: “Em cũng muốn mặc như thế.”

“Chị đã chuẩn bị cho mấy đứa trang phục học sinh thời dân quốc rồi kìa.” Tôi cười.

Đây là thú vui của tôi. Tuổi học trò của ba đứa chúng tôi đã đi qua nhưng tuổi học trò của ba người bọn họ mới đang nở rộ.

Không có người trẻ mãi, nhưng người trẻ thì mãi còn.

Để khắc phục chứng căng thẳng của cô bé kia, tôi chụp riêng cho cô bé mấy tấm hình nghiêng mình ngoảnh đầu lại, mắt đặc tả, lòng bàn tay che miệng ngược chiều ánh sáng, rửa ra cho cô bé xem.

Con người đều như thế, chỉ cần nhìn thấy bức ảnh đẹp của chính mình, theo bản năng sẽ học được kinh nghiệm, niềm tự tin cũng từ đó mà dần dần đến.

Cô bé đeo niềng răng hai mắt sáng ngời nhìn vào bức ảnh, che miệng cười.

Ba cô gái này tôi thấy ăn ý nhất trong số những người tôi đã chụp, cười đùa, hợp động hợp tĩnh, không tốn sức tạo nào, tôi cũng làm sống dậy sức sống thanh xuân.

Gió thổi tung tà váy, thổi bay mái tóc, lại chẳng che đậy nổi ba đôi mắt sáng ngời.

Bỗng dung tôi thật nhớ nhưng thời thiếu nữ của mình.

Thật kỳ lạ, đó vốn dĩ là thời gian tôi không vui vẻ nhất. Nếu như hỏi tôi có muốn một vé trở lại thời cấp ba hay không thì tôi nhất định sẽ trả lời là không. Tôi thích sự tự do của hiện tại, thích làm công việc hiện tại, thích bản thân của hiện tại, thích cảm giác nắm chắc mọi thứ trong lòng bàn tay, bởi vì đó mới gọi là mạnh mẽ, gọi là to lớn.

Nhưng trong đầu óc tôi, hồi ức hiện ra rõ ràng nhất, tỉ mỉ nhất lại là thời cấp ba. Tôi có thể nhớ giọng điệu tế nhị và những lần ngắt đoạn trong một cuộc đối thoại, cũng có thể nhớ những biểu cảm thoáng qua, những chuyện nhỏ nhất không đáng kể, thời tiết vào những hôm xảy ra chuyện nhỏ nhất đó,...

Đúng thế, tôi thích Cảnh Cảnh của bây giờ hơn, tôi là một Cảnh Cảnh tuyệt nhất.

Nhưng, những thứ không thể nào xóa nỗi ấy, những ký ức sâu đậm nhất, những tình cảm sáng rực nhất, có lẽ nào chính là nguyên nhân tôi không thể nào quên đi Dư Hoài?

Cảnh Cảnh của hiện tại, có lẽ nào vẫn còn thích Dư Hoài năm ấy?

Tôi đặt máy ảnh xuống, nhìn mặt trời sắp lặn, tìm một góc độ nên thơ.

“Nào, chúng ta chụp kiểu cuối cùng. Chị sẽ nằm xuống chụp, ba người các em phải cùng nhau giẫm vào ống kính, nhưng đừng có giẫm thật, giẫm thật phải đèn đấy! Chính là dáng vẻ thế này, nửa người trên các em muốn bày tư thế nào thì bày, đừng lo, chị sẽ chụp nhiều tấm, nhất định sẽ chọn được ra một tấm mà ai cũng đẹp.”

Chụp ảnh cho mấy cô gái, chú ý quá nhiều cũng không có tác dụng, quan trọng nhất là chụp sao cho ngực to mặt nhỏ, da trắng dáng gầy, chỉ cần bản

thân mình đẹp, khỏi cần lo đằng sau là cảnh gì, các cô bé ấy đều không quan tâm.

“Nào, chụp một tấm hung ác tàn nhẫn, cứ coi chị là kẻ thù đi!”

“Coi là môn Toán!” Cô bé niềng rang nói.

Hai cô gái kia cũng nhập đúng vai rồi, ba cô gái đều tỏ ra hung ác mà giẫm về phía tôi, được một lúc không nhìn được mà bật cười.

Tôi chụp liền mấy tấm, đến cuối cùng do duy trì lâu một tư thế, không chống nổi ngã luôn ra đất.

Lúc bò dậy, lại nhìn thấy Dư Hoài trước mắt. Cậu ấy đứng bên cạnh ba cô học sinh cấp ba đang mặc đồ thủy thủ, cười nhìn tôi, hài hòa một cách không ngờ tới.

Tôi chẳng để ý gì phúi phúi người, lập tức cầm lấy máy ảnh chụp lại cảnh này.

Rốt cuộc tôi có còn yêu Dư Hoài năm xưa?

“Sao cậu lại tìm được chỗ này thế?”

Sau khi mấy cô bé học sinh rời đi, tôi ngồi ở giữa quảng trường thu dọn đồ đạc, cậu ấy cũng đặt mông xuống ngồi cạnh tôi, nhìn tôi dạt dào hứng thú.

Tôi hơi chột dạ. Tôi cố tình không nói cho cậu ấy, thế nhưng cậu ấy đến rồi, hiện tại người sai là tôi.

“Hôm kia bệnh tình mẹ mình lâm vào nguy kịch, tối qua mới thoát khỏi cơn nguy kịch. Mình đã hai ngày không ngủ rồi”. Dư Hoài vượt sống mũi, cố gắng chớp chớp mắt: “Đột nhiên nhớ ra mình quên mất hỏi cậu chụp ảnh

ở đâu, thế nên liền gọi vào số điện thoại liên lạc của studio cậu, trợ lý của cậu nói cậu ở đây.”

Tôi rất hồ thẹn, vội vàng tăng nhanh tốc độ thu gọn đồ đạc.

“Mình ... mình có thể đến chỗ cậu nghỉ ngơi một lát không?” Dư Hoài ngược đôi mắt đầy tơ máu nhìn tôi.

Bỗng dưng tôi thấy đau lòng quá, không biết tại sao ánh mắt này lại làm nổi lên tình mẹ của tôi, xem ra già thật rồi.

Dư Hoài giành chiếc máy ảnh nặng trĩch của tôi khoát lên vai, nói: “Cậu dẫn đường đi.”

Cậu ấy thật sự đã quá mệt. Tôi bảo cậu ấy lên tầng hai, ngồi ở sofa một lát, tôi đi rót cho cậu ấy cốc nước. Lúc bưng cốc nước quay lại, nhìn thấy cậu ấy đã cuộn thành một đồng ngủ trên sofa.

Tôi không kéo được cậu ấy mà cũng không muốn đánh thức cậu ấy, đến phòng ngủ cầm tấm chăn đang định đắp cho cậu ấy, bỗng dưng nhìn thấy phần lộ ra dưới ống tay áo sơ mi của cậu ấy có một vết đen kỳ quái.

Tôi đặt chân ở một bên, nhẹ nhàng, khẽ khàng lật ống tay áo cậu ấy.

Vết đen ấy là dấu tích màu đen.

Tôi cẩn môi, nhẹ nhàng chạm tay vào, sự tiếp xúc nóng hổi truyền đến ngón tay lạnh lẽo của tôi.

Đây không phải là ký hiệu mà thợ xăm tùy tiện xăm vào, đây chính là cái dấu tôi đã vẽ vào tay cậu ấy khi thi đại học năm ấy, góc ngoặt nhọn nhọn, một phần của dấu tích đúng hướng lên trên sau còn vênh xuống dưới...

Chỉ có tôi mới vẽ dấu tích như thế này.

Nhất định là sau khi đi học trở lại, cậu ấy xăm hình này lên mình.

Hình xăm đã có dấu vết của năm tháng, nhưng cậu ấy lại không có, giống như con tôm cong mình trên sô pha nhà tôi, ngủ giống như một đứa trẻ. Tôi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt quen thuộc và hình xăm trên cánh tay cậu ấy, bỗng dưng mũi cay cay.

Lúc Dư Hoài tỉnh lại đã là mười rưỡi tối rồi. Tôi nấu cho cậu ấy bát sủi cảo, sau đó lại ngồi trước máy tính tiếp tục sửa ảnh mà hồn một nơi người một nẻo.

Dư Hoài ăn xong liền đến bồn rửa bát tự rửa bát.

“Cảnh Cảnh, cậu sống qua ngày như thế này hả?” Dư Hoài lạnh lùng kêu lớn: “Cái bồn rửa bát này của cậu chất bao nhiêu bát hả?”

“Ăn cơm tối xong ngại rửa.” Tôi nói: “Cậu thấy chương mắt thì rửa giúp mình đi.”

“Khuynh hướng tiến hóa trong tương lai của cái xã hội này chính là, người có tuyệt chủng đầu tiên.” Dư Hoài lớn tiếng lầu bầu.

Nghe tiếng bát đĩa chạm vào nhau cùng với tiếng nước chảy róc rách, tôi nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, nhưng tim lại đập thịch thịch liên hồi.

Như thế này, chính là cuộc sống ư?

Từ lúc tôi tốt nghiệp cấp ba đã bắt đầu sống một mình, đã bao năm không nghe thấy âm thanh phát ra từ người khác trong nhà rồi? Lau bát lau đĩa, hút bụi dọn dẹp, trải qua cuộc sống giản dị đời thường?

Từ lúc nào tôi bắt đầu suy nghĩ về cuộc sống mỗi ngày như thế này rồi?

Tôi luôn cảm thấy cuộc sống một người chẳng sao cả. Gặp lại cậu mới cảm thấy quãng thời gian có hai người mới tốt nhất.

Dư Hoài vẩy hạt nước đọng trên tay rồi bước đến, bị dáng vẻ của tôi dọa cho ngã ngựa, lộ ra sự kinh hoàng như một cô vợ nhỏ:

“Sao cậu nhìn mình đầy thèm thuồng thế Cảnh Cảnh?”

“Bà xã vất vả rồi!” Tôi cười sặc sụa: “Lau cả cái ghế giúp anh nữa nhé.”

Dư Hoài nhướn mày: “Trong một nhà, người nào học toán không tốt mới là vợ chứ nhỉ?”

Chúng tôi bối rối im lặng mấy giây.

Đây chỉ là một câu nói đùa, thế nhưng câu nói đùa này hình như đã lôi thứ gì đó ra từ trong lòng tôi.

Ngay lúc tôi sắp không nhin nổi mà mở miệng, cậu ấy bỗng dừng đứng lên, chỉ vào một ô đựng đồ trên kệ đựng tivi nhà tôi hỏi: “Nhà cậu có máy chơi game hả?”

Tôi điều chỉnh cảm xúc của mình.

“Ừ, mua trên Taobao, hoài niệm chuyện xưa.”

“Chỗ mình trọ cũng có. À, giờ mình và vợ chồng Lâm Dương ở cùng một nhà trọ lớn, làm “bóng đèn” suốt ngày, áp lực cuộc sống lớn lắm đó.” Cậu ấy đùa.

“Cậu cũng hẹn hò chẳng phải là được rồi sao.” Tôi cười.

Dư Hoài bối rối im lặng một lúc, tiếp tục nói: “Ba người bọn mình thường nổi máy chơi game, hai người bọn họ chơi gà lắm. Không biết làm

sao, hai người bọn họ bị cuồng máy chơi game, suốt ngày chơi “Chip and dale”, không thấy sến hay sao.”

“Người đang yêu nhau đều không chán sến.” Tôi nói.

Tôi phát hiện, lúc tôi bám chặt vào chuyện gì cũng giống một con ba ba.

“Bọn mình cùng chơi đi.”

Dư Hoài đột nhiên nói.

Lấy thân phận gì chơi cùng cậu?

Tôi ngây người mồm há hớp nhìn cậu ấy tự nhiên hơn ruồi mà cảm thấy đây cảm của máy chơi game vào ti vi nhà tôi.

“Ồ, chỗ cậu có game “Battle City” à. Ừm, “Chip and dale”, “Double Dragon” cậu thích không? Cậu chắc chắn không chơi được, chơi bóng chuyền tay với chân còn không theo một nhịp.”

Chơi cái này đi!” Tôi đột nhiên chen lên xô pha, ngồi bên trái cậu ấy, giành máy chính chọn một trò chơi.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Theo Cậu Đến Tận Cùng

No. 338

“Tớ rất mê trò này.” Tôi vừa chơi vừa nói với cậu ấy.

Cửa đầu tiên là sa mạc, cửa thứ hai là thành cổ, cửa thứ ba là thành cơ giới, cửa thứ tư là đầm lầy, cửa thứ năm là một tòa thành kỳ quái, cửa thứ sáu là một thành cơ giới vô cùng phức tạp...

Hai chiếc xe việt dã một đỏ một xanh, vừa tiến về phía trước, tiêu diệt mọi kẻ địch và mọi trang bị cơ giới chặn đường vừa giải cứu con tin, thả ra ở sân bay, sau đó quyết chiến một trận với Boss.

“Mình mua cái máy chơi game này nửa năm trước, chơi đến trò này vô cùng kích động. Lúc mình ba bốn tuổi trong nhà cũng có một cái máy chơi game, bố mẹ mình thường cùng nhau chơi “Chip and Dalie”, “Cuộc chiến xe tăng”, “Contra” phối hợp hết sức ăn ý. Mẹ mình nóng vội, đánh tiền phòng, bố mình điềm tĩnh, ở phía sau yểm hộ.” Tôi vừa chơi vừa nói nãy đã dùng hết công suất, không để ý Dư Hoài có nghe hay không: “Cẩn thận, chỗ đó có đá lở!”

Chiếc xe việt dã màu nâu đỏ cậu ấy điều khiển né tránh một cách linh hoạt.

Cậu ấy không hề chém gió, cậu ấy chơi game quả thật rất cừ.

Sự thành thực này tôi chuyên chú luyện hai năm mới có, mà chỉ thành thực với trò chơi này mà thôi.

“Chẳng qua là mình vẫn thích xem bố mẹ mình chơi trò này nhất, thấy điều ấy thật kích thích. Mình luôn tưởng tượng hai tay đánh lén tài ba ngồi trên hai chiếc xe việt dã là Stallone và Schwarzenegger, xem chơi game như đang xem hoạt hình. Trẻ con mà, theo bản năng đã thích bố mẹ hòa thuận, bọn họ chỉ có lúc chơi game mới không cãi nhau.”

Tôi kể có chút xúc động, nhân vật trong game bị tấn công, xe nổ tung, vừa xong chẳng dễ dàng gì mới ăn được máu hình chữ thập lại phải tích lại từ đầu.

Dư Hoài cười ha ha: “Bố mẹ cậu lúc chơi game không cãi nhau là chuyện thường, thế nhưng lúc chơi game với cậu mình rất muốn cãi nhau.”

“Chết một cái mạng rất bình thường nhĩ!” Tôi lườm cậu ấy một cái.

“Đúng vậy, chuyện ngu ngơ đến cỡ nào cậu cũng làm ra là chuyện thường tình.”

Tôi bỗng dưng phát hiện ra rằng, trong lúc chơi trò chơi này, Dư Hoài xấu tính lại độc miệng thời cấp ba không mấy may báo trước đã trở về rồi.

No. 339

“Lúc mẹ mình kết hôn là hai ba tuổi, lúc mình ba tuổi mẹ hai sáu, vừa đúng tuổi hiện giờ của mình. Nhưng mình chơi game lại chẳng giỏi bằng mẹ.”

“Cách nắm bắt trọng điểm của cậu đúng là không kém gì xưa.” Dư Hoài cười: “Người bình thường đều kiểm điểm xem tại sao mẹ cậu khi ấy đã có bố cậu rồi, mà cậu giờ này vẫn mình mình chơi game.”

...

Chúng tôi lại im lặng một phút.

Tôi nhìn Dư Hoài một cái. Ánh mắt cậu ấy rơi trên màn hình, mặt lại đỏ đến đáng nghi.

Tôi lẳng lẳng cười, tiếp tục nói: “Thực tình lúc nhỏ mình đã mong có người chơi trò này với mình. Bởi vì bố mẹ mình chẳng bao giờ qua được của cuối cùng. Họ chưa kịp qua hết trò chơi này đã li hôn rồi, cho nên mình vẫn không biết con Boss cuối cùng có hình thù gì.”

Dư Hoài nhìn tôi một cái.

“Cậu có thể chơi với mình đến cuối cùng không?” Tôi hỏi.

Rất lâu sau Dư Hoài mới nhẹ nhàng nói: “Được.”

Lần chết đầu tiên của chúng tôi là ở cửa thứ tư, lần thứ hai đem tất cả mạng gom lại cho cửa cuối cùng.

Đã mười hai giờ đêm rồi.

Tôi nói: “Chơi lần cuối nhé.”

Cậu ấy vẫn nói: “Được.”

Lần này chúng tôi tập trung 100%. Sau hai lần chơi Dư Hoài đều nhớ rõ vị trí của kẻ thù và chướng ngại vật cho nên chơi rất nhanh, dùng sức một bên tiêu diệt đại đa số kẻ địch, bảo vệ cái xe tàn tôi đẩy tiến về phía trước, tôi mặt mặt nghếch mồm há hớp.

Tôi nhìn cậu ấy, cậu ấy tập trung tinh thần chăm chú nhìn vào màn hình, miệng mang nụ cười kiêu ngạo, giống như một đứa trẻ.

Ánh mắt tôi lại rơi trên cánh tay trái của cậu ấy.

“Cảnh Cảnh, cậu nhìn đi đâu thế? Giả chết phải không!” Đột nhiên cậu ấy lớn tiếng gọi, tôi vội vàng hoàn hồn, nhân vật trong game suýt chút nữa

thì chết.

Thế này mới là Dư Hoài.

Những tháng năm cấp ba, giống như bị cậu ấy dùng một câu gọi giống câu mắng, tùy tiện cũng có thể gọi về.

Tôi rõ ràng biết mình không nên chìm đắm trong không khí như thế này, nhưng mặc kệ bản thân, quay mòng mòng theo sự chỉ huy của cậu ấy, chơi mãi chơi mãi, thế mà càng ngày càng hồi hộp.

Thì ra Boss cuối cùng biết biến thân thành hai, tôi chỉ còn lại một mạng cuối cùng, nhìn đáng vẻ Boss sau khi biến thân nhanh chóng chạy tán loạn phun lửa mà bất lực.

“Cậu trốn vào góc, giữ lại một cái mạng đợi kết cục!”

Tôi lập tức ngoan ngoãn trốn vào một góc, nhìn cậu ấy trái tránh phải tấn công, tổn sức cả một buổi, chúng tôi cuối cùng cũng nghe thấy tiếng nổ tung, Boss die rồi.

Tôi và Dư Hoài nhìn nhau cười, đều thở phào một hơi.

Sau cùng chỉ là một đoạn âm nhạc sơ sài và mấy bức hình cũng sơ sài nốt, sau khi chữ trên mình hình chạy hết, màn hình lại trở về lúc bắt đầu trò chơi.

Cuối cùng cũng hoàn thành được tâm nguyện lúc tằm bé.

“Gia nói sẽ chơi với cậu đến cuối cùng, nhất định là làm được.” Cậu ấy đắc ý nhướn mày, sau đó lại chậm rãi hạ mắt, nở nụ cười.

“Mình chỉ có thể làm được từng này thôi.” Cậu ấy nói.

No. 340

Đã mười hai rưỡi rồi.

Tôi tắt ti vi, phòng khách không bật đèn, bỗng nhiên chúng tôi chìm vào bóng tối. Chỉ nhìn thấy màn hình ti vi vẫn đang sáng, truyền lại một vài tia sáng bạc, khiến tôi vừa có thể nhìn rõ khuôn mặt nghiêng nghiêng của cậu ấy.

Cánh tay trái cậu ấy gần tôi như thế. Không phải tất cả mọi nhiệt độ đều cần tiếp xúc gần mới truyền đến. Chỉ cần cậu ấy ở gần tôi, tôi đã có thể cảm nhận được hơi thở nóng hổi, giống như một con dã thú dịu dàng ẩn nấp dưới ánh trăng.

Tôi bỗng nhiên vỗ tới, hai tay ôm chặt cổ cậu ấy, dùng sức hôn lấy cậu ấy. Lông mi cậu ấy gần tôi như thế, giây phút ấy tôi đều mơ hồ hết thấy.

Tôi không biết nên hôn một người thế nào, tôi chỉ biết mình rất muốn hôn cậu ấy, tôi rất nhớ cậu ấy, đến giờ tôi vẫn thích cậu ấy.

Dư Hoài chỉ ngậy người ra trong chớp mắt, rồi nhắm lại đôi mắt, dùng một bàn tay giữ sau đầu tôi, siết chặt, siết chặt về người cậu ấy.

Tôi chưa bao giờ thấy rằng bản thân cần một vòng ôm, cần hơi ấm của thể như thế này. Tôi từ từ khép đôi mắt, mọi thứ trong tia sáng yếu ớt dần trở về bóng tối.

Lại ngay giây tiếp theo, bị cậu ấy nhấc tâm đẩy ra.

No. 341

“Cậu đừng như thế, Cảnh Cảnh. Mình không phải đến để giậu đồ bìm leo.”

Cậu ấy nói rất chậm, rất tốn sức.

Tôi lại xông đến vạch ống tay áo cậu ấy ra, cậu ấy lập tức giữ chặt bàn tay tôi.

“Mình đã nhìn thấy rồi.” Tôi nói “hình xăm.”

Dư Hoài cúi đầu không nói gì.

“Cậu xăm vào mùa hạ năm thi đại học ấy sao?”

Dư Hoài vẫn không nói gì.

“Những lá thư ấy của mình, những tin nhắn cùng với điện thoại thực ra cậu đều nhận được rồi đúng không? Mình hiểu, nếu mình là cậu mình cũng không muốn gặp bất cứ ai. Cậu không trả lời mình, đây không phải chuyện gì lớn, mình cũng không trách cậu. Thế nhưng về sau, tại sao cậu không đến tìm mình? Cậu...” Tôi hít sâu một hơi, nước mắt lại vẫn đọng đầy.

“Dư Hoài, cậu không thích mình à?”

Dư Hoài bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn tôi, con mắt sắc bén mà lạnh giá.

“Xăm mình chỉ vì muốn mang lại chút vận may cho bản thân. Chứ nó thì chứng tỏ được cái gì? Tại sao mình phải đi tìm cậu?”

Tôi ngây người.

“Mình không thấy bản thân có chỗ nào có lỗi với cậu.” Cậu ấy đột nhiên đứng lên: “Mình không biết tại sao cậu lại nói thế, mộn rồi, mình phải đi đây, ngày mai mình về Mỹ rồi, trước khi đi không tạm biệt riêng với cậu nữa rồi. Cậu保重.”

Dư Hoài vội vã đứng lên, quay người liền đi, bị tôi sống chết nắm chặt lấy bàn tay.

Cậu ấy quay người nhìn tôi, nước mắt cuộn trào, tựa như cảm xúc bùng nổ, giây tiếp theo chính là muôn đời muôn kiếp cũng không thể nào trở lại được.

Tại sao cậu lại nhìn mình như thế ấy?

Cậu là đứa con cưng của ông trời, dù muộn mất một năm nhưng cậu vẫn đạt được mọi thứ mà cậu mong muốn năm xưa. Cậu muốn đến Thanh Hoa, cậu muốn đến Mỹ, cậu thành công rồi, người thất bại là mình, sao cậu lại nhìn mình như thế?

“Trước khi thi đại học cậu nói có lời muốn nói với mình.” Giây phút mấu chốt này, tôi nói ra câu nói ấy lại thấy ngại ngùng, cô gái đã hai sáu nói đến chuyện thi đại học: “Đó là cậu nợ mình, cậu nên nói với mình.”

“Mình không nhớ nữa rồi.” Dư Hoài nói: “Trước đây chúng ta không có khả năng, sau này càng không thể.”

No. 342

Sau khi Dư Hoài đi, một mình tôi ngồi trên sofa, vẫn không bật đèn.

Tôi nghĩ tôi không nên hối hận.

Điều mà tôi muốn bây giờ, thứ mà tôi muốn biết năm đó, tôi đã bỏ ra nỗ lực lớn nhất rồi. Bao gồm cả việc mặt dày cưỡng hôn cậu ấy, bao gồm cả việc kéo tay truy hỏi ... ít nhất tôi biết hiện tại chúng tôi không có khả năng, cũng biết năm đó cậu ấy không hề có gì muốn nói với tôi.

Cảnh Cảnh năm mười chín và Cảnh Cảnh năm hai sáu tuổi đều nên biết thỏa mãn.

Vậy thì, rốt cuộc tôi khóc cái gì?

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 63

Tôi đang nằm ngủ trên sofa.

Tỉnh dậy đã là một giờ chiều, tôi ngủ một mạch 24 tiếng đồng hồ, ánh sáng tươi đẹp chiếu rọi vào mắt tôi, chỉ cần mở mắt ra là thế giới đẹp đẽ, biến sự lúng túng và mất mặt của tối hôm qua trở thành một giấc mộng.

Có thể thực sự là một giấc mộng ư? Tôi không cho phép mình tiếp tục nghĩ nữa.

Thế giới của người trưởng thành thật là tốt. Lúc nhỏ có những chuyện đau lòng mà cũng có những lúc buồn bã, chán nản, còn hiện tại công việc bận rộn chẳng cho phép bạn nghĩ gì về chúng nữa, vì thế rửa mặt, lắc lắc đầu, ôm con tim vỡ nát đi kiếm tiền.

Tôi còn chưa từng đi bệnh viện và cũng chưa từng liên lạc với Dư Hoài. Tôi nhớ rõ 2 ngày sau chính là ngày cậu ấy trở lại Mỹ.

Tôi có rất nhiều chuyện không rõ nhưng cậu ấy đã khiến câu chuyện chẳng thể nào rõ ràng được. Có lẽ, dù tôi có thay đổi như thế nào thì trong mắt cậu ấy, tôi vẫn chỉ là một Cảnh Cảnh đáng thương mà thôi, tự nhiên chẳng thể nào so sánh được với cậu ấy- một nhân tài trên con đường tương lai rộng mở, sáng lạng.

Hừ, ai của lạ gì đâu chứ.

Ai, ai thích cậu.

Tôi nhắm mắt ngẩng cao đầu, kìm nén không cho nước mắt rơi xuống.

Một tuần sau Lâm Phàm được xuất viện. Ba người nhà chúng tôi đi đón nó, bố tôi lần đầu tiên cho phép tôi lái xe đi theo.

Ngay sau đó, tôi suýt đâm vào đuôi xe của bố.

Lâm Phàm nằm viện được hơn bốn tuần, xung quanh giường bệnh dọn dẹp cả một đồng hồ đặc thật sự là người thời nay xem thế là đủ rồi. Tôi nhìn bố mình và cô Tề từ xa, hai người đang bận rộn sắp xếp đồ đạc, cãi nhau ồn ào, chẳng hiểu sao cái cảm giác ấy thật hài hòa.

Lâm Phàm có nhớ đến bố ruột của mình không?

Tình thân ấy có sâu sắc hơn tình cảm ba năm ngồi cùng bàn của tôi và Dư Hoài không? Có phải tôi đối với tình cảm ba người nhà chúng tôi cũng có thể sâu đậm hơn những hoài niệm với lớp 5 nhiều phải không?

Song cũng chẳng ảnh hưởng đến tình hình hiện tại là tôi đang xem hai con người này có thể bên nhau cả đời, cảm thấy thời gian thật là vĩ đại chẳng có gì không thể quên đi, chẳng có gì không thể buông bỏ.

Tôi nghĩ mình cũng nên nói lời tạm biệt với quá khứ của bản thân và sau đó sẽ giao lại tất cả mọi thứ để thời gian quyết định.

“Bố ơi!” Tôi gọi to: “bố đi trước đi, con còn chút việc”.

Tôi chẳng thể nhận ra mẹ Dư Hoài.

Phòng suy thận và phòng bệnh giống nhau, tổng cộng có ba phòng. Tôi đi lần lượt từng vòng một, không nhìn thấy người nào giống mẹ Dư Hoài cả, song lại gặp bà lão lần trước, bộ dạng sắp chết suýt nữa dọa chết tôi.

Tôi nhớ Dư Hoài nói, bà và mẹ cậu ấy ở chung một phòng bệnh, thế thì chắc là phòng này rồi.

Nhìn lướt quanh mặt sáu người trong phòng, có một bác gái với gương mặt phù thũng, xanh tái cứ nhìn tôi mãi.

Từ ánh mắt của bà ấy, tôi nhìn kĩ hơn một chút, bà ấy đột nhiên mở miệng hỏi “cháu tìm Dư Hoài hả?”

Tiếng nói rất nhẹ.

Trước đây tôi đã nghe nói người bị bệnh suy thận không thể hoạt động mạnh, song không ngờ lại tiêu tụy đến mức này.

“Cháu muốn tìm mẹ Dư Hoài ạ!”

Bà ấy cười, gương mặt tiêu tụy thả lỏng, các lớp da trên mặt chồng vào nhau thành một đồng, chẳng có tí nếp nhăn nào, quái dị đến đáng sợ.

“Bác chính là mẹ của Dư Hoài. Cháu là bạn cùng lớp của nó à?”

“Dạ vâng!” Tôi gật đầu: “chào bác, cháu là Cảnh Cảnh”.

Bác ấy nhẹ nhàng đưa mắt, không biết là do mệt mỏi hay có nguyên nhân nào khác.

“Thì ra là cháu!” Bà ấy nói.

Tôi và mẹ Dư Hoài thực sự không có chuyện gì để nói, thực ra tôi cũng không hiểu sao lại muốn gặp bác ấy. Ngoài việc cùng ở trong một bệnh viện và sự tôn trọng đối với người lớn ra, có lẽ chính là sự tò mò của bản thân tôi.

Dường như mẹ Dư Hoài rất vui vì có người đến thăm mình, hỏi rất nhiều về công việc của tôi, một mực kéo tay tôi nói: “tốt quá, tốt quá, đều có tương lai cả!”.

Tôi càng không thể ngờ rằng người phụ nữ hung dữ tại buổi họp phụ huynh năm ấy với người phụ nữ trước mặt mình lúc này là một.

“Mong bác sớm khỏe lại” tôi hơi ngượng ngùng: “do hơi gấp nên cháu không mang hoa tươi và hoa quả đến thăm bác. Cháu...”

“Cháu còn nhớ khi ấy bác không muốn cháu và Dư Hoài ngồi cùng một bàn không?”

Tôi không ngờ bác ấy lại chủ động nhắc đến và còn cho rằng bác ấy đã quên Cảnh Cảnh là ai mất rồi.

Có phải con người khi bị bệnh đều thích nhớ lại chuyện cũ không? Mẹ Dư Hoài nắm lấy tay tôi, còn không đợi tôi đồng ý mà cứ thế nói tiếp:

“Ngày đó thật sự sợ nó đi không đúng hướng. Bác không có thời gian chăm sóc nó, bố và bà nội nó sức khỏe đều không tốt. Bố nó thường xuyên làm việc ở nước ngoài không về, tất nhiên bác phải thay ông ấy làm tròn đạo hiếu. Do vậy, bác không có kiên nhẫn với Dư Hoài nên làm việc gì cũng không nghĩ đến cảm nhận của nó. Lần bị bệnh này kéo dài tận sáu, bảy năm. Có rất nhiều việc đều đã nhìn rõ, bác đã khiến nó chậm trễ hai lần rồi. Lần này dù chết cũng coi như xong, cứu không được tức là không cứu được, đâu ai biết trước được cái chết của mình”.

“Bác đừng nói thế...”

Tôi đã từng nói tôi vốn dĩ không giỏi an ủi người khác.

“Nó đổ Thanh Hoa, sao bác đành lòng để nó thua kém người khác được”. Nhưng mà nhà không có tiền, bố nó khi ấy bị điều về nước mà nhà lại chẳng có tiền để chữa bệnh cho bác. Cháu không biết chứ, bệnh này chẳng thể chữa khỏi được, tuần nào cũng phải chạy thận, chẳng thể chống đỡ được. Dư Hoài muốn hiến thận cho bác nhưng sao bác có thể vì cái mạng già của mình mà lấy đi nửa đời sau của nó được? Sau khi hiến thận thì

chẳng khác nào là người tàn phế. Sau đó cũng may, ông trời không tuyệt đường người, bác đợi được nguồn thận và dùng hết số tiền tích lũy để làm phẫu thuật”.

Tôi nghe mà chua xót trong lòng, nắm chặt tay bác ấy.

“Bố nó không thể về nước, sau khi thay thận, phản ứng bài trừ rất nghiêm trọng nên luôn cần phải uống thuốc. Còn tốn kém hơn cả việc chạy thận mà bên cạnh phải luôn có người chăm sóc. Dư Hoài nói với bác nó không đi Bắc Kinh nữa.

Mẹ Dư Hoài bật khóc.

“Thi đỗ Thanh Hoa, nó nói với bác không đi nữa”

Dư Hoài theo học kỹ thuật của một trường đại học ở thành phố này, vừa học vừa chăm sóc mẹ, còn cố gắng hoàn thành toàn bộ học phần chỉ trong ba năm.

“Nó nói với bác rằng nó học lại một năm. Lúc khó khăn nhất bạn bè đều gửi lời nhắn khuyên giải nó, không có gì phải buồn cả. Chậm hơn người khác một năm, cùng lắm thì cố gắng kiếm lại là được rồi. Vì thế nó hết sức cố gắng, không theo học được Thanh Hoa thì cố gắng học một mạch để tốt nghiệp cùng các bạn đồng trang lứa”.

Dĩ nhiên tôi hiểu câu nói này.

Bởi tôi chính là người gửi cho cậu ấy.

“Lúc đó bệnh của bác đã tốt hơn rồi nhưng không thể làm việc nặng. Không cần phải nằm viện là bác đã cảm thấy tốt lắm rồi, song lúc nó nói muốn đi Mỹ du học, bác lại thấy lo lắng. Nhà không có tiền, đâu thể nuôi nổi nó. Nó nói đã giành được học bổng toàn phần, tự mình đi làm thêm nên không cần gia đình giúp đỡ, ngay cả chứng minh tài chính cũng là nhờ họ

hàng giúp đỡ. Thật lòng bác vô cùng khổ sở, bác đã khiến nó lỡ dở một lần nên lần này bác không thể cản trở nó được”.

“Nào ai biết được hiện tại...” mẹ Dư Hoài khóc đến thắt gan thắt ruột: “cháu nói xem, bác có nên chết đi hay không?”

Tôi yên lặng lắng nghe, một câu cũng không nói ra được.

Trên đời này có quá nhiều tai bay vạ gió. Tôi chưa trưởng thành đến mức có thể thản nhiên tiếp nhận thực tại phũ phàng của cuộc đời, chỉ có thể không quan tâm đến việc không liên quan đến mình. Thế nhưng, những chuyện xảy ra với Dư Hoài tôi chẳng thể nào dùng tâm trạng đối xử như với người bình thường được.

Cháu đừng chê bác nhiều chuyện. Trong lòng bác rất khổ sở, cũng biết nó và bố nó còn khổ hơn không thể từ sáng đến tối chỉ nói với họ về việc sống chết được. Thế chẳng phải khiến bố con nó ngày càng đau buồn hơn ư? Đây là bác kể với một cô bé tốt bụng như cháu. Trước đây nó rất vui khi nói với bác được gặp cháu, nói cháu tương lai sau này phát triển rất tốt. Trước mặt cháu nó không dám ngẩng đầu nhìn cháu, chỉ nói thầm với mình như vậy, cũng không tự lập được như cháu, gặp cháu lại vừa vui, vừa buồn. Trong lòng bác nghĩ nên trách ai đây? Chẳng phải nên trách bác hay sao?”

Mẹ Dư Hoài khóc rất lâu, sau đó mới ngượng ngùng buông tay tôi ra.

Tôi cũng không nhớ mình đã nói cái gì để an ủi bác ấy.

Bước ra khỏi phòng bệnh rất lâu sau đó, cuối cùng tôi vẫn không chịu được mà ngoảnh lại nhìn.

Trên hành lang người đi qua đi lại như thoi đưa. Tôi đã từng cho rằng bệnh viện là một chiếc cầu sinh tử song lại quên mất rằng trước kết cục của cái chết là cả một quá trình dài đằng đằng của cảm giác đau không bằng cái chết đều xảy ra tại nơi này. Nó không chỉ hành hạ người có bệnh mà còn

hành hạ cả những con người khỏe mạnh, khi chiến đấu với thần chết, cần bệnh trả giá cho tính mạng mà con người ta lại trả giá cho cả một đời người.

Tôi cho rằng diện mạo không trải sương gió của người con trai đó chỉ là vì một cái thất bại nho nhỏ mà không đứng dậy được. Tôi cho rằng cậu ấy vẫn là người kiêu ngạo, toàn thân toát ra đều là con cùn của trời nhưng lại không biết rằng sau chàng thiếu niên từng cười và nói với tôi rằng: chúng ta ngồi cùng một bàn đi” đó đã trải qua muôn vàn khó khăn.

Bỗng nhiên trong đám người tôi nhìn thấy cậu ấy, xách hộp cơm lại gần đi vào phòng bệnh.

Đáng lẽ phải nói “ngày kia mình quay lại Mỹ rồi nhưng cậu ấy lại không nói, hoàn toàn không nói.

Nhưng tôi không có cách nào tiến đến kéo tay cậu ấy lại một lần nữa để hỏi cho rõ ràng quá trình dài đằng đằng này.

Tôi thích Dư Hoài của năm đó, một Dư Hoài tuyệt vời nhất, đẹp đẽ nhất.

Nhưng những hồi ức đẹp đẽ, sự sùng bái mong manh đó thật sự có thể chịu được một Dư Hoài bi thương của bây giờ không?

Cậu ấy của khi ấy là tuyệt vời nhất, tôi của sau này mới là tôi tuyệt vời nhất.

Nhưng mà điều tuyệt vời nhất của chúng tôi lại cách nhau cả một thanh xuân.

Sao có thể chạy trốn được thanh xuân, chỉ đành giơ tay chào tạm biệt mà thôi.

Tôi chán nản xoay người, hướng cửa đi ra ngoài.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Tôi cứ mơ mơ hồ hồ trải qua một tháng như thế.

Không ra ngoài chụp ảnh, mỗi ngày chỉ chỉnh sửa ảnh, in ảnh và để trợ lý đi xưởng in, mọi việc đều giao cho người khác làm.

Khi ngồi ở nhà nhìn thấy chiếc sofa liền nhớ đến buổi tối đêm hôm ấy, cậu ấy đẩy tôi ra xa trong giây lát.

Nhìn vào đôi mắt ưu buồn nhưng mãnh liệt đó, lúc đó tôi không hiểu, bây giờ nhớ lại trong lòng cảm thấy đau nhói.

Trong lòng tôi không hề giận.

Bởi tôi hiểu cậu ấy.

Khi cậu ấy nghe Trương Bình nói về chuyện đúp lớp bị ghi danh thiên hạ, nói chuyện thành bại sống chết, cậu ấy ngồi trên sân thượng biểu lộ sự sợ hãi khi phải đối mặt với thành tích thi cử với tôi, liền lập tức lớn giọng rằng “cậu phải tiếp tục sùng bái mình...” Dư Hoài như vậy sao có thể bằng lòng để tôi phá vỡ lời nói dối của cậu ấy chứ.

Lời nói dối và lòng tự trọng của cậu ấy đã gắn bó chặt chẽ chẳng thể nào phân biệt nổi rồi.

Trong hồi ức về người thiếu niên Dư Hoài đó vô cùng tỏa sáng rực rỡ, còn bây giờ người con trai đang sống trong lời nói dối này lại khiến tôi vô cùng đau lòng.

Tôi lại nói đến tình hình gần đây của Trương Tam, công việc mới của Lý Tư, cuộc sống du học của Vương Ngũ trước mặt cậu ấy.

Có một số việc, trước giờ tôi không có được, cho nên sẽ không cảm thấy đáng tiếc.

Nhưng cậu ấy thật sự đã biến mất rồi.

Tôi muốn gọi điện cho Beta mặc dù cô ấy độc mồm độc miệng nhưng có người đã nói ít nhất là có thể giải tỏa sự lo lắng trong lòng.

Bây giờ mới nhận ra bạn bè cũ quan trọng đến nhường nào.

Quá khứ giữa tôi và Dư Hoài khiến tôi nhớ rất rõ ràng, thậm chí đến giờ tôi cũng không có cách nào có thể kể lại cho người mới quen được. Những điều thời niên thiếu đơn thuần và tinh khiết như thế để tôi của hiện tại kể lại sẽ khó tránh trở thành dị bản.

Từ nhỏ tôi đã không sợ người khác cười mình nhưng tôi sợ người khác cười tôi và Dư Hoài.

Cuối cùng tôi vẫn không gọi điện thoại.

Tôi không muốn bọn Beta biết tình trạng của Dư Hoài...

Chẳng phải sợ nhục nhã cũng chẳng phải sợ thất bại, chẳng biết làm sao. Tôi vốn dĩ chẳng phải vì chuyện riêng tư của bản thân mà đi bảo vệ hình tượng của người mình thích.

Không phải, không phải như thế.

Chỉ là tôi không muốn mà thôi.

Dư Hoài vì ngại mà tránh liên lạc với tất cả mọi người, giả vờ là mình đi du học ở Mỹ. Hành động đó đều rất buồn cười, vừa nhớ đến tôi lại đau quần

quai.

Thi lần thứ ba thất bại, hình bóng cậu ấy rời đi đối với tôi mà nói, Lâm Dương có thể, vì sao tôi lại không thể bắt đầu lại chứ?

Cậu vẫn muốn bắt đầu lại chứ, Dư Hoài?

Có lúc tôi sẽ chạy đến cổng bệnh viện thành phố trong màn đêm, sau đó dừng bước trước cửa phòng bệnh; có lúc sẽ tự đứng ở trên giường ngồi dậy, vắt hết óc muốn đối xử tốt với cậu ấy, cho đến khi đem tất cả những điều tốt đẹp mà cậu ấy làm cho tôi năm đó báo đáp lại cho bằng hết, cũng cảm thấy không đủ.

Nhưng tôi biết cậu ấy không cần điều đó.

Tôi không muốn nhắn tin và gọi điện ép cậu ấy khiến cậu ấy chặn số điện thoại của tôi, thế nên từ trước đến giờ tôi không hề đi tìm cậu ấy.

Cậu ấy bị vận mệnh trêu đùa hết lần này đến lần khác, mỗi lần đều gắng sức để con đường của mình trở về đúng quỹ đạo của nó nhưng lại bị vận mệnh lật lọng từng lần một.

Cho nên tôi lựa chọn để cậu ấy sống trong “nước Mỹ” của mình.

Có phải đây là điều cậu ấy thực sự muốn không?

Tháng 11 tôi không được nghỉ ngơi vì khách hàng chụp ảnh cưới bay từ Bắc Kinh về đây được trợ lý của tôi đón tiếp đã đến thành phố của tôi rồi.

Trợ lý nói, người ta muốn lấy cảnh ở Chấn Hoa, bảo để tôi cùng đi xem xét, vừa xem vừa bàn tính.

Đã tròn 7 năm tôi không quay lại Chấn Hoa rồi, đôi vợ chồng này đúng là biết làm khổ người khác. Nếu không phải trợ lý nói giá cao đối phương cũng vui vẻ nhận lời thì còn lâu tôi mới phục vụ.

Tôi thần thờ đứng trước cổng trường Chấn Hoa, may là chỉ lấy cảnh chứ nếu hôm nay chụp hình, không chừng tôi sẽ chết thẳng cẳng trên chiến trường mất.

Cổng trường đồ lắm được sửa trước khi chúng tôi vào học một năm đến bây giờ cũng đã 10 năm rồi. Sau khi bị sương gió mưa tuyết mài mòn, màu sắc đã phai đi nhưng vẫn đẹp hơn trước kia nhiều.

Cuối cùng cũng đã biết hết hoảng trước sự thay đổi lớn là cảm giác như thế nào rồi. Mười năm trước khi lần đầu tiên tôi đứng tại cổng trường này đã từng nhìn nó đến kích động lẫn thấp thỏm, nhìn thật lâu.

Khi đó tôi là Cảnh Cảnh, vẫn chưa quen biết Dư Hoài.

“Cảnh Cảnh, đợi lâu rồi hả?”

Tôi ngoảnh lại, ngay trước mắt tôi là một cô gái nhìn khá quen, da rất trắng, tóc dài quăn rũ, mặt mũi nhỏ dài.

“Nhìn chị quen quen” tôi cười hỏi.

“Tất nhiên rồi. Chị là Lạc Chỉ mà”.

Tôi ngây người.

“Chị Lạc Chỉ! Aaaa, sao lại là chị! Sao trong điện thoại chị lại không nói chứ!”

Chị ấy chấp tay sau lưng cười híp mắt nhìn tôi đứng trước cổng trường nói oa oa điên cuồng. Bộ dạng đa mưu túc trí đó, cảm giác năm đó bỗng ủa về rồi.

“Chị kết hôn à? Chị chụp ảnh cưới hả? Với ai? Ai cưới chị vậy? Ha ha ha, thật là có phúc nha!”

“Chị cũng cảm thấy anh ấy rất có phúc!” Chị ấy nghiêm túc gật đầu trêu tôi: “Mà chị cảm thấy là, em cũng biết anh ấy”.

Chị ấy vẫy vẫy tay về hướng đối diện bên kia đường cười thật rạng rỡ.

Tôi nhìn theo hướng đó, một người đàn ông cao to ôm ba bình nước đi qua làn đường dành cho người đi bộ chạy qua chỗ bọn tôi, nhìn thấy Lạc Chỉ liền vẫy tay, nháy mắt lộ ra nụ cười vô cùng sáng lạng.

Là Thịnh Hoài Nam.

Là Thịnh Hoài Nam mà “Lạc Chỉ yêu Thịnh Hoài Nam ai cũng không biết”.

Tôi đứng ở chỗ cũ dường như quên cả hô hấp.

Tôi nhìn Thịnh Hoài Nam, hồi lâu không lên tiếng, cứ nhìn chăm chăm, soi từng chân tơ kẽ tóc.

Tất nhiên Lạc Chỉ sẽ không biết tôi đã từng nhìn thấy hàng chữ đó ở trên tường.

“Không phải ngày xưa anh có... với em gái tiểu học nhà người ta đấy chứ!” Sắc mặt chị Lạc Chỉ khó coi nói với Thịnh Hoài Nam.

“Tuyệt đối không... nhỉ?” Thịnh Hoài Nam gãi gãi đầu, bị Lạc Chỉ véo một cái. Anh ấy cười to, thuận thế ôm chị ấy vào lòng, từ đằng sau ôm lấy, cầm còn để lên đỉnh đầu của chị.

Mẹ nó chứ, chị đây còn chưa kịp phản ứng mà hai người đã ân ái ái ái rồi! Có còn quốc pháp nữa không hả?”

Có phải chị cố ý quay lại để khoe mẽ với em không hả?” Tôi lườm Lạc Chỉ.

Lạc Chỉ gật đầu, khuôn mặt bừng sáng.

“Đúng vậy” chị ấy cười nói.

Hóa ra tình yêu có thể làm thay đổi một người đến vậy. Cái người nói chuyện luôn có ngụ ý tên Lạc Chỉ đó vĩnh viễn chôn giấu một nỗi buồn bí mật, lúc này lại thản nhiên cười mở nụ cười, điều này làm tôi kinh ngạc hơn cả việc ước mơ của chị ấy trở thành sự thực.

“Em nhìn chăm chăm gì anh ấy vậy?” Lạc Chỉ quan sát dáng vẻ không được tự nhiên của Thịnh Hoài Nam.

Tôi không biết nữa.

Có lẽ là vì hồi nhỏ tôi tin rằng thế giới này sẽ đối xử tốt với chúng ta, thuở niên thiếu chỉ cần lần đầu yêu thích một người thì nhất định sẽ ở cùng nhau.

Tôi không làm được, Giản Đơn không làm được, mà Beta cũng không làm được.

Nhưng mà Lạc Chỉ lại làm được.

Tôi vẫn luôn tin tưởng vào tình yêu, bây giờ đã có họ chứng minh là tôi đúng.

Tôi không biết quá trình này có bao nhiêu chuyện và uẩn khúc người khác không biết được nhưng chị ấy đã làm rồi.

Không phải mọi cố gắng đều sẽ có kết quả nhưng chỉ cần kiên trì thì có thể đóng băng được một tắc đất, trồng được một trăm ngàn đóa hoa tường vi nở rộ.

Mà tôi hèn yếu, chỉ có thể đứng bên cạnh lặng lẽ thưởng thức hoa nở chẳng liên quan gì đến tôi.

Lạc Chỉ và Thịnh Hoài Nam đặc biệt bay từ Bắc Kinh đến đây chụp ảnh cưới. Vốn dĩ họ định tìm một người bạn chụp đèn nhưng kết quả rất tệ. Ý tưởng của chị ấy chính là quay lại ngôi trường cấp 3 của hai người để chụp ảnh, với style ảnh của tôi từ trước nay rất phù hợp. Chị ấy tìm ở trên mạng rất nhiều đề cử, vừa nhìn một cái liền nhìn trúng văn phòng làm việc của tôi, sau đó lại nhìn thấy người chủ tên là Cảnh Cảnh.

Tất nhiên là tôi muốn thể hiện bản lĩnh của mình một cách tốt nhất rồi.

Tôi cùng hai người họ đi vòng vòng quanh trường rất lâu. Khi bọn họ chọn địa điểm tôi liền hỏi một số câu hỏi, từng câu hỏi xâu chuỗi lại với nhau, cuối cùng thành một cuộc tình khắc cốt ghi tâm.

Có một số chỗ lại âm thầm hòa hợp với một số chuyện mà tôi biết.

Ví dụ như bài thi văn mà chị ấy tâm huyết viết ra kia đều là vì để có một ngày anh ấy có thể xem ở tiết học nhận xét các bài văn xuất sắc nhất. Nhưng đến một đoạn anh ấy cũng chẳng xem đến.

Tôi ở bên cạnh nghe Lạc Chỉ tùy ý kể cho tôi chị ấy vì mối tình thầm kín kia mà làm ra biết bao nhiêu chuyện ngốc nghếch không khỏi mỉm cười.

Tốt quá, bây giờ những lời này có thể dùng thái độ thế này để nói ra, đúng là thắng làm vua thua làm giặc, tôi nói.

“Thắng làm vua, thua làm giặc?” Thịnh Hoài Nam đang đi ở phía trước bỗng dừng quay lại nhìn tôi.

Đừng thế chứ, tuổi đã lớn vậy rồi nhưng tôi vẫn y như cô bé hay đỏ mặt vậy.

“Đúng vậy!” Lạc Chỉ nhảy bén để ý tới rồi, nhin cười giải vây giúp tôi: “Ví dụ như bây giờ anh đã là của em rồi, ngày xưa có biết bao bí mật không

nói ra được, bây giờ có thể đem ra làm chuyện vui rồi. Ai nói kết quả không quan trọng chứ”.

Ai nói kết quả không quan trọng.

Bởi vì đã tu thành chính quả nên nỗi lòng thầm kín và đau xót năm đó của Lạc Chỉ giờ đây đã có thể nhẹ nhàng mà nói ra dưới ánh mặt trời bạn trưa chiều xuống hành lang.

Còn tôi?

Bao câu chuyện xảy ra trong năm tháng đó lại trở thành những bí mật không thể nói nên lời.

Tôi đang ngẩn người, Lạc Chỉ như nhớ đến cái gì đó liền quay sang hỏi tôi: “À phải rồi, bạn ngồi cùng bàn của em thì sao? Bây giờ ở đâu?”

Tôi không chuẩn bị gì, á khẩu không trả lời được.

“Bạn cùng bàn của em ấy?” Thịnh Hoài Nam hỏi.

“Ừm!” Mỗi câu mà Lạc Chỉ nói ra tôi nghe đều giống như có tiếng vang vậy. “Tên của hai đứa nghe rất thú vị, nối liền với nhau thành canh cánh trong lòng”.

Thịnh Hoài Nam kinh ngạc nhướn mày. Lạc Chỉ nhìn thấy truy hỏi: “Anh quen à?”

Thịnh Hoài Nam gật đầu: “Tất nhiên rồi”.

Anh ấy dừng lại một chút, dường như không nhận được tiếp tục nói.

“Vâng!” Tôi tiếp lời, cười nói,

“Dư Hoài lúc đi học rất hâm mộ anh, vì bị anh ảnh hưởng nên toàn không học văn”.

Tình huống này quái dị biết bao. Hồi học cấp 3 có năm mơ tôi cũng không ngờ là sẽ có một ngày tôi chụp ảnh cưới cho đàn anh mà Dư Hoài sùng bái với đàn chị mà tôi thích cùng họ nói tám chuyện thời đó.

Nếu quay ngược thời gian lại một chút, lúc đó bọn họ không quen biết nhau, còn chúng tôi lại có quãng thời gian tốt đẹp như thế.

Suýt nữa thì cười ra tiếng.

Bạn nói xem, đây có thể xem là phong thủy luân chuyển không?

Trong lòng tôi đã có tính toán, vừa giao hẹn với họ một số việc, vừa xác nhận lại thời gian với trường học, thứ 7 này là có thể mượn địa điểm rồi.

Sau khi họ rời đi, một mình tôi đi lòng vòng ở trường học.

Có rất nhiều nơi tôi không dám đi vì sợ bị chìm trong hồi ức, thực ra đều là tự mình chôn mình, tôi còn chưa đi đấy đã bị chính mình làm cảm động.

Giống như Chấn Hoa và tôi vậy.

Bảy năm tôi không quay lại đây rồi, bây giờ thật sự phải quay lại rồi, cũng không cảm thấy thế nào cả.

Chỉ là một ngôi trường mà thôi.

Đúng vậy, tôi đang ở sân vận động nhìn lên khán đài nghe Giản Đơn và Beta hát cả album của Thái Y Lâm, nhưng Jolin của bây giờ đã trở thành diễn viên tạp kỹ ở các chương trình diễn xướng rồi; tôi cũng từng ở trên thao trường này diễn vai nữ tướng đánh bóng chày anh dũng mà giờ đây muốn leo cầu thang là phải uống canxi thế mà vẫn không thể đảm bảo leo 5 tầng không tổn sức.

Mặt mũi không còn gì nữa.

Hóa ra phong học lớp 5 của chúng tôi bây giờ lại treo biển của lớp 11-13. Từ cửa sổ sau tôi lặng lẽ nhìn về phía chỗ ngồi của tôi và Dư Hoài, đúng lúc màn che cửa sổ bay lên, phủ lên 2 chiếc bàn đó.

Chỉ là do 3 năm ở chung với nhau thôi, tôi nói với mình.

Bởi vì không đạt được nên rõ ràng vô cùng tốt, đây không phải là yêu. Tôi một lần lại một lần lặp lại trong lòng.

Tĩnh lại đi, Cảnh Cảnh.

Nghĩ thế lại cảm thấy chẳng có gì không tốt mà phải đối mặt cả.

Đi khỏi Chấn Hoa, tôi bắt taxi chạy một mạch đến bệnh viện thành phố.

Còn chưa đi vào bệnh viện đã nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Dư Hoài từ đằng xa trong viện, lảo đảo trong đám người nhìn rất rõ ràng. Cậu ấy xách một chiếc túi du lịch, khả năng trong đó cỡ để quần áo của mẹ cậu.

Tôi hét to: “Dư Hoài”

Chắc hẳn cậu ấy sẽ nhận ra giọng của tôi nhỉ? Nếu không vì sao lúc dừng lại cậu ấy lại gượng gạo đến thế.

Dư Hoài từ chối lời giúp đỡ của tôi.

“Mình không muốn học lên tiến sĩ nữa, chuyên ngành của mình học được nửa mà có thể lấy bằng thạc sĩ cũng không thua thiệt gì rồi, sau này có đi làm cũng sẽ ổn thôi. Khó khăn chỉ là tạm thời, cậu đừng lo lắng nữa”.

Cậu ấy cảm kích mà cười với tôi, trong lời nói không có ý cật lực gì cả, chỉ là chân chất và kiên định mà thôi.

“Bệnh của mẹ mình không thể thay lại thận nữa, chỉ có thể tiếp tục hóa trị như thế thôi, cứ một tuần lại một tuần chống đỡ như vậy. Khó chịu thì khó chịu, nhưng biến nó thành ăn cơm ngủ nghỉ chẳng phải là được rồi ư? Con người mỗi ngày đều phải ăn cơm, không ăn thì sẽ chết, phải hóa trị chính là như thế, chỉ cần nghĩ thông là ổn rồi. Đợi mình kiếm được việc làm rồi thì bố mình sẽ không cần phải một mình gánh vác cả gia đình nữa, có thể giải quyết được rất nhiều chuyện.

Chàng thiếu niên kiêu ngạo nhảy bèn năm đó lại có một ngày có thể bình thản mà nói chuyện với tôi như vậy. Cũng không còn nghe thấy chủ nghĩa chí lớn lý tưởng gì nữa.

“Lúc từ bỏ Thanh Hoa, tớ không cam tâm. Nhưng lần này tớ không cảm thấy khó chịu nữa. Không lo cơm áo gạo tiền mà học Vật Lí để tiến sĩ, đi Mỹ làm nghiên cứu, điều này quá là ngây thơ rồi. Không phải là tớ đen đui mà là lúc học cấp 3 cứ luôn không thực tế, trước giờ không nghĩ đến áp lực của cuộc sống. Cậu nghĩ xem, mình đến tuổi này rồi mà còn vì mấy chuyện này mà nghĩ không thông, thế thì coi thường mình quá”.

Cậu ấy cười thật thoải mái.

Cũng cách tôi ngày càng xa.

Chúng tôi ngồi trên ghế dài dưới ánh nắng gay gắt, tôi nhìn thấy lúc cậu ấy cười khoe mắt có một ít dấu chân chim. Bởi vì gầy nên ngũ quan so với thời niên thiếu có dẫn ra không ít, đã sớm có đường nét của một người đàn ông trưởng thành rồi.

Tất cả những thứ bị thời gian bỏ lại chỉ là ảo giác của tôi mà thôi.

Chúng tôi đều thay đổi rồi.

Cậu ấy bảo tôi một câu cũng không nói ra được.

“Mình cảm thấy cậu bây giờ thật tốt”. Dư Hoài nói: “So với hồi còn đi học thì giờ tốt hơn nhiều. Lúc ấy mình lo cho cậu đến phát hoảng, chỉ sợ cậu không kiên trì được. Bây giờ thì tốt rồi, mình thật sự vui cho cậu... giờ giỏi lắm, mình cảm thấy khi đối mặt với cậu, không dám nhìn cậu. Cuộc sống ở Mỹ cũng không có gì mà không buông được, sáng sớm đến phòng thí nghiệm, ở trong một đồng người Trung Quốc, bận cả ngày, 11h đêm mới có thể về nhà, mệt tới mức nói cũng không còn sức, ở trong phòng của mình, ăn cơm thừa của bọn Lâm Dương, vừa ăn vừa xem PPS, thật là...” cậu ấy cười: “Ở Mỹ mà xem PPS nghĩ lại thấy thật hoang đường. Đúng là không có gì mà không bỏ được. Mình mà vẫn tiếp tục thì cũng vẫn sẽ mù mịt thôi, cậu xem, giờ hai chúng ta đảo ngược cho nhau rồi”.

Không muốn nói thêm gì nữa.

Không muốn nói nữa.

Tôi đột nhiên không dám nhìn cậu ấy.

Tôi không buồn nhưng mất mát ùn ùn kéo đến trong lòng rồi cuộc là gì.

“Cậu đừng để ý!” Tôi nghe được giọng nói lạnh lạnh của mình: “Là tố tự chủ động chạy đến tìm cậu, không phải là đến khiến cho khó chịu”.

“Tố biết” Dư Hoài nói: “Đây là điểm mấu chốt trong lòng tố! Cậu đừng hiểu lầm, tố không nói là cậu kém hơn tố, sùng bái tố thì tố sẽ vui. Tố không phải loại người đó”.

Tất nhiên tôi biết cậu là loại người gì.

Tôi cần môi, không biết cuộc nói chuyện này sẽ đi đến đâu. Chúng tôi nói những lời này như giữa những người trưởng thành, hai đứa học sinh cấp 3 tốn một tuần để nói hết những điều trong lòng, mà giờ đây đã trưởng thành kiên cường lên rồi, đã học được cách ngụy trang để nói chuyện, chỉ cần tốn 5 phút là có thể nói xong.

Nhanh đến thế, dứt khoát đến thế.

“Tôi hôm đó ở nhà cậu... xin lỗi. Mình không cố ý nói ra những lời làm tổn thương cậu. Có thể lúc đối mặt với cậu, mình có mặc cảm rằng mình kém cỏi, lúc nói chuyện rất khó nghe, lúc làm việc gì cũng không có sức lực. Nhìn thấy cậu sẽ cảm thấy cuộc sống trước kia ulla về, càng thể hiện rõ mình của hiệm tại bất lực đến thế nào, không có tinh thần. Cho nên mình phản ứng hơi quá, cậu đừng giận”.

Tôi biết, những điều này tôi đều biết, Dư Hoài, cậu có thể đừng bình thản đến vậy được không?

Dường như tôi có thể nhìn thấy mảnh đất của hai chúng tôi đang sinh sôi, kéo chiếc ghế dài này ngày càng dài ra, ngày càng xa hơn.

“Thực ra... mình từng đi tìm cậu, đến Bắc Kinh”. Cậu ấy đột nhiên nói.

Tôi ngây ra khi nghe đến đây, bỗng nhiên quay ra nhìn cậu ấy.

Cả quá trình Dư Hoài đều nhìn tôi nói chuyện, dáng vẻ vô cùng thản nhiên, vô cùng có trách nhiệm lại vô cùng lạnh nhạt.

Nói đến đây, lúc tôi quay đầu nhìn cậu ấy, cậu ấy liền tránh ánh mắt tôi.

“Khi mình vừa mới quyết định không đi Thanh Hoa nữa, trong lòng vô cùng khó chịu. Nói không khó chịu là giả, bây giờ mình vẫn nhớ đến cảm giác đó. Mình ở nhà trải qua thời gian khai giảng ở Thanh Hoa mới cảm thấy tốt hơn một chút, giống như trên đoạn đầu đài thanh bảo đao đó cuối cùng cũng chém xuống vậy. Trong lòng cũng không còn hoảng nữa. Học ở đây nửa kỳ cũng tiếp nhận được thực tại rồi. Nhớ đến những việc vớ vẩn bản thân chạy trốn không dấu vết, đối số điện thoại, cảm thấy mất mặt, làm sao có thể đi Bắc Kinh nói rõ với cậu được”.

“Mình âm thầm hỏi tin tức của cậu qua Từ Diên Lượng. Ngay cả Từ Diên Lượng cũng không biết việc mình không học Thanh Hoa. Mình gọi điện đến số kí túc xá của cậu, họ nói cậu không ở đó, mình vẫn luôn ở dưới lầu chờ, chờ đến khi trời sắp sáng thì lại thấy cậu cầm tay một ngườ con trai khác, cùng một đám bạn trượt patin trở lại”.

Tôi theo bản năng muốn giải thích, song lại thôi.

Nhắm mắt tiếp tục nghe cậu ấy nói tiếp.

“Lúc đó trông cậu rất vui vẻ. Tố cảm thấy như vậy là đủ rồi”.

Cuối cùng tôi ngắt lời cậu ấy: “làm sao mà cậu biết mình vui vẻ? Cười là thể hiện vui vẻ à?”

Cậu ấy đột nhiên vỗ vỗ đầu tôi, độ ấm của bàn tay còn ấm hơn cả ánh mặt trời.

“Cánh Cánh, mình không còn ngồi ở bên cạnh cậu nữa, cũng không thể vì cậu mà làm điều gì nữa. Cuộc sống trước kia đã kết thúc rồi, chúng ta không còn là bạn cùng bàn nữa, mình không còn là Dư Hoài tốt đẹp của ngày trước, cậu lại giỏi hơn hồi cấp 3 nhiều rồi. Cậu đừng buồn nữa, cậu... đều là quá khứ rồi”.

Cậu đừng buồn nữa.

Tôi mở mắt, nhìn cậu ấy đứng lên, dáng vẻ như muốn nói lời tạm biệt.

“Dư Hoài”

“Hả?”

“Trước đây cậu có thích mình không?”

Cậu ấy dịu dàng nhìn tôi, cười khì khì, cúi đầu gãi gãi sau gáy, giống như một cậu học sinh cấp 3 mười bảy tuổi vậy.

Cũng tốt, học sinh Cảnh Cảnh muốn hỏi một vấn đề, học sinh Dư Hoài phải trả lời.

Sau đó hồi lâu, Dư Hoài nhè nhẹ gật đầu.

Trong nháy mắt, lệ tôi rơi đầy mặt.

“Mình cũng không biết là bắt đầu từ khi nào. Thời gian trôi qua như nước chảy, lúc nhận ra thì bản thân đã không biết chuyện gì rồi”, cậu ấy cười nói.

“Vậy còn bây giờ?”

Cậu ấy không trả lời mà nhìn tôi, hỏi ngược lại: “Thế còn cậu? Cậu bây giờ thì sao? Bản thân cậu có biết không?”

Tôi biết không?

Cậu ấy không để tôi có thời gian suy nghĩ, đã vội vàng quay người rời đi.

ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT CỦA THANH XUÂN

Bát Nguyệt Trường An

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Tôi không nói cho Lạc Chỉ biết phương án của tôi, chỉ nói tôi đoán chị nhất định sẽ hài lòng.

Cảnh đầu tiên lấy ở phòng học.

Lạc Chỉ ngồi viết văn, vạt váy cười trắng tinh khô trái dài theo khoảng không giữa đường đi giữa các tổ.

Còn sau lưng chị là Thịnh Hoài Nam, anh mặc bộ đồ Âu giống như một chàng trai tò mò, vươn cổ ra, cố nhìn vào trang giấy.

Cảnh thứ hai ở bên ngoài cửa lớp học ngày xưa của Thịnh Hoài Nam.

Tôi cũng bon chen chút, tầm tuổi này vẫn không ngượng mà mặc một bộ đồng phục học sinh, đứng trước cửa lớp dùng hai tay đưa một cuốn sổ ghi chép cho Thịnh Hoài Nam đang trang điểm.

Ở đằng xa, chị Lạc Chỉ nghiêng người về phía thợ chụp ảnh, đang ngoái đầu nhìn chúng tôi, đóng vai trò một người xa lạ ở một góc nhỏ âm thầm, tự ti rình trộm, bộ váy cười làm chị trở thành tiêu điểm kiêu ngạo và dũng cảm nhất.

Cảnh thứ ba là ở đài cột cờ, cô dâu vịn lấy cột cờ hướng về phía người đàn ông đang đứng bên dưới ngẩng đầu nhìn mình mà nhẹ nhàng vươn tay ra.

Không bao giờ như thế nữa.

...

Cảnh cuối cùng là ở tầng thượng khu hành chính.

Lạc Chi cuối cùng cũng đi lên sau trợ lý và thợ trang điểm.

Chỉ ngẩng đầu lên thì đã nhìn thấy Thịnh Hoài Nam đang đứng trước bức tường viết lời nhắn gửi sớm đã bị quét vôi trắng như tuyết.

Sau bức tường là một câu mà anh vừa dùng bút dầu cỡ lớn nhất để viết.

“Thịnh Hoài Nam yêu Lạc Chi cả thế giới đều biết”.

Tôi đang bày phiến chắn sáng thì đã nhìn thấy chị khóc bù lu bù loa.

Đàn chị mà dù có Thái Sơn sập trước mắt cũng vĩnh viễn không thay đổi sắc mặt, cuối cùng cung vì dòng chữ này mà khóc nhòe cả phần. Chị túm váy lên, chạy bằng giày cao gót, giống như một cô thiếu nữ 16, không thèm quan tâm đến tất cả những người xung quanh, chạy như bay lên cầu thang, lao vào vòng tay người mà chị dốc lòng yêu 10 năm qua.

Dư Hoài.

Khoảnh khắc đó tôi chỉ nghĩ đến Dư Hoài.

Tôi nhớ đến đêm đó, một Cảnh Cảnh đã từng dùng một tay đẩy đàn anh sang một bên, cũng giống như chị Lạc Chi bây giờ, không quan tâm đến tất cả mà nhào đến Dư Hoài ở bên cạnh, không biết xấu hổ là gì mà hôn cậu ấy điên cuồng.

Cậu ấy không hề cự tuyệt tôi.

Người hôn cậu ấy không phải là cô bạn nhất cày cùng bàn, Cảnh Cảnh đó không có dũng khí ấy.

Là tôi. Sự kiên trì và thỏa hiệp ước muốn được ôm cậu ấy, muốn được hôn cậu ấy, muốn được ở bên cậu ấy, thương yêu cậu ấy, muốn được bên cậu, cùng nhau đối mặt với tương lai không biết trước, là tôi.

Quá khứ và tương lai thật sự có thể phân chia rõ ràng ư?

Tôi cúi đầu nhìn bàn tay mình, bàn tay tính sai đề toán nhưng lại có thể chụp lại thời gian vốn được mệnh danh là nước chảy, tôi không hề phân tách rõ chính mình thành hai bộ phận, tại sao lại bắt tôi phải tìm rõ ràng nguồn gốc của tình yêu?

Tôi nhớ cậu ấy, nỗi nhớ chưa từng nguôi ngoai sau ngần ấy năm. Thời gian thay đổi chúng ta, nhưng lại không thể thay đổi tình yêu.

Tôi cầm điện thoại, gửi cho Dư Hoài một tin nhắn.

“Mình ở Văn Thu cao địa”.

Buổi sáng ngày nhận đáp án thi đại học, tin nhắn cuối cùng tôi gửi cho cậu ấy. Hôm nay, tôi lại dùng số điện thoại mới gửi lại cho cậu ấy.

Câu chuyện của chúng tôi bị đứt đoạn sau tin nhắn đó, hôm nay, ngay tại đây, tôi muốn nó bắt đầu lại một lần nữa.

Người mà mùa hè năm ấy tôi không chờ được, hôm nay tôi nhất định sẽ chờ được.

Chuyện của chúng tôi cứ thế hiện lên trước mắt.

Cậu ấy giả vờ không nhìn thấy bài thi thảm hại đến mức không nỡ nhìn của tôi, còn cười đùa tôi khi tôi ngồi bực sách, cậu ấy ôm một đồng sách đưa tôi về nhà, cậu ấy kéo tay kẻ đang chảy máu mũi liên hồi là tôi chạy điên cuồng trên sân vận động, cả đêm tóm tắt kiến thức hàm số trên giấy kẻ

ô vuông, rồi cậu ấy, mang theo một mầm cây con vượt qua nửa thành phố... cuối cùng để lại một câu, không thể làm được, có tớ đây, đừng sợ.

Cậu ấy từng thích một tôi rất bình thường.

Bây giờ đến lượt tôi rồi.

Dư Hoài, còn có mình ở đây, không cần biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, mình luôn ở bên cạnh cậu, đừng sợ.

Ý nghĩa của tình yêu vốn dĩ chính là hai người ở bên nhau, xoay chuyển bàn tay vận mệnh.

Chúng ta ở bên nhau chính là điều tuyệt vời nhất.

Tôi nhìn thấy chàng trai của tôi từ xa đi tới, đầu tiên vẫn là dáng vẻ xa cách ở trước cửa bệnh viện, sau đó dần dần là nét cười không kìm được trên khuôn mặt.

Cười như một tên nhóc xấu xa.

Tôi biết cậu ấy nhất định sẽ đến.

Chàng thiếu niên mặt ấm ức, đứng bên cạnh ông chú bụng bự đang gọi điện thoại;

Chàng thiếu niên đứng trước bảng báo điểm nói với tôi: “Người bên trái tôi tên Cảnh Cảnh, tên chúng tôi đọc lại vừa hay là canh cánh trong lòng”

Chàng thiếu niên nghiêng người đặt bút, giả bộ tùy ý viết năm chữ “quãng thời gian tươi đẹp nhất”;

Chàng thiếu niên cô đơn đứng đợi ở hành lang ngoài cửa cuộc họp phụ huynh;

Chàng thiếu niên đứng trên tầng thượng khu hành chính nói lớn: “Cậu phải tiếp tục sùng bái mình”;

Chàng thiếu niên kéo rèm cửa che nắng, rồi nói với thầy giáo: “em chỉ có thể giúp tới đây thôi thầy”.

Chàng thiếu niên đứng trước cửa nhà tôi nói: “sau này còn nhiều cơ hội”;

Hoặc là, người đàn ông hạ bàn phím tay nắm của máy trò chơi FC nói: “tôi chỉ có thể làm đến đây thôi”;

Người đàn ông ngại mà gãi đầu, nói: “Tôi cũng không biết bắt đầu từ khi nào, ngày tháng cứ thế trôi qua như dòng chảy”.

...

Cậu ấy mang theo năm tháng sau này, hét lớn rồi bước đến.

Giống như một trận hồng thủy 7 năm về trước, qua cả một thời thanh xuân, cuối cùng đến ngày hôm nay đã chậm rãi đến trước mắt tôi.

Chúng tôi cùng trèo lên dốc tìm gốc cây năm nào.

Tôi vừa tìm vừa lầm bầm: “không phải đã chết thật rồi chứ”.

“Chưa chết!” Cậu ấy cốc đầu tôi một cái: “tuần trước mình còn tới thăm mà”.

Tôi vừa cười vừa nhìn tên cười nói toé toét kia, cho đến tận khi cậu ấy đỏ mặt mà nghiêng đầu sang, cậu ấy nắm tay tôi, chạy đến trước cây dương cao ngất.

Tôi còn chưa kịp phản ứng thì cậu đã chỉ vào thân cây: “cậu xem, người bên cạnh tớ tên Cảnh Cảnh, tên chúng ta đọc lên vừa hay là Canh Cánh Trong Lòng”.

Tôi nhìn cậu, cười nói: “Tớ chính là Cảnh Cảnh”.

Đó chính là mở đầu cho câu chuyện của chúng tôi.

Vậy hãy để cho chúng tôi bắt đầu lại từ đây đi.

Thật không uổng công tôi canh cánh trong lòng nhiều năm như vậy.

The End